VAMPIRUL DIN CORSICA

Volumul 2/5
Paginile: 0501-1100

— Putem spune că avem noroc, dragii mei — le zise Aristide. — Egizio Ettore, pe care-l căutăm cu atâta îndârjire, va cădea poate încă în noaptea aceasta în mâinile noastre.

Părerea mea este că nu trebuie să pierdem acest prilej, care poate fi unicul. Eu cel puțin voi rămâne aici și-l voi aștepta pe bandit.

— In ceeace mă privește pe mine — zise baronul Lamberg — nici nu mă gândesc să părăsesc castelul. Egizio Ettore se va prinde aici ca vulpea în capcană și noi nu vom avea altceva de făcut, decât să strângem lațul.

— E pierdut, fără doar și poate — zise și căpitanul Neuville. — Ceeace mă supără în toată afacerea aceasta însă, este că vom fi trei împotriva unuia singur.

— La drept vorbind, patru — zise Lamotier — sau în orice caz, trei și jumătate, căci o jumătate de om tot face și Tric Trac al meu.

Să ne întoarcem însă la oile noastre — urmă contele de Lamotier. — Așa dar, vom rămâne aici, vom sta de veghe și-l vom aștepta pe Egizio Ettore. Fără îndoială că el vine prin poarta principală și deci, cred că lucrul cel mai bun ar fi să ne ascundem în vestibul.

— Inainte de toate însă — zise Neuville — cred că n'ar strica să scăpăm de spaniolul acesta, deoarece prin groaznica lui teamă ar putea să ne trădeze înainte de vreme.

— Dimpotrivă — zise Lamotier — spaniolul ne va fi de mare folos. Adineaori Lamberg a asemuit foarte bine castelul cu o capcană, în care se va prinde vulpea. Dar vulpea nu cade în capcană, dacă nu nădăjduește să găsească acolo ceva care s'o atragă. Avem nevoie de o momeală, or această momeală nu poate fi, decât Fernando Hernez.

— Aha, ți-ai schimbat planul — strigă Neuville — tu vrei să-l lași pe Ettore să se urce până în odaia din turn, unde-l va găsi pe Fernando Hernez,

iar când va fi acolo, închidem clapa şi l-am prins în capcană.

— Planul de războiu e gata! — strigă Lamotier cu voce tare, pentru a fi auzit şi de spaniol şi Tric Trac:

Mai înainte de toate, vom stinge toate luminile din castel, pentru ca prezenţa noastră aici să nu fie trădată. După aceea ne vom împărţi, după cum urmează:

Eu voi rămâne aici, în odaia din turn, împreună cu sennor Hernez... Nu, nu te teme câtuş de puţin, domnul meu! Iţi dau cuvântul meu că nu ţi se va mai întâmpla nimic, cel puţin atâta timp cât îmi voi mai putea mişca braţul şi voi mai fi în viaţă.

— Dar nu vei mai fi în viaţă, dacă te măsori cu Egizio Ettore! — strigă spaniolul.

— Binevoeşte te rog să laşi aceasta pe seama noastră. Eu şi cu prietenii mei suntem hotărâţi să punem mâna de viu pe acest bandit şi o vom face! Aţi auzit şi voi, dragii mei: „viu". Ştiţi pentru ce trebuie să-l prindem de viu.

Aşa dar, eu rămân cu domnul Hernez aici, în odaia din turn. Tu, Tric Ţrac, te vei ascunde în dosul uşii din faţă, iar Neuville şi Lamberg se vor ascunde pe scara, care duce la turn. Odată astfel ascunşi, planul de bătaie este următorul:

Îl vom lăsa pe Egizio Ettore să intre liniştit în odaie, iar d-ta, domnule Fernando Hernez te vei boci, te vei plânge, vei geme, aşa după cum făceai de obicei, pentru ca brigandul să fie încredinţat că eşti în viaţă.

Tu, Tric Trac, îl vei lăsa pe Ettore să intre în casă, voi, Neuville şi Lamberg îl veţi lăsa să ajungă până la uşa de fier.

Acolo firesc că va face descoperirea că uşa a fost spartă, aceasta însă nu-l va împiedica s'o deschidă şi să intre în odaie.

In clipa aceea îi voi aşeza vârful spadei în piept şi în acelaş timp îi voi striga:

„Predă-te, căci de nu, ești pierdut!"

La auzul acestor cuvinte, voi, Neuville și Lamberg îmi veniți în ajutor, în vreme ce Tric Trac nu va avea altceva de făcut, decât să închidă cât mai bine ușa din față, pentru ca în cazul, când planul nostru n'ar isbuti, banditul să nu mai aibă pe unde părăsi castelul.

— Dar să fim mai siguri — cu aceste cuvinte Lamotier se întoarse în spre spaniol — mai are castelul și vreo altă intrare?

— Niciuna. Dealtfel, după cum puteți vedea, chiar și ferestrele temniței mele sunt zăbrelite.

— Cu atât mai bine. In chipul acesta Egizio Ettore nu ne va putea scăpa în niciun caz. Dealtfel, văzând că nu mai are nicio portiță de scăpare, că este împresurat din toate părțile și că are de a face cu oameni, cari știu să mânuiască o spadă, fără îndoială că se va preda.

Ați înțeles toți ce aveți de făcut?

— Înțeles! — se auzi din toate părțile.

Numai Fernando Hernez nu răspunse nimic, ci se ascunse și mai bine cu capul în perne.

— Atunci, fiecare la locul lui și la strigătul meu să nu șovăiți nicio clipă de a face, după cum v'am spus, căci cea mai neînsemnată șovăire, ar putea să ne fie fatală.

Neuville și Lamberg se întoarseră, pentru a lua loc îndată în ascunzătoarea lor. Tric Trac însă, se duse în fața stăpânului său, stând nu tocmai sigur pe picioare.

— Un singur cuvânt numai, domnule conte.

— Ce vrei? Fără îndoială că vrei să-mi mulțumești că ți-am dat și ție un rol în comedia aceasta.

— Vai, nu, domnule conte. Imi luasem doar îngăduința să-l întreb pe domnul conte, dacă în clipa hotărâtoare n'ar fi cu putință să încui ușa din față, dar pe dinafară. Vă încredințez că pe dinafară ușa se încuie mult mai bine.

— Tric Trac — îi răspunse Aristide de Lamotier,

uitându-se la el cu o privire ucigătoare — dacă-mi mai vii pentru a doua oară cu o asemenea întrebare, fie din prostie, fie din lașitate, să știi că de îndată ce vom fi pus mâna pe Egizio Ettore, te încui, pentru un sfert de ceas numai, cu el singur, în odaie. Și acuma, marș jos și bagă bine de seamă la ceeace ți-am spus.

Tric Trac nu mai spuse nimic, ci făcu stânga împrejur și părăsi odaia. Făcând aceasta, însă, nu uită să-și aducă aminte de toți sfinții din cer, firește însă că nu dintr'un simțământ de evlavie.

— M'am închiriat eu oare ca prinzător de banditi? — exclamă el, în surdină, când ajunse la ușa din față. — Sunt acestea îndeletniciri vrednice de un servitor, care-și respectă meseria? Doamne, cât de nerecunoscător mai este și omul, când îi merge bine! Numai când îl încearcă nenorocirile știe să prețuiască fericirea!

Și după ce Tric Trac rosti aceste cuvinte filosofice, în mijlocul unui clănțănit de dinți, ca și când s'ar fi găsit la polul nord, în costum de baie, se

ascunse în dosul uşii, îşi scoase revolverul şi îl luă în mână astfel, încât să poată trage în orice clipă.

Castelul devenise liniştit ca un mormânt. Neuville şi cu Lamberg se ascunseseră şi ei pe scară, cu spada în mână şi anume într'o firidă, în care era aşezată o statuetă de marmură.

Statueta aceasta îi ascundea aproape cu desăvârşire.

Lamotier îşi aşezase un scaun în mijlocul odăii din turn, luă loc pe el, îşi întinse sabia pe genunchi, iar revolverul şi-l vârî astfel în buzunarul surtucului, încât să-l poată scoate de acolo oricând, cu o singură mişcare.

Contele de Lamotier era mai mult decât mulţumit că aventura din Corsica făgăduia să se sfârşească atât de iute. In fundul sufletului său împărtăşea şi el dorinţa lui Tric Trac, de a se vedea cât mai iute înapoi la Paris, în metropola aceea de aur şi veselie, în care Aristide era o personalitate atât de cunoscută şi de căutată de toată lumea bună.

Şi totuş.... ce gol, ce plicticos i se păruse Parisul în răstimpul anilor din urmă! Îi lipsise tocmai singurul lucru, care poate mulţumi inima: o dragoste curată.

Dar oare numai cu câteva săptămâni în urmă nu-şi închipuise că, fără de Gilda de Paris n'ar putea trăi în lumea aceasta? Oare nu fusese nebun după ea şi nu fusese hotărât să facă orice, pentru a câştiga dragostea fermecătoarei copile?

Intr'adevăr, frumoasa prinţesă îi deşteptase în suflet un simţământ dintre cele mai ciudate, mai arzătoare... Ciudat însă! De când se găsea oarecum în slujba ei, de când însărcinarea dată de ea îl silise să vină în Corsica, chipul Gildei se ştergea parcă tot mai mult, zi cu zi, din inima sa.

Căci orice s'ar zice — îşi spunea Lamotier — este foarte curios ca fata aceasta să vrea să vadă la picioarele sale un bărbat legat cobză şi tot atât

de curios este că, se găsiseră trei nobili, cari să fie gata să-i îndeplinească acest capriciu, căci în cazul cel mai bun, numai despre un capriciu putea fi vorba, când, la drept vorbind, poate că ar fi fost mai vrednic de un tânăr de viță nobilă, să refuze cu hotărâre o asemenea aventură. Dar...

Lamotier se opri deodată din convorbirea pe care o ducea cu sine-însuș. El auzise lămurit sgomotul unor pași, cari urcau treptele, ce veneau dela ușa din față, sgomotul unor pași ușori, mlădioși, ai unui om, care suie o scară în cea mai deplină liniște.

— El este! își zise Aristide. — Egizio Ettore a intrat în castel.

Lamotier se ridică de pe scaun, își luă sabia în mână și se strecură în vârful degetelor până lângă ușa de fier.

Nu mai încăpea nicio îndoială. Egizio Ettore urca treptele... El trecuse de Tric Trac... Atât de mult căutatul bandit căzuse în capcană... victima prințesei Gilda de Paris va cădea, chiar peste câteva minute.

Aristide își dădu seama că o înfrigurare cu totul neobișnuită pusese stăpânire chiar și pe sufletul lui, că toți nervii îi erau încordați ca niciodată. Contele de Lamotier aruncă o privire grăbită în spre locul unde se găsea spaniolul.

Fernando Hernez se ascunsese între perne și pătură și uitând cu desăvârșire de rolul, care-i fusese dat, nu scotea niciun sunet.

După socoteala lui Lamotier, Egizio Ettore trebuia să fi juns la jumătatea scării. Numai un minut încă și se va vedea în fața omului, care a băgat groaza în toată Corsica, chiar și numai prin numele său.

Acuma trebuia să treacă prin fața lui Neuville și Lamberg.... Vai! numai de nu i-ar descoperi înainte de vreme!

Dar.... ce este asta...? Pașii banditului amuțiră deodată... nu cumva...? — Lamotier se cutremură la

gândul acesta.... Dar nu... nu se întâmplase nimic, căci brigandul urca din nou treptele, dar mai încet, mai prevăzător decât până atunci.

Acuma... fără îndoială că se găsea pe treapta cea mai de sus... Fără îndoială că păndea, să vadă pentru ce prizonierul său era atât de tăcut în noaptea aceea... Totuş, nu părea să bănuiască nimic... căci iată că se apropia... numai trei paşi îl mai puteau despărţi de uşa de fier... Contele de Lamotier îşi ridică sabia, gata pentru a străpunge, luând poziţia de atac, cu trupul lăsat mai pe spate, cu greutatea corpului sprijinită în piciorul drept.... Un sgomot afară... o mână se aşează pe clanţa uşii de fier....

— Domnule conte am pierdut cheia — strigă cineva, de jos — tocmai mi-a căzut din mână... ce să fac?...

Cuvintele acestea fură urmate de un urlet, care-l pătrunse până în măduva oaselor nu numai pe Lamotier, ci şi pe toţi ceilalţi, cari îl auziră, căci era un urlet, cum nu scoate decât tigrul rănit, când aleargă prin junglă şi când adunându-şi cele din urmă puteri, se repede la cel mai apropiat dintre urmăritorii săi.

Egizio Ettore fusese cel care scosese urletul acesta şi în clipa următoare Lamotier auzi cum brigandul se întoarce şi se repede pe scări în jos.

— Predă-te, căci de nu eşti pierdut! strigă Lamotier, deschizând uşa de fier şi cu spada în mână, repezindu-se pe urmele fugarului.

— Sus mâinile, căci de nu tragem! — se auzi atunci şi din josul scărilor, în mijlocul cărora Neuville şi baronul Lamberg se iviseră ca din pământ.

Toate acestea se petrecură în cel mai desăvârşit întuneric, căci Tric Trac, care stricase tot planul de războiu, prin strigătul lui prea timpuriu, nu avu nici măcar prezenţa de spirit să aprindă felinarul. Dealtfel nici nu se arăta măcar şi Lamotier era încredinţat acuma, nu numai că servitorul său nu în-

cuiase ușa, dar că nici măcar nu încercase s'o încuie.

Egizio Ettore se afla într'o situație cât se poate de grea, deoarece fusese luat între două focuri. In spate avea un dușman înarmat cu o sabie și un revolver, în față doi, cu aceleași arme.

Pe de altă parte brigandul n'avea de unde să știe, dacă nu cumva tot castelul era ocupat de dușmani și deci, nici în luptă nu se putea angaja cu un vrăjmaș, al cărui număr nu-l cunoștea. Deaceea, singura lui scăpare putea să fie numai fuga și aceasta dusă la îndeplinire fără o clipă de întârziere.

— Predă-te! — tună Aristide de Lamotier, pentru a doua oară. — Ești împresurat din toate părțile și ai de a face cu bărbați, nu cu copii fricoși.

— Iar voi? — răspunse brigandul și lui Lamotier îi se păru că zărește prin întuneric lucirea a doi ochi fosforescenți — voi aveți de a face cu Egizio Ettore, care nu poate fi prins cu una cu două!

Deabia rosti aceste cuvinte, că banditul se și lăsă să cadă pe trepte.

Fără a se sinchisi că ar putea să-și rupă gâtul, Egizio începu să se rostogolească pe trepte ca o minge, alunecând cu o viteză atât de mare, încât ajunse la Lamberg și Neuville mai înainte ca aceștia să-și fi putut da seama ce urmărea.

In clipa următoare Neuville trânti o înjurătură într'adevăr soldățească, iar Lamotier strigă de spaimă, căci își văzu prietenul căzând de pe picioare și rostogolindu-se la vale cu bandit cu tot.

— Pune mâna pe el... ține-l, Rémi — strigă Aristide de Lamotier. — Iți venim în ajutor... suntem amândoi lângă tine!

Dar numai un geamăt înăbușit îi răspunse, căci brigandul știu să se folosească de uluirea dușmanului și Neuville, pe care îl târâse după sine, apucându-l mai întâi de picior, simți acuma două mâini, ca doi clești, înfipte în gâtul său.

Și fără îndoială că bravul căpitan ar fi fost pier-

dut, dacă brigandul mai zăbovea numai un minut. Dar Egizio Ettore nu se putea gândi acuma să se răsbune nici pe ofiţer şi nici pe ceilalţi doi prieteni ai acestuia. El trebuia să caute să iasă cât mai iute din casă, trebuia să fugă.

O puternică lovitură de pumn isbi capul lui Neuville, ameţindu-l, pe jumătate. După aceea brigandul sări în picioare, trecu peste Neuville şi se repezi în spre uşă.

În urma lui porniră două împuşcături. Dar gloanţele, trase cu grabă înfrigurată, trecură departe deasupra capului.

Egizio Ettore ajunse la uşa din faţă. Nicium Tric Trac nu i se aşeză în cale. Cu o săritură măiastră, brigandul trecu în sbor peste treptele din faţa uşii, dar în clipa în care piciorul îi atinse pământul, se prăbuşi în genunchi şi un ţipăt înăbuşit pe jumătate îi ieşi din piept.

Brigandul îşi scrântise piciorul drept.

Dar numai treizeci de secunde jertfi Egizio durerei cumplite pricinuită de scrântitură. Aceste trei-

zeci de secunde alcătuiau poate clipele cele mai groaznice ale vieții sale.

Căci deabia se ridică din nou și își urmă fuga, pe cât îi îngăduia piciorul scrântit, — că în urma sa se și auziră glasurile urmăritorilor.

— Caii! — strigă Lamotier. — Caii!

— Ii aduc, domnule conte! — strigă Tric Trac. — Vedeți că m'am gândit îndată la asta!

Numai la o depărtare de trei pași de el, Egizio Ettore zări un om, care ducea de căpăstru un cal de rasă, în vreme ce alți trei armăsari îi urmau unul după altul, celui din față.

— La mine, Tric Trac! — strigă contele de Lamotier și glasul lui tremurând trăda îndeajuns sălbatica înfrigurare, care-l stăpânea. — Adu-mi calul... mai iute...

Vrednicul Tric Trac voia tocmai să-i răspundă stăpânului său, că frumosul armăsar aștepta gata, cu șeaua pe el, când deodată, o lovitură de picior îl trânti la pământ și încă cu o asemenea putere, încât frâele calului îi zburară din mână, cât colo.

In clipa următoare apoi, Tric Trac avu o surpriză dintre cele mai neașteptate.

O făptură nelămurită se aruncă în spatele calului, cu iuțeala unui fulger, sălbaticul călăreț întoarse animalul, cu un râs batjocoritor și porni cu o viteză atât de mare, încât câștigă o bună bucată de drum, mai înainte ca Tric Trac să se fi putut ridica dela pământ.

Tot atât de iute ajunseră însă la fața locului și Lamotier, Neuville și Lamberg. In fața ochilor ofițerului jucau flacări, urechile îi țiuiau, în urma loviturii de pumn primită dela Egizio Ettore, dar cu

Cereți mâine fascicola 37-a tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 cap. Lei 4

Librăria Editoare IG. HERTZ, București 1, Calea Victoriei 5

toate acestea, pentru nimic în lume n'ar fi primit să lipsească dela urmărire.

— Pe cai! — strigă contele de Lamotier şi cei trei prieteni săriră în şea, pe ceilalţi trei armăsari.

Pintenii intrară în coastele animalelor, încât acestea gemură de durere, săbiile loveau cu partea lor latâ coapsele cailor şi armăsarii porniră înainte, într'un galop nebun.

Şi atunci începu o vânătoare sălbatică, care era cu atât mai grea şi mai primejdioasă, cu cât drumul ducea la vale, şerpuind printre stânci uriaşe, cari ţineau calea când la dreapta, când la stânga, trecând peste pârâiaşe furioase, îngreuiat prin bucăţile de stâncă şi copacii doborâţi, cari adeseori închideau calea, aproape cu desăvârşire.

CAP. 32

O alergare de cai cu obstacole

După cum am amintit mai sus, Egizio Ettore câştigase o oarecare bucată de drum, înaintea urmăritorilor săi, dar ce însemna un asemenea avantaj pe un drum, pe cari i se aşezau în cale piedicile cele mai neaşteptate, unde trebuia să tremure la fiecare clipă, că armăsarul se va prăbuşi sub el.

Dar brigandul era un călăreţ foarte bun şi ţinea hăţurile atât de strâns, încât poate că armăsarul n'ar fi putut cădea, chiar dacă s'ar fi împiedicat în vreo bucată de stâncă, sau în vreun trunchiu de copac.

Cu toate acestea lui Egizio Ettore îi păru rău că fusese silit să sară pe cal, din pricina picioruluî său scrântit.

Dacă n'ar fi avut acest ghinion, dacă nu-şi scrântea piciorul, când a sărit peste treptele din faţa uşii castelului, atunci fuga ar fi fost pentru el mult mai uşoară. Fiindcă atunci s'ar fi cătărat pe stânci şi

ar fi dispărut prin peșterile și văgăunele munților, unde urmăritorii săi l-ar fi căutat în zadar. Așa însă, trebuia să fie încântat că avea un cal sub el și se și folosi de această împrejurare fericită, pe care nu i-o putea mulțumi, decât numai combinațiunilor vrednicului Tric Trac.

Lamotier, Neuville și Lamberg căutau în zadar să se apropie de el. Ei nu puteau scurta depărtarea dintre ei și bandit și nici nu se puteau gândi să tragă cu arma, căci prin aceasta riscau să piardă răsplata, pe care Gilda de Paris le-o făgăduise numai în cazul când Egiize Ettore îi era adus întreg și nevătămat. Dealtfel, noaptea era și ea încă prea întunecoasă, pentru a putea ochi cu folos.

Spre marea părere de rău a lui Egizio Ettore drumul nu se ramifica nicăieri și brigandul știa prea bine că aceasta nici mai încolo nu se întâmpla.

Știa că drumul acesta, pe care autoritățile îl croiseră numai de câțiva ani, cu cheltueli foarte mari, ducea până la Bonifacio, fără nicio întretăiere. Dacă deci, el nu isbutea să scape de urmăritorii săi, până la porțile orașului, atunci însemna că ar fi fost silit să intre în Bonifacio și atunci... atunci cine știe ce se mai întâmpla, căci acolo nu mai era în munții lui, unde cunoștea fiecare piatră, fiecare copac, unde nu-i ieșeau în cale oameni, gata să-l vândă, de îndată ce l-ar recunoaște.

Este adevărat că avea un revolver la el, dar nu putea să-și piardă timpul cu împușcăturile, căci fiecare foc i-ar fi mâncat cel puțin zece secunde, or, libertatea, viața lui, atârnau acuma numai de secunde. Afară de aceasta trebuia să fie mereu cu băgare de seamă la drum și mai ales acuma, când drumul începuse să fie și mai înclinat.

Simțea că picioarele calului său începuseră să tremure, din pricina povârnișului prea mare, că se crampona aproape, în adevăratul înțeles al cuvântului, cu copitele în drumul stâncos. Dar nu le mergea mai bine nici urmăritorilor și Egizio Ettore

ar fi dorit ca drumul să fie cel puțin înc'odată atât de prăpăstios, căci atunci putea nădăjdui să scape măcar de unul din aceia, cari se țineau după el.

Și ca și cum Cerul ar fi vrut să îndeplinească această dorință a brigandului, în curând calul său ajunse în fața unei surpări de teren, adâncă de vreo patru metri, peste care nu mai ducea niciun drum, deoarece puhoiul de ape venit în ultima săptămână luase cu sine podul de lemn, ce trecea peste adâncime.

Armăsarul brigandului ciuli urechile, când ajunse la marginea acestei surpături; dar Egizio Ettore îi strânse coastele atât de tare, cu pulpele, încât nobilul animal se ridică în două picioare.

Timp de o clipă armăsarul rămase astfel ridicat pe picioarele dinapoi. O a doua apăsare de pulpe și animalul, cu coama ridicată, cu nările umflate se avântă peste prăpastie, ajungând nevătămat pe malul celălalt.

O jumătate de minut mai târziu însă, Aristide de Lamotier încercă aceeaș săritură și-i reuși. Neuville îl urmă de aproape și Lamberg își vârî și el pintenii în coastele calului său, pentru a-l face să treacă obstacolul.

Calul său nu se împotrivi încercării, ajunse și el pe malul celălalt, dar picioarele lui dinapoi nu atinseră pământ destul de solid, alunecară și în clipa următoare cal și călăreț se prăbușiră în adâncitură.

— Lamberg a căzut — îi strigă Neuville lui Lamotier — ce facem?

— Inainte! — răspunse contele. — N'avem timp de pierdut! Dumnezeu să-l ia sub scutul său. Cred însă că nu se va alege decât cu spaima.

Și sălbatica vânătoare continuă, până când armăsarul lui Egizio Ettore se opri din nou, tremurând din tot trupul.

Pârâul de munte, a cărui albie șerpuise până atunci alături de drum, traversa acum poteca și

încă pe o bucată atât de lată, încât ar fi fost cu neputință să se încerce o săritură și peste el.

In timpul zilei se găsea acolo o plută, pe care o mânuia un om, plătit de autorități. Noaptea însă, omul își ascunsese pluta pe undeva, el-însuș ducându-se să se odihnească, așa că numai ziua puteau trece călătorii de pe un mal al apei pe celălalt.

Dar Egizio Ettore nu stătu mult pe gânduri, ci se aruncă cu cal cu tot în puhoiul sălbatic. O clipă se păru că nobilul animal nu va mai putea învinge

și această nouă încercare a puterii și iscusinței sale, că nu se va putea împotrivi curentului apei. Voința călărețului însă, părea că stăpânește chiar și puterea calului, căci acesta se luptă din răsputeri împotriva valurilor, străbătu curentul și ajunse pe celălalt țărm al apei.

De data aceasta Aristide de Lamotier se apropiase destul de mult de fugar. Și el sărise cu calul în apă și cum armăsarul său era pe semne un mai bun înotător, poate fiindcă fostul său stăpân îl în-

văţase la aceasta, ajunse la o depărtare numai de două lungimi de cal, de brigand.

Atunci, deodată, tânărul francez auzi în spatele său o înjurătură furioasă şi întorcându-şi capul, îl zări pe prietenul său, căpitanul Neuville, luat de curentul apei, cu cal cu tot.

— Neuville... Rémi, ce naiba faci acolo?

— Eu nu fac nimic... Calul meu face... Blestematul înoată în sensul curentului şi-mi este cu neputinţă să-l fac să se întoarcă. Dar nu te sinchisi de mine dragul meu. Lucrul de căpetenie este ca Egizio Ettore să fie prins, neavând nicio însemnătate, care din noi isbuteşte să pună mâna pe el.

Incredinţat că Neuville va isbuti să se sbată până la ţărm, continuă urmărirea lui Egizio Ettore, care peste câteva clipe se desfăşură din nou pe pământ solid.

Udat de apă şi năduşeală, armăsarul brigandului alerga ca vântul pe cărarea, care tot mai era înconjurată de stânci, în urma sa contele Aristide de Lamotier venind în acelaş galop de sălbatică goană.

Şi urmărirea ţinu mai departe, prin munţi, prin dealuri, prin păduri, până când într'un târziu, brigandul zări în vale ridicându-se turnurile bisericilor din Bonifacio.

Egizio Ettore făcu o încercare desnădăjduită, de a-şi sili calul s'o ia la dreapta, peste dealuri, nădăjduind astfel să ocolească oraşul, pentru a nu fi obligat să intre în el. Dar sălbatica goană de până atunci înfierbântase calul prea tare, îl făcuse prea sperios şi fără a se sinchisi de smucitura călăreţului, alergă nebuneşte înainte, tăindu-i astfel brigandului şi putinţa de a sări din şea.. O asemenea încercare, în viteza aceea uluitoare, l-ar fi costat capul, fără nicio îndoială.

— Aşa dar soarta nu vrea altfel — îşi zise brigandul. — Trebuie să intru în Bonifacio! Ei bine, dacă Cerul nu m'a părăsit până acuma, nu mă va

părăsi, nici de acum înainte, iar dacă totuş mă va părăsi, atunci Iadul să mă ia sub scutul său.

La rândul lui Aristide de Lamotier băgă şi el de seamă că se apropiaseră de oraş şi inima i se umplu de bucurie, fiindcă îşi zicea că acolo jos locuiesc oameni, că acolo trebuie să fie o autoritate oarecare şi că odată ce va fi isbutit să-l gonească pe Egizio Ettore în oraş, de acolo nu-i va mai putea scăpa.

Fugarul şi urmăritorul se apropiau tot mai mult de oraş. Drumul şi începuse să coboare şi în curând Egizio Ettore putu să zărească chiar şi partea aceea a şoselei, care se sfârşea în cea dintâi stradă a oraşului, ce şerpuia mai departe printre case.

Cei doi călăreţi se găseau încă tot mai sus decât oraşul, cam la aceeaş înălţime cu acoperişurile caselor, cari erau învăluite în întuneric.

Atunci îi încolţi brigandului un plan îndrăzneţ în minte.

Poteca, pe care cobora de pe dealuri se îmbuca cu şoseaua pe un povârniş, în apropierea unei vile elegante, al cărei perete din spre miază-noapte era aşezat chiar lângă povârniş.

— Acuma-i acuma! — îşi zise Egizio Ettore. — Numai până acolo să mă mai duci, căluţul meu şi pe urmă îţi dau drumul, căci îţi vei fi îndeplinit datoria cu prisosinţă.

Cu aceste cuvinte lovi calul cu palma pe grumaz. Armăsarul făcu o săritură sălbatică într'o parte, apoi se năpusti înainte, ca o săgeată scăpată dintr'un arc întins.

Contele de Lamotier îşi pierdu vrăjmaşul din ochi, căci Egizio Ettore se găsea acuma cu câţiva metri mai jos decât urmăritorul său. Francezul era însă cu multă luare aminte la tropotul calului, pe care încăleca brigandul, astfel încât îşi putea da seama bine, unde se găsea în clipa aceea Egizio Ettore şi cu cât mai era înaintea lui.

Intre timp Ettore ajunse la vilă. In aceeaş clipă

trase de hăţuri, cu toată puterea, astfel încât calul se ridică în două picioare. Secunda aceasta îi fu îndeajuns brigandului să sară din şea şi să se agaţe de acoperişul casei, cu iscusinţa unei pisici.

Ştia însă că peste o jumătate de minut, urmăritorul său va ajunge şi el acolo şi deaceea, fără să bage în seamă cumplitele dureri ale piciorului său umflat, se căţără pe jgheab, îl încălecă şi ajunse pe acoperiş.

Dar contele de Lamotier venea şi el, în galop nebun şi brigandul, dacă voia să scape nu trebuia să se lase văzut pe acoperiş.

Egizio Ettore nici nu stătu mult pe gânduri. Dintr'o săritură ajunse la coşul larg al casei, îl încălecă şi... îşi dădu drumul prin el.

Brigandul se prăbuşi cu o iuţeală ameţitoare prin hornul întunecos, alunecând mai jos, tot mai jos, în vreme ce urechile îi ţiuiau îngrozitor, ochii îi scânteiau şi răsuflarea i se opri. Apoi, deodată... hornul se lărgi şi Egizio Ettore îşi închină sufletul lui Dumnezeu, deoarece credea că ceasul cel din urmă îi sosise.

Dar ce să vezi... brigandul căzu pe moale.

El căzu în cenuşa unui cămin, care îndulci într'atâta prăbuşirea, încât brigandul scăpă cu desăvârşire teafăr.

Privind prin deschizătura căminului, Egizio Ettore zări o lumină roşiatică, voalată.

Se găsea în căminul unei încăperi mobilată cu un lux foarte mare. Lângă peretele din faţă, Egizio Ettore văzu o femee tânără, care şedea în faţa oglinzii, învăluită numai într'un halat străveziu de dantelă şi adunându-şi părul roşcat, care-i ajungea până la şolduri.

Un zâmbet trecu peste buzele brigandului... Întâmplarea făcuse să nimerească în budoarul unei frumoase şi distinse doamne.

CAP. 33

Un cavaler misterios

Tânăra doamnă din faţa oglinzii tresări, apoi scoase un ţipăt de spaimă. Oglinda de cristal, în care îşi aranjase minunatul său păr roşcat, îi arătase tot ceeace se petrecuse. In sticla fină a acesteia, ea văzuse un trup omenesc căzând ca un glonte în cămin, iar trupul acesta ridicându-se apoi încet din cenuşe, pentru a da la iveală statura voinică a unui cavaler, bine îmbrăcat şi cu înfăţişare distinsă.

Cu o mişcare iute, doamna îşi strânse mai bine în jurul trupului halatul de dantelă, apoi aruncă scaunul cu piciorul şi se repezi în spre uşă.

Tânăra doamnă se pregătea tocmai să strige după ajutor, când Egizio Ettore, dându-şi seama că dacă nu păşeşte cu hotărâre şi cât mai iute, este pierdut, sări din cămin, îi tăie calea şi împreunându-şi mâinile, în semn de implorare, exclamă:

— Nu strigaţi, signora, dacă nu voiţi să nenorociţi un om, a cărui singură nădejde sunteţi dv.

Frumoasa femee tresări. O privire, din ochii negri, strălucitori ai lui Egizio se încrucişase cu privirea ei şi în privirea aceasta era atâta rugăminte, în întreaga înfăţişare a străinului ceva atât de impunător, încât gura femeii se deschise şi timp de un minut nu fu în stare nici măcar să îngâne vreun cuvânt.

Minutul acesta fu hotărâtor pentru soarta lui Egizio Ettore.

Stăpâna acelei case luxoase nu strigase în ajutor şi deci, măcar pentru câteva minute brigandul urma să rămână singur cu ea. Or, atâta îi ajungea lui Egizio.

Cei doi stăteau faţă în faţă, atât de aproape unul de altul, încât brigandul simţea bătăile inimii speriate a frumoasei femei, încât el putu vedea

lămurit sbuciumul pieptului minunat, ce se ridica și se lăsă cu mișcări repezi, sub dantela veștmântului, întocmai ca valurile unei mări biciuită de furtună.

Pe de altă parte Egizio Ettore avu tot timpul să admire desăvârșita frumusețe a acestei femei.

Fără îndoială, în afară de Letiția lui, brigandul nu mai văzuse niciodată o altă femee, care să poată fermeca pe un bărbat mai mult, decât aceasta.

Fără să vrea, Egizio Ettore își duse mâna la piept, la locul unde ținea ascunsă, într'o cutiuță de argint, violeta, pe care Letiția i-o dăduse la despărțire, talismanul, care trebuia să-l apere de orice vrajă femeească.

— Signora — întrerupse Egizio tăcerea, în cele din urmă, dând glasului său o intonație cât mai dulce — cred că dorința dv. nu este să nenorociți un om și așa îndeajuns de nenorocit, cred că nu vă veți face o plăcere, din a preda în mâinile urmăritorilor săi pe un fugar, căruia Dumnezeu i-a arătat că poate găsi un adăpost în casa dv.

Și cum ea tot nu răspunse, ci se mulțumi să-l privească doar mirată, cu ochii ei mari, minunați, Egizio urmă, cu aceeaș intonație dulce:

— Signora, sunt un cavaler străin de orașul acesta. O întâmplare m'a adus astăzi laolaltă cu câțiva tineri din Bonifacio, pe cari nu-i cunosc. Cu acest prilej, unul din acești tineri și-a îngăduit să facă despre femei o observație, care mie nu mi-a plăcut. Revoltat, l-am trântit la pământ pe bârfitor și atunci ceilalți tovarăși ai săi s'au năpustit asupra mea. Am fost nevoit să-mi trag spada și în timpul încăerării, ascuțișul ei a străpuns pieptul unuia din tineri.

Se făcu gălăgie, stăpânul restaurantului unde s'au petrecut toate acestea chemă poliția, sbirii erau pe urma mea. Eu însă n'aveam niciun chef să cad în mâinile lor. Am fugit, am isbutit să mă cățăr pe acoperișul casei dv. unde prin coșul sobei, am

ajuns aici, mărturisesc, la o oră nu tocmai potrivită. Cred, însă, să împrejurările îmi vor scuza în ochii dv. această îndrăsneală.

In vreme ce Egizio spunea cele de mai sus, trăsăturile frumoasei femei roşcate se înseninară tot mai mult.

Era vădit că, împrejurarea că străinul se prezentase drept un cavaler, o liniştise. Şi dealtfel, chiar şi înfăţişarea lui părea să dovedească aceasta, căci Egizio purta un foarte frumos costum de vânătoare, care chiar dacă pe alocuri era înegrit de funingine, totuş, lăsa să iasă la iveală tăietura unui croitor de mâna întâi, precum şi trupul voinic şi mlădios al străinului.

— Mărturisesc, domnul meu — zise frumoasa stăpână a casei — că ai ajuns în budoarul meu, pe o cale pe cât de ciudată, pe atât de neprevăzută. Dar dacă lucrurile stau astfel, după cum mi le-ai descris d-ta...

— Signora, cred că cuvântul unui om de lume este îndeajuns!

— Intr'adevăr, îmi ajunge. Dar, dacă ar atârna numai de mine, fără îndoială că nu ţi-aş refuza adăpostul, pe care-l cauţi. Insă, trebuie să-ţi dai seama domnul meu că o femee care nu este singură pe lume, nu trebuie să lase ca cinstea ei să poată fi pusă la îndoială. Află, domnul meu, că sunt o femee măritată.

— Fericit trebuie să fie bărbatul, care te poate socoti soţia lui, signora! — răspunse brigandul, cu o înclinare galantă, în acelaş timp însă ochii străluciră atât de aprins, încât frumoasa femee îşi aplecă privirile, înroşindu-se.

— Soţul meu este foarte gelos. Mă păzeşte zi şi noapte.

— Şi eu aş face la fel, signora, dacă aş avea o asemenea piatră preţioasă.

— Te rog, domnul meu — răspunse încântătoarea făptură — lasă complimentele la o parte, căci

chiar dacă n'ar porni dintr'un gând ascuns, totuş, în situaţia de faţă nu sunt la locul lor. Este adevărat că soţul meu, în clipa de faţă nu este acasă. Dar el poate veni în orice moment şi atunci ar intra în budoarul meu, atunci...

— Signora, nu m'ar găsi pe mine aici, căci veţi avea bunăvoinţa să mă ascundeţi în aşa chip, încât nimeni să nu poată da de urma mea.

— Imi ceri un lucru cu neputinţă, domnul meu — zise frumoasa doamnă, frecându-şi mâinile. — D-ta nu ştii încă, cu cine ai de a face, cine sunt eu, cine este soţul meu... Află deci că soţul meu este ambasadorul Angliei, pe lângă Vatican, este lordul Milton, a cărui putere este îndeajuns de mare, pentru a te putea nimici, oricine ai fi d-ta.

Dar oricât de distins ar fi fost numele acesta, el n'avu darul de a-l pune pe Ettore în încurcătură, câtuş de puţin.

— Mylady — răspunse el, înclinându-se din nou curtenitor — mi-ar fi foarte plăcut să fac cunoştinţa soţului dv. care trece drept un diplomat de

seamă şi un gentleman desăvârşit. Trebuie să recunoaşteţi însă că această cunoştinţă nu este cu putinţă în astănoapte şi că deci, voi fi nevoit să depun omagiile mele, numai la picioarele dv.

— Doamne — exclamă frumoasa lady — oare într'adevăr n'ai de gând să dai ascultare chibzuinţei? Iţi mărturisesc, domnul meu, că puţinele cuvinte pe cari mi le-ai spus, n'au rămas fără efect în sufletul meu şi deci n'aş vrea să te predau în mâinile urmăritorilor d-tale. Deaceea, te rog.... sări pe balconul acela în grădină şi fugi în chipul acesta de sbirii, cari te urmăresc.

Dar Egizio Ettore avea două motive puternice de a nu face aceasta.

Mai întâiu el nu era încredinţat că acela care-l urmărise pas cu pas, până în ultimul moment, nu-l văzuse căţărându-se pe acoperişul casei şi dispărând prin coş şi în cazul acesta era neîndoelnic că va vesti poliţia, care poate că şi împresurase casa; şi în al doilea rând, piciorul îl durea atât de tare, încât nici nu se putea gândi să meargă pe jos un drum mai mare. Trebuia să-şi scoată cisma, să se odihnească, măcar pentru un ceas, spre a aduna noui forţe.

Deaceea, Egizio Ettore răspunse următoarele:

— Mylady, îmi pare foarte rău, vă rog să mă credeţi, dar nu-mi stă în putinţă să vă îndeplinesc această dorinţă. Nu pot să sar pe balcon, din simplul motiv, că prăbuşindu-mă prin coşul căminului, mi-am scrântit piciorul. Nădăjduiesc că este numai scrântit şi nu rupt, vă încredinţez însă, Mylady, că am dureri mari, chiar foarte mari.

La aceste ultime cuvinte Egizio Ettore păli, căci într'adevăr, ceeace-i spuse frumoasei englezoaice nu era o minciună. Piciorul îl durea grozav, ceeace nici nu era de mirat.

Brigandul se clătină şi distinsa doamnă, supunându-se unui simţământ, unui instinct de neînvins,

alergă în ajutorul lui Egizio, sprijinindu-l să nu cadă.

Brigandul nu atinse decât o singură secundă braţul plin şi rotund al fermecătoarei femei, pe urmă însă şi-l trase înapoi şi zise:

— Vă mulţumesc, mylady, dar mă pot ţine iarăş pe picioare. Şi vă rog să mă credeţi că nu voiu abuza de bunăvoinţa dv. nicio clipă mai mult, decât mă va sili necesitatea. Două sau trei ceasuri însă, îmi va fi cu neputinţă să părăsesc casa dv. aşa că, în acest timp, de voie sau nevoie, veţi fi silită să-mi oferiţi găzduire.

De data aceasta frumoasa roşcovană nu se mai împotrivi.

Trecând prin faţa brigandului, se îndreptă în spre uşă şi trase zăvorul, cu o mişcare hotărâtă.

— Deocamdată aceasta ajunge — zise ea. — Dealtfel soţul meu nu s'a înapoiat încă dela primărie, unde se dă un banchet în cinstea lui, căci cu toate că lordul Milton este trimis extraordinar pe lângă Sanctitatea Şa Papa dela Roma, totuş, noi locuim mai mult aici în Bonifacio, de unde dealtfel yachtul nostru ne duce în câteva ceasuri până la Roma, când soţul meu are treabă acolo. Vreau însă să rămânem bine înţeleşi că d-ta m'aĭ silit să te găzduĭesc la mine, căci trebuie să fac aceasta. Nu trebuie să te superi, ci să-ţi daĭ seama că, fiind vorba de cinstea mea....

— Dimpotrivă, mylady, dacă doriţi sunt gata să vă dau şi în scris aceasta — răspunse Egizio Ettore, râzând. — V'aş ruga însă, să-mi îngăduiţi să mă aşed pe un scaun, căci durerile au ajuns de neîndurat.

— Scoate-ţi cisma atunci!

— Vai, mylady, dar cum aş putea îndrăzni una ca asta în prezenţa dv.?

— Din moment ce ai pătruns în budoarul meu, nu mai are niciun rost să ne lăsăm stânjeniţi de regulele stricte ale bunei cuviinţe. Ai nevoie de o-

dihnă, cel puţin pentru două ceasuri. Ei bine, aceste două ceasuri le vei petrece la mine. Îmi voi închipui că eşti un vechiu prieten şi... şi-ţi voi îngriji şi tămădui, piciorul bolnav, dacă-mi va fi cu putinţă.

— Mylady, dar sunteţi un adevărat înger!

In clipa următoare Egizio Ettore încercă să-şi scoată cisma. Bietul om scrâşnea din dinţi şi îşi muşca buzele de durere şi ar fi vrut să strige, să urle, atât de grozavă-i era suferinţa.

— Scoate-ţi şi ciorapul, domnul meu — zise lady Milton — piciorul este umflat şi deaceea nu ne va rămâne altceva de făcut, decât să căutăm să-l desumflăm prin prişniţe reci.

Zicând aceste cuvinte, frumoasa lady stătea atât de drăgălaşe acolo, înaintea brigandului, încât acesta nu se putu stăpâni să nu-i ia mâna şi să i-o sărute.

Făcând aceasta Egizio Ettore avu prilejul să admire forma dumnezeiască a acestei mâini albe, ca de marmură şi în acelaş timp să se uite şi la un minunat inel cu diamante, pe care lady Milton îl purta pe deget.

Inelul acesta avea forma unui şarpe, în al cărui cap şi coadă străluceau două diamante minunate între ele fiind aşezat un smarald de o frumuseţe cum raerori se poate vedea.

— Sunteţi atât de bună, mylady — zise Egizio Ettore — şi îmi pare cu atât mai rău că a trebuit să abuzez de ospitalitatea dv. cu cât îmi dau seama că prin aceasta vă împiedic dela somnul odihnitor, la care aveţi dreptul.

Cereţi mâine fascicola 38-a tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HARIZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5.

— Vai, domnul meu — exclamă lady Milton și un oftat adânc ieși din pieptul ei minunat — chiar dacă n'ai fi venit d-ta, eu tot n'aș fi dormit, căci în noaptea aceasta am scris o scrisoare de mare, de foarte mare însemnătate.

Dar de ce năpădiseră oare lacrimile deodată frumoșii ei ochi, de ce se cutremurase oare pieptul său sub vălul scump de dantelă, întocmai după cum se cutremură viorelele, sub adierea unui vânt mai năpraznic?

Egizio Ettore își dădu seama că scrisoarea pe care o scrisese frumoasa englezoaică, îi pricinuise acesteia groaznice chinuri sufletești, cumplite dureri. Fără să vrea, își întoarse privirile în spre o mescioară, pe care se putea zări scrisoarea.

Brigandul își scoase apoi ciorapul din piciorul drept. Lady Milton, urmărindu-i cu luare aminte fiecare mișcare băgă de seamă că străinul se cutremură de mai multe ori, ceeace dovedea că durerile îndurate de el erau foarte mari.

— Sărmanul de d-ta — zise ea, înduioșată — firește că cu un asemenea picior n'ai fi putut să faci nici măcar zece pași. Dacă astfel stau lucrurile, cred că înainte de trei ceasuri nu vei putea părăsi odaia aceasta și chiar și atunci mă îndoiesc că vei putea atinge pământul cu piciorul.

Acuma însă, îți voi face îndată o prișniță — adăugă ea. — Din fericire apă am la îndemână, iar o batistă de a mea cred că nu va fi prea rea pentru prișniță.

Cu aceste cuvinte se duse la un dulăpior, din care, deschizându-l, se împrăștie prin odaie un parfum foarte dulce, acelaș în care părea îmbăiată și frumoasa roșcovană. Dintr'un saltar al acestui dulăpior ea luă o batistă, iar pe urmă deschise o ușă secretă, ascunsă de tapet, pe care brigandul nici n'o zărise până atunci.

Prin această ușă deschisă privirile lui căzură

într'o minunată odaie de baie, al cărei bazin era alcătuit numai din plăci de mozaic, deasupra bazinului fiind așezate în perete două robinete aurite. Egizio auzi o mică plescăială și după câteva clipe englezoaica se înapoie, cu batista udată în apă.

Dar opera ei de bună samariteană nu se opri aici. Ea împinse un al doilea scaun până lângă Egizio Ettore și-l așeză astfel, încât acesta să-și poată întinde piciorul pe el, după aceea învelì glesna, într'adevăr foarte umflată, a piciorului, cu batista udă și brigandul simți îndată o alinare a durerii, simțea răceala umedă a batistei, care-i făcea bine.

— Așa dar, două ceasuri, domnul meu — zise Lady Milton, arătând înspre un orologiu bătut în rubine, care se găsea pe masă — acuma sunt ceasurile douăsprezece..., tocmai miezul nopții... Știi că ai intrat în budoarul meu la ora stafiilor, domnul meu?

— Cu toate acestea nu sunt nici stafie, nici duh rău — răspunse Egizio Ettore, râzând — vedeți doar că sunt un om din carne și oase, în ale cărui vine curge un sânge veșnic credincios acelora, cari mi-au făcut vreodată un bine, ca și inima mea, care nu uită niciodată și știe să fie recunoscătoare, pentru serviciile, cari mi s'au făcut.

— Vai, domnul meu, cât de rari sunt asemenea oameni! — zise Lady Milton, luând loc pe un scaun în fața lui Egizio și sprijinindu-și visătoare capul în mâini.

In frumusețea ei cu totul originală pe care se întindea însă un văl de tristețe, de melancolie, Lady Milton oferea o priveliște, în fața căreia Egizio Ettore rămase în admirație.

— Am uitat însă cu desăvârșire — zise ea, deodată — că la drept vorbind trebuie să fii foarte obosit, căci după cât spui, ai avut de dat o adevărată luptă cu potrivnicii d-tale. Imi dai voie să-ți ofer o băutură înviorătoare? Din fericire am aici, în budoar, puțin vin de Marsalla.

— Mylady, nu voi trăi destul, pentru a putea binecuvânta îndeajuns hornul, care mi-a făcut cunoştinţă cu dv. — zise brigandul.

Iar când Lady Milton îi oferi un pahar de cristal, în care strălucea preţiosul vin de Marsalla, Egizio Ettore îl duse la buze şi aruncând o privire aprinsă asupra frumoasei sale gazde de două ceasuri, zise cu înflăcărare:

— Golesc acest pahar pentru frumoasa, termecătoarea mea gazdă din astă seară, rugând Cerul s'o binecuvânteze!

Brigandul avea nevoie de o băutură întăritoare, căci cursa cu obstacolo, la care luase parte în noaptea aceea şi în decursul căreia fusese silit chiar să treacă şi puhoiul unei ape de munte, îl istovise.

Frumoasa lady se aşezase din nou în faţa lui. Acuma părea însă şi mai tristă decât la început.

— Mylady — zise Egizio Ettore, după o scurtă pauză — după cât văd, v'am turburat dintr'o îndeletnicire de mare însemnătate pentru dv. Eraţi pe punctul de a scrie o scrisoare. Vă rog din suflet nu şovăiţi de a o termina, căci fără îndoială că aveaţi de gând s'o trimiteţi cu poştă de mâine-dimineaţă.

— Din nenorocire, domnul meu — zise Lady Milton, clătinându-şi trist fermecătorul său cap — nu-mi este îngăduit să încredinţez această scrisoare poştei.

— Aveţi bănueli în poştă, căreia dealtfel milioane de oameni îşi încredinţează tainele?

— Sunt însă taine, domnul meu cari sunt atât de grozave, încât n'ar trebui încredinţate nicunei fiinţe omeneşti. In ceeace priveşte însă bănuielile mele în poştă, cred că nu mă înşel când spun că, toate scrisorile mele, atât cele trimise de mine, cât şi cele adresate mie, sunt deschise.

— Dar Mylady, aceasta ar fi o prea mare jignire! — exclamă Egizio Ettore şi făcu o mişcare, pentru a sări depe scaun. In aceeaş clipă însă, căzu înapoi,

deoarece piciorul bolnav îți reaminti că deocamdată cel puțin, n'avea voie să facă mișcări prea repezi.

— Dar cine poate fi acela, care îndrăznește să ia asemenea măsuri împotriva dv.? — urmă brigandul, după ce se reașeză pe scaun.

— Soțul meu — răspunse Lady Milton, cu un suspin amar.

— Ah, lordul Milton... Să fie el oare atât de rău, atât de tiran cu soția sa, care nu este făcută, decât pentru a fi adorată?

Incântătoarea femee nu răspunse. Lacrimile începură să i se prelingă pe sub genele-i ca de mătase și ea nu căută să și le stăpânească, atât de mare părea să fie durerea, care-i sfâșia sufletul.

— Domnul meu... d-ta pari un adevărat cavaler... Oare aș putea avea încredere în d-ta? exclamă ea, deodată, vorbind parcă mai mult pentru sine însăș, decât pentru oaspele său.

— Puteți avea cea mai desăvârșită încredere, Mylady. Sunt gata să trec prin foc și sabie pentru dv. — sunt gata să înfrunt orice primejdie. Nu trebuie să uitați că, până la un punct oarecare mi-ați salvat viața. Căci dacă s'ar fi întâmplat să cad în mâinile sbirilor, nu mi-ar fi mers prea bine.

Deaceea, dacă pot să vă fac vreun serviciu, vă rog vorbiți-mi deschis și fără teamă. Vă jur, Mylady că taina dv. va rămâne îngropată în inima mea, unde va fi păstrată tot atât de bine, ca și în fundul cel mai adânc al mării.

— Cred, domnul meu, că într'adevăr nu m'ai trăda — răspunse Lady Milton. Ar trebui să nu fi om, ar trebui să nu ai o inimă în pieptul d-tale, dacă ai răsplăti prin nerecunoștință și josnică trădare, binele, pe care ți l-am făcut în noaptea aceasta.

— Mylady, am greșit adeseori și poate că sunt chiar un păcătos. Nerecunoștința însă, nu intră în firea mea. Vă încredințez pentru a doua oară că nu-i uit niciodată pe aceia, cari mi-au făcut,

cândva un bine, cât de neînsemnat. Cum aș putea deci fi nerecunoscător față de dv. tocmai, care, repet, mi-ați salvat viața?

— Dar oare nu mă vei disprețui, domnul meu, după ce vei fi aflat totul? Bărbații sunt atât de schimbători în privința simțămintelor, pe cari le au față de femei!

— Poate că în general aveți dreptate — răspunse brigandul. Trebuie să recunoașteți însă că nu toți sunt la fel. In ceeace mă privește, vă pot încredința că nimic și niciodată nu-mi va putea scoate din suflet stima, pe care v'o port în clipa de față și că în totdeauna vă voi socoti drept o regină a femeilor.

— Vai, domnul meu, o regină, din a cărei coroană lipsește tocmai piatra cea mai prețioasă! — suspină fermecătoarea englezoaică, rezemându-se de speteaza scaunului și închizându-și ochii de amărăciune. Oare de ce a trebuit să mă învoiesc eu la această căsătorie, care mi-a stors și până acuma atâtea lacrimi, la această căsătorie, la care am păsit, fără a avea cea mai neînsemnată înclinare.

— Ah, așa dar ați încheiat această căsătorie, oarecum împotriva voinței dv.? — întrebă Egizio Ettore, vădit mirat.

— Iți voi spune totul, domnul meu. Va trebui însă să mă grăbesc, căci din cele două ceasuri cât vei fi oaspele meu, o jumătate a și trecut.

Dealtfel, trebuie să mă mai gândesc și că soțul meu s'ar putea înapoia, în fiecare clipă. Este adevărat că nu dormim în aceeaș odaie și că apartamentele lordului sunt așezate în cealaltă aripă a casei, dar gelozia îl face să vină până la mine în fiecare noapte, chiar dacă trebuie să se mulțumească numai să se aplece peste mine și să se încredințeze că dorm.

— Doamne, dar ce căsătorie mai este și aceasta! — se gândi Egizio Ettore — o asemenea căsnicie trebuie să fie într'adevăr, iadul pe pământ.

— Află deci — urmă Lady Milton — că de obârşie nu sunt englezoaică, ci mă trag dintr'o familie franceză.

Tatăl meu a fost generalul Lambrieur, un soldat care nu cunoştea frica şi care a luptat şi a câştigat pentru el şi pentru Franţa mulţi lauri, pe câmpurile de bătălie ale Algeriei.

— Nici nu se putea să aveţi un alt părinte, Mylady. O fiică atât de desăvârşită nu putea să fie decât copilul unui părinte tot atât de integru.

— Da, a fost un om desăvârşit. Din păcate însă, la moartea lui s'a dovedit că, dacă a fost un desăvârşit cunoscător al artei ostăşeşti, cu atât mai puţin se pricepea în mânuirea banului.

In urma lui au rămas nenumărate datorii, cari au înghiţit toate proprietăţile noastre, aşa că până în cele din urmă am fost nevoiţi să ne mutăm într'o casă cu chirie şi chiar dacă faţă de lume nu arătam cât de greu ne era să ducem viaţa de aristocraţi, cu care fusesem obişnuiţi, în adevăr însă duceam multe, foarte multe lipsuri, despre cari însă te rog să-mi dai voie să nu vorbesc, căci aceasta îmi aminteşte de timpuri prea triste.

Totuş, o rază de lumină am cunoscut şi în aceste timpuri, în cari soarta nu mi-a hărăzit prea mult soare.

Cunoscusem un tânăr, de care mă simţeam atrasă cu toată căldura tinereţii mele. Il iubeam şi mă iubea. Trebuie să-ţi spun şi numele lui, căci scrisoarea, pe care o vezi pe masa aceea, îi este adresată lui. Numele iubitului meu de odinioară este.... Aristide de Lamotier.

Şi merită să fie iubit, bărbatul acesta — zise frumoasa roşcovană şi zâmbetul, care se înfiripă în josul buzelor sale dovedea că Lady Milton era cu totul în prada dulcilor amintiri ale trecutului.

Deodată însă, ea se ridică cu hotărâre de pe scaun, îşi trecu mâna peste frunte, ca şi când ar fi vrut să-şi alunge amintirile şi urmă:

— Trebuie să-ți spun totul, căci altfel n'ai putea înțelege, pentru ce sufăr atâta.

L-am iubit pe Aristide atât de mult, atât de pătimaș, încât toate gândurile, mele nu se mai îndreptau decât în spre el... Pe vremea aceea nu-mi puteam închipui viața altfel, decât transformată în paradis, prin dragostea lui.

Firește că față de mama eram nevoită să-mi ascund taina inimii; pe dealtă parte însă, nu m'aș fi putut învoi niciodată să pun piciorul în locuința lui Aristide.

Atunci iubitul meu mă convinse să mă duc cu el într'o altă locuință, pe care o femee ne-o pusese la dispoziție pentru întâlnirile noastre tainice. Femeea aceasta era o italiancă, cu numele de Tereza Galdano.

Vai, domnul meu, mă înroșesc când rostesc acest nume, căci era al unei femei decăzute, care a trebuit chiar să fugă din Paris, acum câțiva ani, căci altfel ar fi ajuns în temniță. Mi s'a spus însă că s'ar fi înapoiat aici, în Corsica, de unde era de fel.

— Intr'adevăr, așa și este! — răspunse brigandul, care la auzul numelei Terezei Galdano își ridicase capul, foarte mirat. Femeea aceasta nu este grasă, de o corpolență respingătoare?

— Ba da, așa este. Dumnezeule, dar nu cumva o cunoști și d-ta pe femeea aceasta?

— O cunosc și o disprețuiesc! Ține în Ajaccio un fel de restaurant rău famat, care ce numește „Cerul Albastru", iar ea însăș a fost poreclită „Meșterița Raiului".

— Ce nume desgustătoare!... exclamă lady Milton. Iți jur însă, domnul meu, că pe vremea aceea nu cunoșteam firea mârșavă a acestei femei. Mă întâlneam cu Lamotier în casa ei, așa cum se întâlnesc doi copii, ne iubeam, dar... Vai, domnul meu cum să-ți spun, cum să te fac să înțelegi...

— Nu este nevoie de cuvinte, mylady, — răspunse

Egizio Ettore. — O singură privire aruncată în ochii dv. este îndeajuns, pentru ca oricine să-şi poată da seama, cum era dragostea dv. pentru Aristide de Lamotier.

— Intâlnirile mele cu iubitul inimei mele trebuiau să aibă loc întotdeauna, Duminecă dimineaţa, deoarece căutam din răsputeri ca mama să nu afle nimic despre ele.

Atunci însă, mă trimitea la biserică şi într'adevăr porneam de acasă îmbrăcată pentru biserică, în mâini cu o carte de rugăciuni, pe care numele meu era tipărit cu litere de aur: Mignon Lambrieur.

Era într'o Duminică — urmă frumoasa Mignon — în care mă duceam să mă întâlnesc cu Aristide ca de obicei, dar cu toate că nu aveam altă dorinţă mai vie de cât de a-i vedea chipul, de cât de a-i auzi vocea, decât de a-i strânge mâinile, totuş, mă duceam cu un fior de groază în spre casa acelei femei, pe care o uram atâta şi a cărei privire obraznică îmi insufla atâta scârbă.

N'aveam însă nici o altă ocazie de a-l vedea, de a-i putea vorbi. Aşa dar mă dusei în Rue de l'Ecole, unde locuia Tereza Galdano.

Cartea de rugăciuni o aveam cu mine şi la plecarea de acasă mama mă întrebase încă, dacă mă duc la Notre-Dame ,sau la altă biserică.

Eu i-am răspuns că da, mă duc la Notre-Dame. Mama m'a sărutat pe frunte, iar eu am plecat.

Când însă am vrut să intru în odaia, în care ştiam că mă aşteaptă Aristide, mi s'a spus că iubitul meu nu este acolo.

Aceasta îmi era foarte neplăcut, deoarece mă obişnuisem să fiu primită de el.

Aşa dar Aristide întârziase.

Am intrat deci în odaie, mi-am aşezat cartea de rugăciuni pe masă, eu însă-mi luând loc pe un scaun, dar fără să-mi scot pălăria.

Deodată însă, m'am speriat grozav. Prin uşa de sticlă, care dădea în odaia alăturată, mi se păru că

sunt privită de doi ochi negri, strălucitori. Mă înșelasem oare? Sau într'adevăr cei doi ochi priviseră în odaie, spre a vedea ce se petrece acolo? Un gând cumplit îmi trecu prin minte și tocmai voiam să sar depe scaun, pentru a fugi din odaie.

In clipa aceea însă, ușa se deschise și un bărbat intră înăuntru; era, fără îndoială, un om din lumea bună.

Dar vai, domnul meu, nu mă face să-ți istorisesc ceeace s'a petrecut în urmă! Gândește-te și d-ta! Eram o sărmană fată gingașă, de optsprezece ani. Eram slabă, în neputință de a mă apăra, iar omul acela, care la început căuta să se lingușească, prin făgăduieli și jurăminte de dragoste, când a văzut că-l resping. cu desgust și indignare, atunci...

Lady Milton își ascunse fața în mâini și printre degetele sale fine lacrimile începură să curgă șiroaie.

— Atunci... a întrebuințat forța! — strigă Egizio Ettore, pe care istorisirea lady-ei Milton îl înfiorase peste măsură. O fărădelege... O crimă!

— Da, o crimă! — răspunse Mignon, suspinând —

o fărădelege îngrozitoare, care desonorează pentru totdeauna pe femeea care-i cade pradă.

Când în cele din urmă am putut să mă smulg din brațele ticălosului, am fugit fără să-mi mai arunc privirile înapoi și nici nu știu cum am coborât treptele.

M'am repezit pe stradă și acolo m'am aruncat în cea dintâi trăsură, pe care am întâlnit-o în cale. I-am spus birjarului adresa locuinței noastre și birja porni. Când m'am văzut pe perna trăsurii, mi-am dat drum liber lacrimilor, apoi încetul cu încetul am căutat să mă stăpânesc.

In decursul frământărilor, a cumplitului sbucium al sufletului meu, am ajuns la o hotărâre neînduplecată. Aristide nu trebuia să afle niciodată ce se petrecuse în ceasul acela îngrozitor. Fără îndoială că s'ar fi întors dela mine, deaceea, trebuia să nu afle niciodată ce mi se făcuse în casa blestematei de Tereza Galdano.

Intre timp lady Milton se ridicase depe scaun și acuma măsura încăperea în lung și 'n lat, cu pași grăbiți. Amintirile acestea o loviseră parcă tocmai ca niște lovituri de bici.

In vreme ce alerga de colo până colo prin odaie, fiecare părticică a corpului său fiind cuprinsă de o înfrigurare nebănuită, se vedea lămurit că nervii ei erau tot atât de crunt biciuiți ca și sufletul.

Ochii lady-ei Milton aruncau fulgere, ca și când acestea ar fi fost menite să-l trăsnească pe ticălosul, care o necinstise într'un chip atât de josnic.

După o pauză destul de îndelungată își urmă povestirea:

— Deodată băgai de seamă că-mi uitasem cartea de rugăciuni în casa aceea blestemată. Inchipuește-ți domnul meu, pioasa mea carte de rugăciuni, care-mi purta numele în litere de aur, în casa aceea! Eram pierdută!

Trebuia să-mi iau cartea de rugăciuni. Dar cum era să mai pășesc eu încă odată pragul acelei case?

Puteam eu risca să mai cad odată în mâinile acelor oameni cari nu aveau nimic sfânt în lumea aceasta? Mă gândii o clipă să-i spun birjarului să întoarcă. Dar nu.... Inainte... Vai, domnul meu, dacă atunci aş fi avut un prieten, căruia să mă pot spovedi, aşa cum o fac acuma d-tale, sunt încredinţată că lucrurile n'ar fi luat o întorsătură atât de nenorocită.

Sub povara suferinţii sale lady Milton se prăbuşi. Egizio Ettore vru s'o ajute pentru a se ridica, dar piciorul îl împiedică s'o facă.

Dar frumoasa femee se reculese iute şi urmă:

— In timpul drumului până acasă, am căutat să mă liniştesc, pe cât mi-a stat în putinţă. Cu ajutorul oglinzii din sacul de mână mi-am pus rânduială în îmbrăcăminte şi în înfăţişare.

Aşa puteam măcar să mă înfăţişez înaintea ochilor bunei mele mame.

Ajungând acasă, urcai încet scara, oprindu-mă pe fiecare treaptă. Aproape că-mi era frică să intru în casă. Trebuia însă s'o fac! Servitorul îmi deschise uşa şi-mi spuse că avem o vizită.

După cât ştiam eu, mama nu aşteptase nici o vizită. Dar iată că astăzi, tocmai astăzi mi se cerea să fiu amabilă, să spun lucruri plăcute, o comedie, la care numai gândindu-mă şi mă înfioram.

Atunci, deodată, mă cuprinse o bănuială îngrozitoare. Să fie oare lordul Milton, distinsul, bogatul englez, pe care-l cunoscusem anul trecut, la băile de mare?

Ştiam că mama avea de gând să facă o pereche din noi doi. Nu îndrăznisem să-i mărturisesc că-l iubeam pe Aristide.

Când am deschis uşa, lordul Milton se ivi în pragul ei, iar mama îmi zise:

— Ai fost la biserică şi te-ai rugat pentru norocul tău, copila mea. Lordul Milton, pair al Angliei, acest distins bărbat, a venit să-ţi ceară mâna.

Ştiam că nu aveam voie să refuz cererea lor-

dului Milton. Aristide de Lamotier nu intrase încă în stăpânirea moștenirii sale, iar noi eram săraci. Afară de aceasta, tatăl lui Aristide fusese un dușman neîmpăcat al părintelui meu, deoarece generalul Lambrieur i-o luase înainte la avansare și ca o urmare firească, i se încredință lui comandamentul din Algeria, după care își ascuțise dinții Lamotier.

Prin căsătoria cu lordul Milton familia noastră ar fi scăpat de prăbușire, de ruină și știam că dorința cea mai fierbinte a mamei mele, era să mă știe lady Milton... Nu mă disprețui, domnul meu, dar n'am avut curajul să-i spun mamei ceeace se întâmplase cu mine ,chiar în ziua aceea.

Cu o zi mai înainte însă, poate că aș fi refuzat propunerea lordului Milton, poate că în ajun i-aș fi spus, fără încunjur:

„Domnul meu, nu te pot iubi, fiindcă iubesc pe altcineva".

Astăzi însă, nu mai eram vrednică de dorit, astăzi eram o desonorată.

Lordul Milton era cu douăzeci și cinci de ani mai în vârstă decât mine. Nădăjduiam că omul acesta, care mergea spre bătrânețe, nu va descoperi taina mea.

Peste o lună avu loc căsătoria mea cu lordul Milton.

Luna de miere am petrecut-o într'un castel din Anglia.

Aristide mai încercase de câteva ori să se apropie de mine, prin scrisori, dar eu nu mai aveam voie să primesc scrisorile lui. Acuma eram soția altuia.

Nu, de atunci nu l-am mai revăzut. Aceasta nu însemnează însă că aș fi încetat de a mă interesa de soarta lui și așa am aflat că în momentul de față, se găsește în... Corsica. Bănuiesc că acuma trebuie să fie la Bastia, deoarece acesta este orașul cel mai de viață din Corsica.

Și deaceea aș vrea să mă pun în legătură cu el.

Căci, domnul meu, am nevoie de un ajutor, într'o chestiune, care nu poate suporta nicio amânare.

Ascultă, te rog, ce s'a mai întâmplat. După vreun an, pe care l-am petrecut cu soţul meu, pe moşia sa din Irlanda, lordul Milton fu numit ambasador al Angliei pe lângă Sfântul Scaun din Roma.

L-am urmat cu dragă inimă în Italia, deoarece de mult doream să cunosc ţara aceasta. Aveam nevoie de ceva, care să mă facă să uit, atât trecutul, cât şi prezentul. Căsătoria mea este dintre cele mai nenorocite, deoarece lordul Milton mă chinueşte îngrozitor cu gelozia sa. Am ajuns la Roma, unde locuiam un palat minunat. După multe stăruinţe însă, am isbutit să-l conving pe soţul meu să cumpărăm această proprietate aici, în Bonifacio, nădăjduind astfel să scap, întru câtva măcar, de supravegherea lui, care ajunsese să mă desnădăjduiască. Iţi jur, însă, că n'am făcut aceasta cu gândul de a-mi înşela bărbatul, căci în toată lumea aceasta nu există om de dragul căruia să fiu gata de a călca credinţa pe care am jurat-o căsniciei mele.

Dar m'am înşelat grozav, crezând că aici voi scăpa de controlul lui exasperat, căci a poruncit să-i vină yachtul din Anglia, cu care în câteva ceasuri poate face drumul dela Roma la Bonifacio. Aşa că, de-abia sunt singură două sau trei zile pe lună.

Când se întâmplă însă aceasta, sunt cea mai fericită femee din lume, căci pot să mă gândesc nestingherită la Aristide. Aici, în rarele zile de singurătate, retrăiesc în gând clipele de fericire, când mă puteam socoti că voi fi odată a lui.

Acum vreo lună şi ceva însă, am fost smulsă cu cruzime din visurile mele. Se vede că soarta nu voia să-mi îngăduie nici măcar această fericire, această mulţumire, atât de relativă.

Era la un bal pe care-l dase cardinalul Tosselli. Fără îndoială că vei fi auzit şi d-ta de numele a-

cestui cardinal, care se pare că este foarte iubit în Corsica.

La balul cardinalului, care a avut loc la Bastia, unde se pare că Eminența Sa petrece mai bine de șase luni, în fiecare an, s'a adunat cea mai bună societate din Corsica, venind acolo oaspeți chiar și din Franța și Italia, unde cardinalul are tot atât de mulți prieteni și admiratori.

Eu îmi alesesem costumul Mariei Stuart și fără îndoială că nu meritam să mi se facă complimentele, cari mi s'au făcut atunci, par'că mai mult ca de obicei. Pentru a scăpa de aceste complimente, cari mă oboseau, m'am retras într'o odăiță mai dosnică, spre a mă odihni puțin.

Deodată, draperia care despărțea odăița de sala unde avea loc balul se deschise și în fața mea se ivi un cavaler înalt, elegant, care purta masca de Mefisto.

Veștmântul roșu de stăpân al iadului îi stetea minunat. El se lipea atât de bine de trupul subțirel și mlădios al cavalerului, ale cărui mișcări erau nespus de „nesgomotoase" și iscusite ,încât fără să vrei, te gândeai la un duh rău.

— Atât de singurică, Maria Stuart? — mă întrebă el, când intră în odăiță, apăsându-și mai bine masca pe obraz. Te pregătești oare pentru cel din urmă drum, te pregătești de moarte? Te temi oare că sfârșitul se apropie?

Și cum nu i-am dat nici un răspuns, deoarece mă trudeam să văd, prin masca pe care o purta, pentru a-mi da seama cu cine stau de vorbă, el se așează lângă mine pe sofa și-mi șopti:

Cereți mâine fascicola 39-a tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERIZ, Bucureșcu 4, Calea Victoriei 3.

— Spune-mi, frumoasă Maria Stuart, când este gata iadul să te primească? Căci înțelegerea ta cu el este încheiată, iar contractul... iată-l!

Ține-l și citește-l cu multă luare aminte.

Mai înainte de a-mi fi putut da seama ce voia diavolul acela cu chip de om, îmi ghemuise în mână o scrisorică, iar în clipa următoare dispăru într'adevăr ca un diavol.

Eu bănuisem că este vorba de o simplă scrisorică de dragoste, așa după cum mai primisem adeseori, de când mă măritasem și cari avuseseră toate aceeași soartă: în sobă.

Dar deabia parcursei cu privirea cele câteva rânduri, cari erau așternute pe hârtie, că am scos un țipăt de spaimă și nu lipsi mult să-mi pierd cunoștința.

Scrisoarea avea următorul cuprins:

„Dacă Mignon Lambrieur — închipuește-ți, domnul meu, că eram numită pe numele meu de fată — dorește să reintre în stăpânirea unei cărți de rugăciuni, pe care a uitat-o într'o anumită casă din Paris, într'o clipă memorabilă a vieții sale, atunci de astăzi în opt săptămâni, binevoiască să aducă la Restaurantul „Cerul Albastru", din Ajaccio, un milion de franci, pe cari îi va înmâna aceluia, care a scris aceste rânduri.

„El o va aștepta pe frumoasa Mignon, în ziua de 13 Aprilie, la ceasurile 9 seara, în restaurantul mai sus amintit. Dacă Mignon Lambrieur ar prefera să nu vină, sau va căuta să-și cruțe suma de mai sus, adresându-se poliției, atunci cartea de rugăciuni, pe a cărei primă pagină vor fi descrise anumite întâmplări dinainte de nuntă, va fi trimisă lordului Milton".

— Drace, ce mișelie!

De data aceasta Egizio Ettore nu mai ținu seama de durerea sa de picior și sări depe scaun, exclamând

cuvintele de mai sus, în prada unei mânii nemărginite.

— Un milion de franci!.... — urmă ea — când soţul meu este atât de sgârcit, încât niciodată nu-mi dă o sumă mai însemnată pe mână. Chiar şi giuvaerurile de familie le ţine în păstrarea sa. Eu nu mă pot folosi, decât de aceste câteva inele şi chiar şi pe acestea mi le-ar lua, dacă nu i-ar fi lui însuş ruşine să-şi împingă sgârcenia şi teama prea departe.

Până la termenul fatal din scrisoare nu mai lipsesc decât opt zile. Domnul meu, de câte ori mă gândesc că acea carte de rugăciuni ar putea ajunge în mâinile soţului meu, simt că mă paşte nebunia. Sunt încredinţată că m'ar alunga, sau în cel mai fericit caz, din clipa aceea s'ar purta cu mine ca şi cu o nevrednică, ca şi cu o servitoare, cea mai din urmă chiar!

— Bine! — strigă Egizio Ettore şi glasul lui tremura de mânie. Vreau să-l cunosc şi eu pe nobilul

acela, care este în stare să săvârşească asemenea fapte!

— In scrisoarea aceasta l-am implorat pe Aristide să se îndure de mine şi să se ducă în locul meu la restaurantul „Cerul Albastru". Intr'un cuvânt, mi-am pus toată nădejdea în el şi în cazul când el va refuza să mă ajute, atunci...

Lady Milton nu sfârşi această frază. Dar din desnădejdea care se putea citi în ochii ei Egizio Ettore înţelese că sărmana femee era gata să ia hotărârea cea mai cumplită, pe care o poate lua o fiinţă omenească.

— Acuma, domnul meu, mă adresez d-tale — urmă frumoasa femee, în vreme ce numai cu multă greutate isbuti să-şi stăpânească lacrimile, cari o podideau — cu rugămintea să-mi întinzi o mână de ajutor. Aristide de Lamotier trebuie să fie la Bastia, sau în orice caz, undeva prin Corsica. Nu pot încredinţa însă scrisoarea poştei, deoarece ştiu cu siguranţă că scrisorile mele, atât acelea pe cari le trimit, cât şi cele pe cari le primesc, sunt reţinute şi cercetate de soţul meu, despre a cărui putere ţi-am spus că este foarte mare, nu numai în Anglia, dar chiar şi în Italia şi Franţa.

In scrisoarea aceasta i am mărturisit totul lui Aristide de Lamotier, i-am povestit în întregime groaznica scenă petrecută pe vremuri, în casa acelei ticăloase de Tereza Galdano. Vezi deci, domnul meu că, nu pot lăsa ca scrisoarea mea să ajungă în mâinile celor nechemaţi.

— Înţeleg totul, mylady! — răspunse Egizio Ettore.

— Bine — reluă lady Milton, ştergându-şi lacrimile cari o podideau — ar fi gata să-l cauţi pe Aristide de Lamotier şi să-i înmânezi scrisoarea aceasta, dar numai lui personal?

— Sunt gata să fac aceasta! — zise brigandul! — Insă, nu mă voi mărgini numai la atât.

— Cum, domnule, te gândeşti poate... îngână săr-

mana femee, neîndrăsnind par'că să nădăjduiască, cum că bănuiala ei s'ar putea împlini.

— Da, mylady — răspunse Egizio Ettore, cu hotărâre — vreau să-mi am și eu partea mea la desvăluirea ticălosului, care a pus la cale un șantaj atât de josnic împotriva dv., a mizerabilului, care vă cere un milion de franci, pentru dovada, nu a vinovăției, ci a nenorocirii dv.

Pe de altă parte înclin a crede că, Mefisto, care s'a ivit înaintea dv., la balul cardinalului Tosselli, spre a vă înmâna scrisoarea cu amenințări și nobilul, care a tăbărât asupra dv. în casa din Paris a Terezei Galdano, pentru a profita de slăbiciunea unei copile, lipsită de orice apărare, trebuie să fie una și aceiaș persoană.

— De aceeași părere sunt și eu — zise Mignon. — Dar vai, domnul meu, cum s'ar putea da de urma acestui ticălos, cum ar putea fi descoperit?

— Va fi descoperit, mylady, aveți toată încrederea. Iar când se va ști cine este ticălosul, atunci va avea să înfrunte două spade. Intâi pe a lui Aristide de Lamotier, căci drepturile lui asupra dv. sunt mai vechi decât ale mele, iar pe urmă, pe a mea. Și fiți convinsă, doamna mea că, dacă Aristide de Lamotier nu va avea norocul să-l doboare pe acest vampir, mie însă nu-mi va mai putea scăpa. De aceasta sunt tot atât de încredințat, după cum sunt încredințat că numele meu este Egizio...

Brigandul nu observă decât acuma că în mânia și înflăcărarea care-l cuprinsese, era gata să se trădeze, spunându-și numele.

Dar lady Milton prinse ultimul cuvânt și zise, rugător:

— Eu ți-am încredințat viața mea, d-ta însă nu mi-ai spus nici măcar numele dtale. Spune-mi te rog, cum te numești și de unde ești?

— Cum mă numesc? — făcu Egizio Ettore, cam încurcat. — V'am spus doar deabia mai adineaori că mă numesc Egizio....

— Acesta este numai un nume de botez şi în Corsica sunt mii de Egizio. Care din aceştia eşti d-ta?

In timpul acesta brigandul a avut timp să-şi născocească un nume şi răspunse, fără şovăire:

— Mă numesc Egizio d'Etna şi după cum numele meu o spune chiar, sunt de baştină din Sicilia.

— Şi eşti gata, într'adevăr, să-mi duci scrisoarea la destinaţie? — întrebă lady Milton, înc'odată.

— Sunt gata, mylady!

— Il vei căuta pe Aristide de Lamotier în toată insula şi nu te vei odihni, până când nu-i vei da de urmă?

— V'am spus aceasta şi pentru a vă linişti, vă şi jur că voi face, după cum am făgăduit! — răspunse brigandul, punându-şi mâna pe inimă.

— Iţi mulţumesc! — zise frumoasa femee, vădit înduioşată. — Atunci îţi pot încredinţa cinstea mea. Iţi voi da scrisoarea. Din clipa aceasta fericirea mea, mai mult chiar, viaţa şi moartea mea sunt în mâinile d-tale.

In timp ce rosti aceste cuvinte, lady Milton luase scrisoarea de pe masă, o lipi şi apoi i-o întinse lui Egizio Ettore.

După aceea îşi scoase de pe deget inelul în formă de şarpe, inel împodobit cu trei pietre foarte preţioase şi zise, zâmbind, fermecător, cum numai o femee de frumuseţea ei putea să zâmbească:

— Eşti solul meu şi ca orice sol, trebuie să fii răspătit. Inelul acesta este o amintire dela sărmana mea mamă, dispărută prea de timpuriu. Până astăzi nu m'am despărţit niciodată de inelul acesta. Acuma, însă, îţi-l voi aşeza pe degetul d-tale, căci fapta dumitale nobilă merită cu prisosinţă o asemenea răsplată. Mâna d-tale ,domnul meu.

Egizio Ettore îşi întinse mâna şi în clipa următoare micul dar preţiosul giuvaer, lucea pe degetul cel mic dela mâna dreaptă a brigandului.

— Mylady, — zise Egizio Ettore, ducând la

buze mâna albă a frumoasei femei — la rândul meu nu mă voi despărți niciodată de acest inel. Ba da, să nu mint! Mă voi despărți de el, în ziua în care mă voi uni cu aleasa inimii mele. Atunci îl voiu așeza pe degetul ei și-i voi zice: „Poartă acest inel, în amintirea unei femei frumoase, dar nenorocită".

— Și mai adaugă — zise lady Milton, printre lacrimi — „care-ți dorește să fi mai fericită decât ea"!

Deabia rostise lady Milton aceste cuvinte, că se și cutremură și arătă înspăimântată în spre ușa care dădea în antreu.

— Soțul meu, lordul Milton, care se întoarce acasă mai devreme decât aș fi bănuit.

Orologiul arăta ceasurile unui din noapte

CAP. 34

In camera de baie

Din antreu se auzea acuma lămurit un sgomot de paşi, cari se apropiau de budoar.

— Ascunde-te, iute! — îi şopti lady Milton lui Egizio Ettore. — Urmează-mă în odaia de baie. Sfinte Dumnezeule, dacă lordul Milton dă peste d-ta acuma, eşti pierdut!

— Sau e pierdut el! — răspunse brigandul, care nu-şi pierdu sângele rece nici-o singură clipă. — Fiindcă trebuie să ştiţi, mylady, că am neplăcutul obiceiu de a o lua înaintea acelora, cari vor să mă atace, deoarece am avut în viaţă nenumărate prilejuri să mă încredinţez că fericirea şi chiar viaţa omului atârnă de împrejurarea, cine trage cel dintâi.

— Nu, lucrurile nu trebuie să ajungă până acolo — zise lady Milton, implorătoare. — Gândeşte-te la onoarea mea, care ţiu să-mi rămână nepătată... Dar, Dumnezeule, îi aud paşii pe scară!

Atunci se şi auzi, într'adevăr, o bătaie în uşă.

In clipa aceea lady Milton îl luă de mână pe Egizio, care în înfrigurarea momentului uită că piciorul drept nu-i era încălţat, ci învăluit doar într'o batistă, pe care frumoasa lady i-o prinsese ea însăş pe picior, în chip de prişniţă.

Sabia nu şi-o descinsese brigandul, aşa că acuma, când îşi duse mâna după ea o găsi la şoldul stâng, atârnând de curea, ca întotdeauna.

— Iată-ţi pălăria! — îi şopti Mignon.

— Vă mulţumesc!

— Mignon! — se auzi atunci de afară. — Deschide! Eu sunt!

Era lordul Milton.

— Indată — răspunse frumoasa femee, căutând să imite cât mai bine glasul unei persoane, care

atunci se trezește din somn. — Dă-mi voie doar să-mi iau ceva pe mine!

— Dar, draga mea — se auzi de afară — în privința aceasta nu trebuie să te îngrijești prea mult, căci eu sunt gata să-ți admir frumusețea chiar și fără a-mi fi ascunsă pe jumătate de mătăsuri sau dantele.

Intre timp, Mignon ajunsese cu Egizio Ettore în odaia de baie.

— Inapoiați-vă în budoar — îi zise brigandul, grăbit. — Incuiați ușa și luați cheia la dv.

— Nu, asta n'ar prezenta destulă siguranță — răspunse frumoasa femeie. — Il cunosc îndeajuns de bine pentru a-mi da seama că nu se va mulțumi să cerceteze numai budoarul, ci va intra și în odaia de baie. Deaceea trebuie neapărat să te ascunzi undeva.

Intră iute în bazin! — Intinde-te pe fundul de marmoră, iau eu te voi acoperi cu halatul de baie. In chipul acesta nu vei fi văzut.

Frumoasa Mignon însoți cuvintele acestea de o privire atât de implorătoare încât brigandul ar fi fost în stare să se arunce chiar și în mare, dacă ea i-ar fi cerut aceasta.

El coborî deci cât putu mai iute treptele bazinului, pe urmă se întinse pe fundul lui de marmoră, iar Mignon îl acoperi cu halatul de baie, peste care mai aruncă și un cearceaf.

— Acuma să nu te mai miști — îi șopti ea. — Orice s'ar întâmpla, să nu te trădezi, prin vreun sgomot, sau vreo mișcare. Și mai ales nu uita că dacă ești un adevărat cavaler, va trebui să aperi cu prețul propriei d-tale vieți scrisoarea pe care ți-am încredințat-o și care dacă ar ajunge în mâinile altora, ar însemna moartea mea!

— Și chiar dacă nu sunt un cavaler din lumea ta — se gândi Egizio Ettore — scrisoarea încredințată este în mâini sigure! Căci aș vrea să văd cine ar putea să mi-o ia.

Mignon se înapoiase în budoar. După aceea trase zăvorul și lordul Milton intră în odaie.

Distinsul englez era înalt și tras ca prin inel și avea înfățișarea — e greu să găsești un alt cuvânt mai bun — unui adevărat englez. Chiar dacă era slab, avea mușchii bine formați și putea să numere ca la vreo patruzeci și opt de ani. Pentru vârsta lui însă, se ținea destul de bine. Ceeace nu putuse să împiedice însă, era încărunțirea. Lordul Milton avea părul aproape alb.

In clipa însă, în care intră în budoarul soției sale, într'o ținută de seară ireproșabilă, ochii lui verzi-cenușii străluceau neobișnuit. Era foarte bine dispus, și încercă să-și petreacă brațul pe după mijlocul soției sale.

— Te rog, lasă aceasta! — zise Mignon, rugătoare. — Astăzi am iarăș o groaznică durere de cap!

— Dureri de cap și numai dureri de cap! — exclamă lordul Milton, nemulțumit. — Mărturisesc că eu însumi aș fi gata să dau un premiu cât de mare aceluia, care ar descoperi un leac hotărâtor pentru aceste veșnice dureri de cap. Infățișarea d-tale însă, mylady, desminte ceeace spui. Obrajii îți sunt împurpurați, ochii îți strălucesc... Nu astfel arată cineva, când e chinuit de groaznice dureri de cap!

— Sunt suferindă, mylord — răspunse Mignon, cu hotărâre, — și nici n'ar putea să fie altfel, când în fiecare noapte vii să mă trezești din somn și deci nu pot dormi o noapte liniștită. Te rog să-mi răspunzi la o întrebare, la care până acum eu n'am fost în stare să găsesc răspuns: Pentru ce vii mereu în apartamentul meu, la ore atât de târzii? Dacă mă socotești drept o prizonieră și vrei să mă ții ca atare, atunci pune-mi un paznic în fața ușii, care să mă supravegheze ca pe un răufăcător în temniță, iar la ușă așează un lacăt, pe care să nu-l poți deschide decât d-ta.

— Chiar dacă ți-aș urma sfatul și aș face ceeace ai spus — răspunse lordul Milton, așezându-se

pe un scaun — n'aş face decât ceeace la rândul d-tale ai făcut şi d-ta. Fiindcă şi d-ta ţi-ai pus la inimă un lacăt, la care eu nu am cheie, cu toate că aş avea dreptul să-ţi cer această cheie, căci sunt doar soţul d-tale.

— Te rog, mylord, cruţă-mi-o nouă explicaţie, care n'ar avea altă urmare, decât că mi-ar spori suferinţa — zise frumoasa Mignon. — Ştii prea bine care este adevărul. Nu ţi-am ascuns niciodată că m'am căsătorit cu d-ta, numai pentru a îndeplini dorinţa sărmanei şi bunei mele mame, pe care Dumnezeu mi-a luat-o atât de timpuriu.

— Nu tăgăduiesc că de o asemenea mărturisire am avut parte îndată după nunta noastră — exclamă lordul Milton, nu fără oarecare ironie. — Dar de atunci n'am încetat de a căuta să-ţi câştig inima şi tot mai nădăjduiesc....

— Nu nădăjdui nimic! — strigă lady Milton, care observase că privirile soţului său începuseră să alunece de colo până colo prin odaie.

Oare trăda ceva din odaie că nu de mult, cu câteva minute mai înainte doar, un alt bărbat fusese în budoar?

Deodată, dânsul sări ca ars de pe scaun şi îşi aţinti privirile înfrigurate asupra frumoasei sale soţii, care se cutremură.

— Aşa dar, dormeai când am bătut eu în uşă? — întrebă lordul pe un ton cam aspru.

— In orice caz.... aţipisem — răspunse ea, şovăelnic — şi tocmai...

— Şi n'a fost nimeni, nicio persoană străină, care să-ţi turbure somnul? — o întrerupse lordul, cu cruzime.

— Ce vrei să spui? — întrebă Mignon, încercând să pară cât mai revoltată.

Deodată însă, orice urmă de revoltă dispăru de pe chipul său.

Privirile ei, alunecând cercetătoare prin odaie,

se opriseră îngroziţe şi aproape în acelaş timp cu ale lordului, asupra unui obiect, care se găsea în mijlocul încăperii. Obiectul acesta era.... cisma lui Egizio Ettore, care era rezemată de piciorul scaunului, pe care şezuse brigandul.

— Sunt pierdută! — îşi zise sărmana Mignon. Dumnezeule, ce ruşine! Ce nenorocire!

Lordul Milton făcu trei paşi, se opri chiar lângă cismă, se aplecă şi o ridică.

— Madame — zise el, pe un ton, cum nu te adresezi decât unei servitoare. Ce este asta?

Cu aceste cuvinte ridică cisma, ţinând-o chiar sub ochii înspăimântatei Mignon.

— Domnul meu — răspunse ea, şi glasul nu-i mai era şovăelnic — dacă nu mă înşel şi mai văd bine, ceeace ţii d-ta în mână, este o cismă!

— Fără îndoială! Insă în orice caz, nu o cismă, pe care o porţi d-ta! — zise lordul Milton, batjocoritor.

— Firesce! O femee nu poate purta o cismă bărbătească!

— Ah! Aşa dar mărturiseşti singură? — strigă lordul şi aruncă cisma cât colo, iar Mignon se dădu speriată înapoi, deoarece se temea de o grosolănie din partea soţului său. Aceasta este dovada cea mai neîndoielnică, că mă înşeli. Bănuiam aceasta. Imi lipsea însă dovada. Acuma o am. Cisma aceasta...

— ....dovedeşte — îi tăie vorba lady Milton — că d-ta te sinchiseşti atât de puţin de soţia d-tale, în cât noaptea aceasta ar fi însemnat sfârşitul ei, dacă ea nu ştia să-şi apere viaţa!

Lordul se uită la Mignon cu ochii larg deschişi, cu răsuflarea reţinută. El nu-i înţelesese cuvintele, pricepuse însă rostul lor.

— Cum mylady — strigă el — vrei oare să mă faci să cred că această cismă...

— ....este a unui tâlhar — întregi Mignon — care trecând peste balcon, a intrat în odaie, prin fe-

reastra deschisă şi care fără îndoială că m'ar fi ucis, dacă nu puneam mâna pe revolver.

— Madame — zise englezul, după o scurtă pauză, în care timp cumpăni cele auzite şi văzute — ceeace mi-ai spus d-ta aici, este un basm. De când obişnuiesc banditii să-şi lase cismele acolo, unde intră pentru a prăda?

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar lasă-mă odată să vorbesc şi eu! Sau poate că nu-mi dai voie nici măcar să mă apăr de învinuirile d-tale fanteziste? — strigă Mignon, care redobândindu-şi curajul, juca acuma foarte bine pe revoltata. — După cât se pare, deşteptăciunea d-tale nu te ajută să te gândeşti la ceeace este mai simplu, mai firesc!

Eram în odaia de baie şi mă pregăteam tocmai să intru în apă, când deodată aud un sgomot.

Am început să trag cu urechea. Sgomotul devenea din ce în ce mai tare. M'am apropiat atunci de uşă şi m'am uitat printr'o crăpătură. Spre marea mea uimire am văzut atunci aici, în budoar, un bărbat, care-şi descălţase o cismă şi care era tocmai pe punctul de a-şi scoate şi pe a doua, fără îndoială, pentru a putea călca mai fără sgomot. Cred că cunoşti şi d-ta, din auzite, obiceiul banditilor, de a umbla desculţi.

— Ah, aşa stau lucrurile! — exclamă lordul Milton, care acuma începuse să dea crezare spuselor frumoasei şi tinerei sale soţii. — Asta este în orice caz cu putinţă, deoarece hoţii obişnuiesc într'adevăr să se descalţe, pentru a umbla cât mai fără sgomot prin încăperea, pe care vor s'o prade.

— La fel a făcut şi banditul, care a pătruns la mine — urmă Mignon, cu povestirea sa. — Dar nici eu n'am stat mult pe gânduri! Deodată am deschis uşa dela odaia de baie, m'am repezit la măsuţa de scris, pe care se găsea revolverul meu şi îndreptându-l asupra banditului, i-am strigat: „Înapoi, căci de nu, trag!"

Atunci netrebnicul a luat-o la goană. Cred însă,

că l-am recunoscut și că deci știu cine a fost acela, cu care am avut de a face!

Oh, mylord ți-ai lăsat soția să dea o luptă prea grea pentru puterile unei femei și crede-mă că este o adevărată minune că mai sunt în viață. Căci, mylord, acela care s'a strecurat în noaptea aceasta în dormitorul soției d-tale, n'a fost nimeni altul, decât... Egizio Ettore!

Mignon nici nu bănuia măcar ce adevăr spusese în clipa aceea. La nevoie ar fi putut jura chiar că în noaptea aceea avusese de a face cu temutul brigand al Corsicei, căci Egizio Ettore se mai găsea încă și acuma în casă. Numai că în străinul din odaia de baie ea bănuia un nobil din Sicilia și nici decum pe brigandul, de care tremura o lume întreagă.

— Am fost nedrept cu tine, scumpa mea — răspunse lordul Milton, adânc mișcat — și te rog să mă ierți. Dealtfel sunt pe deplin încredințat că mă iubești și că niciodată nu vei mai iubi pe altcineva, afară de mine.

— Am iubit însă pe un altul și-l mai iubesc încă — adăugă Mignon în gând.

După aceea însă, lady Milton, se întoarse în spre soțul său și-i zise:

— Mylord, peste cincisprezece minute sunt ceasurile două, îngădue-mi deci, să mă odihnesc. Tot ceeace mai ai să-mi spui, îmi vei spune mâine.

— Firește, scumpa mea! — răspunse englezul. — Nu vreau să-ți mai turbur somnul. Dormi liniștită și visează-mă pe mine. Mai înainte însă, îngădue-mi te rog să intru puțin în odaia de baie, căci după un banchet, la care vinul a curs în râuri, o baie te împrospătează de minune.

Frumoasa femeie trebui să-și muște buzele pentru a nu scoate un țipăt de groază.

Mulțumită prezenței sale de spirit și îndrăsnelii sale, deabia scăpase din capcana, pe care i-o pregătise soțul său în jurul cismei uitată în odaie de

Egizio Ettore şi iată că isbânda apărea din nou foarte îndoielnică.

Totuş, Mignon era hotărâtă să nu se dea bătută cu atâta uşurinţă.

— Dragul meu — zise ea, apropiindu-se de lord şi aşezându-şi mâinile pe umerii lui — mi-e teamă de sănătatea d-tale. Eşti prea încălzit şi o baie ţi-ar putea strica. Nu, nu, lasă baia acuma! Mai bine o vei face mâine dimineaţă, când nu vei mai fi înfierbântat.

Dar lordul Milton sau nu voia să înţeleagă, sau într'adevăr nu înţelegea.

Este adevărat că-şi aşează mâinile în jurul trupului soţiei sale, care se lipi drăgăstoasă de el, dar zise:

Cereţi mâine fascicola 40-a tuturor chiorcarilor şi vânzătorilor de ziare, 6 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5.

— Nu, draga mea, m'am obișnuit să fac o baie înainte de a mă culca și niciodată nu m'am simțit rău, dimpotrivă, după câteva pahare de vin mai mult, baia mă înviora întotdeauna.

Cu aceste cuvinte lordul se întoarse și porni în spre odaia de baie.

— Ah, — strigă el, mirat— lipsește cheia! In înfrigurarea luptei cu banditul, sau după aceea, s'o fi luat oare la tine, scumpa mea?

Mignon avea cheia în buzunar, dar mai curând ar fi fost în stare să-și dea viața, decât cheia aceasta.

— Cheia? — strigă ea, făcând pe mirata. — Cum, nu este în ușă?.... Atunci fără îndoială că am pierdut-o, cu toate că nu pot să-mi dau seama, în ce chip s'a putut petrece aceasta!

Vezi însă, dragul meu, că chiar și Cerul se împotrivește dorinței tale de a face baie acuma și vrând-nevrând vei fi nevoit să-ți amâni hotărârea pentru mâine dimineață, ceeace dealtfel, repet, va fi mai bine și pentru sănătatea ta.

— Dar dimpotrivă, draga mea — răspunse englezul, care vârându-și mâna în buzunar scoase de acolo o cheie mică. — Inchipuiește-ți că acum câteva zile am făcut interesanta descoperire că, cheia dela masa mea de lucru deschide și broasca ușii dela odaia de baie. Prin urmare vezi bine că Cerul nu este împotriva dorinței mele.

— Ingrozitor! — murmură frumoasa lady, întorcându-se dela soțul său și apăsându-și mâinile pe piept, deoarece inima i se strânsese, îndurerată, înspăimântată.

— Așa dar, înc'odată noapte bună și visuri frumoase.

Cu aceste cuvinte lordul vârî cheia în broască, o învârti de două ori și ușa odăii de baie se deschise...

In clipa următoare, fără a se mai gândi să scoată cheia din ușă, trecu pragul și intră înăuntru.

— Am fost nedrept cu ea — își zicea el, între timp. — Biata femee nici nu se gândește să prefere pe un altul în locul meu. Și ce să spun, mă pot făli a fi soțul celei mai frumoase femei din Corsica, ba chiar din toată Franța!

Pe de altă parte sunt încredințat că cu timpul se va obișnui și cu gândul că trebuie să mă iubească și nu va mai băga în seamă deosebirea de vârstă care este între noi doi.

In vreme ce-și spunea aceste cuvinte, lordul se apropie de marginea basinului.

Până atunci Egizio Ettore nu scoase un cuvânt, nu făcuse o singură mișcare. Halatul și cearceaful de baie, pe cari Mignon le întinsese asupra lui, îl fereau, cel puțin deocamdată, de privirile lordului.

— O soție credincioasă este o adevărată comoară — își mai zise lordul Milton — și eu sunt stăpânul unei asemenea comori.

In timpul acesta puse mâna pe robinetul de deasupra basinului și-l învârti.

Apa rece țâșni îndată din robinet și năvăli în basin.

— Trăsnete și bombe — se gândi Egizio Ettore — acuma-i acuma! Nu pot aștepta, până când va învârti și al doilea robinet, căci atunci aș fi opărit de apa clocotindă, care va curge din țeavă. Afară de aceasta n'am nicio poftă să mă înec în bazinul acesta, ca o pisică nou-născută.

Spre norocul lui, lordul se întoarse cu spatele și era ocupat să-și desbrace și restul veștmintelor.

Atunci Egizio Ettore ieși din basin, ferindu-se să facă sgomot.

Cu o mișcare bruscă, lordul Milton își aruncă cămașa pe un scaun, care era așezat în imediata apropiere a ușii și unde își pusese o parte din vestminte.

Cu o mână apucând din dreapta, cu cealaltă din stânga, Egizio Ettore luă dintr'o singură mișcare,

atât din cuier, cât şi de pe scaun veştmintele lordului.

Acesta auzi un sgomot în dosul său şi se întoarse.

Ambasadorul Marei Britanii pe lângă Vatican, scoase un ţipăt de spaimă, se clătină, apoi căută în stânga şi în dreapta ceva, cu ce să-şi acopere măcar cât de cât, înfăţişarea paradiziacă.

Dar Egizio Ettore ajunse îndată la uşă, trase zăvorul, o deschise numai atât, cât era nevoie pentru a-şi strecura trupul prin deschizătură şi intră în budoarul lady-ei Milton, care mai mult moartă decât vie, trăgea cu urechea la scena ce-şi închipuia că va urma în odaia de baie, scenă, din care îl vedea pe cavalerul străin ieşind ciopârţit, tăiat în bucăţi, ucis fără îndoială de gelosul lord Milton.

— Ucigaşii!.... Criminalii!... Hoţii!.., — striga lordul Milton, din odaia de baie. — Ajutor!.... Ajutor!.., Acesta este Egizio Ettore!

Lordul era încredinţat acuma că soţia lui, în prada spaimei şi a groazei se înşelase şi că brigandul nu fugise din faţa revolverului ei prin balcon, în grădină, ci se refugiase în odaia de baie.

Egizio Ettore învârtise cheia în broască, pe dinafară, de două ori, o scoase din uşă şi înclinându-se acuma în faţa Mignonei, i-o întinse, zicând:

— Vă predau cheia cetăţii asediate — duşmanul a fost scos din luptă, el nu mai este în stare să atace.

Mignon pricepu, dar cu toată situaţia destul de critică, nu se putu stăpâni de a nu isbucni într'un hohot de râs.

— Bietul om — exclamă ea — va răci, fără îndoială.

— E mult mai bine — răspunse Egizio Ettore — ca Înălţimea Sa Lordul să capete un guturai sdravăn, decât să cad eu în mâinile urmăritorilor mei, căci eu n'aş scăpa atât de uşor.

Lordul începu să lovească furios cu pumnii în uşa odăii de baie, încercând s'o spargă.

— Ajută-mă, Mignon! — strigă el. — Pune mâna pe bandit!... Strigă după ajutor!... Impuşcă-l!... Ticălosul mi-a luat toate veştmintele!

— Strigaţi după ajutor! — îi şopti brigandul frumoasei femei. — M'a luat drept Egizio Ettore, deci nu strică să-i întărim această convingere. Strigaţi, însă nu prea tare, pentru a nu fi auzită de servitori, ci numai pentru a risipi din mintea lordului orice bănuială, că ar putea exista o înţelegere între noi.

— Şi apoi? — întrebă Mignon.

— Apoi vă voi lega şi vă voi aşeza binişor pe pat, iar dacă vreţi să ascultaţi de sfatul meu, îl veţi lăsa pe soţul dv. cu totul în grija băilor calde, pe cari fiţi încredinţată că nu va conteni a le lua, până mâine dimineaţă, iar dv. veţi dormi liniştită.

Nu-i va strica această lecţie, care poate că-l va tămădui întru câtva şi de gelozie.

Mâine dimineaţă vor veni servitorii şi vă vor

deslega. Poate chiar şi mai iute. In orice caz e bine să mă lăsaţi să câştig puţin timp.

— Eşti de o iscusinţă nebănuită, domnul meu! Nimic nu te prinde nepregătit, la toate găseşti răspuns şi soluţii — zise Mignon, cu vădită admiraţie! — Acuma văd că nu mi-am încredinţat cinstea în mâinile unui nevrednic. Iute deci, trânteşte-mă la pământ si leagă-mă!

Dar în loc s'o asvârle la pământ, Egizio Ettore o luă pe frumoasa lady în braţe, cât putu mai gingaş şi o duse până la patul acoperit cu cearceafuri de mătase, pe care aşează trupul minunat al Mignonei.

In timpul acesta, urmând sfatul lui Egizio, Mignon striga după ajutor, gemea, plângea, suspina, iar în odaia de baie lordul Milton lovea cu pumnii în uşă, de credeai că şi-a pierdut minţile.

— Dumnezeule, e atât de furios, încât s'ar putea întâmpla să mai aibă vreun atac! — îi zise Mignon brigandului, care se aplecase peste ea.

— Dar oare n'are duşuri reci la dispoziţie? De ce nu se foloseşte de ele? Acuma însă, îngăduiţi-mi să vă leg! Intindeţi mâinile dv. vrednice de o statue antică, voi căuta să vă doară cât mai puţin. Aşa... Acuma, dacă nu vă supăraţi şi picioruşele!

Galantul brigand dădu puţin la o parte poalele halatului de dantelă şi legă şi picioarele lady-ei, pe cari aceasta i le întinsese de bună voie.

— Mor — striga în timpul acesta lordul, în odaia de baie. — Mor, nu pot supravieţui acestei nenorociri! Sărmana mea Mignon, ţi-a făcut vreun rău banditul acela?

— M'a legat cobză — răspunse Mignon, cu glas plângător. — Stai liniştit, căci altfel mă omoară!

— Tac... voi tăcea ca un şarpe — strigă lordul, cu un suspin adânc. — Dumnezeule, ce frig este aici, în odaia de baie!

— Şi acuma rămâi cu bine, frumoasa mea gazdă — zise Egizio Ettore, aplecându-se peste chipul fermecător al frumoasei femei. — Ceasornicul a sunat tocmai ceasurile două din noapte. Aceasta înseamnă că am stat aici două ceasuri, atât cât mi-a îngăduit stăpâna casei. Fără îndoială că până acuma mi-au pierdut urma şi cei ce se luaseră după mine.

— Cisma, domnul meu — răspunse Mignon — nu uita cisma, căci ne-a mai trădat odată.

— Tocmai sunt pe cale de a o încălţa — răspunse brigandul. — Din fericire piciorul şi-a revenit şi pot să mă las din nou pe el. Nu voi uita însă niciodată că aceasta nu i-o pot mulţumi, decât bunei samaritene, care m'a îngrijit, cu riscul liniştei casei sale...

— Dar scrisoarea, pe care ţi-am încredinţat-o domnul meu? — întrebă Mignon.

— Puteţi fi tot atât de încredinţată că o voi depune în mâinile lui Aristide de Lamotier, după cum eu sunt încredinţat că mă numesc Egizio Ettore.

Dar ce n'ar fi dat brigandul să nu fi rostit aceste cuvinte, cari de data aceasta îl trădaseră fără chip de revenire.

Dar Mignon răspunse printr'un râs sglobiu.

— Minunat! — zise ea. — Ţi-ai luat rolul atât de în serios, încât ai început să-ţi închipui chiar şi d-ta însuţi, că eşti într'adevăr Egizio Ettore.

Şi într'adevăr, m'ai legat cu atâta dibăcie, cu atâta iuţeală, încât aproape că aş putea fi luat drept Egizio Ettore.

— Aproape, doamna mea? Cu siguranţă, căci nu sunt nimeni altul, decât într'adevăr... Egizio Ettore!

Timp de un minut lady Milton se uită nedumerită la brigand. Pe urmă însă, zise:

— Sfârşeşte cu gluma, domnul meu. Este îndeajuns dacă lordul te ia drept Egizio Ettore, dacă el este pe deplin încredinţat că faimosul bandit i-a făcut o vizită soţiei sale, în noaptea aceasta.

Eu însă.... eu mă voi gândi întotdeauna cu recu-

noştinţă la numele d-tale, căci mi-ai dovedit că eşti într'adevăr ceeace pari, un gentleman desăvârşit.

Atunci Egizio Ettore nu se mai putu împotrivi ispitei de a-i mărturisi frumoasei femei tot adevărul.

— Mylady — zise el, uitându-se râzând la preţiosul inel, pe care Mignon i-l aşezase pe deget — ce aţi zice dv. dacă aţi afla că aţi petrecut noaptea aceasta într'adevăr în tovărăşia lui Egizio Ettore?

Lady Milton se ridică pe jumătate în pat şi se uită la chipeşul bărbat, pe care-l avea în faţa sa, ca şi când ar avea de a face cu un nebun. Pe urmă însă, căzu înapoi pe perne, cu un ţipăt înăbuşit, deoarece o bănuială cumplită îi încolţise în minte.

Brigandul însă se aplecă peste chipul ei, atât de tare, încât răsuflarea Mignonei atingea obrajii săi; şi zise încet, cu glas îndurerat:

— Lady Mignon Milton, află că ţi-ai dăruit două ceasuri din viaţă unui nenorocit, care-ţi va purta pentru aceasta o veşnică recunoştinţă în amintirea sa. Iartă-mă, pentru această înşelăciune, dar nu-mi rămânea altceva de făcut, căci într'adevăr eram urmărit şi deci, n'am căutat în casa d-tale, decât un adăpost împotriva acelora, cari voiau să pună mâna pe mine. Crede-mă că n'aveam altă scăpare, decât să-mi dau drumul în această odaie, prin hornul casei d-tale.

— Egizio Ettore?!.... murmurara buzele tremurânde ale frumoasei lady, în vreme ce pieptul său se sbătea în prada unei furtuni firesti. — D-ta.... d-ta să fii oare omul cel mai temut din Corsica?

— Da, signora, omul acela stă în faţa d-tale, dar nu trebuie să te temi de el. Nu, repet aceasta încă odată, după cum am făcut-o de mai multe ori în decursul acestei nopţi. Egizio Ettore nu uită niciodată serviciile cari i se fac. Pentru noaptea aceasta poţi dispune de mine cum vrei, nici un drum nu va fi prea întunecat, nici o muncă prea obositoare, când va fi vorba să-ţi fiu de folos cu ceva. Egizio Ettore te vă apăra, când te va ameninţa vreo primejdie şi

oricât de puternic şi primejdios ar fi vrăjmaşul, Egizio Ettore se va lupta cu el, pe viaţă şi pe moarte. Am asupra mea scrisoarea pe care mi-ai încredinţat-o, doamnă, scrisoarea care e sfântă pentru mine şi dacă Aristide de Lamotier mai este încă în Corsica, fiţi încredinţată că va ajunge în mâinile lui.

Nu numai atât, dar îl voi ajuta şi eu să-l dezvăluie pe ticălosul în mâinile căruia se găseşte cartea de rugăciuni.

Mai înainte de a se împlini trei luni, vei avea cartea de rugăciuni înapoi, iar pagina pe care este scrisă ziua necinstirii d-tale, va fi nimicită pentru totdeauna, întocmai cum va fi nimicit şi acela, care a scris această pagină doveditoare a unui suflet de o josnicie fără pereche.

Mai înainte de a-mi lua însă rămas bun, doamnă, îngăduie-mi să-ţi mai dau un sfat, pe care te rog mult să nu-l nesocoteşti!

Ai fost singură în noaptea aceasta şi încă într'o odaie ,care are un balcon. Să nu mai faci aceasta niciodată, căci atunci când o femeie e atât de bogată şi de frumoasă ca d-ta, e ameninţată veşnic de primejdia de a fi atacată.

Şi fără îndoială că dintre eventualii agresori, cei mai răi sunt aceia, cari au pus ochii pe punga d-tale. Mylady, eu, Egizio Ettore, îţi voi indica trei mijloace, prin cari omul se poate feri de hoţi şi tot soiul de răufăcători.

Cel dintâi mijloc e o broască bună la uşă, al doilea, o lampă mică de noapte în dormitor şi al treilea mijloc, un mic şi sprinten căţeluş de casă. Aceste trei lucruri te vor feri de răufăcători.

Aşa! Acuma îngăduie-mi să-ţi mai sărut odată mânuşiţa ca de marmoră, care mi-a îngrijit piciorul ,cu atâta tragere de inimă!.... Aşa signora. Acuma Egizio Ettore îţi zice: rămâi cu bine!

După ce sărută îndelung, dar respectuos, mâna albă a frumoasei femei ,brigandul se întoarse şi se îndreptă în spre uşa de sticlă, care dădea în balcon.

O săritură şi dispăru din odaie. Lady Milton auzi sgomotul paşilor lui grăbiţi.

— Du-te cu bine, nobil bărbat — şopti Mignon şi o privire caldă îl urmă pe brigand — du-te cu bine şi domnul să te păzească de nenorociri. Rog pe Dumnezeu să-ţi pună la îndemână întotdeauna, când vei fi urmărit, un adăpost ca acela pe care l-ai găsit în casa mea ,căci chiar dacă oamenii spun că eşti un răufăcător, un bandit, eu am avut în noaptea aceasta prilejul să mă încredinţez că Egiizo Ettore este un gentilom în adevăratul înţeles al cuvântului.

— Mignon — strigă în clipa aceea lordul Milton, din dosul uşii odăii de baie şi după clănţănitul dinţilor şi tremuratul vocii se putea vedea că suferea grozav din pricinea frigului. — Sunt sigur că mâine voiu cădea la pat, din pricina unei pneumonii. Banditul acela, ticălosul acela a plecat? Ce ţi-a furat, ce ţi-a răpit, Mignon, spune?

— Liniştea sufletului — îngână frumoasa roşcovană, încet, numai pentru sine — mi-ar fi răpit-o, dacă n'aveam în inimă chipul altui bărbat.

— Mignon — gemu lordul — nu-mi mai rămâne altceva de făcut, decât să dau drumul la apa caldă şi să mă aşed în basin, căci altfel risc să îngheţ de frig.

Socotind că Egizio Ettore ajunsese destul de departe pentru a nu mai putea fi prins, ea răspunse:

— Vai, dacă ai vedea în ce hal sunt eu! Mă mir însă cum de nu te-ai gândit la soneria electrică, pe care o ai în baie şi care este în legătură cu subsolul, unde doarme servitorimea.

Un mormăit neînţeles se auzi din dosul uşii, apoi lordul Milton răspunse:

— Vezi d-ta, scumpa mea Mignon, este un lucru ştiut că noi diplomaţii ne gândim întotdeauna în ultimul moment la ceeace avem sub nas. Firește, soneria electrică va trezi îndată întreaga servitorime.

Câteva clipe mai târziu sunetul clopoţelului răsună în toată casa şi servitorii alergară în grabă să vadă ce s'a întâmplat. Firește că n'au rămas puţin uimiţi, când au găsit-o pe lady Milton legată de mâini şi de picioare, iar pe lord în costumul lui Adam.

A doua zi apoi, lordul Milton, răspândi în tot oraşul vestea că, el are femeea cea mai curagioasă din toată Corsica, lady Mignon isgonindu-l pe Egizio Ettore din casă cu revolverul în mână.

Sfatul orăşenesc hotărî atunci o retragere cu torţe, în cinstea frumoasei şi curajoasei soţii a ambasadorului englez, retragere care şi avu loc peste două seri, cu toată strălucirea. Cerul fu luminat până departe, în spre ţinutul muntos din jurul lui Saint Etienne, până în spre vârful Fontanellei, de unde Egizio Ettore privi râzând la prostia omenească.

CAP. 36 35

O servitoare credincioasă

La o jumătate de ceas de Ajaccio, în mijlocul unei vii de toată frumuseţea, se ridica o căsuţă, al cărei acoperiş roşu se zărea până la mari depărtări. Cine trecea pe lângă casa aceasta îşi zicea că în ea nu puteau locui decât oameni fericiţi, iar bănuiala nu făcea decât să se întărească şi mai mult în mintea aceluia, care zărea printre frunza de viţă ferestrele împodobite cu perdeluţe albe ca zăpada, cari respirau parcă a curăţenie şi se luau la întrecere cu trandafirii acăţători şi narcisele cari se căţărau pe pereţi.

Şi bănuiala trecătorilor nu era neîndreptăţită, deoarece oamenii cari locuiau casa aceasta fuseseră într'adevăr fericiţi, până cu câteva săptămâni mai înainte.

Proprietarul acestei căsuțe era Sebastiano Acchi, care în acelaș timp însă era și stăpânul celei mai frumoase femeiuști, cale de multe poște, căci buna Petronella, cea cu păr negru și ochi căprui, putea trecea ca o minune de frumusețe chiar și în toată Corsica, nu numai în împrejurimi, atât de desăvârșit îi era nu numai chipul, dar chiar și trupul svelt și mlădios, acoperit de portul pitoresc corsican.

Sebastiano Acchi fusese numai un simplu țăran, care-și muncea sârguincios bucățica de pământ lăsată moștenire dela tatăl său, dar care avea întotdeauna o recoltă bună, fiindcă întotdeauna semăna numai semințe alese.

Afară de aceasta averea lui mai crescu și prin via, pe care Petronella i-o adusese ca zestre.

Acchi o iubea mult pe Petronella, iar aceasta răspundea cu aceleași simțăminte la dragostea lui Sebastiano.

In decursul căsniciei lor, care număra acuma trei ani, Dumnezeu nu le dăruise niciun copil, aceasta fiind poate singurul nouraș care adumbrea cerul senin a existenței ce duceau.

Dar cei doi soți se consemnară iute, zicându-și: copiii sunt întovărășiți întotdeauna de griji noi! Deci, de ce să-și dorească ei cu tot dinadinsul griji, tocmai ei, cari până atunci nu le cunoscuseră?

El se ducea la câmp, îngrijea de vie, iar Petronella vedea de gospodărie. Acchi se ducea regulat la Ajaccio și vindea acolo produsele pământurilor sale și încă pe preț bun, deoarece dânsul era un flăcău zdravăn, voinic, chipeș și mai ales glumeț, cu care servitoarelor și bucătăreselor le plăcea grozav să stea de vorbă. El însă le lua cu vorba, le zăpăcea cu gluma și rezultatul era că-și vindea marfa cu preț mai bun, decât ceilalți țărani. Pe scurt, Sebastiano și Petronella erau oamenii cei mai fericiți din împrejurimi.

Dar lucrurile se schimbară deodată

Fericirea se risipi din casă, ca sub puterea unei baghete magice şi chiar dacă narcisele şi trandafirii mai înfloreau în jurul casei, învăluind-o în parfumul lor ca şi mai înainte, chiar dacă via dădea acelaş rod bogat şi gustos, chiar dacă perdelele nu încetaseră să fie albe ca zăpada, legătura dintre inima lui Sebastiano şi a Petronellei nu mai era aceeaş, ca mai înainte.

Şi la toată această schimbare de vină nu era decât numai o servitoare, pe care după multe tărăgăneli, Petronella se hotărâse în sfârşit să şi-o ia. În ceeace o privea pe Petronella, ea nu s'ar fi gândit niciodată să-şi ia o ajutoare pentru gospodărie. Ea preferase să economisească aceşti bani. Sebastiano era însă de părere că mâinile albe ale soţiei sale nu trebuiau să fie muncite prea mult. El dorea să aibă o soţie îngrijită, care să-i iasă înainte curată şi dichisită, când se înapoia din oraş.

Şi într'o bună zi apoi, el isbuti să ducă lucrurile atât de departe, încât Petronella să-i spună:

— Ei bine, dacă vrei neapărat, ia o slujnicuţă din oraş, dar vezi să aduci una nu prea mofturoasă, la care nici să nu-ţi vină să te uiţi.

— Bine, Petronella mea! — răspunse Sebastiano.

A doua zi apoi, după ce-şi vându marfa, Acchi se duse la un birou de plasare, unde auzise el că sunt întotdeauna servitoare bune.

După câteva minute apoi, i se aduse o fată, care venise de curând la Ajaccio.

Lui Acchi îi plăcu fata mai mult decât celelalte, cari îi fuseseră prezentate şi nu şovăi s'o angajeze.

— Petronella — îi zise el soţiei sale, când se înapoie acasă — fata aceasta este făcută parcă pentru noi.

Cu toate că nu era decât un simplu ţăran, Sebastiano Acchi avea gustul frumosului foarte desvoltat.

El nu-i ceru niciun fel de hârtii deoarece fata

părea atât de curată, ochii ei priveau atât de nevinovat, încât niciun document din lume nu i-ar fi putut insufla mai multă încredere.

Câteva minute mai târziu apoi, servitoarea şedea în căruţa lui Sebastiano Acchi, care mâna caii cât putu mai iute în spre căsuţa cu acoperişul roşu, din mijlocul viei.

Văzând-o pe servitoare, Petronella fu foarte mulţumită de alegerea soţului său.

— Mărturisesc că este cu mult mai frumoasă decât mine! — îi zise Petronella soţului său în aceeaş seară.

— Tu eşti mult mai frumoasă decât ea! — răspunse Sebastiano, sărutându-i buzele roşii.

Tânăra servitoare, care intrase în casa lui Sebastiano Acchi se numea Letiţia.

Credem că iubiţii noştri cititori au înţeles că este vorba despre Letiţia lui Egizio Ettore, despre logodnica mult iubită a brigandului, care plecase de lângă el, pentru a putea rămâne curată şi neprihănită.

Letiția îndreptăți toate speranțele, pe cari soții Acchi și le făcuseră despre ea, la venirea ei în casa lor, ba le întrecu cu mult.

Ea se pricepea să citească dorințele în ochii Petronellei, era iscusită, mlădioasă, iute la lucru, mâinile nu-i mai stăteau, de dimineața până seara târziu și fie la câmp, fie în vie, fie în casă, ea știa să fie întotdeauna de folos, neașteptând niciodată să i se spună să facă ceva. In fiecare zi aduna flori pentru a împodobi cu ele odăile, în cari aranja lucrurile cu atâta gust, încât îți era mai mare dragul să stai în ele.

Și totuș, mâinile ei erau moi, fine, gingașe de îți venea să te îndoești că au săvârșit vreodată vreo muncă mai grea.

Petronella o trimetea pe Letiția adeseori cu soțul său la câmp și acolo, Sebastiano nu se mai sătura să admire trupul mlădios și desăvârșit al fetei, trup ale cărui forme păreau parcă mai frumoase chiar decât ale zeiței de marmură, pe care o văzuse odată și el în muzeul din Ajaccio.

Și pentru ce să mai lungim vorba și să nu spunem lucrurilor pe nume, dela început.

Nu trecu o lună și nenorocirea se întâmplă. Sebastiano se îndrăgosti de Letiția ca un nebun, iar chipul Petronellei se ștergea tot mai mult din inima sa.

La început însă nici Letiția și nici Petronella nu bănuiră ceva despre aceasta.

In ceeace o privește pe Letiția, ea nici nu se putea gândi că soțul său ar putea-o înșela, iar Letiția purta în inimă chipul altui bărbat, pe care-l iubea cu tot focul tinereței sale, la care se gândea

Cereți mâine fascicola 41-a tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București 1, Calea Victoriei 3,

cu dor, noaptea, când se svârcolea în pat plângând, nu numai fiindcă el era departe, nu, ci și fiindcă iubitul inimei sale era un nenorocit, un urgisit al soartei, era omul cel mai singur de pe lume.

La drept vorbind nici nu era tocmai atât de departe de Egizio Ettore. Din Acqua Longa, satul lui Sebastiano Acchi și până la Saint Etienne, era cam o jumătate de zi de drum, iar din Saint Etienne și până în munți, doar un ceas, pentru aceia cari cunoșteau potecile.

Dorul o frământa grozav de a-l revedea pe Egizio. Firește că era liberă să-l caute pe vârful Fontanellei, căci nimeni n'ar fi împiedicat-o.

Dar Letiția făcuse un jurământ, că nu-l va căuta pe iubitul inimei sale, până când acesta nu-i va trimite vestea îmbucurătoare că a găsit preotul care să-i unească în fața lui Dumnezeu, dându-le binecuvântarea Cerului.

Nu! Il iubea prea mult pe Egizio și tocmai de aceea se temea că o asemenea vizită ar putea fi primejdioasă hotărârii sale. Chiar și virtutea cea mai tragică se clatină, când stă pe un soclu alcătuit din dragoste.

Pe de altă parte era foarte mulțumită că nu fusese silită să se îndepărteze prea mult de Egizio. Adeseori, când se plimba în sus pe drumul înconjurat de vii și ajungea la un anumit punct unde era așezată o statuetă, înfățișând-o pe Maica Domnului — cum sunt la noi troițele — și timpul era frumos, privirea-i dornică zărea munții Cagna și chiar vârful Fontanellei, piscul acela care se îmbina cu norii, unde numai vulturii se prăpădeau și unde era ascuns Egizio....

Acesta era cuvântul, pe care Letiția și-l spunea adeseori și atâta timp cât putea să-și spună acest cuvânt, era liniștită. Dar când oamenii istoriseau câte ceva despre Egizio Ettore și din spusele lor Letiția înțelegea că iubitul ei era amenințat de vreo

primejdie oarecare, atunci sărmana fată tremura de spaimă și îngrijorare.

Chiar și în casa lui Sebastiano Acchi se vorbea despre temutul brigand, deoarece pe vremea aceéa numele lui era pe buzele tuturor. Dealtfel chiar și astăzi corsicanii mai vorbesc destul de des de acela, care ani de-arândul a fost o spaimă pentru asurpritori și o bucurie pentru cei asupriți. Seara mai ales, Sebastiano Acchi citea gazetele, în cari numele iubitului era amintit aproape zilnic.

Ba gazetele aduseră odată știrea că Egizio Ettore ar fi fost prins. In noaptea aceia Letiția nu închise ochii, ci vărsă lacrimi fierbinți, până în zorii zilei. A doua zi însă gazeta aduse tocmai știrea contrarie, anume că Egizio Ettore scăpase din încercuirea a zece fantasini, cărora le strigă în batjocură:

— Eu sunt Egizio Ettore! Puneți mâna pe mine, dacă puteți!

Așa că, sărmana Letiția era într'o veșnică înfrigurare și groază, tremurând în fiecare clipă pentru viața iubitului ei. Totuș, se întâmpla destul de des ca sufletul ei să fie cuprins de un simțământ de mândrie, și anume atunci, când gazetele vorbind despre faptele lui Egizio Ettore, recunoșteau că și de data aceea, ca în totdeauna, dealtfel, brigandul lovise în bogați și nu în cei săraci. Dimpotrivă, el era apărătorul celor slabi, al celor nenorociți. Toată puterea, toată iscusința și-o întrebuința numai împotriva acelora, cari fără inimă, fără simțăminte omenești speculau în chipul cel mai josnic munca supușilor lor.

Astfel că Letiția era necontenit cu gândul la iubitul său. Nu trecea o zi, nu trecea un ceas, o clipă, să nu se gândească la el, vorbea cu el, în gând, apoi își apleca urechea, întocmai ca și când vântul i-ar fi adus răspunsul lui. Tocmai din această pricină ea nu putu să-și dea seama ce vulcan aprinsese în sufletul lui Sebastiano Acchi.

Ea nu vedea cu ce priviri o urmărea stăpânul său, când își lăsă întâmplător mâinile pe umerii săi și nici nu-și dădea seama ce bucuros era Sebastiano, când știa că în ziua aceea va lucra la câmp alături de ea. Tot astfel, nu observa că Acchi făcea adeseori, ceeace ar fi fost de datoria ei să facă, într'un cuvânt, că Sebastiano se purta cu ea așa, cum nu se poartă un bărbat decât cu femeea, pe care o iubește cu toată patima.

Petronellei îi era foarte dragă Letiția. Țărăncuța era foarte binevoitoare cu servitoarea sa, cu care se purta ca și cu o prietenă. Nu s'ar fi putut spune că între ele era acea deosebire, care este întotdeauna între slugă și stăpân. O soră n'ar fi putut fi mai drăgăstoasă cu o soră a sa, iar într'o zi, când Letiția nu se simți prea bine, Petronella nu se lăsă, până când n'o văzu așezată în pat, iar apoi o îngriji cu atâta tragere de inimă, cum Letiția nu-și mai aducea aminte să fi cunoscut vreodată.

Sărmana fată avusese o tinerețe foarte grea, întunecată, o copilărie lipsită de orice bucurie. Ea nu cunoscuse dragostea, îngrijirea părintească, pe ploaie și pe vânt fiind trimisă să săvârșească muncile cele mai nepotrivite pentru un copil, iar Duminecа, atunci când fetițele de vârsta ei se împodobeau cu rochii noi și curate, pentru a se duce la biserică, ea se rătrăgea în câte o odaie mai întunecoasă.... și plângea.

Deaceea, Letiția trebuia să fie mulțumită cu soarta ei de acuma. Dealtfel nici nu mai avea altă dorință, decât ca într'o bună zi să vie un sol din partea lui Egizio, sau chiar el însuș, spre a o lua pentru a o duce la cununie.

Aceasta însă, după cum recunoștea ea însăș, era un vis, a cărui împlinire n'o putea nădăjdui, decât într'un viitor îndepărtat.

Căci unde să se găsească vreun preot, care să

fie gata să binecuvânteze, unirea unui brigand cu iubita lui?

Nu, niciun preot din Corsica n'ar face una ca asta, căci prin aceasta şi-ar atrage nu numai mânia superiorilor săi, dar şi pedeapsa autorităţilor poliţieneşti.

Şi aşa trăi Letiţia, dacă nu fericită, măcar în parte mulţumită, în casa lui Sebastiano Acchi, timp de câteva luni, până când apoi, nori negri se adunară pe cerul vieţii sale, din cari apoi trăsnetul căzu, doborând-o fără milă.

Soarele se găsea în amurg şi ea se mai găsea încă tot în vie, împreună cu Sebastiano Acchi. Letiţia culesese un coş cu struguri galbeni, aurii, Sebastiano se cătărase pe râpele cele mai primejdioase, pentru a culege ciorchinii plini de suc.

Făcând aceasta însă, toată faptura ţăranului era cuprinsă de o vădită înfrigurare, pe care Letiţia n'o putea înţelege.

Mâinile îi tremurau, privirile erau nesigure, pieptul lui era prada unui sbucium grozav.

— Ajunge pentru astăzi! — strigă el, deodată. Soarele apune! Privește acolo, în zare, ce minunat strălucește piscul Fontanella.

— Piscul Fontanella! murmură Letiția. — Soare blând, mângâie-l cu o rază de a ta și pe el și spune-i nemărginirea dorului meu. Sărmanul, e atât de singur, atât de părăsit!

Intre timp Sebastiano coborâse de unde era și venise alături de Letiția.

— Atunci să mergem acasă, — zise ea și vocea îi era greoaie. Sufletul îi era atât de trist ea însăși neștiind pentru ce. Chiar și pieptul îi tresărea neîncetat sub cămașa groasă pe care o purta.

— Signora Petronella ne așteaptă și se va neliniști, dacă va vedea că nu venim la timp la cină. Fii bun, signor Sebastiano și ajută-mă să iau coșul

Zicând acestea se întoarse cu spatele în spre Sebastiano și aștepta ca acesta să-i ridice coșul plin cu struguri, pentru a i-l așeza pe umeri. Căci ca toate corsicanele și Letiția purta greutățile pe cap, cu iscusința, care a inspirat pe atâția pictori pentru tablourile lor.

Deodată însă, în locul coșului greu pe care se aștepta să-l simtă pe umeri, văzu două brațe vânjoase cari se încolăciră în jurul gâtului său.

— Letiția! — auzi ea glasul denaturat de patimă al lui Sebastiano. — Sărută-mă, căci mă topesc de dragul tău!

Cu un strigăt de groază Letiția se desprinse din brațele țăranului. Stăpânul ei, soțul Petronellei, pe care-l ținuse până atuci drept un om de treabă, îi spusese aceste cuvinte desgustătoare. prin dorul pe care-l trădau.

— Letiția — mai zise odată Sebastiano, sorbind cu privirile sale înflăcărate trupul mlădios al fetei — nu se poate să nu fi băgat de seamă mai de mult, cum te urmăream cu privirile, nu se poate să nu fi înțeles că în inima mea dragostea nu mai

încolţeşte, decât numai pentru tine. Letiţia, dacă nu mă asculţi, mă arunci în braţele desnădejdii.

Doamne, nici eu însumi nu ştiu, ce s'a petrecut cu mine. Ştiu însă că trebuie să câştig dragostea ta, cu orice preţ.

Rostind aceste cuvinte, cu glas tremurând, corsicanul se apropiase de ea; dar Letiţia se retrăgea pas cu pas, întinzându-şi mâinile ca un scut înainte.

— Signor Sebastiano — strigă ea, adânc emoţionată — nu mai vorbi astfel! Voiu socoti că nici n'am auzit ce-ai spus. Te rog, te implor, îndură-te de mine, nenorocita ta copilă, care n'am nicăieri pe nimeni, nici un adăpost. Prin fapta d-tale mă alungi din casa aceasta, întocmai după cum arhanghelul i-a alungat pe oameni cu sabia de foc din paradis.

— Eu să te alung? — exclamă Sebastiano. — Dar Letiţia, atunci n'ai înţeles ce am vrut să spun. Dimpotrivă. Vei rămâne la mine, vei fi stăpână, tot ceeace am eu să fie al tău, aceasta este dorinţa mea.

— Ascultă-mă, signor... Dumnezeule, nu ştie ce vorbeşte... Signor Sebastiano, dar nu te gândeşti la soţia d-tale, la Petronella?

— La Petronella? Bine că mi-ai adus aminte de ea. Astăzi va trebui să lămurim lucrurile dintre noi. Ii voi mărturisi sincer că te iubesc, da.... şi atunci... atunci îmi va da dreptate... şi va vedea că este de prisos în casa mea.

Letiţia se îngrozi când auzi aceste cuvinte. Era oare cu putinţă, ca omul, care trăise timp de trei ani fericit cu soţia sa, care nu-i ieşise odată din vorbă, care-l iubea atât de fierbinte, s'o alunge acuma fără milă de lângă sine?

— Ascultă-mă, signor Sebastiano! — zise Letiţia, îndreptându-se cu hotărâre. — Iţi jur, aici, pe razele soarelui care apune, că nu voi fi niciodată a d-tale, chiar dacă Petronella ar fi atât de orbită, încât să se arate gata să-ţi îndeplinească dorinţa.

Dealtfel îți voiu părăsi casa, deoarece nu vreau să mai rămân în ea.

— Și de ce nu? — întrebă Acchi, uitându-se la Letiția cu priviri cam aspre. — De ce vrei să dai cu piciorul norocului, cu care nu te vei mai întâlni a doua oară?

Ascultă-mă, fetițo, eu sunt mult mai bogat, decât îți închipui tu. Și toată bogăția mea o pun la picioarele tale.

— Chiar dacă mi-ai pune la picioare toate bogățiile din lume, tot n'aș putea fi a d-tale!... Fiindcă... iubesc pe altcineva!

— Cum? — murmurară buzele lui Acchi. — Iubești pe altcineva? Și cine este celălalt? Unde locuește acesta? In Acqua Longa nu te-am văzut niciodată cu alt bărbat. Așa dar nu poate fi din satul nostru!

— Nu este din satul acesta — răspunse Letiția. Dar nici nu locuește departe, Sebastiano Acchi.

Cu aceste cuvinte Letiția luă coșul și și-l așează pe șold. Era însă pentru întâia oară că simțea greutatea poverei ce purta. Dar nu greutatea strugurilor o apăsa, ci conștiința că nu va mai putea rămâne în casa lui Sebastiano Acchi.

Era hotărâtă să nu mai rămână în casa, în care aprinsese scânteia desbinării, fără să fi vrut.

In ceeace-l privește pe țăran, din clipa aceea el nu se mai gândea la altceva, decât la chipul în care l-ar putea descoperi pe acela, pe care Letiția îl iubea atât de fierbinte.

In decursul zilelor cari urmară se stăpâni cât putu mai bine, căutând să-i dovedească Letiției, prin purtarea sa, că nu o mai dorește. Deaceea își schimbase și fața gândurile. Dacă la început fusese hotărâtă să părăsească chiar de a doua zi casa lui Acchi, găsind vreun pretext oarecare, acuma renunță la această hotărâre.

La rândul său Petronella nici nu bănuia că în realitate ea ședea pe un vulcan. Era veselă, bine

dispusă, râdea şi glumea ca şi până atunci, îi spunea lui Sebastiano „bărbăţelul ei drag", îl săruta, îl giugiulea şi se mira doar, dece se schimbase Letiţia în timpul din urmă, atât de mult.

In aceeaş seară, când Sebastiano şi Petronella se găseau în odaia lor de culcare — Letiţia dormea într'o odăiţă dela mansardă — Acchi se plimba dus pe gânduri, cu mâinile încrucişate pe piept, de colo până colo prin odaie.

Petronella, care tocmai se pregătea să se culce, se uita nedumerită la soţul său.

— De ce nu te culci, Sebastiano? — îl întrebă ea. — E târziu şi mâine trebuie să ieşi la lucru cu noaptea în cap, căci trebuie să sfârşim odată cu culesul viei.

— Mă gândeam tocmai la Letiţia, servitoarea noastră, răspunse Sebastiano, tot atât de gânditor.

— La Letiţia? — făcu Petronella, mirată.

— Da, la ea — urmă ţăranul. — Ţie nu-ţi bate la ochi cât de mult s'a schimbat în timpul din urmă şi astăseară mai ales, ce tristă era? Aproape că n'a mâncat nimic şi am văzut lămurit că au podidit-o chiar şi lacrimile, în mai multe rânduri.

— Am văzut şi eu toate acestea — zise Petronella — dar nu pot înţelege nimic. Să fie oare fiindcă nu i-ar mai plăcea aici, la noi? Nu ştiu să-i fi făcut ceva, căci la drept vorbind ne-am purtat cu ea ca şi cu propriul nostru copil.

— La fel m'am gândit şi eu — răspunse Sebastiano. — Dealtfel şi merită să ne purtăm astfel cu ea, căci este o servitoare foarte bună.

— In privinţa asta nici vorbă nu mai poate fi.

— Ştii tu însă, Petronella, ce-i lipseşte Letiţiei?

— Ce, mă rog?

— Iubeşte şi biată fată e amărâtă, căci omul care-i este drag nu poate fi al ei.

— Să ştii că aşa este, Sebastiano! — strigă Petronella. — Şi eu m'am gândit la aşa ceva, dar

ce este de făcut? Fata asta e atât de închisă, nu se destăinuieşte nimănui, nici chiar mie, care aş putea să-i dau vreun sfat... s'o ajut.

— Poate că totuş, dacă ai încerca ai putea afla dela ea, cine este acela, pe care-l iubeşte — răspunse Sebastiano. — O fată are mai multă încredere într'o femeie, decât într'un bărbat şi deci, mai curând i se poate spovedi ei. Uite ce aş crede eu că ar fi bine. Mâine, când eu plec în vie, s'o reţii tu acasă, găsind o pricină oarecare şi vei căuta s'o descoşi, spre a afla cine este acela, pe care-l iubeşte. Dacă vei fi isteaţă să afli asta, atunci vom vedea ce este de făcut şi poate că prin mijlocirea noastră vom putea să-i unim. Noi suntem fericiţi unul cu altul, de ce n'am încerca să facem fericiţi şi pe alţii?

Eu mă gândeam şi aşa de mult să arendez viişoara de peste râu. Ce ar fi dacă le-am arenda-o Letiţiei şi viitorului său soţ? In chipul acesta n'ar trebui nici tu să te desparţi de Letiţia, care ţi-a devenit prietenă, căci am fi vecini şi totul ar fi în deplină regulă.

— O idee cât se poate de bună! — exclamă Petronella. — Ei bine, bărbăţelul meu drag, mâine, când te vei întoarce dela vie, îţi voi spune cine este alesul inimii Letiţiei noastre... Şi pe urmă, pe urmă vom face nuntă mare, căci nunta va avea loc în casa noastră, nu-i aşa?.... Dela biserică îi aducem pe toţi aici, le dăm de mâncare şi de băut, căci vin avem destul în pivniţă, anul acesta, de poate să curgă râu.

— Iar eu voi aduce jocuri de artificii din Ajaccio — strigă ticălosul, care se folosea de propria lui soţie, spre a afla numele rivalului său la dragostea altei femei — şi vom face o nuntă Letiţiei să se ducă pomina.

A doua zi, când Letiţia vru să-l însoţească pe Sebastiano la culesul viei, Petronella o reţinu, sub cuvânt că mai sunt multe de rânduit prin casă.

Letiția rămase, iar Petronella îi dădu de lucru ceva, ce nu avea prea mare grabă, iar peste vreo jumătate de ceas veni și ea lângă servitoare și începu să stea la taifas cu ea.

— Am aflat un secret — zise tânăra și nostima țărăncuță, așezându-se pe umărul fetei — un secret, care te privește pe tine!

Letiția se îngrozi, căci crezu că țăranca aflase despre dragostea pătimașă a soțului său pentru ea și acuma voia s'o tragă la răspundere. Cuvintele Petronellei însă o liniștiră îndată.

— Iubești... și ești iubită!

— Da, stăpână, — răspunse ea, uitându-se cu ochii umezi la Petronella — iubesc și la rândul meu sunt iubită și cu toate acestea nu sunt fericită, căci... nu pot ajunge până la alesul inimii mele.

— Fără îndoială, fiindcă este sărac — se gândi Petronella și râse, voioasă.

— Punem rămășag că peste o lună vei fi nevastă fericită, la casa ta?

— Stăpână, nu-ți bate joc de nenorocirea mea.

— Nici prin gând nu-mi trece una ca asta! — răspunse Petronella, grăbită. Mai întâiu tu n'ai dreptul să vorbești de nenorocire și apoi, dacă-i vorba de a-mi bate joc de tine, ai mai puțin drept să spui una ca asta, căci știi prea bine că te iubesc ca pe propria mea soră.

Și cum se numește acela, care o iubește pe Letiția mea? întrebă Petronella, care se gândi că era mai bine să treacă de-adreptul la ceeace o interesa.

— Stăpână, îngăduie-mi să nu-ți răspund la această întrebare — zise Letiția. — Nu pot să-ți spun numele lui.

Și nici nu i-l spuse, cu toate că Petronella făcu nenumărate încercări să afle adevărul.

— Bine, lasă tu pe mine! — se gândi Petronella. — Voi ști eu să aflu numele iubitului tău.

După aceea o trimise pe Letiția în vie, pentru a-i ajuta lui Sebastiano, la culesul strugurilor.

Dar nici n'apucă bine Letiția să plece, că țărăncuța se și duse în odaia dela mansardă, în care locuia fermecătoarea copilă. Petronella era încredințată — și pe drept cuvânt — că printre lucrurile Letiției va găsi ceva, care să-i trădeze numele iubitului fetei.

Ea deschise cufărul, pe care chiar ea i-l dăduse Letiției pentru a-și ține lucrurile și începu să caute cu înfrigurare. Dar nu găsi nimic ce i-ar fi putut desvălui numele iubitului.

Nu era acolo nicio scrisoare de dragoste, nici un dar, nici măcar inimioara de argint, pe care orice corsican are obiceiul s'o dăruiască iubitei sale, după ce și-a săpat înăuntru numele său și al alesei sale.

— Intr'adevăr, trebuie să fie tare sărac — își zise Petronella — dacă n'a putut să-i dăruiască, nici măcar inimioara de argint.

Și voia tocmai să închidă cufărul, când deodată

făcu o descoperire, care mai întâi o uimi, dar apoi îi umplu sufletul de groază.

Jos de tot, în fundul cufărului, acoperită cu veştminte, se găsea o legătură de gazete. Desfăcând această legătură, Petronella văzu că Letiţia adunase toate gazetele, în cari era vorba de Egizio Ettore, marele brigand al Corsicei.

Ba Letiţia mai şi însemnase articolele cu creion albastru, iar pe marginea lor făcuse unele observaţii.

Acolo unde Egizio Ettore era arătat ca un tâlhar de rând ,ca un răufăcător, Letiţia scrisese, cu mână tremurândă:

„Minciună, josnică minciună".

Iar acolo, unde era lăudat curajul, sufletul bun, cavalerismul banditului, acolo adăugase:

„Adevărat! Este nobil la suflet, curagios, bun cu cei oropsiţi!"

Petronella deabia aştepta ca soţul său să se înapoieze din vie; iar când în sfârşit sosi ora prânzului şi Sebastiano veni acasă, în vreme ce Letiţia mai rămăsese încă în vie, Petronella îşi trase soţul în odaie şi-i şopti cu înfrigurare:

— Am aflat cum se numeşte!

La auzul acestor cuvinte Sebastiano se cutremură, căci ardea de nerăbdare să afle numele aceluia, care o iubea pe Letiţia, deoarece era hotărât să-l curețe de pe suprafaţa pamântului, fiind încredinţat că în chipul acesta va isbuti să câştige inima Letiţiei. Deacea, când întrebă acuma:

— Care.... care este numele iubitului Letiţiei? cuvintele îi ieşiră gâfâind din gură, aproape cu sălbăticie.

— Este un om, de care să ne ferească Dumnezeu. Alesul inimei sale este.... Egizio Ettore!

Sebastiano Acchi scoase un urlet ca de fiară rănită, iar ochii lui străluciră ameninţător.

Petronella văzu aceasta, dar găsi că era foarte firesc. — Oare nu trebuia soţul ei să se înfiorezea-

scă aflând că adăpostește în casa lui pe iubita lui Egizio Ettore?

— In ce chip ai aflat tu aceasta? — o întrebă el pe soția sa, după o scurtă tăcere. — Ți-a mărturisit ea singură?

— Nu! Oh, e mult prea deșteaptă și vicleană, pentru a face una ca asta — răspunse Petronella. — Noi ne-am lăsat păcăliți de înfățișarea ei blândă, de masca de gingășie, pe care o poartă.... Gândește-te și tu.... o fată, care s'a dat lui Egizio Ettore!.. Dumnezeule, poate că este chiar tovarășa lui și nu așteaptă decât o clipă propice, pentru a ne prăda, poate chiar... pentru a ne omorî!

Sebastiane, fata aceasta trebuie să părăsească încă astăzi casa noastră! Nici un ceas nu trebuie să mai rămână sub acelaș acoperiș cu noi .

— Dimpotrivă — răspunse Sebastiano, uitându-se la soția sa. Deabia, acuma trebuie s'o ținem pe fată în casa noastră... ne va aduce noroc!

— Noroc... iubita banditului?

— Da... căci ne va ajuta să-l prindem pe bandit... Il voim face să cadă în mâinile autorităților și atunci... ai uitat oare, Petronella, că pe capul acestui tâlhar este pus un premiu de cincizeci de mii de franci?

— Cincizeci de mii de franci? — strigă Petronella. — Și tu crezi că ni se vor plăti nouă acești bani?

— Trebuie să ni se plătească, dacă vom fi în stare să-l dăm pe Egizio Ettore pe mâinile poliției.

— Dar banditul nu se va lăsa prins niciodată — urmă Petronella. Egizio Ettore este mai viclean decât o vulpe... și nu va cădea în nicio cursă.

— Așa! Totul atârnă de cursă! Spune-mi, Petronella, ce faci tu când vrei să prinzi un șobolan, care dă târcoale casei?

— Așed cursa și la cea mai mică atingere, clapa cursei prinde capul șobolanului, ținându-l pe loc.

— Așa este! Dar ce faci pentru că șobolanul să se ducă la cursa pe care i-ai pregătit-o?

— Leg de cursă un porumbel alb, însă astfel, încât șobolanul să nu-l poată ajunge, decât dacă se îndreaptă spre el pe drumul ce duce la clapă.

— Ei bine și eu voi pune cursa mea în legătură cu o porumbiță albă. Iar porumbița de care mă voiu folosi, va fi... Letiția!

— Acuma... acuma te înțeleg... Vrei să-l atragi în capcană, folosindu-te de Letiția, drept momeală.

— Da, scumpa mea nevestică — zise Sebastiano Acchi, mângâind obrajii soției sale, dar cu gândul la Letiția. — Ai înțeles îndată ce vreau să fac... Tu îmi citești gândurile.

Încrezătoare, țărăncuța se rezemă de ticălosul său soț, care o trădase de mult.

— Ascultă, deci — urmă Sebastiano Acchi — Mă voi duce încă în noaptea aceasta pe vârful Fontanellei. Acolo se ascunde Egizio Ettore, în privința aceasta nu încape nicio îndoială. Îl voi căuta, până când voi da de el, sau mai bine zis, voi face astfel, încât să cad în mâinile lui.

— Dar te va ucide! — strigă Petronella, înfiorată.

— Fără îndoială că va avea acest gând. Mai înainte însă de a trece la îndeplinirea lui îi voiu spune că există o fată cu numele de Letiția, care se găsește în casa mea. Îi voi mai spune că fata aceasta este greu bolnavă și că ultima sa dorință este să-l mai vadă odată, înainte de a muri. Pun rămășag unul contra zece, că Egizio Ettore va lăsa totul baltă și va veni să-și vadă iubita, care trage să moară.

Cereți mâine fascicola 42-a tuturor obiectelor și vânzătorilor de zlare. 16 pagini. Lei.

Librăria Editoare IG. HERIZ, București I, Calea Victoriei 3.

— Înțeleg, înțeleg! — zise Petronella. Odată aici, îl vei încuia în casă și vei chema poliția. Dar, se pune întrebarea, dacă te va crede?

— Îi voi duce o dovadă — urmă Sebastiano. — Nu se poate să nu găsim noi vreun lucru, despre care Ettore să nu știe că este al Letiției.

— Stai, că am și găsit ce-ți trebuie — strigă Petronella. — Azi dimineață, scotocind prin lucrurile Letiției, am dat peste o brățară, pe care nu se poate ca Ettore să n'o cunoască.

— Fă-mi rost de ea pentru deseară — răspunse Sebastiano

— O vei avea! Dar vezi tu, Sebastiano, mă cuprinde groaza când mă gândesc că vei cădea în mâinile lui Egizio Ettore.... Dacă-ți va face ceva?

Dar Sebastiano Acchi râse de îngrijorarea soției sale și cu glume și vorbe voioase isbuti chiar să-i alunge întru câtva teama din suflet.

După masă Sebastiano Acchi avea obiceiul să tragă un puiu de somn într'un chioșc, alcătuit din zăbrele trase cu iederă, iar drept acoperiș având coroana unui măslin.

Și astăzi se duse acolo să se odihnească, după ce mai mai întâi o rugă pe Petronella să-i mai trimită prin Letiția, un pahar cu vin.

— Da, bărbățelul meu iubit — răspunse Petronella. — Letiția îți va aduce vinul îndată, iar între timp eu îi voi umbla din nou prin cufăr, și voi pune mâna pe brățara de care avem nevoie.

Sebastiano părăsi casa, pentru a se duce în chioșc iar Petronella coborî în pivniță, unde erau butoaiele cu vin.

Deobicei Letiția se îndeletnicea cu aducerea vinului, într'o cană. Astăzi însă țăranca îi dăduse ceva de lucru prin bucătărie și deaceea, se duse chiar Petronella în pivnița întunecoasă, în care domnea o besnă atât de mare, încât nu-ți puteai vedea nici mâna înaintea ochilor.

In timpul acesta Sebastiano ocoli casa, intră apoi pe o ușă dosnică din nou în ea și coborî treptele, cari duceau la pivniță.

Ticălosul voia s'o întâlnească pe Letiția, acolo în pivniță. La masă i se păruse atât de frumoasă, încât nu-și mai putu stăpâni năvala sângelui său pătimaș și voia să-i fure, pe întuneric, măcar o sărutare. Dealtfel, voia să mai vorbească odată cu ea, să-i mai spună odată că o iubește și că are de gând să facă din ea soția lui, după ce o va fi alungat pe Petronella.

La capătul de jos al scării se opri și încercă să pătrundă întunericul cu privirile sale. Dar nu zări decât un trup de femee, care stătea în fața unui butoi uriaș, în vreme ce vinul curgea în cană.

— Tu ești, Letiția, îngerul inimii mele? — zise Sebastiano, în șoaptă. — Eu sunt, Letiția.. eu, Sebastiano.... Ascultă-mă, fetiță dulce, vreau să mai vorbesc odată cu tine!... Un singur cuvânt dacă-mi spui și vei fi stăpână în casa aceasta.. Atunci nu vei mai fi nevoită să îndeplinești munca înjositoare, la care te pune Petronella acuma... Da, vei fi soția mea... M'am săturat de Petronella asta până peste cap... mai ales că sunt îndrăgostit de tine, ca un nebun.

Un țipăt ușor străbătu pivnița, un țipăt urmat de sgomotul făcut de cana cu vin, care se răsturnă.

— Ți s'a întâmplat o mică nenorocire, Letiția mea? zise țăranul, apropiindu-se, încet. S'a răsturnat cana cu vin?... Nu-ți face sânge rău, pentru atâta lucru.... Petronella nu te va certa... iar dacă va îndrăsni s'o facă, o omor în bătăi.

Acuma însă, Letiția mea, dă-mi o sărutare... Însă să nu te mai împotrivești din nou, căci nu pot rămâne prea mult aici... Ea mă poate găsi aici și crede că sunt în chioșc.

Zicând aceste cuvinte ajunsese lângă femeea, care se ridică între timp și care stătea acuma ca împietrită.

Cu o mişcare iute îşi trase năframa depe cap peste ochi. Nu se împotrivi însă, când Sebastiano o cuprinse în braţe şi o strânse la pieptul său.

— Numai o sărutare, Letiţia mea — îngână ţăranul, pătimaş, — numai o singură guriţă.... Nu, nu te împotrivi... Cred că eşti mai înţelegătoare decât ai fost rândul trecut în vie... Ah, iată-ţi guriţa dulce... Doamne, ce dumnezeiască e sărutarea ta!... In rai n'aş putea fi mai fericit, decât aici, lângă pieptul tău. Câtă deosebire între tine şi Petronella aceea greoaie, ca o vită... Ce mlădios e trupul tău... Tu eşti o prinţesă, Letiţia mea.... iar Petronella o servitoare... o servitoare, vrednică s'o ţii la grajd, nici măcar în casă să n'o laşi.

Dar de ce tremuri, Letiţia mea? urmă ticălosul, când văzu că femeea pe care o ţinea în braţe se sbătea, se frământa, ca şi când ar fi vrut să se desprindă din strânsoarea lui. Nu te mai împotrivi, îngerul vieţii mele, căci şi aşa este în zadar, căci nu vei fi proastă să dai cu piciorul, la norocul care ţi-a ieşit în cale şi cu care nu te vei mai întâlni a doua oară... Iar în ceeace-l priveşte pe iubitul tău... ar fi mai bine să ţi-l scoţi din cap... Eu ştiu cine este acela, care ţi-a sucit capul.... Ascultă, Letiţia, dacă ai fi cuminte, am putea câştiga împreună cincizeci de mii de franci, fără să ne obosim prea mult.

Sebastiano aştepta un răspuns, dar când văzu că acesta nu vine, o strânse şi mai tare la pieptul său pe femeea tremurândă şi urmă:

— Incă în noaptea aceasta îl voi atrage pe Egizio Ettore într'o cursă... Da, minunează-te... Vreau să-l dau pe mâinile poliţiştilor... Nu mă vei putea împiedica să fac aceasta.... Ştii doar că pe capul lui Egizio Ettore este pus un premiu de cincizeci de mii de franci. Când voi pune deci mâna pe acest premiu, o dau dracului pe Petronella şi mă însor cu tine.

Un suspin îndurerat urmă acestor cuvinte. Făp-

tura pe care Sebastiano Acchi o ţinea în braţele sale alunecă şi căzu în genunchi.

In clipa următoare însă ţăranul o ridică din nou dela pământ, o mai strânse odată în braţe şi o sărută pătimaş, până când biata femee leşină aproape.

După aceea se îndreptă, râzând triumfător înspre trepte, iar când ajunse la jumătatea lor, mai strigă odată:

— Acuma eşti a mea, Letiţia.... Căci cu sărutările mele pe buze, nu te vei mai putea uita în ochii lui Egizio Ettore... Acuma eşti a mea, fără putinţă de a-mi mai fugi! Căci dacă ai îndrăsni să-i spui ceva lui Ettore, despre cele petrecute acuma în pivniţă, te-ar omorî!

Uşa pivniţei se închise în urma lui Sebastiano Acchi. Jos, în pivniţă, frumoasa ţărăncuţă se prăbuşi la pământ...

Sebastiano Acchi trebui să aştepte în chioşc cam mult după vinul cerut. In cele din urmă Letiţia veni şi ţăranul, care se întinsese pe o bancă, se uită la frumoasa copilă cu ochi pătimaşi.

Ce roşii erau buzele ei, de sărutările lui! Cum îi străluceau ochii!.... Ha, ha, el nu se mai îndoia că isbutise să trezească în sângele frumoasei fete, de care era îndrăgostit atât de nebuneşte, patimile ce-l mistuiau pe el.

Dar Letiţia aşează cana cu vin pe masă, se strecură afară din chioşc, cât putu mai iute şi apoi se duse să-şi vadă de lucrul său obişnuit.

CAP. 36

Moştenirea Letiţiei

Pe cărăruia ce ducea înspre piscul Fontanella şi pe care deobicei oamenii mergeau numai pe jos, înainta un călăreţ, al cărui catâr urca cu greu po-

teca îngustă. Animalul era nevoit să umble aproape numai la pas, deoarece se părea că n'are niciun chef să-şi rupă oasele în vreuna din prăpastiile, cari se căscau, când la dreapta, când la stânga. Afară de aceasta, mereu se oprea, se uita cu tristeţe înapoi şi dacă călăreţul nu l-ar fi strâns mereu cu picioarele, fără îndoială că de mult s'ar fi întors din drum.

— Înainte, lenoşule! — strigă Sebastiano Acchi, căci el era călăreţul. — Totul e în zadar.... Trebuie să mă duci până sus, căci de nu dracul te ia!.... Vreau să dau de el.... Şi voiu da!

Catârul porni mai departe, ducându-şi necruţătorul stăpân mai sus, tot mai sus, aşa că, până în cele din urmă frica începu să-l cuprindă chiar şi pe călăreţ, căci noaptea era întunecoasă şi o prăbuşire în vreuna din prăpăstiile depe marginea cărăruii ar fi însemnat pentru el o moarte sigură.

Dar lăcomia de aur îl stăpânea prea mult pe Sebastiano Acchi. Încă în noaptea aceea voia să să se întâlnească cu Egizio Ettore, încă în noaptea aceea voia să-l dea pe mâinile sbirilor.

Dacă isbutea să-l ademenească până în odăiţa dela mansardă din casa sa, atunci nu-i mai putea scăpa.

Ţăranul avea în buzunar brăţara de coral a Letiţiei, pe care voia să i-o arate lui Egizio Ettore, drept semn de recunoaştere.

Nu încăpea nici o îndoială că brigandul va recunoaşte în brăţara aceasta, proprietatea Letiţiei, deoarece era alcătuită din două şiruri de corale de o culoare închisă, neobişnuită, cum pe semne că nu se mai găseau prin împrejurimi.

Petronella se ţinuse de cuvânt. Ea luase brăţara din cufărul Letiţiei şi i-o dăduse soţului său.

Sebastiano scoase acuma brăţara din buzunar şi se mai uită odată la ea.

— Ciudat! — murmură el — coralele acestea par nişte picături de sânge.... Ha, ha, ha! acesta este

sângele care se va scurge din Egizio Ettore, când îi va cădea capul pe ghilotină! Nu încape nici o îndoială că-l vor executa, căci cu un bandit nici chiar juraţii nu se poartă cu mănuşi. Cu atât mai puţin deci, cu Egizio Ettore, pe care judecătorii vor fi încântaţi să-l ştie cât mai iute în fundul iadului.

In vreme ce Sebastiano Acchi vorbea astfel cu sine însuş, ajunse la o stâncă, pe care trebuia s'o înconjure dintr'un capăt, până la celălalt, căci numai de acolo ducea potecuţa mai departe.

Dar în clipa în care catârul său se ivea tocmai de după o cotitură a stâncii, o făptură întunecoasă se ivi, ca din pământ şi un glas poruncitor strigă:

— Stai, sau eşti pierdut!

— Dimpotrivă, am câştigat!.... se gândi Sebastiano Acchi, căci nu se îndoia de loc că avea de a face cu Egizio Ettore.

In faţa lui se găsea un om voinic, înalt, bine legat, care ţinea o puşcă cu două ţevi, îndreptată asupra lui.

Cu toate că pornind de acasă își jurase să nu se sperie de Egizio Ettore, Sebastiano Acchi simți un fior rece străbătându-l din creștet până'n tălpi și începu să tremure atât de tare, încât nu lipsi mult să cadă din șea.

— Coboară depe catâr! — porunci Egizio Ettore, căci într'adevăr el era acela, care-l atacase pe țăranul ce călărea singur prin munți. După aceea golește-ți buzunarele, căci ai de a face cu Egizio Ettore.

Acchi coborî de pe catâr și se aruncă la picioarele lui Egizio Ettore.

— Da, tu nu ești altul decât Egizio Ettore — strigă el — și-i mulțumesc Sfintei Madonna că mi te-a scos în cale, căci tocmai pe tine te căutam.

— Mă căutai pe mine? întrebă Egizio, lăsându-și pușca, deoarece văzuse îndată că de omul acesta nu trebuia să se teamă, deoarece era un fricos, care n'ar îndrăsni niciodată să ridice o armă împotriva lui. Te-am înțeles oare, bine?.... Pe mine mă căutai?

— Pe d-ta, și pe nimeni altul! — răspunse Sebastiano Acchi. Iar după ce mă vei fi ascultat, nu numai că nu-mi vei mai goli buzunarele, ci-mi vei mai dărui câțiva galbeni.... căci îți aduc vești dela Letiția!

Egizio Ettore, al cărui trup tresări la auzul numelui iubitei sale, se rezemă de stâncă, întocmai ca și când n'ar mai fi fost în stare să se țină pe picioare. Indată după aceea însă se îndreptă și cu o voce, care trăda îndeajuns emoția ce-l stăpânea, zise:

— Omule, oare nu mă minți?.... Imi aduci oare într'adevăr vești dela Letiția mea?.... Dela Madonna din Saint Etienne?

— Nu știu dacă e poreclită Madonna din Saint Etienne — răspunse Sebastiano Acchi — căci până astăzi n'am avut nici în clin, nici în mânecă cu Letiția sau cu Egizio Ettore. Știu doar că într'o bună zi am luat în slujba noastră o servitoare, care s'a

dovedit a fi virtutea şi bunătatea întruchipată şi pe care noi, nevasta şi cu mine, o socoteam drept copilul nostru.

— Aşa dar, Letiţia este în slujba d-tale, jos, în Acqua Longa?

— Da, aşa este! Eu sunt Sebastiano Acchi, din Acqua Longa.

— Şi Letiţia îmi trimite ştiri prin tine? Omule, să nu mă minţi, căci atunci nu te voi învrednici măcar de un glonte. Priveşte acolo, la copacul acela, care se ridică deasupra stâncii.... coroana lui se pierde parcă în nori.... De una din crengile lui te voi spânzura, pentru a sluji drept sperietoare acelora, cari ar mai avea gustul după tine, să vină cu vreo minciună în faţa lui Egizio Ettore.

— Să nu mă ajute Dumnezeu, dacă te mint! — se jură Acchi. — Dar la urma urmelor nici n'aş avea nevoie să mă jur, căci am la mine ceva, ce-ţi va dovedi că viu din partea Letiţiei şi că-ţi aduc ştiri dela ea.

Cu aceste cuvinte ţăranul scoase din buzunar brăţara de corale, care împodobise odată mâna albă a Letiţiei şi o întinse brigandului.

Un strigăt de bucurie se desprinse depe buzele brigandului, care luă cu înfrigurare brăţara, o duse la gură şi o sărută.

— Dela Letiţia mea — strigă el, adânc mişcat. — Da, ea te trimite.... Acuma am încredere în tine.

Lacrimi mari năvăliră în ochii lui Egizio Ettore şi Sebastiano Acchi se uită cam uimit la el, deoarece nu-i venea să creadă că temutul bandit ştia şi să plângă.

— Şi ce ştiri îmi aduci? — întrebă Egizio grăbit. — Vorbeşte, omule, vorbeşte, căci fiecare vorbă ţi-o voi plăti cu aur, mai ales dacă-mi aduci o veste bună.

— Aş fi dorit din suflet să fiu aducătorul unei ştiri bune. Din nefericire însă nu este aşa. Letiţia zace greu bolnavă. Pe semne că dorul după d-ta a

trântit-o la pat. Se topește, văzând cu ochii și cu toate că în casa mea are tot ce-i trebuie, cu toate că nu am făcut economie să aduc chiar și un doctor, totuș, dacă nu mă înșel, sărmana copilă nu mai are mult de trăit și poate că se va sfârși cu ea, chiar în noaptea aceasta.

Egizio Ettore se cutremură, apoi își acoperi fața cu mâinile... se clătină, gata să cadă.

— Letiția bolnavă? — exclamă el — nu, nu se poate așa ceva! Ar fi trebuit să simt aceasta... In casa ta, omule, spui tu că zace pe patul de moarte?... Dar atunci să nu mai pierdem vremea.... Te voi însoți.... Chiar dacă aș ști că sunt așteptat de o sută de sbiri și tot n'aș șovăi să alerg lângă Letiția mea!

— Aceasta este și dorința Letiției — zise el apoi, cu voce tare: Deaceea m'a și trimis la d-ta.... Te roagă să mai vii odată la ea, în odăița ei, deoarece vrea să-și ia rămas bun dela d-ta.... Dumnezeule, lacrimile îmi întunecă vederea când mă gândesc cât de fierbinte m'a rugat să pornesc în căutarea d-tale....

— Să mergem! Să nu mai pierdem timpul de pomană! — strigă Egizio Ettore. — Letiția e bolnavă.... e pe patul de moarte... Doamne, de ce n'am aripi să pot sbura de pe Fontanella până în Acqua Longa!

— Cât se grăbește — își zise țăranul — să cadă în cursă! N'are răbdare să mai aștepte clipa, în care voi aduce jandarmi să pună mâna pe el!

— Să pornim deci! — zise Egizio Ettore. — Mai înainte de a porni însă, să îngenunchiem puțin aici, pe locul unde ne-am întâlnit, căci mă îngrozesc când mă gândesc ce ușor s'ar fi putut întâmpla să nu dai peste mine, decât poate peste o săptămână!

Egizio Ettore se lăsase în genunchi și se ruga cu toată căldura sufletului său. Implora Cerul să nu i-o răpească pe Letiția. Dacă însă în cartea Destinului era scris ca Letiția să-și ia rămas bun dela viață, atunci Cerul să nu-i refuze măcar mângâierea de a mai putea vorbi măcar odată cu iubita inimei sale. Voia să-i mai spună odată că o iubea, că o va iubi până la capătul zilelor sale.

Țăranul din Acqua Longa îngenunchiase în așa chip, încât să-i întoarcă spatele brigandului.

Și făcuse aceasta deoarece deabia se mai putea stăpâni să nu isbucnească în râs. Toată chestiunea cu rugăciunea i se părea o comedie, de care nu se putea să nu râzi. Așa că, îngenunchiind astfel, Egizio Ettore nu-i putea vedea decât spatele și capul aplecat peste piept.

In clipa aceea însă, luna ieși de printre nori și revărsă o lumină albă, argintie, asupra munților. Și atunci, Egizio Ettore descoperi ceva foarte ciudat, pe spinarea țăranului.

Sebastiano Acchi avea în spate o foaie de hârtie, pe care fără îndoială că i-o asezase acolo o mână necunoscută.

Era oare o simplă întâmplare? Era oare o batjocură? Era dinadins? Avea oare hârtia aceasta vreun rost necunoscut lui?

Primejdia continuă, în care se găsea Egizio Ettore, lupta neîntreruptă, pe care trebuia s'o dea pentru libertatea sa, pentru viața sa, îi ascuțise mintea și-l făcuse să fie cu luare aminte la tot ceeace întâlnea în cale, chiar și la lucrurile și întâmplările în aparență, neînsemnate.

El observă că pe hârtia aceasta erau scrise câteva rânduri. Dar nu le putu citi, deoarece țăranul se ridică grăbit, și zise:

— E timpul să plecăm! Dealtfel luna a ieșit dintre nori și eu nădăjduiam să avem o noapte întunecoasă. Pe lumina asta va fi cam greu să intri în Acqua Longa.

Zicând aceste cuvinte Sebastiano Acchi se întoarse din nou cu fața în spre Egizio Ettore. Brigandul trebuia deci să facă tot ce-i va sta în putință, pentru a ajunge din nou în spatele țăranului, deoarece dânsul vroia cu orice preț să cunoască cuprinsul acelui bilețel ciudat.

— Ai dreptate — îi zise el lui Acchi, adumbrindu-și ochii cu mâna, ca și când s'ar gândi foarte serios. — S'ar putea întâmpla să nu doarmă încă toți locuitorii din Acqua Longa și cum luna luminează străzile, s'ar putea întâmpla ca cineva să mă recunoască .M'am gândit însă, că cu ajutorul d-tale aș putea ajunge în siguranță până la sărmana mea Letiția.

— Crede-mă — zise Sebastiano Acchi, lingușitor — că ar fi dorința mea cea mai fierbinte să ajungi în casa mea nevătămat.

— Deaceea aș fi de părere să ne schimbăm surtucurile!

— N'ar fi rău!

— Mai departe, ar fi bine să-mi dai și cățărul d-tale. In chipul acesta voiu merge până la poarta casei ca Sebastiano Acchi și chiar dacă ne-ar întâlni cineva pe stradă, îmi voi întoarce capul astfel, încât toată lumea să creadă că ești d-ta.

— Minunat! — strigă Acchî. — Aceasta este o idee, care-ţi face cinste! Ha, ha, ha, acuma pot să-mi dau seama şi eu că, tot ceeace se spune despre d-ta în Corsica, despre deşteptăciunea şi iscusinţa d-tale, întrec cu mult adevărul.

Aşa dar să-ţi dau surtucul meu? Cu dragă inimă, căci la urma urmelor nu pot fi decât mândru de a putea umbla în pielea d-tale, măcar câteva ceasuri, cu toate că, sincer vorbind, în alte împrejurări nu prea mi-ar da mâna să fac una ca asta.

— Totul este chestiune de obişnuinţă — răspunse Egizio Ettore, care ardea de nerăbdare să citească odată ciu atul bil t.

— Aşa dar, să nu mai pierdem vreme! Iată surtucul meu, dă-mi-l pe al d-tale!

Cu o mişcare repede Egizio Ettore îşi desbracă surtucul şi-l aruncă puţin mai departe, spre a-l sili pe ţăran să se îndepărteze câţiva paşi de el.

La rândul său Sebastiano Acchi se desbracă şi el de surtuc. Brigandul i-l smulse grăbit din mână, pentruca ţăranul să nu cumva să bage de seamă hârtia, pe care o purtase în spate până atunci.

— Acuma ia surtucul meu şi îmbracă-l — zise Egizio. — Iţi va fi puţin cam mare, dar pe întuneric nu se va băga de seamă.

Sebastiano Acchi se îndreptă fără să bănuiască ceva, în spre locul, unde Egizio Ettore îşi lăsase haina. Brigandul se folosi de acest moment, pentru a scoate acul, cu ajutorul căruia fusese prinsă hârtia de dosul surtucului lui Acchi, bileţelul însuş vârându-l iute în buzunar.

— Eu sunt gata! — strigă Sebastiano Acchi. — Acuma eu sunt Egizio Ettore, iar d-ta eşti Sebastiano Acchi!

— Şi acuma încalecă-ţi catârul, prietene Acchi şi să pornim. Eu voi merge alături de d-ta, şi în câteva ceasuri vom fi la Acqua Longa. Stai însă puţin — adăugă Egizio Ettore, îndată — căci tre-

buie să citesc o scrisoare, pe care mi-a lăsat-o aici, unul din prietenii mei.

Imi dai voie, nu-i așa, să arunc o privire pe rândurile acestea?

— Dar firește! — răspunse țăranul. — Intre timp îmi voi pregăti catârul, căci s'a trântit jos și vor trece câteva minute până când îl voi pune din nou pe picioare.

Și fără să bănuiască ceva, Sebastiano Acchi se îndreptă în spre catârul său, care într'adevăr, din pricina drumului prea lung, se trântise la pământ și mânca astfel iarba care răsărea ici și colo.

In timpul acesta Egizio Ettore își scoase biletelul din buzunar. Il putea citi liniștit, fără să se teamă că va fi stingherit de țăran.

Dar nici n'apucă bine să străbată cu privirea puținele rânduri cari erau scrise pe foaia de hârtie, că trăsăturile feței sale se schimonosiră îngrozitor și vinele tâmplelor se umflară, de credeai că vor plesni.

Brigandul făcu o mișcare iute în spre pușcă, pe care și-o rezemase de stâncă. Indată însă își retrase mâna și murmură:

— Nu, fără glonte! Gloanțele sunt destinate oamenilor mai de treabă decât acesta. Ticăloșii nu merită, decât o bucată de frânghie. Dealtfel i-am și făgăduit să-l spânzur de una din crengile stejarului aceluia, în cazul când m'a mințit.

Or, cum este neîndoelnic că m'a mințit, Egizio Ettore se va ține de cuvânt!

— Acuma totul e gata! — îi strigă țăranul. — Iată că am pus pe picioare și catârul.

— Și ești încredințat că mă vei duce cât se poate de iute până la Acqua Longa? — întrebă brigandul, în vreme ce ochii lui începură să lucească ciudat.

— Poate că animalul va merge prea repede pentru d-ta, căci la înapoiere catârii aleargă mai iute, știind că ajungând acasă vor putea trândăvi

din nou. Așa că, cred că vei fi nevoit chîar să alergi puțin.

— Vei alerga tu, ticălosule și încă în spre iad! — murmură Egizio Ettore.

Apoi coborî poteca și peste câteva clipe ajunse lângă Sebastiano Acchi, care tocmai se pregătea să se arunce în șea.

— Ascultă, Sebastiano Acchi — zise Egizio Ettore deodată, așezându-și mâna pe umărul țăranului — d-ta nu ești însurat cu o femee, pe care o chiamă Petronella?

— Ba da! — răspunse țăranul, nu prea sigur de sine. — Petronella, așa se numește soția mea.

— Și de când ești însurat cu ea?

— Dar curios mai este tâlharul acesta! — se gândi Sebastiano Acchi. — Ce-i pasă lui, de când sunt însurat cu Petronella?... Ah, poate că vrea să știe când este aniversarea cununiei noastre, pentru a-mi face un dar cu prilejul acestei zile!

Acchi îi răspunse deci, surâzând:

— La 7 Decembrie se împlinesc trei ani, de când m'am căsătorit cu Petronella.

— Trei ani! — strigă Egizio Ettore. — Și n'ai nicio pricină să te plângi de soția d-tale? E bună, sârguincioasă și mai ales credincioasă, nu-i așa?

— Așa este, trebuie să recunosc! — răspunse Sebastiano Acchi.

— Atunci de ce o înșeli, Sebastiano Acchi? — strigă brigandul, cu voce tunătoare, în vreme ce privirile sale începură să arunce fulgere asupra țăranului, care se făcuse galben ca ceara.

Ticălosul vru să se dea înapoi, voia să fugă,

Cereți mâine fascicola 43 a tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERZ, București I, Calea Victoriei 5.

dar Egizio Ettore îl apucă de piept şi-l ţinea cu o putere, căreia Acchi nu i se putea împotrivi.

— De ce-ţi înşeli soţia? — lună Egizio Ettore mai departe, cu o voce, care sună în urechile ţăranului, ca trâmbiţele judecăţii de apoi.

— Răspunde! Spune-mi şi mie, pe cine ţi-ai pus ochii, pe cine o zoreşti cu dragostea d-tale, pe cine ai crezut că ai ţinut astăzi în braţe, în pivniţă?.... Răspunde, n'auzi?... Pe cine ai sărutat astăzi, cui i-ai jurat că o vei lua de soţie, cu cine

Cu o înfrigurare crescândă Egizio parcurse scrisoarea...

vrei să te căsătoreşti din nou?.... Dece-ţi înşeli nevasta, Sebastiano Acchi? Răspunde-mi, căci de nu te trântesc de stânca aceea, de nu te mai scoli niciodată de acolo.

Ţăranul căzu în genunchi. O bănuială grozavă puse stăpânire pe sufletul său.

— Pe cine am sărutat astăzi în pivniţă?.... Indurare.... Ai milă... Egizio Ettore.., Mi-a sucit capul,,,

Nu m'am putut împotrivi frumuseţii sale.... Letiţia a fost... Letiţia d-tale... Iţi jur însă că nu-mi voi mai ridica privirile asupra ei şi dacă mă ierţi, îi voi da Letiţiei o zestre de două mii de franci şi voi...

— Taci, păcătosule! — strigă Egizio cu o voce care-l băgă pe ţăran şi mai mult în sperieţi. — Te înşeli, nemernicule! Nu Letiţia a fost aceea pe care ai strâns-o în braţe, în pivniţă, ci... Petronella, soţia ta!

Lui Sebastiano Acchi i se păru că creerul începe să i se învârtească în cap. Nu era în stare să judece limpede.

Un singur lucru era clar pentru el: că era pierdut şi că-i sunase ceasul cel de pe urmă.

— Aici, în mâna mea se găseşte scrisoarea — urmă brigandul — pe care mi-ai adus-o tu singur, Sebastiano Acchi. — Ea a fost prinsă cu un ac cu gămălie de spatele surtucului tău, iar aceea care a scris rândurile de faţă, este.... chiar Petronella, soţia ta!

— Soţia mea.... Petronella mea! — gemu ţăranul.

— Da, Petronella ta, care este de o mie de ori mai bună decât tine! In rândurile acestea îmi desvăluie tot adevărul. Ea îmi spune că o urmăreşti necontenit pe Letiţia cu dragostea ta! Nenorocita copilă însă nu s'a înjosit şi n'a dat ascultare propunerilor tale blestemate, te-a respins, cu mândrie. Dar cum ar fi putut să facă altfel! Ar fi o jignire pentru Letiţia, chiar şi numai de a rosti numele ei alături de al tău.

Astăzi, la amiazi, ai coborât în pivniţă, pentru a-i lua cu sila sărutările, pe cari nu voia să ţi le dea. Dar în pivniţă n'ai găsit-o pe Letiţia, ci pe Petronella, soţia ta. Ei i-ai şoptit cuvinte de dragoste şi atunci biata femee şi-a dat seama că este înşelată în chipul cel mai mârşav.

Află că singur ţi-ai rostit sentinţa de moarte. In scrisoarea aceasta Petronella mă roagă să te pe-

depsesc cu moartea, ceeace de altfel aş fi făcut chiar şi fără rugăciunea ei.

Ai vrut să mă ademeneşti în casa ta, pentru a pune mâna pe premiul, pe care-l dau autorităţile, pentru capul meu.

Inainte, ticălosule! Rugăciunea ţi-ai făcut-o, aşa că nu trebuie să mai pierdem nicio secundă, până când îţi vei da sufletul murdar în mâinile Satanei.

Sebastiano Acchi, laş, ticălos, se ruga plângând în hohote, pentru viaţa-i nemernică.

Dar poate că mai curând ar fi putut înduioşa stânca, pe care se ridica stejarul secular, decât inima lui Egizio Ettore.

— Egizio Ettore n'are obiceiul să graţiezel — strigă brigandul, cu voce metalică. — Iar în ceeace te priveşte pe tine, meriţi o întreită moarte. Ai îndrăsnit, ticălosule, să te atingi de degetele neprihănite ale Letiţiei, cu mâna ta bădărană, privirile tale josnice s'au ridicat asupra ei, iar credinţa pe care i-ai jurat-o soţiei tale în faţa altarului, ai călcat-o

în picioare. Ai vrut să-ți asiguri răsplata Iudei. Nu simți, nu-ți dai seama, nemernicule, că ai meritat o întreită moarte?

Da, trebuie să mori! Îi voi face diavolului sufletul tău în dar.

Cu o mișcare hotărâtă brigandul îl ridică din genunchi pe țăran și mai înainte ca acesta să se fi putut împotrivi, Egizio Ettore urcă cu el poteca stâncoasă care ducea până sub stejarul secular.

Cei doi bărbați erau acuma la picioarele copacului. Egizio Ettore îi dădu drumul jertfei sale, dar numai pentru o singură clipă. In timpul acesta își desfăcu frânghia, pe care o purta întotdeauna în jurul trupului său. Capătul acestei frânghii îl așeză în jurul gâtului lui Acchi, care părea că pierduse cu totul puterea de judecată. Ticălosul plângea și se văita ca un copil și încerca să înduioșeze sufletul brigandului prin nesăbuite promisiuni de bani.

— Te voi face un om bogat *Egizio Ettore* — striga el. — Mă voi duce eu însu-mi la notar și voi transcrie pe numele tău, tot ceeace am.

— Nenorocitule! — răspunse Egizio Ettore — casa ta este deja în clipa de față proprietatea mea! Căci iată ce se petrece acuma la tine acasă.

Vreau să-ți spun aceasta, mai înainte de a muri, căci astfel îți voi mări desnădejdea. Petronella, soția ta, nu poate supraviețui ticăloasei tale trădări. Nenorocita și-a pus singură capăt zilelor. Mai înainte însă, *tot* ceeace ai tu, tot ceeace ai adunat cu sudoarea frunții tale, le-a dăruit Letiției!... De astăzi înainte Letiția va fi stăpână în casa ta. Iar Egizio Ettore va avea un adăpost, unde-și va putea odihni trupul obosit, în vreme ce sbirii îl vor căuta prin munți și prin văi.

Sebastiano Acchi scoase niște urlete de fiară.

In aceeaș clipă însă, Egizio Ettore puse mâna pe el și începu să se cațere pe trunchiul copacului, ducându-l pe țăran cu sine. Nu era tocmai ușor să tragi după tine un trup greu, ca acela al lui Se-

bastiano Acchi şi să trecı cu el, de pe o cracă pe alta.

Dar Egizio Ettore jurase să-l spânzure pe trădător de craca cea mai înaltă a copaculuı şi nu se dădu îndărăt dela această muncă obositoare.

Şi în vreme ce brigandul urcă cu el de ceafă, până în vârful stejarului, Sebastiano Acchi muri de o mie de orı. Căcı groaznic se căsca prăpastia sub el şi dacă Egizio Ettore îl scăpa din mână, se strivea de stâncı ca o plăcintă.

Dar în privinţa aceasta putea fi liniştit, căcı Egizio Ettore se ţinea de cuvânt.

Brigandul ajunsese în dreptul crengii celei mai sus aşezate a copaculuı, creangă care din fericire era îndeajuns de solidă, pentru a ţine cele două trupurı.

Egizio legă iute celălalt capăt al frânghiei de cracă, apoi se pregătı să-i dea ţăranului un brâncı, spre a-l arunca în gol. Dar în desnădejdea lui Sebastiano Acchi se agăţă cu ultimele sale puterı de brigand ,aşa că se încinse o luptă disperată între cei doi bărbaţi, sus în vârful stejarului secular.

— Cum, ticălosule, mai îndrăsneşti şi să te aperi? strigă Egizio Ettore. — Dar chiar dacă tot iadul în care te vei duce, ţi-ar veni în ajutor şi tot ţi-aş înfrânge împotrivirea! Aş putea să te ucid şi pe altă cale. Dar nu vreau. Am jurat să atârnı între cer şi pământ şi iată că-mi tiu jurământul!

Urmă un ţipăt înfiorător de groază.

După ce desfăcu degetele cu carı Acchi se agăţase de trupul său, Egizio Ettore îl împinse pe ţăran şi acuma Sebastiano Acchi atârna între cer şi pământ, agăţat de craca cea mai înaltă a copaculuı.

Laţul se strânsese în jurul gâtului său. Trupul ţăranului se legănă, mâinile lui luară forme

de ghiare, corpul se învârti de câteva ori, în jurul propriei sale axe.

Un ultim suspin... Picioarele se întinseră... Mâinile căzură moarte de-alungul trupului... Sebastiano Acchi fusese executat!

Liniştit, ca şi când nu s'ar fi întâmplat nimic, brigandul coborî din copac, se aruncă în şea şi catârul ,care simţi îndată că era condus de o mână sigură, se supuse voinţei călăreţului, ducându-l pe Egizio Ettore în sus, în spre bătrânele ruine ale bisericuţii care-i slujise brigandului drept adăpost.

•

Firește că Letiţia nu bănuia nimic din toate acestea. La cererea Petronellei ,când se întunecă, aprinse lampa şi puse masa pentru cină.

— Soţul meu se va înapoia târziu astă seară — zise Petronella. — Deaceea vom lua masa numai noi două. Şezi, Letiţia.

Glasul tinerei ţărăncuţe, care suna neobişnuit de blând îi bătu îndată la ochi Letiţiei.

Obrajii Petronellei erau foarte palizi. Letiţia o întrebă dacă nu cumva e bolnavă, dar tânăra nevastă clătină din cap şi o asigură că se simte mai bine ca oricând.

Letiţia aduse mâncarea la masă. Afară de aceasta mai aduse şi două pahare cu vin, din cari unul îl aşeză în faţa sa, iar pe al doilea în faţa stăpânei sale.

— Parcă am auzit pe cineva vorbind la poartă — zise deodată Petronella. — Fii bună, Letiţia şi vezi cine este.

Letiţia se duse. Atunci Petronella scoase iute la iveală o sticluţă şi strângând-o în mână, zise, cu glas tremurând:

— M'a împins la moarte... însă... m'am răsbunat cumplit... Mi se pare că am auzit strigăte de ajutor... Acuma... acuma trebuie să fie în faţa

lui Egizio Ettore... Brigandul a descoperit scrisoarea mea... Il apucă de gât... sentința a fost executată... Soț necredincios, ți-ai meritat soarta... Dar nici eu, nici eu nu voi putea supraviețui sfârșitului tău nenorocit... Te-am iubit... m'ai înșelat... și voi muri fiindcă acuma mi-e silă de viață.

Cu aceste cuvinte ea turnă lichidul în paharul cu vin și-l duse la gură.

In aceeaș clipă se întoarse și Letiția. Sărmana copilă țipă de spaimă, deoarece văzuse că trăsăturile feței stăpânei sale erau schimonosite, că ochii ei străluceau ca însuflețiți de nebunie. Cuprinsă de o bănuială grozavă, Letiția se repezi la stăpâna sa, pentru a-i smulge paharul din mână.

Era însă prea târziu...

Petronella golise paharul până la fund, apoi îl trânti de pământ, de se făcu țăndări și zise, cu glas înăbușit:

— Ca să nu mai bea nimeni din paharul acesta... Otravă... am luat otravă!

Letiția căzu la picioarele stăpânei sale, plângând cu hohote.

— Otravă! — strigă ea, îngrozită. — Otravă!... Sfântă Madonna... ce-ai făcut, stăpână?... Nu, nu, nu trebuie să mori!

— Voiu muri, fiindcă vreau să mor! — răspunse Petronella, cu voce tristă, rezemându-se de speteaza scaunului. — Dar otrava pe care am luat-o n'are efect prea iute, așa că, va trece cel puțin un ceas, până când îmi voiu închide ochii pentru totdeauna.

Dar e mai bine așa, căci mai am de rânduit o chestiune de mare însemnătate... Nu, nu plânge Letiția mea, nu boci, nu mă plânge... Mi-am aruncat viața de bună voie, căci n'ar mai fi fost decât o povară pentru mine... Tu însă ești nevinovată, Letiția... Știu că te-a urmărit cu dragostea lui, dar tu ai respins propunerile lui netreb-

nice.... Deaceea îţi mulţumesc, copilă bună şi te binecuvântez...

— Stăpână, buna mea stăpână — suspină nenorocita fată, aruncându-se peste mâinile Petronellei, sărutându-le şi acoperindu-le cu lacrimi fierbinţi. — Dumnezeu îmi este martor că sunt nevinovată.

— Ştiu, cunosc totul şi tocmai deaceea te voi răsplăti după cum meriţi.

— Dar ce va zice, ce va face el — strigă Letiţia — când se va înapoia?

— El nu se va mai înapoia niciodată! — gemu Petronella. — In clipa aceasta nu mai este printre cei vii.

— Nu mai este printre cei vii?.. Sfinte Dumnezeule, dar ce s'a întâmplat?... Unde l-ai trimis?... Stăpână.... cuvintele d-tale ascund ceva îngrozitor!

— Şi ştii tu cine a fost judecătorul şi în acelaş timp călăul său? — murmurară greoi buzele nenorocitei femei. — Iubitul tău... Egizio Ettore!

Letiţia nu mai fu în stare să rostească vreo vorbă. Cu ochii larg deschişi se uită aiurită la stăpâna sa.

— Egizio Ettore — repetă Petronella — el, pe care Sebastiano Acchi a vrut să-l atragă într'o cursă... dar eu... eu l-am trădat... Eu însămi am făcut aceasta.... fiindcă... fiindcă n'am vrut să-l mai revăd niciodată pe ticălosul, care a căutat să mă înşele într'un chip atât de murdar... fiindcă nu voiam să mai apară înaintea ochilor mei....

Atunci Letiţia înţelese totul. In acelaş timp însă, în sufletul ei se trezi o dorinţă cu atât mai vie, de a scăpa viaţa tărâncuţei. Ea sări din genunchi şi se repezi la uşă.

— Unde vrei să te duci, Letiţia?

— Să aduc un doctor! — răspunse fata. — Intr'un ceas şi ceva doctorul din Saint-Etienne poate fi aici, dacă are cai buni la dispoziţie şi dacă viaţa animalelor nu va fi cruţată.

— Dar nu va mai găsi decât un cadavru — răspunse muribunda, cu voce seacă, — deoarece otrava își desăvârșea opera de distrugere mai iute decât crezuse ea. Nu-mi aduce doctor, ci notarul și doi martori.... Vreau... casa aceasta... totul este al meu... vreau să-mi fac testamentul!

Letiția crezu că n'avea dreptul să refuze de a îndeplini această dorință a muribundei, mai ales că ea nu cunoștea gândurile stăpânei sale.

Deaceea, ea se repezi ca vântul prin sat și în curând apoi se înapoie cu notarul și alți doi martori, cari auzind că Petronella e pe moarte se grăbiră cât putură.

Când Letiția intră în odaie întovărășită de cei trei bărbați, o găsi pe Petronella pe jos, sbătându-se în chinuri cumplite și gemând sfâșietor.

Notarul îi dădu îndată să bea lapte, îi mai dădu și o contra-otravă pe care o adusese cu sine de acasă, dar în curând trebui să-și dea seama că orice ajutor omenesc era de prisos și că Petronella se sbătea într'adevăr în spasmurile morții.

— Dorința mea din urmă — îngână ea — vreau ca.... această casă... cu tot ce se găsește în ea.,, ați auzit?.. Tot... tot.., scrie, domnule notar, scrie, mă mai simt în stare să-mi iscălesc numele... dar grăbește-te, căci mult nu va mai ține!

Notarul se și așezase la masă, luase tocul în mână și o întrebă pe muribundă:

— Petronella Acchi... răspunde, a cui să fie casa aceasta, cu tot ce-i aparține, în cazul când soțul tău, Sebastiano, nu s'ar mai întoarce?

— Casa mea — îngână ea — tot... banii... rufele.... veștmintele... tot ceeace a fost și al lui.., va aparține de astăzi înainte.... Letiției, deoarece mi-a fost credincioasă.

Letiția scoase un țipăt și după ce își reveni puțin, din uimire, strigă:

— Nu, nu pot primi această moștenire... Dumnezeule, poate că are rude, prieteni, cari sunt mai

aproape de ea, decât mine... Nenorocita nu știe ce spune.

— Știu... știu totul... Mintea îmi este limpede.,, Trebuie să întăriți hotărârea mea... scrie... scrie, domnule notar...

— Am scris — răspunse notarul — Petronella Acchi își lasă toată averea sa, servitoarei sale, Letiției, fără a pune niciun fel de condițiune.

— Nu servitoarei sale — strigă muribunda și un zâmbet se înfiripă în jurul buzelor sale — scrie: Letiției, prietenei sale... căci prietenă mi-a fost,.. nu, sorei sale... căci mi-a fost de o mie de ori mai credincioasă, decât ar fi putut să-mi fie o soră.

— Iscălește — zise notarul, întinzând documentul muribundei. — Iată tocul... Il mai poți ține în mână?

— Mai pot.... dar repede... un văl îmi acoperă ochii... în curând... în curând totul se va fi sfârșit... Așa, numele meu e acolo!

— Martorii — strigă notarul și cei doi țărani, cari îl însoțiseră în casa nenorocitei femei, iscăliră și ei testamentul.

— Acuma, Letiția — zise notarul, uitându-se plin de înțeles la frumoasa fată — nu mai ești fără căpătâi, nu mai ești săracă... Casa aceasta, cu tot ce i-a aparținut lui Sebastiano Acchi și soției sale, sunt ale d-tale.Din partea mea, îți doresc să le stăpânești sănătoasă și fericită.

— Fericită? — exclamă frumoasa copilă cu bucle negre. — Domnule notar, banii și averea n'ajung pentru a face fericit un om!

— Ai dreptate Letiția — gemu Petronella. — Fericirea... vai și eu îmi închipuiam că sunt fericită, dar totul n'a fost decât un vis... M'am trezit și dându-mi seama de adevăr fată că trebue să mor.... Ha, n'auziți cum străbat în noapte strigătele lui de ajutor?... Acesta a fost Sebastiano Acchi!... Egizio Ettore l-a ucis!... Nu, nu, de data

aceasta brigandul n'a săvârșit o fără-de-lege.... Aceasta nu este o crimă... Este o pedeapsă... pedeapsa bine meritată.... Așa să sfârșească fiecare tiicălos, care-și va înșela nevasta!

Petronella căzu pe spate, mâinile începură să i se sbată, ca și cum ar fi vrut să prindă aerul cu ele.

Letiția strigă, îngrozită:

— Moare... pentru numele lui Dumnezeu, ajutați-o... moare!

— Prea târziu! — strigă notarul, pe un ton solemn — nu ne mai rămâne altceva de făcut, decât să ne rugăm pentru sufletul ei păcătos. Petronella, soția lui Sebastiano Acchi, nu mai este.

In lupta ei cu moartea, Petronella alunecase din brațele Letiției și trupul ei neînsuflețit zăcea pe podea. Alături de cadavru îngenunchiară notarul și cei doi martori, în vreme ce Letiția suspina amarnic.

Indată după aceea apoi se răspândi în tot ținutul vestea norocului, care căzuse pe capul Letiției. Ea devenise proprietara uneia din cele mai frumoase case din Acqua Longa, a unei vii, care dădea rod îmbelșugat, a unor câmpuri, cari cu toate că nu erau îngrijite ca lumea, fostul stăpând dând mai multă însemnătate viei, totuș, produceau destul de frumos; proprietara unor livezi de măslini, cari singure ele și aduceau un venit care merita să fie băgat în seamă. Toate. toate acestea erau ale ei.

Da, ea era mult invidiată, frumoasa Letiția și în zilele următoare mulți părinți le șoptiră flăcăilor lor:

— Băiete, dă-ți osteneala să câștigi inima frumoasei Letiția, căci cine se va căsători cu ea, va fi într'adevăr un om vrednic de invidiat.

In timpul acesta cea vrednică de invidiat veghea lângă trupul neînsuflețit al Petronellei, pe care o împodobise cu flori și plângea. — Căci

chiar dacă devenise peste noapte o femee bogată... casa aceasta mândră i se părea atât de goală, atât de plictisitoare, fără el... fără de Egizio Ettore.

Dar deodată lacrimile Letiției încetară. Ea se ridică de lângă catafalc și apropiindu-se de fereastră, se uită în spre vârful Fontanellei, pe care soarele de amiazi îl scălda în razele sale aurii și șopti:

— Totuș este o fericire... este un semn al lui Dumnezeu... Acuma, sărmane Egizio Ettore nu mai ești nevoit să te adăpostești într'o ruină dărăpănată — acuma nu mai ești silit să-ți odihnești capul pe lespezi reci de piatră... Casa aceasta este a ta... îți aparține ție... Nu vei mai fi fără căpătâi... Ușa acestei case îți va fi deschisă oricând... aici te voi înconjura cu dragostea și credința mea... și vei putea fi sigur aici, de urmăritorii tăi, în miez de noapte, atunci când sătenii s'au culcat de mult, Letiția ta așteptându-te, pentru a-ți oferi un culcuș moale și cald!

CAP. 38 37

Un tată și un fiu renumiți

Intr'unul din cele mai frumoase palate din acel cartier al Bastiei, unde locuiau numai oameni bogați, doi bărbați stăteau față în față, doi bărbați în cari recunoșteai dela prima vedere pe tată și pe fiu.

Tatăl era un bărbat înalt, subțire, distins la înfățișare, al cărui cap expresiv era aproape chel, numai la înălțimea urechilor având un cerc de păr argintiu.

Sub sprâncenele lui negre încă, luceau doi ochi plini de foc, iar nasul puțin coroiat și fruntea înaltă dovedeau o mare putere de voință.

Pe pieptul surtucului său negru elegantul bătrân purta o stea bătută în pietre scumpe, ceeace dovedea că purtătorul ei era, sau fusese unul din marii oameni politici ai Corsicei, sau chiar ai Franței.

Intr'adevăr, omul acesta condusese pe vremuri toate destinele Corsicei și Franța întreagă cunoștea strălucita lui carieră, care l-a dus mai sus, tot mai sus pe scara măririlor.

De omul acesta tremurase pe vremuri toată Corsica și isbânzile lui fuseseră înscrise cu litere mari în Cartea de Aur a Franței.

Cezar Gardane este acela, în casa căruia l-am introdus pe cititorul nostru, iar tânărul subțirel, uscățiv, cu o mustăcioară mătăsoasă, era unicul fiu al fostului guvernator al Corsicei și se numea Hector Gardane.

Fără îndoială că așa arătase pe vremuri și marele bărbat de stat, numai că trăsăturile bătrânului erau mult mai nobile și chiar și acuma se mai putea citi în ochii bătrânului o energie fără seamăn, pe când privirile tânărului erau mai lenește și isvorau de sub doi ochi aproape întotdeauna pe jumătate închiși. Este adevărat că, din când în când mai fulgerau și ochii aceștia, dar nu erau fulgerele unui spirit nobil, deschis, ci mai curând lucirile unui suflet ascuns, veșnic la pândă, cari dădeau o înfățișare groaznică chipului dealtfel nu lipsit de oarecare farmec al tânărului.

— M'ai chemat tată? — întrebă Hector, care tocmai atunci intrase în odaie. — Vrei să vorbești cu mine?

Cezar Gardane se sprijini în bastonul, de care era nevoit să se folosească, deoarece în ultimii ani sănătatea lui lăsa mult de dorit.

— Te-am chemat, fiule — începu bătrânul — fiindcă într'adevăr vreau să-ți vorbesc într'o chestiune foarte serioasă. Acolo, pe masă se găsesc

câteva scrisori, pe cari le-am primit în timpul din urmă și cari te privesc pe tine!

— Scrisori? — exclamă tânărul, pălind, apoi adăugă șovăelnic:

— Poate că „socoteli" vrei să zici, tată!... Ei bine, trebuie să-ți mărturisesc că în ultimele luni iarăși nu m'am putut ajunge cu banii de buzunar, pe cari mi i-ai dat tu. Dar... trebuie să mărturisești și tu că mă ții puțin cam de scurt, în ceeace privește banii... Fiul unui Gardane are anumite îndatoriri, de cari nu poate scăpa.

— Fiul unui Gardane — răspunse bătrânul și mâna care ținea bastonul începu să tremure — are mai înainte de toate îndatorirea de a fi un om neprihănit, cinstit până în măduva oaselor.

— Tată... vrei oare să spui că eu n'aș fi?

— O asemenea bănuială buzele mele n'ar putea rosti — zise bătrânul, măsurându-și fiul din creștet până 'n tălpi — căci Hector, dacă aș știi că nu ești, dacă aș ști că ți-ai terfelit cinstea, atunci... atunci n'ai mai apărea viu înaintea mea.

Nu, scrisorile acestea nu sunt socoteli, din simplul motiv că datoriile ți le-am plătit de mult, sau cel puțin pe acelea, pe cari le-am putut afla... Scrisorile acestea au un alt cuprins, pe care ți-l voi spune îndată.

Cezar Gardane se apropie încet de masă, își rezemă bastonul de ea, se așeză oftând într'un scaun minunat sculptat, apoi luă una din numeroasele scrisori.

Cereți mâine fascicola 44-a cuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 5

Librăria Editoare IG. HERTZ, București 1, Calea Victoriei 5.

— Aceia, cari mi se adresează în scrisorile acestea — începu bătrânul — sunt prietenii mei cei mai buni. Ei mă vestesc că la Ajaccio ai dus o viaţă foarte destrăbălată şi că se cred îndatoraţi de a-mi aduce la cunoştinţă că te-au văzut adeseori în tovărăşii foarte puţin onorabile. Ei mă conjură să-ţi deschid ochii la timp, pentru a te împiedeca de a cădea în prăpastia la marginea căreia te găseşti.

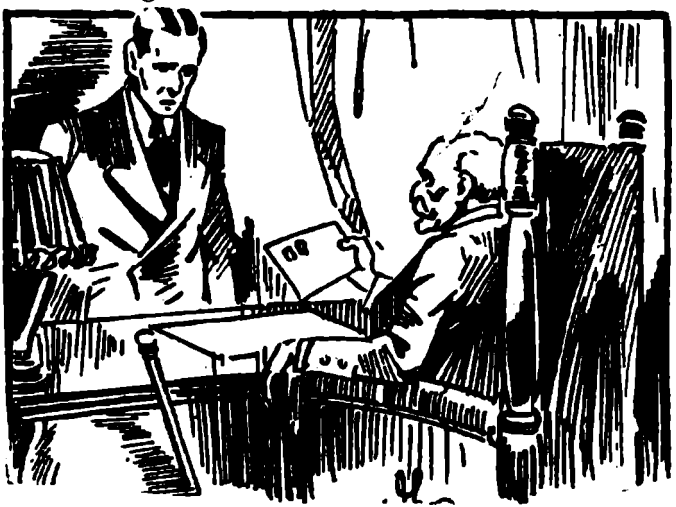

Dar nici n'ar fi fost nevoie de scrisorile acestea, deoarece aflasem mai de mult — urmă bătrânul — că fiul meu nu mai face cinste numelui pe care-l poartă. Hector, ai intrat într'o societate rea, de oameni cari nu merită să stea alături de tine. La Ajaccio ţi-ai făcut prieteni din aceia, de cari trebuie să fugă orice tânăr care ţine la numele familiei sale.

— Te rog să-mi spui câteva nume, tată — strigă Hector Gardane, cu aceiaşi nesiguranţă, ca la început. — Sunt încredinţat că toţi prietenii

mei sunt cavaleri desăvârşiţi... Au fost ponegriţi doar în faţa ta.

— Ponegriţi?!.. Persoanele cari mi-au trimis scrisorile acestea şi-au iscălit numele întreg, în josul rândurilor lor. Numai aceia cari se ascund sub anonimate pot ponegri, pot fi bârfitori. Acela, care are curajul să-şi întărească spusele cu numele său, acela nu poate minţi... La Ajaccio ai fost adeseori în casa unui anume conte de Paris! Aşa este, sau nu?

— Aşa este, tată. Dar în ceeace-l priveşte pe contele Robert de Paris nu trebuie să uiţi că el este urmaşul uneia din cele mai mari familii din toată Franţa.

— Şi ce dovedeşte asta? — strigă Gardane, nu prea prietenos. — Oare ticăloşi distinşi nu sunt pe lume?... Este adevărat că numele de Paris este unul din cele mai vechi şi mai cinstite în Franţa... Fratele acelui Robert, prinţul Raymond de Paris este un om, în faţa căruia se pleacă toţi nobilii Franţei şi pe care-l stimează toată lumea... Dar nu toţi fraţii sunt la fel şi în ceeace-l priveşte pe Robert, eu n'am avut prea multă încredere niciodată în el şi-mi pare foarte rău că nu te-am prevenit de mult să te fereşti de el.

Afară de aceasta însă, mi se mai aduce la cunoştinţă că eşti pe cale de a distruge liniştea unei căsnicii, aceasta pe semne din pricina inimei tale căreia n'ai căutat să-i pui frâu.

Când ai plecat la Ajaccio, ţi-am dat o scrisoare, pe care urma s'o predai în persoană lordului Milton, ambasadorul Angliei pe lângă Sfântul Scaun. Cu acest prilej ai cunoscut-o pe soţia lordului, lady Mignon.

— Vai, tată, te rog să nu vorbim de ea — strigă Hector. — N'aş îngădui ca îngerul acesta de femee să fie bârfit vreodată şi chiar dacă tu, tatăl meu... ai pune la îndoială bunul ei renume...

— Aceasta n'am făcut-o şi nici nu o voi face —

răspunse Cezar Gardane — căci eu nu fac parte din oamenii cari vorbesc cu dispreț de semenii lor, mai înainte de a fi încredințați de ceeace spun.

In orice caz lady Milton este o doamnă din cea mai bună societate și nici nu vreau să cred că ți-a dat mai multă însemnătate, decât era obligată să dea unui fiu al lui Cezar Gardane. Tu însă, tu ai urmărit-o cu insistențele tale, tu i-ai făcut curte, tu ai copleșit-o cu flori. Ascultă, Hector, unui tânăr ușuratic i se pot ierta multe, una însă nu... El n'are voie să devină un ticălos, un nemernic față de acela, care l-a primit cu brațele deschise în casa sa.

Acuma, am vorbit cu tine, te-am prevenit... Și Doamne, pentru a câta oară fac aceasta! Se pare însă că tu nu ești omul care să dai ascultare unui sfat cinstit... Te găsești pe un povârniș, dragă Hector și aceasta numai din pricină că n'ai nicio ocupație, care să-ți răpească timpul, care să-ți ceară mai multă energie... Nu uita că ești un gentleman și ca atare este de datoria ta să-ți servești țara, fie ca soldat, fie ca diplomat.

— Ca soldat?... Dar bine, tată, oare nu sunt ofițer?

— Da — răspunse bătrânul, cu amărăciune — dar ți-ai luat un concediu de doi ani, pentru a gusta viața, după cum spui tu. In ochii mei însă, trândăvia aceasta este o grozăvie. Trebuie oare într'adevăr să mă dau eu ca pildă?.... Ei bine, atunci uită-te la mine... O viață întreagă am muncit din greu, mi-am jertfit nopțile binelui acestei țări, zilele mi-au fost pline de griji, pe cari n'aș fi avut nevoie să le am, dacă n'aș fi vrut să le fiu de folos semenilor mei.

Tu însă, fiule, tu nu te pricepi nici măcar să-ți porți sabia, căci altfel ai fi la regimentul tău și n'ai umbla fără niciun rost prin țară.

— Ei bine, tată — strigă tânărul Gardane —

sunt gata să mă înapoiez la regiment... Dar sincer vorbind, viața de trândăvie, dintr'o garnizoană de oraș mic, îmi deșteaptă în minte gânduri negre... Dacă aș fi pus în fața unei grele însărcinări, fii încredințat că aș îndeplini-o cu cinste și aș adăuga noi lauri numelui, pe care tu l-ai făcut atât de vestit.

— Vrei să ți se dea o însărcinare grea? — întrebă bătrânul Gardane. — In clipa de față Franța nu este amestecată în niciun războiu mai însemnat, or, pentru un ofițer însărcinarea, care să-i aducă cea mai multă cinste nu poate fi, decât aceea de a lupta pentru patria sa. Este vorba însă, să înceapă un mic războiu.

— Un mic războiu?.. Nu te înțeleg, tată!

— Știi prea bine că, cu toate că nu mai sunt guvernator — reluă bătrânul om de stat — și nu mă mai ocup ca înainte de mersul trebilor publice, totuș, președintele republicei îmi cere sfaturi întotdeauna când este vorba de Corsica și eu nu refuz niciodată aceste sfaturi.

In chipul acesta sunt mereu în legătură cu ministerele dela Paris, precum și cu noul guvernator al Corsicei și deci știu mai înainte de oricine altul, ceeace se plănuește... Ei bine, Hector, este vorba de ceva, ce cred că ți-ar surâde și ție.... Vrei să-ți iei această însărcinare?... Te previu însă că nu este lipsită de oarecari primejdii și chiar dacă nu poate fi vorba de lauri de războiu, totuș, pentru un tânăr ofițer este un prilej minunat de a face să se vorbească despre el.

— Mă faci curios, tată.

Bătrânul scoase un document dintr'unul din saltarele mesei sale de lucru și-l întinse înaintea sa. După aceea arătă în spre un scaun, care se găsea în fața sa, iar Hector, care înțelesese rostul acestui gest, luă loc în scaunul arătat.

— Fără îndoială că ai auzit și tu despre Egi-

zio Ettore, despre brigandul acela, care ține toată Corsica sub teroarea sa.

— Egizio Ettore — strigă Hector. — Mărturisesc tată că omul acesta este o personalitate foarte interesantă, căci chiar dacă trăește din spargeri, totuș este un om care a dat dovadă de multă iscusință și de mult curaj.

Dar ce este cu omul acesta, tată? Intru-cât poate fi el în legătură cu însărcinarea ce mi s'ar da mie?

— Guvernul dela Paris a hotărât — urmă Cezar Gardane — să pună capăt isprăvilor acestui bandit. Știi și tu că Egizio Ettore a dat foc Bisericii din Saint Etienne en Corse. Nu de mult s'a depus la tribunal o plângere din partea bancherului Fernando Hernez, pe care banditul l-a ținut închis într'un turn pricinuind astfel ruina firmei, care a dat faliment, depe urma ticăloșiei lui Egizio Ettore. Dar câte și mai câte nemernicii n'a mai săvârșit omul acesta! Deaceea, guvernul francez a hotărât să pună odată capăt ticăloșiilor lui.

Un regiment va fi echipat, pentru a scotoci toate peșterile și văgăunele Corsicei, pentru ca în chipul acesta să se poată pune mâna pe temutul bandit.

Ei bine, mulțumită legăturilor mele am făcut ca comanda acestui regiment să-ți fie dată ție. Vei coborî spre partea de miază-zi a insulei, în fruntea a optsute de oameni. Dar chiar dacă nu vei avea de urmărit decât un singur om, chiar dacă lupta nu o vei duce, decât împotriva unui singur dușman, nu nesocoti acest dușman, căci Egizio Ettore este un vrăjmaș foarte primejdios. El cunoaște fiecare piatră, fiecare copac din sudul Corsicei și după cât se pare populația dela sate este de partea lui. Iți dai seama deci, cât de recunoscător îți va fi guvernul, dacă vei isbuti să pui mâna pe el și să-l predai autorităților.

— Tată — răspunse Hector, încântat — aceasta este o însărcinare, care-mi place și mie... Totuș, nu este tocmai atât de grea, după cum crezi tu. Gândește-te, optsute de oameni, împotriva unuia singur. Sfârșitul acestei lupte nu poate fi îndoelnic pentru nimeni.

— Da, nu poate fi îndoelnic — întări și Cezar Gardane. — Egizio Ettore trebuie să fie învins.... Mai înainte însă, ți-ar putea întinde o cursă și deaceea te sfătuiesc să fii cât se poate de prevăzător.

— Și când ar urma să-mi iau în primire această ciudată însărcinare, tată? — întrebă Hector.

— Aș vrea, dacă s'ar putea să mai am trei zile...

— Atâta cred că va mai ține, până când regimentul va fi echipat pentru urmărirea brigandului — răspunse bătrânul. — In timpul acesta deci îți vei putea pune în ordine toate chestiunile, iar dacă mai ai cumva datorii, sunt gata să ți le plătesc, dar în orice caz, aceasta o fac pentru cea din urmă oară. Fiindcă trebuie să știi că eu nu sunt de loc atât de bogat, după cum se pare că crezi tu și pa-

timile sale costisitoare mi-au golit cassa de bani destul de simțitor.

— Imi voi lua îngăduința, dragă tată, să-ți prezint o listă, care să-i cuprindă pe toți creditorii mei — zise Hector. — O am chiar pregătită.... Vrei s'o vezi, tată?

— Dă-mi-o — răspunse bătrânul Gardane, cu acea bunăvoință, pe care i-o arăta întotdeauna fiului său, când acesta nu-i pricinuia noi îngrijorări. — Ceeace poți face astăzi, nu-i bine să amâni pe mâine.... Vreau să-ți înlătur din cale toate neajunsurile... vreau să fac pentru tine tot ceeace poate face un părinte pentru fiul său.... Numai, să nu-mi înșeli iarăși speranțele, Hector!

Tânărul Gardane scoase din buzunar un portofel elegant, îl deschise și luă din el o foaie de hârtie...

Pe urmă, porni șovăind în spre masa de lucru a părintelui său și o așeză pe ea.

Bătrânul om de stat se cufundă în cercetarea listei destul de lungi, pe care i-o prezentase fiul său. El clătină de mai multe ori din cap, când dădea peste câte o datorie, pe care n'o putea înțelege.

— Dar ce văd aici! — strigă el, deodată. — Ii datorezi lui Robert de Paris optsprezece mii de franci?... Fără îndoială că nu ți i-a dat în mână!

— Tată... eu... Robert de Paris... contele...

— Te scutesc de a-mi răspunde, deoarece răspunsul mi-l pot da singur.... Ai jucat, Hector... Vai, fiule, câtă dreptate au avut aceia, cari m'au conjurat să pun odată capăt prieteniei tale cu omul acesta, cu demonul acesta.... căci un demon este contele, fără îndoială și el te va împinge în prăpastie pe tine, un biet tânăr fără experiență, dacă voi continua să te mai las în societatea lui.

Dar slavă Domnului că Robert de Paris este la Ajaccio și chiar dacă ar fi la Bastia, peste trei zile vei porni în fruntea regimentului tău, pentru a pune mâna pe Egizio Ettore.

Cezar Gardane nu băgă de seamă roşeaţa care acoperise deodată obrajii fiului său, la auzul acestor cuvinte. El îşi lăsase privirile din nou asupra listei, care cuprindea mărturisirea păcatelor fiului său.

— Văd că numai pentru flori ai aruncat şase mii trei sute de franci... Găsesc că este cam mult, deoarece chiar dacă admit ca un tânăr aristocrat să fie cavaler cu o doamnă, totuş, şase mii trei sute de franci pentru trandafiri şi violete găsesc că este prea de tot.

Dar nu voiu cercetă fiecare cheltuială, nu voi controla fiecare ban... Văd că singur ai făcut adunarea.... Aşa dar, va trebui să plătesc pentru tine din nou, nu mai puţin de una sută optzeci şi şapte de mii de franci.

Un oftat adânc ieşi din pieptul bătrânului Gardane, la rostirea acestor cuvinte şi o neliniştе ciudată se părea că puse stăpânire pe el, deodată.

— Una sută optzeci şi şapte de mii de franci — strigă el din nou, ridicându-se dela masă, sprijinit în baston. — Hector, Hector, dacă vei continua în felul acesta, în curând mă vei duce la sapă de lemn.... Iţi mai spun odată că, nu sunt un om bogat şi pentru a-ţi plăti această datorie, voi fi nevoit să-mi vând proprietatea pe care o mai am în Sardinia.

O voiu face însă... Spune-le tuturor creditorilor tăi, că Cezare Gardane îţi va plăti datoriile.... Să-ţi mai dea numai un răgaz de două săptămâni.... O vor face, fără îndoială....

Bătrânul se duse apoi în faţa uşuratecului său copil, în vreme ce rosti aceste cuvinte. Privirile ochilor săi negri, pătrunzători, se adânciră în luminile lui Hector, care în faţa strălucirii acestor priviri îşi lăsă ochii în pământ.

— Hector, fiul meu — zise bătrânul om de stat lăsându-şi mâna pe umărul tânărului — răspunde-mi la o întrebare: Ai însemnat pe lista aceasta totul, n'ai ascuns niciodată datorie, pe care să fii silit să mi-o mărturiseşti mai târziu? Spune-mi, măr-

turisește-mi totul, fiule, cât mai este timp, căci n'aș putea suporta să fiu înșelat de propriul meu copil!

— Ți-am mărturisit totul, tată — răspunse Hector. — Iți dau cuvântul meu de....

— Nu cuvântul este ceeace-ți cer... Voi tinerii și mai ales ofițerii sunteți foarte iute gata să vă dați cuvântul de onoare. Iți cer însă altceva... Urmează-mă, Hector!

Cu lista datoriilor în mână Cesare Gardane părăsi odaia și se îndreptă în spre o încăpere mare, care era rânduită cu multă gingășie, astfel în cât oricine își putea da seama că acolo era odaia unei doamne distinse.

Intr'adevăr încăperea aceasta era odaia, în care locuise soția lui Cesare Gardane, acea nobilă și frumoasă femee, pe care fostul guvernator al Corsicei, și-o luase de soție, încă de pe vremea când nu era, decât un student necunoscut. El își dăruise inima unei fete din popor, unei spălătorese, pe care o iubise mult și cu care trăise mulți ani, în cea mai desăvârșită bună înțelegere. Niciodată nu s'a închis în inima lui Cesare Gardane rana, pe care i-a pricinuit-o moartea acestei soții ideale.

Nici chiar Hector, oricât de ușuratic era el, nu pășea fără un anumit simțământ de evlavie pragul acestei încăperi, în care locuise mama lui.... Este adevărat însă că în odaia aceasta Hector intra foarte rar, deoarece cheia o ținea bătrânul Gardane și nici chiar pe fiul său nu-l ducea prea des acolo.

Numai el se ducea acolo în fiecare Vineri, căci într'o Vineri murise soția lui și rămânea cu gândul la ea, la scumpa dispărută, ceasuri întregi.

— Hector, știi tu unde te găsești? — întrebă Cesare Gardane, cu vocea lui sonoră, oprindu-se în mijlocul odăii, în fața fiului său.

— Cum să nu știu, tată! Aceasta este odaia, în care iubita mea mamă și-a dat sufletul în brațele sale.

— Da, aici a trăit, aici a murit — strigă Gar-

dane, cu glas înăbuşit de durere. — Acolo, în dosul perdelelor de mătase cari acoperă patul, acolo a zăcut, acolo şi-a dat ultima suflarre.... Hector, în toată Corsica ,în toată Franţa nu există o biserică, care să fie pentru noi mai sfântă, decât încăperea aceasta. Iar dacă te-am adus aici, am făcut aceàstă, fiindcă în clipa de faţă vom săvârşi un lucru sfânt.

Hector — glasul bătrânului om de stat câştiga în sonoritate din moment în moment, — pe când erai copil, te-am iubit mult, mai mult decât orice pe lume, deoarece chipul tău îmi reamintea trăsăturile feţei mamei tale.... Mai târziu, când te-am dat în grija numeroşilor tăi dascăli, cari mă asigurau că fiul meu este înzestrat cu daruri dela natură şi că făgueşte să fie vrednic de tatăl tău, s'a mai adăugat la această dragoste şi mândria părintească.... Acuma însă, în anii din urmă, când pe semne că ai fost ademenit de societatea rea în care ai intrat, îţi mărturisesc sincer.... oricât mi-ar veni de greu, dar vreau s'o ştii şi tu, să cunoşti adevărul.... în ultimii ani deci, n'a lipsit mult.... să te urăsc.

— Tată!

— Taci!.... Lasă-mă să vorbesc. Ţi-o spun astăzi, fiule şi nu ţi-o voiu mai repeta niciodată... Ştii prea bine că Cezare Gardane a avut de luptat în viaţă cu mari, foarte mari greutăţi şi nu i-a fost tocmai uşor să se urce până acolo, unde este astăzi.... A fost o vreme, când ca orfan părăsit, vindeam gazete pe stradă, din neînsemnatul câştig al acestei vânzări cumpărându-mi cărţi, pentru a învăţa... Nu odată mi-am expus pieptul gloanţelor duşmane, am luptat alături de Gambetta şi întreaga Franţă, nu numai Corisca ,se făleşte astăzi cu mine.... Fiul meu, un gentleman, pentru câştigarea cărui titlu tatăl său a dat lupte adeseori desnădăjduite, nu trebuie să cadă în prăpastie din pricina unui alt om, de care se lasă înrâurit. Să ştii, Hector, că pe acela care târăşte prin noroi numele de Gardane,

îl socotesc vrednic de dispreţul, de ura mea, chiar dacă ar fi propriul meu fiu.

Deaceea, vreau să-mi făgăduești că de astăzi înainte vei începe o viaţă nouă.... Sunt gata să te scap înc'odată de toţi creditorii tăi, vreau încă să am şi eu o chezăşie că nu voiu face din nou în zadar această jertfă... Vreau să văd că ai şi tu puterea de voinţă, care a fost admirată atât de mult la mine, o viaţă întreagă.

Vino, fiule, vino aici, în faţa acestui tablou, care o înfăţişează pe mama ta.

Cu aceste cuvinte Gardane se întoarse şi se duse în dosul mesei de scris, deasupra căreia se găsea un tablou mare, acoperit de o perdea neagră. O mişcare a unui şiret de mătase şi din dosul perdelei ieşi la iveală un drăgălaş chip de femee.

Bastonul căzu din mâinile lui Cezare Gardane, care se uita cu ochi înlăcrimaţi la tablou. Pe urmă însă, apucă mâna dreaptă a fiului său, o strânse şi zise:

— Jură-mi, Hector, pe memoria scumpei tale mame, pe mormântul ei, pe trăsăturile acestea curate, pe cari le vezi înaintea ta... jură-mi că mi-ai mărturisit tot adevărul, că lista aceasta cuprinde numele tuturor creditorilor tăi şi că din clipa aceasta eşti hotărât să începi o altă viaţă, care să fie mai vrednică de numele unui Gardane, decât viaţa, pe care ai dus-o până acuma.

— Nu-mi este greu să-ţi fac acest jurământ, tată — zise Hector — şi-l fac, ridicându-mi mâna şi strigând:

„Iţi jur pe mormântul mamei mele, pe memoria ei, care-mi este sfântă, că ţi-am mărturisit toate păcatele mele şi că deacum înainte vreau să fiu ceeace doreşti tu.... un adevărat Gardane".

— Iţi mulţumesc, fiule — zise Cezare Gardane, adânc mişcat. — Şi acuma îmbrăţişează-mă, dragul meu Hector!

Mişcaţi până la lacrimi, tatăl şi fiul căzură, unul în braţele celuilalt. Într'un târziu, Hector, zise:

— Acuma, îngădue-mi, tată, să-ţi sărut mâna... Nu voi uita prevenirea ta.... Iar în ceeace-l priveşte pe Egizio Ettore, vreau ca lupta împotriva lui să fie de scurtă durată. Temutul bandit va cădea foarte curând în mâinile autorităţilor.

Hector părăsi încăperea, iar bătrânul om de stat se uită după el, cu priviri pline de speranţă.

— Este singurul şi cel din urmă mijloc ce mi-a mai rămas — murmură el. — Să nădăjduim că-mi va isbuti să-l scot din mocirla în care a căzut.... Doamne, nu am decât un singur băiat, dar niciodată nu mi-aş fi închipuit că un copil i-ar putea pricinui unui părinte atâtea griji.

In timpul acesta Hector se înapoie în odaia sa, se îmbrăcă pentru a ieşi, iar câteva minute mai târziu străbătea străzile oraşului, într'o trăsurică foarte elegantă şi îndeajuns de cunoscută de cei din Bastia.

In faţa unei mici vile Hector coborî din trăsurică şi intră în casă cu siguranţa omului, care ştie că va fi bine primit.

Aici îi ieşi în întâmpinare un fecior, îmbrăcat într'o livrea aurită, care nu era nimeni altul, decât Leblanc, mâna dreaptă a contelui Robert de Paris.

— Este acasă domnul conte? — întrebă Hector.

— Domnul conte deabia s'a sculat — răspunse Leblanc. — Fără îndoială însă că va fi fericit să vă primească. Vă rog, domnule Gardane, aveţi bună voinţa să aşteptaţi o clipă în odaia aceasta. Vă voi anunţa îndată!

Leblanc deschise o uşă şi tânărul Gardane intră într'o odaie mobilată cu mult gust, în care însă n'avu vreme să se plictisească, deoarece Leblanc se întoarse peste câteva clipe, pentru a-l conduce la stăpânul său.

Robert de Paris şedea în faţa unei mese, pe care în afară de cafeaua cu lapte mai erau îngră-

mădite toate bunătățile din lume. Pe chipul lui se vedeau mai puțin urmele chefului din noaptea trecută, decât pe chipul lui Hector Gardane.

Contele își terminase tocmai cafeaua cu lapte și își aprinsese o havană.

— Ah, bună dimineața, dragul meu Gardane — îi strigă Robert de Paris, tânărului, care tocmai intrase. — Ai dormit bine?.... Nu-i așa că am avut o idee minunată de a te introduce la „Meșterița Raiului" și mai ales, de a o îndupleca pe Tereza Galdano să vină la Bastia, pentru a-și întinde puțin mrejele și aici?

— A dracului femee, Tereza aceasta — zise Hector, așezându-se într'un fotoliu. — Nu-mi iese din cap mica Mariana, pe care am văzut-o în noaptea aceasta... O copilă fermecătoare, dagă conte... Puțin prea sperioasă.... prea virtuoasă însă!

— In ceeace privește virtutea zise Robert de Paris uitându-se râzând, după rotogoalele albastre de fum ale țigării sale — „Meșterița Raiului" se va pricepe ea s'o desobișnuiască.

— Am băgat de seamă însă — reluă Hector — că femeea aceasta o păzește pe Mariana cu ochi de Argus. Nici măcar o singură clipă n'a vrut să mă lase singur cu fata.

— Ascultă-mă, dragă Hector — zise contele de Paris, râzând sgomotos — mi se pare că te-ai cam îndrăgostit de mica Mariana. Ce ar zice lady Milton, frumoasa englezoaică, la ale cărei picioare ai căzut la Ajaccio, dacă ar afla despre chestia cu mica Mariana?

— Ce-ar zice? — repetă Hector. — Fără îndoială că ar lăsa-o foarte rece.... Căci.. d-ta ești prietenul meu și deci, îți pot spune adevărul.... Mândra englezoaică m'a refuzat pur și simplu!

— Ah! Așa dar i-ai declarat dragostea d-tale și răspunsul a fost un refuz.... categoric?

— Draci și iad! — tună tânărul Gardane. — De ce să nu-i spunem pe nume?.... A fost un refuz...

rușinos!... Ședeam în genunchi înaintea ei, conjurând-o să dea ascultare dragostei mele și ea, se învălui în mantia virtuții și-mi zise:

„Nu uita, domnul meu, că sunt soția altuia!

Robert de Paris își scutură gânditor cenușa țigării, de marginea unei scrumiere de argint. După aceea aruncă o privire iscoditoare în spre Hector și zise:

— Cu atât mai mult mă mir că frumoasa lady, a părăsit Ajaccio, îndată după plecarea d-tale de acolo. Ea se găsește în clipa de față, împreună cu soțul său.... la Bastia.

Hector se făcu fețe-fețe, sări de pe scaun și glasul lui tremura de înfrigurare când exclamă:

— Mignon aici, la Bastia?... Dar asta nu este cu putință!

— Și totuș așa este, după cum ți-am spus eu! — răspunse Robert de Paris.

— Și ce concluzie tragi d-ta din împrejurarea că lady Milton a venit așa, pe neașteptate, la Bastia? — întrebă Hector Gardane. — Robert de Paris, te rog fii sincer cu mine... Crezi oare că cu toate cele petrecute, lady Milton mă iubește și că deci voi putea pune mâna pe ea?

— Tânărul meu prieten — zise contele de Paris, ridicându-se din fotoliu și așezându-și mâna pe umărul lui Hector — știi prea bine că am pentru d-ta o prietenie de adevărat gentleman. Ei bine, te încredințez că lady Milton este îndrăgostită până peste urechi de d-ta.

— Dar refuzul ei.... răceala... nepăsarea cu care m'a primit?.... Revolta ei chiar...

Cereți mâine fascicola 45-a tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. cel 2

Librăria Editoare IO. HERTZ, București 1, Calea Victoriei 3

— Ce însemnează toate acestea? — răspunse ispititorul, ticălosul vampir, care era în căutarea unei noi victime. — O femee este asemenea unei fortărețe, care nu se predă la cel dintâi atac. Acela însă, care nu pierde răbdarea, dragul meu Hector, acela mai curând sau mai târziu tot vede fluturând steagul cel alb și intră ca învingător în fortăreață!

— Vai, dacă ar fi așa! — strigă tânărul ofițer, ai cărui obraji se împurpurară. — D-ta nici nu-ți poți închipui cât de nebunește o iubesc pe frumoasa Mignon! și pentru a o avea pe ea, aș fi în stare să-mi dau și viața!

— O vei avea, — răspunse contele de Paris — dacă vei urma sfaturile mele! Nu te voi părăsi nici în chestiunea aceasta, după cum nu te-am părăsit niciodată până acuma, când ai avut nevoie de mine! Dar.... cum stăm cu bătrânul d-tale?... E gata să-ți plătească datoriile?.... Imi spuneai că vei vorbi cu el în privința aceasta!

— Totul este în cea mai bună ordine — strigă

Hector. — M'am spovedit tatei și i-am prezentat o listă de toți creditorii mei. Peste două săptămâni nu va mai fi niciun singur om, în toată Corsica care să poată spune că-i datorez, fie chiar și numai o centimă.

Și d-tale îți datorez optsprezece mii de franci pe cari tata ți-i va achita.

— Drace! Nu cumva i-ai spus că sunt datorii de joc? — întrebă contele de Paris.

— Nu.... dar cum îți închipui așa ceva... I-am spus că mi-ai împrumutat suma aceasta în numerar.... Dar.. trebuie să-ți mărturisesc, dragă conte, că cineva te-a încondeiat rău de tot la tata...

— Ah, i s'a.... Și aș putea să știu și eu, mă rog, ce i s'a spus domnului Cezare Gardane despre mine?

— Te rog, conte, să nu mai vorbim despre asta... Dealtfel, mai am o chestiune grabnică de rânduit prin oraș.... așă că, te rog să-mi dai o întâlnire pentru deseară.

— Bine.... Ne vom întâlni atunci, chiar aici! — răspunse Robert de Paris. — Căci am rânduit o mică petrecere pentru astă seară, în cinstea a trei tineri parizieni, cari au sosit de curând în Corsica și nădăjduiesc că-mi vei face plăcerea să fii și d-ta de față!

— Cine sunt acești trei parizieni? întrebă Gardane. — Sunt oameni distinși?

— Dela sine se înțelege — fu răspunsul contelui Robert de Paris. — Oamenii aceștia mi-au făcut la Ajaccio o vizită de rigoare, deoarece după cât se pare, la Paris sunt oaspeți obișnuiți ai fratelui meu, prințul Raymond. Cum însă la venirea lor eu eram tocmai pe punctul de a pleca spre Bastia, i-am sfătuit să vină și ei aici, deoarece peste câteva zile începe Carnavalul, or, este știut că cel mai frumos Carnaval din Corsica, se poate vedea la Bastia. Tinerii au primit sfatul meu, fără îndoială pentru a cunoaște mai deaproape obiceiurile și frumusețile

carnavalești, iar astă seară vor fi invitații mei.

Căpitanul Neuville, tânărul conte Aristide de Lamotier și baronul Lamberg vor fi astă seară aici.... Vom petrece de minune, dragul meu Hector.... Poate că vom rândui și un mic joculeț, să mai omorâm timpul!

— Eu nu mai joc — strigă Hector Gardane, ca și când ar fi vrut să se ferească chiar și numai de cuvântul „joc".

— Nu mai joci?.... Cu atât mai bine! Atunci nu vei putea nici pierde, nici câștiga.... Așa dar ne-am înțeles. La ceasurile unsprezece, după închiderea teatrelor, ne adunăm cu toți aici, la mine!

— Voi foarte punctual! — răspunse Hector, apoi își luă rămas bun în grabă, dar foarte cordial dela Robert de Paris și condus de Leblanc până la ușă, părăsi vila.

Contele de Paris se uită după el, cu un zâmbet batjocoritor.

— Slavă Domnului că mai sunt și proști ca acesta pe lume — murmură el — căci altfel aș fi dat faliment, de mult.... Hector Gardane acesta a devenit un adevărat izvor de aur pentru mine și cred că voi mai face să treacă încă multe hârtii de o mie de franci, din buzunarele lui într'ale mele... Spune că nu mai joacă cărți.... ha, ha, ha, fără îndoială că a fost silit să-i făgăduiască aceasta bătrânului.... Dar dacă făgăduiala aceasta ar fi un pod, nu m'aș avânta pe el, nici chiar pentru un milion de franci.... Hei, Leblanc!

Strigătul acesta Robert de Paris îl întovărăși cu o apăsare asupra unui buton de sonerie, pe care-l avea pe masă și câteva clipe mai târziu, prea cinstitul Leblanc se ivi în fața și mai cinstitului său stăpân.

— Știi, dragul meu Leblanc, că astă seară avem oaspeți. Vei îngriji deci de un „soupe" cât mai desăvârșit, pentru șase persoane.

— Pentru șase persoane? — întrebă Leblanc,

mirat. — Dacă nu mă înşel, domnul conte mi-a vorbit de trei parizieni şi de domnul Gardane. Socotindu-i deci pe toţi aceştia la olaltă, nu ies decât cinci persoane!

— Aşa este.... Ai uitat însă că astă seară începe Carnavalul.... Tu eşti însă din Marsilia şi deci n'ai de unde să cunoşti obiceiurile corsicane, cari mai sunt încă în bună parte, italieneşti. Ascultă deci, Leblanc:

In tot timpul Carnavalului, în toate casele din Corsica, se pune la masă un tacâm mai mult, decât persoanele cari sunt în casă. Acesta este oarecum simbolul ospitalităţii casei, ale căror uşi trebuie să fie deschise oricărui nou sosit, din aceeaş clasă socială. Dacă de pildă, la noapte ar veni în casa mea un gentleman, el s'ar putea aşeza în faţa celui de al şaselea tacâm, fără să fie poftit şi ar avea dreptul să petreacă, să bea, să joace cu mine şi prietenii mei, fără ca eu să am măcar dreptul să-i cer să-mi spună numele, dacă el singur nu socoteşte că trebuie să facă aceasta.

Vreau însă să le pregătesc oaspeţilor mei şi o altă surpriză — urmă Robert de Paris. — Te vei duce mai încolo, până la Tereza Galdano, în Strada Pasteur.... Ştii unde? Sau poate că nu ştii nici măcar că „Meşteriţa Raiului" s'a mutat la Bastia, pentru timpul cât ţine Carnavalul, ceeace dealtfel a făcut cu atât mai mult, cu cât la Ajaccio începuse să-i cam ardă pământul sub picioare. Aşa dar te vei duce la Tereza Galdano şi-i vei spune că astăzi, pe la miezul nopţii, să mi-o aducă aici pe mica Mariana.... Dacă cumva fata nu vrea să vină de bună voie, atunci s'o adoarmă şi aşa să mi-o aducă.

— Am înţeles, domnule conte — răspunse Leblanc, fără să se fi îngrozit câtuş de puţin de mârşăvia însărcinării pe care i-o dăduse stăpânul său. Era doar obişnuit cu asemenea îndeletniciri, pe cari trebuia să le îndeplinească pentru contele de Paris.

— Şi acuma, de ce mai staĭ aĭcĭ, gură cască? — zise Robert. — Ai picioare îndeajuns de iuţi, pentru a face într'un sfert de ceas drumul până în Strada Pasteur!

— Domnule conte — răspunse Leblanc — mi-aş îngădui să vă fac o comunicare.

— Iute, dragul meu — zise Robert de Paris — căci mai am câteva vizite de făcut astăzi de dimineaţă. Spre seară aş vrea să fiu acasă, căci de îndată ce se întunecă va fi o învălmăşeală pe străzi, încât nici nu se va mai putea umbla cu trăsura. Ce ai să-mi spui, Leblanc?

— Îşi mai aduce aminte domnul conte de o cameristă, pe care am angajat-o noi, acum vreo jumătate de an?

— O fată, care să fi fost la mine în casă, acum şase luni? — făcu Robert de Paris, gânditor. — Da, da, acuma îmi aduc aminte. Vrei să spui de Gilda....

— Da, domnule conte, de Gilda, a cărei frumu-

seţe domnul conte a avut bună-voinţa s'o bage în seamă.

— Ei şi ce este cu Gilda aceasta? — întrebă contele, nerăbdător. — Imi aduc aminte că într'o bună zi a dispărut fără urmă.

— Aşa este, domnule conte, a dispărut deodată de parcă ar fi înghiţit-o pământul.

— Da — răspunse Robert de Paris, trecându-şi mâna albă, îngrijită, prin barba neagră ca iadul. — Gilda aceasta era frumoasă şi mi-a plăcut mult. Se pare însă că a băgat de seamă privirile mele pătimaşe şi deaceea a fugit.

— Aşa dar, domnul conte crede că fata aceasta era nevinovată şi că a *fugit*, pentru a rămâne neprihănită?

Robert de Paris ridică din umeri, iar Leblanc urmă, cu puterea de convingere, care este caracteristică tuturor intriganţilor:

— Au trecut şase luni, de când Gilda a părăsit pe neaşteptate casa noastră şi în zadar m'am trudit să-i dau de urmă. Credeam că voi putea fi pe plac domnului conte, readucându-i fata, dar în zadar. Până în cele din urmă ajunsesem la convingerea că fata a părăsit Ajaccio.

Eri însă, pe când treceam pe strada Iuliu Cezar, de după un colţ de stradă apăru un echipaj foarte luxos, care venea cu o iuţeală atât de mare, încât deabia am mai avut timp să sar la o parte.

Cum vizitiul trăsese din răsputeri din hăţuri, pentru ca trăsura să nu treacă peste mine, echipajul s'a oprit o clipă în loc.

M'am folosit de această clipă, pentru a cerceta cine era persoana, care şedea tolănită pe pernele luxosului echipaj şi îl rog pe domnul conte să mă creadă că, oricât ar părea aceasta de necrezut, în persoana din trăsură am recunoscut-o pe Gilda.

— Gilda, servitoarea noastră?... Dar este cu neputinţă! Cum să ajungă ea în stăpânirea unui echipaj?

— Pe aceeaș cale, pe care a ajuns și în stăpânirea unei toalete scumpe, căci era îmbrăcată ca o prințesă. De înșelat nu mă pot înșela, căci multe corsicane blonde nu sunt și mai ales pe Gilda o țin bine minte. Cred chiar că m'a recunoscut și ea, deoarece zărindu-mă, am văzut-o tresărind ușor. In clipa următoare însă, și mai înainte ca eu să pot observa blazonul care era pictat pe ușa trăsurii, caii o luară din loc, iar eu rămăsei multă vreme cu privirile ațintite după luxosul echipaj.

Am crezut că este de datoria mea să-i istorisesc domnului conte această mică aventură și rog să fiu iertat, dacă prin istorisirea ei mi-am plictisit stăpânul.

— Dimpotrivă — răspunse Robert de Paris. — Această mică Gilda mă interesează foarte mult. Era foarte frumoasă și deci nu trebuie să ne mirăm, dacă a dat norocul peste ea. Dealtfel n'ar fi pentru întâia oară că o cameristă să ajungă prințesă peste noapte, sau în orice caz, să ajungă la o bogăție, care să-i îngăduie să trăiască întocmai ca o prințesă.

Acuma însă, Leblanc, dă-mi pălăria și mănușile. Trăsura e gata. Spune-i doar vizitiului că primul drum îl vom face la lordul Milton. Iute, Leblanc, nu mai sta, căci de îndată ce se întunecă, Bastia nu-și mai aparține sie-și, ci atotputernicului prinț Carnaval.

CAP. 38

Majestatea Sa Carnavalul

Robert de Paris nu mințise, când îi spusese tânărului Hector Gardane, că cei trei nobili parisieni, Aristide de Lamotier, căpitanul Neuville și baronul Lamberg vor lua masa la el în seara aceea, căci cei trei prieteni se găseau într'adevăr la Bastia.

Pricina pentru care cei trei cavaleri își părăsiseră „ținutul de vânătoare" și se înapoiaseră la

Bastia, trebuia căutată în prima lor întâlnire cu Egizio Ettore, în noaptea aceea memorabilă, în care îl scăpaseră din captivitate pe Fernando Hernez și în care, nu lipsise mult să pună mâna pe temutul brigand.

Dar spre nespusa lor părere de rău, aceasta nu se întâmplase. Mulțumită ideei geniale a lui Tric-Trac, care-i pregătise atunci brigandului cel mai bun cal, Egizio Ettore putuse să fugă, iar în decursul urmăririi care avu loc, căpitanul Neuville și baronul Lamberg avură câte un accident nu tocmai de invidiat.

Știm că în clipa, în care baronul Lamberg a vrut să sară peste o râpă, calul s'a prăbușit în adâncime și că Neuville fusese luat cu cal cu tot de curentul repede al unei ape de munte.

Și fără îndoială că, dacă Neuville n'ar fi fost un înotător de prima forță, și-ar fi găsit sfârșitul printre stâncile colțuroase pe lângă cari îl ducea apa. El isbuti însă să se sbată până la mal și nu se alese cu altceva, decât cu hainele ude și un strașnic guturai.

Altfel stăteau însă lucrurile cu Lamberg. In căzătură își scrântise brațul atât de rău, încât cei trei prieteni fuseseră nevoiți să se ducă fără întârziere la Ajaccio, spre a consulta un doctor, care apoi îl și vindecă pe baron, dar nu fără oarecari greutăți. Intre timp, cei trei prieteni făcuseră la Ajaccio cunoștința lui Robert de Paris, despre care firește că nu bănuiau ce mizerabil este. Ei aflaseră întâmplător că un conte de Paris locuia la Ajaccio și că joacă în Corsica un rol însemnat. Or, cum pe prințul Raymond de Paris îl considerau toți trei ca pe un gentleman desăvârșit, socotiră că era de datoria lor să-i facă și contelui vizita de rigoare.

După cum știm, Robert de Paris hotărâse să facă Carnavalul la Bastia și cum baronul Lamberg tot mai era nevoit să umble cu brațul legat și cei doi tovarăși ai săi socotind că nu puteau continua urmărirea fără cel de al treilea prieten, hotărâră și ei să

se ducă la Bastia, pentru două săptămâni, spre a petrece acolo Carnavalul.

Așa s'a întâmplat de-i regăsim acuma pe cei trei parisieni într'o mică vilă depe malul mării, vilă pe care au închiriat-o pentru timpul, pe care aveau să-l petreacă la Bastia. Casa era bine amenajată, ferestrele oferind o priveliște încântătoare în spre mare și cum mesele le luau la cele mai bune restaurante, nu se puteau plânge prea mult asupra șederii lor în cel mai vesel oraș al Corsicei.

*

Șapte bubuituri de tunuri vestiseră tocmai că, Majestatea Sa Carnavalul și-a început domnia.

In aceeaș clipă din stradă se auzi o gălăgie atât de asurzitoare, încât cei trei prieteni se repeziră speriați la ferestre.

De-a lungul malului mării zăriră nenumărate bărci, yachturi și corăbioare, pline cu măștile cele mai felurite, în vreme ce pe țărm valurile mulțimii deghizate în fel și fel de costume, dădeau impresia unei lumi din basme.

— Cred că este timpul să ne amestecăm și noi puțin în mijlocul poporului — le zise Aristide de Lamotier prietenilor săi. Dacă vrem să petrecem într'adevăr, trebuie să coborâm și noi în stradă, căci nu prea îmi vine să cred că Majestatea Sa Carnavalul ne va face cinstea să ne vină în casă..

— Tric-Trac!

Servitorul se ivi în pragul ușii și-și întrebă stăpânul, ce ordine are să-i dea.

— Tric-Trac — îi zise cotele de Lamotier — adu pachetul ce ne-a fost trimis acum câteva ceasuri. El cuprinde dominourile noastre.

In curând apoi, cei trei parizieni erau îmbrăcați în costumele lor de carnaval, cari erau alcătuite din simple dominouri de culori diferite, cari ascundeau cu totul eleganța veștmintelor lor. Dominourile

acestea mai aveau și avantajul că erau prevăzute cu glugi, pe cari dacă le trăgeai peste față, era cu neputință să mai poți fi recunoscut de cineva.

Aristide de Lamotier își alesese un domino verde, Neuville unul roșu, iar Lamberg unul albastru.

— Dragii mei — zise Aristide — nu uitați că astă seară la ceasurile zece suntem oaspeții contelui de Paris. Ne vom despărți în fața casei noastre dar în poarta vilei lui Robert de Paris ne vom întâlni din nou și ne vom povesti fiecare, aventura trăită. La revedere, dragii mei!.... Trăiască Prințul Carnaval!

Câteva minute mai târziu, cei trei parizieni își părăsiră locuința și după cum fusese hotărât, în fața casei se despărțiră, fiecare apucând în spre altă parte a orașului, conduși de îndreptățita părere că, la Carnaval nu poți avea aventuri frumoase, decât dacă ești singur.

Tric-Trac rămase la fereastră, uitându-se după stăpânii săi, cât timp îi mai putu urmări cu privirea. Dar de îndată ce aceștia se pierdură prin mulțime, se retrase iute în odaia sa și, scoase din dulap un costum de arlechin.

— Trăiască Prințul Carnaval! — strigă el, imitându-și stăpânul și îmbrăcându-și pantalonii, pe care erau pictate flori în nenumărate culori. Din moment ce tot mă găsesc la Bastia, vreau să am și eu o aventură și cred că în costumul acesta voi fi tot atât de irezistibil, ca și stăpânii mei.

După aceea își trase peste cap bluza, pe care se puteau vedea luna, soarele și aproape toate stelele depe cer, pe cap își așează o pălărie albă, țuguiată, iar jumătate din față și-o acoperi cu o mască neagră.

După aceea părăsi și el casa, încuind cu grijă ușa în urma sa.

Aristide de Lamotier își urmă iute drumul său nehotărât, lăsându-se prins de valurile mulțimii, cari îl aruncau când la dreapta, când la stânga.

Uitându-se în jurul său, i se părea că nu mai recunoaşte oraşul, că se transformase cu totul, numai în câteva ceasuri, sub bagheta magică a unui vrăjitor.

Prin mijlocul acestei mulţimi îşi croiau drum sute şi mii de vânzători ambulanţi, cari ofereau mărfurile cele mai felurite, răcoritoare, gazete. Aici se râdea, dincolo se glumea, ploi de flori cădeau din ferestre pe trecători şi se părea că ordinea îşi trăise traiul, că nimeni nu se mai supunea legilor şi regulamentelor, că nu mai exista în toată Bastia om sărac, deoarece Prinţul Carnaval revărsase asupra oraşului toate bogăţiile pământului.

Lamotier îşi strânse mai bine domînoul verde în jurul trupului, trecu pe străzi şi bulevarde şi se îndreptă la întâmplare, înspre cartierul de nord al oraşului.

Acuma însă, trecea pe străzi înguste, urâte, în curând însă se deschise un bulevard mare în faţa sa, unde i se oferi privirilor o scenă, care părea foarte ciudată şi nepotrivită în mijlocul acestei veselii.

Poarta unei case cu două caturi se deschise şi patru oameni, îmbrăcaţi în negru, în cari Lamotier recunoscu îndată ciocli, duceau o targă de mort.

Peste targă era aruncat un linţoliu negru de catifea, în mijlocul căruia strălucea o cruce de argint.

— Ce contrast ciudat! — murmură Aristide, gânditor. Pe valurile vieţii pluteşte.... un cadavru!...

Impins de un simţimânt cu totul nelămurit, căruia nu i se putu împotrivi, Aristide porni după targa mortuară şi la colţul străzii o ajunse din urmă.

— Tristă îndeletnicire, domnii mei — se adresă el cioclilor, în limba italiană. Să duci la cimitir tocmai astăzi un mort.

Unul din ciocli ridică din umeri şi răspunse:

— Moartea nu se odihneşte nici chiar în Carnaval. E singura care nu se supune şi nu se închină lui.

— Şi cine este nenorocitul, care va fi dus într'o zi atât de veselă la locul, de unde nimeni nu se mai întoarce? Lăsaţi-mă să-i văd chipul.

Mai înainte ca cioclii să fi putut refuza permisiunea, Aristide de Lamotier se apropie de targă şi cu o mişcare iute dădu linţoliul la o parte.

In acelaş moment însă un strigăt de uimire îi scăpă de pe buze, căci în faţa lui zăcea o făptură încântătoare, al cărei chip alb era împresurat de bucle negre.

— Atât de tânără şi căzută pradă morţii! — murmură el. Este adevărat că cerul este adeseori prea crud. Cum trebuie să plângă şi să se bocească aceia, cărora le-a aparţinut, cărora le-a fost dragă. Şi unde duceţi acest trup neînsufleţit?

— La biserica San-Fiori — răspunse cioclul de mai înainte. Dar vă rugăm, domnule, nu ne mai împiedicaţi din drum, căci preotul ne aşteaptă la biserică, pentru a-i da ultima binecuvântare.

Lamotier se mai uită odată la chipul acela fermecător. Dar... Ce este asta?... I se păru că pieptul acela se mişca... Nu se putea însă... Totul nu era, fără îndoială, decât un joc al închipuirii sale înfierbântate.

Cu un suspin de durere el acoperi trupul feciorelnic din nou cu linţoliul, apoi le aruncă cioclilor câteva monede de argint, iar pe urmă se îndepărtă.

Intorcându-se — după ce părăsi targa cu frumoasa moartă — Aristide de Lamotier văzu o mască, care îi bătuse la ochi chiar din clipa când îşi părăsise locuinţa. Era un bărbat înalt, voinic, îmbrăcat în portul pescarilor din Ajaccio. Fără îndoială că acest port era însă pentru el numai o travestire, căci costumul nu era făcut din stofă groasă, de rând, ci din mătase. Pantalonii roşu-deschis stăteau lipiţi pe pulpele-i bine formate, ciorapii verzi lăsau să se observe muşchii minunaţi, iar surtucaşul de mătase acoperea un piept lat, de atlet.

Pe cap el purta o plasă împletită din mătase

roşie, iar din brâul tot lat şi roşu de mătase, ieşea la iveală mânerul unui cuţit, cu care pescarii obişnuesc să-şi taie prada lor marină.

Aristide de Lamotier îşi aducea aminte să-l fi văzut pe omul acesta pe tot drumul până lângă năsălia moartei. La început crezuse că este numai o întâmplare. Acuma însă îşi dădea seama că urmărirea avusese loc anume şi-i părea doar rău că nu putea privi în faţa ciudatului său urmăritor, deoarece chipul acestuia era acoperit pe jumătate de o mască neagră de mătase.

In vreme ce Lamotier se uitase la nefericita şi frumoasa moartă de pe targă, pescarul se oprise la partea cealaltă a străzii, în faţa vitrinei unui magazin. Acuma însă, când Lamotier îşi reluă plimbarea, prin labirintul străzilor pestriţe, misteriosul pescar porni şi el din nou după el şi în câteva minute nu-i mai despărţeau decât vreo câţiva paşi.

Lucrul acesta îl cam plictisi pe tânărul nostru parizian şi voind să scape de urmărirea pescarului, se opri în faţa unei cafenele, cu gândul că cel travestit în pescar din Ajaccio va trece prin faţa lui şi atunci el va dispare în mulţime.

Pescarul îşi continuă drumul, dar când ajunse în dreptul lui Aristide de Lamotier se opri.

Fără să vrea, tânărul cavaler duse mâna la micul revolver, pe care îl purta în buzunar, deoarece ştia prea bine că sărbătorirea Carnavalului era folosită în Corsica, tocmai pentru săvârşirea fărădelegilor. Dar cu toate că străzile ticsite nu prea erau propice pentru o agresiune, Lamotier se hotărî să fie cu ochii în patru. Care nu-i fu însă mirarea, când pescarul se apropie de urechea lui şi-i şopti:

— D-ta eşti Aristide de Lamotier, un tânăr nobil, din Paris?

— Eu sunt — răspunse Lamotier, fără şovăire. Te rog însă, domnul meu, să-mi spui de unde ştii cine sunt şi ce rost are urmărirea d-tale, de care nu pot scăpa de aproape un ceas?

— Să intrăm în cafenea — răspunse pescarul, întinzându-şi mâna aproape poruncitor, în spre uşa cafenelei. Nu putem sta de vorbă aici, pe stradă. Chestiunea în care vreau să-ţi vorbesc este prea serioasă, pentru a o spune în urechile tuturor şi ea te priveşte nu numai pe d-ta, domnule de Lamotier, ci şi pe o altă făptură, pe care d-ta aĭ iubit-o mult, pe vremuri.

Lamotier tresări.

In fundul sufletului său el ascundea o taină pe care n'o mărturisise nici chiar celor mai buni prieteni ai săi, căpitanul Neuville şi baronul Lamberg. Nu iubise decât odată, o singură dată în viaţă. Aceea însă, căreia îi dăruise inima şi încrederea sa, îl înşelase, îl trădase în chipul cel mai urât.

Iată însă că acuma un străin păşea în faţa lui şi în câteva cuvinte scurte îi aducea aminte de întregul calvar al acestei iubiri.

Aristide de Lamotier nu era în stare să rostească niciun cuvânt şi nici nu se putu împotrivi mânei, care-l luă acuma de braţ şi-l conduse printre flori şi lampioane pestriţe, în cafenea.

— Să luăm loc aici, domnul meu — zise pescarul din nou, pe un ton, care părea să nu fie obişnuit cu neascultarea. Aici muzica ne va supăra cât mai puţin. Dealtfel e bine ca vorbele mele să fie acoperite cât mai mult de ariile orchestrei, deoarece ceeace am de spus trebuie să fie auzit numai de urechile d-tale.

— Dar mai întâi n'ai vrea să-mi spui numele d-tale, domnul meu? întrebă Aristide de Lamotier.

Cereţi mâine fascicola 48-a tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare. 16 pag. cu 2

Librăria Editoare IO. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5.

Este adevărat că trăim sub domnia prințului Carnaval care îngăduie mascarada, dar acel care are de făcut destăinuiri trebuie să se demaște, căci altfel secretul lui poate să nu aibă niciun preț.

— Secretul meu are mare preț pentru d-ta, domnule de Lamotier — răspunse pescarul, după ce se așează cu însoțitorul său la mica masă de marmură — dar numai într'un singur caz.

După aceea pescarul se apropie de urechea contelui și-i zise în șoaptă, dar destul de aspru:

— Domnule de Lamotier, mai iubești d-ta pe fata aceea, cu care te întâlneai pe vremuri, într'o anumită casă, în fiecare Duminică, în vreme ce lumea era la biserică?

Aristide voi să sară depe scaun, dar o privire din ochii misteriosului pescar fu îndeajuns spre a-l ținti pe loc.

— Domnul meu, oricine ar fi — îngână tânărul parizian — d-ta ești în stăpânirea unui secret scump inimei mele. Dar pentru a-ți putea da toată crezarea, spune-mi numele.

Cine era fata aceea?

— Mignon... Acuma se numește lady Mignon Milton.

Aristide fu cuprins de o înfrigurare, care era vecină cu nebunia.

Obrajii i se împurpurară și fu cuprins de o căldură atât de mare, încât își smulse masca depe ochi și chipul său se oferi în întregime necunoscutului.

— Domnul meu — îngână Aristide, cu voce tremurândă — văd că d-ta știi totul și te conjur să-mi spui:

Cine ești d-ta și cine ți-a dat însărcinarea să trezești în sufletul meu aceste grozave amintiri?

— Cine mi-a dat însărcinarea?... Bine, află deci...

Ea însăși! Aceea care mă trimite la d-ta este lady Mignon Milton, care-ți cere un serviciu, pe care d-ta nu-l poți refuza, dacă ești un om de onoare.

Tânărul conte de Lamotier râse amarnic, apoi zise:

— Imi închipui care este serviciul ce-mi cere lady Mignon Milton. Fără îndoială că-mi cere să-i înapoiez scrisorile, pe cari mi le-a scris odată. Ei bine, spune-i că Aristide de Lamotier a aruncat în foc toate scrisorile ei, în ziua în care ea a devenit lady Milton, spune-i că a făcut aceasta, fiindcă a vrut să-şi uşureze sufletul şi casa de o povară nedemnă de el.

— Ar fi trebuit să le ţii şi să le porţi pe inimă scrisorile acelea, căci erau dictate de dragoste curată şi scrise cu dorul în inimă.

— Lady Milton şi-a găsit în d-ta un apărător foarte călduros — răspunse Aristide. Cum văd că doamna te-a amestecat atât de mult în taina noastră, mă socotesc şi eu deslegat de păstrarea secretului şi voi vorbi deschis.

Ei bine, mâna care a scris acele scrisori s'a întins liniştită şi de bună voie lordului Milton, spre a fi condusă la altar, iar buzele, care-mi vorbeau

mie de dragoste nestrămutată, au rostit fără tremur în fața preotului acel „da", care a făcut-o soția unui om bătrân, pe care nu putea să-l iubească.

Atunci misteriosul pescar se îndreptă și-i zise lui Lamotier, cu glas hotărât și aproape aspru:

— Chiar dacă astăzi Mignon este lady Milton și chiar dacă ea s'a măritat cu un om, pe care nu-l iubea, aceasta nu însemnează că inima ei n'a fost numai și numai a d-tale. Trebuie să știi însă că Mignon n'a vrut să te înșele.

— N'a vrut să mă înșele? Domnul meu, dar d-ta nu știi ce vorbești!... Sau... sau ce înțeles are pentru d-ta cuvântul „a înșela?"

— Ea nu era îndeajuns de neprihănită, pentru a fi soția d-tale.... Și totuș, era nevinovată... iar sufletul ei a rămas suflet de fecioară. Dar în casa, în care d-ta ai introdus-o pe Mignon s'a săvârșit o fără de-lege îngrozitoare asupra nefericitei copile.

În vreme ce Aristide de Lamotier ședea acolo, ca paralizat, în neputință de a rosti vreo vorbă, de a face vreo mișcare, misteriosul pescar îi istorisi acea întâmplare din viața lady-ei Milton, care ar fi înduioșat chiar și inima cea mai împietrită.

Nu este pană în lumea aceasta, care să poată descrie enervarea care l cuprinse pe contele de Lamotier la auzul acestei istorisiri.

De zece ori ar fi vrut să întrerupă povestirea, pentru a striga că toate acestea nu puteau fi adevărate, dar de zece ori privirile poruncitoare ale misteriosului pescar îi înghețară cuvintele pe buze.

Și totuș, la drept vorbind, Aristide nu punea la îndoială cele istorisite de pescar, mai ales că în urma acestei povestiri se luminau atâtea lucruri rămase nedeslușite în mintea lui.

Iubita nu-l părăsise, fiindcă ar fi încetat de a-l mai iubi, ci se dăduse unui alt bărbat, fiindcă nu se mai socotea îndeajuns de demnă de el, fiindcă nu mai era curată.... nu mai era nevinovată... nu mai era....

Aristide sări în picioare, şi mâna lui cuprinse cu înfrigurare mânerul micului revolver, pe care-l avea în buzunar.

— Domnul meu — exclamă el — fii îndurător şi pune o coroană istorisirii d-tale, spunându-mi numele aceluia, care mi-a răpit fericirea pe acest pământ, spune-mi numele acesta, domnul meu şi Aristide de Lamotier îţi va rămâne veşnic recunoscător şi nu va înceta nicio singură clipă de a te socoti ca pe cel mai mare binefăcător al său.

La aceste cuvinte, Aristide îşi aşeză mâna tremurândă pe inimă.

— Îl voi provoca la duel — urmă el apoi — pe ticălosul care mi-a rănit inima atât de fără milă, îl voi....

— Mai înainte de toate, conte Aristide de Lamotier, datoria d-tale este de a o apăra de acest ticălos pe aceea, pe care ai iubit-o şi pe care poate că o mai iubeşti încă, de acest ticălos, care şi-a însuşit cartea ei de rugăciuni numai spre a o putea avea acuma în mână pe nefericita lady Milton.

— Îl voi lua această carte — strigă Aristide cu atâta putere, încât întrecu chiar şi sunetele orchestrei. Dar unde... unde-l pot eu găsi pe mizerabil?

— Tocmai aici este toată greutatea, pe care va trebui s'o învingem — răspunse misteriosul pescar. In orice caz te rog, domnul meu, să mă socoteşti drept aliatul d-tale. O cunosc pe lady Milton şi mă pot mândri prin a afirma că sunt prietenul ei. Şi am cunoscut-o ca pe o femee, care merită să fie stimată, care merită să fie apărată de ticăloşia unui mizerabil, din mâinile căruia trebuie să smulgem acea carte de rugăciuni, ce poate avea urmări atât de grozave pentru sărmana lady Mignon.

— Bine, domnul meu — răspunse contele de Lamotier şi întinse dreapta misteriosului pescar. Oricine ai fi şi ori de unde ai veni, din clipa aceasta te socotesc drept prietenul, drept aliatul meu.

Mâinile celor doi bărbaţi se întâlniră pentru

o clipă, se strânseră voinicește și Aristide de Lamotier încercă din nou să pătrundă cu privirile prin masca de mătase neagră a misteriosului pescar.

Și atunci.... lui Aristide i se păru deodată ceva foarte ciudat.... i se păru că omul care ședea în fața sa nu-i era străin și că chiar dacă nu-și mai aducea aminte de înfățișarea lui, totuș, vocea îi era foarte cunoscută.

. Dar unde.... unde mai auzise el oare vocea aceasta?.... Fără îndoială că se întâmplase într'o clipă însemnată a vieții sale, dar oricât își frământa Aristide creerul, nu-și putea aduce aminte când și cum mai auzise el glasul acesta

— Vrei să te lași călăuzit de mine? — îl întrebă apoi misteriosul pescar retrăgându-și mâna din mâna contelui de Lamotier.

— Firește, domnul meu. Te voi urma unde vei voi. Mai înainte însă, te mai rog încă odată, spune-mi cine ești, spune-mi numele d-tale?

Un zâmbet care nu ascundea oarecare ironie se înfiripă în jurul buzelor pescarului, care răspunse:

— Vrei să cunoști numele meu, domnule conte? Ei bine, spune-mi deocamdată Montani, cu toate că este de datoria mea să-ți mărturisesc că nu acesta este adevăratul meu nume. Când va suna ceasul în care vei putea afla adevărul, îți voi spune și cine sunt. Acuma însă, urmează-mă te rog în casa, unde vom da de urma ce ne va conduce la acela, care a săvârșit pe vremuri ticăloșia împotriva Mignonei Lambrieur.

— Și unde este casa aceasta?

— Nu departe de aici.... Este casa, în care locuește Teresa Galdano.

Aristide păli la auzul acestui nume, deoarece el îi amintea nu numai de clipele cele mai fericite ale vieții sale, ci și de ticăloșia care fusese săvârșită asupra nefericitei Mignon.

— Teresa Galdano — șerâșni el. Așa se numea femeea aceea mizerabilă, în casa căreia mă întâl-

neam în fiecare Duminică cu Mignon... Şi femeea aceasta se găseşte acuma aici, în Bastia, domnul meu?

— Da — răspunse misteriosul pescar. Şi se ocupă cu aceeaş meserie, cu care s'a ocupat şi pe vremuri la Paris.... Poate doar că s'a mai coborât cu o treaptă, îndeletnicirile ei fiind astăzi şi mai josnice.

— Bine, domnul meu — exclamă Aristide de Lamotier, cu hotărîre — să nu mai pierdem timpul, ci să ne ducem la acea ticăloasă. Şi te rog să fii încredinţat că voi şti eu să-i smulg numele nemernicului, care mi-a nimicit fericirea.

Cei doi aliaţi plătiră şi părăsiră cafeneaua, cât mai iute. Străbătură câteva străzi şi străduţe şi apoi ajunseră nu peste mult timp în bulevardul, în care Aristide întâlnise cortegiul funebru, care ducea rămăşiţele pământeşti ale frumoasei moarte.

Spre marea uimire a contelui, însoţitorul său se îndreptă în spre casa, pe poarta căreia ieşiseră cioclii cu targa mortuară.

— Cum? — exclamă el, când văzu aceasta. — Tereza Galdano locuieşte aici?

— Da, clădirea aceasta adăposteşte blestemăţiile ticăloasei de Tereza Galdano.

— Ciudat — murmură Aristide de Lamotier. — Poate că n'ar fi stricat, dacă ştiam aceasta acum vreun ceas, căci atunci mă interesam mai mult de soarta acelei nefericite copile, cu toate că, la drept vorbind şi aşa n'aş mai fi putut să-i fiu de vreun folos, căci era doar.... moartă.

Misteriosul pescar intră cu însoţitorul său în casa, a cărei poartă le fusese deschisă de o femee bătrână. Baba zâmbi plină de înţeles, în spre cei doi vizitatori, cari însă aproape că nici n'o băgară în seamă. Ei trecură grăbiţi pe lângă ea şi urcară o scară, ale cărei trepte erau acoperite cu un covor scump. Prin această scară ajunseră apoi într'o încăpere, care era mobilată cu un oarecare bun gust,

cu toate că se observa cât de colo dorința stăpânei de a face ca locuința să pară cât mai luxoasă.

O draperie de mătase fu dată la o parte și Tereza Galdano intră în odaie, îmbrăcată într'o toaletă neagră.

„Meșteriţa Raiului", cum i se spunea la Ajaccio, ducea aici o întreprindere pe picior mare. In vreme ce la Ajaccio se mulțumea să conducă un han oarecare, a cărui faimă rea o cunoșteau însă toți localnicii, la Bastia făcea pe doamna din societate, obișnuită să aibă de a face numai cu lume aleasă.

Dar ea nu se miră să vadă acuma în fața sa un pescar din Ajaccio, doarece știa că începuse Carnavalul și-și dădea seama că hainele de pescar erau numai o travestire, care ascundea fără îndoială pe un cavaler din lumea bună.

— Fiți bineveniți, domnii mei — zise Tereza Galdano, la a cărei vedere contele de Lamotier deabia se mai putu stăpâni. — Veniți tocmai la timp. Vă rog poftiți în salon, veți găsi acolo o societate fermecătoare.

Dintr'o încăpere vecină se auzeau sunete de ghitară și o voce, care suna desgustător.

— Madame — zise atunci misteriosul pescar, ducându-se aproape de tot de Tereza Galdano. — Am vrea să vorbim nestingheriți cu dv. Este vorba de o chestiune destul de îndepărtată în timp. Deaceea, îmi veți îngădui, madame, să vă împrospătez puțin memoria.

Vă mai aduceți aminte, madame, că ați locuit pe vremuri la Paris și că acolo aveați o casă, în care un tânăr nobil se întâlnea în fiecare Duminecă dimineața, cu o copilă fermecătoare?

Italianca se făcu fețe-fețe, se înroși până peste urechi și timp de câteva secunde nu fu în stare să îngâne nicio vorbă.

— Intr'o zi — urmă misteriosul pescar, făcân-

du-i lui Lamotier un semn cu ochiul, spre a-l lăsa pe el să vorbească — copila fermecătoare a intrat în casa dv., ca de obicei. Acolo însă, nu-şi găsi iubitul, ci pe un alt bărbat, care deschise uşa şi care săvârşi în locuinţa dv., şi pe semne, cu învoirea dv., o fărădelege, al cărei nume mă îngrozesc chiar şi numai să-l rostesc... Acuma, Madame vă aduceţi aminte?

— Domnul meu — îngână Tereza Galdano — vă jur că... nu ştiu nimic... Eu...

— Nu tăgădui! — tună misteriosul pescar. — Căci pe Dumnezeul meu, noi nu vom pleca de aicĭ, până când nu vom afla numele aceluia, care a săvârşit fărădelegea... Poate că-ţi mai aduci aminte şi că, nefericita copilă a uitat atunci în casa d-tale, o carte de rugăciuni... Ah, îmi vei răspunde că nu-ţi mai aduci aminte nici de acest mic şi neînsemnat amănunt? Ei bine, îţi voi ajuta eu memoria, madame.

Tereza Galdano ,care între timp se reculese, răspunse, pe un ton provocător:

— Mai înainte de a răspunde, vă rog să vă scoateţi măştile, pentru a şti cu cine am de a face.

Aristide de Lamotier îşi şi duse mâna la faţă, pentru a-şi scoate masca de mătase, care-i acoperea obrazul, când misteriosul pescar se apropie de el şi-i şopti:

— Pentru numele lui Dumnezeu, opreşte-te! Dacă-ţi scoţi masca nu mai eşti sigur de viaţa d-tale nicio singură clipă. Tereza Galdano are la îndemână nenumăraţi ticăloşi, pentru care o înjunghiere este o jucărie de copil. Te rog însă aşează-te puţin în faţa uşii şi fii încredinţat că peste cinci minute eu voi şti numele ticălosului.

Aristide, care se obişnuise să se supună la toate poruncile misteriosului pescar, părăsi încăperea şi începu să se plimbe prin vestibul în prada unei nemărginite înfrigurări.

La început, în odaia în care se găsea noul său

prieten şi Tereza Galdano, domnî liniştea cea mai desăvârşită. In curând însă, contele de Lamotier auzi un ţipăt înfiorător, pe care-l scosese fără îndoială ticăloasa femee. Pe urmă se mai auzi un sunet înăbuşit, un sunet care semăna cu căderea în genunchi a cuiva.

Şi mai trecură iarăş vreo cinci minute... Enervarea lui Aristide crescu aproape până la nebunie... Pe urmă, uşa se deschise şi în pragul ei se ivi misteriosul pescar, liniştit, ca şi mai înainte, iar în jurul buzelor sale juca un surâs ciudat.

— Dragă prietene — îi zise el lui Aristide de Lamotier — totul este în bună rânduială.

— Numele lui — scrâşni tânărul conte, agăţându-se de braţul pescarului. — Dacă-mi eşti într'adevăr prieten, nu mă mai chinui şi spune-mi numele mizerabilului, spre a-mi putea răsbuna iubita cât mai neîntârziat.

— Iţi voi spune numele lui, fii fără nicio grijă... Acuma însă să plecăm de aici, căci nu e bine să mai rămânem în casa aceasta.... D-tale mai ales, Aristide de Lamoţier, nu-ţi face nicio cinste.

Cei doi bărbaţi coborâră iute scara acoperită cu covoare de preţ şi o jumătate de minut mai târziu erau iarăş în stradă.

Dar misteriosul pescar nu se opri nici acolo, ci merse mai departe, cotind într'o stradă laterală, unde vălmăşeala carnavalului nu era atât de mare ca pe bulevard.

Acolo pescarul se opri, iar contele de Lamotier se uită nerăbdător în ochii lui, deoarece nădăjduia că acuma va auzi numele nemernicului.

Dar acela, care-şi zisese Montani, îşi încrucişă braţele peste piept şi privirile lui fulgerătoare erau singurele cari trădau furtuna ce se sbătea în pieptul său. După aceea zise, cu glas tremurător:

— Aristide de Lamotier, cunosc numele bărbatului care a necinstit-o pe lady Mignon Milton, dar deocamdată nu-ţi voi spune acest nume.

— Dar de ce nu.... vorbeşte te rog, Montani... Care este pricina ce te face să-mi ascunzi numele mizerabilului?

— Fiindcă ai putea să săvârşeşti vreo greşală, care te-ar putea costa viaţa.

— Aşa dar ticălosul se găseşte la Bastia?

— Da, în clipa de faţă este la Bastia.

— Cu atât mai bine — strigă Aristide — căci în chipul acesta cel puţin nu va trebui să fac un drum prea lung, pentru a-mi înfige spada în inima lui neagră.

— Tocmai asta vreau să împiedic — răspunse Montani — căci d-ta nu trebuie să-l ucizi pe omul acesta.

— Dar de ce nu? — întrebă contele de Lamotier, nedumerit.

— Fiindcă îmi aparţine mie şi fiindcă niciun alt muritor nu trebuie să se atingă de el, mai înainte de a-l fi pedepsit eu, aşa după cum merită.

— Şi o vei face?

— O voi face.... fii fără teamă, în privinţa aceasta... Acuma însă, încă o întrebare, Aristide de Lamotier:

Unde îţi vei petrece seara aceasta?

— Sunt invitat, împreună cu prietenii mei, căpitanul Neuville şi baronul Lamberg, la o personalitate bine cunoscută a Corsicei.

— Şi cum se numeşte această personalitate?

— Contele Robert de Paris.

Misteriosul pescar zâmbi. Dar zâmbetul acesta îl pătrunse pe conte până în măduva oaselor, cu toate că deabia îl putuse zări.

— Atunci, domnule Aristide de Lamotier — zise noul prieten al tânărului parizian — îţi doresc să petreci o seară cât mai plăcută.... La miezul nopţii apoi, vei afla cine a fost ticălosul, care i-a răpit cinstea Mignonei.

Şi deabia rostise misteriosul pescar cuvintele acestea că se înclină scurt, apoi, mai înainte ca

Lamotier să-l mai fi putut reţine, dispăru în mijlocul mulţimii, care forfotea pe stradă.

CAP. 40 39

Marino Faliere, dogele Veneţiei

In sufrageria luxos mobilată, pe care o avea Robert de Paris în vila sa, era pusă o masă îmbelşugată, la care Leblanc, după porunca stăpânului său, aşezase şase tacâmuri.

— Totul este în bună rânduială, Leblanc? — întrebă contele de Paris, intrând în sufragerie şi plimbându-şi privirile cercetătoare peste masă.

— Totul în cea mai bună rânduială, domnule conte.

— Şampania e la ghiaţă?

— Da, domnule conte.... Treizeci de sticle... Cred că vor fi îndeajuns!

— Poate că da, poate că nu! — răspunse contele de Paris. — Vreau să le dau să bea cât mai mult, căci voi rândui un mic joculeţ de cărţi, dragul meu Leblanc... Ai îngrijit să avem la îndemână cărţi „ca lumea?"

— Foarte „ca lumea" domnule conte! — răspunse ticălosul servitor, cu un zâmbet plin de înţeles....

— Eu ţiu mult la asemenea cărţi — zise Robert de Paris, râzând. — Ultima oară însă, nu prea ai fost la înălţime, dragul meu Leblanc.... Cărţile au fost înţepate prost.... Când le-am desfăcut, m'am îngrozit eu însumi ce uşor se puteau observa semnele făcute pe ele. Spre norocul meu am jucat cu dobitocul de Hector Gardane, aşa că în câteva minute am putut să-i iau optsprezece mii de franci. Este adevărat că n'am primit încă banii aceştia, dar sunt încredinţat că bătrânul lui mi-i va plăti în curând.... Leblanc, cât mai avem în casa de bani?

Servitorul-administrator făcu o mutră desnădăjduită.

— Domnule conte — răspunse el — este de datoria mea să vă mărturisesc că finanțele noastre merg foarte prost. Tot ceeace se mai găsește în casa de bani, se ridică deabia la două mii patru sute de franci.

— Drace, asta-i tare puțin!... Trebuie să mai faci rost de ceva recruți... Nădăjduiesc însă că mai avem credit?

— Vă rog, domnule conte să nu vă faceți iluzii nici în privința aceasta — răspunse cel întrebat.

Aici nu ne găsim la Ajaccio, unde vă cunoaște și cel din urmă copil de stradă și unde negustorii ne dau tot ceeace avem nevoie. Aici, la Bastia, suntem oarecum străini, necunoscuți, domnule conte.

— Necunoscuți? — exclamă Robert, morocănos — ca și când familia de Paris n'ar fi cunoscută în toată Franța! Nu le-ai spus negustorilor că este vorba de fratele prințului Raymond de Paris?

— Cum să nu le spun, domnule conte — făcu

Leblanc. — Dar ei mi-au răspuns că s'au văzut și pomi, cari au dat roade felurite, unele frumoase, sănătoase până la sâmbure, altele bătute de grindină, pline de viermi.

— Ha, ha, ha, ce minunată comparație! La drept vorbind nu e bine întotdeauna să fi un măr sănătos, căci fructele frumoase sunt rupte din pom cele dintâi, pe când cele găunoase sunt lăsate acolo, să se bucure mai îndelungat de viață.

Dar aud că vin oaspeții.... Deschide ușa Leblanc și poftește-i să intre.

Lacheul își schimbă înfățișarea figurii, cu ușurința omului, care știe să treacă pe neobservate, dela comic la tragic și așa se îndreptă în spre ușă, pentru ca peste un ceas să strige:

— Contele Aristide de Lamotier.... căpitanul Neuville.... baronul Lamberg...

— Ah, fiți bineveniți, scumpii mei oaspeți, fiți bineveniți! — strigă Robert de Paris, ieșind în întâmpinarea mosafirilor săi, cu o mină radioasă. — Imi pare nespus de bine, domnii mei, să vă pot saluta în casa mea.

— Hector Gardane! — strigă atunci lacheul, iar fiul fostului Guvernator al Corsicei intră și el în odaie.

Ușuraticul tânăr uitase cu totul, câtă stăruință pusese tatăl său, spre a-l îndupleca să renunțe la prietenia lui Robert de Paris. — El se simțea atras de omul acesta cu o putere căreia nu se putea împotrivi și nu era mulțumit, nu se simțea bine, dacă nu petrecea fiecare seară în tovărășia lui.

După ce se făcură prezentările de rigoare, se așezară la masă și conversația deveni iute foarte însuflețită. Cei trei tineri prieteni povestiră despre Paris, în vrême ce Robert de Paris le descrise Corsica, căutând să le arate viața în marile orașe ale insulei, ca foarte atrăgătoare.

Soupe-ul era minunat, vinul din pivnițele cele

mai bine şi aşa s'a întâmplat că în curând veselia îi cuprinse pe toţi comesenii.

Cei trei parizieni se felicitau de a fi dat peste acest gentleman încântător şi nu se sfiiră să-i mulţumească în repetate rânduri, pentru invitaţia pe care ne-o făcuse.

— Dar pentru cine este al şaselea tacâm? — întrebă Aristide de Lamotier, deodată. — Ai mai invitat pe cineva, dragă conte?

— Aştept oaspele — răspunse Robert de Paris, cu oarecare solemnitate — pe care îl aşteaptă fiecare corsican în casa lui în timpul carnavalului, îl aştept pe aducătorul de noroc.

— Pe aducătorul de noroc? — exclamă Aristide de Lamotier, nedumerit. — Dar cine mai este şi acest misterios personagiu?

Contele de Paris le istorisi oaspeţilor săi povestea, pe care i-o mai spusese de dimineaţă, lui Leblanc, anume că pe timpul Carnavalului fiecare corsican pune la masă un tacâm mai mult, vrând să dovedească cum că oricine este binevenit în casa lui.

Deodată lumânările din candelabrul de deasupra mesei începură să pâlpâie sub suflarea unui curent de aer ce se produse în încăpere....

Uşa sufrageriei se deschise.

In aceeaş clipă, un orologiu de marmură, aşezat pe sobă, sună ceasurile douăsprezece.

— Miezul nopţii — strigă Aristide de Lamotier — ora strigoilor!

Dar nimeni nu-i răspunse.... Privirile tuturor erau îndreptate în spre uşă, în pragul căreia se ivise o făptură omenească.

Cereţi mâine fascicola 47-a tuturor chiromanţilor şi vânătorilor de zâne. 16 pagini. Lei

Librăria Editoare I.G. HERLA, Bucureşti I, Calea Victoriei 3.

Era un bărbat înalt, voinic, îmbrăcat într'un veştmânt negru, de catifea, aşa cum se purta acum câteva veacuri. Pe pieptul acestui veştmânt era brodat blazonul oraşului Veneţia, iar pe umeri, necunoscutul purta o mantie de purpură, împodobită cu piei de hermină.

Pe cap, purta o beretă de catifea în şapte colţuri, pe care se putea vedea tot blazonul Veneţiei.

Chipul acestei neobişnuite apariţii era acoperit de o mătase neagră, prin care nu se putea pătrunde până la trăsăturile feţei. De sub beretă însă, buclele negre cădeau bogate, până pe umeri.

— Aducătorul de noroc! — murmură Robert de Paris, apoi se ridică dela masă şi se îndreptă în spre fantomatica apariţie.

Ciudat! El nu se temuse niciodată de vreun om. Acuma însă, simţi un fior străbătându-i trupul, o groază nelămurită i se strecurase în suflet şi glasul lui tremura, când zise:

— Oricine ai fi, domnul meu.... îţi spun bine-ai venit în casa mea... In timpul Carnavalului, oricărui gentleman îi este îngăduit să se ducă în casa oamenilor din clasa sa socială şi să petreacă cu ei, după cum vezi că facem şi noi astă seară.

Omul cu mantia de purpură se înclină, apoi trecu mai departe, Robert de Paris dându-se la o parte din calea sa, ca din calea unui duşman temut.

— Obiceiul este — urmă contele de Paris, după o scurtă pauză — ca acela, care-ţi vine în casă pe neaşteptate, în timpul carnavalului, să nu fie întrebat cine este şi cum se numeşte. Dacă însă d-ta vrei să ne spui numele d-tale îţi vom rămâne obligaţi.

— Numele meu este.... Marino Falieri — răspunse cel întrebat, cu voce metalică.

Robert de Paris râse forţat.

— Marino Falieri — strigă el. — Acesta a fost

dogele, pe care veneţienii l-au decapitat, deoarece a trădat republica.... Minunat, domnul meu, aceasta este o travestire foarte reuşită.... Dar mă rog, ai putea să ne dovedeşti cu ceva că eşti dogele Marino Falieri?

Fără a răspunde vreun cuvânt, străinul îşi dădu la o parte gulerul lat şi negru al veştmântului său şi în aceeaş clipă, Robert de Paris şi prietenii săi se dădură înapoi, îngroziţi....

Misteriosul oaspe avea în jurul gâtului o dungă roşie ca sângele.... o dungă asemenea acelora, pe cari le lasă sabia călăului pe gâtul celui decapitat.

— Mărturisesc — exclamă Hector Gardane — că d-ta ai împins travestirea ceva prea departe... L-ai copiat atât de bine pe dogele decapitat, încât aproape că nu m'aş mai mira, dacă aş vedea că-ţi iei capul şi ţi-l porţi sub braţ.

— Ia loc, Marino Falieri — strigă Robert — şi primeşte mulţumirile mele pentru cinstea, pe care ne-o faci, de a lua parte la petrecerea noastră... Leblanc ia mantia de pe umerii oaspelui nostru şi serveşte-i toate felurile de mâncare, pe cari le-am avut noi până acuma.

Cu o mişcare de senior, Marino Falieri îşi aruncă mantia de purpură în braţele lacheului, care se uita mirat şi plin de respect la voinicul bărbat. După aceea străinul luă loc la masă, dar nu se atinse de niciunul din felurile de mâncare, cari i-au fost aduse.

In schimb, el ridică paharul, pe care Leblanc i-l umpluse cu vin şi strigă cu o voce care-i făcu pe toţi cei de faţă să se cutremure:

— Trăiască Republica Veneţiei.... Trăiască Franţa.... Trăiască toţi cavalerii Corsicei.

Paharele fură ciocnite, dar oaspeţii lui Robert de Paris nu se mai simţeau la locul lor, de când se aşezase la masă oaspele fantomatic.

Robert se trudi să readucă veselia în rândul oaspeţilor săi, ceeace în parte şi isbuti să facă.

— La drept vorbind — zise Hector Gardane —

cina aceasta este o cină de adio pentru mine, dragă conte de Paris, căci peste trei zile voi părăsi Bastia.

— Pleci în vreo călătorie, dragul meu? — întrebă contele de Paris, căruia după cât se părea, nu prea îi plăcea vestea aceasta.

— Da, putem să-i spunem și călătorie — răspunse tânărul Gardane — în orice caz însă, plec cu o însărcinare de mare însemnătate.

Poate că-i va interesa pe domni, dacă le voi spune astăzi o veste, care mâine va apărea în toate gazetele din Franța.

Peste trei zile voi pleca spre sudul Corsicei, în fruntea unui regiment, pentru a pune mâna pe temutul bandit, Egizio Ettore.

Nu lipsise mult ca cei trei tineri parisieni să sară de pe scaunele lor, la auzul acestei vești. O privire a lui Aristide de Lamotier însă fu îndeajuns, pentru a-i face pe căpitanul Neuville și pe baronul Lamberg să-și redobândească sângele rece. Ei nu trebuiau să trădeze cât de mult se interesau și ei de acest Egizio Ettore și că dacă se găseau în Corsica, nu era, decât numai fiindcă voiau să pună mâna și ei pe temutul brigand.

— Ah, asta este în orice caz, foarte interesant! exclamă contele de Paris. — Vrei să-l prinzi pe Egizio Ettore?.... Nu pot decât să-ți urez mult noroc, dragul meu... Dealtfel este timpul să se pună odată capăt isprăvilor mizerabile ale acestui ticălos.... In ceeace mă privește pe mine, eu însumi sunt interesat în prinderea banditului.

— D-ta? — exclamă Hector Gardane. — Dar ce legătură poate fi între d-ta și Egizio Ettore?

— Cum, nu cunoști senzaționalul proces în care am fost amestecat? Eu am fost acela, care i-am rupt cel dintâi acestui nemernic, masca de pe obraz și mie poate să-mi mulțumească, dacă a fost osândit la douăzeci de ani închisoare!

— In sănătatea d-tale, nobilul meu găzduitor — strigă atunci Marino Falieri. D-ta ești un om mare,

căci ai reușit să-l facă nevătămător pe acest vestit brigand!

— Ha, ha, ha, se vede că Marino Falieri zace cam de mult în sicriul său de piatră și că și-a pierdut capul — râse Robert de Paris — căci altfel ar ști că Egizio Ettore n'a fost făcut nevătămător. El a isbutit să fugă din Capul Pertusato și de atunci duce o viață crudă, sălbatică, de bandit.

— A fugit — se auzi de sub masca neagră a dogelui Veneției — și nu ți-e teamă, conte de Paris că într'o zi va veni în fața d-tale, spre a-ți cere socoteală? Fiindcă adineaori te-ai lăudat singur că numai mulțumită d-tale a ajuns Egizio Ettore în închisoare!

Robert de Paris îngălbeni! Cuvintele fantomaticului său oaspe îl isbiseră ca tot atâtea lovituri de pumnal.

Dacă se temea că într'o bună zi Egizio Ettore va veni să-i ceară socoteală? Dar nu avea noapte, în care scena aceasta de groază să nu-i chinuiască visurile! Acuma însă se stăpâni, zâmbi forțat și răspunse cu provocătoare obrăznicie:

— Să vină, domnul Egizio Ettore... Sunt gata să-l primesc!

— Va veni! — răspunse dogele Veneției. Adică... cred că va veni, căci nu-mi pot închipui că brigandul a uitat numele contelui Robert de Paris.... Dealtfel se spune că scopul vieții pe care o duce acuma, nu este decât vendetta... Or, dacă astfel stau lucrurile, crede-mă că Egizio Ettore n'a putut să-l uite tocmai pe Robert de Paris.

— Dar nu va mai avea mult timp prilejul să-și aducă aminte de numele meu — răspunse Robert de Paris — căci minunatul nostru prieten, Hector Gardane își va îndeplini însărcinarea primită și mă bucur acuma la gândul că în curând Egizio Ettore va intra legat de mâini și de picioare, în temnița, de unde acuma autoritățile se vor îngriji să nu mai poată scăpa.

Ascultă, dragă Gardane.... îți propun o afacere foarte bună.

— O afacere foarte bună?... Să auzim, conte de Paris.

— Dacă l-ai prins pe Egizio Ettore, dă-mi de știre și ți-l voi cumpăra eu.... Ha, ha, ha, vedeți că sunt un adevărat Shylock modern, făcut în tocmai pe calapodul nemuritorului Shakespeare.

Dar acuma să sfârșim cu acest Egizio Ettore! — urmă contele de Paris. Cina s'a terminat, să vină șampania! Leblanc, să curgă o mare de șampanie!.... Vrem să fim veseli!

Leblanc se supuse și umplu paharele cu picior cu vin spumegând. In vreme ce Robert de Paris și prietenii săi goleau paharele, din stradă se auziră sunete ușoare de muzică. Un cortegiu de măști trecea pe semne prin fața casei.

— Trăiască prințul Carnaval — strigă contele de Paris, fluturându-și paharul cu vin spumegând pe deasupra capului. Ha, ha, ha, aș vrea ca Egizio Ettore însuș să fie înaintea mea și să-i ofer un pahar cu șampanie... Imi dai voie, Marino Falieri, să-ți umplu paharul?

— Iți dau voie, conte de Paris, căci dorința d-tale se va împlini.

Contele nu auzise aceste cuvinte, deoarece se ridicase în picioare și poruncea lui Leblanc să pregătească masa de joc.

In curând apoi, oaspeții ședeau în jurul mesei, iar Robert de Paris se declară gata de a da banca.

— De abia astăzi i-am făgăduit bătrânului meu — zise tânărul Gardane — să nu mai pun mâna pe cărți. Sunt însă de părere că timpul Carnavalului nu poate fi luat în seamă, deoarece sub domnia lui totul este îngăduit.

Toți fură de aceeaș părere și contele de Paris amestecă cărțile.

In curând apoi jocul se încinse, în fața fiecăruia zăcea câte o grămăjoară de aur și bancnote, iar

Robert de Paris se pricepea de minune să-şi îndemne oaspeţii să joace sume cât mai mari.

Rémi Neuville, care era poate cel mai lipsit de mijloace, juca foarte prevăzător, în vreme ce baronul Lamberg se avânta în joc cu sume tot mai mari.

Acela care îşi zisese Marino Falieri, se aşezase şi el la masa de joc, dar nu scoase din buzunar decât câteva monezi de aur, pe cari după ce le pierdu, nu mai luă parte la joc.

Cu atât mai atent se uită însă prin mască, la mâinile bancherului, care păreau să-l intereseze în gradul cel mai înalt.

Hector Gardane juca cu patimă, nepunând niciodată mai puţin de cincisute de franci.

La început norocul fu de partea lui. De îndată însă ce puse în joc sume mai mari, norocul îl părăsi şi în curând pierdu toţi banii pe cari îi avea la el pentru a le aduna în faţa lui Robert de Paris.

— Nu mai pot juca! — zise el, cu vădită părere de rău. Am pierdut toţi banii, pe cari îi aveam la mine.

— Nu face nimic, dragă Gardane — îi zise contele de Paris. Joacă pe cuvânt! Ştii doar că întotdeauna îţi fac credit nemărginit.

Cu aceste cuvinte îi împinse în faţă un vraf de hârtiuţe şi un creion, spunându-i să scrie de fiecare dată suma pe care vrea s'o joace şi să iscălească.

Jocul îşi reluă cursul aprins şi vrednicul Leblanc îngriji ca oaspeţii stăpânului său să nu ducă lipsă de băutură. El umplea necontenit paharele cu şampanie, iar când se mai oprea şi el, pentru a răsufla puţin, contele de Paris îi poruncea din ochi să continue.

Lupta în jurul mesei de joc ţinu un ceas încheiat, apoi norocul fu tot mai vădit de partea lui Robert de Paris — Aristide de Lamotier şi baronul Lamberg pierzând sume îndeajuns de însemnate,

Deaceea declarară că nu mai vor să joace, dar Hector Gardane, care pierdea cel mai mult, strigă:

— Eu însă vreau să mai joc! Trebuie să mi se dea revanșa și încă acuma, îndată! Inainte, deci! Biletelul acesta e bun pentru cincimii de franci, iscălitura mea îi dă această valoare. Nădăjduesc că iscălitura mea mai face cincimii de franci!

— Face și o sută de mii, dragul meu, — răspunse contele de Paris. Pe ce carte joci?

— Pe damă!

— Bine! Să vedem cui îi surâde norocul?... Popă! Ai pierdut cinci mii de franci, dragă prietene!

— Oprește-te! Ai ghinion astăzi! — îi zise Aristide lui Hector Gardane. Mâine poate că norocul va fi cu d-ta.

Dar Hector Gardane, pe fruntea căruia se adunaseră broboane de năduşeală și al cărui chip, din pricina pațimei jocului se făcuse roșu ca purpura, ceru ca bancherul să mai dea cărțile, încă de zece ori.

— Bine, încă de zece ori — strigă Robert de Paris. Pe urmă însă voiu termina jocul, deoarece mi-am îngăduit să le mai pregătesc oaspeților mei o mică surpriză.

Cărțile fură date încă de zece ori, dar Hector Gardane nu câștigă nicio singură dată.

Roșeața dispăru din obrajii tânărului Gardane care căzu palid și istovit într'un fotoliu.

— Numără, conte!.... — îi zise el lui Robert de Paris, arătând înspre grămada de biletele, care se adunase înaintea acestuia. Mi-e teamă că suma va fi foarte mare!

își strânse buzele cât putu mai mult, dar ochii lui Paris adună sumele din biletele, apoi zise:

— Imi datorezi șaizeci și cinci de mii de franci, dragă Gardane. Ai jucat pe cuvânt de onoare, ceeace după obiceiurile cunoscute între oamenii de lume,

însemnează că datoria va fi plătită în douăzeci și patru de ore.

— Va fi plătită! — răspunse Hector Gardane, ca în vis, deoarece în clipa aceea nici prin minte nu-i trecea, de unde să facă rost de o sumă atât de însemnată. In fața tatălui său nu se putea duce să-i ceară această nouă sumă, deoarece jurase sub tabloul mamei sale, să nu mai facă noi datorii și-l cunoștea îndeajuns de bine pe fostul guvernator, pentru a-și da seama că acesta nu l-ar ierta niciodată, pentru a fi călcat în picioare cu atâta ușurință, un jurământ sfânt.

Leblanc dădu la o parte masa de joc. Robert de Paris se apropie de servitorul său și-i șopti ceva la ureche.

Lacheul dispăru din odaia în care tinerii cavaleri făceau ravagii în șampanie, până când Robert de Paris li se adresă, cu următoarele cuvinte:

— Vă rog dragi prieteni, să trecem până în salonașul alăturat, unde veți vedea mica surpriză, pe care v'am pregătit-o.

Oaspeții trecură atunci în salonul alăturat, care era mobilat în stil japonez și unde se așezară pe o canapea brodată cu fir de aur curat.

— Dragii mei — zise apoi contele de Paris, oprindu-se în mijlocul odăii — v'am făgăduit-o și cred că-mi veți fi recunoscători pentru ea.

Vă voi arăta pe cea mai frumoasă fată din Bastia.

— Făgăduești cam mult, dragă conte — zise atunci căpitanul Neuville. Ce să-ți spun, dacă într'adevăr ai fi în stare să ne aduci aici, cea mai frumoasă fată din oraș, aș zice că ești un vrăjitor.

— Ei bine, atunci spuneți-mi „Vrăjitorul din Bastia", căci mai înainte de a se fi scurs trei minute, veți avea prilejul s'o vedeți pe fată înaintea d-v.

Am însă o rugăminte, domnii mei: Să nu adresați fetei nici o întrebare, ci să o admirați în tăcere, fiindcă admirația cea mai desăvârșită este mută.

Robert de Paris bătu din palme și în aceeaș clipă draperia'se dădu la o parte, lăsând să se vadă un cortegiu foarte ciudat.

Patru servitori de ai contelui, cari purtau livrele împodobite cu aur, duceau pe brațe o targă, acoperită cu un lințoliu de catifea neagră. In mijlocul lințoliului era brodată o cruce de argint.

Lințoliul acesta negru, de catifea, îi aminti lui Aristide de Lamotier tristul cortegiu, pe care-l întâlnise ziua pe bulevard și sprâncenele lui se încruntară, deoarece nu putea înțelege ca un lințoliu mortuar, care își avea menirea de a sluji numai în cazuri de moarte, să fie întrebuințat aici, în scopuri ușuratice.

Contele de Lamotier se stăpâni însă, deoarece era oaspe în casa lui Robert de Paris.

— Veniți mai aproape, dragii mei — zise contele de Paris. Voi da la o parte lințoliul și d-v. veți zări chipul dormind al celei mai frumoase copile

din Bastia. Vă rog însă să n'o treziți din somn, deoarece nevinovata copilă nici nu bănuește măcar, că se găsește în casa mea. Ea va părăsi vila mea, tot astfel după cum a venit, fără să-și dea seama că a fost vreodată pe aici.

Cu o mișcare repede, Robert de Paris se aplecă și trase lințoliul la o parte.

Bărbații adunați în jurul târgii văzură înaintea lor un chip fermecător de copilă, care într'adevăr că merita premiul de frumusețe. Era învăluită într'un veșmânt alb, iar în jurul mijlocului i se pusese un brâu de trandafiri, în vreme ce un buchet de roze roșii aprinse i se mișca pe piept, sub puterea respirației.

— Într'adevăr, o fermecătoare copilă! — strigă Neuville.

— O frumusețe desăvârșită! — adăogă baronul Lamberg.

Hector Gardane însă nu se putu stăpâni. Se aplecă peste targă, mângâie cu privirea trupul feciorelnic și exclamă cu voce tremurândă:

— Frumoasa Mariana! Ah, Robert de Paris, d-ta ești într'adevăr un vrăjitor. Te-ai ținut de promisiunea, pe care mi-ai făcut-o astăzi de dimineață. Acuma însă, încoronează-ți opera de ospitalitate și trezește-o pe Mariana, pentru ca să-i pot spune că va trebui să fie a mea.... a mea cu orice preț.

— Te rog, dragă Gardane — zise Robert de Paris, aproape supărat — nu te atinge de fată! Ia-ți mâna înapoi! Adu-ți aminte de ceeace mi-ai promis!

Dar pentru ca să vedeți că sunt într'adevăr o gazdă ideală, sunt gata să facem o loterie și fata să amuze pe acela din noi, care va trage lozul câștigător.

Aristide de Lamotier nu-și putu stăpâni decât numai cu multă greutate un țipăt de desgust. El își strânse buzele mai mult, cât putu dar ochii lui aruncau fulgere înspre contele de Paris, care în

clipa aceea i se păru mai odios, decât cel mai crud criminal.

— O idee minunată! — strigă Hector Gardane, cu admirație. Un gând genial! Să nu mai pierdem timpul, dragă conte, ci să trecem îndată la tragerea la sorți.

— O clipă, domnii mei — zise atunci Marino Falieri. Văd că ați avut o idee minunată, care trădează îndeajuns simțămintele nobile ale sufletelor dv. Voiți să tragem la sorți fata aceasta. Dar o loterie obișnuită ar fi mult prea nedemnă pentru o frumusețe atât de desăvârșită.

Nu de mult am fost de față la o asemenea tragere la sorți, care se bizuia pe o idee foarte originală. Pentru aceasta însă, ne-ar trebui o carte de rugăciuni și nu știu dacă în casa aceasta am putea găsi așa ceva.

— O carte de rugăciuni? — strigă contele de Paris, care nu băgase de seamă că cel travestit în dogele Veneției, îl pândea ca un tigru, care așteaptă să se repeadă asupra prăzii. Mărturisesc sincer că, nu prea îmi vine să cred că se va găsi așa ceva în casa mea.... Dar stați... Avem noroc, căci mai sunt încă în stăpânirea unei cărți de rugăciuni, care-mi amintește de câteva clipe duioase, cari au trecut de mult.... Este adevărat că n'o arăt, cu dragă inimă.. dar când este vorba de prieteni atât de buni....

Robert de Paris părăsi odaia, dar peste câteva minute se și înapoie. El ținea în mână o carte legată în negru, împodobită cu o cruce de aur. Sub această cruce mai erau scrise, tot cu litere de aur, câteva cuvinte, pe cari însă nimeni nu le putu citi, deoarece Robert de Paris tot mai ținea cartea în mână.

— Și acuma, stimații mei tovarăși de petrecere, îngăduiți-mi să vă explic care este felul de funcționare al acestei loterii — zise acela, care se dăduse drept Marino Falieri, dogele Veneției.

Fiecare din noi va scrie pe o bucăţică de hârtie un citat din vechiul sau din noul testament, sau, însfârşit, vreo frază care-i place mai mult. După aceea, cartea de rugăciuni va fi deschisă la întâmplare şi acela, al cărui proverb va fi găsit cel dintâi, va fi câştigătorul.

— Minunat — strigă contele de Paris. Slavă Domnului că mai putem vedea şi noi câteceva nou sub soare! Aşa dar, să nu mai pierdem vremea! Iată hârtie şi creion. Scriţi, domnii mei!

Toţi cei de faţă se grăbiră să aşterne pe hârtie câte o frază din Biblie, la întâmplare, care cum îi venea fiecăruia în minte. Dogele Veneţiei se apropiase de Aristide de Lamotier şi privind peste umărul lui, se uită ce scria mâna tremurândă a tânărului parizian. Contele de Lamotier aşternu pe hârtie următoarele cuvinte:

— „Să nu pofteşti la femeea aproapelui tău".

— Toată lumea a scris? — întrebă Marino Falieri.

— Da! — fu răspunsul.

— Atunci, domnii mei, vă rog să fiţi cu multă luare aminte, să urmăriţi atent ce se va citi şi când veţi auzi proverbul sau fraza dv. să ne anunţaţi. Te rog, domnule conte de Paris, deschide d-ta cartea de rugăciuni, sau mai bine dă-i-o, să zicem domnului de Lamotier, să ne citească el paginile unde se va deschide cartea.

— Mai bine i-o dau domnului de Lamotier—răspunse contele de Paris — căci pe Dumnezeul meu, am băut cam multă şampanie, literele îmi joacă înaintea ochilor şi nu prea văd ce citesc, aşa că, în loc de citate din Biblie, cine ştie ce capitole din cărţi mai puţin sfinte îmi vor veni pe buze.

Contele de Paris se apropie rîzând de Aristide de Lamotier, îi întinse cartea de rugăciuni, apoi se întoarse, spre a se înapoia lângă targă, pe care frumoasa Mariana tot mai dormea încă, când deodată

se auzi în spatele lui un strigăt, care-l lovi ca un trăsnet.

Lamotier luase cartea de rugăciuni în mână, aruncase o privire fugară pe învelişul ei, pe care stătea scris în litere de aur... Mignon de Lambrieur.

Bietului om i se păru că pământul îi va fugi de sub picioare, nu-i venea să-şi creadă ochilor şi se uita cu priviri încremenite la învelişul cărţii.... Dar nu, nu.... nu se înşela... Numele iubitei sale din

tinereţe strălucea acolo, pe învelişul cărţii, el ţinea în mână aceeaş carte de rugăciuni, pe care Mignon de Lambrieur o uitase în Dumineca aceea memorabilă în casa Terezei Galdano, cartea de rugăciuni, pe care o căuta el, cartea de rugăciuni care putea avea urmări atât de fatale pentru lady Mignon Milton.

Dar în clipa, în care Aristide de Lamotier era pe punctul de a da drumul întregei sale revolte, trădând astfel secretul care era legat de această

carte de rugăciuni, Marino Falieri se apropie şi mai mult de el şi-i şopti următoarele cuvinte:

— Gândeşte-te la lady Mignon Milton, cinstea ei este în joc, n'o nenoroci tocmai dta!

Aristide tresări. Dumnezeule, ce era să facă, ce cumplită greşeală era să săvârşească, numai fiindcă se lăsase stăpânit prea mult de patimă.

Datoria lui era să descopere, în ce chip ajunsese cartea aceasta în mâinile contelui Robert de Paris, întru cât exista o legătură între el şi cartea de rugăciuni a Mignonei, între el şi groaznica fărădelege, care îi răpise pe vremuri pe singura femee, pe care o iubise în lumea aceasta?

Chestiunea aceasta însă era prea delicată, pentru a fi desbătută în prezenţa tuturor celor de faţă şi era prea primejdios pentru Mignon, de a face din această chestiune pricina unui duel.

Ochii lui aruncară o privire plină de recunoştinţă înspre omul cu masca neagră, care-şi zisese Marino Falieri şi în clipa aceea Aristide de Lamotier îşi dădu seama că între acest doge al Veneţiei şi pescarul, care-i adusese ştiri dela Mignon, trebuia să fie o legătură oarecare.

Din fericire, sau din nefericire — nici noi înşine nu ştim cum să mai zicem, în cazul de faţă — Leblanc, cameristul contelui intră în odaie şi pe semne că-i adusese acestuia vreo vesté însemnată, căci Robert de Paris se retrase cu servitorul său, până la pragul odăii. Aristide de Lamotier se folosi de împrejurarea aceasta, spre a-i şopti lui Marino Falieri:

— Iţi mulţumesc, oricine ai fi, domnul meu! Aş putea spune că ai fost îngerul meu bun. Dar ce să fac? Trebuie să scormonesc chestiunea aceasta de care atârnă viaţa mea şi cinstea unei femei.

Cereţi mâine fascicola 48-a tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 3.

— Cartea de rugăciuni va fi în stăpânirea d-tale, încă în noaptea aceasta!.... îi răspunse dogele Veneţiei, tot pe şoptite. Or, lucrul de căpetenie este s'o smulgem din mâinile aceluia, care o are acuma în stăpânire.

— Caută-i pricină contelui de Paris, caută să te certi cu el, sub un motiv oarecare, vreau să spun ca să-l provoci şi să-i ceri satisfacţie încă în noaptea aceasta.

— Sunt oaspele lui.... mă găsesc în casa lui... deci nu voi putea avea prilejul de a-i căuta ceartă.

— Unui gentleman nu-i poate lipsi niciodată prilejul de a cere cuiva o satisfacţie pe calea armelor, răspunse Marino Falieri — mai ales când se găseşte în casa unui nemernic. Gândeşte-te numai la nefericita copilă, care e dată chiar în clipa de faţă, pradă unui joc atât de nelegiuit.

Uită-te la Mariana şi vei vedea îndată, vei înţelege numaidecât ce ai de făcut.

— Acuma te-am înţeles!

— Mai încet! Nici un cuvânt mai mult! — zise dogele Veneţiei şi se dădu la o parte, deoarece contele de Paris se înapoiase şi aruncase o privire nemulţumită asupra celor doi bărbaţi, pe cari îi văzu înţelegându-se în şoaptă.

După aceea se întoarse până la targa, pe care zăcea sărmana Mariana, nefericita copilă, care urma să fie trasă la loterie, ca un obiect, ca o sumă oarecare de bani şi zise:

— Inainte, domnii mei, să începem jocul. Cartea de rugăciuni este în mâinile d-tale, Aristide de Lamotier. Deschide-o deci şi citeşte-ne din ea, o pagină, la întâmplare.

Mâna, în care Aristide de Lamotier ţinea cartea de rugăciuni începu să tremure ca varga. Era cartea de rugăciuni, pe care Mignon o ţinuse în mâinile sale albe, fine, atunci, când venise în casa Terezei Galdano, în ziua aceea memorabilă, cartea, care-i

servea ei, spre a se ruga în biserică, pentru unirea lor. Chiar şi fără prevenirea lui Marino Falieri, Aristide de Lamotier nu s'ar fi înjosit pe sine şi pe aceea pe care tot o mai iubea, atât de mult, încât să înceapă cu această carte un joc atât de nelegiuit.

— Ei, domnule conte — strigă Robert de Paris, nu fără oarecare asprime în voce — dece nu ne citeşti?

— Fiindcă am prea mult respect pentru cartea aceasta — răspunse Aristide cu hotărâre bărbătească — şi prea mult dispreţ pentru acela, care vrea să dea unui lucru sfânt o întrebuinţare atât de josnică!

Robert de Paris se cutremură. Din chipul său dispăruse orice urmă de roşeaţă şi ochii lui aruncară săgeţi de ură asupra chipeşului conte de Lamotier.

— Ai băut prea mult, conte de Lamotier — răspunse el apoi — aceasta ar fi singura d-tale scuză.

— Respingă această scuză, deoarece nici prin gând nu-mi trece să mă folosesc de ea — strigă Aristide. Vezi prea bine că sunt cu desăvârşire treaz şi chiar dacă n'aş fi, scena aceasta m'ar trezi îndată.

Ţine-ţi cartea, domnule conte! Găsesc că este mai mult decât josnic să aduci în faţa unor bărbaţi o tânără faţă, pe care ai adormit-o mai înainte, spre a te putea servi de ea, pentru scopurile tale nelegiuite.

— Aşa este! — strigă atunci şi căpitanul Neuville. Aristide are dreptate. Tot el trebuie să fie întotdeauna acela, care ne deschide ochii, spre a vedea lămurit ce avem de făcut.

— Chiar dacă n'ar fi făcut-o — strigă baronul Lamberg — eu eram hotărât s'o scap pe această nenorocită, din mâinile aceluia, căruia i-ar fi revenit în urma mârşavei trageri la sorţi, pe care ai pus-o la cale.

— Așa!... Văd că ați pus la cale un fel de conjurație împotriva mea, domnii mei! — strigă Robert de Paris. Ce să vă spun, frumos ați fost învățați să mulțumiți gazdei pentru ospitalitatea, pe care v'o oferă.

— N'avem nimic să-ți mulțumim! — răspunse contele de Lamotier, cu mândrie. Cred dimpotrivă că d-ta trebuie să ne fi îndatorat că ne-am înjosit până acolo, încât ți-am călcat pragul casei, ceeace nu s'ar fi întâmplat niciodată, dacă am fi știut cu cine avem de a face.

— Aceasta este o jignire care cere sânge! — strigă Robert de Paris. Gardane, d-ta ai auzit cuvântul jignitor, pe care l-a rostit de Lamotier!

— Iar dacă cumva n'ai auzit, te rog să fi cu băgare de seamă la ceeace spun acuma: Contele Robert de Paris este un mizerabil!

Zicând aceste cuvinte, Aristide de Lamotier se apropie de targă și își întinse brațele în chip de scut asupra Marianei, care tot mai dormea.

— Inapoi! — urlă contele de Paris, turbând de

mânie. Nu te atinge de fata aceasta. Ea îmi aparţine mie!

— D-tale? — răspunse Aristide de Lamotier, aruncând săgeţi de sfântă mânie asupra ticălosului conte de Paris, care rămăsese ca trăsnit în urma acestei ieşiri neaşteptate. Aş vrea să văd şi eu actul de sclavie, în baza căruia d-ta ţi-ai câştigat dreptul de stăpânire asupra unei fiinţe omeneşti! Sau să fie adevărat că pe meleagurile Corsicei stăpânesc alte legi şi alte obiceiuri, decât în restul Franţei şi în toată Europa? Cred însă că nici chiar aici nu este îngăduit să se facă negustorie cu fiinţe omeneşti. Nu, domnule, fata nu-ţi poate aparţine d-tale! Ea este tot atât de liberă, după cum suntem şi noi, toţi ceilalţi!

Iar dacă în clipa de faţă, fata nu este stăpână pe voinţa ei şi nu se poate mişca în libertate, aceasta se datorează numai narcoticului infernal, care i-a fost dat în casa d-tale. Pentru a împiedica însă săvârşirea nelegiuirii până la capăt, o vom lua cu noi.

— Nu veţi îndrăzni să faceţi aceasta, căci sunteţi în casa mea... şi nu mi-ar fi greu de loc să-mi chem servitorii, în cazul când v'ar trece prin minte să încercaţi a-mi răpi fata.

— Servitorii d-tale? N'avem obiceiul să ne batem cu lacheii, dar dacă d-ta vrei să împingi lucrurile atât de departe, poftim, strigă-ţi slugile!... Neuville, Lamberg, lângă mine!

— Suntem aici! — strigă ofiţerul de cavalerie, trăgându-şi sabia din teacă, în vreme ce Lamberg îşi scoase iute revolverul din buzunar şi agitându-l ameninţător, strigă, cu o înfrigurare, care părea să aibă o pricină cu totul specială:

— Acela care va îndrăzni să se atingă de fata aceasta, va avea de furcă cu mine, căci îl voi provoca la duel, fără nicio şovăire.

— Dar d-ta, domnul meu? — se întoarse atunci Robert de Paris la cel de al şaselea, la invitatul nepoftit. — Pentru cine se hotărăşte dogele Vene-

ţiei? Să fie oare şi părerea d-tale că dintr'o casă, în care am fost primiţi cu braţele deschise, putem să luăm cu noi ce ne place?

— Părerea mea este — răspunse Marino Falieri — că între gentlemani asemenea chestiuni trebuiesc sfârşite cu totul pe altă cale.

Au fost rostite jigniri, cari în orice caz nu pot fi spălate, decât numai cu sânge.

Ei bine, domnii mei, veţi ieşi pe teren, afară din oraş, iar învingătorul va hotărî de soarta fetei.

— Asta îmi place! — strigă Robert de Paris. — Minunat! Ei, domnule conte, ce spui d-ta despre aceasta?

— Despre aceasta spun să pornim îndată pe teren.

— In orice caz, mai înainte îmi voi bea şampania, împreună cu prietenul meu, Gardane — răspunse Robert de Paris, batjocoritor. — După aceea vom sfârşi şi cu această mică aventură, când d-ta domnul meu, vei avea prilejul să faci cunoştinţă şi cu spada unui de Paris.

— Dar numai dela depărtare! — zise Aristide de Lamotier, cu o ironie într'adevăr pariziană. — Conţii de Lamotier n'au obiceiul să facă cunoştinţă cu spadele oricăror adunături. Dar să ne întoarcem la chestiune. Când te voiu revedea, conte de Paris?

Cel întrebat îşi scoase ceasul din buzunar, cu o mişcare care-i trăda îndeajuns enervarea şi aruncă o privire asupra lui. Apoi zise:

— Acuma este ceasul unu din noapte. Cred că ne putem întâlni la ceasurile trei, la Fossa di Pazzo, peste drum de Via Chinetti. In ceeace mă priveşte, voi fi punctual.

— Şi eu, domnul meu! — răspunse Aristide. — In timpul acesta fata va rămâne în casa d-tale, dar numai dacă-mi dai cuvântul d-tale de onoare că nu te vei atinge de ea, până când duelul nostru nu va fi hotărât, cine are dreptul să dispună de ea.

— Ai cuvântul meu! — răspunse Robert de Paris.

— Atunci, domnii mei — zise Aristide de Lamotier, întorcându-se în spre Neuville și Lamberg — noi nu mai avem ce căuta în casa aceasta. Urmați-mă!

Cei trei prieteni voiau tocmai să părăsească odaia, când o voce îi reținu din urmă:

— Încă o clipă, vă rog — zise contele de Paris. — Nu ne-am înțeles încă, asupra condițiunilor. Domnul Gardane va avea bunătatea să-mi servească de martor și după obiceiul Corsicei, te-aș ruga și pe d-ta, domnule de Lamotier, să-ți aduci un singur martor.

— Am primit. Prietenul meu, baronul Lamberg mă va însoți ca martor.

— Și cu care arme ne vom bate?

— Cu care vrei d-ta. Cu pistolul, cu spada, cu sabia, mi-e tot una!

— Cu sabia atunci, dacă-ți este tot una.

— Cu sabia! — răspunse Aristide. — Atunci, la ceasurile trei, la Fossa di Pazzo.

Cu aceste cuvinte el părăsi, împreună cu cei doi prieteni ai săi odaia, din care Marino Falieri, dogele Veneției, se strecurase încă de mai înainte.

Ieșind în stradă, cei trei parizieni erau foarte enervați, ceeace de altfel era și foarte firesc. Iată-i amestecați într'o afacere cu tâlc, la care nici nu visaseră, când veniseră la Bastia.

Ei aveau de înfruntat nu numai un duel — cel puțin în ceeace-l privea pe Aristide — dar își dădeau seama că-și făcuseră un dușman de moarte dintr'un om cu multă trecere, ceeace în Corsica, unde ei nu cunoșteau pe nimeni și erau nevoiți să-și facă prieteni deabia de acum înainte, însemna foarte mult.

— Nu o va face — exclamă Aristide de Lamotier, care ghicise oarecum gândurile prietenilor

săi din simplul motiv că nici el nu ar ieși cu fața prea curată din afacerea aceasta.

Dar în vreme ce rostea aceste cuvinte, contele de Lamotier se uită în jurul său pe stradă, spre a vedea dacă acela, care îl sfătuise la pasul acesta nu era acolo, dacă acela care-l îndemnase să-i caute ceartă contelui de Paris și să-l provoace la duel, nu-l urmase.

Dar dogele Veneției nu era nicăieri, dispăruse fără urmă.

Unde era misteriosul om, care se ivise în fața lui Aristide de Lamotier, sub două înfățișări, până acuma?

De ce se îndepărtase tocmai acuma, când ar fi avut mai multă nevoie de sfatul lui?

Aristide le povesti lui Neuville și Lamberg cele petrecute încă în cursul zilei, istorisindu-le povestea cu cartea de rugăciuni, în vreme ce înaintau pe stradă.

Firește însă că, numele doamnei despre care era vorba, nu-l aminti.

— Aceasta este o chestiune foarte misterioasă — zise Neuville, mângâindu-și îngândurat mustăcioara neagră ca noaptea.

Și știi ce mă interesează mai ales?.... Cine este acest ciudat prieten, care nu ți s'a arătat încă sub adevărata lui înfățișare și care ți-a dat sfaturi atât de bune, când ai avut nevoie de ele? Nici nu bănuești măcar cine se ascunde sub această mască?

— De loc! — răspunse Aristide de Lamotier. — Vă dau cuvântul meu că sunt tot atât de străin la Bastia, ca și voi înșivă, că n'am aici nici neamuri, nici prieteni și că nu-mi pot explica, pentru ce ține atât de mult omul acesta să mă ajute.

Oricare ar fi adevărul însă, eu am deplină încredere în omul acesta, fiindcă nu numai că s'a dovedit un bun prieten, dar prin sfaturile lui mi-a arătat că este un gentleman desăvârșit. Fără de el, eu însumi aș fi fost acela, care i-aș fi pricinuit un

mare, foarte mare neajuns doamnei în chestie, deoarece eram atât de enervat, când m'am văzut cu cartea de rugăciuni în mână, încât nu a lipsit mult să mă trădez şi să-l provoc pe contele de Paris, pe această chestiune. M'a împiedicat însă să săvârşesc o asemenea prostie, o asemenea greşeală ce nu s'ar mai fi putut repara şi deaceea îi voi fi veşnic recunoscător.

— Acuma însă, te-a lăsat baltă — zise baronul Lamberg. — Asta mi se pare ciudat şi misterios. Ce să vă spun, tot carnavalul acesta din Bastia mie mi se pare făcut numai pentru a ţese intrigi şi pentru a împinge la pieire pe oamenii cinstiţi.

— Oricine ar fi omul acesta misterios, eu sunt încredinţat că în clipa în care vom avea nevoie de el, va fi lângă noi — zise Aristide de Lamotier. — Acuma însă, dragii mei prieteni, trebuie să ne gândim şi la pregătirile necesare pentru duelul care va urma.

Mai înainte de toate trebuie să aflăm unde este acea Fossa di Pazzo, căci chiar dacă numele mi se pare cunoscut, dacă nu mă înşel şi Roma având o asemenea Fossa di Pazzo, totuş, habar n'am dacă sub numele acesta se ascunde o stradă, un bulevard, un parc, sau vreun loc părăsit. Deaceea trebuie să ne grăbim să vedem ce esté cu ea. Părerea mea este să intrăm în cea dintâi cafenea ce ne va ieşi în cale şi să întrebăm.

— Şi eu sunt de aceeaş părere — zise baronul Lamberg. — Uite chiar acolo una. Să mergem..

Cei trei prieteni intrară în cafeneaua de peste drum, în care, ca în toate localurile de petrecere ale Bastiei, în noaptea aceea atmosfera era foarte veselă.

Aici apoi, aflară într'adevăr îndată, ceeace voiau să ştie.

Cafegiul, un om foarte vorbăreţ, le spuse că Fossa di Pazzo se găseşte în partea de sud a oraşului şi că de fapt, acesta era cartierul ridicat pe partea mlăştinoasă a Bastiei. Afară de aceasta ca-

fegiul le mai spuse că în cartierul căutat, se învârtesc numai oameni foarte dubioşi şi că dacă vor neapărat să cunoască acea parte a oraşului, nu poate să-i sfătuiască îndeajuns, să nu se aventureze pe acolo, decât numai foarte bine înarmaţi.

— Şi cât timp ne trebuie ca să ajungem până acolo? — întrebă Aristide mai departe.

— Dacă domnii iau o trăsură, prin învălmăşeala care domneşte astăzi pe străzi, vor face cam un ceas.

— Un ceas? Dar atunci nu mai avem nicio clipă de pierdut! — exclamă de Lamotier. — Acuma avem ceasurile două fără douăzeci şi cinci de minute. Cele douăzeci şi cinci de minute cari ne mai rămân trebuie să le folosim spre a ne repezi până acasă, pentru a ne îmbrăca în alte haine şi pentru a aduce săbiile cu noi. Tu, Neuville, mă vei însoţi. Lamberg însă va trebui să aştepte acasă rezultatul duelului.

— Pardon, asta n'o voi face! — răspunse baronul Lamberg cu o siguranţă şi o hotărâre, cu care de Lamotier nu era obişnuit.

Dacă-mi dai voie, dragul meu, atunci mă voi plimba prin faţa casei lui Robert de Paris, de unde veţi veni să mă luaţi, după ce se va fi sfârşit duelul.

— Dar de ce să faci asta, dragă Lamberg?

La întrebarea aceasta baronul se înroşi până peste urechi.

— Fiindcă n'o pot lăsa lipsită cu totul de apărare pe nefericita copilă, care a rămas în casa contelui de Paris — răspunse el apoi cu o voce, care trăda îndeajuns enervarea ce-l stăpânea. Era mult mai bine însă, dacă nici nu mă mişcam de acolo şi rămâneam de veghe lângă targă. Aceasta însă ar fi dat naştere la o nouă încurcătură şi deaceea am mers cu voi.

— Ah, mi se pare că eşti îndrăgostit, dragă Lamberg — zise Aristide de Lamotier. — Mi se

pare că frumoasa adormită ţi-a aprins inima şi călcâiele.

— La naiba — făcu căpitanul Neuville — cum se poate îndrăgosti cineva de o fată, ai cărei ochi nu i-a văzut niciodată? Căci frumoasa Mariana dormea ca un urs, când a fost adusă înaintea noastră.

— Ce are a face? — răspunse baronul Lamberg. — Oare prinţul nu s'a îndrăgostit de Mândra din pădurea vrăjită, în vreme ce aceasta dormea? Cu toate acestea, dragii mei, de data asta vă înşelaţi. Vă jur şi vă dau cuvântul meu de cinste că nimic din ceeace bărbaţii numesc dragoste nu simte inima mea, în faţa nefericitei copile, adică, nu sunt de loc orbit de farmecele ei trupeşti. Simt însă o adâncă simpatie, pentru ea şi vă mărturisesc sincer că aş fi fost foarte mulţumit, dacă ticălosul acela de conte de Paris mi-ar fi dat prilejul s'o pot lua sub scutul meu. N'o cunosc pe faţa aceasta, n'am văzut-o niciodată până astăzi, totuş, când am zărit-o, mi s'a părut că fiinţa aceasta m'a urmărit în gând o viaţă întreagă, mi s'a părut că o voce lăuntrică îmi strigă:

„Veghează asupra acestei părăsite, dă-i tot ajutorul ce-ţi stă în putinţă şi nu îngădui să i se facă vreun rău".

CAP. 40

Un duel la Bastia

Cafegiul, la care se interesaseră cei trei prieteni asupra Fossei di Pazzo, avusese dreptate că acest cartier era cel mai murdar şi mai periculos din Bastia.

Aristide de Lamotier şi căpitanul Neuville îşi opriseră trăsura la colţul străzii Chiritti, pornind de acolo pe jos în spre Fossa di Pazzo. Dar chiar pe drum avură prilejul să facă cunoştinţă cu obi-

ceiurile acestui cartier, obiceiuri, cari îi făcură să se simtă foarte ne la locul lor în mahalaua aceasta.

In toate orașele mai însemnate există bande organizate și peste tot aceste bande sunt concentrate în anumite cartiere, dar nicăieri nu se pot vedea figuri atât de respingătoare, ca în orașele cu populație italienească, deoarece aici criminalitatea este întovărășită cu mizeria cea mai îngrozitoare.

Strada Chiritti este alcătuită din case vechi, pe jumătate dărâmate, cari par să fie făcute anume spre a sluji de ascunzători răufăcătorilor. Și acuma, pe timpul Carnavalului, casele acestea erau pline de oameni cari țipau, strigau, urlau, cari făceau o gălăgie de iad. Pe lângă ferestre se strecurau umbre ieșite parcă într'adevăr din iad, bărbați, pe cari se vedea dorința de încăerări, femei decăzute, copii pe jumătate goi. Strada Chiritti nu oferea decât asemenea priveliști, așa că, prezența celor doi nobili parizieni era firesc să stârnească vâlvă.

Bețivi li se așezau în cale, cerșetorii îi agrăiau obraznic, femeile le aruncau confetti din ferestre și adeseori cei doi prieteni trebuiau să facă câte un ocol simțitor, deoarece drumul le era închis de mormane de gunoi.

In cele din urmă scăpară de strada Chiritti și ajunseră în Fossa di Pazzo.

Era un teren mlăștinos, presărat ici și colo de tufișuri neprietenoase. Din mlăștini se ridica o duhoare înăbușitoare, iar roiurile de țânțari se repezeau cu atâta sălbăticie asupra celor doi parizieni, încât deabia se putea apăra de atacurile lor.

O groapă destul de lată, care dealtfel dăduse împrejurimii numele său, se pierdea într'o depărtare nehotărâtă, iar din mlaștina ei duhoarea ieșea parcă și mai pestilențială, și mai aducătoare molimi. Din orașul iluminat ca de sărbătoare, se revărsa o umbră de lumină și asupra acest gropi, care de obicei zăcea în cel mai desăvârșit întuneric.

— Ce să-ți spun — zise Rémi de Neuville. —

Robert de Paris nu ne-a dat întâlnire într'o împrejurime prea prietenoasă.... Nu prea îmi vine să cred că partea aceasta a oraşului are plăcerea să vadă adeseori trecând pe aici oameni din lumea bună, spre a-şi încrucişa spadele. Împrejurarea aceasta îmi aminteşte mai curând de acele mahalale de pe malurile Senei, unde omul este atacat mişeleşte pe la spate, de către apaşi.

— Aşa ceva ţi se poate întâmpla şi aici — răspunse Aristide de Lamotier — şi nu m'ar mira de loc să văd deodată, apărând din dosul acelor tufişuri făpturi asemănătoare acelora, pe cari le-am întâlnit pe strada Chiriţti. Dar dacă ni se va întâmpla aşa ceva, atunci apaşii Bastiei vor avea prilejul să facă cunoştiinţă cu vârful unor spade pariziene.... Nu-i aşa, dragul meu Neuville, că nu ne vom lăsa să fim răpuşi de banditii corsicani, nici de aceia cari umblă în zdrenţe şi nici de ceilalţi, cari poartă veştminte scumpe şi nume răsunătoare?

— Fireşte că nu! — răspunse Neuville. — Iţi mărturisesc sincer însă, că-mi pare rău de a fi venit la Bastia. Aş fi preferat să rămân în sudul insulei, prin munţii Cagnei, în urmărirea lui Egizio Ettore, căci după ultima noastră întâlnire cu faimosul brigand, mi-e tare dor să mă mai văd odată faţă în faţă cu el.... Trebuie să mă „revanşez" pentru baia rece de care mi-a făcut parte.... Dar ceeace nu poţi face astăzi, nu însemnează să nu mai faci a doua zi, numai fiindcă ieri ai fost împiedicat.... După ce vom termina cu afacerea aceasta de onoare, după ce o voi şti pe mica Mariana scăpată din ghiarele contelui de Paris, vom porni cât mai neîntârziat în spre munţii Cagnei, cari în orice caz au avantajul de a nu mirosi atât de înfiorător ca mlaştinele acestea.

— Tăcere! — exclamă căpitanul Neuville, deodată, în şoaptă. — Acolo, lângă tufişul acela stă deja potrivnicul tău, întovărăşit de tânărul Gardane.

— Atunci putem începe lupta, fără a mai pierde timpul — zise Aristide — şi cred că-i voi putea dovedi acestui ticălos că noi, parizienii, al căror nume îl poartă el, n'am uitat încă duelul.

— Da — zise şi Neuville — şi dacă vrei să-mi faci o plăcere, te rog dă-i o lecţie cât mai aspră, căci, crede-mă că o merită.

— Fără îndoială că o merită — răspunse Aristide de Lamotier. — S'ar putea însă prea uşor întâmpla ca lucrurile să se petreacă tocmai pe dos. Dacă aşa ar fi scris în cartea soartei, atunci te rog, Neuville, să-mi duci trupul neînsufleţit în Franţa, la Paris, căci în niciun caz n'aş vrea să-mi dorm somnul de veci în acest pământ atât de puţin prietenos al Corsicei.

— Drace, — exclamă ofiţerul de cavalerie — mă faci să deviu sentimental. Dacă şi eu mi-aş fi făcut testamentul înainte de fiecare duel, pe care l-am avut, atunci secţia de moşteniri a tribunalului din Paris ar fi trebuit să-şi ridice o sală anume, pentru judecata proceselor de moştenire pricinuite de testamentele mele.

— Testamentul meu — zise Aristide de Lamotier — Doamne, în privinţa aceasta nu trebue să mă frământ prea mult, deoarece toate bunurile mele revin unei linii laterale a familiei de Lamotier, căci din linia directă eu sunt cel din urmă.

Este însă altceva ce mă apasă şi ce trebuie să-ţi comunic neapărat, încă înainte de a ajunge la potrivnicul meu.

Neuville, dacă s'ar întâmpla să cad în acest duel şi să mor, făgăduieşte-mi următoarele:

Că te vei duce la lady Mignon Milton, al cărei soţ este ambasador englez pe lângă Sfântul Scaun şi că-i vei spune acestei doamne, numai atât: „Cartea de rugăciuni se găseşte în mâinile contelui Robert de Paris". Te rog, Neuville, fă-mi plăcerea şi nu căuta să pătrunzi rostul acestor cuvinte şi nici nu-mi mai pune vreo întrebare în privinţa aceasta.

Dacă însă mi s'ar întâmpla ceva în timpul duelului, ceva ce m'ar împiedica să mă pot mișca timp de câteva zile—vezi că nu mă gândesc numai la moarte, ci la o rănire mai gravă — atunci fă ceeace ți-am spus acuma și prin aceasta îmi vei fi îndeplinit dorința cea mai arzătoare, pe care ți-aș fi putut cere să-mi îndeplinești vreodată.

— Firește că sunt gata să-ți îndeplinesc dorința — răspunse căpitanul Neuville. — Dar mai înainte de a trece la îndeplinirea dorinței tale, în ceeace privește cartea de rugăciuni, îmi voi permite să-l provoc pe contele de Paris să stea puțin și în fața spadei mele, iar dacă se va întâmpla aceasta, poți fi sigur dragă Aristide că Robert de Paris va avea un carnaval foarte puțin plăcut și că din ziua aceea nu va mai purta altă mască, decât masca de mort.

In timpul acestei conversații, cei doi prieteni ajunseră la tufișul, în fața căruia Robert de Paris și cu tânărul Gardane erau în așteptarea lor.

Cei doi potrivnici se salutară cu rece curtenire, după aceea, Neuville se apropie de Gardane, spre a se sfătui cu el, asupra condițiunilor duelului.

Săbiile aduse de Aristide de Lamotier fură primite fără nicio împotrivire, locul fiecărui adversar fu hotărât și se stabili că va avea loc o luptă în trei reprize.

— Atunci să începem! — strigă Aristide de Lamotier. — Nu este de loc plăcut să stai prea mult pe aici!

— Așa este! — răspunse Robert de Paris. — Și eu mă grăbesc să mă înapoiez acasă, pentru a urma cu petrecerea de Carnaval.

Cereți mâine fascicola 49-a tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 6 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureșci 1, Calea Victoriei 5.

Aristide aruncă o privire dispreţuitoare înspre obraznicul său potrivnic. El era hotărât să facă apel la toată arta sa de a se bate în duel, pentru a da o lecţie cât mai aspră acestui ticălos şi pentru a o scăpa pe Mariana, din ghiarele lui.

Cei doi luară poziţia, Neuville comandă:

— Gata! Începeţi!

In aceeaş clipă săbiile se încrucişară şi lupta începu cu o violenţă nebănuită.

Aristide de Lamotier recunoscu îndată că, în ceeace privea duelul, găsise în Robert de Paris un adversar vrednic de el. Contele de Paris era mlădios ca o panteră şi iscusit, ca un şarpe, când atacă. Dar cum Aristide învăţase duelul la cel mai bun profesor de scrimă din Paris, nu-i fu greu să „pareze", toate atacurile contelui.

Prima repriză se sfârşi fără rezultat.

Când începu a doua, Aristide de Lamotier trecu îndată la atac şi încă cu atâta iuţeală şi isteţime, încât Robert de Paris începu să se retragă pas cu pas.

Lamotier se pregătea tocmai pentru un atac hotărâtor, care nu putea să dea greş, deoarece puterile contelui păreau să fie pe sfârşite şi apărarea lui era foarte slabă, când deodată, se auzi un „Stai!", poruncitor.

Din dosul tufişului se iviră oameni şi făclii.

Aristide de Lamotier îşi lăsă sabia în jos, contelui de Paris arma îi căzu din mână. Cei doi parizieni văzură cu mirare ivindu-se înaintea lor un om în uniformă, urmat de patru fantasini înarmaţi.

— Aici are loc un duel? — întrebă omul în uniformă, înaintând până în mijlocul celor doi adversari, pe cari îi măsură cu priviri ameninţătoare. — Domnilor, nu se poate ca dv., să nu ştiţi că, conform legilor, în timpul carnavalului duelurile sunt interzise. Aţi călcat legea, deci sunteţi arestaţi. Sunt comisar de poliţie.

— Frumoasă încurcătură! — îi şopti Neuville prietenului său la ureche. — Acuma vei mai face cunoştinţă şi cu închisorile corsicane, căci dacă-mi amintesc bine, am citit eu undeva că legile speciale, cari au mai rămas în Corsica, încă din 1768, când a fost cedată Franţei, de genovezi, pedepseşte duelul în timpul Carnavalului, cu trei luni de închisoare.

— In ceeace mă priveşte pe mine, domnule comisar — zise Robert de Paris, cu voce îngâmfată — eu sunt proprietar aici, îmi am propriul meu palat şi deci, pe mine nu mă poţi aresta.

— Intr'adevăr, domnul meu — răspunse comisarul, cu linguşirea specifică italienilor, când au de a face cu oameni de vază — în cazul acesta îmi este îndeajuns, dacă-mi daţi cuvântul dv., că vă veţi prezenta mâine judecătorului de instrucţie. Audierea părţilor începe la ceasurile zece dimineaţa.

— Voi fi acolo! — răspunse contele de Paris. Iţi dau cuvântul meu de onoare!

— Şi dv., domnul meu? — îl întrebă apoi comisarul de poliţie pe Aristide de Lamotier.

— Eu sunt străin de Bastia şi chiar de Corsica! — răspunse cel întrebat. — Sunt gata să vă arăt actele mele de identitate, din care veţi putea vedéa că sunt un nobil parizian. Dealtfel în clipa de faţă locuesc şi eu la Bastia.

— In casă proprie? — întrebă comisarul de poliţie.

— Nu, ci într'una pe care însă am închiriat-o pentru tot timpul cât voi sta în oraş.

— Asta nu este prevăzut în lege.... Sunteţi străini de oraş, deci puteţi fugi, căci nimic nu vă reţine aici.... Oricât mi-ar părea de rău, domnul meu, dar trebuie să vă arestez.... Poate că mâine, judecătorul de instrucţie vă va pune în libertate, după ce vă va lua interogatoriul... Eu însă, sunt nevoit să-mi îndeplinesc datoria.

— Fireşte — răspunse Aristide de Lamotier. —

Dealtfel nici nu mă gândeam să încerc să vă fac să călcați îndatoririle pe cari le aveți.... V'aș ruga doar să-mi îngăduiți să schimb câteva cuvinte cu prietenul meu.

— Vă rog!

Comisarul de poliție se retrase ceva mai la o parte cu fantasinii săi, în vreme ce Robert de Paris părăsi Fossa di Pazzo, urmat de Hector Gardane, nu fără a mai fi aruncat însă înainte o privire plină de ironie, în spre cei doi parizieni.

— Dragă Neuville, cred că știi ce ai de făcut acuma! — îi zise Aristide, prietenului său.

— Cum să nu! — fu răspunsul ofițerului de cavalerie. — Să mă duc la judecătorul de instrucție, să-l scol din somn, să fac gălăgie și să-i spun că este o obrăznicie să arestezi așa, cu una cu două, un gentleman din capitala Franței.

— Cu pripeala ta, nu vei face, decât să-mi înrăutățești situația — răspunse Aristide. — Trebuie să mă împac cu soarta ce mi-a fost scrisă și cred că nu-mi va rămâne altceva de făcut, decât să stau la închisoare timpul prevăzut de lege.

In cazul acesta, dragă Neuville, adu-ți aminte de făgăduiala pe care mi-ai făcut-o și dacă peste trei zile n'am ieșit la iveală, du-te la lady Mignon Milton.

— O voiu face! Insă aceasta nu mă va împiedeca de a pune totul în mișcare, pentru a te elibera.

— Drag prieten, fă cum vrei, sunt încredințat însă că truda ta va fi zadarnică. Rămâi cu bine deci și salută-l pe Lamberg din partea mea.

— Și mica Mariana să rămână în mâinile lui Robert de Paris? — întrebă Neuville, cu tristețe.

— După cât se pare, destinul vrea ca nefericita copilă să cadă jertfă acestui ticălos.

— Domnul meu — zise comisarul de poliție — mă iertați, dar trebuie să pun capăt convorbirii dv. Eu mai am și altceva de făcut și deci, trebuie să pornim spre închisoare.

Cei doi prieteni își mai strânseră odată mâinile, apoi Neuville ridică săbiile dela pământ, le așeză în tocurile lor și se îndreptă în spre strada Chiritti, în vreme ce fantasinii îl luară pe Aristide în mijlocul lor și porniră cu el, în direcție opusă.

Comisarul rămase alături de Lamotier, nu-i adresă însă niciun cuvânt, ceeace dealtfel pe Aristide nu-l supără de loc, deoarece creerul său era frământat de gânduri foarte triste.

Prin câte trecuse bietul om numai în răstimp de câteva ceasuri.... Misteriosul pescar apăruse deodată în fața lui, spre a-i atrage atențiunea asupra unei datorii de onoare, pe care o avea de îndeplinit, pentru a-l soma să smulgă din mâinile ticălosului acea carte de rugăciuni, care avea atâta însemnătate pentru lady Mignon Milton.

Întâmplarea îi fusese favorabilă, căci descoperise cartea de rugăciuni la contele de Paris. Dar în loc să i-o ia cu forța, el urmase sfatul acelui străin, pe care nici măcar nu-l cunoștea și care-l îndemnase la acest duel, din care avea să se aleagă cel puțin cu trei luni de închisoare.

Iar cartea de rugăciuni?... Ea rămânea și pe mai departe în stăpânirea contelui de Paris, iar nemernicul acesta o va amenința mereu cu ea pe Mignon, care va fi nevoită să se supună tuturor cerințelor ticălosului, deoarece pentru nimic în lume nu putea lăsa ca nenorocirea ei din tinerețe să ajungă în gura publicului.

Aristide era foarte nenorocit că nu se folosise de prilejul ivit, pentru a-și însuși cartea cu forța.

— Vă rog, domnule, urcați-vă în trăsura aceasta! — auzi el deodată glasul comisarului.

Aristide nu băgase de seamă decât acuma că părăsise Fossa di Pazzo de mult și că se afla în fața unei trăsuri închise, care-l aștepta pe el.

El se urcă în trăsură, comisarul luă loc lângă el, fantasinii închiseră ușa cu îngrijire, apoi trăsura porni în grabă.

După un drum ca de vreo jumătate de ceas, trăsura opri, iar comisarul îl rugă să coboare.

Aristide se uită la clădirea pe care o avea în față și trebui să-și mărturisească cum că ea nu făcea de loc o impresie neplăcută.

Casa avea două caturi, uși mari, bine închise, ferestre cu obloane verzi de lemn și în totul semăna mai curând cu o casă de țară, decât cu o închisoare.

Comisarul bătu de trei ori în ușă. Indată se auzi sgomotul făcut de un zăvor tras la o parte și ușa se deschise. In dosul ușii însă era atât de întuneric, încât Aristide nu băgă de seamă, cine deschisese ușa.

Comisarul îl luă de mână, îl urcă pe niște scări apoi scoase din buzunar o cheie, deschise o ușă și zise:

— Intrați aici.... Aceasta este celula dv.

Văzând besna ce domnea acolo, Aristide de Lamotier vru să-l roage pe polițist, să-i dea măcar o lumânare. Dar comisarul îl împinse peste prag, aproape cu asprime și încuie ușa peste el.

— Ce purtare grosolană — strigă Aristide de Lamotier. Mă voiu plânge guvernatorului, că poliția corsicană, se poartă atât de rău cu supușii Franței! Voi face ca....

In aceeaș clipă două buze moi îi astupară gura, două brațe pline se încolăciră în jurul gâtului său și Aristide de Lamotier simți căldura unui trup omenesc, care se lipea cu patimă, de al său....

CAP. 41

O revedere

Acuma Aristide de Lamotier începu să creadă că înțelege totul.

El își amintea că auzise cândva, cum că în timpul Carnavalului, domnește în Corsica, Sardinia, Si-

cilia și chiar în Italia, o mare libertate de moravuri și că adeseori s'a întâmplat, ca o femee, care văzuse undeva vreun bărbat ce i-a plăcut, să pună la cale cine știe ce lovitură de teatru, pentru a-și răpi iubitul și a petrece undeva cu el, în ascuns, un ceas de dragoste.

Cu toate că nu-și putea explica, cum de putuse el stârni dorința unei femei, când deabia sosise la Bastia și deci nu cunoștea încă aproape pe nimeni, totuș, nu se putea îndoi de temeinicia bănuelii sale, mai ales că sărutările femeiei învăluită în întuneric erau atât de pătimașe, cum nu pot fi decât sărutările unei îndrăgostite.

Dar sufletul său se revoltă. Deaceea fusese el răpit dela duel, deaceea opriseră lupta într'o clipă, în care potrivnicul său urma să cadă la pământ cu pieptul străpuns?.... Dar care aventură de dragoste l-ar putea răsplăti îndeajuns, pentru a-l face să uite ce pierduse, prin întreruperea duelului?

El se desprinse cu blândețe din brațele femeiei care i se agățase de gât și care-i dovedise prin pătimașele sărutări, tot focul dragostei sale și zise, cu voce hotărâtă:

— Signora, felul în care m'ați adus în casa dv. m'a pus în neputință de a refuza invitația. Vă rog însă, lăsați-mă să plec, căci chestiuni foarte însemnate reclamă prezența mea în altă parte. Vă implor să-mi iertați graba și lipsa de politețe, dar cu atât mai puțin pot primi îmbrățișările dv., cu cât sunt dat alteia, al cărei chip ocupă atât de mult inima mea, încât pentru a doua femeie nu mai este loc.

— O altă femeie? — întrebă doamna, cu voce șoptită. — Și o iubești oare atât de mult, atât de credincios, atât de pătimaș, pe cealaltă?

— Mult.., credincios și pătimaș... da, signora, ați găsit cuvintele potrivite pentru simțămintele mele... Și cum se pare că dv știți să prețuiți asemenea simțăminte, vă rog înc'odată... lăsați-mă să plec!

— Încă o clipă numai, domnul meu — zise vocea de femeie — mai staţi aici numai o singură clipă şi pe urmă sunteţi iarăş liber.... puteţi pleca!

Aristide auzi foşnetul toaletei şi după cât îşi putu da seama, misterioasa doamnă se îndreptase în spre celălalt perete. O ţăcăneală, ca învârtitura unui comutator — şi în clipa următoare încăperea fu inundată de lumina a numeroase lămpi electrice.

Pentru un moment, Aristide de Lamotier fu nevoit să-şi închidă ochii, orbit de năvala de lumină, după besna în care orbă rămase. Dar când îi redeschise

şi se uită în spre frumoasa, cu care se găsea singur în odaie, tot sângele îi fugi din obraji, un strigăt îi ieşi de pe buze şi în clipa următoare căzu în genunchi în faţa fermecătoarei femei şi îngână:

— D-ta?.... Tu eşti... Mignon?.., După atâţia ani... Doamne, ce revedere!

Frumoasa femeie se aplecă în spre el, îl apucă de umeri şi-l ridică cu gingăşie.

Pe urmă, ea căzu din nou la pieptul lui şi-l acoperi cu sărutările sale pătimaşe.

— Taci! — zise ea în şoaptă. — Să nu vorbeşti, căci nu vreau să trezim amintirile tocmai acuma!.... Să fim fericiţi, măcar câteva clipe.... Aristide... scumpul meu, nu credeam că-mi va mai fi dat vreodată să te revăd!.... In vis însă, mă gândeam numai la tine, în vis te ţineam înlănţuit, aşa cum te ţiu acuma, în vis te sărutam, cum te sărut astăzi.... Vorbeşte, iubitul meu de odinioară.... spune-mi, te-ai gândit oare şi tu la nefericita ta Mignon, aşa după cum m'am gândit eu la tine?... Sau poate că m'ai uitat, îndată după ce nu m'ai mai văzut?

— Nu te-am uitat, iubito.... dar mă gândeam la tine cu amărăciune, cu tristeţe.... voiu fi sincer şi-ţi voi spune că mă gândeam chiar cu ciudă.... Deveniseşi doar soţia altuia!

— Te rog, nu mai spune asta! — strigă ea, ascunzându-şi faţa la pieptul lui. — Da, ai dreptate.... devenisem soţia altuia.... Dar dacă ai fi ştiut, Aristide.... Doamne, trebuie să se întâmple... trebuie ca bruma să cadă pe floarea bucuriei, încă din cel dintâi ceas al revederii.... Aristide... trebuie să-ţi fac o groaznică mărturisire, care-ţi va explica, pentru ce nu puteam fi a ta.... Ruşinea mă ucide însă, chiar şi numai când mă gândesc....

Mignon zăcea în braţele lui aproape leşinată, dar el îi mângâie părul arămiu şi zise, încet, dulce, alinător:

— Ştiu tot, iubita mea.... ştiu că un mizerabil ne-a răpit fericirea vieţii, vârându-se între noi doi.... Şi de astăzi înainte, cel mai sfânt şi singur rost al vieţii mele va fi, să-l descopăr pe acest mizerabil şi să-i smulg din mâini dovada nenorocirii tale.

— Ştii tot şi nu mă disprețuieşti?

— Cine ar îndrăsni să disprețuiască o floare, numai fiindcă un nemernic a călcat-o în picioare?... Un om bun la suflet se apleacă, ridică floarea şi îngrijeşte ca ea să-şi revină, sub înrâurirea binefăcătoare a soarelui.

Vai, iubito, dacă ai fi fost atunci mai încreză-

toare în mine, dacă mi-ai fi mărturisit nenorocirea ce a căzut pe capul tău.... Crede-mă că totul s'ar fi schimbat şi n'ai fi fost nevoită să te măriţi cu un bărbat, pe care nu-l iubeşti!... Căci cred că nu-l iubeşti pe acest lord Milton, a cărui soţie trebuie să te numeşti? Spune-mi că nu-l iubeşti şi atunci voiu găsi eu mijloace şi căi pentru a desface căsnicia aceasta.

— Mai încet, iubitule, mai încet! — strigă încântătoarea femeie. — Să nu mai vorbim de asta... Nu-mi iubesc soţul.... căsnicia mea este un iad şi totuş.... nu mă pot despărţi de el... căci n'am curajul trebuincios!

— Dacă mă iubeşti, vei avea curajul necesar, iar că mă iubeşti, aceasta mi-o dovedeşte chiar şi numai faptul că ai rânduit lucrurile astfel, în cât să fiu adus aici!

— Te înşeli, Aristide — zise lady Milton. — Nu eu am rânduit să fii adus aici.... ci tu mi-ai trimis vorbă, printr'un om de încredere, că mă aştepţi aici.

Contele de Lamotier făcu un pas înapoi, clătină din cap şi zise:

— Eu să-ţi fi trimis un om de încredere?.... Nu iubito, te înşeli.... Dealtfel, cum aş fi putut eu să fac una ca asta?.... Niciodată n'aş fi îndrăsnit să trimit pe cineva în casa ta!... Aş fi socotit că primejdia ar fi fost prea mare pentru tine.

— Şi totuş aşa s'a întâmplat! — îi răspunse Mignon. — Şedeam în faţa oglinzii şi-mi îmbrăcam o toaletă făcută anume pentru Carnavalul din Bastia, la care bărbatul meu ţinuse neapărat să vină, când mi se aduse la cunoştinţă că şeful orchestrei, care, aşa după cum se obişnuieşte în Carnaval, îmi cântase tocmai o serenadă, doreşte să-mi vorbească.

Omul acesta vine, fără îndoială, pentru a-şi lua răsplata, m'am gândit eu.

Am poruncit deci să fie lăsat să intre, dar în clipa, în care i-am întins câţiva galbeni, el îmi şopti:

— Nu aşa, signora Mignon.... Eu nu sunt acela care par a fi.... Nobilul parizian, pe care l-aţi iubit odinioară, vă aşteaptă în casa dela numărul şapte, Calea Nisei... Poftim cheia, signora... Intraţi fără grijă.... Jur că nu vi se va întâmpla nimic rău!

Cu aceste cuvinte îmi vârî cheia în mână şi se îndepărtă. Am vrut să-l strig, dar şi dispăruse în dosul uşii, iar când i-am spus cameristei să mi-l cheme înapoi, aceasta mi-a comunicat că omul, pe care-l voiam eu, părăsise casa cu o iuţeală cu totul neobişnuită.

— Aşa dar, nu m'ai adus tu aici, prin mijlocirea unui pretins comisar de poliţie, care m'a ridicat din mijlocul unui duel?

— Iţi jur că n'am făcut-o! — răspunse Mignon. — Pe semne că a fost acelaş prieten, care mi-a adus şi mie vestea îmbucurătoare. Să-i fim recunoscători şi să nu ne mai frământăm spre a ghici cine a fost.

— Dar dacă a fost o capcană? — exclamă Aristide de Lamotier.

— Nu, de asta nu mă tem. El nu este omul, care să se servească de o asemenea cursă. În cazul de față cel puțin, garantez pentru lordul Milton.

— Atunci n'a fost nimeni altul, decât tot misteriosul meu prieten, care mi s'a înfățișat mai întâi ca pescar, iar apoi ca Marino Falieri. Numai el a pus la cale și această întâlnire.

Se pare că ne este într'adevăr prieten și protector.

Cu brațele încolăcite în jurul gâtului lui, Mignon își duse iubitul pe divanul, în fața căruia era o masă plină cu fructe minunate.

Alături de fructe mai erau câteva sticle cu vin și paharele trebuincioase. Mignon nu șovăi să umple paharele și să ciocnească cu iubitul său.

După aceea, rămaseră duios strânși unul de altul, făcând trecutul să treacă pe dinaintea ochilor lor, cu toate clipele lui de nemărginită bucurie și fericire.

— De ce să nu se înapoieze fericirea aceasta? — exclamă tânărul parizian, cu înflăcărare. — Dacă mă iubești, nu se poate să n'ai curajul să rupi lanțul care te leagă de un soț, pentru care nu simți dragostea sfântă. Te conjur, Mignon, nu șovăi să fii a mea!

— Și ai putea oare să uiți nenorocirea mea? întrebă Mignon, în vreme ce obrazul i se făcu ca jăratecul. — Da, ai putea, căci mă iubești. Eu însă n'aș putea să fiu a ta, atâta vreme cât trăiește ticălosul acela, care și-a bătut joc de mine cu forța, care m'a ținut atunci în brațele lui. Dar în ziua, în care vei nimici această dovadă a nenorocirii mele, în ziua în care ticălosul va cădea, în aceeaș zi voiu fi a ta!

— Mignon! — strigă Aristide de Lamotier. — Îmi juri că în ziua, de care mi-ai vorbit acuma, vei fi a mea?

— Iți jur pe dragostea noastră, tot ce am mai sfânt în lume!

— Bine! Atunci îți jur și eu că nu mă voiu odihni, până când nu va veni ziua aceasta și voi îngriji eu, ca ea să nu fie prea îndepărtată. Mi se pare că sunt pe urmele ticălosului. O dovadă am despre aceasta.... Cartea ta de rugăciuni!

— Cartea mea de rugăciuni? — exclamă frumoasa femeie. Vai! aceasta este dovada cea mai cumplită, care mă poate nimici! Dacă știi totul, atunci trebuie să fi aflat dela necunoscutul tău prieten, că pentru această carte mi s'a cerut o sumă foarte mare, pe care eu n'am de unde s'o iau. Dacă nu plătesc un million de franci, sunt amenințată să fiu arătată lordului Milton în lumina nenorocirii de atunci. Tu, iubitule, știi că eu nu am avere personală.... Și cred că dela acela, care este astăzi în stăpânirea cărții mele de rugăciuni și până la răpitorul cinstei mele, nu este decât un singur pas. Poate că este.... chiar una și aceeaș persoană!

— Aceasta este și bănuiala mea! — zise contele de Lamotier. — Nu spuneai tu oare că ticălosul care a săvârșit fărădelegea asupra ta, era un om de lume?

— Da! — răspunse Mignon și își ascunse capul între pernele divanului, plângând sfâșietor.

— Ascultă, Mignon — zise atunci de Lamotier, scrâșnind din dinți. — Cunosc pe ticălosul care a săvârșit fărădelegea, îi cunosc numele și te voiu răsbuna, în chipul cel mai înfiorător. Este contele Robert de Paris!

Aristide se aplecă, fiindcă Mignon căzuse în genunchi de groază și era pe punctul de a-și pierde cunoștința.

—Contele Robert de Paris? — îngână ea. — Atunci sunt pierdută.

— De ce te temi atâta, tocmai de el?

— Fiindcă mă urmărește pas cu pas, fiindcă

peste tot se ţine după mine şi mă conjură să fiu a lui, iar eu l-am respins cu scârbă.

Omul acesta, dacă într'adevăr este în stăpânirea cărţii de rugăciuni, nu mă va cruţa, chiar dacă i-aş da milionul de franci- căci şi atunci ar îngriji ca dovada vinovăţiei mele să ajungă în mâinile lordului Milton. Cartea aceea cuprinde o pagină, în care este descris tot ceeace s'a petrecut atunci la Paris... Soţul meu a va citi... şi astfel va afla că l-am înşelat... că am înşelat-o pe mama şi atunci... atunci Aristide, tu nu-l cunoşti pe lordul Milton.... El nu este o fire josnică, dar e foarte iute la mânie şi orbit de dorul de răsbunare şi de gelozie, ar fi în stare să citească tuturor pagina aceea şi atunci.... atunci nu mi-ar mai rămâne altceva de făcut, decât să-mi caut moartea în valurile mării.

— Până acolo nu vom ajunge niciodată! — strigă Aristide. — Ştiu că, cartea de rugăciuni este în mâinile lui Robert de Paris şi i-o voiu lua!

— Nu vei putea, dragul meu, căci Robert de Paris este un adversar foarte primejdios. In clipa aceasta însă, poate a ascuns cartea atât de bine, încât nimeni nu va putea da peste ea, iar el însuş nu-şi va trăda taina niciodată.

— Ei bine, atunci îl voiu ucide, iar când va fi pe punctul de a-şi da sfârşitul, voiu îngenunchia pe pieptul lui şi-i voiu smulge taina.

Trei lovituri, în uşa încăperii, în care se găseau cei doi îndrăgostiţi, îl făcură pe Aristide de Lamotier să amuţească.

— Vine cineva! — strigă cu voce înăbuşită, Mignon, lipindu-se fricoasă de pieptul iubitului său.

— Deschideţi! Este un prieten! — se auzi de afară.

— Acesta este glasul misteriosului meu prieten — exclamă. Aristide, cu bucurie. — Slavă Damnului, acuma în sfârşit vom afla cine este!

Cu aceste cuvinte se îndreptă în spre uşă, trase zăvorul şi uşa se deschise.

In pragul uşii se ivi un bărbat, care era îmbrăcat cam ca un maestru de ceremonii, dela curtea vechilor regi ai Franţei.

Chipul îi era ascuns în dosul unei măşti, care-i acoperea toată faţa.

Prin deschizăturile măştii se puteau zări doi ochi foarte vioi, cari dovedea că gârbovirea şi mişcările tremurânde ale mascatului, nu erau decât prefăcute.

În mâinile acestea tremurânde spaniolul — îi vom zice astfel, deoarece deocamdată ne lipseşte un alt nume, pe care i l-am putea da — ţinea o lădiţă din lemn de abanos, încrustată cu argint.

Aristide de Lamotier se uită uimit la străinul din pragul uşii.

— Ce doreşti, domnul meu? — întrebă el, într'un târziu. — Dacă eşti trimis de cineva, atunci spune-mi cine te trimite la noi?

Şi în vreme ce rosti aceste cuvinte, Aristide îşi vârî mâna în buzunar, fără să vrea şi acolo prinse patul revolverului.

— Am cinstea să vorbesc cu domnul Aristide de Lamotier — întrebă spaniolul, cu un accent străin — care după cât se pare locueşte în casa aceasta?

— Da, numele meu este Aristide de Lamotier, dar eu nu locuesc în casa aceasta ci sunt doar în trecere pe aici!

— Asta n'are a face cu însărcinarea mea!

Domnul căpitan Rémi de Neuville, care mă trimite, mi-a spus să nu încredinţez lădiţa aceasta, decât în mâinile dv., personale. Poftiţi vă rog!

Cu aceste cuvinte spaniolul lăsă lădiţa în mâinile lui Aristide de Lamotier, după aceea se în-

Cereţi mâine fascicola 50-a tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 5.

toarse și părăsi încăperea cu o iuțeală, care trăda din nou că nu era de loc de vârsta, pe care voia s'o arate.

In vreme ce Lamotier se înapoie grăbit în odaie și închise ușa în urma sa, zăvorind-o, străinul se opri puțin la picioarele treptelor și-și desfăcu, pentru o clipă, masca dela ochi.

Chipul regulat al lui Egizio Ettore ieși la iveală, iluminat de strălucirea aceea, pe care o dă feței noastre conștiința, de a fi săvârșit o faptă bună.

— Dela prietenul meu, Rémi de Neuville! — exclamă Aristide de Lamotier, uitându-se la lădiță, nedumerit. — Asta mi se pare foarte curios! — M'am despărțit de el deabia de un ceas și nu știu ce ar putea să-mi trimită atât de grabnic. Pe de altă parte, nici nu poate bănui că mă găsesc în casa aceasta.

Atâta timp cât Aristide stătuse de vorbă cu

străinul, Mignon se ascunsese în adâncitura ferestrei, spre a nu fi văzută.

Acuma însă, alergă înaintea lui Lamotier şi în clipa, în care acesta voia să apese pe butonul, care se găsea sub capacul lădiţei, ea strigă:

— Nu deschide, Aristide, căci se prea poate ca lădiţa aceasta să ascundă o groaznică moarte pentru amândoi.... Cine ştie, dacă în ea nu este aşezată vreo maşină infernală!...

Contele de Lamotier aşează lădiţa pe masă.

— Eu nu împărtăşesc teama ta, scumpa mea Mignon — zise el, sărutându-i mâinile. — Nu, eu sunt încredinţat că lădiţa aceasta vine dela un prieten.

Poate că este vorba tot de misteriosul personagiu, care mi s'a arătat până acuma sub două înfăţişări, iar acum a păşit în faţa mea, în o a treia travestire.

— Atunci deschide-o! — zise Mignon, înlănţuindu-şi braţele în jurul trupului iubitului său şi uitându-se la el cu priviri pline de dragoste nemărginită.

Aristide apăsă pe buton capacul sări şi....

Cu un strigăt de uimire şi de nespusă bucurie, cei doi îndrăgostiţi rămaseră încremeniţi.

Pe căptuşeala de catifea albastră a lădiţei de mahon, zăcea... cartea de rugăciuni.

Lângă ea se mai găsea un bileţel, pe care Aristide de Lamotier îl luă în mână, în vreme ce lady Milton, ridică înfrigurată dovada nenorocirii vieţii sale.

Bileţelul avea următorul cuprins:

„Un prieten credincios şi recunoscător trimite această carte de rugăciuni frumoasei lady Milton, în semn de respectuoasă supunere".

— Salvată! — strigă Mignon, strângând cu înfrigurare cartea de rugăciuni la pieptul său. — Sunt salvată, căci acuma nu mai există dovada, de care a trebuit să tremur în decursul ultimelor luni... Vai, Aristide, dacă ai şti, cât sunt de fericită....

Mă simt ca renăscută.... Poate că tu nu poți să-ți dai seama ce înseamnă pentru o femee să tremure în fiecare zi, în fiecare ceas, în fiecare clipă, pentru cinstea ei....

Dar văd că tu nici nu mă asculți, Aristide. De ce ai rămas atât de amărât? De ce ești atât de întunecat? Aristide, dragul meu, de ce nu împărtășești și tu bucuria mea? N'au trecut decât câteva minute, de când jurai că scopul cel mai sfânt al vieții tale va fi să pui mâna pe această carte de rugăciuni și acuma, când ea este în fața noastră, acuma n'ai nici măcar un cuvânt de bucurie pentru mine?.... Aristide, ce este cu tine?...

— Nimic!... Mă gândesc doar, cine poate fi prietenul acesta, care mi-a luat-o înainte și ți-a trimis cartea de rugăciuni?.... Vezi tu, eu nu cred într'o prietenie fără urmări, intre un bărbat și o femeie și deci, acela, pe care l-ai însărcinat cu dobândirea acestei cărți, încă înaintea mea, căruia i-ai destăinuit secretul vieții tale, fără îndoială că va veni să-și ia dulcea răsplată, de pe buzele tale, pentru marele serviciu pe care ți l-a făcut!

— Aristide ești nedrept cu mine... N'am meritat una ca asta.... Te poți îndoi oare tu de mine?... Aristide, eu îl cunosc pe acela căruia trebuie să-i mulțumesc salvarea mea... știu cine este misteriosul nostru prieten.

— Știi?... Dealtfel nu m'am îndoit nicio singură clipă de asta....

— Când îți voi spune numele lui însă — urmă Mignon, cu un zâmbet puțin cam ironic — sunt încredințată că nu vei mai crede că aș putea avea ceva cu el, afară doar de o întâlnire întâmplătoare, care în orice caz, este îndeajuns de neobișnuită, mărturisesc aceasta.

....Este un om, al cărui nume îngrozește, un om, de care fără îndoială că nu mă vei mai bănui, din clipa în care vei afla cum se numește și care este meseria lui.

Ei bine, dragul meu, acest misterios prieten, care este fără îndoială acelaș, care ți s'a arătat și ție, mai întâi sub înfățișarea unui pescar din Ajaccio, iar apoi ca dogele Marino Falieri și care a fost pe semne și misteriosul aducător al lăditei acesteia, nu este nimeni altul, decât....

— Da, îi aud glasul.... Ea este... Deschide femeie necredincioasă.... Eu sunt, soțul tău...

O voce răgușită rostise aceste cuvinte și în acelaș timp se auziră în ușă lovituri de pumni și de picioare.

Mignon se cutremură, Aristide păli. Nu mai încăpea nicio îndoială, pentru nici unul din ei....

Acela care se găsea în fața ușii era lordul Milton, soțul Mignonei....

Totul părea pierdut.

CAP. 42

Mascarada

— Aristide — spuse Mignon, în șoaptă — scapă-mă!... Vai, tu nu-l cunoști pe lordul Milton... Grosolănia, brutalitatea lui nu cunosc margini.... Te va ucide, scumpul meu.... și asta n'aș putea-o supraviețui....

— Veniți aici, Patrick și Thomas — strigă lordul, afară. — Spargeți ușa... Dar veniți odată, lașilor.... Sau vreți să-mi scape?

Pe scări se auziră sgomote de pași, gâfâituri înăbușite. Mignon căzu aproape fără cunoștință în brațele iubitului său.

— Omoară-mă, Aristide — șoptea ea, în vreme ce ochii săi frumoși se umplură cu lacrimi — omoară-mă, fii îndurător cu mine.... nu mă lăsa să cad în mâinile lordului, căci căsnicia mea a fost un iad, încă atunci, când n'avea niciun motiv să mă disprețuiască.... Acuma însă, când va avea do-

vada vinovăției mele, acuma viața alături de el îmi va fi de neîndurat.... Nu, nu, prefer de o mie de ori să mor de mâna ta, iubitule....

In dreptul ușii se și auzea scârțâitul uneltelor, cu cari Patrick și Thomas, servitorii lordului Milton, încercau să spargă broasca ușii.

— Nu, iubito — răspunse Aristide de Lamotier, tot în șoaptă — nu trebuie să murim.... Dimpotrivă, trebuie să trăim, spre a fi fericiți.... Mai este o scăpare.. Sări afară, prin fereastra aceea... iar eu... eu îl voi aștepta aici pe soțul tău.... și fii încredințată că voi ști să-i dau lordului lămuririle trebuincioase.

— Nu, nu voi face aceasta, niciodată! — răspunse lady Mignon Milton, cu hotărâre. — Auzi, Aristide, nu voi îngădui niciodată să te întâlnești cu lordul Milton în odaia aceasta, căci atunci, un duel ar fi de neînlăturat.... Or, aceasta ar însemna sau să te pierd pe tine, sau să cadă lordul—și asta ar fi poate și mai cumplit, căci după legile noastre, soția nu poate fi niciodată a ucigașului soțului său.

Nu iubitule, tu trebuie să fugi.... iar eu... eu voi rămâne aici...

In timpul acestor ultime cuvinte, Mignon își trăsese iubitul până în dreptul ferestrei, pe care Aristide o deschise încet și se uită în jos.

Pe sub fereastră se întindea grădina, care era cufundată într'un întuneric adânc,

— Bine, de dragul renumelui tău, mă voiu da înlături de data aceasta — zise Aristide de Lamotier. — Dar va fi vai de lordul Milton, dacă va îndrăsni să se atingă de tine. Voiu găsi eu mijlocul să mă interesez de soarta ta, încă în decursul zilei de mâine, travestindu-mă într'un chip oarecare, ceeace-mi va fi cu atât mai ușor, cu cât suntem în Carnaval. In timpul acesta mă voi gândi să văd, cum s'ar putea să te scap din mâinile lordului, pentru a te face soția mea!

— Gândește-te.... născocește ceva! Vreau să fiu

a ta, dar vreau şi să sfârşesc căsnicia aceasta cu cinste.

— Rămâi cu bine, iubito! Mai lasă-mă să-ţi sărut numai odată gura dulce!

— Ce dulce e sărutarea ta şi ce dureroasă, în acelaş timp! — şopti Mignon, încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului iubitului, care se şi aruncase pe pervazul ferestrei. — Rămâi cu bine, iubitule, fericirea, viaţa mea, rămâi cu bine!

— Dar deschide odată, madame, dacă ai conştiinţa împăcată! — tună bătrânul englez, afară. — Sau te temi că a sosit clipa răfuelii?.... O, fii sigură că nu mă voi lăsa încuiat de tine, în odaia de baie, în vreme ce-ţi primeşti ibovnicul!..... Slavă Domnului că nu te-am spionat în zadar!....

— Mizerabilul.... Il voi primi cu dispreţul pe care-l merită orice spion — exclamă Mignon. — Iute, sări, Aristide!

Contele de Lamotier o mai strânse odată pătimaş la pieptul său, pe frumoasa femeie, apoi îşi făcu vânt peste pervazul ferestrei. Dar mai înainte de a-şi fi dat drumul, se răsgândi şi se ţinu cu mâinile de fereastră, cu toate că trupul său îl trăgea în jos, cu toată puterea avântului pe care şi-l luase.

In această poziţie primejdioasă, el strigă, cu glas gâfâind:

— Cartea de rugăciuni.... dă-mi cartea de rugăciuni.... Nu trebuie s'o găsească aici!

— Vai, aş fi fost pierdută iubitule — exclamă Mignon — dacă nu-ţi aduceai aminte în ultimul moment de cartea de rugăciuni.... Aşteaptă, o clipă... Iat-o.... Ţine-o bine, Aristide şi acuma, rămâi cu bine!

Contele de Lamotier prinse cartea cu o mână în vreme ce cu cealaltă se mai ţinea de crucea ferestrei. Pe urmă, îşi desprinse degetele şi alunecă în jos, cu o iuţeală uluitoare.

Frumoasa femeie se aplecă peste pervazul ferestrei şi cercetând întunericul de jos, întrebă:

— Aristide.... scumpul meu Aristide, aĭ ajuns nevătămat?

Niciun răspuns.... tăcere adâncă...

— Aristide.... unde eşti? — întrebă Mignon, înspăimântată de moarte. Dar deoarece nici acum nu primi vreun răspuns, îşi duse mâinile la tâmplele svâcninde şi lacrimile o podidiră, deoarece era încredinţată că iubitului i se întâmplase vreo nenorocire.

Acuma.... acuma însă trebuia să se gândească şi la ea, căci furia lordului Milton creştea tot mai mult.

Mignon se îndepărtă de fereastră împleticindu-se, se plimbă nehotărâtă prin odaie, apoi deodată, căzu pe un scaun, cu un geamăt de durere:

Ce să-i spună lordului?.... Cum să-i explice prezenţa ei în casa aceasta?

Orice i-ar spune, el nu o va crede şi afară de aceasta, lordul Milton nu făcea parte din oamenii cu porniri cavalereşti, cari în asemenea cazuri, se despart de soţiile lor, fără ca lumea să afle vra-

dată, cari erau adevăratele motive ale despărțirii.

Dacă lordul ar fi intrat în odaie în clipa aceea, teama, groaza care se întipărise pe chipul soției sale, i-ar fi trădat adevărul numaidecât.

Deodată, privirile Mignonei rămaseră ațintite asupra oglinzei mari venețiene, care se găsea în dreptul unuia din pereți. Oglinda aceasta... începuse să se miște din senin.

Sărmana femeie sări în sus și vru să fugă în spre fereastră.

Dar oglinda se și învârtise în jurul său, iar în dosul ei se ivi o ușă secretă, în pragul căreia apăruse un călugăr.

O rasă lungă, castanie, îi cădea de pe umeri, până peste picioare, capul îi era învăluit în glugă, iar o mască neagră de mătase îi acoperea chipul, ascunzându-l de privirile cercetătoare ale Mignonei. O barbă lungă și albă acoperea și partea inferioară a obrazului, împiedicând-o pe lady Milton să zărească fie chiar și numai o trăsătură din chipul călugărului.

Mignon rămase împietrită, în vreme ce călugărul se apropia de ea în vârful picioarelor și-i șopti la ureche:

— Ai încredere în mine, Mignon Milton.... Sunt prietenul tău!

— Prietenul meu?.... Ah, atunci ești misteriosul prieten, care s'a arătat lui Aristide de Lamotier ca pescar, ca doge al Veneției, ca spaniol... Atunci te cunosc, călugăre, cu toată travestirea ta.... Nu ești nimeni altul, decât....

— Taci!.... Nu rosti nume, ci mai bine să trecem cât mai repede la fapte, căci ești pierdută, dacă mai rămâi multă vreme în odaia aceasta.

— Deoarece știi totul, prietene — zise Mignon — te rog ajută-mă.... sfătuește-mă, ce să fac?

— Ce să faci?.... Să fugi, cât mai este timp... Mai avem câteva minute, deoarece am fost îndeajuns de prevăzător să aleg pentru întâlnirea voas-

tră o odaie, a cărei ușă să nu poată fi deschisă prea iute și nătăfleții aceștia de Patrick și Thomas își vor mai rupe câțiva dinți, mai înainte de a vedea broasca sărită....

Iute, lady Mignon, dă-mi toaleta d-tale și fugi prin această ușă secretă.... Rasa mea îți va ascunde trupul, iar barba falșă îți va face obrazul de nerecunoscut.

— Ce-mi ceri, prieten misterios? — făcu Mignon, foarte mirată. — Să mă desbrac în fața d-tale?.... Să-ți dau toaleta mea?

— Mignon, nu uita că ai în fața d-tale un om, de care d-ta însăți ai spus că este un adevărat cavaler... Adu-ți aminte că omul acesta a petrecut aproape o noapte întreagă în odaia d-tale de culcare, din care s'a îndepărtat, fără să se atingă de d-ta.... Acestui om poți să-i încredințezi toaleta d-tale.... Dealtfel, n'avem altceva de făcut și dacă vei pierde timpul cu vorbărie nefolositoare, vor trece și cele câteva minute, cari ne-au mai rămas și atunci...

— M'am hotărât! — zise Mignon, deodată. Te rog, însă, să stingi lampa!

— Asta o făceam în orice caz! — răspunse călugărul, care apropiindu-se de perete, învârti comutatorul ce stinse îndată lumina electrică.

Odaia se cufundă în beznă, iar în clipa următoare se auzi foșnetul unor veștminte de mătase, cari erau atinse de mâini tremurânde.

— Ticăloșilor!... Dobitocilor! — tună afară, lordul Milton. Boilor, nu sunteți în stare nici măcar să spargeți o broască!

Dar dacă nu isbutiți, atunci voi sparge eu ușa cu capetele voastre.... Stați... se aude un foșnet de rochii.... Acuma ticălosul care mi-a necinstit casa va fugi!....

— Ești gata, lady Mignon?

— Sunt gata — îi șopti Mignon, călugărului. Dar unde ești, misteriosul meu prieten?

— Aici! Dă-mi rochia d-tale şi ţine în schimb rasa mea de călugăr!

— Sunt gata — răspunse ea. — Tocmai mi-am pus rasa... numai să-mi leg şi cordonul... Aşa.,, Acuma sunt cu totul gata, prietene... Spune-mi însă, te rog, unde duce coridorul misterios, prin care ai venit d-ta, adineaori?

— Pe stradă... Vei merge până la colţul străzii Nisei... Acolo vei găsi o trăsură închisă, cu care te vei duce până acasă... Cu vizitiul însă să nu vorbeşti niciun cuvânt... Lasă-l să mâne caii cât mai iute, iar când vei ajunge acasă şi vei fi întrebată de lord, fă-l să simtă toată indignarea nevinovăţiei d-tale.

— Dar d-ta, prieten misterios, vei rămâne aici?

— Da, eu voi rămâne şi-mi voi îngădui să-l aştept pe mylord!

— Dar te va recunoaşte îndată!

— Nu te teme! Imi voiu pune broboada d-tale de dantelă pe cap şi dealtfel, în întuneric, nu se deosibeşte o mână de alta.

— Cum să-ţi pot mulţumi, pentru tot ceeace ai făcut pentru mine?

— Fii fericită şi fă şi pe alţii fericiţi... asta este tot ceeace îţi cer... Şi acuma... îngăduе-mi să-ţi mai sărut odată frumoasele mâini... dar ia te uită, văd un superb inel cu briliante strălucind pe degetul d-tale.... Mai am un inel dela d-ta, n'ai vrea să mi-l dăruеşti şi pe acesta?

— Din toată inima şi dacă aş avea o mie de inele, ţi le-aş dărui pe toate.

— Iţi cer inelul acesta, nu pentru briliantele lui.... Vreau însă o amintire, pentru fiecare faptă bună, pe care am săvârşit-o în viaţă.... Poate că odată voiu avea nevoe de aceste amintiri!

Mignon îşi scosese inelul de pe deget şi-l aşează pe degetul mijlociu al tânărului.

După aceea tânărul duse mâna frumoasei femei la buzele sale şi o sărută, galant, apoi o conduse pe

Mignon până la ușa secretă, prin care ea dispăru.

O apăsare pe un buton ascuns și oglinda își reluă locul obișnuit. Nimeni n'ar fi putut bănui că în dosul ei se ascundea un coridor secret.

Misteriosul străin, care se găsea acuma singur în odaie, îmbrăcă veștmintele lady-ei Milton. După cât se părea, era obișnuit cu asemenea travestiri, deoarece nu trecură decât câteva clipe și era gata îmbrăcat în rochia scumpă a lady-ei. Pe urmă își legă și broboada de dantele pe cap și se întinse pe canapea, ascunzându-și fața în pernele moi.

In aceeaș clipă sări și ușa din țâțâni, căci mulțumită unor drugi de fier, Patrick și cu Thomas isbutiseră s'o spargă.

Lordul Milton se repezi în odaie ca un tigru.

— Intuneric... beznă — strigă el. — Ah, madame, asta nu-ți va folosi la nimic, fiindcă știu că ești aici... dar el... Unde ești, madame?.,, Fulgere și trăsnete, ăsta a fost genunchiul meu.... Blestemată beznă!.... Lumină... să se facă lumină!

— Aici sunt, mylord — strigă atunci o voce înăbușită, în șoaptă. — Voi mărturisi totul.... totul... Mai înainte însă trimite-i acasă pe cei doi servitori, cari te-au însoțit până aici....

— Ești singură madame? — întrebă lordul Milton.

— Singură!

— Vom vedea îndată! — răspunse englezul, scoțându-și chibriturile din buzunar și aprinzând o lumânare.

La razele ei zări un trup mlădios de femeie, întins pe canapea. Este adevărat că fața doamnei n'o putea vedea, deoarece era ascunsă între perne, dar cunoștea prea bine toaleta soției sale.

Lordul Milton răsuflă ușurat!.... Slavă Domnului că era singură.... Fie că domnul, cu care soția lui își dăduse întâlnire acolo, fugise pe fereastră,

fie că... Mignon venise la această întâlnire pentru a vedea vreo prietenă și nu un bărbat.

Dacă adevărul era cazul dintâi, atunci cu atât mai bine, căci nu va mai fi nevoit să ceară socoteală vreunui tânăr bătăios și deci, nu va ajunge la un duel, de care era mai bine să se ferească.

Trebuie să mărturisim însă că el își iubea soția foarte mult și la drept vorbind, ar fi preferat s'o găsească nevinovată... Poate că Mignon venise într'adevăr cu o prietenă, sau aștepta vreo prietenă și atunci.... atunci, în casa aceasta singuratică poate că soția lui nu-i va mai refuza gingășiile, pe cari i le refuza cu încăpățânare în locuințele lor luxoase.

Deaceea nici nu șovăi o clipă să-și trimită servitorii de-acolo.

— Plecați! — le strigă el lui Patrick și Thomas. — Ce stați gură cască și vă holbați la mine? Nu vedeți oare că lady-ei i-a venit rău în mijlocul carnavalului și de aceea a fost silită să intre în casa aceasta? Doamne, cum să-ți mulțumesc că m'ai trimis la timp, pentru a-i mai putea veni în ajutor!

Patrick și Thomas, cari erau îndeajuns de obișnuiți cu ciudățeniile stăpânului lor, părăsiră odaia....

Intre timp, la lumina lumânării lordul descoperise comutatorul electric și învârtindu-l, făcu lumină.

Atunci el se apropie de divanul, pe care zăcea trupul mlădios de femeie.

— Scumpa mea soțioară! — zise el, cu glas mieros — mi-e teamă că am fost nedrept față de tine! Cred însă că ești încredințată că numai dragostea pentru tine m'a împins să te urmăresc pas cu pas.

Scumpa mea Mignon, suntem singuri... spune-mi o vorbă dulce.... dă-mi o sărutare, cu buzele tale de purpură și niciodată... Dumnezeule, ce însemnează asta?

* * *

Trupul de femeie de pe divan se ridicase deodată, în clipa următoare misteriosul personaj își

smulse broboada de dantelă de pe cap, își scoase masca de mătase și ieși la iveală chipul cu trăsături hotărâte ale unui tânăr.

Lordul vru să fugă, dar la jumătatea drumului puterile îl părăsiră, genunchii i se înmuiaseră și nu lipsi mult să cadă la pământ.

— Un bărbat! — murmură el, în vreme ce dinții îi clănțăneau în gură, — Un bărbat... în toaleta soției mele!... Ah, am fost atras într'o cursă... Vor să mă fure!

— Agerimea minții d-tale este vrednică de admirat, lord Milton — răspunse cel travestit în femeie. — Ai ghicit adevărul! Te rog ai buna-voință și deșartă-ți buzunarele... Cred că și astăzi, ca de obicei, ai la d-ta un portofel bine căptușit.... Dar repede, mylord, eu n'am timp de pierdut...

— Ticălosule.... tâlharule! — urlă lordul, care era tot atât de sgârcit, pe cât era de gelos. — Am la mine douăzeci de mii de franci și afară de aceasta și lucruri prețioase, pentru alte douăzeci de mii!

— Numai patruzeci de mii de franci? — strigă mascatul, în aparență desamăgit. — Nădăjduiam să ai mai mult la d-ta, lord Milton... Data viitoare te-aș ruga să umbli cu mai mulți bani la d-ta... căci Egizio Ettore nu se mulțumește cu nimicuri!

— Egizio E....

Cealaltă parte a numelui, pe care lordul Milton vru să-l rostească îi rămase în gât.

Englezul începu să tremure ca varga, buzele i se frământau fără a prinde cuvinte între ele, apoi își lăsă capul peste piept, ca un om, care se resemnează să moară.

— Văd că-mi cunoști numele — strigă brigandul — și cred că ai auzit și că eu n'am obiceiul să mă rog de două ori, când vreau ceva... Deaceea, te rog mylord să ai bunăvoința să-ți întorci buzunarele pe dos!

Lordul Milton, care deabia mai putea răsufla de groază, căzu în genunchi.

— Ridică-te, mylord — urmă Egizio Ettore — gândeşte-te ce s'ar spune în lumea d-tale, dacă s'ar afla că ai îngenunchiat în faţa lui Egizio Ettore!

Lordul Milton se ridică din genunchi, dar brigandul trebui să-l sprijine, căci se clătina pe picioare, ameninţând să cadă din nou.

— Egizio Ettore? — repetă lordul, — Să fie oare adevărat? Am căzut oare în mâinile temutului bandit?... Vai, dacă aş fi bănuit eu asta!

— Atunci fără îndoială că n'ai fi venit în casa pescarilor, de pe Calea Nisei. Eu însă am rânduit lucrurile de minune, pentru a te ademeni aici.

Mi-am îngăduit să fur o toaletă complectă de a soţiei d-tale, să mă travestesc în această toaletă în podul locuinţei d-tale şi astfel să fac drumul până aici.

D-ta, mylord, gelos şi bănuitor ca întotdeauna, ţi-ai pus spionii pe urmele mele. Aceştia, încredinţaţi că au de a face cu lady Milton s'au luat după mine, iar când m'au văzut intrând în casa aceasta, au alergat iute să-ţi anunţe descoperirea lor.

Fireşte că atunci n'ai ştiut cum să alergi mai iute până aici... spre a-ţi surprinde soţia.

Lordul Milton îşi duse mâinile la cap şi de mânie începu să-şi rupă părul.

— Am fost tras pe sfoară! — strigă el. — Am fost păcălit în chipul cel mai groaznic!... Ah, nătărăii aceia, îi voiu alunga din casa mea!

— Să nu faci asta, mylord! — răspunse Egizio Ettore, zâmbind. — Lasă-i să-şi câştige pâinea

Cereţi mâine fascicola 51-a tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare. 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5.

cea de toate zilele în casa d-tale, căci s'au dovedit îndeajuns de isteți, spărgând ușa aceasta grea de stejar! Dacă aici poate fi vorba de o prostie, atunci numai d-ta ai săvârșit-o, punând la îndoială virtutea soției d-tale. Vezi d-ta, mylord, o femee trebuie să fie adorată, cinstită, crezută, căci, trebuie să recunoaștem că într'o căsnicie acela care este cel dintâi necredincios, e întotdeauna soțul. Chiar d-ta mylord, ai putea jura că-i ești lady-ei Milton tot atât de credincios, după cum ai vrea să-ți fie ea d-tale?

— Eu.... îngână lordul Milton, încurcat — în ceeace mă privește pe mine.... nimeni nu poate spune....

— Că n'ai fi un oaspe credincios al Terezei Galdano — îl întrerupse Egizio Ettore pe lord. — Vezi, mylord, eu aș putea să-ți istorisesc multe întâmplări, cari te-ar compromite grozav, dacă n'aș prefera să-ți fac o mică revizie la buzunare. Să începem, deci! Mai întâi, portofelul!

— Poftim! — scrâșni Milton. — Imi vei îngădui însă să-mi iau hârtiile din el!

— Hârtiile, ți le pun la dispoziție. Eu vreau bancnote și nu note diplomatice... Așa!... Iată cele douăzeci de mii de franci! Asta ar fi unul la mână! Punctul doi?

— Punctul doi? Dar oare nu ești mulțumit cu douăzeci de mii de franci?

— Cred că mi se va da mai mult. Oare diplomații nu iau tot ceeace pot lua? Și vezi d-ta, mylord, noi, briganzii ne-am pus în cap să urmăm întocmai pilda diplomaților.... Ai un minunat lanț modern și de el atârnă, fără îndoială, un ceasornic tot atât de minunat! Inainte, domnul meu! Sunt curios să știu cât este ceasul!

Cu o mișcare iute, Egizio Ettore intră în stăpânirea lanțului și a ceasornicului.

— Lanțul mi-a fost dăruit de vice-regele Indiei! — îngână lordul, cu tristețe.

— Vice-regele se va grăbi să-ți dăruiască un al doilea lanț! Spune-i doar că Egizio Ettore a vrut să aibă și el o amintire dela Excelența Sa.

— Iar ceasornicul.... ceasornicul acesta îl am dela o vizită a regelui Suediei la Curtea engleză.

— Dacă regele Suediei ar fi știut — zise brigandul — că din stăpânirea d-tale, ceasornicul acesta va trece în buzunarul lui Egizio Ettore, fii fără grijă că ți-ar fi dăruit unul și mai scump. Dar să nu ne împotmolim la ceasornic și lanț... Acul acesta, pe care-l porți la cravată, îmi place foarte mult...

— Am cumpărat acul acesta de cravată la „Tifany" în New-York — urlă englezul, căruia de mânie neputincioasă îi dăduseră lacrimile. — M'a costat trei mii de dolari, în cap!

— Numai trei mii de dolari?... Păcat! Ar fi trebuit să-ți pui pentru ziua de astăzi un ac mai scump la cravată! Dar însfârșit, data viitoare cred că vei fi mai prevăzător!.... Acuma, inelele! Acela cu rubinul cel mare și briliante împrejur îmi place foarte mult. Vezi, mylord, mai am și eu aici, pe degete, câteva inele, cari nici ele nu sunt de disprețuit! Pe ale d-tale le voi așeza alături de ele.

Lordul își scoase singur inelul de pe deget.

— Acuma însă, cred că am terminat? — strigă el. — Nu știu ce ai putea să-mi mai iei! Portofelul, ceasul, lanțul, acul de cravată!...

— Nu mai rămâne, decât portmoneul, în care cred că vei fi având ceva mărunțiș! Fii bun, te rog și răstoarnă-i cuprinsul pe masă!

— Egizio Ettore, d-ta ești un diavol! — exclamă lordul.

— Dimpotrivă — răspunse brigandul, râzând. — Diavolul dă oamenilor comori, spre a-i ispiti cu ele! Eu le iau dela oameni, spre a-i face să fie

simpli şi cu moravuri mai slabe.... Aşa dar, să vedem portmoneul!

Lordul îşi deschise portmoneul şi douăzeci de napoleoni căzură pe masă.

— Numai douăzeci de cocoşci? — exclamă brigandul, oare cum mirat.

Brigandul făcu să dispară prada în buzunarele sale, cu o iuţeală nebănuită. In timpul acesta lordul scrâşnia din dinţi.

— Acuma suntem gata, mylord — zise brigandul. — Cred că n'ar strica să fumăm pipa păcii, după obiceiul indienilor. Intâmplarea aceasta îţi va sluji drept învăţătură că nu este bine să-ţi bănueşti soţia, s'o urmăreşti cu spioni şi să te interesezi de fiecare pas, pe care-l face. Nu uita această mică învăţătură şi când vei simţi că gelozia te roade din nou, gândeşte-te puţin la... prea supusul d-tale Egizio Ettore.

— Mă rog şi acuma pot pleca? — întrebă lordul. — Cred că am terminat! Sau poate că vrei să-mi mai iei şi ghetele din picioare?

— Ferească Sfântul! Ghetele ţi le las! N'am ce face cu ele, căci piciorul meu e mai mic decât al d-tale. Nu renunţ însă la pipa păcii şi deaceea mă văd nevoit să te rog să-mi dai o ţigară.

Englezul scoase din buzunar o tabacheră foarte elegantă şi deschizând-o, i-o întinse lui Egizio Ettore.

— O foarte frumoasă tabacheră! — exclamă acesta. — Nu mă pot împotrivi dorinţei de a o ţine ca amintire dela d-ta. Doreşti şi d-ta o ţigară?

— Mulţumesc, nu fumez! — răspunse lordul, furios. — Mi-a trecut orice poftă!

— Atunci ţigările d-tale îmi vor ţihni cu atât mai mult mie! — răspunse brigandul. — Te rog, mylord, dă-mi şi un foc.

Lordul Milton trebui s'o mai facă şi pe asta, iar Egizio Ettore îşi aprinse ţigarea, cu uh gest de nepăsare.

— Acuma, domnul meu — zise brigandul —

poți pleca. Înapoiază-te acasă și sunt încredințat că-ți vei găsi soția cuminte, ca întotdeauna, în budoarul ei.

Zicând aceste cuvinte, Egizio Ettore îl conduse pe englez până la ușă. În clipa următoare lordul îi trecu pragul și se repezi pe scări în jos, ca urmărit de tătari.

Aproape în acelaș moment se stinse și lumina electrică în casă. Egizio Ettore dispăru într'un coridor, luă din cui un domino, pe care și-l pregătise mai dinainte și-l aruncă pe umeri și în vreme ce lordul Milton se îndreptă, pe jumătate mort, în spre trăsura, pe care o lăsase în colțul străzii, brigandul se strecură afară din casă și o luă pe un drum lăturalnic în spre oraș.

In fața bisericii San Loretto se opri. Pe treptele bisericii ședea ghemuit un orb, condus de o fetiță de vreo șapte ani.

Egizio Ettore se apropie de ei și vărsă cei douăzeci de galbeni în mâinile fetiței.

— Ține, copila mea — zise brigandul — și du-ți bunicul acasă. Spune-i că galbenii îi trimite lordul Milton, și că acela, de care s'a servit, pentru această faptă creștinească, este.... Egizio Ettore!

Mai înainte ca fetița să fi putut îngâna vreun cuvânt de mulțumire, brigandul dispăru în mulțimea măștilor....

CAP. 43

Paiața și Colombina

Sărind de pe fereastră, contele Aristide de Lamotier era încredințat că va cădea într'o grădină. Din clipa, în care străbătu aerul, zări la picioarele sale ceva negru, care se legăna ca valurile mării. Mai înainte însă de a-și putea da seama ce minune a naturii îi ieșise în cale, valuri reci îi înghițiră

trupul şi se împreunară peste capul său.

Peste câteva clipe ieşi iarăş la suprafaţă, dar curentul apei îl luă cu sine, ducându-l ca pe o jucărie a valurilor.

In curând însă, firea sa puternică învinse leşinul, care ameninţa să-l cuprindă şi când îşi deschise ochii, zări în jurul său valuri nesfârşite, pe braţele cărora se îndepărta tot mai mult de ţărmul, unde se ridicau nenumărate case mari şi mici.

Aristide de Lamotier înţelese îndată că edificiul, în care se întâlnise cu Mignon, era mărginit de mare şi că deci, sărind de pe fereastră, el căzuse în valurile mării şi nu într'o grădină, după cum nădăjduise.

Dar prea mult timp nu-i rămânea pentru a se gândi la situaţia sa, deoarece valurile îl purtau tot mai mult în spre larg. Pe de altă parte însă, nici nu îndrăznea să se apropie de ţărm, deoarece se temea că ar putea ieşi la uscat tocmai în dreptul casei, din care fugise şi n'ar fi fost de mirat să se trezească faţă în faţă cu lordul Milton.

Deaceea, înotă mai întâi de-alungul ţărmului şi numai după ce se îndepărtă binişor de locul unde sărise în apă, se hotărî să iasă la mal.

Cartierul în care se găsea acuma, însă, nu părea să fie prea ispititor. Casele erau dărăpănate, mai toate mici, în cari totuş locuiau o sumedenie de oameni, claie peste grămadă.

Dar aproape fiecare cat al acestor clădiri, aveau câte un balcon, sau câte o „loggia", cum i se spune în limba italiană.

Ferestrele erau luminate şi din dosul lor se auzeau sunete de mandolină, de flaut, de ocarine. Afară de aceasta Aristide auzea lămurit tropăitul dansatorilor, ciocnetul paharelor, ţipetele femeilor.

In orice caz însă, era nevoit să intre într'una din aceste case, spre a-i ruga pe locuitorii ei să-i îngăduie să-şi usuce hainele la foc.

Lamotier zări o căsuţă, care i se păru ceva mai

prietenoasă decât celelalte și se îndreptă în spre țărm, înotând mai iute.

Tocmai atinsese pământul cu picioarele, când deodată atențiunea îi fu atrasă de o gălăgie infernală, ce venea dintr'unul din balcoanele unei case de pe mal.

In balconul acela se puteau vedea patru bărbați, îmbrăcați în portul pitoresc al pescarilor din nordul Corsicei și acești patru bărbați se pare că n'aveau altceva de făcut, decât să care cu pumnii, cu picioarele, cu ce nimereau, într'un al cincilea, care purta un costum de paiață.

Spre nenorocul paiației, doi din bărbați mai erau înarmați și cu niște bastoane, cu cari loveau fără milă.

Aristide se îngrozi. El își dădu seama că, dacă neîndurătorii pescari mai continuau mult cu gluma lor nesărată, nefericita paiață își va da sufletul în brațele lor. Pe dealtă parte Lamotier crezu să bănuiască și pricina acestei bătăi, deoarece în spatele celor patru bărbați se ivi o femeiușcă de toată nostimada, care purta un costum de Colombină.

Pe semne că paiața se apropiase prea mult de Colombină și acuma, cei patru pescari, cari fără îndoială că erau și ei dornici de buzele Colombinei, căutau să se descotorosească de nepoftit.

Aristide de Lamotier, care nu părăsea niciodată pe un nenorocit, care putea avea nevoie de ajutorul său, se ghemui în apă, până la gât și aștepta astfel să vadă ce va urma.

Căci cei patru din balcon păreau hotărâți să-l arunce pe nenorocit în mare, ceeace acesta nu prea voia, deoarece se apăra din răsputeri.

Deodată unul din pescari îl apucă pe nenorocit de picioare, iar ceilalți doi lovirâ cu bastoanele în mâinile lui, până când acesta, vrând-nevrând, trebui să dea drumul drugului de fier al balconului. In clipa următoare apoi, Aristide văzu trupul paiației

făcând un "salto mortale" prin aer și căzând ca o săgeată în mare.

Nenorocitul căzuse în apă chiar lângă el și făcea încercări desperate, de a se ține la suprafață. Mai întâi eșiră la iveală o pereche de mâini, apoi se ivi capul, pentru o clipă, pentru a dispărea iarăș, făcând loc la două picioare strâmbe.

— Drace! își spuse Aristide, când zări picioarele acestea îndreptate implorător în spre cer — tacâmul ăsta de picioare slăbănoage și strâmbe îmi aduce aminte de...

Dar mai înainte de a-și fi exprimat gândul, nefericita paiață își adună puterile pentru ultima oară și se sbătu până la suprafață, unde începu să dea cu disperare din mâini și din picioare.

Paiața mai scoase un strigăt de ajutor, apoi adăugă:

— Sunt pierdut!... Vai, mai bine rămâneam la Paris!

Cuvintele acestea, rostite în limba franceză, avură ca resultat că Aristide de Lamotier se repezi deodată la paiață, îl apucă de cap și-l ținu atâta timp la suprafață, până când nenorocitul scuipă înapoi în mare, apa pe care o înghițise.

— Tric-Trac!... Nenorocitule!... Prostule!... Ce este cu tine? — îi strigă Aristide servitorului său.

— Ce este cu mine? — strigă Tric-Trac. — Iacă, am picat și eu din cer, n'ați văzut?

— Dacă cerul tău este acolo, unde se găsesc Colombinele — zise Aristide, râzând — atunci n'ai mințit! Dar spune-mi, nenorocitule, știi tu unde te găsești?

— Acolo unde am avut plăcerea să-mi revăd stăpânul. Dacă nu mă înșel, înotăm amândoi prin apă.

— Ești un prost incorigibil! Cine ți-a îngăduit să părăsești casa? Cum ajungi tu în costumul acesta de maimuță?

— Domnule conte... m'am gândit că odată sunt

și eu la Bastia și odată pe an este Carnavalul numai.

Aristide trebui să se mulțumească, măcar deocamdată, cu răspunsul acesta, și se gândi că era timpul să-și scoată vrednicul servitor din apă.

Il apucă deci pe Tric-Trac de ceafă și porni cu el, în spre țărm.

Contele de Lamotier urcă malul fără multă greutate și când Tric-Trac simți din nou pământ tare sub picioare, se aruncă în genunchi în fața stăpânului său, îi cuprinse picioarele și strigă:

— Stăpâne, mi-ai scăpat viața! Dar de ce n'ai venit cu un sfert de ceas mai înainte, căci atunci m'ai fi cruțat și de o bătaie, care n'a fost ruptă din rai, ci din fundul iadului, stăpâne!

— Tric-Trac, eu bănuiesc — zise Aristide de Lamotier, ridicându-și servitorul din henunchi și pornind cu el — că ai meritat cu vârf și îndesat bătaia aceasta. Dar spune-mi, ești în stare să mergi, măcar până când vom găsi vreo trăsură?

— Mărturisesc că deabia mă mai țin pe picioare — răspunse Tric-Trac. — Cum însă acuma sunt din nou lângă domnul conte, simt că puterile îmi renasc. Mi-e frig însă.... al naibii de frig!

— Inainte, atunci, — porunci Aristide. — Să căutăm să ieșim cât mai iute din mahalaua aceasta, cine știe dacă cei patru pescari nu se hotărăsc să-ți mai revadă odată născiorul.

— Domnule conte — se tângui Tric-Trac — vorbește-mi de orice grozăvie din lume, numai că voi mai cădea încodată în mâinile acestor câini de corsicani, nu-mi mai spune... Vai, Colombină, Colombină, ce urât ți-ai trădat paiața ta!

— Dacă ți-ai redobândit mințile, atunci istorisește-mi odată cum se cade, ce s'a petrecut! — zise Aristide. Mai înainte de toate, spune-mi cum ai ajuns în mahalaua aceasta și cine naiba te-a pus să intri în casa aceea?

— Deoarece știți totul, domnule conte — răspunse Tric-Trac, abătut — n'are niciun rost să vă mai

ascund amănuntele. Deaceea vă voi istorisi toată povestea calvarului meu.

„Când v'am văzut pe dv., pe domnul Neuville și baronul Lamberg, părăsind casa, m'a cuprins deodată o dorință de neînvins, de a mă arunca și eu în valurile carnavalului...

„Încă din timpul zilei mi-am făcut rost de un costum minunat de paiață.... Dracul să-l ia, căci numai el este vinovat de ceeace am pătimit!

„L-am îmbrăcat deci, mi-am vopsit fața frumos, și m'am avântat în mijlocul mulțimii pestrițe, care era alcătuită din toate măștile, pe care și le poate închipui o minte omenească. A fost frumos, domnule conte!

„Cu timpul, însă, am început să mă plictisesc. Toți inșii de sex masculin, erau împerechiați cu inse de sex femenin! Mergeau braț la braț, se lipeau duios unii de alții, ședeau împreună prin cofetării și cafenele, mâncând înghețată.... în vreme ce eu îmi mâncam singur înghețata... M'am gândit atunci, să-mi caut și eu o tovarășă de Carnaval.

„La cotitura unei străzi mă întâlnii cu o mască... Era făptura cea mai fermecătoare, pe care am văzut-o vreodată în viața mea.... Era o Colombină, domnule conte.

„Voia să treacă pe lângă mine și-mi aruncă în față un pumn de confetti. Cum eu nu aveam ce să-i arunc, drept răspuns m'am aruncat pe mine însumi la pieptul ei și ea n'a găsit gluma de prost gust.

„Am întrebat-o dacă-mi dă voie s'o însoțesc și ea a început să râdă... O luai deci de braț și pornirăm într'o încântătoare hoinăreală prin oraș.

„Am intrat prin diferite cafenele, am plătit; i-am cumpărat flori, m'a făcut să înțeleg că-i este foame și am mâncat un pui fript și am comandat o „giardinetto" plină cu dulciurile și fructele cele mai gustoase; ne-am oprit în fața diferitelor vitrine și mi-a dat să înțeleg că ar vrea să aibă cutare sau cutare broșă, iar eu am plătit, domnule conte

„Așa s'a întâmplat că s'a lăsat seara și a sosit momentul, în care voiam să am și eu o mică răsplată pentru jertfele băneștі pe cari le făcusem.

„— Sunt obosită! — îmi răspunse ea, când i-am cerut o sărutare. — Du-mă acasă, paiață!

„Acasă?... Cu atât mai bine. Luarăm o trăsură, ea îi dădu adresa sa birjarului, acesta îmi ceru douăzeci de franci pentru cursă, iar eu am plătit. Dar când odată în trăsură, am încercat să fiu drăgăstos cu ea, Colombina îmi alunecă din mâini ca apa, eu încercai din nou, ea se feri iarăși și până în cele din urmă, am isbit cu cotul geamul trăsurii și l-am spart, ceeace m'a costat alți zece franci.

„In sfârșit... în sfârșit am ajuns în fața casei.

„Colombina mea deschise ușa cu o cheie, apoi îmi dădu deodată un bobârnac peste nas, și vru să închidă ușa, lăsându-mă pe din afară. Vedeți însă, domnule conte, mă cam așteptam eu la una ca asta și eram hotărât să nu mă las tras pe sfoară, după ce făcusem atâtea cheltueli.

„Mi-am vârât deci piciorul între ușă și prag, am deschis-o și m'am luat după Colombină în sus pe trepte. Ea deschise o ușă din dosul căreia mă isbi în nas un miros de tutun și de polenta. Cu toate acestea, intrai după ea în odaie. Acolo, în jurul unei mese, ședeau patru golani și jucau cărți.

— Frumos — mă gândii eu — fără îndoială că banditii aceștia sunt gentlemeni, cari s'au mascat pentru Carnaval.. Colombina mea a fost atât de drăguță să mă prezinte și dacă la început, cei patru mascaloni mă priviră amenințător, privirile lor se mai îndulciseră, când Colombina mea le spuse ceva într'un fel de italienească scrântită, din care eu n'am priceput o boabă.

„Cei patru bănuiți gentlemeni mă poftiră să iau loc și să joc cărți cu ei....

— Drace! Nu cumva ai făcut-o? — îl întrerupse Aristide de Lamotier. — Omule, de câte ori ți-am spus să fii prudent cu oamenii din țara aceasta!

— Domnule conte ,mica Colombină își scosese masca și atunci ieși la iveală cel mai fermecător chip de păpușă, pe care l-am văzut eu vreodată. Ea mă mângâie pe obraji, îmi zise „paiața ei", îmi așează cărțile în mână... Și deodată mă trezii în mijlocul celor patru și jocul începu în cinci.

„Domnule conte, a fost un joc îngrozitor. Oamenii aceștia jucau ca niște turbați. Fiecare carte era întovărășită de o înjurătură, fiecare pierdere de o amenințare. Mă trecuseră sudorile morții.... Cu toate acestea trebuia să joc mai departe și asta însemna să pierd și mai mult.

„In cele din urmă nu mai aveam nicio centimă în buzunar și sosi momentul, când urma ca neputința mea de plată să fie dată la iveală.

„Mă făcură pungaș, ticălos, bandit și până în cele din urmă tăbărâră asupra mea cu bâtele și-mi cărară la lovituri, până când de teamă să nu fiu ucis, mă ghemuii sub masă.

„Deacolo, în teama mea de moarte, descoperii o ușă de sticlă, care dădea într'un balcon.

„Isbuti într'adevăr să ajung până la ușa balconului, cu cei patru sălbatici în urma mea. Spre nețărmurita mea groază văzui apoi că, pe sub balcon nu trecea nicio stradă, ci... marea, apă... și numai apă!

„Ceeace a urmat, ați văzut și dv.

Tot timpul istorisirii servitorului său, contele de Lamotier deabia se putea ține să nu izbucnească în râs.

— Și nădăjduesc că aceasta va fi cea din urmă prostie a ta, spuse el apoi, dar iată o trăsură! S'o luăm, pentru a ne înapoia cât mai iute acasă.

Aristide strigă birja, se urcară amândoi în ea și în mai puțin de un sfert de ceas trăsura opri pe malul mării, în fața casei în care locuiau cei trei parisieni.

— Domnule conte — zise Tric-Trac, ajutându-și stăpânul să coboare din birjă — cred că cel mai bun

lucru ar fi să ne pregătim niște ceaĭ fierbinte, iar apoi să-mi îngăduiți să mă retrag într'un colț și să-i mulțumesc lui Dumnezeu că ne-a scăpat. Voi spune trei Tatăl Nostru, iar dacă aș avea o carte de rugăciuni....

Tric-Trac nu putu să-și dea seama, pentru ce stăpânul său se clătină, scoțând un țipăt înăbușit și pentru ce se rezemă de peretele casei, spre a nu cădea la pământ.

— Domnule conte.... stăpâne... pentru numele lui Dumnezeu, ce aveți?... Așa dar să fie adevărat că apa mării conține otrăvuri ascunse?... Pe semne că ați înghițit și dv. ceva, domnule conte...

— Taci, nenorocitule, taci! — strigă contele de Lamotier. — Cuvintele tale mi-au desvăluit ceva îngrozitor!.... Dumnezeule... am pierdut cartea de rugăciuni a Mignonei... dovada nenorocirii sale... zace undeva prin vreo stradă de mahala... sau este purtată de valurile mării!

CAP. 43 44

Noua stăpână a palatului prințului de Paris

A doua zi de dimineață, când se trezi din somn, Robert de Paris nu era deloc în toane bune. Restul nopții îl petrecuse cât se poate de rău, cu toate că era încântat de felul cum se sfârșise duelul cu Aristide de Lamotier.

El își dăduse seama că tânărul parisian era un mult mai bun mânuitor de spadă, decât el și văzuse că sfârșitul i se apropie, când deodată comisarul acela de poliție ieși din tufiș, urmat de patru fantasini, spre a-l lua pe potrivnicul său și după cum spusese el, spre a-l duce în închisoare. Pe el, pe Robert de Paris ,îl lăsase liber, pe simplul cuvânt că va veni la proces.

De proces însă, Robert de Paris nu se temea de

loc. El cunoştea autorităţile corsicane prea bine şi ştia că nu vor îndrăsni să se atingă de un membru al familiei de Paris. In cazul cel mai rău, procesul avea să se sfârşească cu o amendă în bani, căci duelul nu fusese pătat de sânge şi nici măcar nu se terminase.

Dealtfel nici ştirile, pe cari le primi la întoarcerea sa acasă nu fură nesatisfăcătoare. Leblanc îl încredinţă că el însuş a dus-o pe Mariana, înapoi, la Tereza Galdano, cu ajutorul a doi servitori cre-

dincioşi. In chipul acesta contele de Paris putea fi liniştit şi în afacerea cu Mariana, căci atâta vreme, cât fata se găsea în casa Terezei Galdano, ea nu-i putea scăpa. El nu bănuia ce lovitură i se dăduse în noaptea aceea. El nu ştia că în vreme ce Leblanc şi cu cei doi servitori era cu Mariana pe drum în spre Tereza Galdano, un mascat se strecurase în dormitor, pe fereastra balconului şi că acest mascat, cu ajutorul unor chei falşe, deschise masa de scris, din care nu luase nimic altceva, decât o carte mică,

neagră, pe al cărei înveliș era tipărită o cruce de aur.... cartea de rugăciuni.

După cum am spus însă, cu toate acestea, Robert de Paris avu o noapte foarte rea.

Când adormi în cele din urmă, fu urmărit de visuri atât de grozave, încât a doua zi, când Leblanc veni să-și îndeplinească datoria de toate zilele și să-și îmbrace stăpânul, avu de îndurat foarte mult.

— Cât este ceasul? — întrebă contele de Paris, când Leblanc îi luă de pe umeri halatul.

— Tocmai acum a sunat douăsprezece!

— Douăsprezece? Atunci slavă Domnului că a trecut dimineața!

„Spune-mi, n'a fost pe aici un comisar de poliție, care să fi vrut să vorbească cu mine?

— Nu, domnule conte!

— Nici din cei trei parisieni nu s'a arătat niciunul?

— Nici, domnule conte.

— Atunci, adu-mi cafeaua și.... scrisorile!

Trecând prin două odăi luxos mobilate, Robert de Paris ajunse într'un salonaș, unde-l aștepta cafeaua cu lapte. In vreme ce se așează pe scaun și-și bău cafeaua, Leblanc se înapoie cu o tavă, pe care se găsea un maldăr de scrisori.

Robert le citi pe rând, cu luare aminte, dar cu cât deschidea mai multe scrisori, cu atât mai mult i se întunecau privirile.

— Somații și numai somații! — îngână el. — Plângeri și amenințări. Situația devine din ce în ce mai critică! „Maledetto Diabolo!" Dacă nu isbutesc să pun mâna cât mai iute pe o sumă mai însemnată, adică cel puțin vreo jumătate de milion de franci, atunci mă înec ca un șoarece!

Deodată însă, tresări. El luase în mână un plic, al cărui scris i se păru foate cunoscut.

Cereți mâine fascicola 52-a autorul chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București 1, Calea Victoriei 5.

— Din Bastia? — murmură el. — E cu neputință!

In clipa următoare desfăcu plicul, cu un cuțitaș de argint. Dar când zări în fruntea hârtiei de scrisori o coroană princiară și se mai uită și la iscălitură, sări de pe scaun și cu voce tremurândă, zise:

— Așa dar totuș.... Dela fratele meu!... Ce surpriză, Raymond este în Bastia!

Robert de Paris parcurse rândurile cu privîri înfrigurate, după aceea îl strigă pe Leblanc.

— Trăsura.... cât se poate mai iute... Peste cinci minute trebuie să plec...

După plecarea lui Leblanc, rămânând singur, Robert de Paris măsură odaia în lung și 'n lat, cu pași înfrigurați.

— Așa dar, este în Bastia.... Cu atât mai bine, nenorocul l-a trimis aici.... La Paris nu mă puteam atinge de el... aici însă va fi al meu și de data a-

ceasta niciun Egizio Ettore nu-mi va mai încurca socotelile, de data aceasta vreau să fiu sigur că voi isbuti.... Ah, puteri ale întunerecului, recunosc uneltirea voastră!... Vreți să mă aruncați în prăpastia, pe a cărei margine m'am ținut până acum... Raymond aici... Ei bine, asta va fi pieirea lui!

Câteva minute mai târziu, Robert de Paris se urcă în trăsură și-i strigă lui Leblanc, care-l întovărășea aproape în toate drumurile sale:

— La palatul fratelui meu, prințul Raymond!

Puțini trebuiau să fie străinii, cari trecând prin Bastia, să nu fi văzut măcar pe dinafară palatul prinților de Paris.

Palatul acesta aparținea familiei de Paris din timpuri pierdute în negura veacurilor și așa a ajuns acuma în stăpânirea lui Raymond, capul familiei.

Prințul Raymond locuia rareori în acest palat, chiar și când se afla la Bastia.

Încă de pe când era tânăr, Raymond preferase să trăiască într'un castel din apropierea orașului și numai când era nevoit să dea serbări mai strălucite, numai ătunci își chema invitații în palatul din Bastia.

Un bătrân îngrijitor, în vârstă de vreo șaptezeci și cinci de ani, îngrijea de puținii servitori, cari păzeau bogățiile palatului.

Care nu fu deci uimirea bătrânului îngrijitor, când cu câteva zile mai înainte primi o scrisoare dela stăpânul său, din Paris, în care acesta îi aducea la cunoștință că în curând va sosi la Bastia, împreună cu iubita sa fiică, Letiția.

Alberto trebui să se îngrijească atunci ca toate încăperile să fie în cea mai desăvârșită bună rânduială și mai ales, să nu lipsească servitorii trebuincioși și să fie adunate toate cele necesare în pivniță, cămară și bucătărie.

Așa s'a întâmplat că din ziua aceea începu în palatul din Bastia o înfrigurare, asemenea căreia de mult nu mai văzuseră bătrânele ziduri.

Dar cu toate că munca aceasta îl istovea pe bătrânul Alberto, totuș, inima îi tresărea de bucurie. Favoritul lui, Raymond, venea!... Îl legănase pe genunchii săi, încă pe când era copil și acuma se înapoia și încă nu singur, ci cu fiica sa!

Și tocmai asta era ceeace-l interesa pe Alberto mai mult.

El era doar singurul în lumea aceasta, care cunoștea taina dragostei lui Raymond, el a fost de față când s'a cununat în ascuns, în mica capelă, cu frumoasa spaniolă și tot el fusese singurul, care văzuse copilul ce se născuse din această căsnicie ascunsă, care o crescuse pe Letiția, copila mică, neștiutoare, totuș, încă de pe atunci atât de dulce.

Da, el cunoștea taina lui Raymond. El știa, câte lacrimi vărsase prințul, fiindcă fusese nevoit să se despartă de copila sa și el însuș fusese acela, care o lăsase pe Letiția, din ordinul stăpânului său, pe străzile din Saint-Etienne en Corse.

— Trebuie să fie frumoasă!... De mică făgăduia să fie frumoasă! — își zicea el. — Vai, de câte ori se învinovățise el, de câte ori se blestemase el, de a o fi părăsit atunci pe Letiția, pe străzile Saint-Etienne-ului! De câte ori plânsese el cu lacrimi amare soarta Letiției.

Iată că acuma totul se schimbase iarăș în bine.

Prințul Raymond își regăsise copila și acuma bătrânul Alberto urma să-i primească pe amândoi în palatul din Bastia. Deaceea bătrânul îngrijitor căută ca odăile cari erau menite s'o adăpostească pe Letiția să strălucească de curățenie și bună rânduială.

Prin aceste odăi se mai plimba bătrânul îngrijitor încă și cu un ceas înainte de sosirea prințului și a fiicei sale. El își mai roti odată privirile cercetătoare, asupra tuturor obiectelor, și în cele din urmă mai intră odată și în dormitor, unde mângâiă aproape visător cutele draperiilor grele de mă-

tase, cari cădeau în jurul patului, unde urma să doarmă Letiția.

Bătrânul rămase deodată locului, deoarece auzise huruitul unei trăsuri și începu să coboare treptele, cât îl ajutară mai iute sărmanele lui picioare.

El aruncă o privire tremurândă asupra servitorilor, cari se înșiraseră în fața porții dela intrare.

Totul era în bună rânduială. Niciunul nu lipsea, livrelele străluceau de curățenie.

Scara era adumbrită de plante meridionale, așezate și ele în rând, iar razele soarelui se strecurară arzânde prin portal.

Trăsura, care-l aducea pe prințul Raymond și pe fiica sa, trăsese la scară și bătrânul Alberto deschise ușa echipajului cu mâini tremurânde.

Mai întâi coborî prințul, pe care Alberto îl mai văzuse nu de mult. Bătrânul servitor se aplecă și vru să-i sărute mâna, dar Raymond își cuprinse în brațe tovarășul credincios din tinerețe, îl strânse la piept, și zise:

— Cât sunt de fericit, scumpul meu Alberto! Astăzi nu mai viu singur. Aceea pe care am plâns-o atâta vreme, ca pe o moartă, mă însoțește. Privește, Alberto, la Letiția... Nu-i așa că seamănă cu maică-sa, cu iubita mea Carmencitta, cum seamănă două picături de apă între ele?

Din trăsură coborîse o fetișcană încântătoare, îmbrăcată într'un taior de voiaj și având pe cap o mică pălărioară, de sub care buclele blonde ieșeau la iveală ca adevărate cosițe de aur.

— „Principesa Letiția!" — strigă bătrânul, grăbindu-se în întâmpinarea fermecătoarei făpturi, cu mâinile întinse. Dar în clipa, în care degetele lui atinseră mâna înmănușată a fiicei stăpânului său, Alberto rămase deodată împietrit, ca și când o putere magică l-ar fi transformat deodată, în stană de piatră. Timp de mai bine de o jumătate de minut el nu fu în stare să scoată nicio vorbă.

— Așa dar acesta este bătrânul Alberto, papa?

— strigă frumoasa mincinoasă, cu veselie copilărească. Acesta este vechiul și credinciosul servitor al casei noastre, de care mi-ai vorbit atâta? Nu-i așa că m'a purtat pe brațe, încă pe vremea când nu eram decât o copiliță?... Dă-mi mâna d-tale, Alberto! Nu-ți recunoști oare pe mica d-tale Letiția, care însă firește că acuma nu se mai numește Letiția, ci Gilda?

— Dar firește... vă recunosc, „principesă" — răspunse Alberto, cu glas tremurând — vă recunosc... Doamne, în decurs de atâția ani omul se schimbă mult... și deci și culoarea părului se poate schimba, după cât se pare!

— Culoarea părului... nu-i așa, Alberto?... Și mie mi se pare, după cât îmi aduc aminte Gilda noastră avea părul negru!... Este adevărat însă că la o vârstă atât de fragedă, culoarea părului nu este hotărâtă încă. Acuma însă, vino Alberto și condu-ne prin palat.

Raymond îi oferi Gildei brațul și duios lipit de ea, porni în sus pe treptele acoperite cu covoare scumpe, trecând prin mijlocul servitorilor așezați pe două rânduri, cari se înclinară smeriți în fața stăpânului lor.

In timpul acesta pieptul Gildei tresărea de bucurie, privirile ei căutau triumfătoare în jurul său, ca și când s'ar fi văzut ajunsă la ținta vieții sale.

Și trecând așa la brațul tatălui său și în tovărășia lui Alberto, prin încăperile strălucitoare de bogății, prin galeriile de tablouri, cari înfățișau pe pretinșii săi strămoși, prin sala de arme, prin sala de recepții, renumita sală de recepții a prinților de Paris, trecând apoi prin apartamentul, în care urma să locuiască ea și ale cărui splendori întreceau orice închipuire, Gilda simți un fel de beție, crezându-se ea însăși punctul de atracție al unui vis, care era prea frumos, pentru a nu se sfârși.

— Păzește-te, Gilda, fiecare vis are un sfârșit! Și va fi vai de tine, căci cu cât visul a fost mai

încântător, mai frumos, mai superb, cu atât va fi și deșteptarea mai dureroasă, mai grozavă, mai nimicitoare!

Sosise însă timpul ca prințul și Alberto s'o lase singură pe Gilda, și de îndată ce ușa se închise în urma celor doi bărbați, se trânti într'un fotoliu și fără ca ea însăș să-și poată da seama anume pentru ce lacrimile o podidiră și începu să plângă în hohote.

In curând însă ea înțelese pricina acestor lacrimi.

Ea era înconjurată acolo de o strălucire, cum rareori se întâmplă ca muritorii să vadă chiar și numai în vis.

Totul, totul se îmbina parcă aici, spre a-i pregăti o viață strălucită, spre a-i face fericirea desăvârșită și totuș, ea își dădea seama prea bine, cât de fugară era strălucirea aceasta, cât de umbrită era fericirea ce i se pregătea, fiindcă îi lipsea tocmai soarele, care s'o însuflețească... soarele rostului vieții sale... soarele, după ale cărui raze animatoare tânjea... soarele iubirii!

In mijlocul acestui palat al prinților de Paris, în mijlocul acestor bogății ca în basme, înaintea ochilor săi se ivi chipul curajosului și atât de mult iubitului bărbat, pe care-l dorea cu atât mai mult, cu cât luxul în care avea să trăiască o îndepărta mai tare de el.

— Egizio Ettore — murmurară buzele sale tremurânde — tu... tu ești acela, care m'ai atras aici, la Bastia, care m'ai făcut să viu în Corsica, pentru a mă ști mai aproape de tine.

Imi dau seama prea bine că am pus piciorul pe un pământ primejdios, că voi avea de dat aici o luptă crâncenă, căci va veni o zi, când Robert de Paris va apare în fața mea, mă va recunoaște și-și va da seama că sunt o uzurpătoare, dar de contele de Paris nu mă tem.

Noi avem aceiași origină, suntem copiii nopții,

amândoi, facem parte din marea familie a aventurei, ai cărei membri riscă totul, pentru a câștiga totul.

Dar nu acesta era singurul motiv, care o împinsese pe Gilda să se înapoieze în Corsica. Ea nu vroia însă să-și mărturisească cum că aici, în Corsica, avea o dușmană, de care tremura mult mai mult, decât de contele de Paris.

Potrivnica aceasta nu era prevăzută cu toate armele vicleniei, ale înșelătoriei, ale răutății; nu, potrivnica aceasta era o copilă blândă, bună, miloasă, care nu-i făcuse Gildei nici un rău vreodată, ba mai mult chiar, a fost o vreme când cele două fete erau prietene. Astăzi însă, nu există în lumea aceasta muritor, pe care Gilda să-l urască mai mult decât pe aceea, căreia înșelătoarea îi furase numele și averea.... decât pe Letiția!

Gilda nu se putea împăca cu gândul că Egizio și Letiția sunt uniți.

Gilda nu putea să creadă într'o dragoste atât de curată, atât de nevinovată ca aceea ce sălășluia în sufletul lui Egizio și al Letiției. In închipuirea ei, fosta sa prietenă, Madonna din Saint Etienne, devenise de mult amanta brigandului.

Și înfrigurarea aceasta crescu atâta în toată făptura mincinoasei, până când Gilda se hotărî să plece spre Corsica, pentru a nimici legătura dintre cei doi, pentru a-i despărți unul de altul, oricât de mare ar fi trebuit să fie jertfa, pe care ar fi făcut-o.

— Am trimis trei oameni — își zisese Gilda — să mi-l prindă pe Egizio Ettore, să mi-l aducă la Paris, legat de mâini și de picioare și nici nu mă îndoiesc că unul din acești trei înflăcărați parizieni vor isbuti să pună mâna pe el. Dar la ce-mi va folosi?

Egizio Ettore va fi cu trupul la Paris, cu sufletul însă va rămâne în Corsica, în munții Cagnei, pe piscul Fontanellei, acolo unde se găsește iubita lui.

Nu, aceasta ar fi o isbândă numai pe jumătate... Egizio trebuie să fie al meu... Mai înainte însă, vreau s'o nimicesc pe Letiția!

Aceasta era adevărata pricină, pentru care prințul Raymond porni spre Corsica, cu pretinsa sa fiică.

Vicleană, cum era, Gilda îl rugase pe prinț, ca primele două zile s'o lase singură, de capul ei, în palatul din Bastia, să nu primească nici o vizită pentru ea, să nu vadă și să nu fie văzută de nimeni, nici chiar de Robert de Paris, fratele pretinsului său tată.

Și într'adevăr, primele două zile Gilda le petrecu aproape numai în palat, care la drept vorbind îi oferea destule de văzut și de admirat. O singură dată făcuse o plimbare cu trăsura și soarta voise ca tocmai atunci să-i iasă în cale Leblanc, cameristul contelui de Paris.

După cum știm de mai înainte, acesta recunoscuse îndată în blonda Gilda, pe fata lui Luigi Carazzoni, primarul din Saint Etienne, fapt pe care Leblanc îl și aduse îndată la cunoștința stăpânului său.

In ceeace-l privește pe Robert de Paris, el nu dăduse o prea mare însemnătate acestei știri, căci chiar dacă frumusețea Gildei nu rămăsese fără a-i sări în ochi, încă de pe vremea când fata primarului din Saint Etienne intrase în slujba sa, totuș, nu-l supără prea mult neașteptata ei dispariție. El căută să-și explice această dispariție, spunându-și că Gilda va fi fugit cu vreun amant.

In chip cu totul de neînțeles, Robert de Paris nu primise încă nicio știre asupra fiicei fratelui său Raymond, dela spioana, pe care o trimisese în casa acestuia din capitala Franței.

Scrisorile Franciscăi di Montenero către contele de Paris nu cuprindeau nimic deosebit. Ea scria necontenit că încă n'a isbutit să afle ceva hotărât cu privire la prințesa Gilda, așa că Robert

de Paris bâjbâia încă tot prin întuneric şi nu-şi putea da seama cine era aceea, care fusese îndeajuns de isteaţă, de a lua locul Letiţiei.

Iată însă că, în dimineaţa zilei, pe care am descris-o la începutul acestui capitol, Robert primi dela fratele său Raymond vestea că se găseşte la Bastia, împreună cu fiica sa, cu care a tras în palatul familiei. Acuma, în vreme ce trăsura îl ducea în spre locuinţa fratelui său, contele de Paris era muncit necontenit de întrebarea:

— Peste cine voi da eu acolo?... Cine să fie falsa Letiţia?

Intre timp trăsura ajunse la palat, poarta se deschise înaintea lui şi în curând bătrânul Alberto îi ieşi în întâmpinare.

Moşneagul cu părul ca de nea, luă o înfăţişare foarte serioasă, când îl văzu pe contele de Paris.

El nu-l putuse suferi niciodată pe Robert, singurul din toată familia, care nu ştiuse să-şi câştige dragostea lui.

— Ah, Alberto — făcu acuma Robert care la rândul lui nici el nu-l putea suferi pe bătrânul servitor, deoarece simţea că acesta îl dispreţuia — anii trec pe lângă tine fără să lase urme, moartea te-a uitat şi cred că întocmai după cum casa aceasta nu va dispărea niciodată din faţa privirilor oamenilor, tot astfel nu vei dispare nici tu dinaintea ochilor lor.

Lui Alberto nu-i căzură bine cuvintele acestea şi deaceea puse capăt conversaţiei, spunând:

— Fratele dv. vă aşteaptă! Daţi-mi voie să vă duc la el.

— Ştiu să mă duc şi singur — răspunse contele, — cu un gest nervos.

Cu aceste cuvinte trecu iute pe lângă Alberto, străbătu numeroase încăperi minunat mobilate, deschise o uşă şi... ajunse în faţa fratelui său, căruia îi semăna atât de puţin nu numai la trup, dar şi la suflet.

— Frate — strigă Robert, linguşitor ca întotdeauna — nici nu-ţi poţi închipui ce bine-mi pare că te pot revedea!

— Şi mie, dragă Robert — răspunse Raymond — îmi pare nespus de bine că te văd, mai ales că cu acest prilej ne putem strânge mâna în casa părinţilor noştri... Ziua de astăzi, este o zi mare pentru noi, căci tu ştii, dragă Robert că mi-am regăsit copila şi dacă nu ţi-am prezentat-o până acuma, este numai fiindcă sărmana fată nu s'a simţit prea bine şi am fost nevoiţi să locuim la Paris.

— Şi acuma pe semne că aţi venit la Bastia, pentru a admira carnavalul cel mai măreţ din Corsica?

— Ai ghicit. Vei avea deci prilejul să-mi vezi copila şi să te minunezi cu câte daruri a înzestrat-o natura.

— Nu mă mir de loc... este doar... fiica ta! Te rog însă, dragă Raymond, să nu mai pierdem vremea şi să mergem, căci îţi poţi închipui şi tu, cât de mult doresc să-mi pot îmbrăţişa odată nepoata, fiica fratelui meu.

Este adevărat că nici astăzi nu ştiu încă, cum ai isbutit să o regăseşti pe Letiţia, dar ori cum s'ar fi întâmplat, îmi dau seama că numai Providenţa a putut rândui lucrurile astfel.

— Aşa este! — răspunse Raymond, mişcat. — Am avut încredere în Dumnezeu şi El ne-a răsplătit. Şi vorbind sincer, scumpul meu Robert, aş putea spune că nici nu meritam atâta bunătate, din partea Atotputernicului nostru Stăpân, deoarece fiica mea regăsită este desăvârşită nu numai ca înfăţişare, dar şi ca suflet.

Dar vreau să te încredinţezi tu singur de aceasta, scumpul meu frăţior, căci altfel ai putea crede că dragostea părintească mă orbeşte. Vino s'o surprindem în budoar... Acolo este mai fermecătoare... Aici s'ar zice că o apasă strălucirea încălţările prea încărcate cu bogăţii.

Urcând o scară monumentală, ei ajunseră în catul întâi al încăperii.

Pe acest scurt drum, Robert de Paris fu cuprins de o înfrigurare neobișnuită. Acuma se apropia de deslegarea enigmei, care-l muncise atâta timp.

Dacă era deștept, putea trage mari foloase de pe urma înșelătoriei aceleia, care știuse să-l păcălească pe fratele său atât de bine. El nici nu se gândea să smulgă masca înșelătoriei, de îndată ce va ajunge în fața ei.

Raymond deschise o ușă, străbătu mai multe încăperi, apoi prințul dădu la o parte o portieră de mătase și trecu pragul, trăgându-l după sine pe Robert, a cărui mână o ținea în mâna sa.

— Copila mea — zise el — îți aduc pe unchiul tău.... fratele meu... Aș dori să vă iubiți și să vă stimați.

In clipa în care cei doi bărbați trecuseră pragul budoarului, o făptură subțirică, mlădioasă se ridicase de pe un scaun, o făptură la a cărei vedere, Robert de Paris rămase încremenit, pentru câteva clipe.

Trupul ei era învăluit într'o rochie de mătase, de culoarea viorelelor, pe umeri cădeau buclele blonde ca o mare de aur, iar profilul, pe care ea i-l arăta unchiului său era atât de curat, avea trăsături atât de nobile, încât ar fi putut sluji drept model, chiar și sculptorului celui mai desăvârșit.

— De ce șovăi, copila mea? — întrebă prințul Raymond, văzând că aceea, pe care o credea fiica sa, nu se mișca din loc, ba mai mult chiar, tremura, ca în fața unei primejdii. — Imbrățișează-ți unchiul!... Și tu, Robert!... Ai rămas atât de înmărmurit!... Văd eu că va trebui să vă iau de mână, pentru a vă apropia unul de altul.

Prințul prinse brațul fratelui său, îl trase mai în spre mijlocul odăii și întinse cealaltă mână în spre fata, care se apropia încet, șovăind.

Fiindcă Gilda își dădea bine seama că se găsea într'o împrejurare, care putea fi hotărâtoare, pentru întreaga ei viață.

Ea nu putea nădăjdui că Robert de Paris n'o va recunoaște... Toată chestiunea era, dacă o va demasca îndată.

Când însă Robert ajunse numai la câțiva pași de făptura aceea fermecătoare, el se smulse deodată din mâna fratelui său, făcu un pas înapoi și ai fi zis că vrea să strige... Mușchii obrazului îi tremurau, ochii săi priveau aproape încremeniți la fata dinaintea lui.

Atunci Gilda își ridică mâinile, în semn de implorare și le apăsă pe piept, iar privirile ei îi vorbiră lui Robert un grai, pe care acesta îl înțelese îndată deoarece era graiul aventurierilor internaționali.

— Gilda!

Acesta fu cuvântul, care trecu ca un fulger prin mintea lui Robert de Paris, cuvânt, care-i lămuri totul.

Da, dispariția fostei sale servitoare se potrivea tocmai cu ziua, în care Raymond părăsise Corsica pe neașteptate. Spiritul diabolic al Vampirului Corsicei făcu îndată fel și fel de presupuneri, cari firește că în mare parte corespundeau adevărului.

Așa dar, Gilda îi spionase taina... îi ascultase pe semne conversația pe care o avusese cu fratele său și vicleana fată își clădi tot planul său pe această conversație, plan, care iată că reușise pe deplin.

După cât se părea, Raymond nu se îndoia nicio singură clipă că-și regăsise copila într'adevăr. Gilda își și jucase rolul cu atâta măestrie, încât până atunci măcar nimeni n'ar fi putut-o bănui.

Judecând după aceasta, în ochii lui Robert de Paris Gilda era o femeie, care le întrecea pe toate celelalte, pe cari le cunoscuse el până atunci, care era mai isteață, mai vicleană, mai îndrăsneață decât toate la olaltă.

Deaceea, Robert hotărî să facă din Gilda tovarășa lui și cu-ajutorul ei să pună mâna, pe ceeace soarta îi refuzase până atunci... pe averea fratelui său...

— Scumpa mea nepoțică — strigă Robert acuma, deschizându-și brațele și înaintând în spre frumoasa aventurieră — îngăduе-mi să te îmbrățișez... să te strâng la pieptul meu... Da, îți seamănă în totul, dragă Raymond... Trăsăturile tale.... privirea ta... ochii... ochii însă trebuie că seamănă ochilor mamei sale....

Cât de fericit era sărmanul Raymond că putea auzi cuvintele acestea din gura fratelui său!

— Vai, sărmana mea Carmencitta — îngână prințul, cu ochii înlăcrămați — de ce nu ți-a dat Domnul zile să trăiești și tu clipa aceasta... Sărmana, iubita mea soție, pe tine te acopere țărâna rece, dar... în copila aceasta ai reînviat pentru mine și toată dragostea, pe care ți-o purtam ție, se va revărsa asupra ei.

— Trebuie să-ți vorbesc — îi șopti Robert Gildei. — Te rog să *primești* propunerea, pe care ți-o voiu face.

— Iți stau la dispoziție, conte! Pot avea încredere în d-ta? — întrebă frumoasa uzurpătoare.

— Asta atârnă de răspunsurile pe cari le vei da la întrebările mele. Soarta d-tale stă în mâinile mele. Astăseară, sau vei ajunge în închisoare, sau vei rămâne pentru totdeauna o adevărată prințesă de Paris.

— Imi pare bine — zise atunci Raymond, întorcându-se. — Iubiți-vă din toată inima, căci așa se cuvine... Când vă văd așa, unul lângă altul, parcă nici nu-mi vine să cred că sunteți unchiu și nepoată... Dar nu-i așa, Robert că pot fi mulțumit de fiica mea?

— Poți fi mândru de fiica ta! — răspunse Robert de Paris, luând-o pe Gilda de mână și ducând-o la Raymond. — Iți doresc să fii fericit.. Și aș dori ca Providența să nu-ți răpească niciodată comoara, pe care ți-a dăruit-o cu atâta dărnicie.

— Vai, Robert, nu mai spune cuvântul acesta!... Dar cine să vrea să mi-o răpească pe scumpa Gilda?... Văd că te miri, că-i zic Gilda și nu Letiția... Dar ea este mai obișnuită cu numele acesta și cum la botez i-am dat două nume: Gilda, Letiția, am hotărât să rămânem la cel dintâi.

— Dacă o va chema Gilda, sau Letiția — zise contele de Paris, strângând mâna nepoatei sale — mie îmi va fi tot atât de dragă.

Iată însă ce aș propune eu, frate Raymond: Când am intrat adineaori la tine, erai ocupat cu scrierea unei scrisori, care părea să te intereseze

Cereți mâine fascicola 53-a tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București 1, Calea Victoriei 2.

mult... Deaceea, aș fi de părere să mi-o încredințezi pe Gilda pentru un ceas, în care timp eu îi voi arăta o parte din desfășurarea carnavalului din Bastia. Cum trăsura mea este la scară, vom face plimbarea în ea. Nădăjduiesc că n'ai nimic împotrivă?

— De loc, mi-ar părea chiar foarte bine, dacă te-ai ocupa puțin de ea — răspunse Raymond.

— Vrei să mergi cu mine, Gilda? — întrebă Robert de Paris, uitându-se zâmbind, la frumoasa fată. — Cred că ești încredințată că pe drum voi ști să-ți povestesc lucruri, cari să nu te plictisească.

— Sunt mândră, unchiule, să mă pot arăta alături de tine! — răspunse Gilda. — Te rog însă să mă ierți o singură clipă. Voi veni îndată înapoi!

Cu aceste cuvinte se strecură în odaia vecină aruncându-i lui Robert o privire aproape cochetă.

— Frate — îi zise el lui Raymond, când rămase singur cu el — văd că Providența ți-a rezervat o pagină cu totul specială, numai pentru tine, în Cartea Norocului. Tot ceeace dorești ți se împlinește și ai tot ceeace poate face pe un om fericit.

— Nu tocmai, frate Robert... Te înșeli — răspunse Raymond aplecându-și privirile cu tristețe. — Cerul mi-a rămas dator cu o mare fericire, pe care mi-a răpit-o odată cu moartea scumpei mele Carmencitta, decedată atât de timpuriu.

Totuș, mă întorc și zic că nu trebuie să fiu nerecunoscător și nu am dreptul să cârtesc împotriva lui Dumnezeu, căci de când mi-am regăsit copila, n'aș putea spune că mi-a mai rămas vreo dorință neîmplinită.

— Cred și eu — se gândi Robert. — El stăpânește averea familiei... n'are de ce să se plângă... Dar cred că în curând lucrurile se vor schimba... De câteva minute chestiunea care mă interesează stă de o sută, de o mie de ori mai bine decât până

acuma.... Gilda aceasta este pentru mine o unealtă, cum nici nu puteam să-mi doresc mai bună.

Uşa odăii vecine se deschise şi în pragul ei se ivi din nou Gilda.

Ea îşi îmbrăcase în grabă o mantie de mătase, împodobită cu blănuri scumpe şi o pălărioară în formă de beretă.

Robert trebui să mărturisească, cum că Gilda era o apariţie seducătoare şi în clipa aceea i se păru mai frumoasă decât toate femeile, pe cari le cunoscuse până atunci.

Drace, Gilda aceasta ştia să se poarte ca o femee din lumea bună. Ea era o mare artistă în ale prefăcătoriei. Cu o graţie desăvârşită îşi luă mănuşile şi şi le încheie pe mâini, apoi îşi aşeză umbreluţa sub braţ.

Pe urmă îl îmbrăţişă şi-l sărută pe prinţul Raymond, iar după ce-şi luă rămas bun îi mai şopti câteva cuvinte, cari o făcură să roşească.

— Dar firește! — răspunse Raymond. Nu-i așa, Robert că deseară vei lua masa cu noi? Gilda te roagă să primești.

— Gilda poate să-mi poruncească, nu să mă roage — răspunse contele galant, iar după aceia îi oferi brațul nepoatei sale și ieși cu ea din budoar.

Atâta timp cât străbătură numeroasele încăperi ale palatului, ei nu schimbară, decât câteva cuvinte fără însemnătate și așa ajunseră până în vestibul, unde Alberto se plimba de colo până colo.

— Trăsura! — strigă Robert.

Bătrânul servitor se înclină, privirile rămânând însă ațintite asupra perechei și... în clipa aceea inima sa hotărî... Ea o respingea pe Gilda.

Sărmanul Alberto era de două zile în prada unei înfrigurări, care-i sdruncină sănătatea. Se bucurase atât de mult la vestea sosirii Letiției, își făcuse atâtea visuri cu privire la felul cum își va primi favorita, cum va găsi în înfățișarea ei chipul copilăresc, la vederea căruia se bucurase atât de mult pe vremuri!

Ciudat însă! Pe chipul acesta el nu regăsise nici măcar o singură urmă din trăsăturile copilei de pe vremuri. Ea îi apărea ca o străină și mai ales părul... părul acesta blond nu voia să-i intre în cap de loc.

De două zile bătrânul Alberto nu făcea altceva, decât să se gândească, dacă este cu putință ca părul negru să se transforme în blond și chestiunea aceasta îl preocupase atât de mult, încât luă chiar câteva cărți științifice din biblioteca palatului, cărți cari studiau tema ce-l interesa pe el.

In una din cărțile acestea găsise scris lămurit:

„Părul de culoare deschisă se poate închide, oameni blonzi pot căpăta mai ales dela vârsta de zece ani în sus, păr castaniu, sau chiar aproape negru. Nu se poate însă — și aceasta nu s'a constatat niciodată — ca părul negru să se schimbe în decursul anilor, în păr blond".

Se întâmplase oare aici o minune a naturii?... Alberto nu era în stare să înțeleagă.

Dar atunci știința se bătea cap în cap cu experiența, sau în orice caz, arta cochetăriei subjugase chiar și știința.

Iată deci că bătrânul Alberto nu făcuse niciun pas înainte, nici măcar cu ajutorul cărților de știință.

Dar bătrânului servitor al casei princiare îi dădea de gândit nu numai înfățișarea trupească... Felul de a se purta al tinerei „principesa", după cum îi zicea el Letiției, nu era de loc pe placul său.

Letiția fusese un copil foarte dulce și cu toate că nu avusese decât patru ani, la despărțire, totuș, trăsăturile de căpetenie ale firii sale se puteau observa de atunci și firea aceasta era încă proaspătă în mintea lui Alberto.

Firește însă că, patru ani și optsprezece ani, nu sunt acelaș lucru. Era o foarte mare deosebire și într'un răstimp atât de mare, omul se poate schimba mult, poate deveni cu totul altul.

Așa șovăia bătrânul Alberto și nu știa ce hotărâre să ia. Vechile amintiri îi șopteau:

— Iubește-o și slujește-o credincios, după cum i-ai slujit pe toți membrii familiei de Paris, afară de Robert!

Inima însă se împotrivea amintirilor și-i spunea:

— Ea nu merită să-i dăruești dragostea ta de servitor credincios!

Acuma însă, când o văzu pe Gilda alături de Robert de Paris, când văzu că oamenii aceștia aveau oarecari afinități sufletești, Gilda căzu pentru totdeauna în disgrația lui Alberto.

Acela, care putea avea încredere într'un Robert de Paris, pentru Alberto nu era un om curat la suflet.

— Trăsura! — strigă contele de Paris, pentru a doua oară. — Ce stai gură-cască acolo? Mi se pare că și bătrânul Alberto s'a făcut un leneș.

Alberto se întoarse jignit și transmise lui Leblanc ordinul contelui, cu adâncă amărăciune.

Trăsura trase la scară. Leblanc deschise ușa și rămase lângă ea, așa după cum se cuvine unui servitor de casă mare.

Și el era curios s'o vadă pe prințesa, care-i încurcase stăpânului său socotelile atât de mult. Căci dacă nu exista fata aceasta, atunci contele de Paris rămânea moștenitorul fratelui său. Din păcate, însă, fata a fost regăsită la timp, așa că Robert de Paris urma să rămână cu buzele umflate.

Când însă Leblanc se întoarse acuma și văzu perechea coborând treptele, pentru a urca în trăsură, un gând îndrăznet îi încolți în minte.

— Drace — își zise el — ce-ar fi dacă perechea aceasta ar merge împreună la popă? Stăpânului meu nu i-ar merge prost de loc, căci, nu numai că printr'o asemenea lovitură ar pune mâna pe averea fratelui său, dar și-ar lua de soție și o femeiușcă, cum nu sunt multe sub soare.

In clipa aceea Leblanc rămase deodată cu gura căscată, căci... o recunoscuse și el pe Letiția.

— Gilda cea blondă! — îl scăpă din gură, fără să vrea, tocmai când Robert ajunse lângă trăsură, de braț cu Gilda.

Atunci însă stăpânul său îi aruncă o privire, cum nu-i aruncase niciodată, o privire care-l făcea să îngenuncheze aproape și care avu ca urmare că gura căscată a domnului Leblanc se închise deodată.

Robert își ridică frumoasa însoțitoare în trăsură, apoi se întoarse în spre Leblanc și-i zise, enervat:

— Niciun cuvânt mai mult, dobitocule! Nu te lăsa înșelat de o asemănare. La început și eu am rămas uimit. Domnișoara aceasta însă este fiica fratelui meu, este o adevărată prințesă de Paris!

Robert se urcă în trăsură, iar Leblanc sări

pe scara, care se găsea pentru el, în spatele echipajului.

Trăsura, în care Robert venise să-şi viziteze fratele, era deschisă şi pe pernele ei de mătase Gilda şedea acuma rezemată cu graţia desăvârşită a unei doamne din lumea mare, cu graţia unei femei, care în viaţa ei nu umblase cu altceva prin oraş, decât cu luxoase trăsuri de casă.

Alături de ea şedea Robert, care rămăsese foarte tăcut. El se uita la Gilda cu o admiraţie, care era pricinuită nu numai de frumuseţea ei, ci şi de îndrăsneala, cu care fata aceasta se pricepuse să-şi însuşească o putere, cum nu aveau prea mulţi oameni în lumea aceasta.

Ea jucase o carte foarte primejdioasă, dar... reuşise.

Reuşise?... Da, dacă el n'o desvăluia!... Ei bine, se va vedea dacă el îi va îngădui să rămână şi pe mai departe în palatul prinţului de Paris, sau o va arunca din înălţimea până unde a ştiut să se ridice... Totul atârna numai de ea.

— Gilda — îi zise el, cu voce şoptită. — Gilda Carazzoni, cred că-ţi dai seama că te-am recunoscut! Cred că nu-ţi faci despre memoria mea o idee atât de proastă, încât să crezi că nu-mi mai aduc aminte de persoane, cari au fost în slujba mea.

— Firește că nu, domnule conte şi dealtfel nici nu mă aşteptam să-ţi începi conversaţia altfel. Te rog, însă, domnule conte, să mă crezi că şi eu am o memorie foarte bună pentru anumite conversaţii, pe cari le-am auzit şi pentru anumite hârtii, pe cari le-am găsit în nişte buzunare. Şi crede-mă, domnule conte, că-mi amintesc cu multă plăcere de timpul, pe care l-am servit în casa d-tale, căci numai astfel am putut ajunge ceeace sunt astăzi... prinţesa Gilda de Paris.

Robert îşi muşcă buzele. Fetişcana aceasta îl ameninţase, chiar dacă nu făcuse aceasta pe faţă. Este adevărat că nu-şi aducea aminte să i se fi

furat hârtii de oarecare însemnătate pentru el, hârtii, cari l-ar fi putut compromite, totuș, se hotărî să fie cât se poate de prevăzător.

— Eu cred, Gilda — zise el, după o scurtă pauză — că ar fi mai bine să mergem mână în mână, decât să ne certăm și să ne amenințăm reciproc.

— Dar nici nu facem asta, conte Robert — răspunse Gilda — căci crede-mă că cinstesc în d-ta pe unchiul meu!

— Drace, dar eu nu sunt unchiul d-tale, după cum nu sunt, de pildă, stâlpul acela de felinar.

Mai înainte de toate însă, te rog, Gilda, spune-mi dacă mai este cineva care știe că d-ta nu ești aceea drept care te dai? Spune-mi însă adevărul, căci numai astfel te voi putea ajuta și-ți voi putea fi de folos.

— Iți jur, domnule conte, că nimeni nu-mi cunoaște taina.

— Și până acuma nu te-a recunoscut nimeni, nu bănuește nimeni că d-ta ești acea Gilda Carazoni al cărei părinte a fost ucis atât de mișelește de Egizio Ettore?

La auzul numelui lui Egizio Ettore, Gilda se cutremură și împrejurarea aceasta nu-i scăpă contelui de Paris.

Dar deocamdată el nu dădu nicio însemnătate acestei tresăriri. Se putea să se teamă de brigand, se putea să-l urască pe ucigașul tatălui său.

Trăsura apucă pe o alee de platani, pe care se plimba ici-colo doar câte un trecător. Aici Robert putea să vorbească cu Gilda mai nestânjenit. Deaceea se apropie puțin mai mult de ea și-i șopti:

— Ce-ar fi, frumoasă Gilda, dacă ne-am uni? Avem aceleași scopuri și dacă ne-am uni puterile, nu s'ar putea să nu ajungem la țintă. Eu am știut de minune să-l orbesc pe fratele meu Raymond, așa că este cu adevărat îndrăgostit de fermecătoarea sa copilă... Ha, ha, ha, copila lui!... Dacă ar ști cât

de groaznic este înşelat! Atârnă însă numai de d-ta, ca să nu afle niciodată adevărul.

Primeşte propunerea mea şi să mergem mână în mână. Când frumuseţea se uneşte cu deşteptăciunea, nu se poate ca isbânda să nu fie de partea lor.

Gilda îşi lăsă mâna în mâna contelui de Paris, care i-o apăsa necontenit. După aceea Robert de Paris, urmă, cu acea uşurinţă în vorbă, care-i era proprie:

— Gilda, când ai început să joci această comedie, când te-ai avântat în această grozavă înşelătorie, nu se poate să fi urmărit alt scop, decât să pui mâna pe nemărginita avere a prinţului de Paris.

— Poate că da — răspunse Gilda — poate că nu. N'aş putea spune cu siguranţă, deoarece mi-a venit aşa, într'o singură clipită, ca un fel de beţie. Gândul încolţi deodată în mintea mea; iar după ce a prins rădăcini, mi-a fost cu neputinţă să-l mai alung de acolo. De atunci apoi, am ştiut să joc de minune rolul prinţesei de Paris şi trebuie să-ţi mărturisesc sincer, conte Robert, că m'am obişnuit atât de mult cu felul acesta de viaţă, încât mi-ar fi aproape cu neputinţă să-l mai schimb. Pe de altă parte nu mă tem de loc că aş putea fi descoperită, deoarece în ceeace-l priveşte pe prinţul Raymond sunt încredinţată că l-ar provoca la duel fără şovăire pe acela care ar îndrăsni să pună la îndoială drepturile mele în familia lui. D-ta însă, prietene, d-ta vei fi complicele meu şi cred că niciunul din noi doi nu va regreta.

— Asta zic şi eu că e vorbă cuminte — zise contele de Paris, râzând. — Să-ţi spun şi eu ceva frumoasă Gilda... Averea prinţului Raymond este nemărginită, sau în sfârşit, îndeajuns de mare pentru a ne ajunge la amândoi.

Cred că cel mai bun lucru ar fi să alcătuim o societate în tovărăşie, la care să fim părtaşi amândoi cu drepturi şi îndatoriri egale. Drepturile noastre vor consta în aceea că, odată ce prinţul Ray-

mond de Paris, va închide ochii, noi vom împărți între noi, în părți egale, moștenirea lui. Indatoririle noastre vor fi de a îngriji ca moartea prințului să nu întârzie prea mult. Ești mulțumită cu propunerea mea, frumoasă Gilda?

— Sunt! — răspunse frumoasa uzurpatoare. — Da, conte Robert, primesc propunerea d-tale și din clipa aceasta suntem complici, însă numai cu o singură condiție.

— Așa! Va să zică mititica mai are și condiții de pus? — se gândi Robert de Paris. — Să vedem ce cere? Cred că nu poate fi vorba decât de giuvaerurile familiei noastre. Pe semne că fratele meu i-a arătat comoara de giuvaeruri, a familiei de Paris, comoară care se găsește într'un dulap anume construit, în palatul din Bastia și care reprezintă într'adevăr un tezaur, cum nu se mai poate făli că are nicio altă familie franceză. Gilda n'ar fi femee, dacă nu s'ar lăsa impresionată de briliantele, rubinele, safirele acestei comori. După cât se pare vrea să-și asigure de partea ei această bogăție.

Ei bine, n'are decât să ceară — adăugă contele de Paris, în gândul lui — și chiar dacă mi-ar cere și palatul, eu nu i l-aș refuza, căci până la urmă ar ajunge tot atât de puțin în stăpânirea ei, ca și giuvaerurile familiei și, ca și... jumătatea averii, pe care i-am făgăduit-o acuma.

Dar care nu-i fu uimirea, când o auzi pe Gilda urmând astfel:

— Condiția, pe care o pun la tovărășia noastră este... o viață de om! Da, îți cer o viață de om, Robert de Paris și numai după ce această jertfă va fi căzut, numai atunci ne vom putea întovărăși și vom putea trece la realizarea planurilor noastre.

— O viață de om?... Aceasta însemnează că există pe lume un bărbat, pe care-l urăști atât de mult, încât vrei cu orice chip să-l nimicești?

— Nu-l urăsc, ci vreau doar să-l înlătur din calea mea. Și de altfel nu este un bărbat, ci o femee.

— Ah, o femee? Şi despre cine este vorba? — întrebă el. — Cred că atâta încredere vei avea în mine, încât să-mi spui numele femeii, care-ţi stă în cale. Dealtfel, numai astfel ţi-aş putea fi de folos. Trebuie să-mi vorbeşti lămurit.

— Vei fi lămurit, conte de Paris, căci de d-ta n'am nimic de ascuns, deoarece avem aceleaşi interese... Avem însă şi aceeaşi îndatorire... Ascultă deci:

Aceea care trebuie să cadă, este tocmai persoana, căreia i se cuvine această moştenire.

— Drace... acuma înţeleg... vorbeşti de Letiţia!

— Da, de Letiţia, — răspunse Gilda, cu glas înăbuşit — de ea, al cărei loc m'am priceput să-l iau, de ea, care prin simpla ei ivire, printr'un singur cuvânt, poate dărâma tot ceeace am clădit noi din minciună. Cred că-ţi dai seama, conte de Paris, că făptura aceasta nu trebuie să mai trăiască.

— Iţi admir agerimea minţii — exclamă Robert — Ai dreptate, Letiţia aceasta trebuie să dispară. Pentru a putea face aceasta însă, trebuie ca mai întâi să aflăm unde se găseşte. In ceeace mă priveşte, în clipa de faţă nici prin minte nu-mi trece unde ar putea fi. Cred însă că trebuie să fie undeva cu Egizio Ettore, prin cine ştie ce văgăună a Fontanellei, căci astăzi nu mai este o taină că Letiţia îl iubeşte pe Egizio Ettore.

Ultimele cuvinte ale contelui o enervară pe Gilda într'un chip neobişnuit.

— Asta nu poate fi numai teama de a fi descoperită de Letiţia — îşi zise Robert de Paris, care nu-şi lua ochii nicio singură clipă de pe frumoasa-sa vecină. — Enervarea aceasta trebuie să fie pricinuită de o patimă mult mai profundă. Nu cumva... Ba da, aşa trebuie să fie!... Ea îl iubeşte pe Egizio Ettore şi vrea s'o doboare pe Letiţia.

— Atunci, cu atât mai bine — încheie Robert această convorbire cu sine însuş. — Dacă-l iubeşte

pe Egizio Ettore, atunci pot spune că o am în mână şi că voiu putea face din ea ce vreau.

— Aşa dar ai auzit condiţia mea, conte de Paris — urmă Gilda. — Letiţia trebuie să cadă, trebuie să dispară şi trebuie să am siguranţa că nu se va mai înapoia niciodată... niciodată...

In ziua, în care-mi vei aduce vestea morţii Letiţiei şi-mi vei dovedi că ai spus adevărul, voi turna fără şovăire otrava în paharul fratelui d-tale...

— Ne-am înţeles! — răspunse Robert de Paris, cu glas înăbuşit. — Letiţia va dispare şi prinţul Raymond o va urma în curând. — Nu voi vedea în d-ta, decât pe fiica fratelui meu Raymond şi din gura mea lumea nu va afla niciodată că aceea, care s'a strecurat în palatul conţilor de Paris, nu este decât o înşelătoare, o uzurpatoare, care n'are nici în clin, nici în mânecă, cu nobila şi vechea familie princiară a stăpânului palatului.

Ei îşi întinseră mâna şi pentru o clipă se privira ţintă în ochi. Se încheiase o înţelegere, care trebuia să coste două nobile vieţi — viaţa nobilului prinţ Raymond de Paris şi a micei şi adevăratei sale fiice, Letiţia, Madonna din Saint Etienne.

CAP. 45

Datorii de onoare

In vreme ce toată Bastia se dădea plăcerilor, în vreme ce toţi respirau veselie, toţi se bucurau, era în oraş un om pe care nu-l mai despărţea decât un singur pas de desnădejde.

Omul acesta era Hector Gardane, fiul fostului guvernator al Corsicei şi într'adevăr el era şi îndreptăţit să fie desnădăjduit.

Călcarea cuvântului dat, uşurinţa sa, nesupunerea lui faţă de părintele său, aceşti trei viermi

ai unei tinereţe greşit înţelese, ameninţau acuma să nimicească întreaga viaţă a tânărului ofiţer.

Pierduse la cărţi şaizeci de mii de franci şi se obligase să-i plătească lui Robert de Paris, până în douăzeci şi patru de ceasuri. Cuvântul acesta de onoare atârna deasupra capului său ca sabia lui Damocle.

Datoriile de cărţi trebuiesc neapărat plătite şi când pe deasupra aceste datorii mai sunt întărite şi prin cuvântul de onoare, dat în faţa unor martori,

acela care le-a făcut nu are decât două căi, pe cari poate apuca: sau reuşeşte să adune banii şi să-i plătească înainte de împlinirea termenului fatal, sau dacă nu... îşi sboară creerii cu un glonte.

Toate acestea le ştia prea bine Hector Gardane. Tot atât de bine mai ştia însă şi că-i va fi cu neputinţă să facă rost pe căi drepte, de cei şaizeci de mii de franci, de cari avea nevoie până a doua zi seara.

Ieşind din casa lui Robert de Paris în noaptea aceea, tânărul Gardane se împleticea pe stradă, ca un om beat.

— Fă rost de şaizeci de mii de franci — îi şoptea o voce lăuntrică — mai înainte de a fi prea târziu!

Dar de unde... de unde să ia el banii aceştia? Tatălui său nu se putea destăinui. In privinţa aceasta nu mai încăpea nicio îndoială. Şi nu putea să facă aceasta, cu atât mai mult, cu cât tocmai Robert de Paris era acela căruia îi rămăsese dator aceşti bani.

Tatăl său îl prevenise doar tocmai de omul acesta şi-i spusese că contele de Paris este un personagiu deochiat, cu care un tânăr gentleman e bine să n'aibă nicio legătură. Oare nu jurase el în faţa tatălui şi pe amintirea mamei sale, că nu va mai avea nici în clin, nici în mânecă, cu Robert de Paris, şi că nu va mai pune mâna pe cărţi?

Este ciudat însă că, tinerii cari au săvârşit o greşeală, mai curând se spovedesc unui străin, decât aceluia care stă mai aproape de ei şi care fără îndoială că chiar dacă cu durere în suflet, dar totuş le-ar sări în ajutor.

Aşa s'a întâmplat şi cu Hector Gardane. Poate că dacă s'ar fi dus înc'odată la tatăl său, plin de pocăinţă, acesta nu i-ar fi refuzat iertarea... Dar pentru a împrumuta cei şaizeci de mii de franci, de Nu, el se gândea la care cămătar s'ar putea duce, pentru a împrumuta ei şaizeci de mii de franci, de cari avea nevoie.

Dar în zadar îşi frământa creerul cu asemenea gânduri, deoarece în toată Bastia nu mai exista niciun singur cămătar, care să le împrumute bani tinerilor, în vederea moştenirii pe care o aşteptau şi cu atât mai puţin lui Hector Gardane, care le datora parale tuturor.

In asemenea împrejurări nu-i mai rămânea decât o singură cale, care i-ar fi putut fi folositoare

Aceea de a se duce la Robert de Paris şi de a-l rugă să-i amâne plata datoriei.

Ceasuri întregi se luptă tânărul uşuratec cu sine însuş, spre a se hotărî să se îndrepte spre locuinţa creditorului său, pentru a cădea la o înţelegere cu acesta.

Ştia prea bine că în clipa, în care va veni în faţa lui Robert de Paris cu această rugăminte, onoarea lui va fi în mâna acestuia. Era vorba de o datorie de onoare şi între gentlemani nu se obişnuieşte a se cere păsuire pentru asemenea datorii.

Toată ziua deci, Hector se luptă cu sine însuş, şovăind, dacă n'ar fi mai bine să se spovedească tatălui său. Dar când arunca o privire în ochii serioşi ai bătrânului om de stat, sau îşi amintea de jurământul făcut în faţa tabloului mamei sale, jurământ, pe care-l călcase în picioare cu atâta uşurinţă, atunci îşi zise că tot mai bine era să se spovedească unui străin, unui conte de Paris, decât părintelui său.

Şi la urma urmelor nu-i cerea să-i dăruiască cele şaizeci de mii de franci, ci numai să-l aştepte puţin.

Ştiind că Robert de Paris are obiceiul să se scoale foarte târziu, Hector aşteptă până la amiazi şi numai atunci porni în spre locuinţa contelui. Ajuns acolo însă, care nu-i fu surpriza când auzi că contele plecase de acasă şi că nu se ştia, când se va înapoia.

Pentru tânărul Gardane aceasta era o lovitură foarte grea, deoarece timpul era măsurat. Datoria trebuia plătită până la miezul nopţii şi în cazul când Robert n'ar voi să-i amâne scadenţa, atunci

Cereţi mâine fascicola 34-a tuturor chiocşarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 Dec. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 5.

i-ar rămâne foarte puțin timp pentru a căuta să facă rost de cei șaizeci de mii de franci, cu toate că la drept vorbind, nici el singur nu știa, de unde să-i ia.

Deocamdată însă, n'avea altceva de făcut, decât să aștepte, până se va înapoia contele. Hector Gardane ieși în stradă, intră într'o cafenea, citi gazetele, apoi ieși iarăș în stradă, plimbându-se ca un năuc, de colo până colo.

Pe când trecea astfel pe unul din bulevardele orașului, zări o trăsură trasă de patru cai albi, cari păreau să stârnească admirația tuturor trecătorilor. Dar adevărata admirație o stârnea nu echipajul, ci fermecătoarea doamnă cu părul roșcat, care ședea în trăsură.

Rochia ei de mătase galbenă era prinsă în dreptul pieptului de o broșă, ale cărei briliante se luau parcă la întrecere cu strălucirea soarelui. Mai

ales marele briliant din mijloc, era de o frumusețe rară.

Hector se opri. Privirile lui se îndreptară pline de admirație în spre frumoasa femeie din trăsură și cum în locul acela *vizitiul fu nevoit* să lase caii la pas, deoarece era o mare aglomerație de trăsuri, fiul fostului guvernator al Corsicei recunoscu îndată pe lady Mignon Milton, soția ambasadorului englez pe lângă Sfântul Scaun și o salută plin de respect, în acelaș timp însă și cu intimitatea unui prieten.

Lady Mignon părea să fie foarte bine dispusă în ziua aceea. Ea îi porunci vizitiului să oprească și pentru Hector acesta era un semn să se apropie de trăsură și să depună o sărutare pe mâna grațioasei femei, mână pe care aceasta i-o întinse cu un zâmbet fermecător, ceeace însă nu însemna nimic, deoarece în timpul Carnavalului toată lumea zâmbea și râdea.

— Ești cam palid, Hector Gardane! — zise frumoasa femeie. — Nu cumva nu te simți bine?

— Chiar dacă nu m'aș simți — răspunse acesta, uitându-se la Mignon cu priviri pline de înțeles — prezența dv., m'ar lecui pe dată. De fapt însă, mă simt destul de bine.... rămasul bun pe care trebuie să mi-l iau acuma dela dv., căzându-mi doar greu.

— Rămasul bun? — făcu Mignon, mirată. — Vrei să părăsești Bastia, Hector Gardane?

— Trebuie s'o fac, mylady. Datoria mă cheamă.

— Ah, trebuie să ieși la câmp cu regimentul d-tale... Te pomenești că este vorba de vreo manevră în jurul Bastiei?

— Ceva asemănător, mylady — răspunse tânărul Gardane. — Va fi o manevră cu atât mai interesantă, cu cât ea nu va fi lipsită de oarecari primejdii.

— Doamne, cum vă place dv., domnilor, să vorbiți de primejdii! — exclamă frumoasa lady, rezemându-se de pernele de mătase ale trăsurii. — Mărturisesc însă că nici eu n'aș putea iubi un om,

care n'ar fi înfruntat măcar odată în viața lui, o primejdie.

Atunci, rămâi cu bine, Hector Gardane — zise lady Milton — iar când te vei înapoia, aș vrea să văd un altul în d-ta. Cred că mă înțelegi. Știi că-mi este plăcută prietenia d-tale, știi însă și că aș avea motive să fiu supărat pe d-ta.

— Mylady, oare nu puteți uita că am îndrăsnit să vă vorbesc odată de dragoste? Dar oare care este bărbatul, care întâlnindu-vă în calea sa, nu rămâne în admirație în fața dv.?

— Ceeace admiri, dragă prietene — răspunse frumoasa femeie, — nu cauți să turburi, după cum ai făcut d-ta. Te-am iertat însă Hector Gardane, fiindcă știu că adeseori omul nu-și poate porunci inimei. Poate că ar trebui să-ți interzic de a mai călca pragul casei mele. N'o fac însă și din două pricini Intâi, fiindcă asta ar bate la ochi, iar al doilea, fiindcă n'aș vrea să pierd un prieten atât de plăcut, ca d-ta.

Hector Gardane se mai aplecă odată peste mâna frumoasei lady. Dar când își ridică capul trebui să închidă ochii, atât de tare strălucea broșa, care avea fericirea să stea pe pieptul fermecătoarei femei.

— Briliantele acestea sunt atât de reci, atât de nesimțitoare — se gândi Hector — și totuș sunt așezate în locul cel mai vrednic de inividiat din lume.

— La revedere, prietene — mai zise lady Milton — și transmite-i te rog, tatălui d-tale, mândria Corsicei, salutările mele. „Avanti" Baptista.... Ne întoarcem acasă!

Vizitiul plesni din bici, caii își încordară mușchii dela picioare și peste câteva clipe trăsura dispăru, lăsându-l pe tânărul Gardane, cu privirile pierdute în zare.

Dar inima lui era plină nu numai de admirația pe care o simțea pentru frumoasa femeie, ci și de

alt simțământ ciudat, nebunesc, care încolțise din fantezia-i înfierbântată.

El nu putea să uite minunata broșă, în mijlocul căreia strălucea briliantul orbitor.

Giuvaerul acesta trebuia să prețuiască cel puțin o sută de mii de franci.

Ah, cu nimicul acesta, cu jucăria aceasta, care n'are nicio valoare practică, ce bine s'ar putea el ajuta!

Hector Gardane își urmă drumul pe bulevard, foarte abătut.

— Ce ciudat mai sunt rânduite lucrurile și în lumea aceasta! — își spunea el. — Acest lord Milton, un prost, un dobitoc, un om făcut pentru a servi drept sperietoare de ciori, are o avere nemărginită, își poate împodobi soția cu briliante, cari reprezintă o adevărată comoară, pe când alții...

Hector Gardane se opri deodată. Privirile lui luară o ciudată înțepeneală, pe frunte i se întipări o brazdă adâncă.

— Broșa — murmură el — broșa... de ce n'o pot uita?.... De ce nu-mi iese din cap?... De ce mă urmărește și acuma mirajul strălucirii sale?... Pe Dumnezeul meu că în clipa aceasta, dacă m'ar pune cineva să aleg, aș prefera broșa, femeii încântătoare care o poartă.

Cu mâna tremurândă își scoase ceasornicul din buzunar și se uită la el.

— Două!

Se întoarse — și pe față cu multă hotărâre, se înapoie la locuința lui Robert de Paris.

Contele se întorsese tocmai acasă. Leblanc îl primi pe Hector și-l conduse la stăpânul său.

— D-ta ești, dragul meu Hector! — strigă Vampirul Corsicei, înaintând în spre acela ce intrase în odaie. — Îmi pare nespus de bine că te pot vedea. Fără îndoială că-mi aduci suma neînsemnată, pe care ți-am câștigat-o astă noapte la cărți. Totuș, banii aceștia vin tocmai la timp și îi mărturisesc

că am socotit cu ei, deoarece am avut cheltueli foarte mari, pe cari trebuie să le acopăr.

Hector Gardane avu impresia că primește în cap o căldare cu apă rece și timp de un minut nu fu în stare să îngâne un cuvânt.

— Dragul meu Robert — zise el apoi cu șovăire — îți mărturisesc.... sunt nevoit... m'ai asigurat de atâtea ori de sinceră d-tale prietenie și că în orice situație a vieții voiu găsi la d-ta un sprijin desinteresat... Astăzi a sosit clipa, când va trebui să-mi dai dovada acestei prietenii.

Chipul lui Robert de Paris se întunecă.

— Robert, am venit să te rog — urmă Hector Gardane, după o scurtă pauză, în care căută să-și adune toată energia — nu sunt în stare să-ți plătesc cei șaizeci de mii de franci... Știu că-mi vei atrage luarea aminte asupra împrejurării că am jurat pe cuvânt de onoare... Imi dau seama de aceasta... te rog însă să mă crezi că nu-mi stă în putință să fac rost de banii aceștia... nici măcar de jumătate, nici măcar de un sfert din ei... toate isvoarele-mi sunt secate... Tatălui meu nu mă pot adresa, așa că nu-mi rămâne altceva de făcut, decât...

— Să devii un om care nu-și ține cuvântul — strigă Robert de Paris. — Trebuia, ca înainte de a-ți pune în joc onoarea, să te gândești puțin mai bine, Hector Gardane.

— Nu mai poate fi vorba de onoarea mea, din moment ce d-ta vei fi îngăduitor cu mine — zise Hector. — Și cred că vei face aceasta cu atât mai mult, cu cât ai mai luat dela mine sume destul de însemnate... De aceea, te rog să mă amâni cu plata acestor bani, pentru cari îți voi da o poliță.

Robert de Paris rămase pe gânduri. Cu mâinile încrucișate pe piept, începu să se plimbe prin odaie.

Deodată se opri din această plimbare și zise:

— Imi pare rău, Hector Gardane, dar nu-ți pot îndeplini dorința, căci am nevoie de cei șaizeci

de mii de franci. Astăzi, la miezul nopții, va trebui să mi-i plăt ști.

— Și dacă nu-i pot plăti? — exclama tânărul, desnădăjduit.

— Atunci voi face, ceeace se face de obicei în lumea noastră în asemenea împrejurări — răspunse contele de Paris. — Te voi denunța la club și urmarea va fi, că te vor da afară, în mai puțin de douăzeci și patru de ceasuri se va răspândi în toată Bastia vestea despre călcarea cuvântului d-tale de onoare și atunci în tot orașul nu se va mai găsi nici un singur gentleman, care să mai vrea să

stea sub acelaș acoperiș cu d-ta, iar pe stradă lumea te va ocoli, vei fi arătat cu degetul.

Hector se împletici, apăsându-și mâinile pe tâmple.

— Așa-mi vorbești d-ta mie? — strigă el. — D-ta, Robert, care ai pretins întotdeauna că-mi ești prieten?

— Am fost prietenul d-tale atâta timp cât te-am

putut socoti un om cinstit Astăzi însă...

— Robert de Paris, gândeşte-te la ceeace spui şi nu mă împinge la gesturi desnădăjduite.

— Nu-ţi cer, decât şaizeci de mii de franci, domnul meu, nimic mai mult. Ai doar un părinte bogat. Adresează-te lui... Şi acuma, la revedere...

Când ajunse în stradă, Hector Gardane credea că visase. Din păcate însă, nu visase de loc, totul era adevărat.

— Este un mizerabil! — exclamă Hector Gardane. — So va căi amar, de ceeace mi-a făcut astăzi... Va veni o zi, când îi voi plăti eu aceasta... Dar, deocamdată trebuie să mă îngrijesc să-i plătesc datoria de bani... trebuie să-i plătesc cei şaizeci de mii de franci, chiar dacă ar fi să-i scot din pământ.

Hector se opri îngrozit, deoarece îi venise iarăş în minte broşa de briliante a lady-ei Milton... Ah, nu-şi mai putea lua gândul dela jucăria aceea strălucitoare. Scena, când îşi aplecase capul peste mâna frumoasei femei şi trebui să-şi închidă ochii din pricina strălucirii briliantelor, îi revenea mereu în minte.

Intre timp se făcuseră ceasurile trei după amiazi.

Luă o birje şi dădu o raită pe la toţi cămătarii din oraş, dar nu întâlni la ei decât cuvinte de părere de rău, în schimbul banilor cari îi trebuiau.

Unii nu se sfiiră să-i spună în faţă că nu-i mai împrumută bani, deoarece ştiu că nu-i vor mai vedea înapoi.

— Da, aveţi un tată bogat, domnule Gardane — îi spuneau aceştia — dar tocmai atât de bogat nu este, ca să-şi îngăduie luxul unui fiu atât de risipitor... Dealtfel a şi declarat că nu mai plăteşte o centimă pentru dv. aşa că, nu vă mai rămâne altceva de făcut, decât... să vorbiţi cu tatăl dv.

Dar mai curând şi-ar fi găurit Hector capul

cu un glonte, decât să se adreseze tatălui său.... Nu, asta n'o putea face, mai bine...

Hector se îndreptă şi-i strigă birjarului:

— La palatul lordului Milton.

Un sfert de ceas mai târziu trăsura opri în faţa superbei case, pe care lordul Milton o locuia la Bastia. Cum între timp amurgul se lăsase şi ceasornicul arăta ora şase, Hector ştia că lady Milton obişnuia să fie acasă la ceasul acesta, spre a-şi primi prietenii, la o ceaşcă de ceai. Ar fi vrut numai ca Mignon să fie singură.

Dorinţa aceasta i se împlini, deoarece servitorul, care-l conducea, îl duse într'o odaie minunat mobilată, în al cărei colţ de lângă fereastră, lady Milton şedea într'un fotoliu şi citea o carte.

La dreapta ei se găsea o măsuţă, pe care sfârâia un samovar, iar pe o alta, prăjiturele şi băuturi răcoritoare.

— Ah, d-ta eşti, prietene! — exclamă Mignon, lăsând cartea din mână. — Imi pare bine că ai mai venit odată.... Dealtfel, eram încredinţată că nu vei părăsi Bastia, fără a veni să-mi mai dai odată bună ziua... Dar ce ai?... de ce stai aşa, nehotărât în faţa mea?... Ia loc, te rog!

Hector Gardane se aşează pe un taburet, care însă era aşa de mic, încât ai fi zis că stă la picioarele frumoasei şi adoratei femei. De acolo privirile lui se ridicară în spre ochii negri ai Mignon-ei, dar pe drum ele fură orbite din nou de focul briliantelor din broşa, pe care soţia ambasadorului englez o mai purta şi acuma pe piept.

Ah, briliantele acestea... Ele vor sfârşi prin a-l înebuni, cu strălucirea lor.

— Milady — zise el — am venit aici cu o rugăminte, pe care aproape că nici nu îndrăsnesc s'o exprim în cuvinte. Dar mi-aţi dat întotdeauna dovadă de atâta prietenie, de atâta bunătate, încât nu mă îndoiesc că-mi veţi îndeplini dorinţa.

— Spune-mi care este dorinţa d-tale — răspunse

lady Milton — și crede-mă că tot ce-mi va sta în putere voi face pentru d-ta... Un singur lucru te rog... Să nu mai repeți scena, care a mai avut foc odată între noi și încă nu tocmai așa de mult.

— Vai, nu mylady... nu voi îndrăzni să jignesc un înger pentru a doua oară... Dar purtați pe piept, un giuvaer foarte prețios... Ați fi atât de bună să mi-l încredințați pentru câtva timp?... Poate numai pentru o zi!

— Broșa? — exclamă lady Milton. — Dar firește, îți stă la dispoziție... Însă, trebuie să te rog să mi-o aduci înapoi în decurs de douăzeci și patru de ceasuri, căci — aici lady Milton roși — lordul este cam gelos și dacă n'ar vedea broșa la mine, ar putea crede că...

— Înțeleg prea bine, mylady și vă dau cuvântul meu de cinste că, până în douăzeci și patru de ceasuri veți avea broșa înapoi.

— Dar pentru ce îți trebuie?

— O cunoașteți pe mătușa mea din Porto Vecchio... Ei bine, zilele acestea își sărbătorește aniversarea a cincizeci de ani dela naștere și l-am auzit pe tata spunând că vrea să-i facă o surpriză. Astăzi am văzut giuvaerul acesta la dv., și de atunci nu mă mai părăsește gândul că, mătușica s'ar bucura foarte mult, dacă ar primi un asemenea dar de ziua ei. Aș vrea numai să duc broșa dv. la un giuvaergiu, s'o deseneze și să facă după ea o broșă la fel.

— Acesta ar fi un dar foarte frumos — răspunse frumoasa femeie. — Se pune însă întrebarea, dacă-i va conveni unei doamne mai în vârstă.

— Vai, mătușa mea din Porto Vecchio este... cum să spun... îmi lipsesc cuvintele... este vanitoasă și un asemenea giuvaer fără îndoială că i-ar face mare plăcere.

— Bine! Atunci ia broșa — răspunse lady Mignon Milton — te rog însă, nu uita să mi-o aduci înapoi mâine.

Cu o mișcare plină de grație, lady Mignon își desfăcu broșa de pe piept și i-o înmână tânărului dela picioarele sale.

Acesta vârî giuvaerul îndată în buzunar, dar avu împresia că locul unde se găsea broșa, îl ardea ca focul iadului.

Ar fi vrut s'o roage pe lady să primească giuvaerul înapoi, deoarece se răsgândise și-i va face un alt dar. Dar acuma se întâmplase și nu mai putea reveni.

El mai stătu cu lady la taifas, încă vreun sfert de ceas și nu-i păru rău de loc de a fi venit acolo, deoarece într'adevăr Mignon era în ziua aceea mai fermecătoare, mai veselă și mai bine dispusă, decât oricând. Firește că Hector Gardane n'avea de unde să știe că lady Milton își revăzuse în ajun iubitul inimii sale și că numai cu câteva clipe mai înainte primise dela el un bilet, cu următorul cuprins:

„Am scăpat! In curând voi da semne de viață.. Aristide".

Când Hector Gardane de despărți de lady Milton erau ceasurile șapte. Părăsind casa ambasadorului englez, Hector se urcă în birja, care-l aștepta la scară și-i porunci birjarului să-l ducă într'o stradă dosnică, dela marginea orașului.

CAP. 46

Briliante false

Acolo Hector Gardane coborî din trăsură, în fața unei case murdare, cu trei caturi și urcă în grabă treptele putrede și tot atât de îmbâcsite de murdărie.

In catul al treilea al casei, chiar sub acoperiș, se opri în fața unei uși, în care bătu. Ușa se deschise îndată.

Incăperea, în care intră acuma Hector Gardane, era mică și nu avea, decât patru pereți goi. In fața uneia din ferestre doar se găsea o masă, pe care erau așezate numeroase unelte. Pe un scaun, în fața acestor unelte, ședea un bătrân pipernicit.

Toată înfățișarea lui stârnea milă. Chipul palid, slăbit, brăzdat de sbârcituri adânci... părul cărunt, care-i cădea într'o desordine sălbatică, până peste umeri... ochii mici și melancolici... buzele subțiri, în jurul cărora se juca necontenit un zâmbet de durere și resemnare.

— Așa dar, mereu ocupat, mereu la lucru, meștere Gaetano Finzi!

— Așa cum se cuvine unui sărman șlefuitor de diamante, signor! — răspunse bătrânul ridicându-se de pe scaun și înclinându-se smerit în fața lui Hector Gardane. — Imi aduceți ceva de lucru signor?... Cerul să vă binecuvinteze... N'aș putea spune că n'am de lucru, dar munca mea este plătită atât de slab, încât deabia îmi pot câștiga o bucățică de pâine uscată.

— Da, îți aduc ceva de lucru, — răspunse Gardane — dar trebuie să lași totul de-oparte și să lucrezi pentru mine, căci în câteva ceasuri totul trebuie să fie gata. Privește puțin broșa aceasta. E superbă, nu-i așa?

Șlefuitorul de diamante luă giuvaerul din mâna lui Hector și ducându-se la lampă, o întoarse așa, încât lumina ei să cadă drept pe pietrele prețioase din broșă.

Mica încăpere fu năpădită de razele aprinse ale marelui briliant din mijloc și Gaetano Finzi se uită cu admirație la giuvaerul din mâna sa.

— Briliantul acesta mare — îi zise el lui Hector Gardane — este cel mai frumos, pe care l-am văzut vreodată. Cred că trebuie să fie un briliant din India și afară de asta este foarte frumos șlefuit. Și ce trebuie să fac eu cu acest giuvaer, signor Gardane?

— Broșa aceasta — zise Hector Gardane, îngălbenindu-se puțin — am moștenit-o dela mama. Am păstrat-o până acuma, cu gândul de a o dărui viitoarei mele soții. Am nevoie de bani însă, dragul meu... de mulți bani și cum nu mă pot ajuta altfel, trebuie să scot de aici briliantul cel mare, spre a-l vinde, și vreau să-l înlocuesc cu unul falș, care însă, să nu fie mai puțin strălucitor decât acesta.

Or, știu că în toată Bastia nu există decât un singur om, care să se priceapă să dea unei sticle de rând, o lucire asemănătoare briliantelor adevărate.

Acuma, aș vrea să știu, meștere Gaetano Finzi dacă poți să-mi faci treaba aceasta?

Bătrânul șlefuitor de diamante se uită mirat la clientul său. In privirile lui zăcea ceva cercetător, mai mult chiar, ceva bănuitor.

Dar Gardane nu clipi, sub privirile mustrătoare ale bătrânului, ci răspunse:

— Lucrul acesta trebuie să fie săvârșit în două ceasuri. Știi bine că poți să faci aceasta, dacă vrei, meștere Gaetano Finzi. Arată-mi deci, ce ești în stare.

— Bine, fie — murmurară cu tristețe buzele bătrânului. — In două ceasuri briliantul falș va fi gata.

— Atunci îl vei înlocui pe cel vechiu cu briliantul falș, iar pe acesta, pe cel adevărat mi-l vei da mie.

— Signor, giuvaerul acesta îl aveți dela răposata dv. mamă — zise bătrânul Finzi — de ce nu-l cruțați? Un asemenea giuvaer nu are numai o valoare bănească, ci înfățișează și o amintire prețioasă, de care eu, cu toate că față de dv., nu sunt decât un cerșetor, totuș, nu m'aș despărți niciodată.

* * *

— Poți d-ta să-mi faci rost în două ceasuri de șaizeci de mii de franci? — strigă Hector Gardane, nemulțumit. — Dar ce mai sunt și aceste cuvinte

morafizatoare, Gaetano Finzi?... La naiba, omul fraieşte o singură dată... Aşează-te la lucru, meştere şi scoate briliantul. Te-aş ruga să-mi mai recomanzi şi un giuvaergiu, care să-mi cumpere briliantul, încă în seara aceasta. Ţi-aş fi recunoscător pentru o asemenea recomandaţie, deoarece ştiu că acela, pe care mi l-ai recomanda d-ta, nu m'ar specula tocmai atât de mult.

— Toţi sunt speculanţi... toţi — răspunse Gaetano Finzi. — Negustoria cu briliantele este foarte înjositoare şi acela care o face, signor, n'are niciodată o inimă simţitoare în piept. Totuş,... duceţi-vă la Cristofo Martinez, dintre toţi el mi se pare cel mai puţin necinstit.

Locueşte la câteva case de mine, într'o clădire cu două caturi, aşezată chiar în colţul străzii.

— Dar acolo locueşte unul care are hală de vechituri şi nu un giuvaergiu!

— Signor Gardane, este adevărat că bătrânul Cristofo Martinez face negustorie cu haine vechi, dar portughezul acesta mai cumpără tot ce poate avea o valoare oarecare. Prăvălia lui pare mică şi murdară, dar asta să nu vă înşele. Cristofo Martinez este un om bogat şi dacă astăzi ar trebui să vă plătească o jumătate de milion de franci, ar avea de unde să-i ia.

— Dealtfel îţi voi spune şi pentru ce vreau să pun un briliant falş în locul celui adevărat — urmă Hector Gardane, aprinzându-şi o ţigaretă. — Din pricina tatălui meu. D-ta ştii, Gaetano Finzi, că bătrânii ţin la asemenea lucruri şi s'ar putea întâmpla ca tata să-mi ceară să vadă broşa. Îţi dai seama şi d-ta, în ce situaţie m'aş găsi eu, dacă ar trebui să-i arăt broşa, fără podoaba ei de căpetenie.

Între timp piatra preţioasă fu scoasă din broşă. Gaetano Finzi făcuse aceasta cu multă băgare de seamă.

Pe urmă, Gaetano Finzi se uită cu luare aminte la piatră, timp de mai multe minute, cercetând-o

din toate părțile, apoi se așeză la masă și făcu un desen întocmai după briliant.

— Așa! Acuma știu ce voiam să știu! — îi zise el lui Hector Gardane. — Acuma vă puteți duce la Cristofo Martinez, iar peste două ceasuri când vă veți înapoia, nici dv. singur nu veți ști, dacă broșa are un briliant falș, sau unul adevărat.

Cu aceste cuvinte învălui mica comoară într'o bucată de hârtie subțire și i-o înmână lui Hector Gardane, care după ce o vârî în buzunar, se îndepărtă grăbit.

Scoborând scările scârțâinde ale bătrânei case, cu briliantul în buzunar, tânărului ofițer i se părea că i se luase o stâncă de pe inimă. Acuma nu se mai temea, nu mai era stăpânit de frica ce-l chinuise până atunci. Cei șaizeci de mii de franci, de cari avea nevoie pentru a-și plăti datoria de onoare nu-i mai lipseau, doarece știa că giuvaerul pe care-l avea în buzunar prețuia cel puțin o sută de mii de franci și deci nu se putea ca Cristofo Martinez să nu-i dea pe el atâta cât îi trebuia, pentru a-și plăti datoria față de Robert de Paris.

Prăvălia lui Cristofo Martinez se găsea într'o casă cu două caturi, care trebuia să aibă cel puțin câteva veacuri, de când fusese clădită. Era una din acele clădiri, cum se mai întâlnesc și astăzi prin vechile orașe ale apusului și pe cari vremea nu le-a putut nimici, cu toate secolele pe cari le au în urma lor.

Cu toate că Hector Gardane trecuse pe la [illegible] cămătarii din Bastia, totuș, pe Cristofo Martinez nu-l cunoștea prea bine. O singură dată avusese de a face cu el, când venise să gireze o poliță pentru un prieten, care se împrumutase dela portughez.

Cereți mâine fascicola 35-a tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei

Librăria Editoare IG. HERTZ. București 1, Calea Victoriei 5.

Un mic felinar lumina firma lui Martinez și Hector Gardane se luă după acest felinar, cum se iau naufragiații după lumina farului, care le vestește apropierea țărmului salvator.

El intră în prăvălia, care avea întocmai înfățișarea descrisă de Gaetano Finzi. O încăpere murdară, plină cu toate obiectele din lume.

Erau acolo haine vechi, mobile, arme, ceasornice, tacâmuri, obiecte de aur și argint și cum Bastia era acuma în zodia carnavalului, pe pereții prăvăliei atârnau măștile și costumele cele mai felurite.

Trecând pragul acestei prăvălii, Gardane nu văzu ţipenie de om, ca și când ar fi fost lăsată la voia întâmplării, fără să aibă un paznic măcar.

Dar deabia făcu doi pași, că din colțul prăvăliei ieși la iveală o fată, la a cărei vedere Hector rămase încremenit.

Hector Gardane nu mai văzuse în viața lui o asemenea frumusețe, o frumusețe atât de deosebită,

de ceeace văzuse el până atunci. Fără îndoială că era fiica portughezului, dar frumusețea ei neobișnuită îl fermecă pe Hector cu desăvârșire.

Ochii ei semănau cu aceia ai unei gazele. Expresia lor era implorătoare, dar vălul care acoperea parcă pupilele negre, trădau un temperament dornic, pătimaș.

— Doriți să vorbiți cu tata? — întrebă ea cu un glas, care semăna cu murmurul argintiu al unui isvor.

— Cred că nu mă înșel, dacă spun că am de a face cu fiica lui Martinez? — spuse Hector Gardane.

— Sunt Manitta, singura lui fiică — răspunse fata. — Dar dacă voiți să vorbiți cu tata, va trebui să aveți puțină răbdare. Tata este ocupat tocmai cu un alt mușteriu.

— Atunci, domnișoară, te rog fi bună și spune-i tatălui d-tale că Hector Gardane este aici și vrea să-i vorbească. Timpul îmi este măsurat și oricât de mult aș vrea să mai stau puțin de vorbă cu d-ta, îmi este cu neputință, deoarece sunt foarte grăbit.

— Îi voi spune tatii — zise frumoasa fată, dar în glasul ei se putea cîti o adâncă părere de rău, că un Gardane intrase în prăvălia lor și că va trebui să-i anunțe bătrânului un nume atât de vestit.

Ea se îndreptă încet spre ușă, cu fața întoarsă necontenit în spre Hector, îi aruncă o privire lungă, plină de regrete, apoi dispăru.

Încăperea, în care intră acuma frumoasa Manitta, nu se deosibea aproape de loc de biroul unui mare comerciant.

Cristofo Martinez ședea pe un fotoliu vechiu, tras cu piele. Era un bărbat înalt, impunător aproape și purta o barbă lungă, ce-i ajungea mai până la brâu.

Cristofo Martinez, după cum spusese fiica sa, nu era singur.

Lângă el ședea un bărbat, care la intrarea

Manittei în odaie, își trase iute masca de mătase peste ochi. Purta un costum modern, asemănător acelora, pe care le poartă turiștii, sau bicicliștii, adică pantaloni scurți, încheiați sub genunchi, în picioare cu ciorapi lungi, de culoare verde închisă.

— Tată — zise Manitta, apropiindu se de masa de scris, fără a-l învrednici măcar de o singură privire pe necunoscutul, care ședea lângă tatăl său — un tânăr nobil vrea să-ți vorbească. E Hector Gardane.

— Ah, Hector Gardane! — exclamă el, trecându-și ușor mâna prin barba-i lungă și neagră. — Știu de ce a venit... Ii trebuesc bani... Ar vrea să ia o sumă mai mare... Dar pentru el n'am bani! Să-mi arunc banii la câini? Să dau bani omului, care-l ruinează pe tatăl său, — care a fost un om mare și a făcut cinste Corsicei și chiar Franței? Nu! Spune-i lui Hector Gardane că pentru el n'am timp.

— Tată, dar cum vrei să-i spun una ca asta? — exclamă Manitta, cu voce cristalină. — De altfel, de unde știi că vrea bani? Ascultă-l mai întâi și... dacă poți, ajută-l.

Cristofo Martinez aruncă o privire cercetătoare înspre fata sa. In aceeaș clipă însă, chipul i se întunecă și o brazdă adâncă se săpă pe fruntea lui înaltă.

— Dacă Manitta mă roagă pentru el, nu-l pot refuza... In clipa de față însă, am de lucru... Spune-i deci lui Gardane să aștepte, până când îi va veni rândul.

— Se grăbește ,tată!

— Lasă-l să intre, Cristofo Martinez! — zise atunci străinul, cu masca pe ochi. — Spune-i frumoasă Manitta, că tatăl d-tale este gata să-l primească.

Manitta îi aruncă străinului, pe care se părea că nu-l cunoaște, o privire plină de recunoștință și apoi se îndepărtă.

Dar deabia ieşi fata din odaie ,că străinul îşi scoase iarăş masca depe ochi.

Atunci ieşi la iveală o faţă cu trăsături îndrăsneţe, încadrată de o barbă neagră.

Era Egizio Ettore, cel mai temut brigand al Corsicei.

— Ascultă-mă, Cristofo Martinez — îi şopti el portughezului, în grabă. — Ţiu mult să aud ce are să-ţi spună tânărul Gardane. Este adevărat ceeace ai spus adineauri? Este o cracă putredă a nobilului copac? Îşi ruinează părintele, căruia Corsica îi datoreşte atât de mult?

— Prea adevărat! — răspunse Martinez. — Bătrânul Gardane, a fost un om de onoare. L-am cunoscut şi l-am urmărit cum prin propriile sale puteri s'a ridicat dintr'un om simplu, la cea mai mare funcţiune. Dar spune-mi ,te rog, Egizio Ettore, d-ta n'ai băgat de seamă că atât onoarea, cât şi bogăţia, de îndată ce a ajuns la o anumită graniţă, începe să încline spre decădere? Aceasta este una din ciudatele rânduieli ale firii...

— Ai dreptate! — răspunse Egizio Ettore. — Acuma însă, arată-mi o ascunzătoare, de unde să-l pot auzi pe Hector Gardane. Dacă lucrurile stau astfel, după cum mi le-ai arătat, atunci voi veghea puţin asupra lui Gardane. Poate că are de gând să calce în picioare şi mai mult numele tatălui său.

Martinez se ridică din fotoliul său. El se îndreptă în spre orologiul, care părea că nu fusese mişcat din loc de veacuri, de când fusese clădită casa.

Orologiile, „pendulele" din epoca aceea, oricât erau de mici, aveau un înveliş, un dulap atât de mare ,încât un om se putea uşor ascunde în el.

Martinez îi făcu semn deci lui Egizio Ettore şi acesta intră în dulapul orologiului, a cărui uşă portughezul o închise iute în urma lui.

În aceeaş clipă uşa din spre prăvălie se dos-

chise şi Hector Gardane se apropie de voinicul portughez.

— Mă mai cunoşti ,Cristofo Martinez? — întrebă el. — Cred că-ţi mai aduci aminte de mine. Am fost împreună...

— Ştiu, ştiu !— răspunse portughezul. — Numele dv. este Hector Gardane. Luaţi loc, fiu al marelui Gardane şi spuneţi-mi, ce pot face pentru dv.? Dacă este o afacere cinstită, Cristofo Martinez nu se va da înlături. Dacă însă este ceva deochiat, Martinez vă va răspunde:

Căutaţi pe altcineva, căci eu na mă amestec u lucruri cari miros a uşurinţă şi a fărădelege!".

Hector Gardane luă loc pe acelaş scaun, pe care cu puţin mai înainte şezuse Egizio Ettore. El nu băgă de seamă că acesta deschisese o mică uşiţă a pendulei şi se uita la el, cu priviri cercetătoare.

— Afacerea cu care vin la d-ta — zise tânărul Gardane — este cât se poate de curată. Aş fi putut să mă duc la un giuvaergiu, dar timpul este înaintat şi nu oricare ar putea să-mi plătească suma, pe care ştiu că o pot găsi oricând la d-ta.

— Dar cine spune că eu sunt un om bogat?... Eu nu sunt bogat... oamenii spun doar... Dar oamenii spun atâtea! Aşa de pildă ei spun că Hector Gardane îi face tatălui său foarte multe zile amare. Eu însă nu ştiu care este adevărul.

„Oamenii aceştia spun că el a plătit până acuma *multe datorii pentru dv.*, ceeace nu vrea să mai facă. De unde să ştiu eu dacă acesta este sau nu adevărul?

Tânărul Gardane ascultase discursul acesta cu nerăbdare. Cristofo Martinez voia oare să-i ţină o predică? Trebuia să se stăpânească...

Cu o mişcare iute, el scoase din buzunar foiţa de hârtie şi întinse briliantul în faţa portughezului.

— Iată o piatră scumpă — îi zise el lui Martinez — cum cred că chiar nici d-ta n'ai văzut prea

des. Ştii prea bine că Gardanii au asemenea briliante familiare.

„O parte din ele le-am moştenit dela mama. Cercetează te rog giuvaerul acesta şi-ţi vei da seama că niciodată n'ai mai întâlnit la un briliant „ape" mai curate şi un foc mai strălucitor.

Cu aceste cuvinte aruncă foiţa de hârtie şi aşează briliantul pe masa de scris, în faţa lui Cristofo Martinez.

Acesta, fără a-şi trăda uimirea, câtuşi de puţin luă o lupă şi începu să cerceteze cu amănunţime piatra scumpă.

— N'are cărbune... ştefuiala e bună... Briliantul e preţios.. Vrei să-l vinzi, signor?

— Firește! Însă numai în cazul când putem încheia târgul acuma, pe loc. Am nevoie de o sută de mii de franci. Briliantul preţueşte mai mult.

Martinez nu răspunse nimic.

El aşează briliantul înapoi pe masă şi întinse mâna după foiţa de hârtie, pentru a-l învelì în ea.

— O sută de mii de franci? — zise el apoi, clătinând din cap. — Briliantul este superb, pentru dv poate avea o valoare îndoită chiar, eu însă, signor Gardane, nu pot plăti atâta pentru el.

— La naiba, atunci îţi mai las cinci mii de franci!

— Şaizeci de mii de franci! — răspunse portughezul, după ce mai cercetă odată piatra preţioasă. In schimb însă, suma aceasta v'o plătesc îndată.

Asemenea cuvinte îi plăceau lui Hector Gardane.

— Fie! Nu pot tărăgăni chestiunea prea mult. Am grabnică nevoie de bani, deoarece trebuie să plătesc o datorie de onoare.

— Datorie de onoare? — făcu Cristofo Martinez, ridicându-se încet depe scaun. — Ce cuvânt zadarnic, fără rost! Onoare şi datorie!... Cum se pot lega oare asemenea lucruri?... Aşteptaţi însă,

vă voi aduce îndată banii. Mai înainte însă, v'aș ruga să-mi iscăliți o fițuică.

— Să-ți iscălesc? — întrebă Gardane, uimit. — Dar pentruce? Nu cumva îmi ceri să-ți mai iscălesc și o poliță pe deasupra?

— Nu tocmai... Totuș, o hârtiuță, pentru siguranța mea — răspunse portughezul. Imi veți așterne pe hârtie că briliantul acesta este proprietatea dv., că face parte din briliantele familiei, pe cari le-ați moștenit. Trebuie să-mi dați această dovadă, fiindcă poliția.. este foarte aspră.

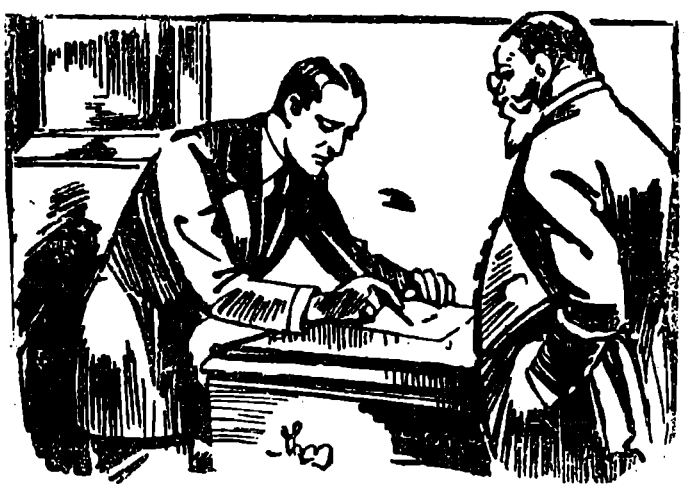

Pe Hector Gardane îl trecură năduşelile, când auzi de această dovadă scrisă. Era prea târziu, însă, nu mai putea da înapoi. Luă deci condeiul în mână și așternu iute câteva cuvinte pe hârtie.

— Poftim! Ți-am îndeplinit dorința! Acuma însă, dă-mi iute banii, căci nu mai am timp de pierdut.

Portughezul dispăru în dosul unei uși secrete și Hector Gardane auzi îndată sunetul metalic al galbenilor și foșnetul bancnotelor, cari treceau prin mâinile lui Cristofo Martinez.

— Sunt salvat! — murmură uşuratecul tânăr. — Salvat! Am jucat o carte primejdioasă, dar cred că nu voi da greş. Lady nu va băga de seamă că în locul preţiosului briliant nu-i voi aduce înapoi decât o imitaţie fără valoare. Şi chiar dacă ar observa, totuş, cred că nu va avea inima să mă nenorocească... Nu, nu, de o mie de ori mai bine să fii în mâinile ladyei Milton, decât în mâinile lui Robert de Paris.

Cristofo Martinez ieşi din odaia alăturată şi-i numără banii. După aceea luă briliantul şi-l ascunse într'o mică pungă de piele, pe care o avea la dânsul.

— Rămâi cu bine! — zise Hector Gardane. — Iţi mulţumesc că te-ai hotărât atât de iute să faci târgul, căci m'ai scos dintr'o mare încurcătură. Mi-ai venit în ajutor şi te rog înc'odată să primeşti mulţumirile mele.

— Nu primesc mulţumiri, decât dela mine însumi! — răspunse portughezul, cu o mândrie care-l ului pe tânăr. — Du-te cu Dumnezeu şi-ţi doresc să nu mai calci pragul casei mele, să nu mai fii nevoit să-l calci!

In clipa în care se închise uşa în urma lui Hector Gardane, pendula se deschise şi Egizio Ettore ieşi din ascunzătoarea sa.

— Ce-ai făcut? — strigă el. — Ai cumpărat dela acest tânăr uşuratec un briliant, despre care ştii prea bine că nu este proprietatea lui.

— Ce era să fac? — răspunse Cristofo Martinez. Dacă nu încheiam eu târgul ,îl încheia altul. Briliantul preţuieşte o sută de mii de franci şi sunt încântat de afacerea pe care am făcut-o.

— Atunci romăi cu bine! — zise Egizio Ettore. — Trebuie să mă încredinţez cum stau lucrurile cu acest briliant.

Egizio Ettore nu minţi. El îl urmări pe tânărul Gardane de departe şi-l văzu intrând la bătrânul şlefuitor de diamante, Gaetano Finzi.

Egizio Ettore se strecură după ei şi-l văzu ur-

când treptele celor trei etaje, apoi intrând într'adevăr la Gaetano Finzi, pentru a-şi lua în primire imitaţia.

Brigandul se ascunse după o cotitură a zidului şi aşteptă liniştit, până când Hector Gardane avea să se înapoieze dela şlefuitorul de diamante.

Cotitura după care se pitise Ettore se găsea la o depărtare numai de câţiva paşi de uşa şlefuitorului, aşa că brigandul putu să observe cu ochii lui pe tânăr, care ieşi din odaie, urmat de Gaetano Finzi.

Gardane avea în mână un obiect învelit în hârtie de mătase şi piatra strălucea aproape prin foiţă.

— Sunteţi mulţumit de lucrul meu? — îl întrebă bătrânul pe Hector, cu priviri strălucitoare.

— Fireşte că sunt mulţumit! — răspunse Hector Gardane. — Briliantul acesta fals este o adevărată capodoperă, Gaetano Finzi! Iţi mulţumesc încă odată, meştere Gaetano că mi-ai isprăvit lucrul atât de iute şi atât de bine. De plătit ţi-am plătit, nu-i aşa?

— Şi încă princiar! — răspunse şlefuitorrul de diamante. — Mi-aţi dat încă odată pe atât, cât v'am cerut eu!

— Atunci rămâi cu bine, Gaetano Finzi! Dumnezeu să te aibă în paza Lui!

Cu aceste cuvinte Hector Gardane coborî treptele. Egizio Ettore se luă după el, dar numai după ce tânărul ajunse la capătul scării. Brigandul însă mergea îndeajuns de iute pentru a nu-i pierde urma.

Egizio voia să ştie unde va duce Hector briliantul cel falş, giuvaerul lipsit de podoaba lui.

Hector Gardane se grăbi cât putu să scape de cartierul neprietenos în care se găsea.

Gândul că avea la sine în aur şi bancnote, şaizeci de mii de franci, cu cari străbătea străzile acestea obscure, îl îngrijora — şi pe drept cuvânt. De aceea, de îndată ce ajunse pe o stradă mai luminată şi văzu o trăsură, o opri şi-i zise birjarului,

cu voce tare:

— La palatul ambasadorului englez, lord Milton!

Auzind acest nume, Egizio Ettore ştiu îndată că giuvaerul în chestie trebuia să fie al ladyei Milton.

Dar cum voia să fie şi mai sigur de ceeace aflase, luă şi el o trăsură şi-i porunci birjarului să se ţină după trăsura din faţă.

Egizio Ettore rămase liniştit în trăsura sa, în vreme ce Hector Gardane coborî din a sa şi intră în palatul, pe care-l locuia ambasadorul Angliei. Dar nu trebui să aştepte prea mult, căci după câteva minute numai Hector Gardane ieşi iarăşi la iveală şi porunci birjarului:

— La contele Robert de Paris!

— Ah, acuma ştiu cum stau lucrurile! — îşi zise Ettore. — Preţul briliantului, pe care acest uşuratic i l-a furat ladyei Milton, va umple buzunarele lui Robert de Paris.

Este şi firesc. Noaptea trecută Hector Gardane a pierdut la contele de Paris şaizeci de mii de franci.

„Şi-a dat cuvântul de onoare, pentru suma aceasta, anume că o va plăti în decurs de douăzeci şi patru de ore. Şi, cum asta nu-i era cu putinţă, puţin cinstitul nostru gentleman şi-a căutat scăparea, într'o fărădelege.

Se poate întâmpla însă ca drumurile lui Gardane să nu se sfârşească la contele de Paris, aşa că nu strică să mai stau puţin la pândă din trăsură.

Hector Gardane nu rămase multă vreme nici la contele de Paris. Dimpotrivă, aici îşi termină treburile şi mai iute, decât în palatul ambasadorului.

Fiul vestitului om de stat ceru să fie anunţat.

Aceasta se întâmplă fără întârziere şi ajungând în faţa lui Robert de Paris, îi zise:

— Conte, noaptea trecută mi-ai câştigat şaizeci de mii de franci. Iată-i!... Nădăjduiesc că cu suma aceasta am scăpat de d-ta, pentru totdeauna.

M'ai ruinat, atât la Ajaccio, cât şi la Bastia,

m'ai momit în mrejele d-tale, m'ai ademenit să joc şi să mă dedau la alte isprăvi, de cari mă căiesc acuma. Dar pocăinţa vine prea târziu... Petrecerile nedemne s'au consumat şi dacă nu voi putea avea dela d-ta nicio amintire preţioasă, îţi mulţumesc pentru lecţia pe care mi-ai dat-o, de a fi prevăzător de acum înainte şi de a nu socoti drept prieteni pe toţi aceia, cari se dau drept atare!

Robert de Paris vru să răspundă, înfuriat. Dar Hector şi părăsise odaia.

El coborî treptele în grabă, se aruncă în trăsură, strigându-i brigandului:

— Acasă... la palatul Gardane!

Egizio Ettore ştia îndeajuns. De data aceasta nu-l mai urmă pe atât de jos căzutul tânăr, ci îşi plăti birjarul.

— Poimâine — îşi zicea Egizio Ettore, trecând pe străzi — opt sute de soldaţi... un regiment întreg... va părăsi Bastia, pentru a-l prinde pe Egizio Ettore. Ha, ha, há, să poftească!... Vor pleca, după cum vin, cu buzele umflate! Fiindcă acela, care-i conduce, care este ofiţerul lor, comandantul lor, e în mâinile mele şi chiar dacă ar isbuti să mă vadă legat de mâini şi de picioare, în faţa lui, n'aş avea nevoie să şoptesc decât un singur cuvânt şi aş fi pus în libertate... Da, da, nu strică să cunoşti tainele duşmanilor tăi! In chipul acesta te poţi apăra împotriva lor cu arme la cari ei nu mai au cu ce să răspundă.

*

Ajungând acasă, Hector Gardane se duse deadreptul în odaia tatălui său, pe care nu-l văzuse toată ziua.

— Nu trebuie să te scuzi, dragul meu — îi răspunse bătrânul om de stat, când Hector voi să-şi scuze lipsa îndelungată de acasă, printr'un neadevăr — ştiu că ai fost prins de pregătirile, pe cari trebuie să le faci în vederea expediţiei cu care vei porni în fruntea soldaţilor tăi, împotriva lui

Egizio Ettore

— Așa este, tată! — răspunse Hector, care nu șovăi să se agațe de motivul ce-i dădu chiar tatăl său.

— Tocmai, fiule — urmă bătrânul — asupra acestei expediții voiam să mai stau puțin de vorbă cu tine. Nu trebuie să-ți ascund... că vei avea de înfruntat o mare primejdie. Cu toate că este vorba de un singur om, care va avea să facă față unui regiment întreg, nu trebuie să uiți că vei avea de a face cu un Egizio Ettore.

Insărcinarea pe care ți-ai luat-o, îți va cere să faci apel la toată iscusința ta și cine știe.. lupta aceasta ar putea să fie nenorocită chiar și pentru tine.

— Fii încredințat, tată, că voi face cinste numelui Gardanet — răspunse Hector.

— Am pus să se facă pentru tine — urmă venerabilul bătrân — un mic talisman și atâta timp cât va ține această campanie puțin obișnuită, te rog să-l porți necontenit pe piept. Nu zâmbi, dragul meu! Este adevărat că noi, corsicanii, suntem toți superstițioși, dar în cazul de față nu este vorba de o superstiție, ci mai mult de o credință, căci talismanul, pe care ți-l voi da, înfățișează chipul mamei tale. Este un mic medalion, pe care l-am comandat la un meșter renumit, încă de demult, anume pentru tine.

Cu aceste cuvinte, bătrânul om de stat scoase din buzunar un mic medalion, legat cu un șiret negru de mătase.

Moșneagul se ridică și mâinile lui tremurau, în vreme ce legau șiretul de mătase neagră în jurul gâtului fiului său.

— Poartă-l cu cinste fiul meu — zise el, adânc mișcat — este chipul mamei tale... Este tot ceeace ai mai prețios, mai sfânt în lumea aceasta.

Orice s'ar întâmlpla, nu te despărți de el, iar dacă vei fi în primejdie, privește chipul mamei tale,

care chiar dacă ţi-a fost răpită prea de timpuriu, totuş, nu te părăseşte niciodată şi duhul ei te va feri de Egizio Ettore.

Şi nu era nicio linguşire, nicio prefăcătorie, în gestul lui Hector Gardane, care luă acuma medalionul, îl duse la buze şi-l sărută.

Dar în clipa, în care se uită la nobilele trăsături ale mamei sale, obrajii i se împurpurară şi simţi în inimă ca o lovitură de pumnal neîndurător.

— Hoţule! Falşificatorule! Talismanul nu poate aduce noroc, unui fiu denaturat!... Vai mie, ticălosul, eu nu sunt vrednic să port chipul mamei, la pieptul meu!

CAP. 47

Pe meleagurile dragostei

Întocmai după cum adeseori câte o rază de soare străbate prin perdeaua groasă de nori şi încălzeşte pământul, înviorând oamenii şi florile, întocmai astfel sădi noua întorsătură ivită în viaţa ei, o nouă rază de speranţă în sufletul amărât al Letiţiei.

Fusese fără căpătâi şi acuma avea un cămin al ei.

Fusese o biată servitoare şi acuma gospodărea ca stăpână într'o căsuţă plăcută, ale cărei ziduri dispăreau sub frunze de viţă şi de care era legată o grădină mare şi o vie, ce stârnea invidia trecătorilor. Toate, toate acestea erau ale ei.

Moştenirea, pe care i-o lăsase sărmana Petronella, care murise în urma necredinţei soţului său, fusese pentru tânăra fată, atât de părăsită şi de singură pe lume, un noroc atât de neaşteptat, încât rămasă singură în casa, în care acuma ea era stăpână, nu-i venea să creadă că totul se întâmplase, că totul era adevărat.

Autorităţile au întărit-o pe Letiţia în proprietăţile cari i se cuveneau şi acuma Madonna din Saint Etienne ajunsese una din cele mai bogate femei din sat.

Averea ei era alcătuită numai din pământuri, vie şi casă, este adevărat, dar dacă ar fi voit, le-ar fi putut transforma oricând în bani, deoarece cumpărători se găseau oricând, pentru asemenea bunuri.

Dar Letiţia nici nu se gândea la una ca asta.

Dimpotrivă, dacă soarta fusese atât de milostivă cu ea şi o făcuse moştenitoarea Petronellei, Madonna din Saint Etienne nu se gândea la sine însăşi, ci la Egizio Ettore, căruia putea să-i ofere acuma un adăpost, când hărţuit de urmăritori, voia să-şi rezeme şi el capul, pe o pernă moale şi să-şi odihnească trupul obosit, într'un pat ca lumea.

Dar şi din alt punct de vedere era mulţumită Letiţia că ajunsese în stăpânirea acestor bunuri.

Ea putea acuma să-şi urmeze înclinarea inimei, spre a-i ajuta pe cei săraci.

Şi într'adevăr, săracii din Acqua Longa băgară de seamă îndată că li se ivise o nouă binefăcătoare şi nu pierdeau prilejul de a bate cât mai des la uşa Letiţiei, ştiind că niciodată nu vor pleca cu mâinile goale.

Este cunoscut că în ţările locuite de italieni mizeria e mai mare, decât pe orice alte meleaguri. Niciunde în lume, afară doar de China, unde poporul de cerşetori îşi alege chiar un rege al cerşetorilor, pomanagiii nu sunt atât de bine organizaţi ca pe tărâmurile locuite de italieni. In chipul acesta se răspândi iute vestea, în tot ţinutul, despre binefacerile Letiţiei.

Cereţi mâine fascicola 58-a tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. — 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5.

Trecuseră opt zile dela deschiderea Carnavalului la Bastia, dar vremea nu voia să fie de loc pe placul corsicanilor dornici de petreceri şi se întâmplă, ceeace în Corsica — afară de piscurile cele mai înainte ale munţilor — se întâmplă foarte rar: căzu zăpadă, în luna Februarie.

Grădina Letiţiei fu acoperită şi ea de un linţoliu alb, peste noapte, iar via, la lumina lunei, care se ivise de printre nori, strălucea ca şi când ar fi fost dată cu o poleială de argint.

Letiţia închise bine toate uşile şi ferestrele, ca frigul să nu pătrundă în casă.

Apoi aprinse focul în sobă şi acuma începuse să se desbrace, deoarece voia să se odihnească.

Ea fusese hârţuită toată ziua de cerşetorii, cari de când se lăsase frigul, se înmulţiseră şi mai mult. Ei veneau pentru o ciorbă, sau un ceai cald, dar Letiţia nu se temea, căci avea încredere în Dumnezeu şi în puşca încărcată, pe care o agăţase de un cui, deasupra patului, precum şi într'un

mare și frumos câine ciobănesc, pe care-l moștenise împreună cu celelalte bunuri ale Petronellei Acchi.

Jupiter — așa se numea câinele — era un Saint Bernhard de o voinicie neobișnuită.

Jupiter se obișnuise foarte iute cu Letiția.

Avea pentru ea o credință mișcătoare și când Letiția se ducea să-i dea de mâncare, câinele nu lua hrana niciodată, mai înainte de a linge mâinile albe și fine ale stăpânei sale. Iar când fata îi mângâia capul mare, aproape diform, Jupiter se uita la ea cu priviri, în cari se citea lămurit toată recunoștința credinciosului animal.

Așa dar, Jupiter era păzitorul Letiției și încrederea în el, în Dumnezeu și în pușca încărcată îi erau îndeajuns, pentru ca fata să nu cunoască teama și să doarmă liniștită.

Letiția ar fi putut să-și ia o servitoare, care să-i dea o mână de ajutor prin casă, dar nu făcu aceasta, din motive ușor de înțeles.

Ea nu putea să țină în jurul său un om străin, căci atunci Egizio Ettore n'ar fi putut veni la ea niciodată, or, Letiția se aștepta ca iubitul s'o viziteze.

Până acuma însă brigandul nu se arătase.

El fusese la Bastia, tot timpul, ceeace Letiția n'avea de unde să știe. In fiecare seară, însă, mai înainte de a se culca, Madonna din Saint Etienne se ruga pentru el, iar când adormea, n'avea altă dorință, decât ca într'o bună dimineață, trezindu-se să-l zărească pe Egizio Ettore în fața patului său.

La fel și astăzi, în vreme ce se desbrăca, ea se gândea necontenit numai la alesul inimei sale.

Numai din pricina lui era ca veșnic îngândurată, numai din pricina lui tremura tot timpul că va veni cineva să-i spună că Egizio Ettore a căzut în mâinile sbirilor și niciodată nu deschidea gazeta fără teamă că va citi acolo numele faimosului brigand, în legătură cu vreo veste cumplită.

In decursul săptămânilor din urmă nu se mai auzise nimic despre Egizio Ettore, nicio nouă ispravă a sa nu dăduse subiect de vorbă populației.

Letiția se așează în fața unei mese, pe care se găsea o oglinjoară.

Ea își pieptănă părul, apoi îl strânse în coc.

Atunci, deodată, Jupiter care se și întinsese la picioarele patului, se ridică pe neașteptate. Își ridică atent capul și începu să mârâie.

— Cuminte, Jupiter — căută Letiția să-l liniștească —este zăpada, pe care vântul o isbește de fereastră.

Dar câinele devenea tot mai neliniștit.

Sări la una din ferestre, se repezi apoi la ușă și începu să latre furios.

— Atunci trebuie să fie cineva afară! — zise Letiția, acoperindu-și din nou pieptul feciorelnic cu cămașa groasă de cânepă și luând pușca din cui.

— Vino, Jupiter, — îi zise ea apoi câinelui — să vedem cine este afară.

In acest scop mai aprinse și o lumânare. După aceea ieși din odaie, păși în tindă și întrebă, fără însă a trage zăvorul:

— Cine-i acolo?

— Madonna să vă binecuvânteze — răspunse o voce tremurândă, care părea să fie a unui bătrân — îndurați-vă de mine... Zăpada e înaltă... E frig de-ți îngheață oasele... Vin din Ajaccio, dar nu pot merge mai departe... Ingăduiți-mi să mă încălzesc și eu puțin.

— Nu-ți voi refuza cererea — răspunse Letiția — mai înainte însă ascultă-mă. In mâini am o pușcă încărcată, iar lângă mine stă un câine, care este în stare să sfâșie cinci oameni, dacă-i poruncesc... Dacă plănuești vreo fărădelege, e mai bine pentru d-ta, să-ți vezi de drum! Dacă însă gândurile-ți sunt curate, atunci fii binevenit.

Și fără a mai șovăi o singură clipă, trase zăvorul.

Flacăra lumânării lumină curtea acoperită cu zăpadă.

Letiția zări în fața sa un om, îmbrăcat în zdrențe, cu o barbă lungă, albă.

Mâna-i, cu care se sprijinea într'un băț, tremura și aproape că nu mai era în stare să treacă pragul casei, singur și fără ajutor.

Letiția îl sprijini deci și intrând cu el în casă, îi arătă un loc, lângă sobă.

— Acolo e cald, moșule — zise ea. Intinde-ți puțin oasele obosite... Voi căuta îndată să văd, dacă nu găsesc ceva pentru d-ta, căci fără îndoială că n'ai cinat încă.

— Mărturisesc — răspunse moșneagul — că nu sunt prrea sătul, deoarece de azi dimineață n'am mai luat nimic în gură.

— De azi dimineață?... Dar de ce n'ai cerut ceva, dela oamenii pe lângă cari treceai?

— Vai, Sfântă Madonna... strigă cerșetorul — se pare că dv. nu știți, cât de nemiloși sunt oamenii prin ținutul acesta! Am bătut la toate ușile, dar peste tot am fost alungat. Aici, în Acqua Longa însă, cârciumarul, care m'a lăsat să stau un ceas în ușă, mi-a spus că dv. sunteți bună și bogată și nu lăsați pe nimeni să plece dela casa dv. fără a-l ajuta.

— Ei bine... cred că nu-ți vei fi pus în zadar nădejdea în mine — răspunse Letiția. — Noaptea aceasta vei putea dormi aici... Iți voi pregăti un pat în odăița de alături... Mai întâi să-ți caut ceva de mâncare... Pari să fii tare bătrân... Ai șaizeci de ani?

— Am împlinit șaptezeci! — răspunse cerșetorul. — Am îndurat multe în viață... Dar aveți un câine foarte frumos... Trebuie să fie un paznic credincios!

— Intr'adevăr, așa este! — zise Letiția.

Câinele se liniștise repede. El se întinsesé la picioarele cerșetorului și-și așezase capul pe po-

dea. Aceasta însemna că străinul nu era un om rău, căci altfel n'ar fi fost atât de prietenos cu el.

Letiția părăsi odaia. Ea nu văzu privirile pline de mulțumire ale moșneagului și nici nu văzu cum cerșetorul se uită cu plăcere prin odaie, de îndată ce ea dispăruse pe ușă.

In curând apoi Letiția se înapoie. Ea avea în mână o farfurie plină cu ciorbă și o bucată de pâine.

— Poftim, moșule — zise ea, așezând farfuria lângă moșneag și punând pâinea alături. — Iți voi mai aduce și un pahar cu vin.

Peste câteva clipe Letiția se înapoie cu paharul cu vin, pe care, după obiceiul corsican, mai înainte de a-l încredința cerșetorului, îl duse la buze...

După aceea bătrânul luă paharul, cu mâini tremurânde.

Ciudat însă... De îndată ce luă paharul, mâinile încetară de a-i mai tremura. Privirile lui înflăcărate se îndreptară asupra Letiției și cu glas sonor, metalic, zise:

— Golesc acest pahar în sănătatea frumoasei Letiția, Madonna din Saint Etienne, logodnica lui Egizio Ettore!

Un strigăt ieși de pe buzele fetei, care se dădu un pas înapoi. Indată după aceea însă, se repezi la cerșetor, se aruncă înaintea lui și strigă, cu voce tremurândă:

— Omule, d-ta nu ești ceeace pari... D-ta mă cunoști... Sfântă Madonna, dar unde mi-au fost ochii?... El este... el, pe care l-am dorit atât de mult... Egizio Ettore, tu ești și nimeni altul...

In clipa aceea străinul își smulse barba albă, își aruncă peruca de pe cap, apoi Egizio Ettore c strânse în brațele sale pe frumoasa Madonnă din Saint Etienne.

Letiția își ascunse capul la sânul lui și brigandul sorbi roua de pe buzele ei.

— Ca cerşetor am venit la tine, scumpa mea Letiţia — strigă brigandul — căci numai în această travestire am putut colinda ţinutul. Pe de altă parte am vrut să-ţi pun şi inima la încercare, deoarece mă temeam că frumoasa avere care ţi-a căzut aşa, din senin, să nu te fi făcut mândră şi îngâmfată, căci aurul are asupra oamenilor aceeaş înrâurire, pe care după legenda vechilor greci, o avea Circe asupra bărbaţilor... Aurul face din oameni animale.

— Aurul?... Vai iubitule, dar nu ştii tu oare, cât de mult dispreţuiesc eu aurul? Nu, dragul meu, numai din pricina ta m'am bucurat eu atât de mult de această moştenire... Am gospodărit în casa aceasta, nu ca în proprietatea mea, ci ca într'a ta... Am curăţit şi am îngrijit de ea, pentru a fi pe placul stăpânului său, când va veni vreodată. Şi iată că a venit, iar eu îi zic: Totul este al tău, fă ce vrei cu tot ceeace vezi aici, căci este proprietatea ta.

— Letiţia, scumpa mea Letiţia — exclamă brigandul, ridicându-şi iubita şi apoi desbrăcându-şi sdrenţele de cerşetor, pentru a apărea în toată frumuseţea lui bărbătească — te-ai gândit la mine... ai pregătit casa aceasta pentru mine... spre a-mi sluji drept adăpost... Vai, sărmana mea Letiţia, cât de fericit aş fi eu, dacă aş putea trăi în pace, în căsuţa aceasta, alături de tine!... Dar... se pare că în Cartea Destinului e scris că o asemenea fericire nu ne este îngăduit nouă să cunoaştem.

Acuma însă, arată-mi casa ta, dragă Letiţia.. Vreau să văd totul, vreau să ştiu unde trăieşte iubita sufletului meu şi cari sunt lucrurile cari o înconjoară.... Dar spune-mi, Letiţia mea, nu te temi singură în casa aceasta?

— Cum?... Să mă tem? — răspunse fata, dându-şi capul înapoi pe spate şi zâmbind fericită. — Eu nu cunosc teama, deoarece sunt logodnica lui Egizio Ettorre.

Afară de aceasta, câinele şi puşca mă apără îndeajuns şi pe urmă... pe urmă am simţământul

că eşti mereu undeva prin apropierea mea şi că dacă aş striga în ajutor, ai auzi strigătele mele. Dar lăsând la o parte toate acestea, oare Dumnezeu nu mă apără, spre a mă păstra ţie? Ar putea El să mă ia acuma, când la drept vorbind nici n'am cunoscut încă adevărata fericire? Vai, Egizio, eu am născocit un plan, a cărui ducere la îndeplinire ar fi cea mai mare fericire pentru noi.

Letiţia îşi luă iubitul şi se aşeză lângă el, pe canapea.

Ea se lipi atât de duios, atât de pătimaş aproape de el, încât brigandul se cutremură.

— Buna Petronella mi-a lăsat tot ceeace a avut în lumea aceasta — urmă ea. — Casa, grădina, via. Un singur cuvânt din partea ta şi voi transforma în bani, tot ceeace am aici şi crede-mă că ţi-aş aduce o sumă destul de frumuşică... Vreo zece mii de franci!

Spune-mi te rog, Egizio, zece mii de franci sunt bani mulţi?

— Cred şi eu! — răspunse brigandul. — Zece mii de franci.? Cu banii aceştia poţi cumpăra unei fete frumoase, ca tine, o rochie nouă, pantofi noi, o pălărie nouă şi cred că mai rămâne chiar şi pentru un giuvaer.

— Nu vreau nimic pentru mine! — răspunse Madonna din Saint Etienne. — Vai! de ce glumeşti, Egizio, când eu vreau să vorbesc ceva serios cu tine? Inima mea nu cere nici rochii noi, nici giuvaeruri...

Aş vrea însă, ca cei zece mii de franci, pe cari ni i-ar aduce vânzarea acestor proprietăţi, să-i întrebuinţăm, spre a părăsi pentru totdeauna Corsica! Vino, Egizio, mai este încă timp,, ne mai putem strecura într'o altă ţară, unde nu suntem cunoscuţi... Du-mă unde vrei tu, în America, în Australia, sau dacă vrei în munţii Greciei, te voi urma oriunde, numai să nu fiu nevoită să tremur mereu pentru tine. Aş vrea să mă încredinţez că poţi fi

al meu... aș vrea — aici obrajii fetei se înroșiră deodată — să fiu soția ta, în fața lui Dumnezeu și a oamenilor!

Brigandul se uită în jos, cu sprâncenele încruntate... Un suspin adânc îi ieși din piept.

Deodată își duse mâna sub surtucul, pe care-l dădu la o parte.

Apoi își deschise cămașa la piept și Letiția băgă de seamă cu uimire că iubitul său avea acolo o pungă de piele. Care nu-i fu însă uimirea când Ettore desfăcu acuma punga și scoase de acolo un mare număr de galbeni și de bancnote, pe cari le aruncă pe masă, în fața iubitei sale, zâmbind ciudat.

— Iată — zise el, cu glasul răgușit — aici ai mai mult... mult mai mult, decât ai putea căpăta din vânzarea acestor bunuri.... Numără-i... Trebuie să fie treizeci și opt de mii de franci!

— Treizeci și opt de mii de franci?.... Sfinte Dumnezeule, Egizio, dar cum ai ajuns tu la suma aceasta fantastică?

Letiția se ridică de pe scaun, făcându-se galbenă, ca ceara. Ea se retrase câțiva pași și se uită nesigură la aurul și bancnotele, cari erau îngrămădite pe masă.

— Ia-i! — îi zise Ettore, cu glas poruncitor. — Ia-i pe toți!... Îți voi aduce și mai mulți, iubito!

— Egizio... banii aceștia... tu....

— I-am prădat! — o întrerupse brigandul, cu înfrigurare. — Da, i-am furat, Letiția mea, dar jur pe Sfânta Madonnă că nu i-am luat dela un om sărac, dela un nenorocit, dela un biet tată de familie. Nu, i-am luat dela un trândav al societății, dela un distins membru al acelei societăți, căreia i-am jurat o luptă veșnică.

Deocea, Letiția mea, ia acești bani... Îți voi mai aduce încă mulți, precum și alte lucruri de preț... Cred că se găsește în casa aceasta un loc sigur, în care să putem ascunde banii?

— Imi poruncești să iau banii aceștia — zise Letiția, apropiindu-se de masă — și ceeace poruncești tu, trebuie să fie bine... Deaceea îi voi lua și-i voi ascunde în pivniță...

— Vom săpa o groapă — zise Egizio — vom așeza banii în ea, iar pe deasupra vom pune un butoi cu vin, sau vreo ladă grea.

Tot ceeace voi prăda îți voi aduce ție, Letiția. Adună banii aceștia pentru ziua, în care s'ar putea întâmpla să avem nevoie de ei.

— De ce zi vorbești, Egizio?

— De ziua, în care s'ar putea întâmpla să cad în mâinile urmăritorilor mei.

— Dar la ce mi-ar mai folosi atunci banii aceștia?

— Mult, Letiția mea! Căci, bagă bine de seamă, la ceeace-ți spun eu: Aurul taie cătușele, aurul deschide porțile închisorilor, aurul îmbânzește pe cei mai grozavi judecători...

— Atunci — zise Letiția, încolăcindu-și brațele pline, în jurul gâtului iubitului său — voi aduna aurul și bancnotele acestea, ca un avar, fiindcă știu că mi-ar putea fi de folos, spre a te scăpa...

Letiția vru să strângă galbenii și bancnotele, spre a-i aduna în șorțul său, dar Egizio Ettore o opri.

— Ascultă-mă, Letiția, eu mai am ceva de vorbit cu tine! — zise el. — Mai adineauri mi-ai făcut propunerea să vinzi tot ceeace ai aici și cu suma realizată să fugim în America, sau în munții Greciei. Planul ar fi prea frumos și ne-ar aduce o fericire fără semăn, dar... visul este prea frumos pentru a se putea împlini, acuma, cel puțin.

Căci ține minte, iubita mea că, chiar dacă aș avea o sută de mii de franci, sau poate chiar și un milion și toate drumurile ne-ar fi deschise de a fugi din Corsica, totuș eu ți-aș spune: rămân!

Fiindcă — urmă Egizio Ettore, cu ton ridicat, răsunător — trebuie să rămân, până când mă voi

fi răsbunat, până când îmi voi fi îndeplinit jurământul pe care l-am făcut.

Lista mea neagră nu s'a terminat încă! Mai trăiesc încă aproape toți aceia, cari m'au nenorocit...

Căci mai curând se prăbușește cerul peste pământ, mai curând năvălește apa peste uscat și nimicește toate așezămintele omenești, mai curând se deschide iadul și focul de înghite lumea, decât ca Egizio Ettore să-și uite jurământul de răsbunare, pe care l-a făcut la Bonifacio.

Letiția rămase palidă și tremurândă în fața iubitului său și în clipa aceea aproape că se temea de el. Așa cum stătea el în fața ei, îndreptat în toată înălțimea trupului său, cu chipul desfigurat de durerile sălbatice, ce-i frământau sufletul, cu dorul mistuitor al răsbunării în inimă, cu ochii aruncând fulgere de ură, brigandul părea însuș zeul vendettei.

Văzându-l astfel, în starea aceasta, în care nu mai semăna a om, Letiția își întinse implorătoare mâinile în spre el și zise, încet:

— Egizio... Domnul spune că răsbunarea este a lui... Iartă-i, căci poate că atunci nu știau ce fac!

— Taci! — strigă brigandul, luând-o de mână. Ascultă-mă, Letiția, niciodată, auzi tu, niciodată să nu mai încerci să potolești focul dorului meu de răsbunare, prin lacrimile tale.

Iubita mea, viața mea, tot ceeace este și va fi Egizio Ettore, tot, tot, este al tău, afară de un singur lucru, care este al lui, numai al lui...

Pot să-mi ia tot... tot, pot să mă facă încă și mai sărac decât sunt, să-mi îngreuieze calea și mai mult, decât mi-au îngreuiat-o până astăzi, zeci și mii de sbiri pot pune încă pe urmele mele, dar două lucruri, Letiția mea, nu-mi vor putea răpi niciodată, căci pe acestea le ascund în fundul sufletului meu și vor muri, vor dispărea, vor înceta de a mai fi, numai odată cu moartea mea. Acestea sunt: dragostea pentru tine, Letiția, dragostea do-

gorătoare și răsbunarea mea, care este de o mie de ori mai fierbinte decât dragostea pentru tine.

Vai, iartă-mă iubito, pentru ceeace am spus — strigă brigandul după o scurtă pauză, aruncându-se la picioarele fetei și încolăcindu-și mâinile în jurul genunchilor săi. — Am spus că răsbunarea mea este mai tare decât dragostea mea... ce nebunie!... Totuș, nu... nu... este adevărat... disprețuește-mă, Letiția, dar nu pot altfel... Iartă-mă... Letiția, dar așa este... și să mă ierte și Dumnezeu,

dar în clipa, în care am fost osândit la douăzeci de ani de temniță grea, ceva s'a schimbat în inima mea.... In clipa aceea am simțit ca un văl de ghiață care m'a cuprins și de atunci urăsc mai tare, decât iubesc... Vai mie, că acesta este adevărul... căci sunt un nenorocit!

— Nu, dragul meu Egizio, nu ești — strigă Letiția, vârându-și degetele în buclele negre ale brigandului. — Eu... Dumnezeu îmi este martor... înțeleg ca ura ta să fie mai puternică decât dragostea inimii tale... simt și eu aceasta... căci oamenii

ți-au schimbat nobila ta inimă. Și îți jur iubitule, că sunt mulțumită de a ocupa locul al doilea în inima ta. Mai întâi răsbunarea și apoi... dragostea pentru Letiția ta.

Va veni însă o zi, scumpul meu Egizio, când răsbunarea aceasta va păli, se va stinge, încetul cu încetul și atunci dragostea, care va fi stat ascunsă într'un colțișor, va lua culori mai vii și-și va ridica mândră și îndrăsneață capul. Și atunci, o singură ridicătură de mână va fi îndeajuns, spre a face răsbunarea să dispară, pentru a o lăsa pe ea singură, dragostea, să fie stăpână pe inima ta.

Da, Egizio, ai dreptate, nu trebuie să părăsim încă această insulă... Vreau să-mi făgăduești însă că, de dragul acestei răsbunări nu te vei expune unor primejdii prea mari, nu vei alerga orbește la pieire, căci — fermecătoarea fată îl cuprinse cu amândouă brațele — tu știi prea bine că ești totul pentru mine, în lumea aceasta, iar ca să te pierd și pe tine, ar însemna moartea mea!

Egizio strânse mișcat încântătorul ei cap la pieptul său și nu fu în stare să rostească niciun cuvânt.

— Letiția mea — exclamă el, în cele din urmă, cu glas tremurător — asta nu se va întâmpla! Tu vei fi soția mea, îți jur aceasta... Da, de dragul tău nu voi renunța la răsbunarea mea, dar în schimb, voi porni la lucru cu îndoită băgare de seamă, cu îndoită viclenie și poate că tocmai deaceea dorul meu se va împlini cu atât mai sigur. Mărturisesc sincer, Letiția mea, că este o mare fericire că această casă îți aparține ție — urmă brigandul, lăsându-și iubita din brațe — căci în chipul acesta voi avea întotdeauna o ascunzătoare, la caz de nevoie. Acuma voi coborî mai des până aici, de pe piscul Fontanellei și voi petrece mai multe nopți în casa ta. Îți jur însă, Letiția, că voi trece pragul casei tale întotdeauna cu simțămintele cele mai curate. Nu trebuie să te temi de mine, Letiția mea, căci îna-

inte de a fi găsit un preot, care să ne cunune, nu-ți voi cere niciodată să devii soția mea. Acuma am spus tot ceeace aveam de spus și deci, putem să ne ocupăm de vițelul de aur, pe care nici eu nu-l bag în seamă, decât ca pe un mijloc pentru atingerea scopului și să îngropăm banii în pivniță.

Câteva minute mai târziu, Egizio Ettore și Letiția coborâră treptele cari duceau la pivniță, unde brigandul săpă o groapă adâncă de vreo două picioare.

După ce Letiția înveli banii în șorțul său, Egizio îi ascunse în groapă, aruncă pământ peste ei, iar apoi, cu puterea de uriaș care-l caracteriza, rostogoli deasupra comorii un butoi cu vin.

Ajungând din nou în odaia încălzită, Letiția se gândi mai înainte de toate, să pregătească ceva de ale mâncării. Acuma însă nu se mai mulțumi cu ciorba, pe care voise să i-o ofere cerșetorului, ci pregăti o cină, care-i luă un ceas încheiat.

După aceea puse masa, cu fața îmbujorată de căldura focului din sobă și Egizio nu putu s'o admire îndeajuns, văzând cu câtă îndemânare gospodărea viitoarea lui soție.

— Acuma însă, trebuie să te și schimbi de haine, iubitule — zise Letiția. — În odaia vecină se mai găsește încă un halat de casă al ticălosului de Sebastiano Acchi. Vino să te îmbrac cu el, căci te vei simți mult mai bine, decât în hainele acestea.

Egizio Ettore trecu în odaia alăturată, dar din spirit de precauție nu se desbrăcă, ci își puse halatul de cati ea peste hainele lui obișnuite.

— Cine l-ar vedea acuma pe Egizio Ettore — zise el, râzând — n'ar putea crede că el este într'adevăr... Nu-i așa, draga mea că, mai curând ași putea fi luat drept un tată de familie, care se așează comod la masă, pentru a mânca cu poftă?

— Ei bine, te rog chiar să mănânci cu poftă! — zise Letiția. — Căci cred că e mult de când n'ai

mai avut parte de o mâncare caldă.

— Te înșeli... Nu sunt nici trei zile, de când am mâncat foarte bine, într'un restaurant de mâna întâia, din Bastia.

— Cum?... Ai fost la Bastia?

— Da — răspunse Egizio Ettore, cu un zâmbet plin de înțeles. — Am avut niște treburi pe acólo... A trebuit să rânduiesc anumite chestiuni.

— Dar ce treburi ai putut tu avea la Bastia? — întrebă Letiția.

— Te rog, iubito, nu-mi mai pune asemenea întrebări, nu mai cerceta unde mă duc și ce fac, căci nu te pot amesteca în tainele vieții mele de brigand...

In timpul acesta Letiția adusese mâncărurile la masă, apoi îl luă pe brigand de braț.

El se lăsă condus, iar ea îl duse la un scaun cu spetează înaltă, pe care brigandul se așeză, apoi Letiția îl servi atât de gingaș, încât numai văzând-o și lui Egizio Ettore îi lăsă gura apă.

Letiția se așeză lângă el și amândoi se simțiră fericiți că în sfârșit puteau să ia masa numai în doi, nestingheriți de nimeni.

Soba împrăștia o lumină roșiatică, ce se oglindea pe chipurile celor doi îndrăgostiți.

— Dacă urmăritorii mei m'ar putea vedea așa — zise Egizio Ettore — nu le-ar veni să creadă că temutul brigand este atât de bine păzit de viscolul de zăpadă și că într'adevăr el este acela, care se ospătează la o masă atât de îmbelșugată.

Să golim deci cel dintâi pahar în cinstea dragostei, scumpa mea Letiția!

Paharele fură ciocnite, Egizio îl duse pe al său la gură și tocmai voia să înghită cea dintâi

Cereți mâine fasciculu 57-a tuturor chiroscarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERZ, București 1, Calea Victoriei 5.

înghițitură, când deodată se auzi o puternică bătaie în poartă și o voce tinerească strigă:

— Deschideți-ne, oameni buni, e o vreme cumplită afară, căci dacă nu, mâine de dimineață veți găsi patru cadavre în fața casei voastre!

Egizio Ettore sări dela masă. La început o brazdă adâncă se săpase pe fruntea sa, deoarece credea că poliția înconjurase casa. Auzind însă vocea aceasta, răsuflă ușurat și-i zise Letiției, cu zâmbetul pe buze:

— Deschide-le, iubita mea, deschide-le! Pe oamenii aceștia îi poți lăsa în casă, fără nicio grijă și fără teamă. Iar tu Jupiter, nu te mai sbate atâta, căci vei vedea că ne vin oaspeți foarte veseli în casă!

CAP. 48

Oaspeții lui Egizio Ettore

Letiția rămase aproape încremenită pe scaun, când auzise puternicele bătăi în poartă, căci și ea crezu la început că este vorba de urmăritorii lui Egizio Ettore.

După aceea se sculă încet de pe scaun, și întrebă, mirată:

— Cum Egizio, tu cunoști glasul care a strigat în fața porții?

— Cred că-l cunosc — răspunse Egizio Ettore. — Dacă nu mă înșel, trebuie să fie trei tineri parizieni, cari cer un adăpost și n'aș vrea să-i alungi dela ușa ta, căci într'adevăr este o vreme cumplită, când nu se cuvine să lași nici măcar un câine afară.

— Dar tu... ce se va întâmpla cu tine? Nu încape nicio îndoială că te vor recunoaște și atunci...

— Nu te îngriji, draga mea — răspunse Egizio — în halatul acesta e greu să mă recunoască cineva, mai ales, dacă-mi voi pune din nou barba

şi peruca, cu care am venit aici şi în carî pot trece foarte bine, drept bunicul tău. Imi vei spune „bunicul Mario", iar eu îţi voi zice „nepoţica Letiţia".

— Deschideţi!... Deschideţi!... — se auzi de afară, din nou. — Dacă nu vreţi să ne transformăm în trei oameni de zăpadă!

— Du-te, Letiţia, du-te şi deschide-le! Sunt băieţi de treabă, dacă într'adevăr sunt aceia, pe cari îi bănuesc eu!

Letiţia porni în spre bucătărie, spre a deschide poarta şi Egizio Ettore se folosi de timpul acesta, spre a-şi pune barba şi peruca falşă, cu care venise acolo, în sdrenţele de cerşetor.

După aceea se aşeză liniştit la masă şi aşteptă să vadă ce va urma.

In curând apoi, uşa odăii se deschise şi prin ea intrară trei bărbaţi, pe cari se vedea îndată că făcuseră un drum lung, pe jos sau călare, prin ninsoare, deoarece erau atât de acoperiţi de zăpadă, încât ar fi putut fi luaţi drept oameni de zahăr, dacă nu s'ar fi mişcat.

— Brrr... a dracului vreme! — exclamă unul din cei cari intrară, care avea o intonaţie de militar şi care era ceva mai scund, dar şi mai vânjos decât ceilalţi doi tovarăşi ai săi. — S'a mai pomenit o asemenea zăpadă, în istoria Corsicei?

— Aici e cald — zise cel de al doilea, apropiindu-se de sobă şi chircindu-se în faţa ei. — Urmaţi-mi pilda, prieteni şi încălziţi-vă şi voi, căci suntem degeraţi pe jumătate.

— Nu, dragii mei — zise atunci al treilea, cel mai înalt şi cel mai elegant la înfăţişare dintre ei. — Mai întâi avem datoria de a ne prezenta amabilei noastre gazde şi de a-i mulţumi, că ne-a adunat de pe drumuri, unde până dimineaţă am fi ajuns trei cadavre degerate.

Nu ştiu, stimata mea, cum să vă numesc — urmă el, înclinându-se în faţa Letiţiei — cred însă

că avem de a face cu domnișoara și nu cu doamna casei!

— Signor — răspunse Letiția, râzând — eu sunt și domnișoara și doamna casei, căci locuesc aici, împreună cu bunicul meu, după ce iubiții mei părinți au murit prea de timpuriu. Iată-l acolo, pe bunicul Mario, salutați-l pe el mai întâi, căci bătrânilor li se cuvine întâietatea.

Străinul se apropie de Egizio Ettore.

— Stimate domn — zise parizianul, înclinându-se adânc în fața lui — iertați-ne că cu toată ora târzie am îndrăsnit să batem la ușa dv. dar de vină este numai viscolul de afară. Credeți-ne că am fost mai mult decât fericiți ,când am zărit, de pe cai, această lumină, care ne trăda apropierea unei locuințe omenești.

Cred însă că mai înainte de toate, datoria noastră este să vă spunem cine suntem. Deaceea îngăduiți-ne să ne prezentăm: Numele meu este contele Aristide de Lamotier, domnul acela, care își tope peste mantia de zăpadă, lângă sobă, este căpitanul

de cavalerie Rémi Neuville, băiat de treabă şi o spadă cunoscută în Franţa, iar cel de al treilea, pe care soba se pare că l-a şi desmorţit, este vrednicul baron Lamberg, o inimă de aur, cu atât mai mult, cu cât este şi stăpânul mai multor milioane, ceeace nădăjduiesc că nu-i va scădea valoarea în ochii dv.

Cei trei parizieni se aşezară în rând şi ca la o comandă, se mai înclinară odată în faţa brigandului.

— Fiţi bine-veniţi în casa mea, domnii mei, — răspunse Egizio Ettore, cu voce adâncă, căreia se pricepea de minune să-i dea intonaţia bătrâneţei. — Uşa casei mele este veşnic deschisă oamenilor de treabă şi după cum vedeţi, sosiţi tocmai la timp. Masa este pusă, după ce vi se vor fi uscat hainele luaţi loc şi gust ţi ceva. Letiţia se va îngriji să aducă ce mai este prin cămară şi bucătărie. Nu va fi prea mult, dar va fi îmbiat cu toată inima.

— Ne pare rău din suflet, domnişoară Letiţia — zise Aristide de Lamotier, apropiindu-se de iubita brigandului — că la o oră atât de târzie, trebuie să vă mai necăjim atâta. Dar fiţi încredinţată că vă vom arăta toată recunoştinţa noastră, deoarece noi nu suntem obişnuiţi să lăsăm nerăsplătită prietenia ce ni se arată.

In timpul acesta Egizio Ettore se ridicase dela masă. In halatul lung până la pământ, cu barbă şi părul alb, brigandul era şi mai impunător ca de obiceiu.

Baronul Lamberg şi cu Neuville, cari se apropiaseră iarăş de sobă, spre a se mai încălzi, îşi schimbară părerile asupra lui.

— Drace — îi zise Neuville în şoaptă, baronului, care-şi încălzea mâinile la sobă — bătrânul acesta are aerul unui prinţ detronat, care s'a retras în singurătatea acestui sat corsican. In orice caz îmi place bătrânul. Priveşte numai la ochii lui! Par de douăzeci şi cinci de ani, nu de şaptezeci!

— Ah, bătrânul mă preocupă mai puțin, decât fata! — răspunse Lamberg, tot în șoaptă. — Spune tu dacă ai mai văzut vreodată o asemenea frumusețe! Ciudat însă, este una din frumusețile acelea sfinte, către care nici măcar în gând nu te poți apropia cu păcat.

In curând apoi, Letiția aduse din cămară și din bucătărie ce mai găsi pe acolo de ale mâncării și Jupiter se obișnui și el într'atâta cu nouii veniți, încât nu-i mai mâràia, ci se mulțumea doar să se plimbe dela unul la altul și să le mai arunce din când în când, câte o privire piezișă.

In timpul acesta, Aristide de Lamotier se așezase la vorbă cu pretinsul bătrân, dela care află că se găsceau în apropierea satului Acqua Longa, așezat la o depărtare numai de trei ceasuri de piscul Fontanella.

Când masa fu reîmprospătată cu noile provizii se așezară în jurul ei și anume în chipul următor: la dreapta lui Egizio Ettore, Letiția, la stânga lui contele de Lamotier, lângă Letiția, Neuville și spre marea lui părere de rău, baronul Lamberg căzu în colțul cel mai îndepărtat de frumoasa gazdă.

— Domnii vin din Bastia? — întrebă pretinsul bunic al Letiției.

— Da — răspunse căpitanul Neuville — și în ceeace mă privește, sunt încântat că am scăpat de orașul acela, unde în clipa de față nu miroși decât parfum și unde la fiecare pas ești bombardat cu confetti.

— Ah, la Bastia e carnaval! — exclamă bunicul Mario. — Trebuie să fie foarte vesel! Pe când eram tânăr am petrecut și eu două carnavaluri la Bastia și am rămas cu amintiri foarte plăcute.

In clipa aceea cineva bătu în fereastră și o voce tremurândă strigă:

— Iertați-mă domnilor, dar se pare că pe mine m'ați uitat cu desăvârșire! Dacă doriți, eu pot să

dorm și în grajd, dar atunci ar fi bine să mutați casa ceva mai încolo, căci prea miroase a friptură și...

— Vai — exclamă căpitanul Neuville — l-am uitat cu totul pe bietul Tric-Trac! El s'a dus cu caii în grajd și până acuma n'a îndrăsnit să intre în casă.

— Dacă nu mă înșel, este vorba de servitorul dv.? — strigă Letiția. — Cred că ar trebui chemat în casă, căci îi va fi frig și foame și lui.

Aristide și sărise de pe scaun și deschise ușa, prin care Tric-Trac se târî înăuntru, cu mâinile înghețate întinse ca spre o mântuire.

— Doamne, mai bine rămâneam la Paris! — gemu el. — Aici e mai frig decât în Parisul nostru și când te gândești că mi-ați spus că aici este o primăvară veșnică!

— E neobișnuit de friguros — lămuri contele — și deaceea cred că ar fi bine să-i dăm un scaun de onoare, lângă sobă. Șezi, vrednice Tric-Trac și cum mirosul fripturii ți-a gâdilat nasul, ține aici o bucată bună.

Aristide îi întinse o farfurie cu o respectabilă bucată de friptură, iar Letiția îi umplu un pahar cu vin.

Dar Tric-Trac nu se atinse nici de friptură și nici de vin, ci se uită cu priviri speriate, la picioarele mesei.

— Iertați-mă, domnii mei, dar vă rog, spuneți-i leului acela să se ducă ceva mai încolo, căci cât va sta așa, cu ochii holbați la mine, nu mi se va duce nicio înghițitură pe gât.

— Jupiter nu-ți face nimic! — zise Letiția. — Să fii cuminte, Jupiter, domnul este prietenul nostru!

Și ca și când câinele ar fi înțeles teama lui Tric-Trac, în loc să se depărteze, veni și se trânti la picioarele lui.

După ce parizienii noștri mâncară și băură

bine și își aprinseră țigările, oferindu-i și bătrânului una, acesta îi întrebă:

— Acuma, după ce v'ați ospătat și v'ați încălzit, îmi dați voie domnii mei să vă întreb, ce vânt vă aduce în ținutul acesta, pe unde străinii se rătăcesc atât de rar?

Pe aici nu prea sunt lucruri vrednice de văzut, afară doar de piscul Fontanellei, unde însă străinii nu se încumetă să se ducă, temându-se pe semne să nu fie atăcați.

— Motivul acesta mi se pare foarte întemeiat — zise Aristide de Lamotier — deoarece, după cât se spune, tocmai pe aici colindă vestitul brigand al Corsicei, Egizio Ettore.

— Într'adevăr așa este — răspunse Mario, foarte liniștit. — Cumplitul Egizio Ettore se învârtește prin ținutul nostru și nu de mult a ucis pe un vecin, într'un chip înfiorător.

— Pe semne că este acel Sebàstiano Acchi, despre care vorbesc gazetele? — zise Lamberg. — Care este adevărul în afacerea aceasta?

— Eu vă pot istorisi totul, întocmai după cum s'a petrecut — zise Mario, zâmbind.

— Vai, povestește-ne! — strigară cei trei parizieni, ca dintr'o singură gură. — Îți vom rămâne foarte îndatorați.

— Doamne, dar nu este cine știe ce de povestit. Acest Sebastiano Acchi avea o nevastă foarte frumoasă, dar servitoarea era și mai frumoasă. Cu toate că nevasta îl iubea ca pe ochii ei din cap, totuș omul se îndrăgosti de servitoare. În acelaș timp voia să se îmbogățească peste noapte, atrăgându-l într'o cursă pe Egizio Ettore. Soția lui aflând din întâmplare că Acchi vrea s'o înșele în chipul cel mai mârșav, îi lipi pe spate acestuia, pe când se ducea să-l ademenească pe brigand în casa sa, o scrisoare, în care-i aducea la cunoștință lui Egizio Ettore că Acchi vrea să-l trădeze.

Atunci Ettore n'a stat mult la gânduri, ci pu-

nând mâna pe trădător, l-a spânzurat de craca unui copac, unde pe semne că trupul lui mai atârnă şi astăzi, dacă pasările cerului nu s'or fi îndurat să-l înmormânteze, bucăţică cu bucăţică.

— Şi ce s'a făcut cu soţia lui? — întrebă Neuville.

— S'a otrăvit şi şi-a lăsat toată averea credincioasei sale servitoare, care acuma are o casă, ce se aseamănă cu a noastră, o grădină cam tot atât de mare ca şi a noastră şi o vie.

— Mărturisesc — zise atunci contele de Lamotier — că în cazul acesta Ettore nu este de condamnat. El s'a apărat de un trădător, care a vrut să-l vândă, ca pe o marfă.

Afară de aceasta, brigandul n'a fost decât un fel de unealtă a Providenţei, care l-a pedepsit pe Acchi, pentru josnicia gândurilor sale.

Nu-ţi poţi închipui însă, cât de recunoscători îţi suntem pentru această istorisire şi cât ţi-am mulţumi, dacă ai putea să ne mai spui ceva, despre acest Egizio Ettore.

— L-am cunoscut foarte bine — răspunse bunicul Mario — deoarece am umblat mult prin casa părinţilor săi, cari locuiau în Saint-Etienne-en-Corse. Pe vremea aceea Egizio Ettore era un tânăr de treabă şi niciodată n'aş fi crezut că va ajunnge temutul brigand de astăzi. Vedeţi dv., însă, domnii mei, noi, cei din jurul Fontanellei, suntem încredinţaţi că Egizio Ettore nu este tocmai atât de vinovat şi că la drept vorbind, el nu este decât jertfa altora, cari l-au nenorocit.

— Dacă-l cunoşti pe Egizio Ettore — zise Aristide de Lamotier, deodată — spune-ne te rog, cum arată? Este înalt?

— Cel puţin atât de înalt ca mine — zise bunicul Mario ridicându-se de pe scaun, spre a i se vedea toată înălţimea trupului.

— Dar trăsăturile feţei sale — cercetă Lam-

berg — sunt într'adevăr așa de frumoase și de inteligente, după cum se spune în popor?

— Domnule — răspunse bătrânul, mângâindu-și barba albă, — mă întrebați prea multe. Dar nepoata mea, l-a văzut și ea pe Egizio Ettore. O singură dată, este adevărat, când am intrat cu ea în Biserica din Saint Etienne, unde Ettore venise să se roage și el. Când e vorba de frumusețe bărbătească, o femeie e mai în măsură să vorbească. Letiția... ce spui tu? Îți place Egizio Ettore?

Tot timpul cât brigandul vorbise cu străinii, Letiția stătuse nemișcată. Acuma însă, se ridică de pe scaun, își așează mâna pe umărul pretinsului bătrân și în ochi cu o lucire aproape dumnezeiască, zise:

— Vai, bunicule, în ochii mei Egizio Ettore este cel mai frumos bărbat de pe pământ. Dar asta ar fi prea puțin, căci frumusețea este trecătoare și se ofilește ca și florile toamna. Se spune însă că Ettore ar fi și nobil, bun la suflet și milostiv cu cei săraci și cu toate că este un brigand, totuș,

sunt mii şi mii de oameni în Corsica, cari se roagă pentru el în fiecare seară, ca Domnul să-l ferească de primejdii.

După vorbele Letiţiei urmă o linişte solemnă, pe care nimeni nu îndrăsni s'o întrerupă.

Cuvintele Letiţiei îi impresionase adânc pe cei trei parizieni, cari nu se simţeau la largul lou într'o ţară, unde acela, împotriva căruia porniseră la vânătoare, era atât de iubit.

După ce rostise aceste cuvinte, Letiţia se aşezase iarăşi pe scaunul său. Ea nu putu să-şi stăpânească lacrimile, cari îi năpădeau ochii.

Bunicul Mario se reaşezase şi el şi după ce-şi aprinse din nou ţigara, se întoarse în spre Aristide:

— Dar de ce vă interesaţi atât de mult de Egizio Ettore? Aveţi vreun scop hotărât, pentru care faceţi aceasta, sau numai din curiozitatea care v'o inspiră viaţa lui ce pare romantică?

Vai, domnii mei, nu vă închipuiţi viaţa unui brigand prea romantică! La drept vorbind nu este decât un om vrednic de plâns, care şi-a pierdut tot ce avea în lumea aceasta, care este osândit, blestemat să trăiască acolo, unde alţi oameni nici nu ajung. Pe vânt şi pe furtună, el este nevoit să rătăcească printre stâncile pleşuve ale Fontanellei, trebuie...

Bătrânul se opri deodată şi îşi muşcă buzele. In fierbinţeala vorbei mersese prea departe, el văzu privirile contelui de Lamotier îndreptându-se cercetătoare asupra sa şi după o scurtă pauză, întrebă:

— De unde ştii d-ta că Egizio Ettore se ascunde în jurul piscului Fontanellei, căci este cu neputinţă ca el însuş să-ţi fi spus asta?

Ettore îşi reveni însă foarte iute.

— De spus, fireşte că nu mi-a spus — răspunse el, îndată — căci de când s'a făcut bandit, nu l-am mai văzut şi nu i-am mai vorbit. Lumea vorbeşte însă şi oamenii de aici sunt încredinţaţi că brigandul se ascunde prin văgăunile din jurul Fonta-

nellei, ceeace trebuie să fie adevărat, căci a fost zărit adeseori pe aici... Dar văd că vinul s'a sfârşit în sticle şi domnii sunt însetaţi. Vino, Letiţia, să coborâm în pivniţă, spre a aduce noi provizii.

Tinerii parizieni protestară, spunând că orele sunt târzii şi că e timpul să se culce, dar bătrânul îi făcu semn Letiţiei şi părăsi odaia împreună cu ea.

Aristide de Lamotier aşteptă până când sgomotul paşilor lor se pierdu pe treptele pivniţei, după aceia se întoarse în spre Lamberg şi Neuville şi le zise, în şoaptă:

— Dragii mei, sunt încredinţat că bătrânul acesta ştie mai multe, decât vrea el să ne spună. El ar putea să ne indice exact, unde l-am putea găsi pe Egizio Ettore.

— Drace, bine ar fi dacă am putea afla aceasta dela el! — zise şi Neuville. — Atunci însărcinarea noastră s'ar putea termina chiar mâine încă. In ceeace mă priveşte, vă mărturisesc sincer, copii, că eu m'am plictisit să mai colind insula aceasta în lung şi în lat, spre a da de urmele unui bandit, care la drept vorbind nu mi-a făcut nimic. Aţi auzit şi voi că acest Ettore nu este pentru toţi un răufăcător şi un criminal, dimpotrivă, se pare că sunt mii de oameni, cari se gândesc la el cu un fel de stimă nemărginită. Şi apoi, după toate prin câte am trecut, am avut prilejul să ne încredinţăm că aici în Corsica sunt alţi briganzi mai răi, cari se plimbă obraznici pe străzile oraşelor, poartă nume distinse şi au pe cuget cu siguranţă mai multe vieţi omeneşti, decât acest Egizio Ettore, pe care-l urmăresc toate autorităţile insulare.

— Ştiu la cine te gândeşti, la Robert de Paris.

— Cu atât mai bine că-l bănuiţi şi voi — răspunse Neuville.

— Da — zise şi Aristide — trebuie să sfârşim odată cu această vânătoare împotriva lui Egizio Ettore. Copii, vă voi mărturisi astăzi ceva, ce mă chinueşte de mai bine de o săptămână. Dragii mei,

când i-am făgăduit prințesei de Paris să-l urmărim pe acest Egizio Ettore, noi am procedat fără judecată, mai mult chiar decât atât... am săvârșit un adevărat păcat. Nu mai vorbesc că ne-am angajat, pentru un timp nehotărât, într'o întreprindere, pe care numai cu greu, sau poate chiar de loc n'o vom putea aduce la îndeplinire. Spuneți-mi însă, vă rog, dacă nu este imoral să pornești o vânătoare împotriva unui om, pe care nici măcar nu l-am văzut vreodată la față? Este adevărat că a săvârșit omucideri, dar gândiți-vă că ne găsim într'o țară, unde vendetta este un obicei al sângelui. Vendetta aceasta este atât de mult intrată în obiceiul pământului, încât nici chiar legile n'o pot combate.

Dealtfel nici legile noastre franțuzești nu sunt drepte, trebuie să mărturisim, deoarece vendetta nu este altceva, decât un duel, care nouă, oamenilor din lumea bună, ni se cere neapărat să-l practicăm.

Dar nu de asta voiam noi să vorbim, dragii mei — urmă Aristide, grăbit. — Voiam să vă atrag atenția că am săvârșit un păcat, când ne-am conjurat împotriva acestui om, căci la urma urmelor noi nu suntem agenți secreți, nici funcționari polițienești și nici sbiri.

Dar, i-am făgăduit prințesei de Paris să i-l aducem pe Egizio Ettore și cuvântul dat este sfânt.

Așa că, vrând nevrând, vom fi siliți să ne urmăm vânătoarea începută, dar dorința noastră cea mai vie trebuie să fie de a sfârși cât mai iute, de a ne atinge scopul cât mai neîntârziat, deoarece gândul că facem pe polițiștii, pe sbirii, trebuie să dispară odată din mințile noastre.

Pentru ajungerea acestui scop, se pare că în casa aceasta ni se prezintă un prilej cum nu se poate mai favorabil. Dragii mei, părerea mea e că, dacă am isbuti să-l câștigăm pe bătrânul acesta de partea noastră, dacă am isbuti să-l facem să vor-

bească mai mult, atunci poate că mâine încă, urmărirea lui Egizio Ettore ar lua sfârșit. Și vă mărturisesc sincer că, mai ales în urma celor auzite, atât la Bastia, cât și aici, ard de nerăbdare și de curiozitatea de a-l vedea odată în fața mea, pe acest vestit bandit.

— Ție ți se întâmplă tocmai ceeace mi se întâmplă și mie — zise căpitanul Rémi de Neuville. — Vă jur că nu este om în lumea aceasta, pe care să doresc mai mult de a-l întâlni, ca pe Egizio Ettore.

— Atunci — zise Lamberg — să dăm asaltul asupra bătrânului Mario, cu toate mijloacele, cari ne stau la dispoziție. Să vedem, poate că banii îi vor deslega limba. Să-i oferim o sumă de bani, pentru care să-i cerem să se alăture ca o călăuză a expediției noastre, să-i cerem să ne spună unde putem da peste Egizio Ettore.

— Oamenii aceștia nu par să fie dintre aceia, cari pot fi mituiți cu bani! — zise Aristide clătinând din cap. — Cred că ar fi mai bine să-i spunem pe față, ce ne-a adus aici, în Corsica și dealtfel trebuie să ne grăbim, dacă nu vrem ca Hector Gardane să ne-o ia înainte. Ați auzit doar din propria lui gură că urmează să plece în frunte unui regiment de soldați, pentru a pune mâna pe brigand. Dacă banditul ar fi prins de Gardane și de soldații săi, va fi dus într'o închisoare. Prin aceasta însă, nu ne vom fi achitat de cuvântul dat, ci vom fi nevoiți să-l scoatem din închisoare, prin vreo violenie oarecare și să fugim cu el la Paris.

— Incurcată afacere! — strigă Neuville, sărind de pe scaun, — mai bine nu ne amestecam niciodată în chestiunea aceasta.

Ai dreptate însă, Aristide! Să-i vorbim bătrânului. Poate că vom isbuti să-i deslegăm gura!.... Auziți-l, tocmai, se înapoiază din pivniță, împreună cu încântătoarea lui nepotică.

Mario intră într'adevăr în odaie aducând sub fiecare braț, câte o sticlă, pe cari le așează pe masă.

— Acuma să gustați un vin bun, domnii mei — zise el — cel mai bun, pe care-l am în pivniță. Letiția, destupă sticlele și umple paharele oaspeților noștri. După ce vom fi golit și sticlele acestea, ne vom duce să ne odihnim, căci și mâine mai este o zi și fără îndoială că domnii vor să-și urmeze călătoria în zorii zilei.

— Asta atârnă numai de d-ta, taică Mario — răspunse Aristide de Lamotier, privind țintă și cercetător în ochii bătrânului. — Căci te vom ruga să ne spui d-ta, dacă mai are vreun rost călătoria noastră.

— Pentru aceasta trebuie mai întâi să cunosc ținta călătoriei dv. — fu răspunsul.

— Ținta călătoriei noastre? — exclamă Aristide de Lamotier și glasul său tremură. — Ei bine, află că ținta călătoriei noastre este... Egizio Ettore.

— Cum trebuie să înțeleg asta? întrebă bătrânul, cu o voce care trăda o adâncă curiozitate.

— Cum trebuie să înțelegi asta?... Ei bine, prietene, cred că putem vorbi pe față.

Află deci, că noi am venit dela Paris anume în Corsica, pentru a pune mâna pe Egizio Ettore, spre a-l duce, legat cobză, în capitala Franței.

In spatele contelui se auzi atunci un sgomot de sticle sparte, însoțit de un țipăt, care ieși din pieptul Letiției. Ea, care era tocmai pe cale de a destupa o sticlă cu vin o scăpase din mână, sticla se sparse și vinul se vărsă pe podea.

Tric-Trac, care adormise lângă sobă, se sperie, iar Jupiter sări ca ars și începu să latre.

— Nu-i nicio nenorocire! — exclamă bunicul Mario, aruncând Letiției o privire plină de înțeles.

Cereți mâine fascicola 58-a tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERIZ, București I, Calea Victoriei 5.

— Din pricina unei sticle sparte, nu trebuia să te sperii atât de tare. Mai avem încă trei şi acestea ne vor ajunge.

După aceea se întoarse în spre Aristide, se uită zâmbind la el şi zise:

— Aşa dar, vreţi să puneţi mâna pe Egizio Ettore, spre a-l duce la Paris, legat cobză? Dar de ce tocmai la Paris, domnii mei? Ar fi mai firesc să-l predaţi autorităţilor, la Ajaccio, sau Bonifacio. Autorităţile de acolo vor şti ce să facă cu el.

— Deoarece am împins destăinuirile atât de departe, încât ţi-am desvăluit scopul venirei noastre aici — răspunse contele — pot să-ţi spun şi pentru ce anume trebuie să-l ducem tocmai la Paris. I-am făgăduit unei femei foarte distinse şi frumoase, să-l vadă pe brigand de viu la picioarele sale.

— Ah, unei femei distinse! Şi n'aş putea cunoaşte şi eu numele acestei doamne.

— Numele trebuie să-l trecem sub tăcere. Dealtfel nu ţi-ar folosi la nimic, taică Mario, deoarece n'o cunoşti şi nici măcar n'ai văzut-o în viaţa d-tale. In orice caz, nu este datoria noastră de a ne interesa, dacă această însărcinare, pe care ne-a dat-o doamna, este numai un capriciu din partea ei, sau dacă ea are vreun interes mai adânc în această afacere.

Noi ne-am dat cuvântul că-i vom îndeplini dorinţa.

— Da, cuvântul dat trebuie să fie sfânt! — răspunse bătrânul, ai cărui ochi începură să lucească ciudat. — Şi mă rog, dacă v'am înţeles bine dorinţa dv. ar fi ca eu să vă dau o mână de ajutor, pentru a-l prinde pe Egizio Ettore?

— Te-am ruga doar să ne dai o îndrumare, arătându-ne unde l-am putea găsi pe Egizio Ettore. De el nu ne temem noi, deoarece suntem trei şi fiecare mânuim pistolul tot atât de bine, ca şi spada. Ai spus mai adineaori că Egizio Ettore locuieşte

pe vârful Fontanellei. Este adevărat? Dacă ne putem bizui pe spusele d-tale, atunci n'am mai şovăi o clipă, şi mâine în zorii zilei am porni în spre Fontanella.

Intre timp Letiţia se strecurase până lângă bătrân şi îşi aşează mâinile pe umerii lui, ca şi când ar fi vrut să-l apere, sau poate să-l împiedice de a da un răspuns necumpănit.

Dar omul cu barba albă se desprinse uşor din braţele ei.

— Lasă, Letiţia mea — zise el. — Tu ocupă-te cu destuparea sticlelor, căci răspunsul voi şti eu să li-l dau acestor domni... Domnii mei — urmă el după aceea, întorcându-se în spre Aristide de Lamotier şi ceilalţi doi parizieni. — Este adevărat că adineaori v'am spus, cum că Egizio Ettore se găseşte de obicei în jurul Fontanellei; în clipa de faţă, însă, ştiu cu siguranţă că nu este acolo.

— Nu este acolo?... Dar în niciun caz n'a părăsit ţinutul acesta! — strigă baronul Lamberg. — Poate că se găseşte undeva prin apropiere!

Intr'adevăr aşa şi este — răspunse bătrânul, care se uita cercetător, pe rând la cei trei parizieni. — Egizio Ettore se găseşte prin apropiere... chiar foarte aproape de dv.

— Foarte aproape?... Nu cumva este chiar în satul Acqua Longa? — strigă contele de Lamotier. — Ah, pricep ce vrei să spui. El şi-a găsit un adăpost în vreuna din casele satului. Se spune că ţăranii îi oferă adăpost cu dragă inimă, de îndată ce este urmărit.

— Admir agerimea spiritului d-tale, domnul meu — răspunse bătrânul. — In orice caz, Egizio Ettore se găseşte într'o casă din Acqua Longa, dar nu este ascuns, aşa după cum credeţi dv. El umblă în sus şi în jos prin toată casa, coboară în pivniţă, de unde aduce vin, mănâncă şi bea şi se găseşte chiar într'o societate foarte plăcută.

— Dar asta insemnează că tot satul e înțeles cu el! — strigă Aristide, uluit.

— De loc! Locuitorilor nici nu le trece prin cap, că brigandul se găsește aici. Dar Egizio Ettore stăpânește aici o inimă, pe care știe că se poate bizui în orice împrejurări, o inimă nobilă de fată, la care se simte în siguranță. Făptura aceasta tânără și frumoasă, care este a lui, rămânând totuși neprihănită, îi deschide ușa noaptea, când furtuna urlă în jurul caselor din Acqua Longa și sub acoperișul acestei case își poate odihni liniștit oasele obosite, căci știe că la căpătâiul său veghează,, dragostea.

— Ce vrednic de invidiat este acest Egizio Ettore! — exclamă baronul Lamberg. — Dar ce ar face iubita brigandului, dacă noi am bate acuma la ușa casei sale și am cere să ne lase să intrăm?

— Dacă aceia cari ar cere să intre, ar fi oameni de treabă — răspunse bătrânul — atunci în înțelegere cu iubitul său, fata le-ar da drumul, întocmai așa, domnii mei, după cum v'am primit noi pe dv.

Căci nu este scris niciunde că fiecare om trebuie să fie un spion al poliției, sau vreun trădător. Sunt oameni, cari mai curând ar lăsa să li să taie o mână, decât să predea poliției pe un semen al lor. Nu mai vorbesc că în cazul de față, acela care ar căuta să-l trădeze pe Egizio Ettore și-ar risca chiar și propria lui piele.

Intrebați pe orice copil, pe care-l veți întâlni în cale și vă va spune cum Ettore și-a ucis pe cel mai bun prieten, pe Pietro, fiindcă a vrut să-l trădeze și în ce chip groaznic a sfârșit primarul din Saint Etienne, Luigi Carazoni, fiindcă a vrut să-l atragă pe brigand într'o cursă.

Pe cei trei parizieni îi trecu un fior de groază. Bătrânul rostise aceste cuvinte cu o voce atât de ciudată, încât ei nu mai văzură în el pe moșneagul

cu barbă albă, ci li se păru ca o apariţie aproape supraomenească.

In clipa aceea Jupiter sări deodată la uşă şi încercă s'o deschidă, apăsând cu picioarele pe clanţă. După aceea se repezi la fereastră şi se trânti în ea cu atâta putere încât geamul se sparse în zeci de bucăţi. In acelaş timp lătra înfiorător.

Atunci Letiţia păli şi începu să tremure din tot corpul.

— Sfânta Madonna să ne aibă în paza sa! — strigă ea. — Câinele a turbat parcă. Probabil că afară se petrece ceva groaznic... N'auziţi?... Mi se pare că aud o gălăgie făcută de nenumărate voci... Parcă se apropie... Sunt acuma în imediata apropiere a casei... Jupiter, cuminte... cuminte Jupiter, auzi?

De data aceasta însă, câinele nu se îmblânzi nici chiar la strigătele Letiţiei şi cu toate că ciobu-rile ferestrei îl răniseră la cap, alerga totuş ca un nebun dela uşă la fereastră şi dela fereastră la

ușă și râcâia cu picioarele podeaua, ca și când ar fi vrut să-și croiască pe acolo un drum spre a ieși din casă.

Aristide de Lamotier se repezi la fereastră și vru s'o deschidă. Dar bătrânul îl trase înapoi și cu un semn îl făcu să înțeleagă, cum că ar vrea s'o închidă.

Afară gălăgia crescu și deodată răsună goarna, care se amestecă cu zornăitul armelor, iar o voce poruncitoare strigă în noapte:

— Împresurați casa! Ocupați grădina.. Trebuie să fie aici.... Doisprezece oameni să vină cu mine, să spargem ușa!

Cei trei parizieni se uitară întrebători și nedumeriți unul la altul.

— În numele legii, deschideți! — se auzi de afară și în acelaș timp cineva lovi cu mânerul sabiei în ușă.

— Ușa e rezistentă? — o întrebă mosneagul cu barba albă pe Letiția?

Iar când aceasta răspunse afirmativ printr'o mișcare a capului, bătrânul urmă:

— Cred că va rezista cel puțin cinci minute... Asta ajunge... Așa dar, momentul a sosit... Acolo, afară, se găsește Hector Gardane, împreună cu opt sute de soldați, cari au ocupat grădina și via, cari au împresurat casa, dar.... Egizio Ettore nu se predă.

Și rostind aceste cuvinte, puse mâna pe barba sa falșă și și-o smulse, peruca sbură cât colo, halatul fu asvârlit și el și toate acestea cu o repeziciune, pe care nicio pană n'o poate descrie.

Cei trei parizieni se dădură înapoi cu un strigăt de uimire.

Da, acuma nu mai aveau nevoie să li se spună numele, acuma știau cu cine aveau de a face.

Egizio Ettore, nenorocitul, încolțitul, brigandul Corsicei, cel mai mare bandit al timpurilor, stătea în fața lor.

CAP. 49

Este un laș acela care părăsește pe Eg'zio Ettore

Căpitanul Neuville se repezi în colțul unde-și așezase sabia și o trase din teacă, baronul Lamberg puse mâna pe pușca-i cu două țevi, Aristide de Lamotier își scoase revolverul, iar Tric-Trac, care deabia se trezise, luă și el o lingură și veni în ajutorul stăpânului său.

Dar cu o mișcare mândră, Egizio Ettore intră în mijlocul lor și aruncă o privire plină de dispreț asupra sabiei lui Neuville, asupra puștii lui Lamberg, iar țeava revolverului lui Aristide o dădu la o parte cu un gest, ca și când ar fi fost vorba de craca unui pom ce-i stătea în cale. Și toată înfă-

ţişarea lui trăda o îndrăsneală atât de bărbătească, încât cei trei parizieni îşi apiecară armele, fără să vrea.

— Dar de ce nu trageţi, domnii mei? — întrebă brigandul — uitându-se pe rând la fiecare. De ce nu vă folosiţi de armele dv.? Vedeţi bine că în clipa aceasta nu sunt înarmat!... Faceţi-le acelora de afară serviciul de a mă culca la pământ... Şi acolo... acolo mai este o făptură, pe care o puteţi ucide... Letiţia.... Letiţia mea, care-i aparţine lui Egizio Ettore, care este sufletul său... Înainte deci, nobilii mei parizieni, gândiţi-vă că i-o puteţi lua înainte regimentului de soldaţi, care aşteaptă acolo, afară... Veniţi, legaţi-mă cobză şi duceţi-mă la Paris, spre a mă arunca la picioarele frumoasei dv. doamne, după cum v'a poruncit.

Dar niciunul nu se mişcă. Revolverul lui Aristide de Lamotier se înclină, puşca lui Lamberg îi urmă pilda, iar Neuville îşi băgă sabia înapoi în teacă, trântind o înjurătură militărească.

— Cum, domnii mei? — întrebă Ettore. — Dacă nu vă grăbiţi, peste câteva clipe voi cădea în mâinile lui Hector Gardane, care a pornit la războiu în fruntea unui regiment întreg, spre a pune mâna pe un singur om... Opt sute de oameni, împotriva unuia singur... cu ofiţeri cu tot, optsute patruşprezece... Ei bine, fiţi optsute şaptesprezece şi treceţi îndată de partea duşmanilor mei.

Gândiţi-vă numai, cât veţi fi de admiraţi...

— Opreşte, domnule! — strigă căpitanul Neuville. — N'ai dreptul să vorbeşti astfel cu noi... Eu nu pot îndura dispreţul d-tale... Dracul să ma ia, sunt ofiţer francez, afară sunt ofiţeri francezi, deoarece stau tot sub comanda Parisului, dar nu sunt în stare să săvârşesc ticăloşia de a cădea în spatele unui om, care este ameninţat!

— Bravo, Neuville! — strigă Aristide de Lamotier, întinzându-i mâna prietenului său. — Am coborât în Corsica, spre a lupta împotriva lui Egi-

zio Ettore, dar nu pentru a face pe copoii autorităților de aici.

— Iar mie — strigă și Lamberg — mie mi s'a luat parcă o piatră de pe inimă, auzindu-vă vorbind astfel, căci, vă mărturisesc sincer, dragii mei, că prefer de o mie de ori să pornesc împotriva urmăritorilor săi, decât să-mi ridic arma în contra lui Egizio Ettore.

— Gândiți-vă bine ce faceți, domnii mei! — strigă brigandul, îndreptându-se și mai mult. — Acela, care mi se alătură, va fi socotit ca tovarășul, complicele meu și se prea poate ca și el să sfârșească în aceeaș spânzurătoare, în care va sfârși mai înainte Egizio Ettore.

— Nu vreți să deschideți? — strigă atunci de afară Hector Gardane, al cărui glas îl recunoscuseră acuma toți cei de față. — Atunci voi pune să se spargă ușa!

— Du-te la ușă — îi șopti brigandul Letiției — și începe să parlamentezi cu el... Asigură-l că nu sunt aici, că nici nu mă cunoști... Prin aceasta tot vom câștiga câteva minute.

Domnii mei — se întoarse apoi Egizio Ettore în spre cei trei parizieni — dv., nu puteți face cauză comună cu mine... deaceea, vă fac o propunere... Pentru ca să fiți în afară de orice bănuială lungiți-vă la pământ și lăsați-mă să vă leg.... In chipul acesta veți putea spune că Egizio Ettore v'a atacat aici...

— Propunerea aceasta o refuzăm dela început! — răspunse contele de Lamotier, cu mândrie. — Dar eu îți voi face una mai bună, Egizio Ettore... Ascultă-mă și în clipa aceasta știu că vorbesc în numele prietenilor mei.

Este adevărat că i-am făgăduit unei doamne, de a te aduce de viu, la Paris.... Noi trebuie să ne ținem cuvântul... Dar socotim că nu este demn să te atacăm, atunci, când ești amenințat de opt sute de soldați.

Egizio Ettore, d-ta ne-ai primit cu brațele deschise în casa aceasta, ne-ai ospătat cu mâncare și băutură... Ne-ai scăpat de a îngheța în noaptea aceasta de iarnă. Toate acestea ne impun recunoștiință și ne pare bine că-ți putem da dovada recunoștiinței noastre atât de curând.

Deaceea, Egizio Ettore, ia-ne drept tovarășii tăi pentru noaptea aceasta și îngăduie-ne să luptăm alături de tine... Iată mâna mea, sunt ofițer francez și voi ști să lupt, sau să mor.

— Aristide, parcă ai fi fost în sufletul meu — strigă căpitanul Neuville. — Așa dar vom fi patru, împotriva a opt sute! O asemenea luptă nu s'a mai dat de când e lumea și pământul.

Între timp și baronul Lamberg se apropie de Egizio Ettore și-i întinse mâna.

— Egizio Ettore — zise el — din primul moment când te-am văzut, mi-ai fost simpatic... Nimeni și niciodată nu m'ar putea hotărî să mă alătur dușmanilor d-tale... Nu, vreau să lupt alături de d-ta și cred că-ți voi putea fi de folos!

Egizio Ettore se uită tăcut la cei trei prieteni. Brigandul părea să fie adânc mișcat.

Deodată, însă, își întinse amândouă mâinile în spre ei.

— Domnii mei — strigă el — ceeace faceți dv. pentru mine în clipa aceasta, dovedește simțămintele dv. nobile... Primesc ajutorul dv. deoarece știu că pot avea încredere în dv. Poate că odată și odată mi se va oferi și mie prilejul de a vă răsplăti ceeace faceți în noaptea aceasta pentru mine...

Acuma însă, să nu mai pierdem timpul, domnii mei. Mâna mea, Aristide de Lamotier, d-ta ești un suflet nobil și aceasta o știu nu de astăzi. Și d-ta, căpitane Neuville, ești ostaș, și sunt încredințat că nu vei închide ochii, când vei auzi gloanțele șuerând în jurul d-tale. Iar d-ta, baron Lamberg, dă-mi și mâna d-tale, căci privirile-ți melancolice mi-au dovedit că ești un om întreg și că n'ai fi în stare

să săvârşeşti o faptă împotriva conştiinţei d-tale.

— Nu, Egizio Ettore — reluă Aristide de Lamotier — astăzi suntem prietenii d-tale, ce va fi mâine nici noi singuri nu ştim, dar până la răsăritul soarelui ne vom lăsa să fim tăiaţi în bucăţi pentru d-ta, dacă nu se va putea altfel... vom şti să murim alături de d-ta, dacă va trebui, căci am avut prilejul să te cunoaştem şi suntem încredinţaţi că nu eşti un vinovat, ci un om călcat în picioare, de aşa numita dreptate omenească.

Deaceea, dragii mei, uniţi-vă cu mine şi strigaţi: „Trăiască Egizio Ettore... Cu el la luptă şi la moarte!"

— Trăiască Egizio Ettore... Cu el la luptă şi la moarte! — strigară şi ceilalţi.

— Jos cu Egizio Ettore! — se auzi atunci de afară. — Doborâţi tot ce întâlniţi în cale... jos cu brigandul Corsicei!

— Trăiască... să trăiască! — strigară cei trei tineri parizieni, cu voce mai tare.

In timpul acesta Letiţia se apropie de uşă, în care soldaţii începuseră să lovească cu paturile armelor.

— Cine-i acolo?... Ce doriţi? — strigă ea. — Pentru numele lui Dumnezeu, dar ce se întâmplă aici? De ce vreţi să pătrundeţi cu forţa într'o casă de oameni paşnici?

— O casă de oameni paşnici? — strigă o voce înfuriată. — Nu mai tărăgăniţi lucrurile şi sfârşiţi cu comedia aceasta... Noi ştim prea bine că Egizio Ettore se ascunde în casa aceasta... Dacă nu vrei să fii socotită drept tovarăşa lui şi să fii dusă cu el cu tot în lanţuri, la Bastia, atunci deschide uşa.

— De cine vorbiţi că s'ar găsi în casa mea? — întrebă Letiţia, stăpânindu-şi înfrigurarea, pe cât putu.

— La naiba, dar ai urechile astupate de nu auzi?... Egizio Ettore, brigandul din Fontanella!

— Cine este acela... Egizio Ettore?

— Cine este Egizio Ettore?... Ha, ha, ha, acuma te-ai prins în propria d-tale cursă! Fiecare copil cunoaşte numele lui Ettore şi d-ta pretinzi că nu l-ai auzit?

Deschide odată femee, sau fată, ce eşti, căci de nu, pun să se spargă uşa cu patul armelor.

— Domnul meu — răspunse Letiţia cu voce tremurândă — vă voi deschide îndată, dar nu sunt îmbrăcată şi vă veţi da seama şi dv. că aşa cum m'am sculat din pat nu vă pot lăsa să intraţi.

— Fleacuri!... Aruncă-ţi ceva pe umeri şi trage zăvorul la o parte!

— Duceţi-vă vă rog la primar şi întrebaţi-l dacă nu sunt o fată cum se cade... El vă va întări spusele mele, căci mă cunoaşte destul de bine.

— Dracul să-l ia pe primar!... Noi n'avem nevoie de el, căci suntem siguri de ceeace ştim.

— Atunci daţi-mi măcar câteva minute, până când mă voiu îmbrăca.

— Bine! Asta se poate! Dar dacă în cinci minute nu deschizi uşa, atunci voi lua măsurile, pe cari le voi crede de cuviinţă.

Letiţia se retrase dela uşă, până la picioarele treptelor cari duceau la catul de sus.

Bărbaţii puseseră mâna pe puşti — şi Tric-Trac luase o armă.

— Ticăloşii vor pune mâna pe caii noştri — murmură Neuville — şi aceasta ar fi o pierdere simţitoare pentru noi, căci erau cai buni.

— Atâta pagubă să avem! — răspunse contele de Lamotier. — Avem altceva mai preţios de apărat, decât câţiva cai... Iute, prietene Ettore, spune-ne şi nouă ce ai de gând să faci?

— Planul meu este următorul —răspunse Egizio Ettore. — Va trebui să ne refugiem în odaia dela etaj şi să închidem uşa cât mai iute în urma noastră... După aceea vom face nişte găuri în uşă... Prin aceste găuri şi prin uşă apoi, va trebui să doborâm cât mai mulţi din potrivnicii noştri. Spre

norocul nostru, treptele sunt atât de înguste, încât năvălitorii nu vor putea înainta, decât cu rândul. In asemenea împrejurări cred că vom putea rezista câtva timp.

— Minunat! — strigă căpitanul Neuville. — Inainte, băieți, să nu mai pierdem timpul, ci să ne retragem în cetățuia noastră.

— Letiția — porunci Egizio Ettore — du în odăița de sus cât mai multe provizii.... mâncare și băutură cel puțin pentru trei zile... Unde este Jupiter?.... Ne va însoți și el! Da, animal credincios, ascute-ți bine dinții, căci poate să avem nevoie și de ei, pentru a respinge ceata năvălitorilor... Și acuma, domnii mei, dacă bine-voiți, să ne retragem în fortăreața noastră.

Toți porniră pe scări în sus, numai Letiția mai rămăsese jos, pentru a strânge în grabă carne afumată, pâine, brânză și vin. Tric-Trac le vârî într'un coș și porni iute cu el în sus.

— Lumină avem sus? — întrebă Ettore.

— Da, este acolo o lampă umplută cu petrol pentru douăzeci și patru de ceasuri.

— Cum stăm cu muniția? — întrebă apoi brigandul.

— Munițiuni avem îndeajuns — răspunse Aristide de Lamotier. — Ascultă, Tric-Trac, ce ai făcut cu lada noastră de munițiuni? Cred că n'ai lăsat-o afară!

— Iat-o aici! — răspunse Tric-Trac, ridicând o ladă neagră, învelită în piele și bine închisă.

— Asta este lucrul de căpetenie — răspunse Egizio Ettore, mulțumit. — Ați avut o idee minunată să aduceți muniția în casă. Este adevărat că brâul meu este plin cu cartușe, dar vom avea nevoie de multe gloanțe.

Acuma, că avem tot ceeace ne trebuie, nu ne mai lipsește decât ajutorul lui Dumnezeu.

— Care nu ne va lipsi! — răspunse Letiția cu evlavie, privind la Egizio Ettore, ca și când ar

fi căutat să găsească în ochii lui nădejde și încurajare.

Câteva minute mai târziu toți se găseau în odăița dela etaj și brigandul începu să taie îndată găuri în ușă.

El făcu șase găuri, deoarece și Letiția declarase că vrea să ia parte la luptă.

— N'ar strica — zise contele de Lamotier — dacă am putea căptuși ușa cu niște tablă!

— Nimic mai ușor decât asta — răspunse Egizio Ettore. — Uite, acolo văd un burlan înalt, care se înalță în spre cer. Desfăcând burlanul, vom avea tablă destulă pentru a căptuși ușa.

Asta se întâmplă în curând și ușa fu căptușită cu o foaie de tablă. In odăiță nu se găseau prea multe mobile, dar cele cari erau acolo, fură toate îngrămădite în fața ușii, ca o baricadă.

Deodată Tric-Trac se sperie atât de tare, încât nu lipsi mult să cadă pe podea. Jos, ușa fusese spartă și o ceată întreagă de soldați năvăliră în casă.

— Vin! — exclamă Letiția, cu glas înăbușit. — Acuma.... acuma numai Dumnezeu ne mai poate scăpa!

— Sărmana mea Letiția — îngână Egizio Ettore, uitându-se trist la iubita sa. — Ca câteva ceasuri mai înainte, ce mândră erai tu de casa aceasta, care acuma va fi prefăcută într'o ruină!

— Taci, Egizio! Ce-mi pasă mie de casă, numai viața ta să fie în siguranță și să ți-o poți scăpa.

— Asta va atârna numai de noi — răspunse brigandul. — Nădăjduiesc că Providența nu ne va părăsi cu totul. Ar fi bine însă, să ne așezăm țevile puștilor încă de acuma în ochiuri, pentru a putea primi dușmanul cu căldură, dacă se va hotărî să urce scările.

Un vacarm îngrozitor răsună în toată casa. Se auzeau înjurături, blesteme, amenințări și după aceea răsună și glasul lui Hector Gardane, care strigă:

— Inainte... Nimiciţi tot ce vă cade în mână... Am fost înşelaţi... Femeea cu care am parlamentat adineaori ne-a minţit... Acuma sunt încredinţat că Egizio Ettore se ascunde pe aici pe undeva... Căutaţi-l, căci trebuie să-l găsim prin vreun colţ.

Asediaţii se cu'remurară. Se stăpâniră însă şi rămaseră liniştiţi, căci clipa hotărâtoare nu mai putea întârzia.

După ce trecură vreo cinci minute, fără ca soldaţii să fi isbutit să dea peste Egizio Ettore, se auzi deodată o voce strigând:

— „Capitano"... văd nişte scări, cari duc în sus... Pe semne că s'a refugiat sub acoperiş.

— Treizeci de oameni să urce treptele! — porunci Hector Gardane. — In cazul când uşa este încuiată, spargeţi-o cu lovituri de pat de puşcă. Premiul care este pus pe capul lui Egizio Ettore va fi al vostru, dacă veţi izbuti să puneţi mâna pe el.

Treptele începură să geamă sub paşii grei ai soldaţilor, cari se repeziră acuma pe ele, îndreptându-se în spre odăiţa dela etaj.

— Atunţiune! — le strigă atunci Egizio Ettore tovarăşilor lor. — Fiecare să ţintească bine, căci n'avem gloanţe de pierdut. Să nu trageţi însă, până când nu voiu da eu semnalul.

Urmă o clipă de cumplită încordare.

CAP. 50

Şase contra opt sute

La porunca lui Gardane, care rămăsese la picioarele scării, soldaţii se repeziră pe trepte în sus, fiecare din ei ţinând în mână o puşcă încărcată, gata să tragă.

Cereţi mâine fascicola 59-a tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 6 pag. le 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I. Calea Victoriei 3.

Treptele acestea nu se sfârşeau în faţa uşii, în dosul căreia se retrăsese brigandul cu tovarăşii săi, ci mergeau mai departe, spre a se termina într'o chilie aflătoare chiar sub acoperiş.

După cât se părea, soldaţii credeau că Egizio Ettore se ascunsese în podul casei, deoarece nu dădură nicio însemnătate uşii odăiţei dela etaj.

Brigandul aşteptă până când treptele se umplură bine cu soldaţi, apoi le strigă prietenilor săi:

— Foc!

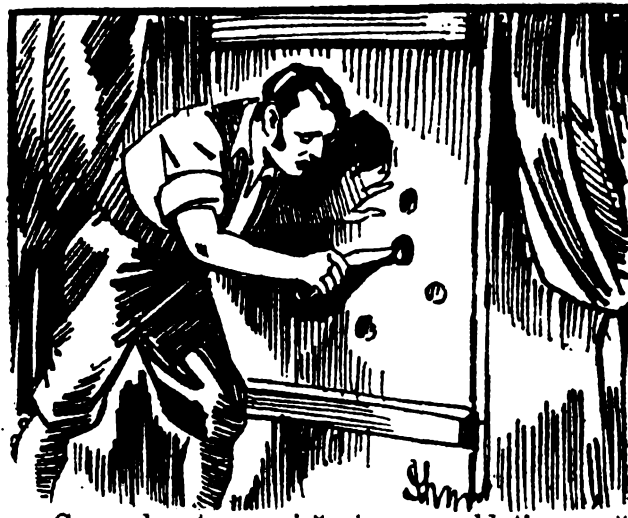

Şase gloanţe porniră şi şase soldaţi se prăbuşiră. Şi mai înainte ca soldaţii să se fi putut trezi din buimăceala pricinuită de împuşcături, cele şase arme ale asediaţilor se descărcară pentru a doua oară şi alţi şase ostaşi căzură.

— Inapoi! — tună atunci Hector Gardane. — Pentru numele lui Dumnezeu înapoi, căci avem de a face cu un duşman mai numeros, decât ne-am fi putut aştepta!

Dar mai înainte de a-şi fi sfârşit vorba, cele

șase puști se descărcară din nou și scara se acoperi cu alți muribunzi și răniți.

Gardane se retrăsese în odaie, împreună cu ostașii rămași în viață și nici măcar de răniți nu se sinchisi nimeni, atât de mare era zăpăceala și groaza ce pusese stăpânire pe soldați, în primul moment.

Firește însă că groaza aceasta nu putea fi, decât de scurtă durată. Hector Gardane ținu iute sfat cu ofițerii regimentului său și se hotărî un nou asalt.

Un tânăr locotenent se oferi de bună voie să conducă oamenii.

Patruzeci de ostași au fost aleși spre a da asaltul, iar tânărul locotenent jura sus și tare că nu va da înapoi, până când nu isbutește să spargă ușa și până nu-și va pune vârful sabiei în pieptul lui Egizio Ettore.

Toboșarul își făcu toba să sune întocmai ca și când ar fi fost vorba de o bătălie pe câmpul de luptă. Apoi, tânărul locotenent strigă:

— Înainte!... După mine... la atac!

Și treptele se cutremurară sub pașii apăsați ai asaltatorilor.

Dar atunci, se auzi o detunătură... una singură... și tânărul locotenent, nimerit în frunte, căzu în brațele toboșarului, care se găsea lângă el.

După aceea răsunară mai multe detunături și niciun glonte nu-și greși ținta, în vreme ce gloanțele din carabinele soldaților se izbeau neputincioase de ușa grea de stejar. Acest nou asalt costă regimentul zece ostași.

Soldații începură să murmure.

— Acuma cred — zise Egizio Ettore, scoțându-și arma din ochiul de tragere — că pentru câteva minute măcar vom avea liniște.

— Păcat de tânărul locotenent! — exclamă căpitanul Neuville. — L-am împușcat drept în frunte. Va plânge și pentru el o mamă acuma...

— Vă rog să mă credeți — zise Egizio Ettore, cu tristețe — că mi se rupe inima când văd că trebuie să curgă atâta sânge din pricina mea. Dar n'am ce să fac. Atâta timp cât mai simt în mine o licărire de viață, trebuie să mă apăr.

In momentul acesta Letiția îl strigă pe Tric-Trac la fereastră, deoarece atacul din spre grădină începuse. In acelaș timp fusese luată cu asalt și scara și deci era timpul suprem ca fiecare să se așeze la ochiul lui de tragere. De data aceasta însă, armele celor trei parizieni săvârșiră o pustiire cumplită în rândurile ostașilor. Gardanc să văzu silit să dea din nou ordin de retragere.

— Domnule conte — strigă Tric-Trac dela fereastră — binevoiți a-mi jertfi și mie o clipă, căci cu cea mai mare bună-voință pe care aș avea-o, nu pot părăsi postul ce mi s'a încredințat.

— Dar ce s'a întâmplat, Tric-Trac? — întrebă contele de Lamotier.

— Bine-voiți a arunca o privire în grădină — răspunse Tric-Trac. — Am tras până acuma patruzeci și opt de gloanțe, dar dela al patrulea niciun soldat nu mai era pe scară. Au căzut toți ca niște gângănii, când se ating de lampă și dacă s'ar trece o sfoară prin trupul lor, ar semăna cu prepelițele, cari ni se ofereau fripte, la Bastia.

Tric-Trac deschise puțin oblonul și contele văzu că într'adevăr, zece trupuri negre zăceau întinse în zăpadă, la picioarele scării. Ceilalți soldați fugiseră pe semne.

— Bravo, dragul meu Tric-Trac — răspunse contele de Lamotier. — Acuma ai dreptul la puțină odihnă, căci ți-ai îndeplinit bine însărcinarea.

— Sunt mândru de lauda aceasta, domnule conte. Trebuie să știți însă că, încă de copil, am dat dovadă de eroism. Cu mine s'a pierdut un mare soldat!

— Asta se mai poate repara, când ne vom

înapoia la Paris. — zise contele de Lamotier, tot râzând.

— Vai, când ne vom înapoia la Paris?... In frumosul, sublimul meu Paris!... Când mă gândesc ce fără griji trăiam eu acolo! Aveam stăpânul cel mai bun din lume, buzunarele veşnic pline cu bani, o slujbă nu prea grea, fata cea mai frumoasă şi eram veşnic în toane bune... Dar de când am pus piciorul pe acest blestemat pământ al Corsicei... Nu-i aşa însă, domnule conte că acuma se va sfârşi totul în bine?

— Cum aşa, Tric-Trac? — întrebă Aristide de Lamotier. — Ce te face să bănueşti aceasta?

— Cred că putem spune că l-am scos oarecum din încurcătură pe domnul Egizio Ettore şi având în vedere aceasta, îmi închipui că ar putea şi el să vă facă un mic serviciu.

— Şi care să fie acest mic serviciu, Tric-Trac?

— Foarte simplu. Să vină cu noi la Paris. Fără îndoială că nu-l cunoaşte încă şi ca om cum-se-cade, trebuie să facă şi el măcar un drum până în metropola lumii. Ajunşi odată acolo, îl legăm cobză, îl transportăm la palatul prinţului de Paris şi punându-l la picioarele prinţesei, îi vom spune:

— „Voila", l-am luat prizonier după o luptă cumplită!

— Geniule! — strigă contele de Lamotier. — Nici chiar în clipele cele mai grozave şi nu te laşi de năzbâtii!

In timpul acesta, Egizio Ettore o luase în braţe pe Letiţia şi o mângâia, deoarece aceasta începuse să plângă. încet.

— Linişteşte-te, Letiţia mea. Nu vezi că totul merge bine?... Deocamdată n'ai de ce să te temi.

— Vai, Egizio, ştiu că vrei să mă linişteşti, dar ar trebui să fiu oarbă, pentru a nu-mi da seama că în faţa puterii covârşitoare vom fi siliţi să capitulăm. Căci nu sunt numai soldaţi. Uitându-mă adineaori în grădină, am zărit dincolo de gard pe să-

tenii din Acqua Longa. Deci, chiar dacă am izbuti să-i respingem pe ostaşi, rămânerea mea în casa aceasta n'ar mai fi cu putinţă, deoarece m'ar sfâşia în bucăţi, când ar afla că stau atât de aproape de tine.

— Este adevărat că în casa aceasta nu vei mai putea rămâne — răspunse Egizio Ettore — dar ce are face? Vei merge cu mine! Oare căminul tău nu este acolo, unde sunt şi eu?

— Da, unde eşti şi tu, este şi căminul meu — zise frumoasa fată, înlănţuindu-şi braţele în juru gâtului iubitului şi lipindu-se duios de el.

Egizio Ettore îşi sărută iubita pe frunte, îi dădu drumul, apoi se apropie de cei trei parizieni.

— Domnii mei — zise el — trebuie să ne aşteptăm la un asalt cumplit. Bănuiesc că vom fi atacaţi deodată, din toate părţile şi s'ar putea întâmpla să fim învinşi.

Deaceea daţi-mi voie să vă mai mulţumesc odată pentru ceeace aţi făcut pentru mine. V'aţi purtat ca nişte adevăraţi gentlemani şi aţi dat dovadă

că sunteți nobili, nu numai cu numele, ci și cu sufletul.

Dealtfel sunt gata cu dragă inimă, să pun capăt acestei stări de lucruri și să renunț la ajutorul dv.

In clipa aceasta nu se găsește nimeni în grădină. Săriți iute jos. Nu vă cunoaște nimeni și vă veți putea legitima. Cred că aveți asupra dv. hârtii de identitate și chiar dacă ați fi prinși în grădină, nimeni n'ar îndrăsni să bănuiască în dv. pe complicii lui Egizio Ettore, cari au căutat să-i apere viața și libertatea.

— Egizio Ettore — răspunse Aristide de Lamotier, fără șovăire. — Noi trei, Neuville, Lamberg, și cu mine, ba chiar și servitorul meu, Tric-Trac, nu suntem obișnuiți să facem un lucru numai pe jumătate. Dacă ne-am retrage acuma, dacă peste câteva minute ne-am uita nepăsători cum cazi în mâinile urmăritorilor d-tale, ar însemna că tot ceeace am făcut până acuma, doborârea tuturor acelora cari au căzut răpuși de gloanțele noastre, n'ar fi decât o crimă, care nu mai are nicio scuză. Noi însă vrem să te scăpăm, Egizio Ettore și asta se mai poate întâmpla.

— Totul este pierdut! — strigă Letiția deodată, cu voce tremurândă. — Apropiați-vă de fereastră și priviți în grădină, spre a vedea diabolicele pregătiri cari se fac. Vor să ne arunce în aer.

Intr'adevăr pregătirile cari se făceau în grădină, erau diabolice. Din toate părțile veneau soldați, cari aduceau cu ei mici butoiașe.

Nenorocul voise ca în spre partea grădinei pivnița să mai aibă o ușă. Soldații, ajungând la o anumită depărtare de ușa aceasta, făceau vânt butoiașelor, cari apoi se rostogoleau în pivniță.

— Letiția are dreptate! — strigă Egizio, scrâșnind din dinți — ticăloșii ne se dau înapoi dela niciun mijloc... Ei îngrămădesc acuma în pivniță

o cantitate oarecare de praf de puşcă, vor trage apoi în el, câteva gloanţe şi atunci...

Egizio Ettore se opri... Nu vroia să le mai descrie Letiţiei şi celor trei prieteni, cari săriseră în apărarea lui, efectul îngrozitor, pe care-l va avea explodarea prafului de puşcă.

CAP. 51

Un cuvânt magic

In clipa aceea păliră chiar şi cei trei francezi şi rămaseră încremeniţi, ca de piatră. Letiţia se aruncă, plângând, le pieptul lui Egizio Ettore, iar Tric-Trac care se retrăsese într'un colţ, căzu în genunchi. Arma îi scăpă din mână, apoi se prăbuşi pe podea, cu un sgomot surd. Tot el fu însă acela, care rupse tăcerea cel dintâi:

— Am spus eu întotdeauna — că acela care a descoperit praful de puşcă, n'a putut fi un iubitor de oameni.... Oare de ce l-a mai descoperit?

Dar în clipa aceea nimeni nu zâmbi la cuvintele caraghioase ale vrednicului Tric-Trac, deoarece era lămurit că... momentul următor putea aduce catastrofa. Dacă gândul lui Hector Gardane era într'adevăr acela, pe care-l bănuia brigandul, atunci... toţi aveau să piară de o moarte îngrozitoare.

— V'am spus domnii mei — zise Egizio Ettore, adresându-se celor trei parizieni — că nu trebuia să vă legaţi soarta de aceea a lui Egizio Ettore... Deasupra capului meu stă steaua nenorocului, care vă va târî în prăpastie şi pe dv. Vă rog din suflet, iertaţi-mă, dacă trebuie să pieriţi în floarea vârstei din pricina mea.

— N'am ajuns încă tocmai atât de departe — răspunse căpitanul Neuville. — Cred că ar fi mai bine să nu ne mai bocim, ci să trecem la lucru... Trăsnete şi fulgere, dar suntem bărbaţi, ce naiba!...

Propun să ne lăsăm în jos, pe fereastră, unul câte unul, dar firește foarte iute... Până acuma am fost asediați. De ce n'am încerca să străpungem linia dușmanului?

— Dar cum te poți gândi la așa ceva? — exclamă Egizio Ettore. — Cum vrei să străbatem prin șapte sute de soldați?... Nu, nu. asta ar fi pieire sigură!

Deodată se auzi de afară un sunet de tobă.

— Adio, iubitule! — zise Letiția, încolăcindu-și brațele pe după gâtul brigandului. — Sărută-mă, căci vreau să mor cu sărutul tău pe buze.

Și în prada patimei, Letiția își apăsă buzele fierbinți pe buzele lui.

Aristide de Lamotier, baronul Lamberg și căpitanul Neuville se retraseseră într'un colț și se sfătuiau de zor. Dar sfatul lor nu părea să aducă niciun rezultat.

Toba răsună în trei rânduri, după aceea asediații văzură un om ieșind din mijlocul ostașilor. Acesta își învârti sabia de trei ori deasupra capului.

Era Hector Gardane, comandantul regimentului.

— Tăcere!... Vrea să ne comunice ceva! — zise contele de Lamotier. — Să auzim, ce vrea?

Liniște de moarte se lăsă peste grădină, liniște de moarte învălui casa.

— Egizio Ettore — răsună atunci glasul lui Hector Gardane — află că în clipa aceasta te găsești pe un vulcan... Un singur cuvânt al mea este îndeajuns, pentru a aprinde sub picioarele tale acest vulcan. Intr'un asemenea caz ai fi pierdut, împreună cu tovarășii tăi, căci nu vă stă în putință să împiedicați explozia pulberei, pe care am îngrămădit-o în pivnița casei.

Deaceea, Egizio Ettore, te somez în numele legii, să te predai, fără condițiuni... Acelaș lucru îl spun și tovarășilor tăi. Dacă până în cinci minute n'ați părăsit casa, fără nicio armă în mână și n'ați

ajuns în mijlocul grădinii, unde vă veţi întinde la pământ, cu faţa în jos, voi da ordin să se tragă şi atunci veţi muri de moartea, pe cari voi singuri v'o veţi fi ales.

Ai auzit, ce aveam de spus, Egizio Ettore. Iţi mai rămân deci cinci minute de gândire.

După ce rosti cuvintele acestea, Hector Gardane intră din nou în mijlocul ofiţerilor săi.

— Să ne sfătuim deci — strigă Egizio Ettore, cu amărăciune. — Nu ne costă decât un singur cuvânt, spre a scăpa de o moarte cumplită, nu ni se cere decât supunere, capitulare... Alegeţi deci, domnii mei, căci alegerea, în împrejurările de faţă, nu poate fi grea.

Dealtfel sunt gata, să vă pun la îndemână un mic document, în care voi recunoaşte că aţi fost prizonierii mei şi că v'am silit cu forţa să mă apăraţi...

— Cutezi să ne vorbeşti în felul acesta, Egizio Ettore? — strigă căpitanul Neuville. — Mii de draci, dar mai bine îmi rup aici sabia în două, decât să i-o predau lui Hector Gardane, acest decăzut al Bastiei, care nu este vrednic de a sta în fruntea unui regiment.

— Preferăm să murim alături de tine, Egizio Ettore! — strigă şi Aristide de Lamotier şi trecu cu un gest vrednic de laudă, lângă brigand.

— Mai bine să ne arunce pe toţi în aer — exclamă baronul Lamberg — nu ne trebuie graţia nimănui.

Tric-Trac stătea într'un colţ şi mormăia, cu lacrimi în ochi.

— Atunci am hotărât — zise contele de Lamotier — vom muri împreună!.... Să îngenunchem deci şi să ne rugăm lui Dumnezeu, căci cele cinci minute au trecut aproape... nu mai sunt decât câteva secunde.... Trebuie să ne grăbim, dacă vrem să ne mai putem împăca cu Cerul.

Şi ducându-se ceva mai la o parte, nobilul cavaler îngână, înduioşat până la lacrimi:

— Scumpa mea Mignon, nu ne este dat să ne mai revedem vreodată... Rămâi cu bine... rămâi cu bine pentru totdeauna.... A fost un vis frumos... a cărui împlinire nu ne-a fost dat s'o vedem.

— Priviţi — zise căpitanul Neuville — pregătirile, pe cari le face nemernicul de Hector Gardane!.... Doisprezece oameni se desprind din rândul celorlalţi... Ei sunt hotărâţi, fără îndoială, să dea foc pulberei, pe care au îngrămădit-o în pivniţă... Ah, ticăloşilor am o poftă grozavă să mai trimit în iad pe unul din voi, mai înainte ca banda voastră să facă acelaşi lucru cu noi.

— Lasă puşca, Neuville — zise Aristide de Lamotier. — Nu mai trage, căci şi aşa a curs destul sânge omenesc... Bieţii soldaţi nu fac, decât să se supună poruncii ofiţerilor.

— Gata... Încărcaţi!... Arma la ochi! — strigă Hector Gardane, cu o voce care-i pătrundea pe asediaţi până în măduva oaselor.

Egizio Ettore se apropiase de fereastră. Degetele ostaşilor erau pe trăgaciu... Un singur cuvânt al lui Hector Gardane şi grozăvia se întâmpla.

— Egizio Ettore — mai strigă Gardane, înc'odată — predă-te, căci de nu vei muri de o moarte îngrozitoare.

— Voi muri — răspunse brigandul, îndreptându-se din tot trupul, în cadrul ferestrei — cel din urmă strigăt al meu însă, va fi: „Ruşine Corsicei, în care dreptatea este călcată în picioare.... ruşine judecătorilor mituiţi... morte martorilor sperjuri... Trăiască libertatea, pentru care moare Egizio Ettore!".

— Bine. Tu singur ţi-ai ales soarta.... Iţi mai dau două minute, pentru a-ţi face rugăciunea din urmă... După aceea voiu comanda foc şi atunci... atunci Dumnezeu, să vă fie îndurător.

— Ia-mă în braţe, Egizio — strigă, Letiţia, alergând lângă bandit. — Ţine-mă în braţele tale voinice... Iubitule, este o fericire să mori alături de acela ce ţi-e drag!

— Letiţia — strigă atunci brigandul — şi tu... şi tu să mori, în floarea vârstei, în epoca celei mai fermecătoare frumuseţi?... Nu... Nu... Asta nu trebuie să se întâmple! Egizio Ettore poate să piară, dar Letiţia... ea nu trebuie să moară!... Dumnezeule, un gând îmi luminează mintea ca un fulger... Vom trăi.... Vom fi scăpaţi de groaznica moarte!

Cei trei parizieni se uitară aiuriţi la Egizio Ettore, căci el o împinsese duios pe Letiţia dela sine şi chipul lui era luminat acuma, ca de razele unui soare, iar în ochii lui se putea citi o bucurie fără seamăn.

Egizio Ettore se apropie de tot de fereastră şi se aplecă afară prin ea. In clipa aceea Hector Gardane ridică sabia.

De o singură secundă mai atârnă acuma viaţa nenorociţilor, cari se găseau pe o mină de pulbere.

— Hector Gardane — strigă atunci Egizio Ettore. — Incă un cuvânt, Hector Gardane!

— Ah, vrei să te predai?

— Ceeace vreau şi ceeace doresc îţi voi spune numai d-tale, între patru ochi — răspunse brigandul, fără şovăire. — Te rog să te întâlneşti cu mine, în catul de jos al acestei clădiri, unde vom sta de vorbă cel mult cinci minute.

— Înţeleg! Asta este o cursă pe care vrei să mi-o întinzi, Egizio Ettore!

— Iţi jur pe sfânta Madonnă că nu este nicio cursă şi că n'am nici un gând rău, în ceeace te priveşte pe d-ta. La rândul d-tale însă, va trebui să mă asiguri că vei veni singur şi fără însoţitori.

— Şi dacă nu vreau să te cred, Egizio Ettore?

— Atunci îţi voi mai spune un singur cuvânt, Hector Gardane — strigă Egizio Ettore, cu voce tăioasă — un cuvânt care te va încredinţa că gân-

durile mele sunt curate; voiu rosti un cuvânt de recunoaştere, care îţi va da dovada că Egizio Ettore te-ar fi putut nimici de mult, dacă ar fi vrut.

— Un cuvânt de recunoaştere? — strigă Hector Gardane. — Ai înebunit, omule?

— Intreabă-te singur, dacă am înebunit, sau nu, după ce mă vei fi auzit rostind următoarele trei nume:

„Cristofo Martinez.... Gaetane Finzi... Lady Mignon Milton.„

Gardane se împletici, ca lovit de trăsnet, mâna în care ţinea sabia începu să tremure şi deabia se mai putea ţine pe picioare.

Dar ceeace se petrecea în sufletul său în clipa aceea, cei din jurul său nu puteau observa şi acesta era un mare noroc pentru Hector Gardane.

— Cristofo Martinez.... Gaetano Finzi... Lady Mignon Milton!

Ah, acestea erau trei nume, din cari fiecare îi reamintea de câte un ceas nenorocit al vieţii sale, acestea erau trei nume, asemănătoare cu trei pietre de recunoaştere, aşezate de-alungul drumului fără-de-legilor, pe care fusese împins tânărul ofiţer, de uşurinţa sa.

Hector Gardane văzu groaznica taină a vieţii sale în mâinile altuia, pe care numai cu câteva clipe mai înainte voise să-l nimicească şi ştia acuma că brigandul cunoştea totul, că Egizio Ettore ştia despre el mai mult decât ar fi dorit el să ştie vreun om pe pământ, că omul acela, pe care numai cu câteva secunde mai înainte îl ameninţase cu moartea, ţinea cinstea lui în mâinile sale.

Dar, trebuia să afle, pe ce cale intrase Egizio Ettore în stăpânirea acestei taine... Trebuia să se supună cererii brigandului, chiar dacă ar fi fost încredinţat că aceasta însemna moartea lui.

Căci era el oare sigur că brigandul nu mai vorbise şi altora despre acest secret al vieţii sale? Dacă-l mai cunoştea cineva, fără îndoială că-l va

spune mai departe şi încetul cu încetul taina sa va fi cunoscută de toată lumea şi atunci nu numai că va fi alungat din societatea, în care se învârtise până atunci dar va ajunge în conflict chiar şi cu poliţia, cu judecătorii de instrucţie.

— Staţi! — strigă el, făcându-le semn soldaţilor. — Arma la picior!.... Nu mai trageţi!... Niciunul din voi să nu se mai mişte!

Ostaşii se uitară miraţi la ofiţerul lor, care devenise alb ca varul.

— Rupeţi rândurile! — porunci apoi Gardane, cu voce răguşită şi soldaţii se supuseră, înapoindu-se la tovarăşii lor, cari erau împrăştiaţi prin grădină.

Peste un minut apoi, el se întoarse la ofiţerii cari erau sub comanda lui.

— Domnii mei — le zise el — Egizio Ettore mi-a cerut o întrevedere între patru ochi... Fără îndoială că vrea să-mi comunice ceva de mare însemnătate.... Poate că în anumite condiţiuni vrea să capituleze şi socot că este de datoria mea să evit, pe cât se poate, orice nouă vărsare de sânge.

— Cum, domnule căpitan — făcu unul din ofiţeri — aveţi de gând să vă duceţi, într'adevăr. Dar nu vă gândiţi că banditul vă va ucide?

— Nu mă tem de asta! — răspunse Hector Gardane, dar chipul lui palid trăda tocmai contrariul.. — Nu-mi rămâne altceva de făcut. Datoria este datorie şi trebuie să mi-o fac până la capăt... Afară de aceasta, am un revolver în buzunar.... aşa că, nu vă îngrijiţi de mine, domnii mei... Peste câteva minute voi fi înapoi.

Locotenenţii vrură să-l oprească, dar Gardane se şi desprinsese din cercul lor şi acuma înainta cu paşi grăbiţi în spre casă.

Egizio Ettore, care urmărise totul dela fereastră, se retrase mulţumit. Cei trei francezi îl înconjurară, iar Letiţia îl prinse de mână.

— Egizio, tu eşti un vrăjitor! — exclamă ea. —Tu îi stăpâneşti pe oameni cu privirile!... Spune-mi

despre ce este vorba? Cu ce ai isbutit să sdruncini hotărârea căpitanului?

— Mai târziu, iubito, mai târziu îți voi spune totul! — răspunse briganduk. — Acuma lasă-mă să mă duc și fii încredințată că în mai puțin de un sfert de ceas vom fi liberi, ca și mai înainte și vom putea pleca fiecare unde vom voi — nimeni neîndrăsnind să ni se împotrivească.

Egizio Ettore strânse mâinile tuturor, apoi se îndreptă în spre ușă.

El coborî în odaia dela parter, mergând cu pași apăsați. Fața îi era palidă, privirea însă liniștită.

Își dădea seama că juca ultima carte, dar era încredințat că această carte îi va aduce scăparea sa și a tovarășilor săi. Când intră în odaia dela parter, Hector Gardane nu sosise încă. Cap. 52

Brigandul se așeză liniștit pe un scaun și aștepta. 52 Negocierea

Dar iată că ușa se deschide și... în pragul ei apare făptura înaltă a lui Hector Gardane.

O singură privire îi fu îndeajuns brigandului, pentru a-și da seama că victoria nu putea să fie, decât de partea lui. Căci chipul căpitanului trăda o groaznică enervare, o teamă lașă pe care o pricinuește numai gândul că ai fost descoperit, că și altul își cunoaște taina, pe care o credea-i ascunsă de restul lumii.

Egizio Ettore se ridică încet, și sprijinindu-se cu amândouă mâinile de speteaza scaunului, zise:

— Inchide ușa, căpitane, căci ceeace avem de vorbit, nu trebuie să mai fie auzit și de urechile unui al treilea.....

Hector Gardane se supuse. Inchizând ușa el

Cereți mâine fascicola 60-a tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I. Calea Victoriei 5.

se uită fricos la brigand, măsurând din creştet până în tălpi făptura lui voinică.

Se temea, pe semne că Egizio Ettore are vreo armă la el. Acesta însă băgă de seamă îndată, care era teama lui Gardane şi ridicând mâna, zise:

— Fii fără teamă, căci nu am nicio armă asupra mea.

— Egizio Ettore — zise atunci Hector Gardane, cu voce tremurânndă, — ai rostit acuma pentru a doua oară o ameninţare, pentru care trebuie să-mi dai explicaţii!

Ce însemnează misterioasele cuvinte, pe carî mi le-ai strigat dela fereastră?

„Cristofo Martinez... Gaetane Finzi... Lady Mignon Milton!"

— Mă mai întrebi, căpitane? — răspunse Egizio Ettore, apropiindu-se încet de Hector Gardane. — D-ta ştii mai bine, sau, în orice caz, tot atât de bine, ca şi mine, ce înţeles grozav au cuvintele acestea. Oare într'adevăr nu-ţi mai aminteşti că acum

câteva zile numai, te găseai în casa portughezului Cristofo Martinez, căruia i-ai vândut un giuvaer, pentru neînsemnata sumă de șaizeci de mii de franci?

Gardane se clătină, dar nu se dădu bătut. La urma urmelor, chiar dacă banditul știa că-i vânduse portughezului un briliant, pentru suma de mai sus, ce putea el dovedi cu aceasta? Giuvaerul putea doar să fie proprietatea lui!

— Giuvaerul acesta — urmă Egizio Ettore, foarte liniștit — l-ai dat în lucru la Gaetano Finzi, un minunat șlefuitor de diamante. Lucrul pe care șlefuitorul trebuia să-l îndeplinească, nu era de loc obișnuit. Însărcinarea lui era să scoată din căsuța giuvaerului, briliantul din mijloc, cel mai de preț și să-l înlocuiască cu o imitație, fără valoare.

— Egizio Ettore, asta este...

— Nimic, decât adevărul gol, goluț! — îl întrerupse brigandul. — Noi, briganzii n'avem obicei să mințim, căpitane Gardane. Indeletnicirea aceasta o lăsăm pe seama gentlemenilor. Ai lăsat, deci, să se scoată din giuvaer briliantul cel mai prețios, spre a ți-l însuși. Nu este adevărat ceeace i-ai povestit lui Cristofo Martinez și lui Gaetano Finzi, că ar fi vorba despre o amintire pe care o ai dela răposata mama d-tale. Giuvaerul acesta a fost odată al celei mai frumoase femei din Bastia, al soției ambasadorului englez pe lângă Vatican... al lady-ei Mignon Milton.

Dorești un scaun, căpitane? — întrebă Egizio Ettore și-i oferi lui Gardane acelaș scaun, pe care șezuse el însuși cu câteva clipe mai înainte.

Tânărul gentleman se așează istovit pe scaunul oferit. Urmă apoi o lungă pauză, în răstimpul căreia nu se auzi altceva, decât respirația furtunoasă a lui Hector Gardane și pașii regulați ai brigandului, care mergea în sus și în jos prin odaie.

— Dacă mă asculți, signor Gardane — urmă Egizio Ettore — cred că afacerea aceasta se va

sfârşi într'un chîp mulţumitor pentru amândoi. Căci vezi d-ta, ai asediat casa aceasta şi acumă este împresurată cu peste şapte sute de soldaţi. Timp prea îndelungat n'aş putea să mă mai împotrivesc şi până în cele din urmă aş fi silit să mă predau. Deaceea e neîndoelnic că ai pune mâna pe mine şi m'ai duce la Bastia, legat în lanţuri. Dar la ce ţi-ar folosi aceasta? Isbânda n'ar fi de loc onorabilă.

Iţi voiu spune însă şi altceva. Intr'un loc anumit am depus o scrisoare, în care descriu adevărul în povestea cu briliantul lady-ei Milton, dând unui prieten al meu însărcinarea ca în cazul când aş cădea prizonier, scrisoarea aceasta să fie publicată în gazetă.

Astfel stând lucrurile, domnule căpitan, s'ar putea întâmpla ca viitorul să ne aducă foarte aproape unul de altul şi să pornim cu acelaş vapor în spre Guyana, unde sunt deportaţi osândiţii la muncă silnică.... Ei bine, în ceeace mă priveşte pe mine, Hector Gardane, mie nu mi-ar părea rău de loc de o asemenea tovărăşie. Eu m'aş împăca cu soarta şi tăind la pietre, aş cânta cântecele vesele cari se aud în nopţile de vară, la poalele Fontanellei... Dar d-ta, signor Gardane, ce te-ai face d-ta?

Deaceea m'am gândit că ar fi mai bine, dacă ne-am reda libertatea, unul altuia.

Vezi, d-tale îţi stau la îndemână şapte sute de puşti, dar eu tot mai pot nădăjdui că, ascunzându-mă bine, s'ar putea întâmpla ca gloanţele lor să nu mă atingă, sau cel puţin, nu mortal. D-ta însă, d-ta ştii că hârtiuţa mea te-ar nimeri de moarte. Căci odată scrisoarea aceasta dată în vileag, toată lumea pe care o cunoşti astăzi în Corsica se va întoarce cu scârbă dela d-ta şi în toată ţara nu s'ar mai auzi decât un singur cuvânt... acela de compătimire pentru sărmanul d-tale părinte.

Gardane îşi duse mâinile la tâmple, cari a-

meninţau să-i plesnească. Privirile lui nu se mai puteau ridica dela pământ.

— Imi este cu neputinţă să-ţi dau libertatea! — exclamă el. — O asemenea faptă ar fi împotriva onoarei mele. Fiindcă, spune-mi, Egizio Ettore, cum să răspund eu în faţa superiorilor mei, că te-am lăsat să scapi, tocmai atunci, când aş fi avut cea mai bună ocazie să pun mâna pe d-ta?

Să mă întorc la Bastia şi să raportez că ai ştiut să-ţi baţi joc de şapte sute de oameni? Nimeni

nu m'ar crede şi dintr'o nenorocire aş cădea în alta. O lume întreagă ar râde de mine şi aş fi dat afară chiar şi din armată.

— Cred că totuş ar fi de preferat temniţei! — răspunse Egizio Ettore. — Dealtfel, asta este treaba d-tale. Cred însă că n'ai fost tocmai atât de gelos de cinstea d-tale, când ai pus mâna, sub cine ştie ce motiv, pe giuvaerul lady-ei Milton şi când apoi ai schimbat briliantul cel mai frumos, cu o piatră fără valoare.

Spune-mi, te rog, Hector Gardane, săvârşind

acest furt, ai cumpănit oare tot atât de zelos, cinstea d-tale?

Gardane se ridică încet de pe scaun. Ochii lui luceau cu totul neobișnuit.

— Atunci sfătuește-mă — zise el — ce să fac?

— In locul d-tale m'aș întoarce la colonelul meu și i-aș raporta că m'am încredințat că Egizio Ettore nu poate fi prins.

Ofițerii d-tale nu se pot împotrivi, iar îndată ce ajungi la Bastia, îți dai demisia.

Cu un strigăt de groază Hector Gardane căzu înapoi pe scaun.

— Iți dai seama d-ta ce-mi ceri?... Dar ce voi mai fi eu, când nu voiu mai fi ofițer?

— Un gentleman! Este adevărat că noblețea își pierde însemnătatea, de îndată ce nu mai ai venituri. Incearcă însă să lucrezi ceva. Milioane și milioane de oameni au trebuit să se hotărască la asta. Și chiar dacă ți s'ar părea ciudat să auzi cuvântul de „muncă cinstită" de pe buzele mele, ale unui brigand, care nici el însus nu duce o viață cinstită, totuș, gândește-te, Hector Gardane — și aici glasul lui Egizio Ettore deveni cumplit — că între d-ta și mine este o mare deosebire.

D-ta ai ajuns răufăcător, fiindcă ai fost ruinat de jocurile de noroc, de femei ușoare, de patimi, așa că-ți meriți soarta.

Eu însă.... eu sunt mai mult un martir, decât un răufăcător.... eu sunt o jertfă a împrejurărilor nenorocite, cari s'au îngrămădit deasupra capului meu....

Hector Gardane părea nimicit. Culoarea feței sale se schimba în fiecare clipă, până când în cele din urmă roșeața rușinei dispăru sub o paloare mormântală.

— Ei bine, îmi dau seama că nu se mai poate schimba nimic — exclamă el, în cele din urmă. Trebuie să te cruț. Egizio Ettore, dacă nu vreau să mă distrug pe mine însu-mi.

Iar dacă nu voiu putea să plec din armată într'un chip onorabil, dacă demisia mea va fi respinsă și mă vor da afară, pur și simplu, atunci voi începe o viață nouă, așa după cum m'ai sfătuit d-ta.

Atunci Egizio Ettore se apropie de Hector Gardane, își așează mâinile pe umerii lui și-și adânci privirile în ochii tânărului ofițer.

— Dacă așa este — zise el — dacă într'adevăr ai de gând să începi o viață nouă, atunci nu este prea târziu.

Gardane făcu un pas înapoi. El se uită la brigand, ca și când nu i-ar fi înțeles rostul cuvintelor.

— Ce vrei să spui? — întrebă el.

— Ce vreau să spun? — repetă brigandul. — Vreau să spun că vei găsi în mine un prieten. Voiu fi protectorul d-tale, dacă vei avea nevoie de unul. Eu ți-am distrus cariera de ofițer și din pricina mea vei aduce o mare jertfă. Tot ceeace ai avut până acuma se va spulbera ca praful, sub puterea vântului și deaceea vreau să-ți înlocuiesc, pe cât se va putea, ceeace ai pierdut.

Intipărește-ți bine în minte, cuvintele mele. Poate că în curând vei auzi mai multe despre mine. Dacă s'ar întâmpla să fii într'adevăr dat afară din armată.... dacă tatăl d-tale te va părăsi și nu va voi să mai știe de d-ta, atunci.... vino la mine!

— La d-ta?

— Da, la mine! — răspunse Egizio Ettore, ca în extaz — căci să știi că eu am ridicat steagul libertății în Corsica, a acelei libertăți, care nu mai are nicio legătură cu legile, care disprețuește tot ceeace oamenii restrâng și mărginesc.

Să-mi fii un tovarăș credincios în lupta împotriva putregaiului societății.... Drumul spre Egizio Ettore îți va fi veșnic deschis.

In peșterile munților Cagna, pe Fontanella, este loc destul pentru toți aceia, pe cari îi alungă socie-

tatea omenească, pentru a-i uni în scopul unei opere mai bune.

Află deci, Hector Gardane, că brațele mele îți stau deschise.

Dacă vei fi părăsit, vino la mine. Vino la banditul, la brigandul, la cel alungat din lume, când d-ta însuți nu vei mai fi decât un om ocolit de semenii săi. Și crede-mă Gardane că nu se trăește pe vârful Fontanellei tocmai atât de rău, după cum crede lumea. Este adevărat că duc unele lipsuri și că-mi sunt necunoscute multe bucurii. Dar în schimb am și eu bucuriile mele personale, pe cari ceilalți oameni nu le pot simți: Pădurea este a mea, muntele, țara întreagă! Nu mă tem nici de moarte, nici de iad! Eu nu alerg după aur și argint!

— Bine, Egizio Ettore — strigă tânărul ofițer — fie după cum ai spus d-ta! In mai puțin de un sfert de ceas, trupele de sub comanda mea vor părăsi împrejurimile acestei case și atunci d-ta și tovarășii d-tale veți fi liberi.

In ce mă privește pe mine, sunt încredințat că la Bastia soarta mă va ajunge. Nu voi fi crezut că n'am putut să te prind, când te înconjurasem din toate părțile, voi fi tirmis în fața Consiliului de Război și voi cădea victimă lui. Ce se va întâmpla pe urmă cu mine, nu pot ști încă.... Un lucru știu însă: dacă nu voi mai găsi altă ieșire, atunci... Egizio Ettore.... voiu fi al d-tale!

— Al meu! — strigă brigandul și luând mâna pe care i-o întinsese ofițerul, o strânse cu căldură. — Da, al meu vei fi, Hector Gardane și te aștept cu brațele deschise.

Nu este nevoie să-ți mai spun, unde mă poți găsi. Locuesc în peșterile și văgăunile de pe piscul Fontanellei și dacă vei colinda prin partea aceea, mai curând sau mai târziu nu se poate să nu dai peste mine.

— Dar în casa aceasta nu vei mai putea fi găsit? — întrebă Hector Gardane. — Sau dacă d-ta

personal nu vei mai fi aici, nu ţi se poate lăsa o ştire aici?

— Nu, dragul meu — răspunse Egizio Ettore, zâmbind. — Casa aceasta a fost bună pentru mine atâta timp, cât lumea nu ştia că Egizio Ettore poate intra şi ieşi din ea, când vrea. Totuşi, spune-mi, te rog, Hector Gardane şi dă-mi prin aceasta o dovadă de recunoştinţă, cum ai aflat că mă găsesc aici?

— Te rog, Egizio Ettore, nu mă sili să-ţi răspund la această întrebare, te implor, nu te folosi de groaznica taină a vieţii mele, pentru a face din mine un om cu desăvârşire necinstit.

Sunt încă ofiţer şi ca atare n'am dreptul să trădez un secret ce mi s'a încredinţat sub cuvânt de onoare.

— Pentru mine ar fi fost de foarte mare însemnătate — zise brigandul — dacă ai fi putut să-mi răspunzi la această întrebare, căci în chipul acesta aş fi fost prevenit de un duşman. Pe de altă parte însă, recunosc că şi d-ta ai dreptate să taci. Eşti încă ofiţer şi trebuie să-ţi ţii cuvântul dat.

Aşa dar, te obligi, Hector Gardane, ca până într'un sfert de ceas, să-ţi retragi trupele de aici?

— Mă oblig, cu condiţia însă, să nu spui nimănui niciun cuvânt despre ceeace ştii cu privire la vizitele mele la Cristofo Martinez şi Gaetano Finzi. Imi juri aceasta?

— Iţi jur, Hector Gardane că, voi tăcea atâta timp asupra fărădelegilor d-tale, cât timp nu te vei lăsa prins de duşmănie împotriva mea.

— Atunci suntem înţeleşi. Rămâi cu bine, Egizio Ettore. Adio!

— Eu nu-ţi spun adio — răspunse brigandul, zâmbind — ci la revedere!

— Dea Domnul ca gândul acesta să nu ţi se împlinească niciodată! — strigă Hector Gardane, îngrozit. — Vai mie, dacă soarta ar hotărî ca un

fiu al lui Cezare Gardane să ajungă complicele lui Egizio Ettore?

— De ce nu? — răspunse brigandul, râzând. — S'au mai văzut părinți renumiți, ai căror copii s'au bucurat de o faimă mai puțin onorabilă. Și acuma, rămâi cu bine, Hector Gardane!

După aceea îl conduse el însuș pe tânărul ofițer până la ușă, unde-i mai strânse odată mâna.

Gardane ieși în grădină, iar Egizio Ettore închise ușa cât mai bine.

— Am învins! — exclamă apoi brigandul, îndreptându-se în spre treptele cari duceau la catul de sus. — Da, aceasta a fost o victorie deplină! Sfântă Madonna din Saint Etienne, îți mulțumesc că mi-ai desvăluit taina acestui tânăr uşuratec, căci fără de ea toți am fi căzut pradă unei morți îngrozitoare.

— Egizio... Egizio... da, mulțumește-i sfintei, căci te văd iarăș în viață! Vai, dacă ai ști cât am tremurat pentru tine!

Acea, care rostise aceste cuvinte era Letiția. Ea apăruse în ușa întredeschisă a odăiței dela etaj, în care asediații se apăraseră cu atâta vitejie. Din câteva sărituri Egizio Ettore trecu treptele și ajungând lângă iubita sa, o strânse în brațe.

— Nu mai tremura, Letiția mea — îi șopti el. Fii veselă și nădăjduiește, căci astăzi, cel puțin, am scăpat de primejdie.

Dragi prieteni — urmă apoi brigandul, adresându-se celor trei francezi, cari îl așteptau cu nerăbdare — primejdia a trecut. Pot să vă dau asigurările cele mai depline că nu trebuie să ne mai temem.

— Atunci într'adevăr ești un vrăjitor Egizio Ettore — strigă Rémi de Neuville — căci din tot ceeace s'a petrecut aici, în decursul ultimului sfert de ceas, eu nu înțeleg niciun singur cuvânt.

— Dragul meu — răspunse brigandul râzând și bătându-l pe umeri — nu uita că te găsești în

Corsica, unde se întâlnesc lucrurile cele mai neînțelese.

— Ai vorbit cu Hector Gardane, Egizio Ettore? — întrebă baronul Lamberg.

— Firește, prietene, și în curând vei vedea cu proprii d-tale ochi, efectul acestei întrevederi... Ascultă puțin la sgomotul de voci, care vine din cealaltă parte a grădinii!.. Aceasta este o mică deosebire de vederi, care s'a ivit între ofițerii regimentului. Se strigă, se vociferează, dar toate acestea nu vor folosi la nimic. Comandantul poruncește și ceilalți ofițeri trebuie să se supună.

— Și despre ce este vorba acolo? — întrebă Aristide de Lamotier, apropiindu-se de fereastră. Socotind după purtarea lor ai zice că este vorba despre o revoltă.

— Revolta va fi înăbușită îndată — strigă Egizio Ettore. — Ascultați, acuma... se aud tobele. Dar de data asta ele nu mai sună pentru atac, nu mai dau semnalul pentru asedierea acestei case... ci pentru plecarea regimentului... Oastea se retrage... Suntem liberi.... Suntem scăpați!

Tobele răsunau lugubru prin noapte, se auzi zăngănit de arme și porunci scurte, militărești și apoi... apoi asediații, văzură cum regimentul alunecă, de-alungul gardului grădinei.

Sunetele tobelor răsunau din ce în ce mai îndepărtate, pașii soldaților, își pierdeau ecoul în depărtări tot mai mari, până când în cele din urmă viscolul nu mai aduse niciun sunet de tobă, niciun sgomot de pas ostășesc.

— Domnii mei — zise Egizio Ettore, înclinându-se în fața celor trei francezi — îmi iau îngăduința să vă felicit pentru scăparea dv. și în acelaș timp Egizio Ettore vă aduce mulțumirile sale cele mai călduroase pentru prețiosul ajutor, pe care i l-ați dat în noaptea aceasta de pomină.

Iar ție, scumpa mea Letiția, care ai luptat tot atât de vitejește ca și un bărbat, pentru viața iubi-

tului tău, ție îți mulțumesc printr'o sărutare și o îmbrățișare... Tu știi că Egizio Ettore nu poate să-ți facă alte daruri, așa că trebuie să te mulțumești cu aceste dovezi ale dragostei sale.

— Dar oare o sărutare a buzelor tale, o strângere a mâinii tale, o privire a ochilor tăi nu este pentru mine mai mult, decât toate comorile de pe pământ? — îngână Letiția, lipindu-se cu duioșie de pieptul brigandului.

— Și acuma cred — strigă Egizio Ettore — că ar fi nimerit să ne culcăm de îndată, căci în noaptea aceasta nu mai avem de ce să ne temem.

Un sfert de ceas mai târziu, toate luminile din casă fură stinse. Eroii acelei nopți se întinseseră să se odihnească și adormiseră îndată.

Cap 53 - Dimineață în Acqua Longa

CAP.

Vendetta

La ceasurile șase dimineața, Acqua Longa, mai era încă cufundată în întuneric. Era o dimineață rece, înzăpezită, de iarnă, o dimineață, cum de mult nu mai văzuseră corsicanii.

Egizio Ettore se sculase de mult și coborâse în curte, când ușa casei se deschise și în pragul ei se ivi și Letiția.

— Bună dimineața, Letiția mea — strigă el, apropiindu-se de iubită și luând-o în brațe.... A fost o noapte cumplită, dar slavă Domnului că a trecut!

— Și ce se va întâmpla acuma? — întrebă Letiția cu glas tremurător, lipindu-se și mai tare de pieptul iubitului. — Ai uitat oare că nu mai pot rămâne în casa aceasta?

Căci chiar dacă trupele s'au retras, chiar dacă Hector Gardane a îndepărtat primejdia de deasupra capului nostru, un lucru rămâne neîndoelnic și nu-l vei putea tăgădui: ai fost găsit în casa mea și deci,

autoritățile vor crede, și pe drept cuvânt, că stau în legătură cu tine, mă vor aresta și mă vor arunca în închisoare.

— N'au decât să poftească — strigă Egizio Ettore — dar pe Letiția nu o vor mai găsi aici. Nu, draga mea, în vreme ce voi dormeați, eu am judecat bine lucrurile.... Vei părăsi casa aceasta încă astăzi, împreună cu mine... O, Letiția, nu te îngrozi să trăiești alături de mine, căci cinstea ta de fată nu va fi știrbită... Am învățat să-mi stăpânesc patimile și îți jur Letiția mea că nu vei fi soția mea, decât numai după ce un preot va fi binecuvântat căsnicia noastră.

— Da, voi merge cu tine — răspunse frumoasa fată — și eu mi-am dat seama că viața fără de tine este un adevărat calvar...

Mi-am dat seama în noaptea aceasta că locul meu este lângă tine. Gloanțele cari șuerau în jurul tău, moartea care te pândea și-și întindea mâna-i osoasă în spre tine, mi-au spus-o răspicat... Am înțeles atunci că dragostea nu trebuie să se dea înapoi dela nicio jertfă... Ia-mă cu tine, Egizio, du-mă cu tine... Vreau să fiu soția ta, chiar dacă aceasta ar însemna ca lumea să mă arate cu degetul.

Adânc mișcat de atâta credință și iubire, Egizio Ettore se aplecă și sărută buzele calde și roșii ale frumoasei Letiția.

— Atunci am hotărât... Vom părăsi casa aceasta, care totuși va rămâne proprietatea ta, căci așa, cu una cu două, nu ți-o poate lua nimeni. Dar asta nu însemnează că Letiția mea va fi nevoită să locuiască cu mine pe stâncile pleșuve ale Fontanellei... Eu am mulți prieteni, te voi duce la unul din ei, la acela, în care am cea mai desăvârșită încredere.

— Prieteni!... Egizio, ai dat tu oare peste oameni în cari poți avea încredere?

— Da — răspunse brigandul cu o mândrie, care-i ilumină fața. — Îți voi încredința o taină

Letiția mea, care te va bucura mult... Eu, Egizio Ettore, brigandul, urgisitul, defăimatul, am o comoară, asemenea căreia mulți bogătași n'au, căci mie îmi aparține... un sat întreg.

— Un sat?

— Da, copila mea. In satul acela fiecare cărămidă este a mea, eu stăpânesc fiecare casă, acolo pentru mine bat toate inimile... In satul acela îmi pot odihni capul fără teamă că voi fi trădat, fără teamă că voi fi vândut urmăritorilor.

Dar vino să intrăm în casă, Letiția mea.... Acolo îți voi explica totul.

Brigandul își încolăci brațul pe după mijlocul fetei și astfel intră cu ea în casă. Dar când intrară în odaie, îndrăgostiții se întâlniră cu cei trei francezi, cari le ieșiră înainte, salutându-i voioși.

— V'ați și sculat, domnii mei? — exclamă brigandul, strângând pe rând mâinile celor trei prieteni. — După încordările acestei nopți, eu credeam că veți dormi cel puțin până la amiazi.

— In orice caz — zise căpitanul Neuville — putem să te încredințăm, Egizio Ettore că cea mai interesantă noapte a vieții noastre a fost aceasta, pe care am petrecut-o alături de d-ta și am hotărât...

— Nu încă — zise Aristide de Lamotier, astupând iute cu mâna gura lui Neuville — despre asta vom vorbi mai târziu cu Egizio Ettore. Este o chestiune prea serioasă, pentru a începe discuțiile asupra ei, așa, pe nepregătite. Mai întâi să luăm ceva în gură, deoarece văd că amabila noastră gazdă s'a gândit la noi cu toată ospitalitatea, cu care vrea să ne copleșească.

— Nu veți găsi la mine, domnii mei — răspunse Letiția, scuzându-se — decât o masă prea puțin nimerită pentru dv. Dar o casă săracă nu vă poate oferi altceva. Lapte, ouă, miere, unt și pâine... Să ne așezăm și să-i mulțumim lui Dumnezeu că ne-a lăsat să mai putem zări răsăritul soarelui.

— Da, să-i mulţumim lui Dumnezeu — se auzi atunci o voce şi în fundul odăii se ivi şi Tric-Trac.

— Poftim, poftim, prietene Tric-Trac — strigă Egizio Ettore. — La masa aceasta îţi ai şi d-ta locul, ca oricare din noi, căci şi d-ta ţi-ai dat tributul în lupta de astă noapte.

Şi Tric-Trac se aşează alături de Egizio Ettore.

— Şi acuma povesteşte-ne Egizio — zise Letitia, după ce văzu că fiecare îşi potolise întru câtva foamea. — Domnii aceştia nu cred să te stingherească, deoarece, după cele întâmplate, nu-mi închipui să mai ai vreo taină de ascuns de ei.

— Nu, firește că nu — răspunse brigandul uitându-se mulţumit în jurul său — şi deaceea vă voi istorisi tuturor, cum s'a întâmplat de am ajuns stăpânul unui sat întreg... Da, scumpii mei domni, aflaţi şi dv., cum mi-am cucerit un sat întreg... da, mi-am cucerit, în adevăratul înţeles al cuvântului. Iar dacă povestea nu vă plictiseşte, atunci îmi voi lua îngăduinţa să v'o istorisesc.

— O ispravă a vestitului Egizio Ettore — strigă căpitanul Rémi de Neuville — dar cine n'ar asculta cu dragă inimă aşa ceva? Te rugăm deci, povesteşte-ne isprava.

— Mai întâi însă, aprinde-ţi o ţigară! — zise Aristide de Lamotier, scoţându-şi tabachera din buzunar şi întinzându-i-o brigandului.

— Frumoasă tabacheră! — zise Egizio Ettore. — Am însă şi eu una care se poate asemui cu a d-tale.... Iat-o... E din aur şi-i bătută în briliante.

Cu aceste cuvinte Egizio Ettore îşi scoase din buzunar tabachera, pe care i-o luase lordului Milton. Cei trei parizieni scoaseră un strigăt de admiraţie.

Cereţi mâine fascicola 61-a tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei —

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5.

— Păcat — zise baronul Lamberg — că nu mai este în stare prea bună. Vedeți, aici în mijloc e puțin lovită și chiar îndoită.

Egizio Ettore păli. Capacul tabacherei era lovit de un glonte care i-ar fi nimerit inima, dacă întâmplător prețiosul metal nu ar fi alcătuit un scut apărător. In înfrigurarea luptei nici nu băgase de seamă, cât de aproape fusese moartea de el.

Letiția lui tabachera, o sărută și ochii i se umplură de lacrimi.

— Tabachera aceasta trebuie să rămână sfântă pentru tine, Egizio Ettore — zise ea. — Să nu te desparți niciodată de dânsa și s'o porți întotdeauna deasupra inimei.

— Firește că nu mă voiu despărți de ea — răspunse Egizio Ettore. — Iar de astăzi înainte tabachera aceasta nu-mi va mai sluji pentru a ține țigări în ea, căci știu eu ceva mai prețios ce merită să fie păstrat în învelișul ei de aur și briliante.

Brigandul scoase atunci din sân o violetă presată şi o aşeză în tabacheră. Era violeta, pe care i-o dăduse Letiţia la bisericuţa Lacrimilor lui Isus, la despărţire.

— Aşa, domnii mei — urmă el apoi vârându-şi tabachera în buzunar. — Acuma să aprindem ţigările şi pe urmă voi căuta să vă povestesc isprava cu cucerirea satului, care astăzi este al meu.

Fumul albăstrui al ţigărilor plutea în nori uşori prin odaie, focul trosnea plăcut în sobă şi Jupiter se lungise cât era de mare în apropierea căldurii. Letiţia se aşezase lângă brigand, iar cei trei prieteni şi Tric-Trac aşteptau cu nerăbdare povestirea făgăduită. Apoi, Egizio Ettore îşi începu istorisirea.

54 — Dv., sunteţi străini în insula aceasta, domnii mei — zise brigandul. — Cunoaşteţi fără îndoială, aşezarea Corsicei, din punct de vedere geografic, cunoaşteţi chiar legile ei, deoarece sunt legile Franţei, afară de câteva, isvorâte din obiceiul poporului, cari au rămas neatinse. Afară de legile scrise pe hârtie însă, afară de ceeace cărturarii dela Paris au gândit că este bine să impună poporului francez şi deci şi Corsicei, care aparţine Franţei, mai avem aici unele legi ale poporului, cari cu toate că nu sunt recunoscute de împărţitorii dreptăţii, pentru mulţime însă au tăria unor porunci divine, intrate în sângele corsicanului şi pe cari nimeni şi niciodată nu i le va putea scoate de acolo.

Şi pentru a vă da o pildă vie, domnii mei, vă voi spune că şi eu sunt o jertfă a acestor legi nerecunoscute, căci atunci, când am fost osândit la Bonifacio, la douăzeci de ani închisoare, s'a săvârşit împotriva mea o adevărată crimă judiciară.

Am fost învinuit de a mă fi răsbunat pe Vincento Rossatti, de a fi săvârşit o vendettă.

N'am săvârşit-o însă... încă nu, dar vendetta mea trebuie să se împlinească, deoarece Vincenzo Rossatti este ucigaşul tatălui meu.

Un ticălos a ademenit-o pe sora mea Iolanda.

Multă vreme mi s'a ascuns această taină a familiei noastre, deoarece nu voiau să-mi otrăvească tinerețea cu această crimă josnică a unui ticălos.

Astăzi însă știu că unul din aceia, cari se fălesc a fi în fruntea noblimei corsicane, i-a jurat Iolandei că o va lua de soție și nefericita mea soră l-a urmat pe nemernic, după ce acesta i-a dat cuvântul de onoare că se va cununa cu ea într'o capelă din apropiere.

Cununia a și avut loc și Iolanda deveni soția acelui nobil. Când însă acesta se sătură de ea, îi mărturisi, râzând batjocoritor, că o păcălise, călugărul care-i cununase nefiind altul, decât propriul său camerist. Ii oferi bani, dar ea îi aruncă în față, se înapoie acasă și de durere și amărăciune... înebuni...

Vedeți, dragii mei, și asupra acestui nobil trebuia să-mi iau vendetta de mult. Dar eu am tot amânat și prin asta am săvârșit un nou păcat.

Deaceea m'a și bătut Dumnezeu, trimițându-mi pe cap o năpastă, de care n'am mai putut scăpa.

Vincenzo Rossatti și nobilul acela, m'au acuzat de vendetta, cu toată că până atunci nu mă răsbunasem asupra lor. Invinuirea lor se bizuia însă pe faptul că Rossatti a fost rănit de un glonte de pușcă, în casa mea.

Cine a tras glontele acela, nu știu nici până în ziua de astăzi. Dar orinice ar fi fost, bine a făcut!

V'am istorisit toate acestea, domnii mei, numai spre a vă face să înțelegeți mai ușor ce este vendetta, pe care v'o voi explica în câteva cuvinte.

In oricare altă parte a pământului, când un om ucide pe un altul, familia celui ucis se plânge justiției. Făptașul este arestat, judecat și condamnat.

Justiția aceasta omenească nu este rea, ci dimpotrivă, merită toată lauda și dacă eu aș fi trăit altundeva decât pe meleaguri locuite de italieni, nici prin minte nu mi-ar fi trecut să-mi caut răsbunarea singur.

Pentru judecătorii noştri însă, legea este făcută spre a-i apăra pe cei bogaţi, nu însă şi pe cei nevoiaşi. Ei nu judecă după dreptate, ci după starea socială a împricinatului. Aşa a fost asta la noi acum o sută de ani şi aşa a rămas şi va mai rămâne, până când Parisul nu ne va trimite judecători francezi.

Acela însă, care în urma crimei pierde pe vreun membru scump al familiei sale, un frate, o soră, un copil, acela strigă după dreptate, întocmai după cum umple cerbul pădurea cu vaetele sale de durere, când i-a fost împuşcat puiul.

Aşa s'a născut vendetta, domnii mei. Ea nu este, decât satisfacerea răsbunării, care e refuzată poporului.

De îndată ce s'a săvârşit o crimă, de îndată ce a dispărut un om, pe calea aceasta, rudele lui se adună la sfat şi jură răsbunare. Dar nu numai lui, făptaşului, ci întregei sale familii.

Deaceea poporul are grijă ca vendetta să fie respectată.

Ea intră în îndatoririle fiecărui om cinstit şi acela care ar căuta să se sustragă dela vendettă, ar fi socotit ca un fricos, ca un laş. Şi nu numai bărbaţii gândesc astfel. Un bărbat, care nu şi-a împlinit vendetta, pe care i-a hărăzit-o soarta, nu va găsi niciodată o fată cu care să se căsătorească, căci toate s'ar întoarce dela el, cu scârbă.

Cunosc cazuri, când unuia i s'a răpit un membru apropiat al familiei şi care nu voia să-şi împlinească vendetta, deoarece nu voia să ucidă. Dar opinia publică l-a silit, deoarece bărbaţii treceau pe lângă el, ca pe lângă un lepros, ocolindu-l de departe, iar femeile îşi întorceau capul dela el. Mai mult chiar, negustorii refuzau să-i vândă, când le intra în prăvălie şi în chipul acesta, omul fu nevoit să-şi împlinească vendetta, căci nu mai putea trăi de semenii săi.

Iată, domnilor, că v'am istorisit cam care era

starea de lucruri, până nu de mult, în satul Fontanella.

In satul acesta primar este un oarecare Ovidio Salla. E omul cel mai bogat din localitate, are acuma vreo treizeci de ani și a fost întotdeauna un sclav al datoriei, al cinstei și al sârguinței.

Pe când Ovidio avea douăzeci de ani, deci cu zece ani în urmă, își pierdu părintele, dar nu prin moarte firească, ci într'o împrejurare, pe care vă o voi istorisi acuma.

Cam la un ceas depărtare de Fontanella este așezat un alt sat, Vignalella. Aici primar era Catechino, a cărui familie era alcătuită din fruntașii satului. In calitatea lui de primar, Catechino avea adeseori de a face cu mai marele Fontanellei, tatăl lui Ovidio. Cei doi bărbați erau legați printr'o strânsă prietenie, iar satele, acum zece ani, trăiau în cea mai bună vecinătate.

Bătrânul Catechino avea un băiat, care trebuia să fie cam de vârsta actualului primar din Fontanella, Ovidio Salla. Cum părinții erau prieteni, firește, că și copiii se aveau bine.

Părinții își puseseră în cap să facă din feciorii lor ceva mai de seamă, de cât erau ei însiși. Ei nu voiau ca fiii lor să rămână țărani, ci-i trimiseră la Bonifacio, la școli înalte, unde între cei doi prieteni se iscă o întrecere în învățat, vrednică de toată lauda. Fiecare se trudea să-l întreacă pe celălalt să vină acasă cu note mai bune dela școală.

Aceasta însă nu-i împiedica să fie de aceeaș părere în toate celelalte chestiuni.

Când veneau vacanțele cei doi tineri se înapoiau fiecare în satul lui și această înapoiere era o sărbătoare, atât pentru Vignalella, cât și pentru Fontanella.

Cei doi tineri erau mândria satelor și nădejdea lor. Ovidio și Emanuele nu visau altceva, decât să ajungă deputații Corsicei. Ei se și vorbiseră cu ce proecte de legi vor veni și cari vor fi ușurările

pe cari le vor aduce insulei. Şi se părea că planurile celor doi prieteni se vor îndeplini, deoarece într'o bună zi atât Emanuele, cât şi Ovidio veniră acasă cu certificate de absolvire a liceului, deci cu dreptul de a intra în universitate. Părinţii se hotărâră să-i trimită la Universitatea din Bordeaux.

In timpul vacanţei cei doi tineri erau mereu împreună şi Emanuele şedea mai mult la Fontanella, decât în casa tatălui său. Dar asta îşi avea pricina sa bine hotărâtă.

Căci casa din Fontanella avea o atracţie deosebită pentru Emanuele, din pricina unei fiinţe fermecătoare, cu ochi negri şi părul ca pana corbului. Lydia, se numea fata primarului din Fontanella şi până la Saint Etienne şi chiar mai departe, ea era cea mai frumoasă fată dela poalele munţilor Cagna. Nu este nicio mirare că tânărul Catechino se îndrăgosti de fată şi-şi petrecea zi şi noapte în jurul ei.

Intr'o bună zi apoi, el căzuse în genunchi înaintea fetei şi-i mărturisi patima care-i măcina sufletul, îi spuse tot focul inimei sale. Vai, cine a iubit vreodată, acela va înţelege fericirea lui Emanuele, când fata răspunse cu aceeaşi patimă la dragostea lui şi când apoi, zile şi săptămâni întregi, cei doi îndrăgostiţi colindau prin păduri şi prin câmpii. Fericirea lor nu ţinu însă, decât numai până în ziua când — din fericire, sau din nefericire, vom vedea mai departe — bătrânul primar dădu peste ei, strâns îmbrăţişaţi.

Dar primarul nu făcu gălăgie. Dimpotrivă începu să zâmbească, luă mâna băiatului şi o puse într'a fetei şi cum tocmai se ivise şi Ovidio, îl chemă şi pe el să fie martor la logodnă.

— Te logodesc, Lydia mea, — zise el, cu glas solemn. — De încuviinţarea tatălui tău eşti sigură. Vreau însă ca aici şi acuma, când ţii în mâna ta mâna logodnicei tale, scumpul meu Emanuele, să-mi juri că vei rămâne credincios fetiţei mele, chiar

şi la universitate şi că orice vei ajunge, după terminarea studiilor Lydia va fi soţia ta.

— Jur! — strigă Emanuele Catechino. — Ea ori niciuna! Jur pe sfânta Madonnă del Pesi, că îndată ce-mi voi fi luat doctoratul, Lydia va fi soţia mea.

Cu aceste cuvinte o strânse din nou pe Lydia în braţe, o sărută cu foc, iar Ovidio se repezi la el şi îmbrăţişându-l cu frăţească dragoste, îi zise:

— Emanuele, din clipa aceasta nu eşti numai prietenul meu cel mai bun, ci eşti fratele meu.

In ziua următoare primarul Fontanellei se duse la cel din Vignalella şi la un pahar de vin puseră la cale toate amănuntele căsătoriei copiilor lor.

Căsătoria fu deci hotărâtă şi cum o asemenea întâmplare se obişnueşte să se sărbătorească cu vin şi lăutari, cele două sate fură invitate la o pe-

trecere, care fu rânduită la graniţa dintre cele două comune.

Acolo puse Salla să se ridice mese şi bănci şi la marginea pădurii sătenii se aşezară pe joc şi băutură. Petrecerea ţinu toată noaptea.

A doua zi de dimineaţă, apoi, cei doi prieteni, cari acuma se numeau fraţi, porniră la drum, în spre Bordeaux.

La început totul a mers bine. Emanuele îi scria des iubitei sale, în Corsica, iar Ovidio nu putea trimite acasă, decât ştirile cele mai bune despre viitorul său cumnat. Băiatul învăţa zi şi noapte, iar Lydia se gândea la iubitul său, implorând pe Sfânta Madonna să-l ia sub scutul său.

In ceeace-l priveşte pe Emanuelle, acesta era foarte talentat, mai talentat chiar poate decât Ovidio, care învăţa mai mult şi totuş, la examene era mai slab de cât prietenul său.

Emanuele avea însă darul de a câştiga inima oamenilor şi aşa se întâmplă că într'o bună zi, unul din profesori îl pofti să-i facă o vizită. Emanuele primi invitaţia şi în casa profesorului cunoscu pe tânăra soţie a acestuia, cu care profesorul era însurat numai de şase luni.

Profesorul era un mare cărturar. Dar femeile si mai ales cele tinere, nu înţeleg prea bine aceasta şi deaceea frumoasei Alice îi plăcu mai mult tânărul corsican, decât profesorul.

Nu trecu mult şi Emanuele ajunse sclavul frumoasei ademenitoare, care-i făcu din viaţă un adevărat rai pământesc, rai care însă adeseori se poate transforma în iad.

In vreme ce profesorul lucra în odaia de alături, Emanuele se desfăta în braţele necredincioasei femei, care călca în picioare fidelitatea conjugală.

Profesorul era o fire foarte nobilă. El nu se gândea să pună la îndoială buna credinţă a soţiei sale, dimpotrivă, era mulţumit că Emanuele se pri-

cepea să-i țină de urât Alicei, în vreme ce el era ocupat cu lucrul.

Firește că Emanuele se feri de a mărturisi prietenului său legătura de dragoste pe care o avea cu soția profesorului.

Dimpotrivă. El urmă și pe mai departe corespondența cu Lydia, asigurând-o în fiecare scrisoare că-i este credincios până la moarte. Mai departe îi scria că peste doi ani se va întoarce în Corsica, pentru a se căsători cu ea.

Cei doi ani se apropiară și ei de sfârșit. În casa profesorului totul mergea ca mai înainte. Este adevărat că Emanuele încerca să-și stăpânească patima, pe care o simțea pentru diabolica femee. Dar se poate stinge un vulcan, cu apă?

Iată însă că într'o bună zi profesorul primește o scrisoare anonimă. In scrisoarea aceasta i se aducea la cunoștință că tot orașul îl arată cu degetul, că studenții la universitate râd de el și chiar că mulți oameni de seamă au început să-l disprețuiască, deoarece n'o dă afară din casă pe nevastă-sa.

Mai departe, era sfătuit să fie cu ochii în patru, în ceeace-l privește pe elevul său favorit și să dovedească că se mai pricepe și în altele, nu numai în știință.

Profesorul se înfurie când primi scrisoarea aceasta. Nu pe Emanuele, nici pe soția sa, ci pe trimițătorul acelor rânduri, cari căuta să-i turbure liniștea casei, printr'o minciună atât de grosolană.

Cel dintâi gând al lui fu să intre în odaia soției sale, unde din întâmplare, nu-l găsi pe Emanuele. El îi arătă Alicei scrisoarea și-i zise:

— Iată ce răi, ce mizerabili sunt oamenii. Le pare rău că ducem o viață atât de liniștită în trei.

In seara aceea, când Emanuele veni ca de obicei în casa profesorului, Alice îi strecură în mână un bilețel, prin care îi aducea la cunoștință cele petrecute și în care îl ruga, ca pentru un timp măcar, să ocolească casa profesorului.

Emanuele se cutremură. Dar nu se temea de profesor, ci de Ovidio. Vai, dacă ar afla acesta că nu i-a rămas credincios Lydiei!

Dar Emanuele nu voia s'o părăsească pe Alice, hotărî însă să-şi ia măsurile de precauţie. Urmând sfatul Alicei, se scuză la profesor că va fi silit să nu mai vină câtva timp, deoarece vrea să-şi pregătească examenul de doctorat. Şi într'adevăr, acuma se cufundă în învăţătură mai mult decât oricând, încercând să-şi alunge din inimă chipul Alicei şi s'o uite pe frumoasa sirenă. Dar nu isbuti. Deaceea, într'o zi hotărî să reia dragostea întreruptă.

In casa profesorului însă nu mai avea curajul să facă aceasta. Dar oare de ce să nu se întâlnească cu ea în propria sa locuinţă?.

Toată greutatea era doar să-l îndepărteze de acasă pe Ovidio pentru ora întâlnirii.

De îndată ce Ovidio dispărea după colţul străzii, o femee cu faţa acoperită de un văl des se strecura în casă, spre a sbura în braţele larg deschise ale lui Emanuele.

Intr'o zi, cei doi amanţi veniră împreună şi se lăsară cu totul în prada patimei ce-i măcina. Alice însă îi spuse iubitului că în ultimul timp profesorul devenise mai bănuitor decât oricând, că nu o mai credea şi că se teme că profesorul a pus spioni pe urmele ei, cari îi controlează fiecare pas.

Emanuele însă nu credea, ba îşi mai şi bătea joc de profesor.

Şi el isbuti să alunge teama Alicei, prin desmierdările sale, isbuti să-i înşele presimţirea catastrofei ce se apropia. Dealtfel, este ştiut că femeile sunt gata cu dragă inimă să se lase înşelate asupra primejdiei ce le pândeşte, când iubitul le spune că nu trebuie să se teamă.

Deodată însă auziră paşi pe scări şi mai înainte de a fi apucat să se desmeticească, cineva bătu în uşă. Spre norocul lor, Emanuele trăsese

zăvorul. Căci îndată după bătaia în uşă, nepoftitul încercă s'o deschidă, ceeace nu-i isbuti.

— Soţul meu! — strigă Alice, tremurând din tot trupul şi sărind din pat. Iute!... Sunt pierdută!

— Numai în cazul când ne pierdem cumpătul! — răspunse Emanuele. — Căci altfel nu suntem pierduţi, mai putem scăpa... prin fereastră... Spre norocul nostru, odaia se găseşte la etajul întâi şi cu ajutorul şiretului de mătase al halatului meu, îţi va fi uşor să coborî în grădină. Iar apoi, în vreme ce eu îl voi ţine aici pe profesor, te strecori pe stradă şi alergi cât poţi mai iute acasă.

— Şi nu-i vei mărturisi nimic, iubitule?

— Eu?!... Niciodată!... Gândeşte-te că aş fi pierdut, căci dacă profesorul ar afla ceva, tocmai acuma, în preajma examenelor, m'ar trânti şi mi-ar nimici toată cariera.

— Aşa dar crezi că în felul acesta ar putea să se răsbune pe tine? — întrebă Alice.

— Sunt încredinţat de asta.

— Dar deschide odată, monsieur Catechino! — strigă atunci o voce de afară, în care cei doi amanţi recunoscură cu groază glasul profesorului. — Deschide uşa, căci de nu chem poliţia s'o spargă.

— Ah, dv., sunteţi, domnule profesor! — răspunse Emanuele, fără a-şi pierde cumpătul, câtuş de puţin. — Aveţi răbdare numai câteva clipe, domnule profesor. Să iau numai ceva pe mine şi vă deschid.

Intre timp Alice se îmbrăcase, şi Emanuele o împinse în spre fereastră.

— Va căuta să te descoase, iubito — îi şopti el. — Orice s'a întâmpla, te implor, nu mă trăda, căci mă nenorocesti.

— Eu să te nenorocesc? Ştii doar prea bine că te iubesc mai mult decât îmi iubesc propria viaţă.

— Să nădăjduim că vom scăpa amândoi de primejdia ce ne ameninţă — răspunse Emanuele, care acuma se trudea să lege şiretul de mătase al hala-

tului său, de crucea ferestrei. — Acuma, iubito, curaj și lasă-te în jos pe lângă zid.

O clipă mai târziu, Emanuele o ridică pe pervazul ferestrei, ea îi mai aruncă o privire plină de dragoste, apoi se lăsă în jos. Peste câteva secunde Emanuele o văzu pe Alice alergând prin grădină.

— Sunt gata, îndată, domnule profesor! Vă rog foarte mult să mă iertați, dacă v'am făcut să așteptați.

Emanuele își îmbrăcă, cât putu mai iute halatul, și-l legă peste mijloc cu șiretul, pe care-l desfăcuse dela crucea ferestrei.

O jumătate de minut mai târziu trase zăvorul și profesorul intră în odaie.

După aceea profesorul își roti privirile împrejur și cum privirile acestea n'o întâlniră pe aceea, pe care o căuta, un oftat de ușurare îi ieși din piept.

După aceea închise ușa cu hotărâre în urma sa, îl luă pe Emanuele de mâna, îl duse până la scaunul din fața mesei de scris și zise:

— Să stăm puțin de vorbă, tânărul meu prieten, căci, vreau să-ți fac o mărturisire.

— Totul merge de minune — își zise Emanuele. — Ce ușor este să tragi pe sfoară un cărturar ca acesta!

— Sunt numai urechi, domnule profesor — zise el apoi, cu voce tare.

— Ei bine, dragul meu — zise atunci profesorul, cu tristețe — fără îndoială că te vei fi mirat, de a mă vedea la d-ta, la o oră atât de neobișnuită, mai ales că până astăzi nu te-am vizitat acasă niciodată. Am fost silit însă să fac aceasta, deoarece eram împins de o necesitate, căreia nu mă puteam împotrivi.... Prin oraș se vântură svonul, că d-ta, pe care te-am primit în casa mea, ca pe propriul meu copil, că d-ta... Dumnezeule, ce greu este pentru un om cumsecade să rostească asemenea cuvinte.... dar totuș, trebuie să știi, trebuie să afli

totul... Ei bine, prin oraş se spune că d-ta şi cu soţia mea... cu Alice a mea... mă înşelaţi în cinul cel mai josnic.

Emanuele sări în picioare.... Era un foarte bun actor...

— Asta se svoneşte? — strigă dânsul şi ochii lui începură să arunce fulgere. — Asta îndrăsneşte cineva să spună?... Vai, domnule profesor... nu este vorba de mine, căci eu nu mă sinchisesc de părerile oamenilor şi dealtfel, de îndată ce-mi voiu lua doctoratul, voiu pleca, spre a nu mă mai întoarce niciodată în oraşul acesta... dar mă revoltă că asemenea bârfeli se pot născoci pe socoteala dv. şi... pe socoteala doamnei, soţiei dv.... Domnule profesor, nu găsesc cuvinte, spre a-mi tălmăci tot desgustul ce mă cuprinde, la auzul acestei ştiri. Vă rog, vă implor, domnule profesor ... spuneţi-mi numele bârfitorului, ca să-l provoc la duel în locul dv... să-l ucid!

— Bârfitorul? — exclamă profesorul. — Dar, tânărul meu prieten, dacă i-aş fi cunoscut numele, l-aş fi tras la răspundere de mult, căci crede-mă că, nu mă tem de duel....

Dar ca de obicei, bârfitorul se ascunde şi de data aceasta sub anonimat, nu-şi dă numele şi tocmai asta este supărător, tânărul meu prieten, când serveşti drept ţintă săgeţilor otrăvite, cari nu ştii de unde vin.

— Săgeţi otrăvite, da, domnule profesor, aceasta este definiţia adevărată. Totuşi, este un scut şi împotriva lor şi acest scut constă în cugetul curat al celui atacat.

In ceeace mă priveşte pe mine, domnule profesor, eu voi purta acest scut şi v'aş ruga şi pe dv. să faceţi la fel... Şi înainte de toate cred că ar fi bine nici să nu-i spuneţi doamnei, soţiei dv., cât de răi sunt oamenii, căci ştiut este că femeile sunt mai simţitoare la acest soi de calomnii.

— Dar ce gândeşti, prietene! — strigă profe-

sorul. — Niciodată nu voi schimba cu soţia mea, nici măcar un cuvânt în această chestiune... şi te rog şi pe d-ta, prietene, iartă-mă că am şovăit chiar o singură clipă şi m'am putut gândi că ar fi adevărat ceeace spun gurile rele. Vezi d-ta, însă, astăzi, când am părăsit sala de cursuri, şi ca deobicei mi-am luat cărţile de pe catedră, în una din ele am găsit iarăş un bilet, prin care, ca de atâtea ori până acuma, mi se aducea la cunoştinţă necredinţa soţiei mele, ba mai mult încă, mi se spunea că la ceasurile trei după amiazi, Alice va fi la d-ta.

Mi-am amânat cursul, spre a veni aici.... pentru a scăpa odată de această povară, care mă apasă de luni de zile. Acuma însă... acuma sunt liniştit... Acuma mă voi duce acasă şi-mi voi cere iertare, dela iubita mea soţie, pe care am putut-o bănui, chiar şi numai o clipă.... Rămâi cu bine, scumpul meu Emanuele, rămâi cu bine şi te rog, în ciuda oamenilor, mâine seară să fii oaspele meu! La revedere, prietene şi... Ah, dar ce este asta?

Profesorul se clătină deodată, ca şi când mâini nevăzute l-ar fi îmbrâncit, pe neaşteptate. Emanuele făcu un pas înapoi şi văzu cum profesorul se prăbuşeşte pe un scaun. Dar în clipa următoare sări iarăş în picioare şi atunci Emanuele zări în mâna lui... un văl negru, des, cu mici picăţele aurii... Era vălul soţiei sale!

Cei doi bărbaţi rămaseră înmărmuriţi, unul în faţa celuilalt... Mâna profesorului, cu care ţinea vălul ridicat, tremura şi se părea că nu va ţine prea mult şi cărturarul se va prăbuşi la pământ....

Şi Emanuele încremeni pentru o jumătate de

Cereţi mâine fascicola 62-a tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria editorului G. HERTZ, Bucureşti 1. Calea Victoriei 5

minut. I se părea că pământul îi fuge de sub picioare, căci își dădea seama că taina îi fusese dezvăluită și că era pierdut.

Dar în clipa următoare spiritul său viclean și găsi o portiță de scăpare.

— Ce este asta? — întrebă profesorul, cu voce înăbușită de durere. — Cum ajunge vălul acesta aici?... Dar la ce te mai întreb?... M'ai înșelat... Fiecare cuvânt care ți-a ieșit de pe buze a fost o minciună... Cred că nu meritam dela d-ta să mă nenorocești, căci de astăzi înainte nenorocit voi fi până la capătul vieții mele.

Două lacrimi mari alunecară pe obrajii profesorului și cu un strigăt înăbușit, căzu pe un scaun.

— Acuma — gemu el — acuma nu mă mai poți minți! Alice, soția mea a fost aici! Vălul acesta vorbește îndeajuns! Ticălosule, de ce a trebuit să-mi faci aceasta?

— Domnule profesor, vă rog ascultați-mă și pe mine! — strigă Emanuele, cu voce sugrumată. — Vă rog... ascultați-mă numai câteva clipe și veți afla, pentru ce nu v'am spus adevărul până acuma.

— Dar oare ce ai avea să-mi mai spui?.... Sau poate că vrei să mă minți din nou?.... Nu te mai cred domnule, nu o mai cred nici pe Alice, nu mai cred nimănui în lumea aceasta....

— Domnule profesor, câteva cuvinte vă vor încredința că sunt nevinovat.

Soția dv. a fost aici.

— Aici, în odaia aceasta?

— Da, în odaia aceasta!

— Dar în ce chip a isbutit să plece, căci după cât văd eu, odaia aceasta are o singură ușă, aceea prin care am intrat eu?

— Așa este, domnule profesor. Dar ea mai are și o fereastră, și pe acolo a fugit doamna.

— Groaznic, groaznic!... Sare de pe fereastră, ca o dansatoare pe sârmă, ea, pe care am stimat-o și am iubit-o atâta... Și d-ta... d-ta îmi povestești toate astea, cu zâmbetul pe buze?

— Este zâmbetul desnădejdii, domnule profesor, căci mă găsesc în fața unei alegeri îngrozitoare.

— In fața unei alegeri? Și mă rog, în ce constă alegerea?

— In a-mi călca cuvântul de onoare, pe care i l-am dat prietenului meu.

— Prietenului d-tale?... Ah, vorbești de Ovidio Salla?... Da, știu că locuești aici, împreună cu el, știu că-ți este cel mai bun prieten, dar ce legătură poate avea el, cu cele petrecute?

— Ei bine, nu-mi pasă, să aflați totul domnule profesor! — răspunse Emanuele... Am tăcut, atât timp cât mi-a fost cu putință. Astăzi însă nu mai merge, astăzi adevărul trebuie să iasă la iveală.

Ascultați-mă, domnule profesor — zise el, apropiindu-se de nenorocitul, care nu se putuse ri-

dica încă de pe scaun. — Da, este adevărat, soţia dv. a alunecat pe povârnişul unei iubiri neîngăduite, care nu poate fi scuzată cu nimic. Insă nu eu am fost acela, care a cunoscut desmierdările soţiei dv. El este, acela care mi-a fost cel mai bun prieten până acuma, care însă din clipa aceasta încetează a nu mai fi. Ovidio Salla.

Profesorul rămase ca trăsnit. Cui să-i dea crezare, în cine să aibă încredere?.....

— Vă jur pe toţi sfinţii din Ceruri că acesta este adevărul — urmă Emanuele. — L-am prevenit destule ori pe nenorocitul meu prieten, dar vocea patimei a fost mai puternică, decât aceea a prietenului.

Soţia dv. şi Ovidio Salla s'au cunoscut şi s'au îndrăgostit unul de altul la balurile cari au loc în fiecare an...

— Aşa dar astăzi n'a venit pentru prima oară aici?

— Nu, domnule profesor. Venea destul de des.... iar Ovidio mă trăgea pe sfoară, îndepărtându-mă de acasă, cine ştie sub ce motiv.....

In cele din urmă, însă, mi-am dat seama despre cele ce se vorbea şi vă puteţi închipui groaza şi revolta mea, când am aflat că aceea, care îl vizitează pe prietenul meu, este soţia dv... In genunchi l-am rugat să pună capăt acestei patimi păcătoase, dar totul a fost în zadar.

Atunci m'am gândit la un mijloc disperat.... Eu am fost acela, domnule profesor, care v'a trimis biletelele misterioase... In felul acesta nădăjduiam să pun capăt întâlnirilor lor... Nu mă gândeam, însă, că rezultatul va fi catastrofa, care s'a întâmplat astăzi.

— Aşa dar, Ovidio Salla! — exclamă profesorul. — El.... Doamne, cine şi-ar fi putut închipui!... Iţi mulţumesc, prietene, că mi-ai mărturisit adevărul.... Acuma ştiu cum stau lucrurile... Te rog însă, mai spune-mi un singur lucru... Unde se găseşte a-

cuma Ovidio Salla.... şi cum a isbutit să dispară de aici?

— Pe aceeaşi cale, pe care a dispărut soţia dv.... Au sărit amândoi pe fereastră, în vreme ce eu veneam din odaia vecină.....

— Aşa dar mizerabilii nu se ruşinau nici măcar de d-ta? Nu s'au sfiit să batjocorească şi credincioasa d-tale prietenie?

— In ceeace mă priveşte, n'aveam ce să fac, domnule profesor! — exclamă Emanuele... Nu puteam face altceva decât să vă vestesc pe dv.

Pe de altă parte, dacă nu m'am despărţit de Ovidio, n'am făcut-o, decât numai fiindcă mi-am zis că, rămânând aici voiu putea veghea mai bine, asupra planurilor lui ticăloase. Dar iată că prin aceasta, n'am făcut altceva, decât să apar în ochii dv. şi eu ca vinovat.

Este adevărat că i-am dat cuvântul meu de onoare lui Ovidio, să nu vorbesc niciodată despre neînţăduita lui legătură de dragoste, dar fiind vorba de fericirea unui om desăvârşit, ca dv. domnule profesor, n'am putut să mai tac. Vă rog însă, domnule profesor, să nu mă spuneţi lui Ovidio... Este o fire răsbunătoare şi ar putea face ceva, ce ar avea urmări groaznice, atât pentru mine, cât şi pentru el.

— Nu, asta nu se va întâmpla — răspunse profesorul. — Fii liniştit, prietene, căci nu voiu spune nimănui, nimic, nici chiar soţiei mele nu-i voiu mărturisi că-i cunosc amantul... Voiu îndura ceeace mi-a fost scris să îndur... Din clipa aceasta sunt singur pe lume... Am pierdut tot, ceeace mi-a fost drag...

Ochii profesorului se umplură iarăşi cu lacrimi. Emanuele stătea cu privirile aţintite în pământ, dar în sufletul său nu simţi nicio fărâmă de compătimire pentru acest om vrednic de plâns.

— Şi nu vă veţi răsbuna pe Ovidio Salla? — întrebă el.

— Să mă răsbun? — exclamă profesorul. — Nu mă voi răsbuna cu spada în mână, dragul meu, căci asta ar stârni vâlvă, dar fii încredinţat că Ovidio Salla va simţi mânia mea. Vei mai auzi vorbindu-se de mine, Emanuele, fii fără grijă!

Cu aceste cuvinte profesorul se năpusti afară din odaie şi lui Emanuele i se păru că aude un geamăt sfâşietor în faţa uşii.

— Asta a mers de minune! — îşi zise el răsuflând uşurat. — Acuma nu trebuie să mă mai tem. In ceeace o priveşte pe Alice, şi aşa am început să mă cam plictisesc de ea, în timpul din urmă. Frumuseţea neprihănită a Lydiei mele mă va despăgubi însutit de ceeace voi pierde cu Alice. Profesorul nu-i va spune lui Ovidio niciun cuvânt, aşa că acesta nu va bănui că eu am fost acela, care a deslănţuit bănuiala profesorului, împotriva lui... In felul acesta toată chestiunea se rezolvă în chipul cel mai fericit şi acuma nu-mi mai rămâne altceva de făcut, decât să pun puţină rânduială prin odaie.

Peste câteva minute odaia fu în deplină rânduială şi atunci.... uşa se deschise şi Ovidio intră.

— N'am găsit cartea pe care o voiai — zise el. — Imi pare rău, dar în Biblioteca Universităţii nu este.

— Asta-i tare prost! — răspunse Emanuele. — Aveam mare nevoie de ea, pentru studiile mele. Dar ce să-i faci, voiu căuta să mă lipsesc de ea, dacă nu se poate altfel.

— Ştii cu cine m'am întâlnit adineaori? — urmă Ovidio. — Cu profesorul, bunul tău prieten... Dar spune-mi, Emanuele, are omul acesta ceva împotriva mea?... L-am salutat, foarte politicos, el însă s'a uitat ţintă în ochii mei şi nu mi-a răspuns.

— Poate că era atât de cufundat în gânduri, încât nici nu te-a zărit.

— Mi se pare foarte ciudat... căci îţi spun că mi s'a uitat ţintă în ochi... Deaceea te rog fii bun

şi vorbeşte odată cu el, despre mine, când te mai duci pe acolo, căci tu ştii că cu el trebuie să-mi dau examenul cel mai greu şi ar fi o adevărată nenorocire ca omul acesta să mă persecute.

— Dar am vorbit cu el despre tine, nu dè mult şi mi-a mărturisit că te crede un om foarte cumsecade...

— Aşa?.... A spus asta?... Atunci mi-ai luat o piatră de pe inimă... Acuma însă, să ne aşezăm iarăş pe lucru... Peste o săptămână avem examenul de doctorat şi atunci... atunci ne vom înapoia acasă... şi va avea loc o nuntă cu mare tămbălău!

Amândoi se aşezară la masa de lucru şi în vreme ce Ovidio se cufundă în învăţătură, Emanuele se gândi, cât de încrezători şi naivi sunt oamenii.

Cap. 55 - Răzbunarea profesorului

CAP. 56

Egizio Ettore veghează

Egizio Ettore îşi întrerupse povestirea, pentru câteva clipe, dar cei trei parizieni îl rugară să urmeze, căci cazul acesta îi interesa în gradul cel mai înalt.

— Ce josnic suflet avea Emanuele acesta! — exclamă Letiţia, desgustată. — Să-şi ponegrească în chipul acesta, cel mai bun prieten. Să nădăjduim însă că afacerea aceasta n'a avut şi alte urmări, pentru nefericitul Ovidio?

— Vei vedea îndată, iubito — îi răspunse brigandul — şi-ţi vei putea da seama că acest soiu de săgeţi otrăvite se isbesc întotdeauna de un şcut ce nu poate fi găurit... Este adevărat că chestiunea a avut urmări, pentru Ovidio, dar ele au fost mult mai groaznice pentru Emanuele Catechino.

Profesorul se ţinu de cuvânt şi nu i spuse soţiei sale nimic. Nici nu-i ceru socoteală despre legăturile ei vinovate de dragoste, cu Ovidio Salla.

Din ziua aceea însă o supraveghea atât de aspru, încât Alice nu mai putea să se întâlnească cu Emanuele, nici măcar o singură dată. Mai mult chiar, ea nu-i putu trimite amantului său, nici cel puţin vreun bileţel, deoarece se temea să nu cadă în mâinile profesorului.

În săptămânile următoare cei doi studenţi se aşezară serios pe lucru, căci se apropia examenul, care avea o însemnătate atât de covârşitoare, pentru amândoi.

In ziua, în care avea loc examenul la Bordeaux, primarul din Fontanella şi cel din Vignalella, se rugau împreună în biserica din Saint Etienne, pentru reuşita copiilor lor. Rugăciunea cea mai fierbinte însă se ridică fără îndoială din sufletul Lydiei.

In aula cea mare a Universităţii din Bordeaux, consiliul profesorilor se întrunise, studenţii, îmbrăcaţi în negru, luaseră loc în bănci şi examenul începu.

Fără îndoială că Ovidio Salla era eroul zilei, căci el răspundea îndată, la orice întrebare şi în chipul cel mai strălucit.

Totul merse de minune, până când veni şi rândul profesorului, care era scţul Alicei.

Atunci, se păru deodată, că îngerul cel bun îl părăsise pe Ovidio. Profesorul îi puse mai multe întrebări, la cari niciunul din ceilalţi studenţi n'ar fi ştiut să răspundă, iar chiar dacă Ovidio prindea miezul chestiunii şi răspundea, profesorul îl încurca printr'o întrebare lăturalnică, îl făcea s'o ia pe un drum greşit. Cu toate acestea nu se putea spune că profesorul îl înfundase pe student, deoarece răspunsurile acestuia fuseseră destul de mulţumitoare pentru a putea trece examenul.

Cu totul altfel se petrecură lucrurile cu examinarea lui Emanuele Catechino. Din pricina patimei dragostei el nu se prea mai interesa de învăţătură şi acuma răspunsurile lui dovedeau o destul de sim-

ţitoare lipsă de pregătire. Dar când veni rândul profesorului, al cărui favorit era, Emanuele răspunse la toate întrebările în chipul cel mai strălucit, încât ai fi crezut că cunoştea întrebările mai dinainte.

Şi în adevăr aşa şi era. Cu două zile înainte de examen, Emanuele primise o scrisoare anonimă în care i se aducea la cunoştinţă toate întrebările, cari i se vor pune la examen. In loc de iscălitură scrisoarea se sfârşea cu următoarele cuvinte: „Ajutor pentru ajutor! Bravului prevenitor dela credinciosul său prieten".

Examenul ţinu până spre seară şi studenţii fură cuprinşi de o înfrigurare firească, atunci când Consiliul Profesorilor se retrase, spre a hotărî asupra răspunsurilor date de studenţi. Când peste un ceas profesorii se iviră din nou, Emanuele Catechino zări pe buzele soţului Alicei acelaş zâmbet înfiorător, pe care-l mai văzuse numai o singură dată.

Rectorul Universităţii comunică rezultatul examenului:

— Toţi candidaţii la doctorat au trecut examenul, afară de unul singur, care a căzut. Numele acestuia este... Ovidio Salla!

Niciodată în viaţa lui, Emanuele Catechino n'a putut uita groaznica paloare ce se întipări pe chipul prietenului său, Ovidio. Nenorocitul se prăbuşi pe bancă. In clipa următoare însă sări iarăş în picioare şi începu să strige cât îl ajutau plămânii:

— Sunt victima unei uneltiri... Am răspuns la examen mai bine decât oricare altul... M'aţi nenorocit, domnilor, şi vă veţi căi de asta!

Cu aceste cuvinte ieşi din sală, împleticindu-se.

Emanuele se duse după el, vroia să-l mângâie, dar Ovidio îl respinse, cu un râs sălbatic. Emanuele îl urmă până în stradă, dar Ovidio îl alungă. Voia să fie singur.

După ce făcu însă câţiva paşi, se întoarse din

nou la prietenul său și-i căzu la piept, plângând în hohote.

— Spune-mi, ce am făcut eu pentru ca să mă urmărească cu această crâncenă dușmănie?... Căci sunt sigur că numai profesorul tău a fost acela, care m'a nenorocit. Sărmanul meu tată, sărmană surioară!

După aceea plecă mai departe. Emanuele nu-l mai urmă. Oricâtă obrăznicie avea ticălosul, totuși nu se simțea în stare să privească în ochii nefericitului său prieten.

La colțul primei străzi Ovidio se întâlni cu profesorul. Acesta nu se feri de el, ci dimpotrivă, veni chiar în spre student. Ovidio se opri, cu gândul de a-l lăsa pe profesor să treacă pe lângă el.

Care nu-i fu însă mirarea, când profesorul se opri deodată în fața lui, spre a-i spune:

— Acuma Ovidio Salla, ne-am socotit!

Cu aceste cuvinte profesorul vru să plece mai departe, dar de data aceasta Ovidio fu acela, care-l prinse de braţ şi-i strigă, plin de enervare:

— Domnule profesor, ce v'am făcut eu oare, ca să vă răsbunaţi într'un chip atât de cumplit asupra mea?... Vă implor, spuneţi-mi totul, căci aici trebuie să fie vorba de o greşeală groaznică.

— Mă întrebi ce mi-ai făcut? — exclamă profesorul şi tot sângele îi dispăru din obraz. — Ah, nimic, nimic, decât că m'ai făcut omul cel mai nefericit din lume!

Dar mai ai curajul să mă întrebi?... Poftim, ţine aceasta... Să-ţi rămână o amintire veşnică, pentru ziua de astăzi!

Zicând acestea, profesorul vârî în mâna lui Ovidio ceva moale, mătăsos, foarte uşor, şi-şi văzu de drum.

Ovidio se uită la obiectul, pe care profesorul i-l dăduse.... Era un văl de femee.

Atunci sufletul lui chinuit fu cuprins de o cumplită bănuială. Se repezi după profesor, cu sărituri sălbatice şi-l ajunse din urmă tocmai în clipa, în care acesta voia să se urce într'o trăsură.

— Milă... îndurare, domnule profesor... — se rugă Ovidio. — Numai un singur cuvânt încă.... unul singur... lămuritor!

— Obraznicule, mai îndrăzneşti încă... Sau poate că vrei să chem poliţia?

— Domnule profesor, ce însemnează vălul acesta din mâna mea? Răspundeţi-mi, căci de nu voiu îngriji eu însumi ca poliţia să alerge aici, fiindcă în starea în care mă găsesc vă pot chiar şi ucide.

— Ah, mă mai şi ameninţi?... Ei bine, ucide-mă, căci atunci vei putea deveni soţul femeii cu care m'ai înşelat.

Ovidio se clătină, chipul i se schimonosi.

— Vorbiţi de soţia dv., domnule profesor? — îngână el. — Dumnezeu îmi este martor că nu m'am

apropiat de soția dv., decât cu stima și respectul cel mai desăvârșit... Doamne, știam eu că la mijloc trebuie să fie o greșeală, o neînțelegere!

— Nu-ți mai da osteneala — răspunse soțul Alicei. — Știu totul, știu că mi-ai nimicit cinstea și fericirea. Iar dacă vrei să știi mai multe, atunci întreabă-l pe prietenul d-ta Emanuele, pe bunul și vrednicul Emanuele Catechino.

Cu aceste cuvinte, profesorul sări în trăsură, iar birjarul dădu bice cailor.

— Emanuele — îngână Ovidio — vrednicul Emanuele Catechino! Așa dar el, el îmi va putea lămuri această taină!.... Dar nu, nu, mă voi feri să-l întreb deoarece acuma îmi dau seama că am ținut o scorpie alături de mine, că am crezut prieten pe un om, care în realitate era dușmanul meu de moarte... Nu, nu mă voi duce la Emanuele... Cunosc eu un drum mai bun, pe care pot afla adevărul...

In seara aceea Ovidio Salla nu se înapoie acasă, cu toate că Emanuele îl aștepta cu înfrigurare.

Până în cele din urmă Emanuele nu mai putu rămâne acasă, deoarece în seara aceea avea loc un banchet la care luau parte toți absolvenții universității, împreună cu profesorii.

Și soțul Alicei se dusese la acest banchet, iar Alice rămăsese acasă, numai cu o servitoare bătrână.

De câteva săptămâni Alice era foarte nenorocită. Tristețea tăcută a soțului său, adânca mâhnire pe care o citea în ochii acestuia, de câte ori se uita în ei, împrejurarea că profesorul nu-i făcea nicio imputare, dar nici nu-i vorbea, decât numai strictul necesar, toate acestea sfârșiră prin a o face pe pătimașa femee să se căiască de fapta sa. Acuma, când nu se mai întâlnea cu Emanuele, acuma se împrăștie vraja, în care o ferecase corsicanul.

— Dumnezeule, ce am făcut? — șopti Alice, lipindu-și fruntea înfierbântată de geamul ferestrei. — Oare nu mai este nicio posibilitate de a-mi în-

dreptа greşala? Nici nu ştiu măcar, dacă soţul meu cunoaşte tot adevărul! Nu ştiu dacă Emanuele i-a mărturisit păcatul meu, căci de atunci, din după masa aceea memorabilă, nu am mai auzit nimic despre el.

Dar nu, nici n'aş vrea să-l mai revăd!.... Totuş, o singură întrevedere cu el poate că mi-ar explica totul.... Ce ar fi, dacă-i i-aş scrie?.... Nu pot să fac însă nici asta, fiindcă nu ştiu, dacă scrisoarea n'a-ajunge cumva în mâinile soţului meu.

Şi Alice îşi frământă creerul, spre a găsi un mijloc de a-şi repara greşala.

Deodată, ea tresări. Zărise un om, învăluit într'o mantie neagră, care se îndrepta în spre locuinţa sa. Mantia aceasta putea să ascundă faptura lui Emanuele... Dumnezeule, dar oare de ce i se duceau gândurile la el, mereu la el?... La el, de care la drept vorbind, mai mult tremura, decât îl dorea...

Soneria ţipă strident prin casă. Alice se cutremură. Cu voce tremurândă îi porunci bătrânei servitoare să deschidă. In curând aceasta se înapoie.

— Stăpână — zise ea — este un domn tânăr, care vrea să vorbească cu dv. Numele nu vrea să şi-l spună.

— El este! — băigui Alice. — Nimeni afară de el n'ar îndrăsni să ceară să intre în casă, la o oră atât de târzie.... Pe semne însă că are ceva de mare însemnătate... Poate în legătură cu soţul meu... Da, da, trebuie să-l văd... Poftеşte-l să intre!

După câteva clipe intră în odaie un bărbat tânăr, subţirel, care-şi ţinea gulerul pelerinei ridicat în dreptul ochilor. Alice îi făcu servitoarei un semn să se îndepărteze, iar când aceasta închise uşa în urma sa, Alice se îndreptă în spre tânărul care stătea nemişcat, şi exclamă:

— Vai, Emanuele, cum îndrăzneşti să vii aici? Oare nu sufăr destul din pricina d-tale?... Emanuele, îmi pare rău.... da, îmi pare rău de ceeace am făcut

— Părerile de rău vin prea târziu, madame — răspunse o voce groasă, aspră și în aceeaș clipă soția profesorului sări înapoi, cu un strigăt de groază.

Intârziatul vizitator își lăsase gulerul pelerinei, din dreptul ochilor, dar nu ieși la iveală chipul lui Emanuele, ci chipul palid, transfigurat al lui Ovidio Salla.

— Da, părerile dv. de rău vin prea târziu, madame — urmă tânărul cu voce tunătoare căci m'ați nenorocit!... Niciodată nu veți putea răspunde înaintea lui Dumnezeu, de crima pe care ați săvârșit-o față de mine.

— Îți jur pe numele Sfintei Fecioare — exclamă Alice — că nu ți-am făcut niciodată vreun rău, Ovidio Salla, cel puțin cu bună știință. — Și nu pot înțelege ce te aduce aici, la o oră atât de târzie și pentru ce îmi spui toate aceste cuvinte grele.

— Pentru ce?.... Vă voi spune îndată, madame. Soțul dv. s'a răsbunat cumplit împotriva mea, nimicindu-mi într'o singură oră, tot la ceeace m'am străduit o viață întreagă. Toți candidații la doctorat și-au văzut ținta ajunsă, numai eu... numai eu am fost respins, am fost alungat. Or, am auzit chiar din gura soțului dv. motivul, pentru care s'a purtat astfel cu mine. Știți de ce, Madame?... Fiindcă mă crede amantul dv.

— D-ta?!.... Sfântă Fecioară, dar ți-a făcut o mare nedreptate!

— Asta n'o știe nimeni mai bine decât mine, madame. Dar de ce mi-a făcut această nedreptate, prin care m'a nenorocit pentru toată viața? Bănuiala însă, nu s'a iscat în sufletul său atât de nobil altădată, ci i-a fost insuflată de un josnic bârfitor. Un mizerabil i-a turnat în suflet otrava bănuelii, un nemernic, în care am avut mai multă încredere, decât în oricare alt om pe pământ. Madame, dv. singură ați rostit numele acestui ticălos, așa-că nu mai am nevoie să vi-l spun... căci pe Dumnezeul

meu că a fost un timp, când rosteam numele acesta cu toată căldura prieteniei și a unei iubiri, mai mult decât frățească. Astăzi, însă, sufletul mi se umple de scârbă, chiar și numai când mă gândesc la el.

— Emanuele — strigă ea, când Ovidio tăcu. — Emanuele Catechino să fi fost atât de josnic, încât să fi aruncat vina asupra d-tale?... Dar atunci... atunci mi-e scârbă de el!

Ovidio se uită cu tristețe la frumoasa femee, care la aceste cuvinte căzuse în genunchi în fața lui. Toată ura-i se împrăștie deodată, și se uita cu milă la femeea dela picioarele sale, căci până atunci el nu-și dăduse seama niciodată, cât de frumoasă, cât de încântător de frumoasă era Alice.

Da, în clipa aceea simți ceva, ce-l făcea chiar să înțeleagă oarecum patima lui Emanuele. Dar gândul i se duse îndată la sora sa.... Chipul Lydiei se ivi înaintea ochilor săi. El asemui pe gingașa și duioasa copilă, care aștepta sfioasă, acolo, acasă, rugându-se de zeci de ori pe zi pentru iubitul său, cu care se logodise, dar care o înșelase într'un chip atât de josnic, — cu această femeie, care înșelase buna credință și încrederea oarbă a unui bărbat atât de nobil ca profesorul. Atunci ura și desnădejdea îi răsculară din nou sufletul și trebui să se rețină din răsputeri, pentru a nu-și lăsa pumnii să cadă pe capul frumos al soției necredincioase.

— Madame — urmă el după o pauză — știți ce s'a întâmplat, acuma veți ști și care este datoria dv.

— Datoria mea?

— Trebuie oare să v'o arăt eu? — făcu tânărul corsican, aproape furios. — Madame, aș putea

Cereți mâine fascicola 63-a tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 cap. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERIZ. Bucuresti 1. Calea Victoriei 5.

să mă duc la soțul dv. și să-i spun totul. Poate că în felul acesta s'ar putea repara ceva, și aș fi supus unui nou examen. Dar sunt prea mândru pentru a face aceasta. Am studiat ani întregi, ziua și noaptea am stat aplecat deasupra cărților, eram mândria și bucuria tatălui meu, care voia să facă din mine un om de seamă. Acuma, însă, mă voiu duce acasă și voiu arde în foc, toate cărțile din cari mi-am însușit știința.

După ce cărțile-mi iubite vor fi fost arse pe rug, mă voiu înapoia acasă și voi fi și eu, ceeace a fost tata, ceeace a fost bunicul meu. Voi purta coarnele plugului, voi îngriji de strugurii din vie, iar când filoxera îmi va amenința recolta, o voi ucide, gândindu-mă:

Așa să piară fiecare om, care nimicește rodul, de care un altul vrea să se bucure.

Așa dar, nu dela mine va afla profesorul, cine a fost adevăratul seducător al soției sale. Dar dacă în inima dv. mai există numai o scântee de cinste, atunci vă veți arunca încă în noaptea aceasta la picioarele soțului dv., vă veți mărturisi greșeala și-i veți spune numele aceluia care i-a necinstit casa și i-a nimicit fericirea în viață. Atunci profesorul se va înfuria, va scotoci prin casă, în căutarea unei săbii ruginite, va căuta un pumnal, un revolver și va voi să-l ucidă pe ticălosul care l-a înșelat pe el, iar pe mine m'a bârfit. Asta însă să nu-l lăsați s'o facă, doamnă. Profesorul a păcătuit odată astăzi, când s'a crezut îndreptățit să se răzbune pe mine, nu trebuie să mai păcătuiască pentru a doua oară. Spuneți-i soțului dv. ca să-l lase pe Emanuele Catechino pe seama mea.

Și acuma, rămâneți cu bine, madame... las pe seama conștiinței dv., ceeace aveți de făcut.....

Cu aceste cuvinte Ovidio Salla se îndreptă în spre ușă, dar în aceeaș clipă auzi în urma sa un țipăt atât de groaznic, încât rămase încremenit. Se

uită înapoi și atunci o văzu pe Alice, târându-se în genunchi prin casă, până când ajunse la el. Atunci îi cuprinse genunchii cu brațele sale moi și din pieptu-i sbuciumat ieșiră următoarele cuvinte sugrumate de durere și desnădejde:

— Iertare, Ovidio Salla! Nu pleca, până când nu m'ai iertat!

Iar când Ovidio se uită întunecat la ea, Alice continuă:

— Mă căiesc, vai! dacă ai ști ce groaznic mă căiesc și ce scârbă simt pentru Emanuele. Sunt gata să-mi plătesc rătăcirea cu viața, dar.... la ce bun aceasta, când am nimicit două suflete nobile... pe al soțului meu și pe al d-tale?... Un mijloc, spune-mi un mijloc, Ovidio Salla, prin care să-mi pot repara cumplita greșeală.

— O fericire, distinsă doamnă, poate fi refăcută, dar totuși, nu va rămâne decât un ciob, care nu mai are prețul dela început. In ceeace mă privește pe mine, eu nu vă cer decât ca părerea de rău să vă fie sinceră... Soțul dv., este un cavaler foarte nobil și poate că-și va închipui că prețiosul vas al fericirii sale n'a fost atins mortal, ci doar crăpat puțin, ceeace adeseori se poate repara.

— Și asta este tot ceeace ai să-mi spui, Ovidio Salla? Eu vreau iertarea d-tale. Inchipuiește-ți că vorbești cu o muribundă. I-ai refuza oare acesteia iertarea d-tale?

— Firește că nu — răspunse tânărul, înduioșat. — Vă iert, madame, rămâneți cu bine!

Cu aceste cuvinte se smulse din strânsoarea mâinilor ei și peste câteva clipe pașii săi grăbiți răsunară prin anticameră.

•

La banchetul din seara aceea, profesorul fu foarte bine dispus. Impotriva obiceiului său, bău mult, vorbi și mai mult, iar când ceilalți profesori

se ridicară pentru a-i lăsa singuri pe tinerii absolvenți ai universității, el rămase locului ca și când ar fi vrut să-și mai retrăiască odată tinerețea. Cânta cântec după cântec, bea, râdea și lacrimile îi curgeau șiroaie pe față.

Când în sfârșit, profesorul se hotărî să pornească în spre casă, soarele începuse să mijească.

— Ce bine se simte omul, care se știe răzbunat! murmură el, urcând treptele locuinței și deschizând ușa. — Da, astăzi mă simt întinerit cu douăzeci de ani și tocmai deaceea vreau să încep o viață nouă.

Ticălosul, care mi-a călcat onoarea în picioare, amăgindu-mi soția, va părăsi astăzi orașul, doborât, nimicit. Dar și-a meritat soarta!

Singurul martor al nemerniciei sale, Emanuele Catechino, va părăsi și el Bordeaux-ul, în curând. In urma rugăminților, rectorul universității mi-a făgăduit că-i va căuta un loc bun, acestui tânăr brav și atunci se vor împăca lucrurile și cu Alice. Chipul lui Ovidio se va șterge din sufletul său, când nu-l va mai vedea și atunci se va înapoia la mine... De astăzi înainte însă, îmi voi rândui viața mai bine. Vreau să fiu și al soției mele, nu numai al cărților de știință. De patru săptămâni nu i-am spus nicio singură vorbă bună... Astăzi voiu căuta s'o fac, pentru prima oară după atâta timp... Da, Alice, vom începe o viață nouă!

In timpul acestei convorbiri cu sine-însuși, profesorul, străbătu anticamera cufundată în întuneric și intră în odaia sa de culcare, în care razele soarelui începuseră să se strecoare printre perdele.

Lângă această odaie se găsea încăperea în care dormea soția sa. Astăzi, pentru prima oară, de luni de zile, voia să intre în această odaie.

El se apropie încet de ușă, cu mâini tremurânde, apăsă pe clanță și intră.

Zorile își strecurau razele albăstrui prin perdelele de mătase. Profesorul își îndreptă privirile în spre patul soției sale. Dar patul era gol.

— Alice s'a și sculat — își zise el. — Poate că vroia să mă aștepte.... Pesemne... da, firește, trebuie să fie în sufragerie, spre a pregăti cafeaua cu lapte... Ei, cu atât mai bine... In chipul acesta îi voi putea spune îndată, ceeace vreau să-i spun.... Impăcare... Intră, intră în valuri calde, lumină a dimineții, căci și în sufletul meu a intrat lumina împăcării...

Cu aceste cuvinte profesorul desfăcu perdelele dinaintea ferestrei largi. In clipa următoare însă prin odaie răsună un urlet înfiorător.

— Alice! — strigă profesorul, ca ieșit din minți și rămase cu privirile aț ntite asupra unui corp omenesc, care atârna de crucea ferestrei.

— Soția mea! — gemu profesorul, îmbrățișând cu amândouă mâine trupul nenorocitei. Alice.... Ajutor... Soția mea s'a...

Dar ajutorul veni prea târziu. Doctorul, adus în grabă de servitoare, nu putu constata decât moartea, întâmplată cu câteva ceasuri mai înainte.

Profesorul se aruncă plângând pe cadavrul soției sale, când acesta fu dus în pat și întins pe pernele moi. El îi acoperi fața cu mii de sărutări.

— Alice.... Alice... de ce mi-ai făcut aceasta? — strigă profesorul, cu glasul înăbușit de lacrimi, ridicându-i mâinile încleștate din pricina luptei cu moartea și sărutându-i-le.

Atunci simți că mâna înțepenită ținea ceva în ea. Era un bilețel. Profesorul îl desfăcu și-l citi.

Un strigăt înăbușit îi ieși din piept și în clipa următoare căzu la pământ, în nesimțire.

Două zile mai târziu, profesorul, marele cărturar, fu dus într'o casă de sănătate.... Inebunise!

Râdea, plângea și istorisea ca un copil, o poveste cu doi prieteni, o femee frumoasă și o licență de doctorat care nu căzuse în mâini îndreptățite. Doctorii ridicau din umeri, numindu-i boala: Paranoia.... o boală la creer.

Egizio Ettore tăcu din nou. Dar tristețea ochi-

lor săi trăda îndeajuns starea sufletească în care se găsea, în urma amintirilor evocate de această tragică poveste, care îi înduioșase adânc și pe cei trei parizieni. Pe Neuville îl podidiseră chiar lacrimile, iar Lamotier și Lamberg priveau tăcuți și întunecați, în pământ.

Letiția își acoperise fața cu mâinile și plângea amarnic.

— Nu plânge Letiția mea — îi zise brigandul, mângâind-o duios. — Toate acestea nu sunt decât prologul groaznicei drame ce urmă.

Cap. 56 - Egizio Ettore veghează

Acuma să venim la sfârșit. Ovidio Salla se ținu de cuvânt. După întrevederea cu Alice se duse acasă unde nu-l găsi pe Emanuele. Tânărul corsican își adună toate cărțile și le arse, apoi își strânse catrafusele și se înapoie în patrie.

Mai avea o îndatorire foarte grea. Trebuia s'o vestească pe sora sa, despre josnica înșelăciune a lui Emanuele Catechino, căci el nu putea îngădui ca Lydia să ajungă soția unui om, care nu era vrednic de ea.

Ovidio își dădea seama în și tatăl său trebuia să afle adevărul.

In ceeace-l privea pe Emanuele, Ovidio voia să vorbească cu el între patru ochi. Nu se putea ca și el să nu se înapoieze acasă. Atunci voia să-i trimită martori, deoarece pe vremea aceea nu se gândea încă la vendetta, ci voia să-i dea prilejul să-și apere viața.

Intrând în casa părintească, Ovidio o găsi împodobită cu flori. Florile acestea îi făceau inima să sângereze. Aici era așteptat ca doctor în drept, nimeni nu se îndoia că-și luase examenul de doctorat și în realitate.... ce desamăgire, ce grozăvie!

Primarul din Fontanella ieși în întâmpinarea fiului său, îl sărută și-i zise:

— Bine ai venit, copilul meu!.... Ești cinstea familiei noastre! Spune, băiete, nu-i așa că de acum înainte îți vom zice „doctorul Salla?".

Mai înainte ca Ovidio să fi putut răspunde, apăru și Lydia. Ea își sărută fratele și cea dintâi întrebare a sa, fu:

— Ai venit cu Emanuele?... Dar el unde este? Doamne, dar de ce te mai întreb? Era firesc doar să se ducă mai întâi acasă.... Pe urmă însă... pe urmă va veni îndată pe aici, nu-i așa?... A adus inelele de logodnă, după cum mi-a făgăduit?... Mi-a spus că le va cumpăra la Bordeaux.

— Sfârșiți! — exclamă Ovidio. — Mă înăbuș!.... Vai, dacă ați ști!

Deabia acuma băgă bătrânul de seamă cât de palid era fiul său. Il luă de mână, tremurând și-l luse în casă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ovidio, dar ce s'a întâmplat? Ești galben ca un mort, ești bolnav, băiete?

Tânărul căzu la pieptul tatălui său și-i istorisi totul. Iar când sfârși, se îngrozi de înfățișarea tatălui său. Bătrânul se făcuse roșu ca racul, c

vână dela gât i se umflă cât un deget și se sbătea după aer.

— Ticălosul... Nemernicul! — aceste două cuvinte le putu îngâna. Apoi se repezi într'un colț, unde își avea pușca și puse mâna pe ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, tată, ce vrei să faci? — strigă Ovidio.

— Vreau să-l ucid!

Ovidio se luptă cu tatăl său să-i smulgă pușca din mână și în cele din urmă isbuti. Scoase glontele din țeavă și-l vârî în buzunar.

— Nu, tată — strigă el — asta e treaba mea.... Cu el mă voiu răfui eu... Acuma este vorba de Lydia însă. Trebuie să-i spunem că Emanuele nu este vrednic ca ea să-i poarte chipul în inima sa. Mă tem însă că smulgându-i din inimă chipul acestui nemernic, să nu-i smulgem și viața din trup!

— Te înșeli, Ovidio — se auzi atunci o voce, din pragul ușii. — Eu nu-mi dau viața pentru un mizerabil și un logodnic necredincios, dimpotrivă, voiu trăi, spre a vedea venind răsbunarea!

— Calul.... pune șeaua pe cal! — strigă primarul Fontanellei unui fecior, ce trecea prin curte.

Iar când Ovidio și Lydia îl întrebară unde vrea să se ducă, bătrânul răspunse cu hotărâre:

— Mă duc la Catechino, la primarul. Dacă este un om cinstit, își va pedepsi singur băiatul. Emanuele ți-a jurat, Lydia, în fața a două sate, să te ia de nevastă și să-ți fie credincios.... El și-a călcat jurământul... Ei bine, tatăl său trebuie să-l pedepsească în fața tuturor martorilor jurământului său. Asta este tot ceeace-i voi cere prietenului meu Catechino... Este un om drept și nu-mi va refuza această satisfacție, destul de ușoară.

Dacă totuși o va face, atunci.... atunci, copiii mei, mai există un mijloc, de a avea satisfacția dorită... Voi cunoașteți prea bine acest mijloc... Se numește: Vendetta!

Peste câteva minute bătrânul Salla ieşi pe poarta casei.

Catechino îşi primi vechiul prieten cu toată dragostea. Dar Salla nu-i strânse mâna întinsă..

— Nu-ţi voiu strânge mâna — îi răspunse acesta — până când nu-mi vei fi împlinit rugămintea. Să intrăm în casă, şi-ţi voi spune ce s'a petrecut.

Iar când peste câteva minute se încuiară într'o odaie, Salla urmă, cu hotărâre:

— Fiul tău, Emanuele, este un ticălos. A trădat-o pe Lydia, a ademenit-o pe soţia profesorului său, l-a bârfit pe fiul meu la soţul acesteia, este un adevărat diavol. Iţi cer deci să-l pedepseşti după cum merită, în faţa poporului celor două sate.

— Ai înebunit? — exclamă bătrânul Catechino. — Nimic nu este adevărat din ceeace ai spus, căci fiul meu nu este în stare de aşa ceva!

— Dar dacă totuşi a fost în stare, ce vei face?

— Mai întâi trebuie să aud ce zice şi el. Va sosi mâine sau poimâine.

— Şi dacă va mărturisi, ce vei face? — îl zori Salla.

— Mă voiu gândi ce este de făcut... Copilul meu nu poate fi un diavol şi nici un ticălos!.... Sunt încă mândru de el!

— Astăzi poţi fi mândru de el. Mâine, sau poimâine însă, vei veni la mine şi-mi vei spune: „Ai avut dreptate. Emanuele nu mai este fiul meu". Iţi las o săptămână. Până atunci va trebui să-l pedepseşti. Şi pedeapsa pe care ţi-o cer, constă numai în aceea că, vei aduna iarăş oamenii celor două sate pe hotar, şi în faţa tuturor te vei lepăda de fiul, nevrednic de numele tău.

Rămâi cu bine!

Şi bătrânul Salla se înapoie acasă.

Trecu o săptămână. In casa lui Salla ora jale adâncă. Bătrânul Salla nu-şi mai vedea de treabă şi servitorimea clătina din cap, că primarul nu le

dădea nicio poruncă și erau doar în plină strângere a recoltei.

In seara celei de a șaptea zi, cum primarul din Vignalella tot nu venise încă, bătrânul Salla se retrase într'un colț al odăii și începu să-și curețe pușca.

— Ține, tată — zise deodată Lydia, intrând pe ușă, cu șorțul plin cu ceva greu. — Eu însumi le-am umplut.

Erau gloanțe, pentru pușca bătrânului.

Tocmai atunci intră în odaie și Ovidio.

— Lydia, ce i-aĭ dat tatii? — întrebă el.

— Gloanțe, pe carĭ le-am umplut eu însumĭ.

— Ce să facă cu ele?

— Să-i împuște pe Catechini, pe tată și fiu.

— Și tu vrei să facĭ astă, tată?

— Fără îndoială. Vendetta începe în noaptea aceasta și pentru ca nu cumva Catechinii să spună că i-am atacat pe neanunțate, le voi trimite chiar acuma batista roșie, prin care se declară vendetta.

Și mai înainte ca Ovidio să-l fi putut împiedica, bătrânul își înțepă brațul stâng cu vârful unui cuțit, iar Lydia, îngenunchiând, prinse în batistă picăturile roșii de sânge, carĭ se scurseră din rană.

Atunci Ovidio își întinse mâinile implorător în spre tatăl său și cu voce tremurândă, se rugă:

— Tată, te conjur, renunță la gândul acesta! Știi prea bine că vendetta este strict oprită și că autoritățile urmăresc cu toată asprimea pe acela, care trimite batista roșie, iar acela care ucide spre a se răsbuna, este socotit ca un ucigaș de rând și este pedepsit cu închisoare. Vrei oare să ne nenorocești pe toți, tată?

Bătrânul își ridică încet capul și se uită pătrunzător la fiul său.

— Vei fi adunat tu multă învățătură în capul tău, la Bordeaux, dar ți-ai pierdut simțământul de dreptate. Cum, oare un ticălos să poată arunca rușinea și batjocura în fața unui om cinstit și acesta

să n'aibă nici măcar dreptul de a-l pedepsi? Să nu mai avem oare dreptul de a ne folosi de vendetta părinților și strămoșilor noștri?

Vendetta, care netezește totul.... care împacă... care face să se uite totul.... Ei bine, dragul meu, eu am fost întotdeauna un credincios supus al Republicii, dar chiar dacă ar veni acuma în fața mea președintele republicii și mi-ar spune că vendetta este o crimă, i-aș răspunde: Excelență, mai curând va înceta Franța de a mai exista pe suprafața pământului, decât să se stârpească credința corsicanilor în vendettă.

Gata, copila mea, trimite un om de încredere până la Vignalella și să agațe batista înroșită la una din ferestrele casei lui Catechino.

Și mai înainte ca Ovidio s'o fi putut împiedica, Lydia fugi din odaie și peste câteva minute, un tropot de copite îi vesti lui Ovidio că solul vendettei plecase în spre Vignalella.

— Tată, pentru numele lui Dumnezeu, tată — strigă Ovidio — oare nu-ți dai seama că declarându-le Catechinilor vendetta, deslănțuiești o groaznică nenorocire asupra noastră, a tuturor?

Deaceea, tată, te implor îngăduie-mi să ajung din urmă solul, pe calul tău cel mai iute. Dacă vrei îl voi da în judecată pe Emanuele și-l voi face răspunzător pentru josnica lui faptă dar renunță la vendetta....

— Taci! — strigă bătrânul, cu voce tunătoare. — Te-am ascultat îndeajuns....

Dar nenorocitule, ce crezi tu, ce-ți închipuești tu, cum să-mi mai fac eu iluzii în privința vieții tale viitoare, dacă ești prea laș pentru a te răsbuna pe dușmanul tău de moarte? Crezi oare că se va mai găsi un singur om cinstit în Fontanella, care să-ți întindă mâna, crezi tu că în toată Corsica vei mai întâlni fie chiar și numai o singură fată, care să primească să fie soția ta? Nu! Acela care nu-și împlinește vendetta, acela care nu se răsbună

pentru rușinea ce i s'a făcut, acela mai bine să ia o frânghie și să se spânzure, căci pentru viața aceasta este pierdut.

Or, eu nu vreau aceasta, Ovidio — adăugă bătrânul, cu blândețe. Eu te iubesc și pe tine și pe Lydia, sora ta, nu vă mai am, decât pe voi doi. Deaceea, Ovidio, fii băiat bun și rămâi aici, renunțând la măririle cari ți s'ar fi cuvenit, dacă ticălosul de Emanuele nu săvârșea mârșăvia aceea. Tu n'ai nevoie de slujbe la stat. Suntem oameni cu stare, bogați chiar, dacă vrei. Vino aici la fereastră și privește afară și spune-mi dacă privirea ta poate zări tot pământul care ți se întinde în față?... Dar nu, nu-l poți zări, căci el se pierde în depărtare, acolo, la orizont, la poalele munților albăstrii... Ei bine, întreg pământul acesta este al meu și odată va fi al tău... Ba, să fie chiar de astăzi dacă vrei, numai rămâi aici, cu mine, cu sora ta și răsbună-ne pe ticăloșii de Catechino.

Ovidio se gândi că nu era momentul să se împotrivească dorinței tatălui său și deaceea îi răspunse că va chibzui. Bătrânul fu mulțumit cu răspunsul acesta.

Curând după aceea se răspândi svonul în toată regiunea, că Salli au trimis batista roșie Catechinilor și de atunci domni între Fontanella și Vignalella liniștea aceea dinainte de furtună.

In ceeace-i privește pe locuitorii din Fontanella și Vignalella, oamenii nu știau încă despre ce este vorba, nu știau de partea cui este dreptatea.

Incetul cu încetul, svonurile începură să circule din gură în gură și Lydia mai ales îngriji ca sătenii din Fontanella să afle ce cumplită jignire aduseseră Catechinii familiei sale.

Din această pricină toată Fontanella era revoltată. Revolta aceasta însă mocnea în ascuns, fără ca cineva să-și dea seama de ea.

Firește că în timpul acesta nici Catechinii nu stăteau cu mâinile în sân. Emanuele povesti în felul

său, cele petrecute la Bordeaux. El continuă cu împletirea minciunilor şi spunea tuturor că Ovidio ademenise pe soţia profesorului său şi că deci el, un om cinstit, nu se putea înrudi cu o familie, în care se găsea un membru atât de josnic la suflet şi apucături. Firește că oamenii din Vignalella dădură crezare spuselor fiului primarului lor şi trecură de partea lor.

Cele două sate trăiseră întotdeauna în cea mai bună înţelegere, neavând niciodată nimic de împărţit. Mai mult chiar, între cele două sate domnea o prietenie, care nu avu ca rezultat, decât înflorirea şi prosperarea comunelor.

Când strugurii se coceau mai iute la Fontanella, cei din Vignalella se duceau cu toţii la vecini şi munceau la culesul viilor, fără să aştepte vreunul vreo răsplată. Iar dacă recolta era mai iute gata la Vignalella, sau nu erau destule braţe pentru stoarcerea undelemnului din măsline, atunci cei din Fontanella petreceau zile întregi în satul vecin, muncind din zori şi până în noapte, ca şi când ar fi fost vorba de propria lor avere.

Dumineca, cele două sate se contopeau în unul singur, locuitorii unuia fiind ca la ei acasă, în cealalt. Noaptea apoi, vecinii se despărţeau pe hotar, în cea mai strânsă prietenie, iar a doua zi de dimineaţă, la marginea pădurii, sau în mirişte, beţivii celor două sate erau găsiţi dormind îmbrăţişaţi, de parcă ar fi fost fraţi.

Acuma însă cineva făcuse farmece parcă şi împrăştiase din sufletele oamenilor această bună înţelegere. Când cei din Fontanella se întâlneau cu cei din Vignalella, îşi aruncau cuvinte de ocară, sau, ceeace era şi mai rău, trecea unul pe lângă altul, fără aşi spune vreun cuvânt, în schimb lăsându-şi ochii să vorbească mai mult, decât s'ar fi putut spune prin viu grai.

* *

Duminicile erau întrebuinţate acuma pentru a se bate reciproc. Unde un locuitor din Fontanella

întâlnea pe unul din Vignalella, se isca o încăierare în adevăratul înțeles al cuvântului, unul din ei plecând întotdeauna plin de vânătăi, cu hainele rupte, deabia târându-se pe picioare.

Dar toate acestea nu erau, decât un fel de prolog la ceeace avea să urmeze, era fulgerul ivit departe în zare, spre a anunța furia unei furtuni, în care trăsnetele aveau să facă numeroase jertfe, erau cutremurele, cari vestesc isbucnirea unui vulcan....

Firește că în asemenea împrejurări nu se putea ca furtuna, vulcanul să nu isbucnească și lucrurile so petrecură astfel:

Primarul din Vignalella mâncase bine, căci era un prieten bun al meselor copioase și credincios obiceiului său, după masă se așeză pe un scaun, în dreptul ferestrei. Fereastra era deschisă, fiindcă plouase și pământul împrăștia răcoreală și miros plăcut.

Fiul său, Emanuele, era dus la Bonifacio, spre a-și înainta cererea, deoarece voia să intre în magistratură. Bătrâna servitoare a Catechinilor, o femee ca la vreo șaizeci de ani, tocmai strângea masa, când deodată.... răsună o detunătură...

Bătrânul Catechino se ridică în picioare, pentru ca în clipa următoare, să cadă din nou pe scaun, unde rămase nemișcat. Primarul din Vignalella murise, fără să mai tresară măcar, fără a mai scoate o singură vorbă.

Bătrâna servitoare țipă îngrozită și alergă la fereastră, împinsă de o cumplită bănuială. Atunci, după cum a declarat mai târziu, văzu un bărbat, tânăr încă, sărind gardul și îndreptându-se în goana mare, în spre pădurea din apropiere. In mână avea o pușcă.

După aceea, servitoarea se aruncă, țipând, la picioarele stăpânului său și încercă să-l readucă la viață. Dar ochii primarului se și făcură sticloși,

iar gura-i întredeschisă voia parcă să rostească o acuzare.

Impușcătura, căreia căzuse pradă bătrânul Catechino, fusese o adevărată lovitură de maestru. Glontele nimerise în plin inima primarului.

Bătrâna servitoare se năpusti atunci în stradă și începu să strige, cât o ținea gura. Oamenii se adunară în grabă, dar nimeni nu mai putu face ceva pentru capul satului. In curând apoi, prin tot satul nu se mai putea auzi altceva, decât numai înjură-

turi, amenințări, la adresa ucigașilor cari nu puteau fi alții, decât din familia Salla. Căci nimeni în Vignalella nu se îndoia că bătrânul Catechino căzuse pradă vendettei.

Cereți mâine fascicola 66-a cuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERIZ, București I, Calea Victoriei 5.

In ziua aceea în Vignalella domni o înfrigurare de nedescris, cu atât mai mult, cu cât sătenii tremurau acuma şi pentru viaţa lui Emanuele.

In amurg, Emanuele trebuia să se înapoieze din Bonifacio. El venea singur într'o trăsurică, în care nu se mai găsea decât un tânăr vizitiu. Se putea deci întâmpla uşor, ca şi el să fie pândit prin munţi, sau prin pădure şi glontele vendettei să-i străpungă inima şi lui. Atunci casa Catechinilor ar rămâne pustie, familia cea mai veche din sat fiind distrusă.

Secretarul primăriei, Bianchi, luă în grabă măsurile de pază. Douăzeci de oameni înarmaţi până în dinţi porniră în întâmpinarea lui Emanuele, spre a-l apăra în caz de nevoie. Pe de altă parte, alţi optzeci de săteni se aşezară la toate ieşirile din sat şi cutreerară pădurea, în nădejdea că s'ar mai mai putea da de urmele făptaşului. Dar toate cele întreprinse rămaseră zadarnice.

Pe de altă parte Bianchi vesti despre cele petrecute parchetul din Bonifacio, cu toate că ştia prea bine că niciun procuror din Corsica nu se amestecă în chestiunile de vendettă, deoarece cercetările sunt sortite mai dinainte să rămână fără rezultat.

Pe de o parte procurorul se teme întotdeauna să nu cadă şi el jertfă vendettei, şi apoi, este aproape neîndoelnic că într'un caz asemănător nici el nu s'ar da înlături de a-şi împlini vendetta dacă i s'ar omorî un membru scump al familiei.

Emanuele ajunse acasă seara şi când află despre moartea tatălui său, se aruncă desnădăjduit peste cadavrul bătrânului şi jură sus şi tare, să se răsbune cumplit asupra făptaşului. Incă în aceeaş noapte el adună pe toţi bărbaţii din sat, le ţinu o cuvântare înflăcărată, în care le cerea să răsbune moartea primarului, răsbunare, care trebuia să fie dusă la îndeplinire încă în noaptea aceea.

Aşa s'a întâmplat apoi că, în spre miezul nopţii, o sută şaptezeci de oameni, părăsiră Vignalella. Ei se îndreptară cât putură mai fără zgomot, în spre Fontanella. Planul lor, dacă ajungea să fie dus la îndeplinire, ar fi avut urmări catastrofale pentru locuitorii din Fontanella, cari nu bănuiau ce se pregătea. Dar Egizio Ettore veghea!

CAP. 47

Clopotul din Fontanella

— Acuma, fiţi cu luare aminte, domnii mei, căci veţi vedea cum întâmplarea este adeseori apărătorul cel mai preţios al celor slabi, sau cum Providenţa — poate că ea a fost aceea, care a apărat Fontanella — a scăpat dela pieire un sat întreg, în noaptea aceea de groază.

Convoiul oamenilor din Vignalella n'o luă pe drumul obişnuit, ci se strecură prin munţi şi Emanuele era prea îndreptăţit să-şi ducă oamenii pe acolo.

Căci dacă ar fi venit pe drumul drept, fără îndoială că ar fi fost zărit de cei din Fontanella. Trecând pe lângă stânci, pe poteci ascunse, Emanuele şi oamenii săi ajunseră până în apropierea Fontanellei, cam acolo, unde stă un brad, în vârful unei stânci. Tu, Letiţia, trebuie să cunoşti locul acesta. Ha, ha, ha, este vorba de bradul, de care eu, Egizio Ettore l-am spânzurat pe un trădător, pe Sebastiano Acchi, acela.

Cei trei francezi se cutremurară, când auziră aceste cuvinte şi un fior de ghiaţă le străbătu şira spinării.

— Nu, nu vă speriaţi, dragii mei — zise Egizio Ettore. — Nu vă daţi înapoi, căci bestia' nu s'a trezit în sufletul meu şi de altfel, de faţă cu dv., nu se va trezi niciodată. Ingemnaţi-vă însă felul, cum

l-am pedepsit pe ticălosul, care a încercat să mă vândă. L-am spânzurat de cea mai înaltă cracă a copacului, deasupra prăpastiei, astfel că în niciun caz să nu mai poată scăpa. Așa pedepsește Egizio Ettore.

Egizio Ettore este recunoscător ca un copil aceluia, care i-a făcut vreodată vreun bine; dar vai de acela, pe care Ettore trebuie să se răsbune.

Letiția își așează cu blândețe mâna pe fruntea lui înfierbântată și chipul brigandului se înseninâ. El luă mâna frumoasei Madonne din Saint Etienne, o sărută cu căldură, apoi se adresă celor trei parizieni și le zise:

— Nu, nu vă temeți, domnii mei. Asta se întâmplă întotdeauna când vorbesc de răsbunare. Căci de câte ori mă gândesc la ea, îmi aduc aminte, cât de departe e încă de mine!

Da, ei trăiesc toți încă, iar eu stau aici, cu mâinile în sân și las timpul să treacă, fără a face ceva....

Ettore își ascunse ochii cu mâna și timp de câteva minute rămase nemișcat. Dar când își luă mâna dela ochi, păru să fie acelaș ca și mai înainte, omul liniștit, chibzuit.

— Să urmez cu povestirea începută, domnii mei — zise el. — V'am făgăduit să vă spun, cum s'a întâmplat de am ajuns stăpânul unui sat întreg, de aici, din Corsica, unde-mi pot odihni trupul fără teamă că voi fi trădat, unde fiecare locuitor îmi este un prieten, mai mult chiar, un supus, cum supuși sunt locuitorii Italiei regelui lor.

Ha, ha, ha, se vorbește despre un suveran, care s'ar fi lăudat că el își poate încredința viața oricăruia dintre supușii săi.... Ei bine, oricât de întunecoasă ar fi noaptea și oricât de aproape și de numeros dușmanul, eu pot spune acelaș lucru despre supușii mei din Fontanella, cari nu ar lăsa niciodată să cad în mâinile dușmanului.

In noaptea aceea, așa dar, în care Emanuele Că-

techino se apropia de Fontanella în fruntea unei cete do o sută şaptezeci de oameni, dacă aceştia isbuteau să-şi ducă la îndeplinire grozavele lor planuri, s'ar fi săvârşit o faptă, care ar fi umplut de groază şi ruşine întreaga Franţă, nu numai Corsica. Căci ticălosul de Emanuele Catechino nu dorea altceva, decât să facă una cu pământul, un sat întreg şi nu se mulţumea să-i ucidă numai pe cei trei membri ai familiei Salla. Da, el vroia să dea pradă flacărilor toată Fontanella, să ucidă orice suflare omenească din satul vecin, să nu-i cruţe nici pe cei nevinovaţi, nici chiar pe copii.

Dar planul acesta groaznic şi nemernic, ajunse şi la urechile mele. Căci în noapte aceea, supunându-mă unui imbold, unui simţământ nehotărât, mi-am părăsit ascunzătoarea.

Şi după un obicei, care s'a înrădăcinat în sufletul meu, de a mă îndrepta în spre „Stânca Spânzuratului" de câte ori inima mi-e ameninţată de vreun simţământ duios, blând, pornii şi atunci în spre locul unde şi-a dat sfârşitul acela, care a încercat să mă vândă, spre a se bucura de arginţii oferiţi de autorităţi pentru capul meu.

Când stau pe stânca aceea, când mă uit la bradul, pe care Sebastiano Acchi şi-a găsit o moarte bine-meritată, când mă gândesc că-mi va fi dat să duc la îndeplinire o asemenea sentinţă, asupra tuturor duşmanilor mei de moarte, atunci simţământul de blândeţe, de duioşie, care ameninţa să mă cuprindă, dispare şi simt din nou că sunt Egizio Ettore.... martirul din Bonifacio.

Cum stăteam aşa în noaptea aceea şi mă uitam la copacul secular, deodată auzii un zgomot în jurul meu. Mă trântii la pământ şi începui să trag cu urechea... Deodată auzii tropotul a sute de paşi, cari se apropiau de stâncă.

Ce se întâmplă acolo în inima munţilor, în miez de noapte?.... Să fie oare urmăritorii, cari vor să pună mâna pe tine, Egizio Ettore?.... Fii cu ochii

în patru, băiete! Dar vai de aceia, cari râvnind la premiul de cincizeci de mii de franci, care este pus pe capul tău, vor fi pornit să te prindă, căci gloanţele sigure ale puştei tale vor semăna moartea în ei!

Apoi, cu iuţeala unei veveriţe, m'am cătărat în brad. Cu toată prăpastia înfiorătoare, care se căsca la picioarele mele, nu mă cuprinse ameţeala deoarece sunt obişnuit să privesc la adâncimi de zeci de metri. Sprijinindu-mă de o cracă a bradului, şi la adăpostul celorlalte crengi, am putut zări

ceata celor ce se apropiau de stâncă. Din ascunzătoarea mea îi vedeam atât de bine pe fiecare, încât fiecăruia i-aş fi putut trimite câte un glonte în inimă, pentru a nu mai ajunge niciodată la ţinta spre care porniseră.

Convoiul celor ce se apropiau de stâncă se opri la poalele ei. Curând după aceea apoi, din convorbirile necunoscuţilor am înţeles că este vorba de sătenii din Vignalella, pe cari Emanuele îi adunase în jurul său, spre a le ţine următoarea cuvântare, pe

care eu am auzit-o din ascunzătoarea mea, vorbă cu vorbă:

— „Trebuie să-l răsbunăm pe tata, care a căzut răpus de familia Salla. S'au folosit de vendetta!.... Dar ar trebui să fiu un prost, dacă m'aș mulțumi să ucid și eu, numai un singur membru al familiei Salla, după cum cere obiceiul vendettei. Nu, toți Salli să piară, să piară toți locuitorii Fontanellei, iar mâine, când va răsări soarele, piatră pe piatră să nu mai rămână din acest sat blestemat.

Plecând de acasă am luat cu noi tot ceeace ne trebuie — pulbere, smoală și pucioasă — pentru a ne duce la îndeplinire planul, care este următorul:

Ne vom strecura de-alungul Fontanellei și mai înainte de toate vom ocupa cele două ieșiri ale satului. După aceea, în fruntea a cincizeci dintre cei mai voinici oameni ai noștri, voi năvăli în sat, strigând în gura mare: „Moarte tuturor locuitorilor Fontanellei!" Și va fi vai de acela, care ar îndrăsni să ni se împotrivească.

Nu vom cunoaște milă, nu vom cunoaște îndurare. Bărbați, femei, copii, vor trebui să treacă prin focul armelor noastre, nimeni să nu scape.

In timpul acesta, oamenii noștri vor arunca smoală aprinsă, amestecată cu pucioasă, pe casele Fontanelilor, așa că vor lua foc foarte ușor.

Odată satul aprins din toate unghiurile, învălmășeala va fi groaznică. Folosindu-ne de această învălmășeală, ne vom răsbuna apoi, culcând la pământ tot ce ne va ieși în cale. Știu prea bine că mulți din voi aveți neamuri în Fontanella. Dar aceasta nu trebuie să ne împiedice răsbunarea. Nu vom cunoaște mila, față de nimeni. Pe Salli însă, să mi-i lăsați mie, pe ei să nu-i ucideți. Legați-i doar și aduceți-i în piața satului, acolo unde se găsește fântâna. Acolo vreau să mă răfuiesc cu toți membrii familiei Salla.

Acuma scumpii mei tovarăși și prieteni, fura-

ți-mi că inimile voastre nu vor cunoaște îndurarea, față de nimeni, fie el chiar și o rudă apropiată. Un singur simțământ trebuie să sălășluiască în sufletele noastre, acela al răsbunării!"

Vă mărturisesc sincer, domnii mei, că auzind această cuvântare a tânărului, în care am recunoscut îndată pe Emanuele Catechino, îmi veni o poftă grozavă de a pune capăt planurilor sale negre, printr'un singur glonte, trimis fără greș, în inima lui. Imi și ridicasem arma la ochi, îmi așezasem degetul pe trăgaci și o singură apăsare a degetului ar fi fost îndeajuns ca Emanuele Catechino să se prăbușească la pământ.

Totuși, n'am apăsat pe trăgaci, deoarece mi-am zis că n'am dreptul să fac aceasta, atâta timp cât nu cunosc mai deaproape toată chestiunea.

Căci în pieptul meu trăiește spiritul dreptății.

Poate că vi se va părea ciudat să auziți asemenea mărturisiri din gura unui brigand, dar vă rog să mă credeți că sunt adevărate. Imprejurarea că omul acesta voia să nimicească un sat întreg, că era hotărât să nu cruțe nici chiar pe locuitorii nevinovați, că vroia să nimicească familia Salla, împrejurarea că chiar și pe copii vroia să-i treacă prin foc și sabie, mă făcu să înțeleg că vina era de partea lui.

Dându-mi seama de asta, nici hotărârea mea nu întârzie. Trebuia să-i prevestesc pe cei din Fontanella, trebuia să-i trezesc din somnul care le-ar fi adus pieirea, căci era neîndoielnic că în clipa aceea toată lumea dormea în sat și cei din Vignalella ar fi putut să-și ducă cu ușurință la îndeplinire diabolicul lor plan.

Firește, dacă Egizio Ettore n'ar mai fi fost în viață!

Emanuele întârzie cel puțin un sfert de ceas la picioarele stâncii. El întrebuință acest răstimp pentru a mai cerceta odată armele oamenilor săi și pentru a-i alege pe aceia, cari aveau să năvălească

cu el în sat și a-i desemna pe ceilalți, cari urmau să păzească intrările Fontanellei, spre a împiedica fuga celor atacați mișelește.

Intârzierea aceasta însă, îmi servi de minune. Am coborât încet din brad și mi-am dat drumul, de cealaltă parte a stâncii, unde nu mă puteau zări oamenii din Vignalella.

Am ajuns cu bine la poalele primejdioasei stânci, de unde apoi începui să alerg prin munți, cât mă țineau picioarele.

Dela „Stânca Spânzuratului" și până la Fontanella este un drum de un ceas și mai bine. In noaptea aceea, însă, treizeci și cinci de minute mi-au ajuns pentru a atinge satul. Sburam, nu altceva, treceam ca vântul prin orice piedici și gândul că de iuțeala picioarelor mele atârna viața a aproape o mie de suflete, îmi dădea, aș putea spune, puteri supraomenești.

Ajungând apoi în Fontanella, bănuiala mea se dovedi a fi fost îndreptățită. Tot satul dormea, nimeni nu bănuia primejdia de moarte ce-l pândea.

La slabele raze ale lunei am recunoscut casa primarului Salla. In dosul unei ferestre dela etajul casei, am observat pâlpâirea unei lumini... Obloanele erau trase, dar cu toate acestea, razele lămpii se strecurau prin crăpături, căzând în stradă.... Așa dar, acolo nu se dormea încă.... Cu atât mai bine, căci la drept vorbind, familia Salla era cea mai amenințată, în urma atacului ce se plănuia și deci, ei trebuiau să afle cei dintâi despre primejdia de moarte ce-i pândea, nu numai pe ei, ci întreg satul.

Fără să stau mult pe gânduri, mă cățărai pe zid, sprijinindu-mi picioarele în cele câteva ieșituri, cari alcătuiau un fel de podoabă arhitectonică a casei. In chipul acesta ajunsei apoi în curând, până la fereastra din dosul căreia se strecurau în stradă razele de lumină.

Deschisei deci încet obloanele, și ceeace mi ză-

riră ochii atunci, nu voi putea uita niciodată, atât era de înduioşător.

In faţa unei icoane pictate în ulei, a Sfintei Fecioare, îngenunchea o tânără fată... Un veştmânt lung, acoperea trupul ei feciorelnic şi încântător, iar o mare de păr ca abanosul cădea bogată peste albeaţa imaculată a veştmântului.

A fost peste puterile mele să mă retrag, să nu ascult rugăciunea fecioarei.

— „Sfântă Madonna — se ruga ea — apără-l pe tata şi pe fratele meu, de răsbunarea Catechinilor.... Iţi mulţumesc că ai îngăduit să se înfăptuiască vendetta... Prin mâna mea slabă ai împlinit-o chiar dacă numai pe jumătate.... Mi-ai dăruit hotărâre şi putere, ai făcut ca mâna-mi să nu tremure şi ochiul să-mi fie sigur, când am trimis glontele ucigător chiar în inima duşmanului meu de moarte.

Iar mâine... mâine să piară acela pe care l-am iubit cândva, care însă m'a înşelat într'un chip atât de josnic!"

Nu trebuie să vă miraţi, scumpii mei, când auziţi că o fată din Corsica cere ajutorul Sfintei Fecioare, când se pregăteşte pentru o faptă, pe care dv. o denumiţi crimă. In ochii unei corsicane însă, faptul de a-şi ucide duşmanul de moarte nu este socotit ca atare.

Era însă timpul să intru în legătură cu cei din casă şi deaceea bătui încet în oblon.

Fata tresări, îşi strânse veştmântul mai tare în jurul trupului, îşi aruncă ceva pe umeri şi ca o tigresă se repezi într'un colţ al odăii, de unde luă în mâini o puşcă.

Viaţa-mi atârna de un fir de păr. Lydia, fata primarului din Fontanella, nu crezu altceva, decât că eu aş fi unul din Catechini, care venise să se răzbune, căutând în acest scop să pătrundă în odaia ei de culcare.

Dar nici eu nu-mi pierdui firea şi i-am strigat îndată:

— Moarte Catechinilor!

Şi aceste două cuvinte m'au scăpat.

— Cine eşti d-ta? — strigă ea, alergând la fereastră şi deschizând-o de tot, îmi lumină faţa cu lampa — nu, nu, d-ta nu eşti din Vignalella, căci dacă ai fi, nu s'ar putea să nu te cunosc... Şi totuşi, nu ştiu, dar mi se pare că te-am mai văzut odată pe undeva.... Sfântă Madonna, acuma îmi dau eu seama!... D-ta eşti...

— Egizio Ettore, cel mai temut brigand al Corsicei — i-am răspuns eu, sărind în odaie.

Lydia se împletici, căzu pe un scaun şi-şi întinse mâinile implorător. Pe semne că era încredinţată că mă cumpăraseră Catechinii, ca să le fiu unealtă.

Dându-mi teamă de teama fetei, m'am aplecat peste ea şi i-am şoptit:

— Nu-ţi fie frică, frumoasă Lydia, căci vin ca prieten, spre a te preveni, atât pe d-ta, cât şi pe tatăl şi fratele d-tale, despre o mare nenorocire, care vă pândeşte. Nu mai pierde nicio clipă şi deşteaptă-l pe primar, pe fratele d-tale, deşteaptă pe toţi servitorii, căci între timp eu trebuie să alerg din casă în casă, din colibă în colibă, spre a-i trezi pe sătenі.

Lydia se ridică încet de pe scaun. Ea se uită cercetător în ochii mei. Deodată, apoi, îmi întinse amândouă mâinile, şi cu glas sigur, hotărât, îmi zise:

— Iţi dau crezare, Egizio Ettore! D-ta nu poţi fi trădător, buzele d-tale nu pot rosti minciuni.... Ai venit să mă prevesteşti, despre o primejdie ce mă pândeşte... Iţi mulţumesc din suflet... Dealtfel, fii încredinţat că tata te va răsplăti... Acuma însă, te rog însoţeşte-mă până la el, căci s'a culcat, atât el, cât şi fratele meu....

Cu aceste cuvinte Lydia mi-o luă înainte şi în curând ajunserăm în faţa unei uşi, în care bătând, fata strigă:

— Scoală-te, tată, căci vin Catechinii!

Nu trecu mult și toată lumea fu adunată în odaia cea mare a casei: Primarul, fiul său, Lydia, eu și toată servitorimea.

Atunci îi istorisii primarului, tot ceeace auzisem în pădure și că Emanuele Catechino se apropia de sat în fruntea a vreo douăsute de oameni din Vignalella. Firește că n'am uitat să-i spun bătrânului nici care era josnicul plan al ticălosului.

Am încheiat, arătându-i că nu va trece un sfert de ceas și Emanuele va fi acolo, cu oamenii săi.

Primarul rămase încremenit. Apoi, își duse mâinile la capu-i încărunțit și strigă cu desnădejde:

— Dumnezeule, ce nenorocire! Și eu.... numai eu am fost acela, care am deslănțuit prăpădul asupra acestui sat, care-mi este atât de drag!.... Dar nu, asta nu se va întâmpla! Mă voiu duce eu însumi în întâmpinarea dușmanului, îmi voi oferi pieptul gloanțelor Catechinilor, căci mai bine să pier ucis de ei decât ca o singură colibă din Fontanella să cadă pradă flacărilor.

— Nu, tată, nu vei face asta! — strigă atunci și Ovidio. — Nu tu să te jertfești Catechinilor, ci eu.... Vreau să văd, dacă Emanuele va fi într'adevăr atât de laș, încât să refuze de a se bate cu mine în duel! Iute Lydia, dă-mi pușca, dă-mi sabia! Plec!

— Veți rămâne... veți rămâne toți aici! — exclamă Lydia, cu multă hotărâre. — Cum, mai aveți timp un sfert de ceas și vreți să vă predați dușmanilor voștri de moarte? Sunt curioasă să văd, dacă nu ne vom putea împotrivi cu succes unei bande de lași!

— Ai vorbit cum trebuie, frumoasă Lydia! — i-am zis eu atunci, întinzându-i mâna. — De aceeași părere sunt și eu. De ce să te predai, când mai ai vreme să scapi?.... Nu mai pierde timpul, primarule, ci trimite-ți toți servitorii să bată la fiecare ușă din sat și să spună că toți bărbații cari sunt în stare să țină o armă în mână, să se adune

în faţa casei d-tale... Pompierii să pregătească sacalele cu apă, pentru a putea interveni îndată, unde s'ar da foc vreunei case... Femeile, copiii şi toţi aceia cari nu pot lua parte la luptă, să se adune în biserică.... Biserica este bine clădită şi cred că nu va putea fi luată cu uşurinţă.

In vremea aceasta primarul îşi revenise în fire.

— Sfatul d-tale e bun — zise el. — Totuşi, oamenii din Vignalella au un mare avantaj faţă de noi. Ştii şi d-ta că noi, cei din Fontanella, am fost întotdeauna oameni paşnici, aşa că în tot satul se găsesc foarte puţine arme.

Potrivnicii noştri, în schimb, sunt înarmaţi până în dinţi.

— Dacă astfel stau lucrurile — strigai eu — atunci vom avea de dat o luptă grea. Asta nu însemnează însă, că trebuie să desnădăjduim. Dă ordine, deci, ca toată lumea să se adune la biserică, chiar şi aceia cari sunt în stare să ţină o armă în mână.

— Dar atunci Fontanella va pieri în flacări! — strigă primarul, disperat.

— Asta nu se va întâmpla — am răspuns eu — dacă ne vom pune pe lucru şi nu vom sta cu mâinile în sân. Inainte, deci, să nu mai pierdem vremea în zadar. In cinci minute toată lumea să fie adunată în biserică.

Servitorii se repeziră pe uşă afară, străbătură tot satul şi în curând întreaga Fontanella ştia că vin cei din Vignalella. Femeile începuseră să se bocească, copiii să plângă, bărbaţii priveau desnădăjduiţi înaintea lor, toţi alergau însă în spre biserică, fiecare luându-şi din casă ce aveau mai de preţ.

Părintele Benvenuto, bătrânul preot al satului, venise şi el şi căuta să-i încurajeze pe cei slabi, să mângâie femeile, în vreme ce eu luai bărbaţii de oparte, spre a le împărtăşi planul meu.

Acesta era foarte simplu: Aveam de gând să-l las pe Emanuele cu cei cincizeci de oameni, cari îl

întovărășeau, să ajungă până în apropierea bisericii, din dosul căreia apoi să-i atac pe la spate, cu oamenii din Fontanella, să-i pun pe fugă și să trec eu la atac.

Pe Lydia am luat-o de oparte și i-am spus un mijloc, care ne mai putea scăpa în ultimul moment de desnădejde.

Ea se uită la mine nedumerită. După o clipă de chibzuință, însă, un zâmbet i se înfiripă în jurul buzelor, îmi întinse mâna și-mi zise:

— Ești un om și jumătate, Egizio Ettore... orice s'ar întâmpla, ai încredere în mine!

Și după ce rosti aceste cuvinte, dispăru în dosul unei uși, care dădea la scara ce ducea în clopotnița bisericii.

Primarul le porunci sătenilor să stingă lumina în toate casele, pentru ca satul să pară cufundat în somn. In chipul acesta Emanuele putea crede că drăcescul său plan va isbuti și că va putea ucide locuitorii, fără nicio împotrivire.

Eu însumi mă așezai în ușa bisericii și pândii. Urechea mea obișnuită cu pânda îi auzi îndată și după felul zgomotelor am înțeles că cele două ieșiri din sat au și fost ocupate. Peste câteva minute Emanuele, cu cei cincizeci de oameni ai săi trebuia să se îvească în piață.

Eram încredințat că atacul va începe cu casa primarului, dealtfel pe asta se și rezema planul meu.

Eu n'aveam la îndemână, decât treizeci de oameni cu puști, printre cari cele mai multe erau vechi flinte, cari se încărcau greu.

Eu însumi aveam puşca mea cu două țevi.

La stânga mea se găsea primarul, la dreapta Ovidio, fiul său.

Deodată, oamenii din Vignalella se iviră, strecurându-se cu băgare de seamă, de-alungul zidurilor și într'adevăr, ei se îndreptară mai întâi în spre casa lui Salla.

Am fost silit să-l reţiu pe primar cu toată pu terea, deoarece bătrânul vroia să alerge înaintea ticăloşilor. Eu, însă, aveam interes să-i las pe a gresori să înainteze până la un anumit punct.

Bărbaţii erau aşezaţi în umbra zidurilor bise ricii şi stăteau cu armele gata să tragă.

In timpul acesta Emanuele cu oamenii săi ajun seseră la fântâna care se găsea între biserică şi casa lui Salla.

In clipa în care eu mă pregăteam să comand: „Foc!" luna ieşi de printre nori şi Emanuele des coperi rândurile trăgătorilor mei. Un strigăt de uimire îi ieşi din piept.

Detunăturile puştilor noastre făcură un zgomot infernal. Surprins, mi-am tras glontele, însă prea iute şi n'am nimerit decât pălăria de pe capul lui Emanuele. Al doilea glonte, culcă la pământ pe un servitor cu trup de uriaş, care se găsea lângă ticălos. Emanuele, însă, rămăsese în viaţă.

In noapte răsuna ecoul strigătelor Catechinilor şi al Sallilor, al oamenilor din Vignalella şi Fonta nella. Din ambele tabere se lupta cu îndârjire săl batică, peste tot auzindu-se gemetele răniţilor. În învălmăşagul luptei îl căutam pe Emanuele, căci îmi ziceam că dacă acesta ar fi fost făcut nevă tămător, curajul şi avântul oamenilor din Vigna lella ar scădea simţitor.

Dar ticălosul ştiu să fugă din calea mea.

Situaţia noastră nu era rea. Ne apropiasem de duşman atât de mult, încât acesta nu se mai putea folosi de armele de foc pe cari le avea. Vajnicii săteni din Fontanella porniră la atac cu patul puş tilor, cu ciomege şi culcară la pământ numeroşi luptători din satul vecin.

Cereţi mâine fascicola 65-a tuturor chioşcuri lor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 3

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 3

Deodată auzii trei fluerături stridente. Uitându-mă în jurul meu, am băgat de seamă că fluerăturile acestea veneau dela Emanuele. Auzind semnalul acesta m'a cuprins o presimțire rea.

Și nu m'am înșelat. Din toate părțile năvăliră deodată zeci de oameni din Vignalella. Erau țăranii, pe cari Emanuele îi lăsase la marginile satului și cari alergau acuma în ajutorul tovarășilor lor strâmtorați.

Numărului copleșitor al dușmanului nu ne mai puteam împotrivi. Atunci hotărîi să mă folosesc de cel din urmă mijloc desnădăjduit, care ne mai rămăsese. Eram sigur de isbânda planului meu și deaceea le dădui oamenilor din Fontanella un semnal, asupra căruia mă înțelesesem cu ei mai dinainte și în urma căruia trebuiau să se retragă cât mai iute cu putință, în biserică.

Ei se supuseră și în curând dușmanul avu înaintea sa o priveliște, care-l ului, atât era de neașteptată. Fontanellii făcură stânga împrejur și începură să alerge desnădăjduiți în spre ușa cea mare a bisericii.

— I-am pus pe fugă! — strigă atunci Emanuele triumfător... Lașii, nemernicii!... După ei... în propria lor biserică!....

— Iute.... iute... intrați în biserică! — le strigai eu lui Ovidio și tatălui său, pe cari îi mai găsii încăerați cu dușmanul și venii la timp în ajutorul primarului, care fusese luat de piept de un servitor din satul vecin, care se pregătea să-l trântească la pământ.

O lovitură a sabiei mele îl lungi la pământ pe servitor. Bătrânul primar se clătină și căzu în brațele mele. Sângele îi curgea șiroaie dintr'o rană, pe care o avea la gât.

— Ești rănit? — îl întrebai eu.

— Nu-i nimic! O mică rană, care n'a atins

decât muşchii! — îmi răspunse el — să nu pierdem vremea... Inainte... Să intrăm în biserică!

Ovidio îşi sprijini părintele de cealaltă parte şi amândoi pornirăm cu el în spre biserică.

Deodată, mai înainte de a fi atins pragul bisericii, Ovidio se împiedică şi mai înainte de a se putea ridica dela pământ, Emanuele se aruncă asupra lui, îl prinse de gât şi-l smuci înapoi.

O clipă am şovăit, neştiind dacă să alerg în ajutorul lui Ovidio, sau să-l apăr pe primar. Până în cele din urmă, însă, hotărâi să rămân lângă bătrân.

Văzând că primarului îi fug picioarele de sub el, l-am luat în braţe şi aşa l-am dus până sub acoperişul îngust al bisericii. Acolo, însă, puterile refuzară să mă mai slujească, deoarece luptasem ca un leu.

* *

Cei din Vignalella, peste o sută la număr, ne urmăriră neîncetat şi acuma nu ne mai despărţeau de ei, decât numai treptele din faţa uşii bisericii. Dacă reuşeau să ia scara cu asalt, atunci eram

pierduți, deoarece ușa bisericii nu era prea tare și deci nu ar fi putut opune nicio piedică.

In timpul acesta îl văzui pe Ovidio luptându-se cu Emanuele, corp la corp. Lupta era desnădăjduită. Emanuele încercă să-și scoată și pumnalul dela brâu. Din fericire însă, Ovidio prinsese bine mâna potrivnicului său, așa că acesta nu isbuti să-și scoată pumnalul.

Locul era negru de oameni în jurul treptelor bisericii. Cei din Vignalella se adunaseră acolo, privind nehotărâți la lupta dintre Ovidio și Emanuele, neștiind dacă să atace biserica, sau nu.

In timpul acesta însă mi-am adus aminte că Emanuele le spusese oamenilor săi, să-i lase pe Salli în seama lui și am înțeles atunci că acesta era motivul, pentru care nimeni nu sărea în ajutorul fiului primarului din Vignalella.

Deodată auzii un sgomot înăbușit... și-l văzui pe Ovidio căzând la pământ. Emanuele se repezi peste el și-i puse genunchii în piept. In clipa următoare apoi, își smulse pumnalul dela brâu, îl ridică și urlă, cu o voce care nu se putea să n'ajungă până la urechea părintelui nenorocitului Ovidio:

— Privește aici, Salla, spre a vedea cum sfârșește fiul tău în mâinile mele!... La fel vei pătimi și tu și fiica ta și toți aceia, cari s'au adunat în jurul tău.

Nu mai aveam decât câteva clipe, dacă voiam să salvez viața lui Ovidio. Fără să șovăi, mi-am dus pușca la ochi și am apăsat pe trăgaci.... Dar... pentru întâia oară de când țin pușca în mână, arma refuză să mă servească... Pe semne că se stricase în timpul luptei.

Și atunci... atunci zării lama pumnalului lui Emanuele căzând pe pieptul lui Ovidio.... dar, încă nu-l atinsese, când....

Oare zeii se amestecaseră și ei în lupta dintre Ovidio și Emanuele, ca în antichitate? Ce se

petrecea oare acolo sus, deasupra capetelor oamenilor?....

Ceva groaznic, ceva mare, ceva ca un nor de fier sau de aramă, străbătu aerul cu o iuțeală uluitoare.... O bubuitură surdă, un strigăt de groază ieșit din sute de piepturi, apoi.... o tăcere mormântală....

Cei din Fontanella năvăliră afară din biserică, înbulzindu-se îngroziți pe trepte. Ei se uitau încremeniți la massa de aramă, care căzuse din biserică și sub care se mișcau, se sbăteau, se frământau mâini, picioare, capete omenești... După aceea, un singur strigăt se desprinse de pe buzele tuturor:

— Clopotul.... Clopotul din Fontanella s'a prăbușit.... Fii binecuvântată, Madonna del Pesi!

Toată lumea căzu în genunchi, iar în mijlocul mulțimii, părintele Benvenuto își ridică mâinile în spre cer și rosti, de zece ori în șir următoarele cuvinte:

— Fii binecuvântată Madonna del Pesi!

Eu însă știam mai mult, decât ceilalți, eu o cunoșteam pe fecioara, care-i salvase pe toți dela o moarte sigură.... nu era Sfânta Fecioară, ci una pământească, muritoare. Iar acela, care hotărâse acest desnodământ, fusesem eu, căci eu o trimisesem pe Lydia în clopotnița bisericii. Îi spusesem să aștepte liniștită acolo, până când oamenii lui Emanuele se vor strâmtora atât de tare, încât vom fi nevoiți să ne retragem în biserică. Dându-i un cuțit în mână, i-am mai spus Lydiei:

— In clipa supremă vei tăia odgonul, care ține clopotul.

Lydia făcuse întocmai, după cum spusesem eu. In clipa hotărâtoare tăiase odgonul și clopotul, luând cu sine bârna pe care era întărit, căzuse vâjâind în mijlocul oamenilor din Vignalella.

Firește însă că Lydia nu știa un lucru, nu și-l putea închipui — aceasta era credința mea cel pu-

ţin, atunci — nu ştia că şi fratele său se găsea în mijlocul duşmanului şi că clopotul, care urma să-i salveze pe ceilalţi, trebuia să-l ucidă pe fratele său.

Răniţi erau foarte puţini. Cei mai mulţi fuseseră striviţi cu desăvârşire de marea greutatea a clopotului. Aceia însă, cari tot mai dădeau semne de viaţă, fură transportaţi iute în clădirea primăriei, unde li se dădură primele îngrijiri. Acuma mai trebuia însă să fie mişcat din loc şi clopotul, căci nu se putea şti, dacă nu se mai găseşte cineva şi sub el. In acest scop fură aduşi doisprezece cai, cu ajutorul cărora treaba fu făcută.

Intre timp Lydia coborâse şi ea din clopotniţă şi o simţii lângă mine, căci mă apucă de mână.

— Am lucrat bine? — mă întrebă ea în şoaptă, privindu-mă cu înfrigurare.

Dar unde este tata? — urmă ea apoi, cu voce tremurândă. — Nădăjduiesc că nu e rănit?

— Puţin, fără însemnătate! — i-am răspuns eu.

— Şi fratele meu?

Tăcui! Ce aş fi putut oare să-i răspund? Trupul lui trebuia să fie o grămadă sângerândă, de carne şi oase.

— Lydia — i-am spus eu, în cele din urmă, adânc mişcat. — Pregăteşte-te pentru orice lovitură a soartei....

— Dumnezeule, ce-mi va fi dat să aud? — strigă frumoasa fată, făcând îngrozită un pas înapoi. — Eu să fi fost aceea, care l-a ucis pe Ovidio?!.... Nu, nu se poate!... Emanuele mi l-a răpit...

— Mai rău decât asta, Lydia.... Clopotul l-a îngropat sub el! Nu spune însă nimic, nu plânge...

Dar deodată, Lydia căzu în genunchi, cu un ţipăt înfiorător.

— Aşa dar, eu însă-mi... eu însă-mi... — strigă ea, cu desnădejde...

Dar Lydia nu rămase în prada sbuciumului ce o cuprinse, decât numai câteva clipe. Pe urmă se

îndreptă şi strigă, cu o voce care-mi îngheţă sângele în vine.

— Vino, Egizio Ettore să căutăm morţii!.... Nu-i aşa că Emanuele a murit?.... Emanuele nu mai este printre cei vii... Spune-mi, te rog spune-mi!.. Din gura d-tale vreau să aud că vendetta mea este împlinită!... Ei bine, atunci mă va ierta, chiar şi bunul meu frate, Ovidio!

Vă daţi seama, domnii mei, cât de înrădăcinată era setea de răzbunare în sufletul acestei fete, pé care moartea aceluia care o trădase, o mângâia de moartea propriului său frate.

Intre timp oamenii aduseră făclii la faţa locului. Lydia smulse o făclie din mâna unui sătean şi la lumina roşiatică a acesteia, începurăm să căutăm pe mortul atât de drag ei.

In curând ajunserăm la locul, unde căzuse clopotul. Acolo văzurăm o grămadă de morţi şi de răniţi. Eu dădui la oparte, câteva cadavre. Deodată auzii un geamăt. Sângele îmi îngheţă în vine, părul mi se făcu măciucă în cap, căci mi se păruse că am auzit cel din urmă horcăit al lui Ovidio.

Pe semne că şi Lydia fusese impresionată de acest geamăt, deoarece în clipa următoare se clătină şi arătă în spre doi oameni, cari zăceau unul peste altul. Era un mort şi un viu. Mortul era Emanuele Catechino, cel viu Ovidio Salla.

Timp de câteva minute, Lydia rămase încremenită. Pe urmă, însă, un ţipăt cumplit îi ieşi din piept.

Dar mâinile sale nu se îndreptară în spre Ovidio, spre a-l ridica de sub cadavru, ci se înfipseră în umerii acestuia şi cu o putere uriaşă întoarse în spre sine chipul mortului şi privi la el, cu ochii aprinşi, înspăimântători.

Dar chipul lui Emanuele era de nerecunoscut. Dealtfel şi restul trupului era numai o grămadă de carne sângerândă. Ticălosul îşi găsise o moarte după cum meritase.

— Vendetta! — murmură Lydia, încet. — Vendetta este împlinită!...

E mort!... Primarul din Vignalella e mort... fiul său e mort și el!... Noi însă, noi trăim!... Ha, ha, ha, femei din Fontanella... să intonăm un cântec... cântecul împlinirii vendettei!

Câteva fete se repeziră prin case. Se înapoiară însă îndată, în mâini cu mandoline și ghitare și se așezară în jurul Lydiei.

O liniște mormântală se făcu deodată în jurul bisericii. Apoi se auziră acordurile mandolinelor, iar pe urmă glasul plin, melodios al Lydiei.

Cântecul era un fel de imn de slavă a pedepsirii sângeroase a acelora, cari își călcau cuvântul.

Într'un târziu cântecul amuți. Mandolina căzu din mâinile Lydiei, coardele plesniră, odată cu ea din urmă atingere pătimașe a degetelor. Și deodată Lydia începu să plângă, de credeai că i se va rupe inima, iar în clipa următoare se repezi la Ovidio și-l cuprinse în brațe, strigând printre lacrimi:

— Frate, scumpe frate, cât de mult te iubesc! Ce fericită sunt că trăiești, că-ți pot strânge mâna și ție și tatălui nostru! Acuma vom fi lăsați în pace, sufletele noastre vor fi liniștite, pacea se va lăsa peste Fontanella!

— Și cui trebuie să-i fim recunoscători pentru pace? — zise atunci primarul Fontanellei, uitându-se la mine. — Cine ne-a scăpat pe toți? Omul, pe care-l aveți în fața voastră! Mulțumită lui am scăpat cu toții dela o moarte cumplită. Toată Corsica poate să-l blesteme, să-l urmărească, Fontanella însă îi stă deschisă oricând, fiecare casă fiind gata să-l adăpostească cu dragă inimă în caz de primejdie. Trăiască Egizio Ettore!

— Trăiască! — strigară atunci toți cei de față și într'o clipă am fost înconjurat din toate părțile. Încercai eu să scap, dar mai multe brațe vânjoase mă și înșfăcară și cât ai clipi din ochi, fui luat pe

sus și dus astfel, ca un învingător, până la primărie.

Și noaptea de groază se transformă într'o noapte de bucurie. La primărie fui înconjurat de toți fiii Fontanellei, cari îmi jurară credință. Ei îmi făgăduiră încă să vegheze asupra vieții mele și primarul rosti următoarele cuvinte:

— Egizio Ettore, tu ai vegheat la căpătâiul nostru, pe când dormeam și noi vom face acelaș lucru, când tu te vei odihni. Tu te-ai ridicat cu arma în mână, când am fost amenințați de un dușman covârșitor, deaceea și noi vom fi alături de tine, când vei fi împresurat de urmăritorii tăi. Tu ne-ai salvat averea, casele, biserica, tot ceeace ne era drag și deaceea, de astăzi înainte să-ți ascunzi aici, în Fontanella, ceeace vrei ca lumea să nu vadă. Tu ai scăpat dela pieire nu numai familia mea, ci și pe toți locuitorii acestui sat și deaccea mă oblig să-i adăpestesc și pe toți prietenii tăi, dacă va fi nevoie. Până acuma ai colindat fără căpătâi, prin munți, rezemându-ți capul de o stâncă tare, când erai obosit; de astăzi înainte nu vei mai fi nevoit să faci aceasta, căci în Fontanella toate ușile îți sunt deschise. Nimeni nu te va întreba de unde vii, unde te duci, ci te vei putea plimba liber prin sat. Iar când îți va fi foame, masa te va aștepta pusă, la orice oră din zi și din noapte și când vei fi însetat, în fiecare casă vei găsi o cană cu vin pregătită pentru tine, iar de vei fi bolnav, femeile și fetele noastre te vor îngriji. Și dacă, Doamne ferește, urmăritorii tăi tot vor isbuti să pună mâna pe tine, atunci mă voiu duce la președintele republicei și eu, primarul din Fontanella, voi cere să fii grațiat.

Și după ce primarul Fontanellei îmi vorbi astfel, uralele reîncepură, poporul jurând să împlinească întocmai cele făgăduite de mai marele lor.

De atunci intru și ies când vreau din Fontanella. Când singurătatea începe să mă apese, în creerul

munților, cobor în vale, în satul meu, unde oamenii mă întâmpină cu strigăte de bucurie și unde mă pot odihni fără teamă, într'o odaie a mea din casa primarului. Lydia îmi cântă cele mai frumoase cântece ale sale, Ovidio îmi spune ce se mai petrece prin lume, iar primarul îmi oferă din tutunul lui cel mai bun. Când mă culc, alții veghează asuprea mea și chiar și jandarmul din Fontanella îmi este prieten. Și el, ca și toți ceilalți, știe că pe capul meu este pus un mare premiu, dar nimeni nu se gândește să-l câștige.

Dumineca trecută mă cuprinse ciudatul gând să mă spovedesc. Părintele Benvenuto m'a primit cu blândețe și mi-a ascultat spovedania.. Atunci începui să plâng ca un copil, dar bunul preot se uită la mine zâmbind și urmă:

— Cine plânge nu poate avea un suflet stricat, căci numai oamenii buni la inimă știu să plângă.

Mă simțean renăscut, când am vrut să părăsesc biserica, dar părintele Benvenuto mă opri, zicându-mi:

— Mai stai puțin, căci vreau să-ți arăt ceva.

Cu aceste cuvinte mă pofti să-l urmez și o luă înainte, pe scara ce urca la clopotniță. Clopotul fusese ridicat iarăș la locul lui, îndată după noaptea aceea de pomină și ca o adevărată minune, nu se alesese nici măcar cu o singură crăpătură, din prăbușirea de atunci..

Preotul îmi arătă un anumit loc de pe cămașa clopotului și când mă apropiai mai mult, am văzut că acolo erau săpate câteva cuvinte în aramă:

„Lui Egizio Ettore, salvatorului Fontanellei, voi suna de astăzi înainte!"

CAP. 58

Patru tovarăşi credincioşi.

Egizio Ettore tăcu.. Povestirea lui îi mişcase adânc pe toţi.. Ceeace-i înduioşă mai mult pe tinerii francezi, nu era lupta sălbatică, ce se dăduse în Fontanella.. Nu, lacrimile lor isvorâseră la gândul că pribeagul îşi găsise un cămin, unde să se adăpostească.. Letiţia îşi încolăci braţele în jurul gâtului iubitului ei, îl privi cu ochii plini de lacrimi şi exclamă, cu voce tremurândă:

— Bine-cuvântaţi fie oamenii din Fontanella. Să dea Domnul ca acel clopot din turnul Fontanellei să sune încă multă vreme spre binele şi fericirea ta!

— Acuma ştiţi — urmă Egizio Ettore — unde mă voi duce de aici. Letiţia şi cu mine, vom porni în spre Fontanella. Te voiu conduce acolo pe poteci ascunse, iubito, şi sătenii te vor primi cu braţele deschise şi cu dragă inimă..

Adună-ţi deci iute ce ai mai de preţ, căci te voi duce la Lydia Salla, care-ţi va fi o prietenă credincioasă.

Iar dv. dragi prieteni — zise Egizio Ettore, adresându-se celor trei francezi — dv.. vă mulţumesc din suflet, pentru tot ceeace aţi făcut pentru mine. Rămâneţi cu bine şi....

— Stai, Egizio Ettore — îl întrerupse atunci Aristide de Lamotier — căci drumurile noastre nu se vor despărţi atât de iute, după cum crezi tu. Mi-ai devenit drag, Egizio Ettore şi o încredere oarbă a încolţit în inima mea pentru tine. Ingădue-mi să mai rămân în apropierea ta.. In situaţia în care te găseşti, se poate să ai nevoie de un tovarăş credincios.. Fă-mă aghiotantul, fă-mă ofiţerul tău, dacă vrei, căci un om ca Egizio Ettore nu poate rămâne multă vreme singur. Prevăd că va veni ziua, în care vei ajunge căpitanul unei mari bande, din care fiecare membru îţi va fi un tovarăş credincios şi eu

am un dor în suflet, pe care numai tu mi-l poţi îndeplini, Egizio Ettore. Imi dai voie să-ţi spun care este acest dor?

— Vorbeşte, Aristide de Lamotier! Cu ce îţi pot fi de folos?

O uşoară roşeaţă împurpură obrajii tânărului conte. El aruncă o privire scurtă asupra Letiţiei, apoi urmă:

— Iubesc o femee, care însă este a altuia şi de care acesta nu va voi să se despartă niciodată de bunăvoie. Ei bine, Egizio Ettore, te voi sluji cre-

dincios şi drept răsplată nu-ţi cer altceva, decât să mă ajuţi ca această femee să fie a mea. Vrei să-ţi spun numele ei?

— Nu este nevoie! — răspunse brigandul. — Cunosc numele aceleia, care ţi-e dragă, Aristide de Lamotier.

Tânărul conte îngălbeni. Brigandul îl luă însă de braţ şi apropiindu-se de el, îi şopti la ureche:

— Lady Mignon Milton!

— Omule — exclamă Aristide — dar cine eşti d-ta de cunoşti tainele altora?... Cum este cu putinţă ca d-ta, Egizio Ettore, omul care îşi trăeşte zilele prin munţi şi prin păduri să cunoşti gingaşul secret al inimii mele?

— Cum să nu-l cunosc, când la Bastia eu însumi am rânduit lucrurile astfel, ca să te întâlneşti cu iubita inimii d-tale?... Eu am fost pescarul misterios, Marino Falieri, servitorul spaniol, care ţi-a adus cartea de rugăciuni şi tot eu am apărut îmbrăcat ca un călugăr în faţa alesei inimii d-tale, spre a o feri de mânia soţului ei gelos.

— Ah, acuma înţeleg totul! — exclamă contele de Lamotier. — Dă-mi mâna d-tale, Egizio Ettore! Acuma pot spune că ceeace am făcut în noaptea aceasta pentru d-ta, nu însemnează, decât răsplătirea unei foarte mici părţi din datoria pe care o am faţă de d-ta.

Deaceea, îngăduе-mi să rămân lângă d-ta, să te slujesc credincios.

— Bine, rămâi — răspunse Egizio Ettore. — Aş vrea însă să nu te căieşti niciodată de hotărârea, pe care ai luat-o.

— Dar nici pe mine să nu mă alungi, de lângă d-ta! — strigă şi baronul Lamberg — şi după cum îl vei putea ajuta pe Aristide, tot astfel îmi vei putea îndeplini şi dorinţa inimii mele.

Trebuie s'o revăd pe sărmana Mariana! Un glas ascuns îmi şopteşte că n'am voie să părăsesc Corsica, mai înainte de a o mai fi văzut odată.

— Eu — zise atunci şi căpitanul Neuville, întinzând mâna brigandului — eu n'am nicio dorinţă de împlinit. Te-am văzut luptând însă eri, unul împotriva a opt sute şi deaceea, lasă-mă să rămân în jurul d-tale, brav prieten, căci lupta de ieri este aventura cea mai interesantă, pe care o poate trăi vreun gentleman.

Iată mâna mea, Egizio Ettore! De astăzi înainte sunt al d-tale!

Trei mâini se întinseră în spre brigandul, care le strânse, șoväind:

— Dragii mei — zise Egizio Ettore — gândiți-vă bine ce faceți! Credința dv. este poate că vă prindeți într'o aventură interesantă! Dar acela care mi se alătură trebuie să fie pregătit bine. Moartea ne va fi un însoțitor nedespărțit, în fiecare clipă ne va amenința închisoarea și nu uitați că nu toate romanele se sfârșesc frumos.

Totuș, dacă vreți să mă urmați, la viață și la moarte, la bucurie și la durere, atunci jurați-mi că-mi veți rămâne credincioși, că vă veți supune orbește tuturor poruncilor mele și că sunteți gata să recunoașteți în mine pe căpitanul vostru.

Trei voci strigară atunci, ca ieșind dintr'un singur piept:

— Trăiască Egizio Ettore, căpitanul nostru, vom merge cu el la moarte, cu el în fericire și durere!

— Imi dați voie să vă rog de a mă primi și pe mine în această asociație? — se mai auzi deodată o voce smerită. — La urma urmelor cred că chiar și în lagărul unor briganzi se va găsi ceva de lucru pentru mine...

— Cum, Tric-Trac — exclamă Egizio Ettore, râzând — și d-ta ai prins gust de viața de brigand?

— Dacă stăpânul prinde, de ce n'ar face acelaș lucru și servitorul?

— Dă-mi mâna, Tric-Trac — spuse Egizio Ettore — căci și tu faci parte din prietenii mei.

Și acuma e timpul să părăsim casa aceasta... Iute, Letiția, adună-ți lucrurile și vezi nu uita de ceeace am ascuns în pivniță.

Iar dv. domnii mei, bine-voiți să vă încălecați caii, în vreme ce Tric-Trac va avea bună-voința să scoată din grajd și cei doi catâri, cari sunt pregătiți pentru mine și Letiția.

Peste câteva clipe toată casa era în fierbere. Letiția se mărgini să-și ia numai lucrurile de cari avea strictă nevoie, iar Tric-Trac scoase din grajd caii

celor trei parizieni, precum și calării lui Egizio și Letiției.

— E gata totul, Tric-Trac? — întrebă Aristide de Lamotier.

— Gata, domnule conte! — răspunse Tric-Trac. — Viața cea nouă poate începe...

CAP. 59

Isgonit din sânul Bisericii

De o săptămână Fontanella era în plină fierbere de bucurie, căci eroul său, idolul său, se găsea acolo. Egizio Ettore sosise în sat și ca în totdeauna, locuitorii îl primiseră cu dragă inimă și cu toate că de data aceasta nu mai venise singur, ci cu mai mulți însoțitori, sătenii găsiră iute adăpost pentru toată lumea, găzduindu-i pe toți, cât se poate mai bine.

Casa primarului Salla îi fu îndată deschisă brigandului și în vreme ce, cei trei francezi: contele de Lamotier, baronul Lamberg și căpitanul Neuville, traseră la han, împreună cu vrednicul Tric-Trac, primarul nici nu vru să audă ca Egizio Ettore să fie găzduit altundeva, decât în casa sa.

Letiția trebui să primească să fie adăpostită în odaia Lydiei, iar brigandul împărți cu Ovidio camera acestuia.

In bucătăria primarului Fontanellei se cocea, se gătea și toată casa mirosea a mâncăruri gustoase, iar bătrânul Salla coborî el însuș în pivniță, spre a da cep butoiului cu cel mai bun vin.

Cereți mâine fascicola 66-a tuturor chiocșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I. Calea Victoriei 5

Primarul tocmai ieșea din pivniță, în brațe cu patru sticle mari de vin, când se întâlni cu Egizio Ettore, care-i zise:

— Aș vrea să-ți vorbesc ceva, domnule primar. Ai timp să-mi jertfești câteva minute?

— Dar mai încape vorbă!... Spune-mi, care-ți este dorința și fii încredințat că este împlinită mai dinainte, firește, dacă împlinirea ei stă în puterile mele.

Ingădue-mi numai să pun sticlele acestea pe masă. Intră te rog, în odaia mea de lucru.

Ettore intră în odaia arătată, care, ca toate încăperile bătrânului Salla era aranjată cu acea notă de bună stare, care corespundea bogăției primarului din Fontanella.

Egizio Ettore se apropie de fereastră, și privi în stradă. Acolo se adunaseră ca la vreo sută de bărbați, femei și copii, cari strigau: „Eviva Egizio Ettore", în vreme ce oamenii își fluturau pălăriile, iar fetele din Fontanella se uitau cu priviri aprinse la frumosul brigand.

— Vă mulțumesc, dragii mei, — le zise brigandul deschizând fereastra. — Vă rog însă, duceți-vă acasă, căci îmi ajunge că m-ați asigurat odată, că voi găsi întotdeauna în satul vostru un adăpost. Duceți-vă, dragii mei și fiți încredințați că Egizio Ettore vă iubește din toată inima.

Mulțimea mai isbucni odată în urale, după aceea se împrăștie în liniște.

In aceiaș clipă primarul intră în odaie și strigă:

— Acuma sunt al d-tale, Egizio Ettore. Cu ce-ți pot fi de folos? Sunt prietenul d-tale, o știi prea bine, așa că nu trebuie să șovăi să-mi desvălui păsul inimii d-tale.

— Eu nu-ți cer nimic, prietene Salla, eu te rog — răspunse brigandul. — N'am venit aici, pentru a sta la d-ta, deoarece știi prea bine că șederea mea în satul vostru nu este cu putință, fiindcă

pentru nimic în lume n'aș vrea să vă dau de lucru cu poliția.

Viu la d-ta, când sunt obosit și flămând, mănânc ce-mi oferi cu atâta dragă inimă și mă odihnesc în odaia ce-mi pui la dispoziție, dar de stat în satul acesta, nu voi sta niciodată. Locul meu e piscul Fontanellei, când ici, când colo, peste tot și nicăeri.

Dar ți-am făcut cunoștință cu Letiția mea amice Salla, și ți-am spus că fata aceasta îmi este mai dragă decât sufletul din mine.

Ca și mine, nici Letiția n'are un cămin, un căpătâi. Firea ei slabă, însă, nu poate îndura hoinăreala prin ploaie, vânt și viscol, ea nu este făcută spre a-și rezema capul pe o piatră, ca mine, când vrea să se odihnească. Deaceea, te rog ia-o în casa d-tale, dă-i un adăpost și sunt încredințat că în apropierea bunei d-tale Lydia, iubita mea se va simți mai bine decât oriunde.

— Și pentru atâta lucru, atâta vorbărie, Egizio Ettore? — făcu primarul. — Dar e dela sine înțeles că Letiția d-tale va rămâne aici și-ți jur că-mi va fi dragă ca și propria mea copilă, că o voiu apăra, ca și pe copilul meu și oricând îți va fi dor de ea, vino aici și te vei încredința că iubitei d-tale nu-i lipsește nimic.

— De asta nu mă îndoiesc câtuș de puțin și-ți mulțumesc din toată inima. Acuma însă, aș mai avea o întrebare.

O veche și fierbinte dorință a mea este să mă cunun cu Letiția. Ne iubim, dar dragostea mea pentru ea este prea curată, pentru a mă gândi să fac din ea ibovnica mea... Aș dori deci s'o fac soția mea, încredințată mie de un preot, și deaceea voiam să te întreb dacă nu s'ar putea face asta acuma și aici... Doamne, îmi dau seama că-ți cer prea mult... dar nu mă pot împotrivi acestei arzătoare dorințe și deaceea, te rog lasă-mă să-ți vorbesc deschis. Află deci că, Letiția și cu mine am hotărât

să nu fim unul al altuia, până când un preot, un slujitor al lui Dumnezeu nu ne va fi bine-cuvântat unirea. D-ta, Salla, îl cunoşti pe părintele Benvenuto... Spune-mi, te rog, crezi că el ar primi să mă cunune cu aleasa inimii mele?

Primarul rămase o clipă pe gânduri.

— Asta, dragă Egizio — zise primarul apoi, scărpinându-se după ureche — este o afacere destul de încurcată. D-ta ştii că noi toţi, cei din Fontanella, te iubim atât de mult, încât ne-am da cu dragă

inimă tot ce avem, spre a-ţi putea fi pe plac. Este însă o putere, împotriva căreia nu ne-am putea ridica, chiar dacă ar fi vorba de fericirea noastră. Puterea aceasta este Biserica. Deaceea, mă tem, Egizio Ettore, că nu vom fi în stare să-ţi îndeplinim dorinţa.

— Şi de ce nu? — întrebă brigandul, mirat. — Sau poate că nu mă socotiţi vrednic de a păşi pragul bisericii voastre?

Primarul îl luă de mână pe brigand şi-l trase lângă sine pe o canapea de piele.

— Uite ce este, amice Ettore — începu bătrânul. — D-ta ştii prea bine că pentru noi nu este în lumea aceasta nimic mai sfânt, decât voinţa Sanctităţii Sale, Papa. D-ta însuţi eşti creştin şi catolic. Spune-mi, te rog, d-ta ai face ceva, ce ar fi oprit de-a dreptul de către Sfântul Părinte dela Roma?

— Nu, firește că nu — răspunse Egizio Ettore. — Dar aici nu este vorba de Sfântul Părinte dela Roma, ci numai de legile lumeşti. Acestea m'au scos de sub scutul lor. Aceasta însă nu poate fi o pricină pentru părintele Benvenuto, să-mi refuze binecuvântarea.

— Vorbeşti de legile lumeşti?... Dar cine se gândeşte la ele? Gânditu-m'am eu oare la ele, când sufletu-mi ardea de dorul vendettei? Nu, legile lumeşti nu mă neliniştesc şi chiar dacă ar veni în faţa mea însuşi preşedintele republicei franceze şi mi-ar spune: „Nu trebuie să-l primeşti în casa d-tale pe Egizio Ettore", m'aş înclina adânc în faţa Excelenţei Şale, dar când mi-ar întoarce spatele, toate uşile casei mele ţi-ar sta iarăş larg deschise. Nu, nu mă sinchisesc de legile lumeşti, dar...

— Dar?... — repetă Egizio Ettore.

— Cred că ar fi mai bine să auzi aceasta din gura unui om, a cărui bună credinţă n'o poţi pune la îndoială — răspunse bătrânul Salla. — Nu, eu nu pot să-ţi spun cum stau lucrurile!

Dar iată că-l văd tocmai pe părintele Benvenuto trecând strada... Sfinţia Ta, poftește, te rog până înăuntru... Numai pentru câteva clipe.

Peste un minut uşa se deschise şi în pragul ei se ivi făptura impunătoare, a bătrânului preot din Fontanella.

Egizio Ettore se ridică îndată de pe canapea, se duse în întâmpinarea slujitorului lui Dumnezeu.

După aceea, bătrânul, care trecuse de optzeci de ani, spuse:

— De câte ori te văd, de atâtea ori mă bucur, și de câte ori pleci, mi se strânge inima de teamă să nu te fi văzut pentru cea din urmă oară.

— Și eu sunt întotdeauna fericit — răspunse brigandul — când pot auzi glasul părintelui Benvenuto...

— Și d-ta nici nu știi măcar, Egizio Ettore — zise atunci primarul — cât de recunoscător trebuie să-i fii Sfinției Sale, deoarece nu bănuești ce face el în clipa aceasta ,când îți strânge mâna.

— Știu! — strigă brigandul, trăgându-și iute mâna, din mâna preotului. — Ca preot, n'ar trebui să-mi întindă mâna sa curată, n'ar trebui să strângă mâna aceasta plină de sânge!

— Vai, dacă ar fi numai atât — exclamă primarul.

Apoi, întorcându-se în spre preot, urmă:

— El nu știe încă, Sfinția Ta! Spune-i d-ta, te rog!

— Tăcere, tăcere! — murmură moșneagul. — Mai are tot timpul să afle!

Și rostind aceste cuvinte, glasul îi tremură și trăda o adâncă milă.

— Sfinte Dumnezeule, dar ce să aflu?... strigă Egizio Ettore, cuprins de o groaznică bănuială.

— Ei bine, Egizio Ettore — zise părintele Benvenuto, după o scurtă pauză, — n'ai auzit încă.. că ai fost.. excomunicat?

— Excomunicat? — strigă brigandul și se împletici. — Excomunicat!... Nu, asta nu se poate, nu este cu putință!... Ca om, am păcătuit față de oameni, ca supus însă, nu m'am făcut vinovat de nicio crimă față de Biserică!

— Dar Biserica din Saint Etienne? — întrebă părintele Benvenuto cu o voce, care pătrunse adânc în sufletul brigandului. — Nenorocitule, oare nu este dovedit că biserica din Saint Etienne a ars, în urma focului pus de d-ta?

Egizio Ettore se prăbuși pe un scaun.

— Biserica din Saint Etienne! — repetă el, adânc mișcat. — Da, m'am lăsat stăpânit prea tare de dorul răzbunării și am săvârșit o groaznică faptă, de care însă, m'am căit amar!

Marele brigand, în culmea desnădejdii, își acoperi fața cu mâinile și... lacrimi amare i se strecurară printre degete.

Preotul și primarul se uitară compătimitor la cel atât de greu lovit.

— Biserica te-a excomunicat — urmă părintele Benvenuto — te-a înscris pe lista acelora, cărora nici un credincios nu trebuie să-i mai întindă mâna, cu cari niciun om cu frica lui Dumnezeu nu are voie să lege prietenie. Nouă, preoților, ni s'a poruncit să-ți refuzăm orice serviciu din partea Bisericii și chiar dacă ai fi pe patul de moarte, niciun slujitor al lui Dumnezeu n'ar veni să-ți dea Sfânta Cuminecătură.

— Vai mie! — gemu Egizio Ettore, doborât. — Excomunicat... alungat și din mijlocul drept credincioșilor!

— Nai voie să intri în nicio biserică, n'ai voie să îngenunchezi în nicio capelă. Troița dela marginea drumului, în fața căreia te vei închina, va trebui să fie sfințită din nou, căci în fața ei se va fi rugat un excomunicat.

Nu poți fi cununat cu nicio fată, copilul tău nu poate fi botezat și chiar și prietenul tău trebuie să fie alungat, dacă se apropie de un preot, cu gândul de a cere îndurare pentru tine.

Cine se întovărășește cu tine, va fi alungat și el, cine te iubește va fi blestemat ca și tine, cine te ucide, însă,... acela va fi bine-cuvântat!

Astfel stă scris în pastorala, care a fost răspândită în mii și mii de exemplare, prin toată Corsica. Totodată, fiecare preot a primit porunca de a te preda în mâna autorităților, dacă întâmplător ar da peste ascunzătoarea ta. Nici chiar taina spovedaniei nu mai este sfântă pentru tine.

Acela care ţi-a primit-o este deslegat de jurământ, ba mai mult, este invitat de a se duce la autorităţile lumeşti, spre a le spune tot ceeace ai mărturisit, pentru ca în chipul acesta poliţia să poată pune mâna pe tine cât mai iute.

Trăsnetul excomunicării a căzut asupra ta! El a pornit din mâna aceea, pe care noi suntem obişnuiţi s'o sărutăm, fie că ne pedepseşte, fie că ne mângâie...

— Excomunicat! — mai strigă odată Egizio Ettore. — Ah, asta le-a întrecut pe toate!... Nu m'am temut de urmărirea poliţiei, căci de ea mă putea apăra curajul şi iscusinţa mea... Dar cum să mă apăr de trăsnetul excomunicării, cu care mă loveşte Biserica?... Vai mie!... Sunt pierdut!

Şi dv.... dv. nefericiţilor, m'aţi primit în Fontanella cu toate acestea?...

Te rog, părinte Benvenuto, tâlmăceşte-mi această contrazicere, căci eu nu sunt în stare s'o înţeleg!

— Fiule — zise bătrânul preot, apropiindu-se de Egizio Ettore şi aşezându-şi mâna pe capul lui — eu sunt un moşneag, care a văzut două generaţii perindându-se prin faţa sa. Jumătate din viaţă mi-am petrecut-o în peseală, în decursul celor dintâi patruzeci de ani m'am consacrat numai acelora cari m'au iubit. Dar în răstimpul celei de a doua jumătăţi a vieţii mele mi s'au deschis ochii şi am văzut că tot ceeace facem noi este trecător, zadarnic şi că adevărata cale nu este decât aceea, care duce în spre Judecătorul nostru al tuturor, în spre Dumnezeu!

Or, Dumnezeul, care trăieşte în sufletul meu nu-mi spune să-l urăsc pe Egizio Ettore. Dimpotrivă, în noaptea aceea, în care ne-ai scăpat pe toţi dela o pieire sigură, El m'a învăţat să te iubesc.

Sunt un om bătrân şi poate că săvârşesc un păcat, prin aceea ca-ţi strâng mâna. Dar nu-mi pasă. Eu judec omeneşte! Am privit în sufletul tău şi ştiu că, chiar dacă eşti un brigand, un bandit, totuş porţi

în pieptul tău o inimă, care simte cu căldură, cu bunătate, pentru semenii tăi. Iar în ceeace-i privește pe locuitorii Fontanellei, aceștia se sinchisesc și mai puțin de excomunicarea care a căzut pe capul tău. Ei privesc în spre turnul unde stă clopotul care poartă numele tău și își zic: „Trebuie să-i fim recunoscători"!. Iar când clopotul sună, la amiazi și seara, sunetele lui le strigă:

„Nu uitați ce a însemnat Egizio Ettore pentru voi, în noaptea de groază dela Fontanella".

Egizio Ettore duse la buze mâna moșneagului, în vreme ce ochii i se umplură de lacrimi.

— Părinte Benvenuto — zise el — cuvintele oamenilor nu mi-au făcut niciodată atâta bine, ca vorbele d-tale de acuma.

D-tale îți mulțumesc la fel, primarule, că mi-ai oferit ospitalitatea casei d-tale. Hotărârea mea este luată! Nu vreau să te pun în neînțelegere cu Biserica... și nici d-tale, părinte Benvenuto, nu-ți voi mai face rugămintea, pe care eram hotărât să ți-o fac mai adineaori, când ai deschis ușa acestei odăi.

— Dar de ce nu vrei să-mi spui care era rugămintea ta, fiule? — întrebă moșneagul. — Spune-mi, ce aveai de gând să-mi ceri? Căci îți mai spun odată că sunt un om bătrân și multe, cari au însemnătate pentru alții, nu găsesc răsunet în sufletul meu.

— Vorbește, Egizio Ettore — îi șopti și primarul Salla — spune, care-ți era dorința. Părintele Benvenuto e blând, e bun și dacă-i va sta cât de puțin în putință, nu te va lăsa să-l rogi în zadar!

— Bine, fie! — exclamă brigandul, cu glasul tremurând de emoție. — Dar chiar dacă dorința mea n'ar putea fi îndeplinită, te rog, Prea Sfinte, făgăduește-mi că nu vei fi supărat pe mine, de a fi îndrăznit să viu în fața Sfinției Tale cu o asemenea rugăminte.

Crede-mă însă că această dorință se leagă de

existența mea, ea este seva arborelui vieții mele. Iubesc, părinte Benvenuto, iubesc o fată, care este vrednică de a fi numită o sfântă! O cheamă Letiția.

Vreau să mă unesc pentru totdeauna cu Letiția, dar neprihănirea sufletului ei îmi cere ca unirea noastră să fie binecuvântată de un preot. Fără bine-cuvântarea Bisericii, Letiția nu vrea să fie a mea.

Ei bine, părinte Benvenuto, aș fi omul cel mai fericit din lume, dacă ai primi să mă cununi cu Letiția, fie chiar și în cea mai desăvârșită taină... Atunci, atunci n'aș mai fi atât de părăsit, atunci aș avea o soție și aș putea înfrunta cu mai multă tărie, orice nouă lovitură a destinului. Iar dacă s'ar întâmpla într'o zi, ca bietul brigand să fie prins și să fie târât la închisoare, atunci voi fi gustat măcar și eu fericirea, și voi ști că am o soție credincioasă, care mă va plânge.

Dar — adăugă Egizio Ettore cu tristețe, după o scurtă pauză — astfel cum stau lucrurile astăzi, sunt încredințat că rugămintea mea nu va găsi răsunet în inima Sfinției Tale.

Părintele Benvenuto își împreunase mâinile și buzele i se mișcau, ca-și-când ar fi rostit o rugăciune.

— Am auzit — zise el, în cele din urmă, cu glasul său blând — că odată a fost adus un preot într'o închisoare, la patul unui deținut greu bolnav, care voia să se cunune cu aleasa inimei sale, mai înainte de a-și da sfârșitul. Nu s'a gândit nimeni să-i refuze prizonierului împlinirea dorinței.

In ceeace te privește pe d-ta, Egizio Ettore, găsesc că ești tot atât de aproape de moarte, ca și muribundul din închisoare. Pe capul d-tale este pus un premiu însemnat, ești căutat în tot locul și peste un ceas poți fi prins, dacă Cerul vrea astfel. In

asemenea împrejurări am eu oare dreptul de a-ți refuza cea din urmă dorință?

Nu, Egizio Ettore, nu vreau să pleci de aici și mai desamăgit, decât cum ai venit.

Ei bine, sunt gata să vă dau din mâinile mele focul sacru, de care aveți nevoie. Poate că este cea din urmă slujbă bisericească, pe care o mai săvârșesc, căci sunt obosit și simt nevoie de odihnă și de somn.

După ce te voi fi cununat cu Letiția, Egizio Ettore, mă voi lepăda de haina bisericească, deoarece n'aș mai fi vrednic de ea.

— Vrei să faci asta pentru mine? — strigă Egizio Ettore, privind cu ochii înlăcrimați la slujitorul lui Dumnezeu. — Pentru mine, cel mai nevrednic, dintre toți nevrednicii? Nu, nu, asta nu se poate, nu trebuie să se întâmple! N'am dreptul să primesc! Jertfa este prea mare.

— Nu fii nesocotit fiule! — răspunse moșneagul, luând brațul brigandului și strângându-l cu bunătate. — Dacă o iubești într'adevăr pe Letiția atunci n'ai dreptul să refuzi acest, neînsemnat sacrificiu. Între noi fie zis... cei din Roma m'au privit întotdeauna cu ochii nu prea prietenoși. Înaltele fețe, cari se învârtesc la Vatican în veștminte purpurii, nu m'au avut niciodată la inimă și tocmai de aceea m'au trimis aici în Corsica, în acest sat de munte, pentru ca astfel lumea să uite de mine. Dar prin asta mi-au făcut cel mai mare bine, pe care ar fi putut să mi-l facă.

Aici, în satul acesta scăldat în aer de munte, am răsuflat ca ușurat de o mare povară, căci aici am găsit ceeace am căutat în zadar în orașul de pe malul Tibrului: Omenie... lipsă de fățărnicie! Am avut apoi norocul de a-mi câștiga încrederea fiilor păstorești. Așa ne-am adunat apoi într'o mare familie, în care se prețuia omenia și lipsa de fă-

țărnicie, alungând tot ceeace nu corespundea acestor principii.

Vezi deci, fiule, că și tu ai intrat în această familie, ai devenit fratele nostru, așa că, cum aș putea eu să-ți resping rugămintea?

Nu, Egizio Ettore, hotărăște chiar acuma, când vrei să te cununi cu Letiția? Te-aș ruga însă să lași să mai treacă o săptămână, căci mai înainte de a lepăda haina aceasta, — ceeace este în legătură cu cununia ta — mai am câte ceva de rânduit ca preot.

— O săptămână! — exclamă Egizio Ettore. — Dar nici în visurile mele cele mai îndrăznețe n'am nădăjduit să fiu unit atât de repede cu Letiția mea. Mii de mulțumiri, Prea Sfinte, că vrei să mă faci fericit atât de curând. Nu-i așa că-mi dai voie s'o aduc aici pe Letiția, să-ți mulțumească și ea din tot sufletul, pentru marea jertfă, pe care ești gata s'o faci pentru noi?

Ettore nu mai aștepta răspunsul, ci se năpusti afară din odaie, pentru a se înapoia cu Letiția peste câteva minute.

Ea nici nu știa încă, despre ce era vorba. Ettore o găsise în grădină, unde ședea cu Lydia într'un boschet, o luase de mână și o aduse în fugă în odaia, unde aștepta primarul și părintele Benvenuto.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar ce se întâmplă aici? — exclamă Letiția speriată când îl zări pe preot și pe primar. — Ce însemnează asta? Suntem urmăriți și trebuie să fugim? Iarăș să fugim?

— Nu, copila mea — îi răspunse slujitorul lui Dumnezeu, cu blândețe. — Nu este nicio veste rea aceea pe care ți-o aduc, dimpotrivă, una bună. Egizio Ettore mi-a spus că dorința ta cea mai arzândă ar fi să te unești cu el, pentru totdeauna.... Așa este, sau nu?

— Mă mai întrebi, Prea Sfinte, dacă aceasta

este dorința mea cea mai arzătoare? — exclamă Letiția. — Întreabă floarea dacă dorește primăvara, întreabă fluturele, dacă vrea nectarul florilor!

Da, Prea Sfinte, unește-mă cu Egizio Ettore, și-ți voi rămâne veșnic recunoscătoare. Dar vestea aceasta mă surprinde atât de mult, încât inima-mi bate să-mi spargă coșul pieptului.... Să fiu soția lui Egizio Ettore, ce fericire, ce bucurie nespusă!

Și stăpânită de năvala simțămintelor se aruncă la pieptul brigandului, care o strânse în brațe cu duioșie.

— Unește-mă cu Letiția mea! — strigă Egizio, cu voce tremurândă de emoție. — A sosit ziua, pe care o așteptam amândoi, cu atâta nerăbdare și ceeace am îndurat până acuma, Letiția mea, din

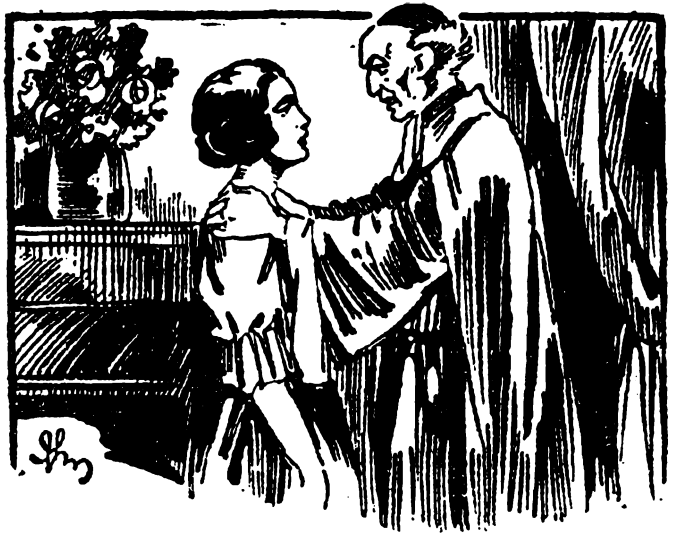

pricina despărțirii, pe care noi înșine ne-am impus-o, va fi covârșit de fericirea ce ne așteaptă după unire.

Vei fi a mea, fecioară neprihănită, iar când îmi vei da tot ceeace o femee îi poate da unui bărbat,

nu ne va lipsi nici bine-cuvântarea bisericii.

— Stai! — strigă părintele Benvenuto. — Încă o întrebare. Vino mai aproape Letiția, mai aproape, copila mea... Așa... Dă-mi mâna ta și privește țintă în ochii mei... Așa... Nu, nu-ți coborî privirile și răspunde-mi, te-ai gândit bine la pasul pe care vrei să-l faci? Știi tu, cu cine vrei să te cununi, îți dai seama care este viitorul ce te așteaptă?

Logodnicul pe care ți l-ai ales, nu va fi în stare să-ți ofere un cămin liniștit, el nu te va putea duce într'un pat nupțial, în care să te poți întinde fără teamă. Nu, copila mea, martorii cununiei voastre, vor fi sbirii autorităților, cari vă pândesc peste tot locul.

Auzi tu lanțurile zornăind? Ele sunt pregătite pentru Egizio Ettore și nu numai pentru el, ci și pentru tine, aceea care ai avut curajul să te măriți pentru vecie cu el, care ai îndrăznit să te faci tovarășa, complicea lui. Gândește-te până mai este timp, copila mea. Dragostea este adeseori numai o flacără din acelea, cari joacă deasupra mocirlelor și cari ademenesc pe oameni, pentru a-i îneca în mlaștină. Deci nu urma această flacără, căci ți-am arătat sfârșitul tragic ce te așteaptă, ți-am arătat prăpastia ce se deschide la picioarele tale!

— Unde este prăpastia, Prea Sfinte? — întrebă Letiția cu hotărâre, ridicându-și capul aproape supărată. — Ai spus că se deschide la picioarele mele?

Ei bine, atunci dă-mi mâna, Egizio, să ne prăbușim împreună în această prăpastie, căci vreau de o mie de ori mai bine să mor alături de tine, decât să trec prin lume singură!

— Acestea sunt vorbe isvorâte dintr'o dragoste mare și adevărată — zise preotul, în vreme ce lacrimile îi umeziră ochii. — Ai auzit, Salla? Așa trebuie să vorbească o femee, care vrea să fie a unui bărbat. Chiar nici la moarte și la pieire ea

nu trebuie să şovăie de a-l urma. Dar vai! cât de rare sunt aceste iubiri, cât de rare asemenea simţăminte gata de orice jertfă!

Ei bine, dragii mei, acuma după ce m'am încredinţat că vă iubiţi cu adevărat, acuma să hotărâm ziua cununiei voastre. Astăzi este Sâm..ăă. Duminecă, de mâine într'o săptămână, cununia voastră va avea loc în biserica din Fontanella.

— Mii de mulţumiri, Prea Sfinte! — strigă Egizio Ettore. — Letiţia mea, sărută mâna acestui nobil moşneag, căci el ne dărueşte ceeace noi credeam că Cerul va refuza să ne mai dea.

Letiţia se aplecă şi sărută mâna uscată a preotului. După aceea însă, părintele Benvenuto îşi aşeză mâna pe părul ei mătăsos şi zise:

— Fii bine-cuvântată, fiica mea, ai trecut proba cu succes... Da, acuma ştiu că-l vei face fericit şi el merită mai mult decât ori care alt bărbat, să fie făcut fericit prin iubirea unei femei, ca o vrednică răsplată pentru durerile cari i-au fost hărăzite de soartă.

— Şi acuma să mergem la masă — strigă primarul. — Astăzi a avut loc o logodnă în casa bătrânului Salla; Egizio Ettore s'a logodit cu Letiţia şi asta este o întâmplare, care trebuie sărbătorită după cum se cuvine.

Cu aceste cuvinte primarul se apropie de uşa odăii în care avusese loc această convorbire, o deschise şi vru să iasă, spre a face pregătirile trebuincioase, când deodată se dădu un pas înapoi, cu un strigăt de uimire.

Cereţi mâine fascicola 67-a tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5.

In faţa uşii, ca şi când ar fi pândit, stătea fiica sa, Lydia. Obrajii îi erau albi ca varul.

— Lydia — strigă primarul — ce cauţi tu aici, copila mea? De ce n'ai intrat în odaie, căci doar n'am vorbit nimic ce n'ai fi putut asculta şi tu?

— Tată — răspunse Lydia — iartă-mă dar... mi s'a făcut deodată rău... Acuma însă... acuma mă simt mai bine... şi dacă nu mă înşel... sosesc tocmai la timp pentru a-l felicita pe Egizio Ettore şi pe Letiţia.

— Sunt fericită, dragă Lydia — strigă atunci fermecătoarea Madonnă din Saint Etienne — că tocmai tu vei fi cea dintâi care mă feliciţi. Se spune că urările unei fecioare, când sunt cele dintâi cari se fac unor logodiţi, se îndeplinesc în totdeauna.

— Da — zise Lydia, cu o voce care suna aproape străniu — să dea Dumnezeu să se împlinească tot ceeace-ţi doresc eu... tot... tot!

Şi deodată se clătină, şi dacă tatăl său n'ar fi fost acolo s'o prindă în braţe, s'ar fi prăbuşit la pământ.

— Lăsaţi-o — strigă Letiţia — o voi conduce eu în odaia ei... Noi suntem bune prietene, nu-i aşa, Lydia?

— Prietene — murmură frumoasa fată cu bucle negre — da... bune prietene!

— Şi mie îmi vei mărturisi ce ţi s'a întâmplat aşa, deodată — spuse Letiţia. — Vino Lydia, te voiu însoţi până în odaia ta.

— Dă-mi braţul tău... da... dă-mi braţul tău!

Şi Lydia se sprijini atât de tare în braţul Letiţiei, în cât aceasta trebui să-şi adune toate puterile, pentru a nu cădea. Iar un observator mai atent ar fi băgat în seamă îndată că Lydia voia s'o doboare pe fată, cu greutatea corpului său, voia s'o trântească la pământ, pentru a nu se mai scula niciodată de acolo.

In urma rugăminţilor Lydiei, Letiţia părăsi îndată odaia fiicei primarului, aşa că aceasta rămase singură.

De jos se auzea ciocnet de pahare, sgomot de voci...

— Trăiască Egizio Ettore şi Letiţia, frumoasa lui logodnică, trăiască! răsuna de jos şi paharele fură ciocnite din nou.

— Trăiască Egizio Ettore şi Letiţia, frumoasa lui logodnică! repetă şi Lydia cu buze tremurânde. — Trăiască... da, da, trăiască!... Petreceţi voi, căci nu ştiţi că fiecare cuvânt pe care-l rostiţi se în-

fige în inima mea ca tăişul unui pumnal, voi nu bănuiţi că din paharele, din cari voi beţi vinul, eu trebuie să sorb otravă... da, o otravă, care va pune capăt vieţii mele.

Şi deodată Lydia isbucni în lacrimi. Dar aceasta nu ţinu mult. Ea sări de pe pat, cu un strigăt răguşit şi toată pornirea bestială ce sălăşluia în sufletul său ieşi la iveală.

Intocmai ca şi atunci, în noaptea aceea de

groază, când se uită la trupul strivit al lui Emanuele Catechino fără a simți cea mai mică milă pentru sfârșitul tragic al bărbatului iubit odată, astfel, nemiloasă, crudă, sălbatică, alerga acuma Lydia prin odaie, asemenea unei lupoaice, care-și caută prada, pentru a o sfâșia.

— Logodnă! — scrâșnea ea. — Nu orice logodnă este urmată de căsătorie! Iar între o serbare și cealaltă sunt multe zile și nopți, în decursul cărora un spirit răsbunător are nenumărate prilejuri să rupă anumite legături.

Nu al tău să fie Egizio Ettore, ci al meu, numai al meu, căci îl iubesc. L-am iubit din prima clipă în care l-am zărit. Atunci mi-am dat seama că Emanuele nu mi-a fost nimic, și dacă am căutat să mă răsbun pe Catechino, a fost numai fiindcă voiam ca prin moartea lui să șterg urmele sărutărilor lui de pe buzele mele, pentru ca Egizio Ettore să nu găsească gustul lor, când mă va săruta.

Iar mai târziu, când l-am văzut pe el, frumosul și curajosul brigand, luptând în fruntea a lor noștri, mi-am dat seama că el nu poate fi al nimănui, decât al meu.

Eu voiu veghea, când el va dormi, voiu lupta alături de el, când va fi amenințat, voiu spiona, voiu cerceta locurile, când va voi să pornească după pradă, îl voiu răsbuna, dacă oamenii îi vor face vreun rău... Eu, aceea, care am început și am dus până la sfârșit lupta de vendettă împotriva Catechinilor, eu sunt soția cea mai potrivită pentru Egizio Ettore...

Și el a fost duios cu mine, mi-a vorbit cu glas pornit din adâncul inimii, m'a luat de mână și pe când ne găseam acolo, jos, sub măslinul înflorit, mi s'a uitat țintă în ochi și mi-a spus plin de dragoste:

— „Lydia, tu ești o adevărată femee!

Ce să fi vrut să spună cu asta? N'a fost aceasta oare o declarație, o cerere?

Eram pe punctul de a mă arunca în brațele lui, de a-i spune că-l iubesc cu toată patima tinereței mele, când tata apăru pe neașteptate. Atunci am fost silită să tac. Dar oare de ce am tăcut eu, căci atunci nu era încă prea târziu, atunci l-aș mai fi putut smulge din ghiarele ei, fără a săvârși un păcat... Astăzi însă... Dar puțin îmi pasă, nu mă voiu da înlături dela nimic... Eu am fost aceea, care am îndreptat pe vremuri pușca spre pieptul bătrânului Catechino și eu i-am trimis glontele ucigător, după ce m'am strecurat în grădina lui, îmbrăcat în haine bărbătești și acuma, când este vorba de dragoste, să șovăi?

Nu, Letiție, tu nu poți rămâne, trebuie să cazi, trebuie să pieri.

Dar nu trebuie să se întâmple aici, în casa tatălui meu, căci aceasta ar însemna o gravă atingere adusă spiritului de ospitalitate, păcat de care nu vreau să mă fac vinovată. Acela care trece pragul unui corsican, ca oaspe, trebuie să rămână neatins, trebuie să fie sigur de viața sa, chiar dacă i-ar lua ce are mai scump, chiar dacă i-ar ucide copilul sub proprii săi ochi. Un corsican nu poate răsplăti răul cu rău, atâta timp cât musafirul său este adăpostit sub acoperișul ospitalier al casei lui.

Dar o voi ademeni de aici și afară, în pădure, nu-mi vor lipsi prilejurile de a o îndepărta din calea mea. Apoi mă voi înapoia acasă. Vor trece zile, vor trece nopți și Letiția nu se va mai înapoia. Fără îndoială că va fi căzut în vreo apă de munte, care o va fi dus cu sine, cine știe unde!

Așa își țesea Lydia planurile ei negre, cărora trebuia să cadă pradă sărmana Letiția.

In vremea aceasta paharele se ciocneau tot mai des, jos, în sufragerie, muzica cânta de zor, iar părintele Benvenuto ținu o cuvântare înflăcărată, în care-l sărbători pe Egizio Ettore și pe Letiția. Cei trei francezi cântară cantonete pariziene, iar într'un colț, vrednicul Tric-Trac se lupta de zor

cu un picior de fazan și cu o sticlă întreagă de vin negru corsican și găsea că, orice s'ar zice, dar viața de brigand își are și ea părțile ei bune.

CAP. 60

Cântecul fetei ce trage să moară

După vreo trei zile, Lydia și Letiția urcau împreună poteca ce ducea în spre piscul Fontanellei, care zăcea acolo, scăldat în razele aurii ale soarelui. Letiția se opri și arătând în spre pisc, zise:

— Poate că pe acolo cutreeră acuma Egizio al meu! E aproape de mine, simt aceasta și în curând, da... foarte curând vom fi unul al altuia și atunci nu ne vom mai despărți niciodată.

— Da, peste cinci zile va avea loc nunta noastră! — răspunse Lydia. — Te bucură tare gândul acesta?

— Mă mai întrebi? — răspunse Letiția. — Care logodnică nu se bucură la gândul că numai câteva zile o mai despart de cununie? Eu însă număr și ceasurile, minutele și clipele cari mai sunt până când mi se va împlini această dorință. Vezi tu, Lydia, când o fată se mărită cu alesul inimei sale și logodnicul ei e fericit, nu trebuie să se grăbească prea mult cu nunta, căci știe că iubitul n'are nevoie tocmai atât de grabnică de ea. Cu mine însă lucrurile stau altfel. De mine Egizio are nevoie, eu trebuie să fiu acolo, spre a-mi așeza mâna răcoritoare pe fruntea lui înfierbântată, când îl apucă dorul răsbunării, îi sunt tot atât de necesară ca și aerul, pe care-l respiră și cred că dacă eu n'aș fi, n'ar mai avea curajul să trăiască.

— Crezi tu? — zise Lydia și în gândul său adăugă: Tu nu vei mai fi și totuși Egizio Ettore va trăi.

Cu aceste cuvinte Lydia se întoarse deodată şi cercetă cărăruia ce ducea spre sat.

Voia oare să se încredinţeze că nu le urmăreşte nimeni? Dar cărăruia era pustie, oamenii din Fontanella îşi vedeau de lucru şi nimeni nu se gândea să se plimbe prin pădure.

Pădurea de dafini zăcea în mijlocul unei tăceri mormântale şi când Letiţia intră în ea, fu cuprinsă de un ciudat simţământ de nelinişte.

I se părea că pădurea este o biserică fără sfârşit, şi că păsărelele cari o salutau cu ciripitul şi trilurile lor, erau tot atâţia heruvimi, cari înălţau cântece de slavă pentru preamărirea Domnului.

Cele două fete străbăteau acuma tăcute poteca ce ducea prin pădure.

— Aşa dar — zise Lydia, într'un târziu — îl iubeşti pe Egizio Ettore mai mult, de cât orice în lumea aceasta?

— Fireşte!

— Şi el este singurul bărbat, pe care l-ai iubit vreodată?

— Singurul. Cum aş fi putut oare să mai iubesc pe un altul? Încă de pe când eram copil îmi plăcea mult, iar când am ajuns fată mare, atunci mi-am dat seama ce însemnează pentru mine dragostea aceasta.

— Şi nu te-ai despărţi de el niciodată... chiar dacă ai şti că dragostea aceasta te-ar putea costa viaţa?

— Chiar dacă aş şti că-mi este în joc mântuirea sufletului şi tot nu l-aş părăsi pe Egizio Ettore, tot n'aş renunţa la dragostea lui.

— Dar dacă ai afla — urmă Lydia, după o scurtă pauză — că mai este cineva, care-l iubeşte pe Egizio Ettore tot atât de mult, ca şi tine şi această femeie ar veni la tine şi ţi-ar spune: „Şi eu ar însemna să mor, dacă n'aş ajunge soţia lui Ettore", ce ai face?

— Ce ciudată întrebare, dragă Lydia! Dar în

orice caz, nu mai este nicio femeie, care să-l iubească pe Egizio. Căci ce ar folosi biata fată din dragostea pentru brigandul meu, când eu și numai eu sunt aceea, pe care el o dorește?... Totuș, dacă s'ar întâmpla așa ceva.... te rog să mă crezi că mi-ar părea rău din suflet și mi-ar fi tare milă de ea.

„Sărmană fată — i-aș spune eu — de ce a trebuit să-ți placă tocmai Egizio Ettore? Renunță la acest gând, căci este zadarnic. Să fim prietene și dragostea pe care o simți pentru el, dă-mi-o mie....

— Și tu îți închipui că cealaltă ar fi mulțumită cu acest schimb? — întrebă Lydia, că voce înăbușită.

— Mulțumită sau nu — răspunse Letiția — ar trebui să se împace cu gândul. Nu le este dat tuturor să dobândească ceeace doresc.

Să nu mai vorbim de lucrurile acestea, mai bine vino să intrăm mai adânc în pădure, unde copacii sunt mai deși și soarele arzător nu poate răsbate.... Ce țară ciudată mai este și Corsica aceasta! Nu sunt decât câteva zile de când a nins și acuma soarele arde de ai zice că de veacuri n'a fost decât vară pe aici și copacii aceștia n'au cunoscut vreodată zăpada.

— Da, să mergem mai adânc în pădure — răspunse Lydia. — Cunosc un loc frumos, unde ne vom putea odihni...

Lydia se abătu acuma de pe drumul bătut de pădure, pe care mergeau de obicei tăietorii de lemne. Copacii începură să fie din ce în ce mai deși, printre dafini se zăreau acuma și salcâmi, plopi și câte un stejar noduros. Coroanele copacilor se împreunau acuma, așa în cât razele soarelui nici nu mai pătrundeau până pe cărăruie.

— Aici este prea posomorât — zise Letiția. — Să plecăm cât mai iute.

— Vom ajunge îndată la un loc foarte frumos

— răspunse Lydia. — Iți spun sincer că locul acela este parcă anume făcut, pentru a fi fericită pe el, sau pentru ca să mori în singurătate acolo.

— Nu mai vorbi de moarte — se rugă Letiția. — Eu vreau să trăiesc, căci sunt doar fata cea mai fericită de sub soare. De când părintele Benvenuto a spus că este gata să mă cunune cu Egizio mi se pare că cerul este mai albastru ca oricând... Doamne! stau și mă gândesc că poate sunt prea fericită... Atâta bucurie nu-i poate fi dată omului, pe timp prea îndelungat.

— Cred că ai dreptate! — întări Lydia. — Nici tu chiar nu poți fi o excepție printre oameni.

Zicând acestea fata primarului o privi pe Letiția atât de dușmănos, încât fără îndoială că Letiția ar fi devenit bănuitoare, dacă ar fi zărit aceste priviri. Dar ea nu le zări, deoarece era ocupată cu ruperea unei flori de salcâm, cu care începu acuma un joc vechiu ca și lumea.

Ea rupea petală după petală și zicea:

— Mă iubește... mult... puțin... adevărat... îndurerat... de loc... Mă iubește... mult... puțin... adevărat... îndurerat....

— Îndurerat! — strigă ea, tristă. — Nu, nu vreau.... Egizio al meu nu trebuie să mă iubească îndurerat — căci eu nu-i voiu da prilejul niciodată să fie îndurerat din pricina mea... Vreau să mă iubească mult... adevărat!

— Sau de loc! — murmură Lydia, care veni acuma lângă Letiția.

— Acesta este locul despre care ți-am vorbit, zise ea apoi, cu voce tare. — Trebuie să mărturisești că niciunde în lume nu mai poți întâlni așa ceva.

Și într'adevăr, partea din pădurea de dafini, în care se găseau acuma cele două fete, era atât de frumoasă, încât pe drept cuvânt, putea fi numită un colț de rai.

Coroanele copacilor erau aici mai răslețe, ast-

fel încât razele soarelui puteau scălda în ploaie de aur covorul verde al pădurii. O apă de munte venea spumegând de sus, iar după ce alcătuia o mică cascadă, căzând de pe o stâncă înaltă, şerpuia mai departe prin pădure.

Apa avea o culoare verzuie, pe semne fiindcă pământul care şerpuia era plin de plante verzi. Peştişori mici, argintii, brăzdau valurile, ţărmul era mărginit de dafini, iar la o mică depărtare se întindeau tufişuri de dediţei ale căror flori albe păreau fulgi de zăpadă rămaşi atârnaţi de frunze şi crengi.

Lydia îşi conduse prietena la o stâncă de pe marginea apei.

— Să ne aşezăm aici — zise ea. — Trebuie să fii obosită, Letiţia mea, căci am făcut un drum destul de lung.

— Da, sunt obosită — răspunse Letiţia — şi dacă eşti bună, îngădue-mi să mă întind puţin, cu capul în poalele tale.

— Cu dragă inimă! — răspunse Lydia şi ochii ei începură să lucească ciudat. — Reazămă-ţi capul în poalele mele şi eu îţi voi veghea somnul.

— Şi-mi vei cânta un cântec frumos, ca să mă adormi — se rugă Letiţia. — Cânţi doar atât de frumos... Poate îmi cânţi un cântec de dragoste!

— Eu îţi voi cânta, iar tu vei dormi.... bine... adânc!

Lydia se aşeză pe stâncă, iar Letiţia se întinse astfel pe pământ, în cât capul să i se odihnească pe genunchii prietenei sale.

Ce priveliştе minunată ofereau aceste două fete, anume făcute parcă, spre a fi iubite şi totuşi... Câtă deosebire între ele două!

Buclele Letiţiei împresurau un chip blând, fin, plin de nobleţe, care îţi amintea de înfăţişarea Sfintei Fecioare. In schimb Lydia, oricât de frumoasă era, trăsăturile sale tot trădau o oarecare sălbăticie corsicană.

— Ce minunat trebuie să fie să poţi visa aici! — exclamă Letiţia, întinzându-se mai bine. — Dar nu te apăs prea tare, prietenă? Nu-ţi sunt prea grea?

— De loc! — răspunse Lydia. — Dimpotrivă, aşează-ţi capul mai bine în poalele mele... Aşa... Acuma îţi voi cânta... Mi-ai cerut un cântec de dragoste... Dar în clipa aceasta nu-mi vine niciunul

în minte... In schimb îţi voi cânta un cântec foarte cunoscut, care în Corsica este pe toate buzele: „Cântecul fetei ce trage să moară!"

— E trist cântecul?

— Foarte trist! — răspunse Lydia. — Dar tu eşti prea fericită, pentru ca acest cântec să te mai poată posomorî.

Pădurea zăcea tăcută, doar câte o adiere de vânt mai mişca frunzele din când în când sau câte o păsărică ciripea vesel.

Lydia începu să cânte cu glasul său plin:

De ce mă duci departe de lumină
Spre mijlocul pădurilor de dafini?
Fiindcă nunta ți-o serbezi ca mâine
Și trebuie să-ți împletim cunună.
Pădurea e tristă, tăcută și-mi pare
Făcută să-mi fie mormânt, nu alcov,
Or, gându-mi se 'ndreaptă spre-al dragostei soare
Și nu spre întunerecul nopții de veci.
De ce scoți tu oare pumnalul din sân?
Ce proastă sunt. Doamne! Acum te 'nțeleg!
Vrei frunze să tai și să-mi împletești
Cununa de lauri pe frunte.
Dar spune-mi, privirea-ți de ce e aprinsă?
De ce îți ridici în mână pumnalul?
Vrei poate ascuțișu-i în piept să-mi implanți?
Prietenă — oprește, eu nu am nici bani,
Nici alte comori, de cari să mă prazi.
— Eu nu vreau comoară și nu vreau nici bani,
Vreau sângele tău să-l văd că se scurge,
Ca'n urmă iubitu-ți să fie al meu...
Un țipăt... un geamăt... o dâră de sânge...
Doi ochi cari se închid până în ziua de-apoi...
Spre seară, când noaptea se îmbină cu-amurgul
Pe marginea apei stă proaspăt săpat,
Mormântul aceleia care n'a vrut
Să-și lase iubitul și alteia în viață
E cântecul fetei ce trage să moară!

— Doamne, ce cântec groaznic! — strigă Letiția, după ce sfârși prietena sa. Te rog Lydia să nu-mi mai cânți niciodată un asemenea cântec.

— Cunosc... cunosc un cântec și mai frumos! — răspunse fata primarului, în vreme ce-și încruntă sprâncenele.

Apoi se făcu tăcere, o tăcere solemnă, de te-ai fi crezut într'o biserică.

— Vreau să dorm — zise Letiția. — Îți mulțumesc, Lydia, că te-ai arătat gata să-mi păzești somnul... Mă tem, însă, că acuma, după ce am ascultat

cântecul tău atât de trist, voi fi turburată de visuri fioroase... Sărmana fată... Spune-mi, Lydia, crezi tu că sunt pe lume într'adevăr prietene atât de necredincioase ca aceea din povestea ta?... Gândește-te puțin și vei vedea că este groaznic să-ți ademenești prietena în pădure, spre a o înjunghia!... Și apoi să-i sapi tu însăți mormântul, în singurătatea pădurii!... Crezi tu că există într'adevăr asemenea oameni?

— Nu, asemenea oameni nu există — răspunse Lydia. — Și chiar dacă sunt câțiva, trebuie să fie foarte rari.

— Slavă Domnului că sunt puțini... Cred că nu este nimic mai josnic, decât să ucizi un om, căruia i-ai arătat prietenie.

Lydia nu răspunse nimic. Dintr'un copac din apropiere se desprinseră câteva frunze, din cari una se așeză pe pieptul Letiției. Frunza era veștedă, roșietică.

— Privește — zise Lydia. — Frunza aceasta pe pieptul tău pare să fie o rană mare.

Letiția aproape că nu mai auzea ce-i spunea prietena sa, căci adormise pe jumătate, ochii îi erau închiși, pieptul i se ridica și i se lăsa cu regularitate, sub respirația adâncă, iar frunza roșie de pe pieptul său tremura ușor.

Fata primarului din Fontanella se aplecă peste ea și-i ascultă respirația.

Lydiei i se păru, însă, că somnul prietenei sale nu era încă în deajuns de adânc și colțurile buzelor sale tremurau nerăbdător. Ea își îndreptă privirile hotărâte și aspre, asupra chipului Letiției, ca-și-când, simpla ei voință ar fi fost îndeajuns pentru a-și adormi prietena, ca-și-când ar fi fost stăpână pe acea putere tainică, ce se numește hipnotism.

Trecură câteva minute. Razele soarelui mângâiau obrajii Madonnei din Saint Etienne.

Un mic cintezoi sburda prin apropierea celor

două fete și se uita cu ochii lui deștepți la Lydia.

Lydia făcu o mișcare de mânie și alungă păsărica. Aceasta sbură până pe craca dafinului celui mai apropiat și rămase acolo, nemișcată.

— Doarme! — murmură Lydia apoi. — Acuma... acuma pot trece la fapte! Ha, ha, Egizio Ettore, al meu vei fi! O nimicesc pe aceea, care a îndrăznit să-mi fure dragostea inimei mele! Și pe urmă o voi îngropa aici, pe marginea apei, întocmai ca pe fata care trage să moară, din povestea pe care eu am născocit-o.

Totuși, nu! — adăugă fata primarului, îndată. — Ar fi o prostie! Lumea ar porni să facă cercetări, spre a vedea unde și cum a dispărut Letiția — și Ettore mai ales, care cunoaște pădurea ca propriile sale buzunare, ar putea da peste mormântul ei.

Nu, trebuie să fie găsită mai iute și să se creadă într'o nenorocire.

O voiu strânge de gât... și apoi o arunc în apa aceasta. Lumea va crede că Letiția a căzut pradă unei nenorociri, în vreme ce eu m'am despărțit de ea, pentru câteva minute... Cine să îndrăznească a bănui adevărul?

Trăsăturile fetei atât de frumoase de obicei se schimonosiră groaznic. Ochii ei mari și negri începură să lucească diabolic.

— Mi-ar fi fost dragă — îngână fata primarului — și aș fi putut fi într'adevăr prietena ei. Dar de ce a trebuit să iubească acelaș bărbat, pe care-l doresc și eu și de ce bărbatul acesta o vrea pe ea și nu pe mine?

Dumnezeule, ce să fac?... Cât de jos am decăzut dacă printr'o asemenea faptă trebuie să-mi răscumpăr fericirea în viață?

Dar oare de ce nu mă sinucid eu mai bine, pentru a pune odată capăt acestui sbucium cumplit? De ce șovăi să mă înlătur pe mine însă-mi din calea acestor oameni, cari se iubesc și cari se

doresc? Sunt oare prea lașă spre a face aceasta?

Nu, nu este astal Curajul nu mi-ar lipsi de a-mi pune singură capăt zilelor dar... aș vrea să fiu și eu fericită.

Și deabia sfârși aceste cuvinte, că-și așeză mâinile pe gâtul Letiției... Încă o singură clipă... una singură... și cumplitul plan era dus la îndeplinire.

Totuși degetele Lydiei nu se încleștară încă, în jurul gingașului gât al Letiției... Un fior de groază îi mai străbătu odată trupul. In aceeași clipă însă, făptura înaltă, impunătoare a lui Egizio Ettore se ivi ca în vis înaintea ei, îl văzu așa, ca în noaptea aceea de groază, când brigandul o întrebase: „Lydia, ai tu curajul de a prăbuși clopotul peste dușmanii noștri, pentru a ne scăpa pe toți de pieire?"

Atunci era mândră, era fericită, fiindcă el îi încredințase o faptă atât de mare. Clipa aceea fusese hotărâtoare pentru ea, căci de atunci i se aprinsese patima în piept, patima aceea nenorocită, care trebuia să ducă acuma la urmări atât de crude.

— Eu sunt soția cea mai nimerită pentru Egizio Ettore deci, trebuie să fiu a lui! — exclamă Lydia. Soția lui Egizio Ettore trebuie să fie Lydia și nimeni alta!

Degetele ei se îndepărtară din nou în spre gâtul de alabastru al prietenei și în clipa următoare Letiția ar fi trebuit să piară de o moarte groaznică.

Atunci însă, tufișul de dediței fu dat la o parte și din dosul lui se ivi un tânăr înalt, care purta sub braț un cufăraș de culoare închisă.

Cereți mâine fascicola 68-a tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București 4, Calea Victoriei 4

Lydia tresări şi-şi încolăci iute braţele în jurul Letiţiei, ca şi când ar fi avut de gând s'o desmierde.

Tânărul se opri la câţiva paşi de cele două fete. Soarele îi cădea drept pe faţă. Era o figură palidă, tristă, care cu toată tinereţea trăda grele încercări ale destinului.

Lydia se uita furioasă printre gene la tânărul, care venise s'o turbure, tocmai în clipa hotărâtoare.

Acuma totul ar fi fost sfârşit. Ce căuta străinul acesta acolo? Ce gânduri avea?

Străinul se apropie. Inclinându-se uşor, se opri la o mică depărtare de Lydia şi de Letiţia, care dormea, şi zise:

— Vă rog să mă iertaţi, signorina, dar nici prin minte nu-mi trece să turbur somnul prietenei dv. Totuş, tabloul pe care-l ofereaţi amândouă, aşa cum stăteaţi, era prea frumos, pentru a scăpa ochilor mei de artist. Şi dacă dorinţa mea n'ar părea prea îndrăzneaţă v'aş ruga să-mi îngăduiţi să fac iute o fotografie a grupului ce-l alcătuiţi. Sunt pictor de meserie şi cutreer munţii cu aparatul fotografic sub braţ, deoarece pentru unul din tablourile mele am nevoie de un anumit colţ de natură. Dacă mi-aţi îngădui însă, să vă fotografiez pe dv. şi pe prietena dv. atunci aş fi găsit un minunat subiect pentru un alt tablou, pe care-l am de mult în cap.

Lydia fu pusă în mare încurcătură. Ce să răspundă? Să-l refuze? Nu putea să facă aceasta, căci fără îndoială că atunci străinul ar fi căutat în fel şi chip s'o convingă, asta ar fi cerut timp, or, truda ei era să-l îndepărteze de acolo, cât mai iute cu putinţă. Deaceea i se păru că lucrul cel mai bun ce avea de făcut era să-i îngăduie cererea.

— Inainte de toate, daţi-mi voie, domnişoară, să vă spun care este numele meu. Mă numesc Wilhelm Müller şi după cum v'am mai spus, sunt pic-

tor. Locuiesc în Ajaccio şi v'aş fi foarte recunoscător, dacă mi-aţi îngădui să fac fotografia.

— Signor — răspunse Lydia — rugămintea d-tale este destul de neobişnuită şi în orice caz, mai înainte de a mă învoi să ţi-o îndeplinesc, cred că ar trebui să vorbesc şi cu prietena mea. După cum vezi însă, doarme atât de bine, încât nu-mi vine s'o trezesc. Aşa că, din parte-mi, n'am nimic împotrivă. Fă fotografia, dar grăbeşte-te, căci dacă prietena mea se trezeşte, nu-ţi va da voie.

— Şi de ce nu? — întrebă pictorul în vreme ce-şi aşează aparatul la o oarecare depărtare de cele două fete. — Domnişoara are vreun motiv întemeiat de a-şi ascunde chipul?

— E logodită şi în curând va face nunta, aşa că, vezi şi d-ta că nu se poate lăsa să fie fotografiată de oricine. Gândeşte-te şi d-ta ce încurcătură ar putea ieşi, dacă vreodată logodnicul ei ar da peste această fotografie.

— Vai, dar în privinţa aceasta fi fără nicio grijă — o încredinţă Wilhelm Müller. Fotografia nu va fi văzută de nimeni altul afară de mine.

Acuma însă, vă rog să aveţi bună-voinţa de a rămâne nemişcată, câteva clipe.

In aceeaş clipă pictorul îşi deschise aparatul fotografic. O rază de soare, strălucitoare şi veselă îi veni în ajutor. In clipa următoare el acoperi lentila din nou şi înclinându-se în faţa Lydiei, zise:

— S'a făcut! Fotografia este gata!

— Să nădăjduim că acuma va pleca — se gândi Lydia.

Dar tânărul pictor, după ce-şi strânse aparatul, şi-l aşează sub braţ şi îndepărtându-se puţin,, se trânti în iarbă, pe marginea apei.

— Cât de frumos este aici! — strigă el de acolo. — Intr'adevăr, văd şi eu că nu este nimic exagerat, în ceeace se spune despre farmecele şi frumuseţea Fontanellei. Vai, cât de fericit trebuie să fie a-

cela, care se poate bucura de toată această frumusețe a firii!

Suspinul ce ieși din pieptul tânărului, odată cu aceste cuvinte, o impresionă pe Lydia, care se uită mirată la el.

— Dar d-ta de ce nu te poți bucura de frumusețea firii? — întrebă ea. — Mai ales pe d-ta, care vezi toate prin prisma artei, ar trebui să te bucure mai mult decât pe oricare altul, frumusețile naturii.

— Când sufletul sângerează, signorina — îi răspunse Wilhelm Müller — ochiul privește înăuntru și nu mai zărește măreția naturii înconjurătoare. Sunt foarte nenorocit, domnișoară și vederea dv. și a prietenei dv. mai ales, mi-a făcut rana din piept să sângereze din nou.

Căci am avut o iubită... o fată... asemenea dv... Astăzi însă n'o mai am.

— A murit?

— Aproape că-mi vine să-ți răspund: Dacă ar fi murit, aș ști măcar că-mi este răpită pentru totdeauna, dar și că n'ar mai putea fi nici a altuia.

Dar eu nu știu, dacă a murit, sau dacă mai trăește. Mi-a fost furată, mi-a fost ademenită, cu viclenie, spre a o face să dispară și toate cercetările mele au rămas zadarnice.

Vocea tânărului tremura de durere. El își întoarse iute capul, pe semne pentru ca lacrimile cari îi năpădiseră ochii să nu-i fie văzute.

— Și acuma rămâneți cu bine — zise el — și iertați-mă că v'am întristat o clipă cu durerea sufletului meu. Vă mulțumesc înc'odată pentru fotografia, pe care m'ați lăsat s'o fac. Dar stați... Sunt gata să vă trimit și dv. o fotografie când va fi gata. Pentru a putea face aceasta însă trebuie să-mi dați numele dv. și adresa unde să v'o trimit.

Lydia răspunse iute, aproape fără să se gândească:

— Sunt fata primarului din Fontanella şi mă numesc Lydia Salla.

— Dar prietena dv.? Ei unde-i pot trimite fotografia?

— Trimite-o şi pe a ei, tot pe adresa mea, domnule, dacă eşti atât de drăguţ, şi vrei să-i trimiţi şi prietenei mele, Letiţia, o fotografie.

Letiţia... Alt nume nu rostise Lydia, aşa că tânărul pictor, în mintea lui o numea pe frumoasa faptură care dormea înaintea lui: Letiţia.

— Acuma rămâneţi cu bine, domnişoară.

Tânărul pictor dispăru printre copacii pădurii şi acuma Lydia se căia de a-l fi lăsat să le fotografieze şi pe deasupra de a-i mai fi dat şi numele său şi al Letiţiei.

— Vai, ce am făcut! — exclamă Lydia. — Acuma îmi este cu neputinţă să mai săvârşesc fapta, sau cel puţin în această parte a pădurii, căci fotografia aceasta ar fi o cumplită mărturie împotriva mea. Nu, nu, astăzi nu mai este cu putinţă să trec la săvârşirea planului meu.

In aceeaş clipă îşi deschise ochii şi Letiţia.

— Dar ştiu că am dormit! — exclamă ea. — Şi am visat atât de frumos!

Ne plimbam amândouă, Lydia, printr'o grădină frumoasă, atât de frumoasă, încât îmi vine să cred că era chiar raiul. Mere de aur atârnau din pomi, am luat unul de pe o cracă mai joasă, dar când am vrut să muşc din el, mi l-ai smuls din mână şi mi-ai strigat:

„Nu mânca, sunt mere veninoase! Vezi tu, Lydia, ai fost salvatoarea vieţii mele!

— In vis! — complectă fata primarului, în sinea ei. — Dacă ar şti că viaţa ei a atârnat numai de un fir de păr, că fără ivirea neaşteptată a străinului totul s'ar fi sfârşit de mult!...

După aceea porniră spre casă şi când ajunseră pe şosea, Ovidio le ieşi în cale.

El alergă iute, ca şi când n'ar fi vrut să piardă

nicio singură clipă. Dar când le văzu pe cele două fete, trăsăturile întunecate ale feței sale se înseninară și cu brațele larg deschise își îmbrățișă sora.

— Ce ai, dragul meu frățior? — întrebă Lydia, mirată. — De ce mă strângi cu atâta patimă în brațe? De ce mă săruți cu atâta foc?

— Nu-i nimic... nimic! — strigă Ovidio. — Tu știi doar cât mă bucur întotdeauna, când te văd!

Dar Lydia se uită țintă în ochii lui și când Ovidio își aplecă privirile și începu să vorbească cu Letiția, foarte încurcat, fata primarului scrâșni din dinți, nemulțumită și se gândi:

— Ovidio bănuește ceva! Numai teama că i-aș putea face ceva Letiției l-a împins să vină în spre pădure. Trebuie să mă feresc... de privirile fratelui meu!

CAP. 61

Viață de artist

Sunt în lumea aceasta oameni, cari nu-și găsesc uitarea, decât în muncă, atunci când au fost loviți de vreo mare durere și fără îndoială că din oamenii aceștia făcea parte și Wilhelm Müller, tânărul pictor, care plângea pierderea iubitei sale Mariana.

Doamne, ce nu făcuse omul acesta, spre a o regăsi. Din această pricină bietul pictor era pe punctul de a-și pierde mințile. El o iubise pe Mariana, se obișnuise cu gândul că va fi soția lui. Dar nu numai asta îl făcea să se lase doborât atât de cumplit de această pierdere. Mariana fusese oarecum și muza lui. Frumusețea ei îi inspira arta și aproape toate tablourile pe cari le pictase, arătau chipul drăgălaș al tinerei fete.

La începutul dispariției Marianei, Wilhelm Mül-

ler nu fu în stare să lucreze nimic. Slăbea văzând cu ochii, avea friguri şi bătrânul doctor, pe care-l consultă, îi spuse, ridicând din umeri:

— Noi, doctorii, ne pricepem să lecuim trupul, nu însă şi sufletul. Acesta trebuie să se vindece singur. Dacă vrei însă, să-mi asculţi sfatul, atunci du-te la ţară.

Müller urmă sfatul doctorului. Îşi strânse câteva boarfe într'un cufăraş, îşi luă aparatul fotografic şi porni spre sudul Corsicei, unde cutreeră tot ţinutul, trecând din sat în sat, din oraş în oraş.

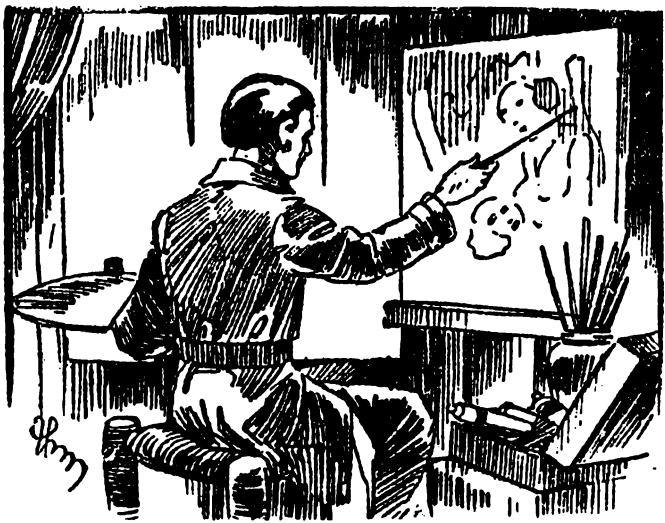

Şi într'adevăr, asta-i făcu mult bine. Puterile îi reveneau văzând cu ochii şi încetul cu încetul simţi din nou necesitatea de a lucra.

După terminarea călătoriei, însă, nu se mai înapoie la Ajaccio. Oraşul acesta îl îngrozea, din pricina dispariţiei Marianei. Deaceea se mută la Bastia, într'o mahala, unde se puse pe lucru cu temei.

Chipul celor două femei, pe cari le fotografiase în pădurea dela picioarele piscului Fontanella

îi înspiră un tablou, pe care-l luă îndată în lucru. În mai puțin de o săptămână tabloul era gata. Era o pictură destul de mare, care le înfățișa pe Lydia și Letiția întocmai așa, după cum le văzuse în pădure.

„Pe mâini credincioase" intitulă Wilhelm Müller tabloul când fu gata cu el.

La Bastia se deschisese tocmai o mare expoziție de artă. Cei mai mari pictori din Franța, Spania și Italia se grăbiră să-și expună lucrările, expoziția având un caracter internațional. Președintele republicii fixase un premiu foarte însemnat pentru cel mai bun tablou.

Wilhelm Müller nu visă nicio singură clipă că ar putea avea norocul ca acest premiu să-i revină lui. Nu, el nu se legăna în asemenea speranțe. Era încredințat, însă, că tabloul era una din operele sale cele mai reușite și deci, firesc era să poată atrage atenția vreunui iubitor de artă. Acuma avea nevoie mai mult decât oricând de un prieten binevoitor. Paralele îi erau pe sfârșite, deoarece cercetările după Mariana îi înghițiseră aproape tot ceeace adunase cu chiu cu vai și numai cu multă greutate isbutise să-și cumpere culorile și pânza pentru facerea tabloului.

— Pânza aceasta trebuie să ajungă la expoziție! — strigă Wilhelm Müller. — Numai acolo mi se poate oferi prilejul de a o vinde bine.

Apoi porni îndată la drum spre a se interesa dacă opera sa mai putea fi primită la expoziție.

Directorul expoziției, îl primi cu multă bunăvoință, și-i spuse că mâine este ultima zi pentru expunerea tablourilor. Deaceea, trebuia să-și trimeată îndată tabloul în marea sală a Muzeului.

Müller mulțumi și plecă.

— Ultimul termen! — murmură tânărul, când ajunse iarăș în stradă. — Dar deabia acuma începe adevărata greutate, căci n'am o ramă pentru tablou. Sub trei sute de franci nu voiu găsi una mai ca

lumea și de unde să scot eu trei sute de franci?

O adâncă amărăciune îi cuprinse sufletul, când se gândi la această nouă piedică ce i se ivi în cale. Din pricina a trei sute de franci urma ca tot planul lui să se năruie.

— Într'adevăr, asta este ce-mi mai rămâne de făcut! — exclamă el amărât. Să iau un cuțit și să spintec pânza de sus până jos!

Între timp ajunse în fața casei în care locuia.

Müller alergă pe scări în sus și când vru să intre în odaia sa, auzi, spre marea lui uimire, un sgomot de voci, care venea dinăuntru. In una din aceste voci recunoscuse pe aceea a proprietăresei sale, o femeie bătrână, bună la suflet. A doua voce părea să fie a unei fete tinere.

El se strecură încet până lângă ușă, deoarece îl interesa, să audă ce se petrecea în odaia lui și ce aveau să-și spună cele două femei. Pe de altă parte se uită și prin gaura cheii și recunoscu în

fata cea tânără, a cărei voce o auzise, pe fiica negustorului din fața casei lui: Cristofo Martinez, portughezul. Din fereastra odăii sale, Wilhelm Müller o văzuse adeseori pe fața aceasta cu părul negru și ochii și mai negrii uitându-se țintă în spre odaia lui.

Fata aceasta se găsea acuma în odaia să, stătea în fața tabloului și se uita la el cu vădită admirație.

— Nu-i așa Manitta — zise proprietăreasa — că e într'adevăr frumos? Până acuma cui i-ar fi trecut prin minte că în casa mea locuește un artist atât de mare!

— Da, un artist foarte talentat! — exclamă Manitta. — Dar de ce arată atât de rău, atât de palid, pictorul acesta și de ce o fi atât de trist întotdeauna?

— Numai Sfânta Madonnă poate știi ce chin îi frământă inima — răspunse proprietăreasa. — In orice caz, trebuie să fie o durere foarte mare!... Te pomenești că n'are bani!

— Nu vorbi așa, signora! — zise Manitta, aproape dojenitor. — Din pricina banilor nu p'ânge un bărbat. Fără îndoială că și-a pierdut aleasa inimii!... Poate că i-a murit.

In clipa aceea ușa se deschise și Wilhelm Müller intră în odaie. El se îndreptă hotărât în spre frumoasa portugheză, îi prinse mâinile și-i zise:

— Iți mulțumesc pentru vorbele simțite pe cari le-ai rostit mai adineaori... Ai dreptate, banii nu ar fi în stare să-mi stoarcă lacrimi... Durerea, pe care o port în suflet are o pricină mult mai mare...

Dealtfel, cred că nu mă înșel, dacă recunosc în d-ta pe fiica lui Cristofo Martinez?

— Da, și numele meu este Manitta. Eram tocmai în admirație, în fața tabloului d-tale. Este foarte frumos. Vei ajunge odată un mare artist, domnul meu, vei fi fericit și atunci vei uita durerea care-ți apasă sufletul acuma.

— Nu crede asta, domnișoară... Chiar dacă ar apărea muza însăși în fața mea și chiar dacă aș ajunge pictorul cel mai renumit din lume... umbra întunecoasă, care-mi apasă sufletul în clipa aceasta, nu mă va părăsi niciodată. Dar chiar și până la renume mai este cale lungă... Vin tocmai dela directorul expoziției.... Mâine toată lumea adunată la Bastia ar putea vedea tabloul meu, dacă aș avea trei sute de franci, spre a-mi cumpăra o ramă.

— Numai asta este? — exclamă Manitta, bucuroasă. — Dar atunci ți se poate ajuta!... Nu, nu roși domnul meu, căci nu am de gând să-ți ofer bani, spre a te jigni prin aceasta... La noi în prăvălie însă, se găsește un tablou, care are mărimea tabloului d-tale... Rama este foarte prețioasă... Nimic mai simplu deci, decât să scoți tabloul din ea și să așezi în loc pânza d-tale.

— Domnișoară, ești un adevărat înger! Dar ce va zice tatăl d-tale?...

— Tatăl meu este un foarte bun la suflet și când poate ajuta pe cineva, o face din toată inima. Viuo deci, chiar acuma cu mine... Nu, nu șovăi...

— Bravo, copiii! — strigă proprietăreasa, bătând din palme. — Văd că am tras bine cu piciorul și cred că nu ești supărat pe mine, domnule Müller, că am adus-o pe domnișoara aici, fără voia d-tale?

— Supărat?... Dar îți mulțumesc din tot sufletul că mi-ai făcut cunoștință cu domnișoara.

După aceasta, Wilhelm Müller părăsi odaia, însoțit de Manitta.

Firește că nu mică fu mirarea lui Cristofo Martinez, când o văzu pe fiica sa intrând în prăvălie, însoțită de un tânăr.

Manitta îi spuse în câteva cuvinte, cum stăteau lucrurile și Martinez nu se împotrivi de loc ca pictorul să schimbe tabloul cel vechi din prețioasa ramă, cu tabloul său.

— Domnule Martinez — zise Wilhelm Müller

— nici nu-ţi poţi închipui, cât de mare este serviciul, pe care mi l-ai făcut. Dar fii încredinţat că voiu şti să mă arăt recunoscător, dacă norocul va voi să mă favorizeze.

Bătrânul îi dădu Manittei o cheie, iar aceasta îl conduse pe Wilhelm Müller până la un şopron, în care negustorul de vechituri îngrămădise o sumedenie de lucruri.

— Tabloul acesta are o poveste foarte tristă — zise Manitta, în vreme ce străbătea curtea, alături de tânărul pictor. — El a aparţinut unei case foarte distinse. A fost al unui mare bancher, care avea la Ajaccio palate, cai, trăsuri, era unul din cei mai mari bogătaşi ai oraşului şi acuma... acuma se spune că hoinăreşte bătrân, pe străzi....

— Şi cum se chema? — întrebă Wilhelm Müller cuprins de o bănuială.

— Fernando Hernez, portughezul... N'ai auzit niciodată de el?

— Ba da... ba da!... — murmură pictorul şi se îngrozi, aducându-şi aminte de bancherul, care avusese milioane şi care totuşi nu fusese decât un nemernic, un răufăcător, pricina morţii tatălui său.

Manitta deschise uşa şopronului şi-l pofti pe pictor să între. Ochii acestuia căzură îndată asupra unui tablou mare, care era acoperit cu pânză de sac.

— Iată tabloul! — zise Manitta.

Cu aceste cuvinte ea luă învelitoarea de pe tablou şi în clipa următoare Wilhelm Müller se dădu îngrozit înapoi.

— Dar aceasta este o pânză a tatălui meu! — strigă el. — Da, îmi aduc bine aminte că tabloul acesta a stat multă vreme în casa noastră...

Da, aceasta este frumoasa spaniolă cu copilul, pe care i-a pictat el... Are o poveste destul de ciudată... Tata mi-a povestit-o adeseori.

Te rog Manitta, adu o lampă să mă pot uita înc'odată la tabloul acesta.

— Dar rama? — întrebă Manitta.

O, de ramă Wilhelm Müller uitase cu totul, în urma acestei însemnate descoperiri. Ciudat... Numai cu câteva clipe mai înainte, nu se gândea la nimic altceva pe lumea aceasta, decât numai la ramă și acuma... acuma sufletul său nu se mai îndrepta, decât numai la tabloul tatălui său.

— In ceeace privește rama, — răspunse el — sunt pe deplin încredințat că se potrivește. Tabloul meu are aceleași dimensiuni, pe cari obișnuia tata să le dea pânzelor sale. Se pare că tocmai împrejurarea aceasta mă va ajuta.

Manitta se îndepărtă, pentru a aduce o lampă. In timpul acesta Wilhelm Müller rămase singur în fața tabloului.

— Scumpul meu tată — murmură el — tu zaci în groapă. Din tine n'a mai rămas poate nimic, dar opera ta stă aici, în fața mea...

Deodată Manitta se ivi lângă el, cu lampa în mână. Razele gălbui căzură asupra tabloului și în aceeași clipă ai fi zis că persoanele pictate pe pânză căpătaseră viață.

Făptura doamnei cu bucle negre se desprinse parcă din ramă și ochii ei începuseră parcă să vorbească, iar povestea lor părea nespus de tristă.

Wilhelm Müller rămase adânc mișcat în fața operei tatălui său. Dar nu mai era evlavia aceea, care-i făcea ochii să strălucească cu totul deosebit și care-i încorona toate trăsăturile feței. Cu totul alt gând muncea acuma creerul tânărului pictor.

— Copilul acesta — murmură el, în cele din urmă. — Doamne, dar mi se pare că l-am mai văzut odată!... Mai mult chiar, mi se pare că eu însumi aș fi colaborat cu tata la pictarea acestui tablou... Eu am trăit parcă în trăsăturile acestui chip... Mi se pare că zile și nopți întregi l-am avut înaintea ochilor mei...

Manitta... tabloul acesta trebuie să fie al meu... Voi vorbi cu tatăl d-tale... El nu-i va refuza fiului

un tablou de al tatălui său, căci eu nu voi îngădui niciodată ca pânza aceasta să cadă pe alte mâini... Dumnezeule, de ce nu sunt eu un om bogat, spre a-i putea plăti tatălui d-tale o pungă de aur pentru el?... Așa...

— Fii fără teamă, domnule Müller — răspunse Manitta— tata va reține tabloul acesta pentru d-ta, până când îl vei putea plăti. Acuma însă, să vedem să scoatem pânza din ramă, spre a pune în ea tabloul d-tale...

După aceea, Wilhelm Müller se așeză pe lucru și scoase pânza tatălui său din ramă. Un ceas mai târziu, propriul său tablou era împodobit de frumoasa ramă aurie și atunci își dădu seama și tânărul pictor că într'adevăr săvârșise o operă, de care nu trebuia să se rușineze.

A doua zi de dimineață, când se urcă într'o trăsură spre a-și duce tabloul la expoziție, tânărul pictor o văzu pe frumoasa Manitta prin fereastră, stând cu mâinile împreunate și rugându-se.

Se ruga... pentru isbânda lui!

CAP. 62

Din culmea fericirii în prăpastia durerii

Un public foarte numeros, și distins, umplea încăperile principale ale Muzeului unde erau multe lucruri vrednice de văzut.

Juriul care urmă să decerneze premiile, umbla dela tablou la tablou, fiecare membru își făcea însemnări, iar publicul, curios, îl urma în mare număr.

Printre aceia cari vizitau expoziția de pictură se găseau și două persoane, cari păreau să aibă foarte puțin interes pentru tablouri... Ba ai fi putut zice chiar că aceste două persoane nu se folosiseră de expoziție, decât ca de o împrejurare, care să le dea putința să stea de vorbă cât mai neobservați.

Aceste două persoane erau: Robert de Paris și Gilda.

In ajun, la cina pe care o luase în palatul fratelui său, contele de Paris îi strecurase frumoasei uzurpatoare un bilețel, care cuprindea aceste câteva cuvinte:

„Mâine la ceasurile două, la muzeu!"

Amândoi veniseră exact la ora hotărâtă și Robert de Paris se plimba în sus și în jos prin marea sală e expoziției, alături de „nepoata" sa, discutând cu ea în șoaptă, totuși pe un ton destul de enervat.

— Nu ai găsit nicio urmă, nici până acuma, conte?

— Nici până acuma! S'ar zice că a înghițit-o pământul.

— Atunci nu mai încape nicio îndoială, că trăiește împreună cu Egizio Ettore... Asta trebuie să fie deslegarea enigmei! — exclamă Gilda. — D-ta știi prea bine că nu pot face niciun pas, că nu mă pot hotărî la ceeace-mi ceri, atâta timp cât Letiția n'a dispărut din calea mea.

— Dar scumpa mea Gilda — răspunse contele, lingușitor — d-ta ți-ai vârât în cap o simplă idee de care nu vrei să te eliberezi... Ce-ți pasă d-tale de fata aceasta, care la drept vorbind nu mai poate alcătui nicio primejdie pentru d-ta?... Și cu atât mai puțin îți va păsa de ea atunci, când acela, al cărui nume nu vreau să-l rostesc acuma, nu va mai fi printre cei vii... Hotărăște-te odată.... Am și adus cu mine o sticluță... Câteva picături din ea, într'un pahărel cu vin și moartea va surveni în câteva minute... Doctorii nu vor găsi urme de otravă la autopsie, căci este vorba de o otravă chinezească, pe care am cumpărat-o odată în China.

Ceri mâine fascicola 69 a tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

— Te rog, lasă sticluța în buzunar — răspunse Gilda. — Ți-am spus de nenumărate ori: Mai întâi Letiția și numai pe urmă prințul Raymond.

— Tăcere!... Nu rosti niciun nume!... S'ar putea întâmpla să ne audă cineva.

— Fii fără teamă... aici nu se sinchisește nimeni de noi... Privește, oamenii se îmbulzesc toți în spre colțul acela, unde este expus un tablou... Vino, să ne apropiem și noi... Se pare că tabloul acesta are o însemnătate deosebită... Cum se cheamă?... Trebuie să fie în catalog... Iată-l.... „Pe mâini credincioase".

— Pe mâini credincioase!... Hm, un titlu întrebuințat prea des... La drept vorbind, nu spune nimic... Dar dacă vrei d-ta, Gilda, n'am nimic împotrivă... Să vedem și noi tabloul... Altceva important mai ai să-mi spui?

— Nimic, decât că bătrânul Alberto ar trebui să plece din casa noastră. E o scorpie bătrână și mi-e teamă că mă bănuește.

— Cum? Crezi că pune la îndoială persoana d-tale?

— Aproape că-mi vine să cred!

— Atunci dă-i lui otrava!

— Nu, dragul meu! — răspunse Gilda, ironică. — Mai întâi să te ții d-ta de cuvânt... Letiția trebuie să cadă...

— Da, dacă i-am putea da de urmă. Dar după cât se pare ea nici nu mai este în Corsica.

— Dacă aș ști aceasta cu siguranță, aș fi mai liniștită... Dar ce se mai aude de Egizio Ettore?... Expediția condusă de Hector Gardane a fost o înfrângere îngrozitoare.

— Mai mult decât o înfrângere — zise contele de Paris. — La drept vorbind, eu nu pot pricepe ce s'a petrecut acolo... Am vorbit cu un ofițer, care cu acest prilej a fost sub ordinele lui Gardane și acesta m'a încredințat că regimentul îm-

presurase din toate părţile casa, în care se găsea brigandul.... Totul stătea de minune şi în cel mai rău caz Ettore, împreună cu toţi tovarăşii săi puteau fi aruncaţi în aer, când deodată brigandul i-a cerut lui Gardane să stea de vorbă cu el, între patru ochi. Hector Gardane a primit propunerea banditului şi după convorbirea avută cu acesta, s'a întors la trupa sa şi a spus că nu este nimic de făcut şi că trebuie să renunţe la prinderea, sau uciderea brigandului şi a complicilor săi.

— Laşul — strigă Gilda. — Dacă-l aducea pe brigand, la Bastia, astăzi lucrurile ar sta mult mai bine.

— Linişte... Tocmai trece lady Milton, la braţul soţului său... Ha, ha, ha, soţul său... Toată Corsica îl arată cu degetul... Se povestesc lucruri foarte ciudate despre această frumoasă lady.

— Frumoasă este însă într'adevăr! — exclamă Gilda. — Are un trup de Veneră şi un păr cum numai Tizian ştia să picteze.

Urmând această convorbire în şoaptă, Robert şi Gilda ajunseră până la tabloul, care purte numărul 213 şi care în orice caz era foarte prost aşezat.

Mulţimea se împrăştiase din faţa lui, deoarece juriul, după o cercetare de aproape o jumătate de ceas, trecuse la alt tablou, şi lumea curioasă îl urma.

— Aşa dar iată tabloul — zise Letiţia — care se pare că a stârnit atâta vâlvă, poate fiindcă e prea prost sau poată fiindcă e foarte bun. Dar într'adevăr este o pânză minunată.... Priveşte, te rog... Subiectul trăieşte parcă în el.... O tânără doamnă din societate, care doarme cu capul pe genunchii... da, da, pe genunchii unei corsicane din sud.... frumos tablou, într'adevăr!... Dar de ce mă strângi aşa de braţ?... Dă-mi drumul... mă doare!

— Tăcere... şi nu te speria! — îi şopti Robert de Paris frumoasei fete. — Am făcut o descoperire

uluitoare.

— O descoperire? Care, mă rog?

— O asemănare... Dar să ne uităm mai bine... Iată că o rază de soare cade tocmai pe tablou și-l luminează...

— O asemănare? — făcu Gilda. — Dar... Dumnezeule.... să fie cu putință?... Persoana distinsă, care doarme cu capul în poalele țărăncii, este... este Letiția.... Madonna din Saint Etienne!

— Ea este! — întări și contele de Paris, cu glasul înăbușit.

— Să fie oare cu putință? — exclamă Gilda. — Letiția să fi primit a sluji drept model, pentru întocmirea acestui tablou?

— Nici eu nu-mi pot tâlmăci! — răspunse Robert de Paris. — Ce taină se ascunde în această ciudată și neînțeleasă asemănare dintre doamna de pe pânză și Letiția? Căci nu încape nicio îndoială că pentru nicio comoară din lume Letiția n'ar primi să servească drept model verunui pictor. Cum să se expună tocmai ea, tovarășa, complicea unui brigand? Totuși... e neîndoelnic că chipul acesta, trupul acesta, picioarele acestea... sunt ale ei.... Da, ea este și atunci nu-mi pot închipui altceva, decât că pictorul a pândit-o și a schițat-o pe hârtie, fără știrea ei.

— Atunci pictorul ar putea să ne spună unde s'a petrecut aceasta! — exclamă Gilda. — Poate că în felul acesta i-am putea da de urmă!... Cine este pictorul?

— Catalogul nu spune nimic? — întrebă Robert de Paris.

— In orice caz... aici stă un nume cu totul necunoscut... Wilhelm Müller... Ai mai auzit vreodată de numele acesta?

— Niciodată! — răspunse Robert de Paris. — Dar stai! — exclamă el apoi îndată, în vreme ce un zâmbet drăcesc îi încolți în jurul buzelor, deoarece își adusese aminte că auzise odată numele acesta

și anume de pe buzele nefericitei Mariana.

Când contele de Paris se apropiase de sărmana copilă în casa Terezei Galdano, ea strigase:

„Vai, de ce nu este aici Wilhelm Müller să mă apere, să mă răsbune!"

— Așa dar Wilhelm Müller — repetă contele de Paris. — Din moment ce-i cunoaștem numele nu ne va mai fi greu să-i dăm de urmă... Așteaptă-mă te rog aici, în fața acestui tablou, Gilda... In câteva

minute mă voiu întoarce și atunci voiu ști dacă pictorul acesta locuește la Bastia, și anume unde.

Gilda rămase în fața tabloului, iar Robert de Paris se îndepărtă.

Frumoasa uzurpătoare se uită din nou la tablou și cu cât privea mai mult la fermecătoarea făptură, care dormea cu capul rezemat de genunchii țărăncei, cu atât mai mult creștea în ea convingerea că este Letiția și nimeni alta.

— Gilda!

— Ah, d-ta ești conte?... Ai aflat ceeace voiam să știm?

— Totul! fu răspunsul. — Mi-am luat toate informațiile și am aflat că pictorul este un nenorocit, care trăește pe la mahala și care-i sărac lipit pământului. Cu câțiva galbeni îi voi deschide gura.

— Atunci să mergem, conte — zise Gilda. — Nu trebuie să pierdem nicio clipă.

Peste câteva minute cei doi ticăloși, se urcară în trăsura lor de casă iar Robert îi dădu vizitiului o adresă, pe care acesta o luă nu fără oarecare mirare și uimire. In clipa următoare însă, frumosul echipaj se puse în mișcare și-și făcu drum prin mulțimea care se plimbă în sus și în jos prin fața muzeului.

Trăsura se opri în fața casei în care locuia Wilhelm Müller. Robert și Gilda urcară scările întunecoase și la etajul întâiu fură întâmpinați de proprietăreasă, care-i primi cu următoarele cuvinte:

— Pe cine căutați signor? Cred că ați greșit adresa!

— N'am greșit-o! — răspunse Robert de Paris. — Domnul Wilhelm Müller nu locuește aici?

— Ba da! Vă rog intrați pe ușa aceea... Este un om foarte cum-se-cade... un mare artist... I-ați văzut tabloul la Expoziție?.... Nu-i așa că e frumos.... Dumnezeesc?

Robert nu-i mai răspunse bătrânei, ci bătu în ușa arătată. Dinăuntru se auzi un „intră" nespus de trist.

Robert de Paris intră și aruncă o privire repede prin încăperea, care servea drept odaie de dormit, sufragerie și atelier, în acelaș timp și această privire îi fu îndeajuns spre a-și da seama de starea materială în care se găsea pictorul.

— D-ta ești domnul Müller? — întrebă Robert de Paris. — Dar fără îndoială că d-ta trebuie să fii, căci numai așa mi-l pot închipui pe omul, care a fost în stare să picteze un asemeneea tablou... Gilda, acesta este artistul, pentru care ai atâta admirație.

Wilhelm Müller nu era în stare să răspundă

vreun cuvânt. Se înroşise ca o fată şi se înclină adânc, spre a-şi ascunde încurcătura.

Gilda se apropie de el, îi întinse mâna dreaptă înmânuşată, şi zise, cu glas prietenos:

— Domnul meu, îngădue-mi să-ţi arăt toată admiraţia mea. Tabloul d-tale îmi place foarte mult şi l-am rugat pe unchiul meu, pe contele Robert de Paris, să mă conducă îndată până la d-ta, pen-

tru a vorbi cu d-ta în privinţa cumpărării tabloului.

Cumpărarea tabloului... contele Robert de Paris.... Lui Wilhelm Müller i se păru deodată că tot cerul s'a coborât până la el.

— Vă rog luaţi loc — îngână el, împingând două scaune. — Este adevărat că nu sunt în măsură să primesc după cum se cuvine, persoane atât de distinse ca dv. dar domnul conte îşi va da seama că...

— Să lăsăm asta! — îl întrerupse Robert de Paris. — Acolo unde se găseşte adevărata artă, cea mai neîncăpătoare odăiţă se transformă într'un templu... Dar să ne întoarcem la tabloul d-tale.... Şezi

te rog și d-ta... Așa, și acuma, mai înainte de toate să-mi spui te rog, dacă ești hotărât să vinzi tabloul?

— În clipa de față nu pot lua nicio hotărâre! — răspunse Wilhelm Müller — deoarece fiecare pictor, care expune un tablou la expoziție, trebuie să aștepte cu vânzarea, până după hotărârea juriului... Sunt silit să respect Regulamentul. Dacă voiți însă să cumpărați tabloul, el vă stă la dispoziție îndată după pronunțarea juriului.

— Și prețul?

— Îl veți hotărî chiar dv. domnule conte.

— Bine, dar nepoata mea este îndrăgostită de tablou și aș vrea în orice caz să-mi asigur cumpărarea lui. Deaceea te rog să ai bună-voința să primești astăzi măcar o mică arvună... Două mii de franci ajung ca arvună?

Wilhelm Müller crezu că visează, când contele de Paris scoase portofelul din buzunar și luă din el două bancnote de câte o mie de franci, pe cari le așeză pe masă în fața lui. Tânărul pictor se uita la bani, se uita aproape pieziș la conte, se înroși din nou și nu îndrăzni să întindă mâna după valoarea biletelor de bancă.

— Primește, te rog, banii aceștia, domnul meu — zise Gilda. — Firește că aceasta nu este, decât o mică arvună, deoarece pânza d-tale e mult prea prețioasă, pentru a fi vândută pe o sumă atât de mică. Cred însă că asupra prețului ne vom putea înțelege. Mai târziu, tatăl meu, prințul Raymond de Paris va încheia afacerea cu d-ta.

— Și acuma încă o întrebare — zise contele de Paris, uitându-se nepăsător la mănușile sale galbene. — Tabloul acesta a ieșit numai din fantezia d-tale?... Nu mă înțelege greșit, domnul meu! Nu vreau să fiu indiscret, dar subiectul este atât de viu, de plin de viață, încât nepoata mea și cu mine am făcut un mic rămășag. Eu am spus că d-ta ai făcut tabloul numai din închipuirea d-tale, iar nepoțica pretinde că d-ta ai pândit această scenă

undeva, prin vreo pădure și așa ai pus-o pe pânză. Iată pentru ce ne-ar interesa răspunsul d-tale.

— Ei bine, domnule conte — răspunse Wilhelm Müller — acela care a pierdut rămășagul sunteți dv... Instinctul artistic i-a dat domnișoarei putința să bănuiască adevărul... Fiindcă tabloul acesta este luat după o scenă aevea, pe care întâmplarea mi-a scos-o în cale, într'o pădure de dafini, din apropierea Fontanellei.

— Ah, în apropierea Fontanellei! — exclamă contele de Paris și schimbă iute cu Gilda o privire plină de înțeles. — Fontanella!... Spune-mi te rog domnule Müller, acesta nu este un sat așezat în apropierea piscului Fontanella?... Prin sudul Corsicei, undeva, dacă nu mă înșel...

— Așa este! — răspunse Wilhelm Müller. — Domnul conte a ghicit adevărul.... Fontanella este așezat la picioarele piscului cu acelaș nume... nu departe de Bonifacio....

— Și acolo ai găsit pe fermecătoarea ființă, pe care ai pictat-o în tabloul d-tale? — întrebă Gilda. — Nu-i așa că nu este o țărancă din sudul Corsicei?... Trebuie să fie o doamnă din lumea bună...

— Imi pare rău, dar în privința aceasta n'aș putea să vă răspund sigur! — zise Wilhelm Müller. — Numele țărăncuței din sudul insulei, care este pictată și ea pe pânza mea, îl cunosc... Se numește, Lydia Salla și este fata primarului din Fontanella. Cealaltă însă, tânăra doamnă, pe care n'am văzut-o decât dormind... știu că se numește Letiția... Asta este tot ceeace v'aș putea spune despre ea... Dar ce aveți, prințesă?... Nu vă simțiți bine?..... Ați devenit deodată atât de palidă?

— Mulțumesc... a trecut... Pe semne că am urcat puțin prea repede scările și asta a fost totul... Așa dar Letiția... Dar numele de familie nu-l știi?... In orice caz, această Letiția este de o frumusețe cu totul neobișnuită... Ai băgat de seamă că are

ceva în trăsături, care ne aminteşte pe Madonna lui Rafael?

— Fără îndoială! — exclamă Wilhelm Müller. — Numai o singură dată în viaţa mea am mai văzut o atare frumuseţe... Imi pare rău că n'am aşteptat, până când se va fi deşteptat, căci privirea ochilor săi trebuie să fie o adevărată minune dumnezeească. Pe de altă parte... cred că şi aceasta vă va interesa... Letiţia nu era îmbrăcată în veştmintele, pe cari le-am pictat eu... Ea purta obişnuitul port din sudul Corsicei, totuşi, nu pe cel ţărănesc, ci pe cel mai simplificat, mai înobilat, pe care-l poartă fetele de condiţiune mai bună.

— Atunci — zise Robert de Paris — după cât s'ar părea, această Letiţie trebuie să fie prietena fetei primarului din Fontanella!

— Intr'adevăr aşa şi este! — răspunse Wilhelm Müller — căci atunci, când i-am făgăduit Lydiei să-i trimit şi Letiţiei o fotografie de pe această scenă fata primarului mi-a spus să trimit şi fotografia Letiţiei tot pe adresa ei.

— Atunci fără îndoială că locueşte la primarul din Fontanella! — zise Robert.

— Se prea poate.

— Vreau să-ţi spun, domnul meu — zise Gilda apoi — şi care este motivul, pentru care ne interesăm atâta de Letiţia. Aproape că-mi este şi ruşine să-ţi mărturisesc, dar, în sfârşit... şi eu fac puţină pictură... Firește că nu sunt decât o diletantă, dar aş vrea grozav să pot eterniza şi eu pe pânză chipul acesta de madonnă, liniile acestea dumnezeeşti.

— Dar nimic mai simplu, prinţesă! — exclamă Müller. — Dacă nu vă sperie o mică călătorie, atunci duceţi-vă până la Fontanella, intraţi în casa primarului şi sunt încredinţat că Letiţia va primi să vă slujească de model.

— Intr'adevăr, este o idee foarte bună! — zise

Gilda. — Ce-ai zice, unchiule, dacă te-aş ruga să mă însoţeşti în această călătorie?

— Ştii prea bine, scumpa mea nepoţică, cum că dorinţele tale sunt porunci pentru mine! Acuma însă să mai plecăm şi noi, căci i-am răpit domnului Müller o groază de timp. Aşa dar, domnul meu, dreptul de cumpărare a tabloului ne este asigurat şi de îndată ce hotărârea juriului va fi cunoscută, îmi voiu lua îngăduinţa să vin spre a încheia târgul.

Contele de Paris strânse mâna lui Wilhelm Müller şi acelaş lucru îl făcu şi Gilda. După aceea pictorul îşi conduse distinşii vizitatori până la poartă şi acolo mai avu norocul să-i ajute Gildei să se urce în trăsură.

In aceeaşi clipă, în fereastra prăvăliei lui Cristofo Martinez se ivi chipul Manittei şi pictorului nu-i scăpă adânca tristeţe ce se putea citi în ochii frumoasei portugheze.

Robert şi Gilda mai salutară odată din trăsură, apoi echipajul porni.

Wilhelm Müller se înapoie în odaia sa. El căzu pe un scaun din faţa mesei, cu un suspin îndurerat şi trist se uita la cele două bilete albastre.

— Vai, dacă Mariana ar fi aici! — strigă el. — De ce nu-i este dat şi ei să guste bucuria acestei isbânzi?

Totuşi, aceste două mii de franci, cea dintâi sumă mai însemnată pe care o câştig în viaţa mea, să-ţi fie înclinaţi ţie, mica mea Mariană! Voi începe din nou cercetările, spre a da de urma ta; cu aceste două mii de franci voi plăti agenţi, cari să te caute... Ah, dacă ai căzut pradă vreunei fărădelegi... atunci nu mă voiu odihni,, până când nu voi da peste ucigaşul tău şi atunci... îmi va plăti scump viaţa ta!

Capul îi căzu adânc peste piept şi rămase aşa, nemişcat, câte un suspin mai sguduindu-i doar trupul din când în când.

— Trăiască Wilhelm Müller! — se auzi atunci

din stradă. — Trăiască tânărul maestru!... Trăiască!

Müller sări de pe scaun şi se repezi la fereastră. Ce însemna asta? Strada era plină de oameni. O trăsură, în care şedeau patru domni, îmbrăcaţi în negnru şi împodobiţi cu decoraţii deabia putea să-şi croiască drum prin mulţime. Toţi cei de jos se uitau sus şi strigau numele lui.

— Domnule Müller... Domnule Muller, se auzi, lângă uşă, vocea bătrânei gazde, am venit — am venit — şi eu...

— Nu, nu, vreau să i-o spun chiar eu, răsună un glas, vă rog foarte mult lăsaţi-mă să-i duc eu vestea!

— Ah, tu eşti Manitta — pentru Dumnezeu ce s'a întâmplat, strada se cutremură sub paşii mulţimei — o trăsură elegantă se opreşte în faţa casei. — Manitta, ce s'a întâmplat?

— Victorie! Victorie! — strigă Manitta, apropiindu-se de tânărul care stătea uluit şi apucându-i mâinile, da, talentul tău a răzbit, a învins. Wilhelm Müller ai primit premiul întâiu, de azi înainte eşti un pictor celebru!

Müller deveni palid, se clătină, Manitta îl înlănţui cu braţele şi-l sprijini.

Şi atunci... două lacrimi mari se rostogoliră pe obrajii lui, în vreme ce strigă cu vocea înecată în suspine:

— Am cucerit premiul şi totuşi sunt atât de nenorocit, atât de singur şi părăsit!

Manitta îşi retrase braţele, o văpaie ciudată se aprinse în ochii ei.

Deodată răsunară paşi grăbiţi pe scară şi Manitta şopti lui Wihelm Müller:

— Fii tare, vin membrii juriului, te rog, te implor, să nu le spui niciun cuvânt despre nenorocirea ta, despre mizeria în care te zbaţi.

— Nu, nu, voiu fi tare.

Cei patru bărbaţi întrară în odaie şi îşi rotiră privirile prin încăperea sărăcăcioasă.

— Domnule Wilhelm Müller, — rosti directorul expoziției — am venit aici să-ți aducem o veste îmbucurătoare; tabloul d-tale „Pe mâini credincioase" a căpătat premiul întâiu, a fost proclamat capo-d'opera expoziției noastre. De azi înainte, numele d-tale va sta alături de al celor mai mari artiști. Dă-mi voie să-ți strâng mâna și să te încredințez că un viitor strălucit te așteaptă.

In clipa următoare, Wilhelm Müller fu înconjurat de către ceilalți membrii ai juriului, cari îi strânseră mâna cu multă căldură.

— Președintele ți-a decernat premiul întâiu în valoare de douăzeci de mii de franci, — continuă directorul. — Suma aceasta îți stă la dispoziție. In afară de aceasta vei putea vinde tabloul pe un preț foarte mare, căci s'au ivit o mulțime de cumpărători.

Müller, care nu rostise niciun cuvânt până acuma, izbuti cu greu să vorbească:

— Vă mulțumesc, vă mulțumesc din adâncul inimei, domnilor, pentru vestea îmbucurătoare pe care mi-ați adus-o, și dacă n'am primit-o cu acea bucurie firească la care v'ați așteptat, vă rog să atribuiți aceasta uimirei și emoției mele. In clipa aceasta, primul meu gând se îndreaptă către Atotputernicul care mi-a bărăzit să trăiesc aceste clipe supreme și din sufletul meu se înalță o rugăciune către El.

— Da, să ne rugăm și să mulțumim lui Dumnezeu, — zise directorul expoziției. — Și acuma să ne întoarcem privirile către oameni. Domnule Müller, am organizat un banchet lumea te așteaptă, ca să te cunoască și să-ți aducă omagiile ei. Vino cu noi!

Wilhelm Müller credea că visează, când fu condus pe scări, urcat într'o trăsură elegantă și în jurul său o mare de capete își striga entuziasmul:

— Ura! trăiască Wilhelm Müller, trăiască marele nostru pictor, ura! ura!

Trăsura porni, Müller luase loc între directorul expoziției și secretarul muzeului, iar ceilalți demnitari se așezară pe pernele din fața lui.

Wilhelm Müller mai aruncă o privire spre prăvălia lui Cristofo Martinez, unde stătea Manitta și plângea cu lacrimi fierbinți.

Cu chiu, cu vai trăsura își croi drum prin mulțime, răzbi prin ulița îngustă și porni în galop pe străzile orașului. La ferestre apărură femei și fete frumoase, câteva flori căzură la picioarele tânărului artist, care se simțea învăluit într'o atmosferă de vis.

Caii și trăsura galopau prin Via Colonna, ținta era aproape.

Deodată, Wilhelm Müller auzi deasupra lui trosnetul unui geam, apoi o înjurătură grosolană, dar în clipa următoare izbucni o altă voce care urla disperată:

— Inapoi, nelegiuito! N'ai să mă ții în ghiarele tale, mai bine îmi găsesc moartea pe asfaltul străzii, decât să rămân aici.

Wilhelm Müller sări dela locul lui, cu o expresie de groază în ochi, se uită spre fereastră, sângele îi îngheță în vine și o paloare cadaverică îi acoperi obrajii.

Trupul unei fete se zbătea pe marginea ferestrei. Ea se lupta cu o femeie, care se căznea din răsputeri s'o reție ca să nu cadă, dar în clipa aceea tânăra fată o respinse pe dușmana de lângă dânsa și corpul ei se rostogoli în gol.

O izbitură surdă, fata căzuse chiar la picioarele cailor.

— Sfinte Dumnezeule, ce s'a întâmplat? — strigă directorul — o sinucidere!

— O femeie s'a aruncat dela o fereastră — răspunse vizitiul.

Apoi dădu bice cailor.

Dar în clipa aceea Wilhelm Müller scoase un strigăt sfâșietor, dădu să sară din trăsură, îl izbi

cu furie pe directorul care i se puse în cale şi l-ar fi doborât desigur, dacă cei trei bărbaţi nu s'ar fi aruncat asupra lui şi nu l-ar fi ţintuit locului.

— Lăsaţi-mă, daţi-mi drumul! — strigă Müller — trebuie s'o strâng în braţele mele, să moară la pieptul meu, ha! ha! va-să-zică acesta e norocul meu, fii blestemat, destin neîndurător, moartă, strivită pe asfaltul străzii, fugită din cuibul pierzaniei, ha! ha!. „Pe mâini credincioase'" acesta e titlul tabloului meu, eu sunt în mâini şi mai credincioase!

Vocea sa fu întreruptă de un suspin adânc şi căzu în nesimţire pe pernele trăsurii.

— Intoarce! — strigă directorul către vizitiu — mână la ospiciu. O! ce zi cu ghinion, ce întorsătură teribilă!

Peste o jumătate de oră, directorul, palid la faţă, intră în marea sală a Academiei, în care erau întinse mese largi încărcate cu tacâmuri de aur. In jurul meselor şedeau o mulţime de artişti tineri cari discutau, dar când directorul intră, se făcu o tăcere solemnă.

— Domnilor — zise el — banchetul organizat pentru astăzi, nu mai are loc. Stingeţi luminile şi fiecare să se întoarcă acasă. Wilhelm Müller, maestrul încoronat al zilei, a înebunit!

CAP. 63

O călătorie

— Egizio, vrei să mă părăseşti, pleci iar pe drumuri neştiute, înainte de unirea noastră? Astăzi e Miercuri şi Duminecă trebuie să ne cununăm!

Cereţi mâine fascicola 70-a tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I. Calea Victoriei 5.

Letiția rosti aceste cuvinte pe un ton plin de mustrare și privirea ei blândă mângâia cu nespusă dragoste sufletul lui Egizio Ettore, care o ținea în brațele sale vânjoase.

Ședeau amândoi în grădina casei primarului din Fontanella, într'un boschet plin de flori, cari îmbălsămau aerul cu miresmele lor.

— Da, scumpa mea, răspunse brigandul, astăzi trebuie să plec, dar aceasta va fi ultima noastră despărțire. Niciodată nu vom mai fi departe unul de celălalt.

— Și ce te silește să pleci din Fontanella, tocmai în ajunul nunții noastre? — îl întrebă Letiția, cu voce tremurătoare. — O, scumpul meu, tu știi cât tremur pentru viața ta și gândul că ai putea să cazi în mâinile jandarmilor, mă chinuie groaznic.

— Nu te teme, draga mea. Doar știi că nu există jandarm în toată lumea, care să puie mâna pe Egizio Ettore.

Nu, Letiția, ia aminte odată pentru totdeauna nimeni nu va câștiga premiul, pus pe capul lui Egizio Ettore, dacă nu va fi trădat.

— Ah, nu-mi vorbi de acest premiu îngrozitor — suspină fermecătoarea fată. — Nu de mult am găsit, în biroul primarului, un ziar și am citit că guvernul a mărit din nou premiul pus pe capul tău. Acela care-l va preda pe Egizio Ettore în mâinile sbirilor va primi 40.000 de franci.

— Și chiar dacă s'ar pune un premiu de un milion pentru capul lui Egizio Ettore și s'ar găsi trădătorul, eu nu voiu fi niciodată victima trădării.

Draga mea Letiția, vezi bine că nu trebuie să mă tem, dealtfel, de Miercuri până Duminecă, sunt numai câteva zile, cari vor trece repede și atunci va sosi clipa când tu, vei fi a mea pentru vecie. O, Letiția, nici nu sunt în stare să găsesc cuvinte ca să-ți descriu fericirea mea, când mă gândesc că te voiu înlănțui pentru întâia oară în brațe, ca soția

mea. O, Letiția, mă tem că voiu muri de fericire.

— Iubitul meu — răspunse Letiția — ce-mi pasă dacă vom muri copleșiți de fericire!

— Să nu mai vorbim de moarte, — strigă brigandul. — Letiția, niciodată nu m'am simțit mai vânjos ca acuma, nicicând nu mi-ai părut mai frumoasă, iar simțurile mele nu te-au dorit niciodată mai mult decât acuma când fericirea este atât de aproape de noi.

Nu, Letiția mea, vom trăi, și în curând toată Corsica se va cutremura de faptele lui Ettore.

Ah, mă simt atât de oțelit, încât aș fi în stare să smulg măslinul de colo, cu rădăcină cu tot. De când am aflat că președintele Republicei, căruia i-am cerut grațierea, mi-a respins cererea, de când am aflat că însăși biserica m'a excomunicat, de atunci mă simt liber și supus numai voinței mele.

Toată Corsica va răsuna dela un capăt la celălalt de isprăvile mele, toată lumea va vorbi de mine. Dar mai întâi voiu porni cu hotărâre neclintită pe drumul vendettei, la nunta mea se va încinge hora cea cumplită, cum nu s'a mai văzut pe acest pământ.

Dar la nunta mea vreau să aduc o surpriză neașteptată pentru cei de față. Când Egizio Ettore își serbează nunta, trebuie să se întâmple ceva neobișnuit. Scumpa mea, răzbunarea va fi regisorul acestei comedii, da, vendetta va fi marele lăutar.

Letiția făcu un pas înapoi, își duse mâinile la pieptu-i care palpita și se uită cu neliniște la iubitul ei, în ai cărui obraji ardea o văpaie ciudată.

— Ce ai de gând să faci, Egizio? — zise ea. — Pentru numele lui Dumnezeu, ce planuri au încolțit în mintea ta?

— Te rog, nu mă întreba! — răspunse Egizio. — Acuma îmi iau rămas bun dela tine și Duminecă dimineața, când clopotele vor suna dangătul lor de nuntă, voiu fi iar aici. Să nu crezi că voiu întârzia, căci dorul după tine mă va mâna iar în

brațele tale și voiu veni în zbor, pe aripele sale; Letiția, Duminecă e ziua nunții lui Ettore și până atunci, rămâi cu bine!

Brigandul o cuprinse cu brațele sale, o apăsă la pieptul lui, îi acoperi gura, ochii, obrajii cu sărutări.

— Rămâi cu bine, strigă Ettore; astăzi plec din Fontanella, dar Duminecă ne vom vedea iar. Letiția, pune-ți podoabele, împletește-ți cununa de mireasă, mă duc să-ți aduc darul, pe care nu l-a avut încă nicio regină!

Egizio Ettore ieși din boschet și ajunse lângă poarta grădinei. Mai aruncă o privire plină de dragoste spre iubita lui și dispăru în umbra măslinilor.

La o fugă de cal de Fontanella, Egizio Ettore dădu peste patru călăreți ce-l așteptau la marginea pădurii.

Erau: Lamberg, Neuville, Aristide de Lamotier și Tric-Trac.

Acesta din urmă ţinea de frâu un al cincilea cal, pregătit pentru Ettore.

— Sunt aici, strigă el, şi acuma, repede pe cai, nu avem timp de pierdut. După mine!

Într'o clipă, încălecară cu toţii, Ettore se aşeză în fruntea lor şi porniră în galop grăbit.

— Slavă Domnului, — zise căpitanul Neuville — că mai ieşim puţin din Fontanella. E atâta plictiseală aici! In sfârşit Ettore s'a hotărât la o faptă, pentru care are nevoie de ajutorul nostru.

— Da, în sfârşit trecem şi noi la fapte — spuse Lamotier. — Dar eu nu găsesc că ne plictisim la Fontanella. Şi apoi, eu cred că ochii frumoasei Mariana nu sunt chiar atât de plictisitori.

— Unde vrea să ne ducă astăzi? — întrebă baronul Lamberg, pe cei doi prieteni. — Lamotier, nu ţi-a spus niciun cuvânt pentru ce are nevoie de ajutorul nostru? E vorba de vreun atac sau numai de o recunoaştere! Şi încotro ne poartă? Ne lăsăm duşi aşa, cu ochii închişi!

— Nu ştiu ce gânduri are Ettore — răspunse Lamotier — dar trebuie să fie ceva foarte important, altminteri s'ar fi hotărât cu greu să plece chiar în ajunul nunţii sale, şi apoi a mai dat lui Tric-Trac un sac, pe care acesta l-a legat de şea, sacul e foarte greu şi bănuiesc că se află acolo nişte unelte de fier.

Ettore nu auzi convorbirea prietenilor săi, cufundat în gânduri el îşi continua drumul în galop.

Călăreţii noştri nu făcură niciun singur popas toată ziua, iar Egizio se ţinea mai mult lângă marginea pădurii, abia spre seară, el porunci să oprească şi-şi ridicară o tabără în fundul unei văgăuni.

Îşi întinseră doar câteva pături largi de lână, şi săpară o groapă în care aşezară un ceaun. In cu-

rând întunericul pădurii fu luminat de vâlvătaia focului, pe care fierbea o mămăligă.

Deşi Lamotier, baronul Lamberg şi Rémi Neuville erau obişnuiţi cu un pat mai moale, ei dormiră buştean toată noaptea şi se treziră plini de vigoare, când auziră semnalul lui Egizio.

Apoi porniră iar la drum.

Caii erau şi ei odihniţi, de aceea galopară cu mai multă iuţeală decât în ajun, iar Egizio nu dădu tovarăşilor săi nicio clipă de odihnă.

A doua noapte o petrecură tot ca şi prima, iar a treia zi îşi continuară drumul cu aceeaşi energie neobosită.

— Mi se pare că locurile acestea îmi sunt cunoscute, — strigă Neuville în după-amiaza zilei a treia, uitându-se cu băgare de seamă în jurul său. Pe legea mea, aş putea să jur că suntem în apropiere de Ajaccio.

— Da de unde, — răspunse Lamotier — nu-mi vine să cred că Egizio să intre în acest oraş.

— Ce-i pasă lui Egizio de asta, — spuse baronul — pretutindeni el e pândit şi totuşi nu-i e frică de nicio autoritate, cunoaşte toate drumurile şi potecile, şi apoi eu sunt de părere că-şi are oamenii lui credincioşi în fiecare oraş şi în fiecare sat.

— Uitaţi-vă colo, turnurile oraşului Ajaccio, — strigă Neuville — şi mi se pare că văd de-aici catargurile din port.

— Ajaccio, — strigă Egizio Ettore, care auzise ultimele cuvinte şi se întoarse spre tovarăşii lui. — Da, nu v'aţi înşelat, peste o oră vom intra în oraşul acesta.

— Acolo ne vom odihni în timpul nopţii. Dac'ar fi după mine, eu aş spune să ne continuăm drumul, dar înţeleg că vi-e dor de un pat moale, pentru că nu sunteţi obişnuiţi cu osteneli prea mari.

In zorii zilei ne vom continua călătoria.

Pe înserate ei ajunseră la Ajaccio şi Egizio îşi

conduse tovarășii, prin uliță dosnice, până ajunseră în fața unei căsuțe situate în apropiere de Apietto.

El bătu în ușă, în prag se ivi o femeie bătrână, căreia Egizio îi șopti un cuvânt. Bătrânica rosti atunci cu glas tare:

— Fiți bine veniți!

Cei trei prieteni se uitară uimiți la Egizio, căci ei nu puteau înțelege cum izbutea să îmbuneze pe oameni cu un cuvânt spus în șoaptă.

Deși casa era umilă și sărăcăcioasă pe din afară, înăuntru însă era de-o curățenie uimitoare și mobilată cu mult gust.

Egizio Ettore fu condus de bătrânică într'o odaie, în care se aflau patru paturi curate și după ce se curățiră de praful depus pe dânșii în drum mătușica îi vesti că masa e pregătită.

După masă, cei trei francezi se hotărâră să facă o mică plimbare prin oraș. Se întoarseră curând, însă și la ora zece toate luminile erau stinse, iar călătorii stăteau întinși în paturile lor.

Când tovarășii lui Egizio se treziră a doua zi de dimineață, mare le fu mirarea, când nu-și mai găsiră hainele.

Ettore se sculase de mult și nu mai era în odaie, așa că cei trei prieteni se uitau cu nedumerire unul la altul.

— Ce să însemneze asta? — spuse Lamotier. — Lucrurile noastre au dispărut, se vede că bătrâna le-a luat ca să le curețe.

— Atunci trebuie s'o chemăm — spuse Neuville. — Și măgarul de Tric-Trac nici nu se arată ca să se intereseze dacă nu are vreun ordin de primit. Tric-Trac, ei, Tric-Trac, unde ești?

— Aici, stăpâne — răsună o voce din odaie.

— Ia vino încoa, măgarule, cu lucrurile pe care le-ai luat ca să le cureți.

— Aș vrea, din tot sufletul, să vă servesc —

răspunse Tric-Trac — dar cu toată bună-voința mea, nu mă pot arăta în fața dv.

— De ce?

— Pentrucă nu-i tocmai cuviincios să mă prezint în cămașă, căci deschizând acuma ochii nu văd nicio urmă de hainele mele.

— Așa dar ai pățit-o și tu, râse Lamotier, sunt curios să știu cum se va lămuri taina aceasta.

Dar atunci se deschise ușa și Egizio intră, ținând în mână o legătură destul de mare.

— Taina se poate lămuri foarte ușor — spuse el, râzând — trebuie să ne punem alte haine și deaceea am strâns toate lucrurile și le-am ascuns într'un loc sigur; în legătura asta am adus alte haine pe cari trebuie să le îmbrăcați. Vom pleca acuma cu trenul și se înțelege că nu ne putem arăta în costumele noastre ciudate.

Egizio își pusese haina cea nouă. Purta o bluză albastră așa cum obișnuiesc să poarte lucrătorii, pantaloni de culoare cenușie, ce dispăreau în niște cizme înalte.

Cei trei francezi săriră din pat, se îmbrăcară repede și fiecare se transformă într'un simplu lucrător.

— Oho, mai e nevoie să vă mascați — zise Egizio, după ce măsură cu privirea pe cei trei tovarăși — soarele încă nu v'a pârlit destul, iar mâinile voastre atât de îngrijite vă vor trăda imediat, și unde mai puneți inelele voastre cu briliante de pe degete! Fiți, deci, atât de buni și scoateți inelele, frecați-vă fața și mâinile cu alifia care se află în cutiuța asta, atunci veți căpăta înfățișarea unor adevărați corsicani și nimeni nu va recunoaște că sunteți niște nobili francezi.

Zis și făcut. Toți își fricționară obrajii și mâinile și trebuiră să-și mărturisească faptul că pielea lor care căpătase o culoare galbenă, îi făcea de nerecunoscut.

— Și acuma — spuse Egizio Ettore — să mân-

căm repede și să pornim la gară, să prindem trenul.

Nu trecu mult și micul grup stătea în jurul mesei.

Când Egizio și tovarășii săi părăsiră casa, aceștia observară că el strecurase câteva monezi de aur în mâna bătrânei, aceasta încercă să i le înapoieze, dar Egizio îi porunci să primească.

— Și caii noștri? — întrebă Tric-Trac.

— Am avut eu grijă de dânșii — răspunse Egizio — când ne vom întoarce la Ajaccio, îi vom găsi odihniți și cu puteri noui.

Era încă devreme, Ajcacio părea că doarme, dar lumina soarelui scălda străzile și populația săracă era sculată.

Ajunseră la gară și Egizio singur se apropie de ghișeu, cumpără cinci bilete și cum trenul era pe linie, ei se urcară într'un vagon.

— Trenul ăsta pleacă la Bastia — șopti Lamotier celorlalți prieteni.

Trenul se urni și în vagon apărură doi călători — negustori din Ajaccio.

Nu trecu mult și cei doi călători începură să discute despre Egizio Ettore, al cărui nume era la ordinea zilei.

— Să fie chiar adevărat, spuse unul dintre negustori, că fiul marelui om de stat Gardane a fost condamnat la degradare?

— Firește, am citit în gazetă — răspunse celălalt— a fost acuzat că nu l-a prins pe banditul Egizio Ettore, tocmai când avea cea mai bună ocazie, pare să fi fost o afaceree necurată, cine știe, se poate ca acest Hector Gardane să fie înțeles cu Egizio Ettore.

— Ah, e imposibil, fiul marelui Gardane și banditul ăsta!

— Totuși, s'a dovedit — continuă celălalt negustor, că Hector Gardane a înconjurat, cu soldații lui, casa în care se găsea Ettore, ia seama, un regiment întreg împotriva unui singur om.

Cei doi negustori coborâră la stația apropiată, deoarece în celălalt vagon era încă un negustor și vroiau să fie împreună. Egizio Ettore rămase singuri cu tovarășii săi.

Trenul gonea cu viteză prin câmpiile Corsicei, cei trei tovarăși se uitau pe fereastra vagonului și admirau priveliștile ce se schimbau mereu.

În sfârșit, trenul intră în Bastia și Egizio Ettore cu tovarășii lui, părăsiră gara imediat. Egizio ducea în spate sacul, care fusese legat de calul lui Tric-Trac.

Era seara și după ce părăsiră gara, Egizio nu-și conduse tovarășii prin oraș, ci ținea mereu pe la periferie, până când ieși din oraș, printr'o poartă pe jumătate ruinată.

Așa umblară vreo jumătate de oră, când Egizio ocoli deodată și conduse pe tovarășii săi pe un câmp plin de rouă. În fața lor ei zăriră un dâmb.

Cei trei francezi rămaseră uluiți, văzând cum Egizio se cațără pe dâmbul acesta pieziș, dar îl urmară.

Tric-Trac gâfâia în urma lor, se rostogoli de două ori în iarba umedă, tocmai când ajunse la vârf, dar a treia oară el izbuti să puie piciorul pe culmea dâmbului.

Era terasamentul drumului de fier.

Cei trei francezi zăriră la lumina palidă a lunei șinele sclipitoare. Linia aceasta venea din văile munților și ducea spre Roma.

Egizio se opri, aruncă sacul de pe umeri. Un sgomot metalic răsună dinăuntru.

— Am sosit! — strigă Egizio Ettore și glasul lui avea ceva impunător.

— Am sosit? — întrebară cei trei francezi, uitându-se uimiți unul la altul — cum se poate să fi ajuns la țintă, când în jurul nostru nu se vede nicio urmă de casă?

— Da, am ajuns — repetă Egizio Ettore — și acuma la lucru.

Intr'o clipă el desfăcu sacul și scoase felurite unelte, câteva cazmale, niște clește de fier și topoare.

— Luați — strigă el celor trei francezi. — Mi-ați jurat ascultare, în noaptea asta voiu pune la încercare jurământul vostru!

Fiecare luă, în tăcere, câte-o unealtă și se uitară la căpitanul lor cu priviri nedumerite.

Atunci, Egizio făcu un gest poruncitor și arătă cu mâna metalul strălucitor dela picioarele sale, peste care trebuia să treacă trenul spre Roma și spuse cu voce tunătoare:

— La lucru, băeți, scoateți șinele, distrugeți-le! Acceleratul, care va trece peste o jumătate de oră, trebuie să deraieze.

CAP. 64

Catastrofa de cale ferată

Cei trei francezi stăteau încremeniți. Trecură câteva minute până fură în stare să scoată o vorbă, dar privirile lor vorbeau îndeajuns.

Primul care se reculese fu Lamotier.

— Egizio Ettore — spuse el — ceeace am auzit din gura ta, nu poate fi serios.

— Și de ce nu? — rosti brigandul furios.

— Pentru că nu poate să fie gândul tău să comiți o astfel de faptă, care să pricinuiască moartea unor oameni nevinovați.

— Conte Lamotier, cine ți-a spus că eu mă dau înapoi în fața unei astfel de fapte oribile? — strigă Egizio cu vocea tunătoare. — Eu duc războiu cu omenirea întreagă și în războiu, toate mijloacele sunt permise.

Totuși am să vă explic de ce vreau să provoc deraierea acceleratului. In trenul ăsta se află un om, pe care nu-l pot răpune pe altă cale, e dușma-

nul meu de moarte, un om căruia îi port o ură neîmpăcată.

Omul acesta trebuie să cadă în mâinile mele.

Şi acuma, la lucru, — continuă Egizio pe un ton poruncitor. — V'aţi încredinţat mie cu trup şi suflet, mi-aţi jurat că-mi veţi fi tovarăşi credincioşi, că mă recunoaşteţi căpitanul vostru şi veţi face tot ce voi cere dela voi.

Inainte! scoateţi şinele, jur pe tot ce am mai sfânt că cine mai întârzie o clipă, îşi găseşte moartea pe loc.

Egizio scoase revolverul cu o mişcare fulgerătoare.

Atunci se auzi o lovitură puternică, o cazma izbi şinele, Tric-Trac începuse să lucreze.

— Mă ierţi, — spuse el lui Neuville — dar nu prea am poftă să port un glonte în scăfârlie. Dacă domnul Ettore s'a hotărât să ne jucăm puţin de-a calea ferată, trebuie să-i intrăm în voie, pentru că

omul care şi-a vândut sufletul Necurătului nu trebuie să se mire dacă în lad e cam fierbinte.

— Egizio Ettore — strigă Neuville — ştiu că ne-am încredinţat ţie cu trup şi suflet, dar am pus condiţia ca să ne conduci în lupta împotriva celor vinovaţi şi nu a celor nevinovaţi. Dacă noi am fi convinşi că în trenul ăsta se află numai duşmanul tău de moarte, ţi-am fi îndeplinit, de mult, voinţa ta, dar, ia aminte Ettore, sângele nevinovat strigă întotdeauna la cer.

— Dar un jurământ călcat întrece acest strigăt şi cere mai vârtos, răzbunare — izbucni Ettore.

— Trebuie să ne supunem inevitabilului — şopti Lamberg, către prietenii lui — deşi e o faptă cam grea, dar ne-am înrolat la el pentru trei luni şi trebuie să ne ţinem cuvântul, în orice împrejurare.

— Şi vă veţi ţine de cuvânt — spuse Ettore, care auzise cele spuse de Lamberg — din simplul motiv că v'aţi obligat. Să ţineţi bine minte, dacă vă călcaţi jurământul şi deveniţi nişte sperjuri, voiu deslănţui peste voi răzbunarea cea mai crunţă. In clipa în care nu vă veţi ţine de cuvânt, o scrisoare gata făcută şi care e ascunsă într'un loc sigur, va fi trimisă prefectului de poliţie. Din scrisoarea ăsta, prefectul va afla cine sunt tovarăşii lui Egizio Ettore.

Aţi auzit, aşa voiu proceda eu, dacă-mi veţi dovedi că sunteţi nişte mişei, dar atâta vreme cât vă ţineţi de cuvânt eu sunt şi rămân prietenul vostru.

— La lucru — strigă Lamotier către tovarăşii săi. — Ettore are dreptate, i-am jurat ascultare, trebuie să ne ţinem de cuvânt, sub orice împrejurare.

Intr'o clipită, cazmalele izbiră şinele, cleştele apucară traversele, târnăcoapele se înfipseră adânc în pământ, nu trecu mult şi ambele şine fură tăiate pe o întindere de doi metri.

Briganzii se ridicară şi Ettore strigă:

— Ascultaţi! Vom aştepta sosirea trenului, în

tufișul de colo. Eu singur mă voiu apropia să caut pe acela care trebuie să cadă în mâinile mele.

— Așa dar vrei să-l prinzi de viu? — întrebă Lamotier.

— Da, de viu. Dar, pe legea mea, iată că vine trenul îl vedeți cum se ivește din bezna nopții, doi ochi de foc, locomotiva, auziți duduitul, cum pufăie și gâfâie, ha, ha, sosește, se apropie. Vendetta îl mână cu brațele ei de fantomă, da, spre mine, ca să-l strivesc, să-l sugrum. Vino mișelule, de astădată nu vei scăpa din mâinile lui Egizio Ettore.

In dimineața aceleeași zile, Vicenzo Rossati primi o scrisoare care-l înmărmuri.

Cetitorul atent își mai amintește desigur că Vicenzo intrase în serviciul prințului Raymond de Paris. Acesta îl trimise în vechiul său castel din munții Cagnei, ca administrator.

Castelul acesta era așezat în inima munților și avea numai o valoare istorică, nu era construit pentru nevoile moderne și încăperile sale nu se potriveau de loc pentru o locuință ca lumea.

In schimb erau acolo o serie de antichități prețioase, cari avea o valoare imensă pentru un cunoscător. Vicenzo Rossati locuia singur în acest castel, ajutat numai de trei argați, supuși ordinelor sale și mai tocmise o țărancă, o menajeră, care-i ducea gospodăria.

Rossati era văduv, și nu avea altceva de făcut decât să-și mărească averea. Prințul îi fixase o leafă mare, dar sgârcitul nu cheltuia aproape nimic.

Vicenzo Rossati habar n'avea ce se petrece în lume, deoarece nu părăsea castelul și deaceea nici n'a aflat că prințul Raymond credea că și-a găsit fiica.

Și nici n'ar fi crezut, pentru că el știa prea bine unde se afla fata, căci el a ajutat doar, după ordinul contelui de Paris, ca Letiția să fie ținută departe de tatăl ei.

Şi deodată Vicenzo Rossati fu smuls din liniştea sa, de o scrisoare, care-i dădu mult de gândit.

Scrisoarea era din partea prinţului Raymond şi glăsuia astfel:

„Dragul meu Rossati!

Sper că păzitorul credincios al casei mele, care eşti d-ta, e sănătos şi mă bucur că am avut posibilitatea să ajut pe un om, atât de cum-se-cade, să-şi petreacă în tihnă şi în belşug, zilele bătrâneţei sale.

Mă miră însă că nu mi-ai trimis felicitările, pe cari le-am primit dela toţi acei, care-mi sunt mai aproape. N'ai aflat oare că am regăsit-o pe fiica mea, Letiţia — aceeaşi Letiţia pe care ai crescut-o pe vremuri?

O, Vicenzo Rossati, îţi mulţumesc că mi-ai ocrotit copilul, îţi mulumesc înc'odată, că ai făcut dintr'însa o fiinţă cu suflet de înger, sunt cel mai fericit părinte de sub soare.

Letiţia îţi trimite salutări şi te roagă să ne faci o vizită la castelul nostru din Roma, deoarece dânsa vrea să-şi revadă pe ocrotitorul devotat al copilăriei.

Tot ce a fost între d-ta şi Letiţia trebuie dat uitării, ea a ajuns la convingerea că nu e demn pentru dânsa să iubească pe un om ca Egizio Ettore. Fii sigur, dragul meu Rossati, că voiu găsi un ginere la curţile princiare din Europa.

Şi acuma am o rugăminte la d-ta. In sala de arme a castelului din munţii Cagna, pe care-l

Cereţi mâine fascicola 71-a tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare. 16 nag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5.

gospodăreşti cu atâta credinţă, se află o copie fidelă a Capitoliului roman.

E tăiată în fildeş şi o vei recunoaşte imediat după valoarea şi frumuseţea ei.

După aparenţă e numai un obiect de lux, dar în fond ascunde obiecte de valoare, ce fac parte din comoara familiei noastre.

Te rog, dragă Rossati, apasă arcul secret, pe care-l vei găsi sub crenelul din dreapta şi se va deschide ascunzătoarea în care vei găsi o piatră mare de ametist. In ametistul acesta, un sculptor a săpat pe vremuri, profilul scumpei mele mame.

Chipul ei a reuşit de minune şi acuma doresc să-l dau fiicei mele, pentru care am comandat o broşă specială.

Fii atât de bun şi adă-mi obiectul acesta preţios şi scump. Tot odată am hotărât, ca cel mai târziu, până diseară să vii la palatul nostru şi s'o vezi pe Letiţia.

Primeşte salutările noastre cordiale, al dumitale bine-voitor

Prinţul Raymond de Paris"

Scrisoarea aceasta îl turbură adânc pe Vicenzo Rossati, şi asta din câteva motive întemeiate.

In primul rând, vestea că prinţul Raymond de Paris şi-a regăsit fiica, îl lovi ca un trăsnet.

Aşa dar Letiţia, Madonna din Saint Etienne, va locui în palatul prinţilor de Paris şi va ocupa un loc de frunte alături de prinţul Raymond.

Şi apoi care era atitudinea lui Robert? De ce nu i-a comunicat nimic până acuma?

Lui Vicenzo Rossati nu-i era prea plăcut, că Raymond şi Letiţia erau iarăşi împreună. El nu-şi putea închipui ca Letiţia să uite acea epocă teribilă a copilăriei, pe care a petrecut-o în casa lui.

Conştiinţa lui chinuită îi scotea din adâncul

amîntirilor tot ce a făcut el cu Letiția asta, pe când era în mâinile sale.

Ah, Letiția a dus în casa lui o viață atât de mizerabilă. A tratat-o ca pe o servitoare, ca pe o sclavă, a pus-o la muncile cele mai grele, nu s'a dat înapoi nici chiar s'o bată, a lăsat-o să stea cu picioarele goale în frig și zăpadă și până când a împlinit treisprezece ani, pedeapsa cea mai favorită pe care i-o dădea, era s'o puie cu genunchii pe boabe de mazăre.

Îi veneau în minte toate aceste scene și tare n'ar fi vrut să plece la Bastia.

Dar dacă totul nu e decât o cursă și vroiau numai să pună mâna pe dânsul, ca Letiția să se poată răzbuna?

Dar amintindu-și figura prințului Raymond, care nu este în stare să comită vreo faptă josnică și când reciti scrisoarea aceasta atât de prietenoasă și sinceră, el își zise că Letiția era hotărâtă să uite totul și că poate să plece, liniștit la Bastia.

După ce se hotărî să plece, se gândi să ia trenul de seară, care trece prin stația din apropiere pe la ora șapte și ajunge la Bastia pe la opt și jumătate.

Intră în sala de arme, unde se afla Capitoliul de fildeș, apăsă arcul secret și într'adevăr... se deschise o portiță, pe care n'o observase până atunci. In fața ochilor săi se ivi o grămadă de monede prețioase, de aur și argint.

Iar într'o cutiuță închisă era broșa de ametist, care trebuia să împodobească pe fiica prințului Raymond de Paris. Rossati se uita înmărmurit la această operă de artă și trebui să admită că prințul n'a întrecut măsura, când a afirmat că aceasta e o creație de mare valoare.

Rossati ascunse cutia într'o pungă de piele, pe care o purta la piept și în care ținea deobicei banii. După ce-și făcu bagajul plecă.

Când sosi accelaratul, el se urcă, se cufundă în

pernele moi ale vagonului şi se gândi la scena revederii sale cu Letiţia.

— Letiţia asta — îşi zise el — e mult mai şireată decât credeam. Se prefăcea că i se rupe inima, când trebuia să se despartă de Ettore şi cum a aflat că e fiica unui prinţ, l-a lăsat pe Ettore cu munţii lui şi acuma o face pe prinţesa.

Tare aş vrea să-l văd pe Ettore ca s'aud ce spune el acum când Letiţia îi întoarce spatele cu atâta mândrie.

De altfel, mă bucur din adâncul inimei că nu mai aud nimic despre acest Ettore.

Unii spun că l-au văzut printre stâncile Fontanellei şi se şopteşte chiar că era cât pe aci să fie prins, dacă fiul celebrului Gardane n'ar fi procedat în mod atât de naiv.

Ah, aş vrea să fie prins şi abia atunci mă voiu putea bucura de viaţă, căci atâta timp cât mai există un Ettore...

Un urlet de groază izbucni din pieptul bătrânului, căci în clipa, în care rostise numele lui Ettore, fu zguduit şi aruncat în aer cu pernele banchetei cu tot şi apoi căzu în nesimţire.

Apoi se auziră pocnituri şi detunături, parcă se prăpădea pământul.

Da, era o catastrofă groaznică, acceleratul căzu de pe şine, locomotiva se ridică cu botul şi sări în lături, se rostogoli de pe terasament, trăgând cu ea vagoanele din urmă.

Din colţul locomotivei izbucni mai întâi un fum negru, apoi ţâşni o flacără, un bubuit puternic şi monstrul de fier fu sfărâmat de o explozie.

S'a stabilit mai târziu că din fericire, erau numai şase pasageri în accelerat, dar cei trei funcţionari cari însoţeau trenul fură omoraţi pe loc şi din cei şase călători numai doi rămaseră în viaţă.

Unul era un englez, celălalt era Vicenzo Rossati.

Da, Rossati avu norocul să scape cu viaţă.

Izbitura formidabilă îl aruncă pe fereastră mai

înainte ca să fie îngropat sub ruini. Căzuse atât de departe în câmp, încât nicio schijă a locomotivei explodate nu-l atinse și astfel rămase în nesimțire numai câteva minute, apoi își reveni în fire.

Nu căpătase nicio rană, în afară de câteva zgârieturi provocate de cioburile de sticlă.

El auzi horcăitul și vaietele acelora cari fuseseră greu răniți sau erau pe moarte, apoi se făcu tăcere și Rossati fu cuprins de o groază teribilă, că era singur pe locul catastrofei.

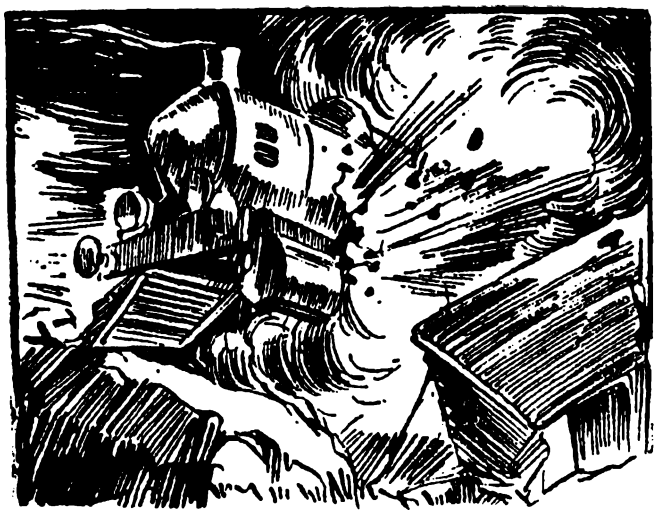

Se îndreptă puțin, se uită în jur și cu ochii holbați de groază, privi trupurile neînsuflețite ce zăceau lângă el.

O lumină palidă inunda împrejurimile, făcând priveliștea și mai lugubră. Rossati simți cum i se face părul măciucă, dar se ridică și primul lui gând fu să se îndrepte spre satul cel mai apropiat ca să ceară ajutor.

Deodată îi fulgeră prin minte o idee. Totul era mort și cufundat în tăcere! Plecaseră doar împreună cu el, călători de seamă. Rossati a văzut într'un

vagon de clasa întâia, o societate aleasă, care pleca la Bastia să petreacă. Toți oamenii ăștia trebuiau să aibe bani asupra lor și apoi, acceleratul transporta și bani dela stațiile îndepărtate; totul, totul putea să încapă acuma în mâinile sale.

Nimeni nu-l vedea, nimeni nu va afla că și-a însușit banii morților, dacă le va scoate inelele de pe degete, dacă le va smulge toate giuvaerurile.

Sufletul său cel lacom poftea numai bani și întotdeauna, ziua și noaptea gândul lui era numai să se îmbogățească.

Rossati se îndreptă, clătinându-se, spre grămada de ruini, acolo, acolo zăcea o femeie, chiar lângă locomotivă, căreia o bară de fier îi zdrobise capul.

La gâtul ei se afla un lanț de aur, mâna-i era întinsă pe piept, iar pe degete străluceau inele bătute în briliante.

Rossati se târî până acolo și acuma se apleca peste frumoasa femeie, și cu un gest furios el smulse lanțul de aur dela gâtul ei.

Il puse deocamdată în iarbă lângă dânsul, căci se grăbea să scoată inelele prețioase ce-l împungeau cu sclipirile lor.

Nu-i fu frică să apuce mâna cadavrului și trase cu putere inelele ce se țineau strânse, dar sforțările sale fură zadarnice.

— Trebuie să le tai — să le tai, bâlbăi dânsul, și scoase un cuțit din buzunar, îl desfăcu, și...

— Hienă mizerabilă! răsună la spatele lui și în clipa următoare Rossati primi un pumn atât de puternic în față, încât se prăbuși ca o vită la abator.

In timpul căderei, Rossati se întoarse puțin, fără să vrea, și când se întinse în iarbă, se cutremură cuprins de groază, când zări deasupra lui o față palidă, doi ochi scânteietori, două buze întredeschise printre cari sclipeau niște dinți albi.

— Egizio Ettore — strigă Rossati. — Indurare, milă, sunt pierdut!

— Mizerabile, ceri îndurare, tună Effore, punând piciorul pe pieptul aceluia care era întins la pământ. Tu, care n'ai simțit un pic de milă față de nenorocita aceea! N'ai vrut s'o ciopârțești, n'ai jefuit-o? Câine, a sunat ceasul tău, acuma ai căzut în mâinile omului, dela care poți aștepta tot atâta milă și îndurare, câtă ai avut tu față de mine.

Iți mai amintești de Bonifacio, mai ții minte cum ai ridicat degetele spurcate spre cer și ai făcut un jurământ falș? Și mai ții minte, Vicenzo Rossati, clipa în care hotărârea atârna de buzele tale, ții minte cum te-ai uitat la mine cu ochii tăi vicleni și batjocoritori, rostind, cu sânge rece, cuvântul, care m'a dus la pieire?

Răbdare, prietene Rossati, nu vei mai ridica aceiași ochi către Creator, când te voi trimite la El, ca să te judece.

Iți mai aduci aminte de Letiția, de fetița aceea

nenorocită şi fără apărare, de orfana pe care destinul a încredinţat-o pazei tale?

Ai schingiuit-o, ai chinuit-o, ai călcat-o în picioare şi ai făcut dintr'însa o servitoare. Inima ta n'a cunoscut ce e îndurarea. Dar îţi voi smulge inima asta haină, ţi-am jurat-o atunci, în clipa cea mai teribilă a vieţii mele, când m'au prins şi m'au legat, crezând că vor putea să-mi sape mormântul în Capul Pertusato, să mă închidă ca pe o fiară sălbatică. Vicenzo Rossati, te-ai legănat în speranţa că Ezigio Ettore nu va mai pune niciodată mâna pe tine şi iată că ţi-a sunat ceasul, ai căzut în mâinile lui şi cerul să-l ierte, că pentru uciderea unei canalii ca tine, el caută atâtea motive.

— Ascultă-mă, Egizio Ettore — spuse Rossati, cu vocea răguşită şi sugrumată, — dă-mi drumul, nu mă ucide şi toată averea mea va fi a ta, te voiu conduce la castelul meu, unde sunt stăpân şi acolo, îţi vei lua ce-ţi va dori inima, te voiu încărca cu daruri şi comori, câte vei putea lua cu tine.

— Dacă mai rosteşti un singur cuvânt, câine de corsican, îţi astup gura pentru vecie. Îţi închipui că vei putea împiedeca răzbunarea lui Egizio Ettore cu făgăduelile tale, crezi oare că voiu schimba fericirea de a te vedea murind la picioarele mele, cu vreo comoară din lume? Nu Rossati!

Pe când sufletul meu se chinuia în disperare şi singurătate printre stâncile Fontanellei, mă gândeam mereu la clipa în care te voiu vedea aşa cum te văd acuma, la chinurile la cari te voiu supune. Şi n'am simţit frigul nopţii, nici chinurile foamei, mi-am bătut joc de toate primejdiile şi m'am simţit fericit în singurătatea mea, pentru că ştiam că soarta îmi va aduce clipa supremă a răzbunării.

Şi acuma, mişcă! Nu aici îţi vei sfârşi viaţa ta mizerabilă, trebuie să-mi serveşti drept măscăriciu, vreau să râd, să râd cu lacrimi când vei ţopăi ca un smintit peste groapa ta. Nicio comedie, niciun actor nu a desfătat atâta publicul său, cum o

vei face tu, umplându-mi sufletul de bucurie și plăcere, când te voi vedea murind pe îndelete în chinurile cele mai groaznice.

Rossati scânci ușor și simți că-l cuprinde nebunia.

Dar Ettore fluieră prelung și cei trei francezi cu Tric-Trac veniră fuga. Brigandul le strigă, din depărtare: „Dați-mi un sac, repede, n'am timp de pierdut!"

— Iată-l — strigă Tric-Trac și-l întinse încetișor.

— Deschideți sacul — ordonă Ettore.

In timp ce Lamberg și Neuville țineau sacul, el se repezi la Rossati, îl legă de mâini și picioare așa ca să nu se poată mișca, apoi îl ridică pe bătrân și-l aruncă în sac.

— Legați-l bine, n'are să se înăbușe pentru că sacul are găuri, mizerabilul n'are să poată țipa și nici să se svârcolească. Și acuma plecăm, plecăm departe de acest loc al groazei, înapoi la Bastia și cu primul tren care părăsește orașul, ne întoarcem acasă. Letiția, mă țin de cuvânt, voiu veni la nuntă fără nicio întârziere.

Tric-Trac și Lamberg întinseră lui Ettore sacul pe care acesta și-l puse pe umeri. Apoi porniră cu pași repezi.

Când ajunseră în apropierea orașului, Egizio zări la marginea drumului o bisericuță.

— Așteptați-mă o clipă sau veniți după mine, cum vreți, vreau să stau puțin de vorbă cu Dumnezeul meu.

Cei trei francezi fură martorii unei scene mișcătoare. Brigandul, care semănase moarte în jurul său, care a provocat deraierea acceleratului, omorând șase oameni, stătea în genunchi, la altar, în fața Sfintei Fecioare și se ruga.

CAP. 65

Nunta lui Egizio Ettore

Şi a venit ziua în care s'a împlinit dorul a două inimi legate de o dragoste puternică.

Era într'o Duminecă. Primăvara se ivise pe culmi. Primăvara în Corsica! Natura se trezeşte la o viaţă nouă şi zâmbetul ei pătrunde în colţurile cele mai ascunse, întreaga fire e plină de un freamăt tainic, pretutindeni florile îşi desfac petalele şi îmbată cu miresmele lor.

Şi mirele din albastrul cerului a venit pe cai de foc, a depus sărutarea fierbinte pe fruntea Naturii şi a pus să se facă nunta.

Iar Egizio Ettore a venit şi a strigat către Letiţia: „Azi e nunta!"

Da, era o zi mare pentru Fontanella şi dacă în ziua aceea ar fi venit în sat vreun străin ar fi crezut că satul e în sărbătoare.

Oamenii din Fontanella nu prea aveau bani de prisos, erau mai mult ţărani săraci, cari munceau din greu, deoarece nu prea aveau ce cheltui — dar astăzi, nu se putea spune că erau săraci sau zgârciţi.

Nu era nicio casă în sat, care să nu fie împodobită cu flori, pe al cărei acoperiş să nu fâlfâie un steag, dela o casă la cealaltă erau întinse ghirlande. Biserica era înundată cu foi de dafini, iar clopotniţa nici nu se vedea, atât era de acoperită cu viorele.

Numai locul unde se afla inscripţia, care-l slăvea pe Ettore, salvatorul Fontanellei, rămase descoperit.

Primarul făcuse pregătiri grandioase pentru nunta aceasta şi întocmise un program întreg.

In zorii zilei trebuia să aibe loc un serviciu divin în biserică, în timpul căruia să se oficieze cununia tinerei perechi. Apoi era pregătită o masă

în casa primarului, iar pentru seară era organizat un banchet.

La orele zece seara, trebuia să aibe loc retragerea cu torțe, la care vroiau să ia parte toți locuitorii din Fontanella.

A doua zi, serbarea trebuia să se repete, iar a treia zi era sortită încheierei, trebuia mai ales să se bea vinul, care va mai fi rămas în pivnițe.

Toată lumea era voioasă, fiecare rostea cu evlavie numele lui Egizio Ettore și al Letiției, numai o singură inimă era tristă și chinuită de o durere fără margini.

Lydia întâmpinase ziua asta cu un fior de teamă, dar nu îndrăznea să facă pasul hotărâtor.

O avusese pe Letiția de zeci de ori în mâinile ei, de zeci de ori a avut prilejul să ucidă pe frumoasa fată, dar acuma nu mai avea curajul pe care-l avusese în pădure, unde mâna ei fusese gata să frângă gâtul rivalei.

Când o fată sau o femeie corsicană e îndrăgostită, iubirea ei e o flacără mistuitoare, ce poate încălzi și ferici sufletul unui bărbat, dar e în stare să-și distrugă și să prefacă totul în cenușă.

In sufletul Lydiei pâlpâia o astfel de flacără și abia putea să se stăpânească și să nu trădeze ce se petrecea în sufletul ei. Se ferea mereu de fratele ei, Ovidio, deoarece simțea că el o urmărește mereu cu privirile.

El nu vorbise încă niciodată cu dânsa, nu i-a pus nicio întrebare și totuși, ea simțea că Ovidio știe tot, cunoaște taina care era ascunsă în fundul sufletului ei.

Lydia poseda în cel mai înalt grad arta prefăcătoriei, toată noaptea de Sâmbătă spre Duminecă ea se svârcolise în patul ei, fără să închidă ochii, vărsând mereu lacrimi.

Totuși, ea se sculă cea dintâi, se îmbrăcă repede, făcu o raită prin bucătărie, văzu că totul

să fie în bună rânduială şi porunci fiecărei slugi în parte, ce are de făcut în timpul zilei.

Făcu toate pregătirile pentru dejunul pe care primarul vroia să-l ofere lui Egizio şi Letiţiei şi mai avu timp să se gătească, deoarece ea fusese numită domnişoară de onoare.

Domnişoară de onoare! Să conducă pe rivala ei neîmpăcată la biserică, unde trebuia să se cunune cu Egizio Ettore! Lydia simţea că acuma totul era pierdut, că nu-i mai rămâne altceva, decât să tacă şi să rabde.

Cununia fu hotărâtă pentru ora zece, Ettore vroia să vie la ora aceasta ca s'o ia pe Letiţia. Şi când Lydia bătu, la ora opt, în uşa odăiei în care dormea Letiţia, zăvorul dinăuntru fu tras şi ea o zări pe Letiţia în rochia de mireasă.

Lydia intră şi rămase nemişcată câteva minute, în timp ce Letiţia roşea şi se lăsa admirată.

Braţele ei desăvârşite erau scăldate într'o ţesătură de dantele şi sub borangicul fin respira încet pieptul ei, pe care strălucea o bijuterie rară.

Privirea Lydiei se opri pe această bijuterie, pe care n'o văzuse până atunci.

— Ce spendid ametist! — exclamă ea. — Il ai de mult?

— Nu, draga mea — răspunse Letiţia, — abia aseară, după ce ne-am despărţit, Egizio Ettore mi l-a adus din Bastia, aşa mi-a spus. Vezi, în ametistul ăsta e săpat un cap de femee, de o frumuseţe răpitoare. Portretul ăsta trebuie să fie al unei femei de o frumuseţe uimitoare, nu-i aşa?

— Ai dreptate — spuse Lydia, care se uita cu atenţie la bijuterie — ştii, capul acesta care e săpat în ametist, are mare asemănare cu al tău.

Dar Egizio trebuie să vie, găteşte-te mai repede.

— Te-am aşteptat numai pe tine — răspunse Letiţia — nu-mi pot prinde singură voalul, vrei să fii atât de bună şi să mă ajuţi?

— Cum nu, unde-i voalul, ah, iată-l aici, așează-te și ți-l voiu prinde; unde-i acul?

— Aici — zise Letiția, luând de pe masă un ac lung cu un cap de argint — te rog să-mi prinzi bine voalul, căci știi că e un semn rău dacă el sau cununa cad în timpul cununiei.

— Ce ți se poate întâmpla? — răspunse Lydia. — Ești sigură de dragostea lui Ettore, nu-i așa?

— Da, sunt sigură de dragostea lui — spuse Letiția — inima lui îmi aparține, asta o știu bine și niciodată, niciodată el n'ar putea să iubească pe alta. Oh, Lydia, mă doare!

— Iartă-mă, Letiția, mi-a lunecat acul din mână, voiu încerca înc'odată.

Dacă Letiția ar fi văzut chipul prietenei sale s'ar fi speriat de expresia aceea fioroasă, care era zugrăvită pe dânsul. Lydia ținea acul în mână ca un pumnal și în mintea ei își închipuia că ține chiar această armă. Acul era destul de lung și ascuțit, ca să poată pătrunde adânc, și s'o omoare.

Atunci... Egizio Ettore va găsi corpul neînsuflețit al Letiției, nunta va deveni o înmormântare și... ea nu va fi bănuită, căci nimeni nu va putea observa împunsătura.

Acul era gata să pătrundă în ceafa Letiției, dar în clipa aceea ușa se deschise cu sgomot și în prag se ivi Ovidio.

Un fior străbătu corpul Lydiei, acul căzu pe dușumea. Ovidio se aplecă repede și-l ridică.

— Acul pare să fie un pumnal — spuse el uitându-se la sora lui cu o privire cruntă — pe legea mea, dacă cineva ar umbla neîndemânatic cu acul ăsta...

— Dar eu m'am încredințat mâinilor dibace ale Lydiei — exclamă Letiția — ea pare însă foarte enervată, sunt cinci minute de când tot încearcă să-mi prindă voalul și nu izbutește.

— Grăbește-te! — zise Ovidio, aruncând surorii

sale o privire ciudată. — Ettore va veni acuși să-și ia mireasa, auzi, sună clopotul.

Vântul ducea pe aripele sale sunetele clopotului, departe, peste tot satul, până în văile munților, până sus în vârful Fontanellei.

Deodată se auziră chiote și sunete de trâmbiță.

— Vin! — strigă primarul care intră, în haine de sărbătoare, și cu un buchet de flori la cheotoare. — Letiția e gata?

— Da, sunt gata.

— Atunci vino cu mine în casa mare, — strigă primarul — vino, copila mea, vreau să-l întâmpinăm pe Egizio Ettore.

Domnul ne va binecuvânta și în curând vom avea și nunta Lydiei. Cum, plângi, Lydia?

— Cum să nu plângă tată — zise repede Ovidio, — când se desparte de cea mai bună prietenă?

— Nu se desparte — spuse primarul — Egizio Ettore și Letiția nu se vor muta departe de noi. Pentru prima săptămână, am aranjat pentru ei două odăi, sus la noi, iar după aceea vom găsi un loc mai pe aproape, unde-și vor face căminul.

Și acuma, dă-mi brațul, Letițio, să te conduc în sala cea mare, unde va avea loc serbarea.

Letiția îl luă de braț pe primar.

Sala încăpătoare în care primarul o conduse, era împodobită cu flori și ramuri de dafin, în mijloc se afla o masă, pe care erau înșirate feluritе daruri de nuntă.

Egizio Ettore și Letiția primiseră, într'adevăr, o mulțime de daruri.

Lângă masă era un fotoliu îmbrăcat cu catifea și împodobit cu ghirlande de flori. In el trebuia să șadă Letiția.

Muzica se apropia mereu, trecând prin mijlocul satului și deodată izbucni un chiot de bucurie. Egizio Ettore pornea din casa unde găzduia ca să-și primească mireasa.

Toți sătenii formară un cortegiu, la mijloc pă-

şea Ettore înconjurat de tovarăşii credincioşi — cei trei francezi.

Cortegiul ajunse în faţa casei primarului.

— Ura, trăiască Egizio Ettore şi mândra mireasă Letiţia! — strigă mulţimea, în timp ce brigandul, însoţit de prietenii săi, intră în casă.

Trecu pragul odăiei în care-l aştepta Letiţia şi un strigăt de bucurie izbucni din pieptul său, când îşi văzu iubita împodobită cu vălul străveziu, în rochia albă de mireasă şi coroniţa de mirt pe cap.

— Letiţia — strigă Ettore, căzând în genunchi la picioarele iubitei şi lipindu-şi buzele sale fierbinţi de mâna ei, Letiţia, a venit ziua cea mult aşteptată, pe care nici în visurile noastre cele mai aprinse n'am nădăjduit să fie atât de aproape. Preotul ne aşteaptă în biserică. Eşti mulţumită, scumpa mea mireasă?

Ea se înclină, îşi apropiă buzele de pletele lui şi-l atrase la pieptul ei.

Rămaseră astfel câtva timp, pierduţi în fericire, şi în cele din urmă brigandul rupse tăcerea:

— Şi acuma, să mergem la biserică! Muzica! Egizio Ettore îşi duce mireasa în faţa altarului!

Când tânăra pereche se ivi în stradă, mulţimea o întâmpină cu strigăte de bucurie, muzica intonă imnuri de slavă şi toţi locuitorii satului formară din nou cortegiul care se îndreptă spre biserică, unde ajunse după câteva minute.

Egizio şi Letiţia stăteau acuma în faţa altarului. Părintele Benvenuto îi aştepta în odăjdiile preoţeşti.

In tăcerea înconjurătoare, mulţimea intonă un cântec solemn.

Cereţi mâine fascicola 72-a tuturor chiocscarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I. Calea Victoriei 5.

Apoi începu să vorbească părintele Benvenuto. Cuvântarea lui nu era o predică, ci în vorbele sale era bucuria unui prieten, dragostea de tată și înțelegerea unui om în amurgul vieții care vroia să pună în aceste două inimi dragostea și înțelepciunea adunată în atâția ani de zile.

Când bătrânul părinte termină, mulțimea intonă un cântec iar Egizio Ettore și Letiția îngenunchiară pe treptele altarului.

Cununia se terminase și cortegiul se îndreptă spre casa primarului, unde era pregătit un ospăt regesc.

Toată ziua trecu în cânt și veselie, căci vinul curgea pentru toți din belșug.

Și tocmai când petrecerea era în toiu în casa primarului, mulțimea ce sta în fața casei se tălăzui, se auziră strigăte puternice și un om care se ivise în poartă, fu împiedicat să intre.

— Ce-i acolo? — strigă Egizio Ettore, sculându-se de pe scaun.

Letiția se ridică și dânsa, îl urmă pe Ettore și amândoi, însoțiți de Ovidio și primar, ieșiră afară.

O priveliște ciudată li se înfățișă atunci.

CAP. 66

Cerșetorul și nepoata

Pe treptele ce duceau spre poartă, stătea un bătrân înalt, a cărui barbă căruntă îi ajungea până la brâu. Părul lung și alb îi cădea pe umeri.

Bătrânul era îmbrăcat în zdrențe, în mâna stângă ținea o desagă iar în cea dreaptă ținea un toiag noduros, de care se sprijinea.

Toată înfățișarea bătrânului era aceea a unui om în pragul veciniciei.

Ochii-i erau adânc cufundați în orbite, și erau învăluiți într'o negură ciudată.

Lângă el stătea o fetiță cu părul negru ca abanosul. Fața ei nu putea fi văzută, căci purta un văl ce-i acoperea partea de jos a obrazului, dar ochii erau nespus de frumoși.

Fetița era numai în zdrențe, ceeace nu strica însă frumusețea corpului ei, căci ea părea frumoasă ca o Veneră.

Aceste două ființa formau centrul unui grup, care se înfățișă ochilor lui Ettore și însoțitorilor săi.

Locuitorii săraci din Fontanella înconjurară pe cei doi străini și vroiau să-i respingă dela poartă.

— Oameni buni, dați-ne drumul! — strigă fetița cu o voce tremurătoare. — Sărmanul meu bunic și cu mine, n'avem nici casă, nici adăpost unde să ne odihnim. Suntem nevoiți să rătăcim din oraș în oraș, din sat în sat, ca să cerșim o bucată de pâine la ușa oamenilor. Am auzit că aici, în Fon-

tanella, e o nuntă. Pretutindeni, unde oamenii se adună la un ospăț, ei sunt miloși și darnici. Nu ne alungați, oameni buni. După ce ne vom întări trupul istovit, ne vom vedea de drum.

— Afară din Fontanella, afară! — strigară calicii, înghesuindu-se în jurul bietului bătrân, iar un vlăjgan spătos îndrăzni chiar să-i repeadă un pumn în piept.

Dar în clipa aceea, brațul lui fu strâns de o mână de fier, o lovitură și vlăjganul se rostogoli lângă zidul din față.

— Mai încearcă — strigă Egizio Ettore. — Dacă-l mai atingi cu degetul pe acest bătrân, vei avea de afăcut cu mine!

Iar voi toți, cari n'aveți măcar atâta milă să lăsați unui cerșetor bătrân o bucată de pâine, intrați, veți găsi acolo fripturi, cozonaci și vin, intrați și luați tot ce vă dorește inima, dar bătrânul acesta să șadă la masă, lângă mine, el va fi invitatul meu la nuntă.

Apoi Egizio Ettore se adresă către bătrân:

— Urmează-mă, moșule, nimic nu-ți va lipsi în casa asta. De ce te codești? Vino, te chem eu.

— Iertați, prea cinstite domn, — spuse fetița, îndreptându-și spre Ettore privirea ochilor ei negri — bunicul meu nu poate veni spre dv., pentrucă e orb.

— Orb? — strigă brigandul. — Bătrânul ăsta e orb și era să fie gonit din casa asta!...

Ah, vedeți, oameni din Fontanella, ce crimă ați făptuit?

Știți voi ce însemnează să fii orb?

Un murmur surd trecu prin mulțime, cei mai mulți recunoscură nedreptatea făcută bătrânului și nepoatei sale.

— Deocamdată, oameni buni, faceți loc, să-l ducem pe bătrânul ăsta și pe nepoată-sa la masă — spuse primarul. — Dă-mi brațul tău, bătrâne.

— Iar tu dă-mi mâna — spuse Letiția fetiței — vei ședea lângă mine.

In timp ce Letiția rostea aceste cuvinte, o licărire ciudată se aprinse în ochii micuței. Ea apucă mâna Letiției și depuse o sărutare plină de respect.

— O, stimată doamnă, cât de bună sunteți!

Peste câteva minute ședeau cu toții în jurul mesei bogate iar Egizio Ettore turnă cel mai bun vin într'un pocal mare pe care-l dădu bătrânului. Ii mai dădu o farfurie plină cu friptură, iar Letiția îngrijea de fată.

— De ce nu mănânci? — o întrebă Letiția.

— Stăpână, nu mi-e foame — răspunse sărmana copilă. — Asta vă va mira foarte mult, pentrucă v'am povestit de sărăcia noastră și omului sărac îi e întotdeauna foame. Dar între oameni eu sunt sfioasă, mi-e rușine și când asupra mea se îndreaptă privirile atâtor bărbați, eu nu pot scoate basmaua de pe față. — Nu vă pot spune totul, căci am jurat...

— Atunci bea și mănâncă ce dorești — răspunse Letiția.

— Vinul acesta îl beau în sănătatea dv. — spuse fetița și duse paharul la gură.

— Cum te cheamă, draga mea? — o întrebă Letiția.

— Mă... mă cheamă Marga.

— Marga? Ce nume frumos! Am avut odată o prietenă, pe care o chema Marghita; când eram mititică, eu mă jucam cu ea; nu mai știu de dânsa, de când tatăl ei a fost răpus de o moarte cumplită.

Și Letiția nu observă licărirea din ochii străinei iar aceasta își plecă repede capul, vrând parcă să se ferească de privirea Letiției.

Bătrânul orb nu se lăsă rugat prea mult, dar mânca foarte încet, deoarece trebuia să caute în farfurie fiecare bucată, deși Egizio Ettore îi tăiase în felii carnea și pâinea.

— De unde ești moșule? — îl întrebă primarul.

— De fel sunt din Messina — răspunse bătrânul — și pe vremuri am fost un om cu stare, chiar bogat. Am avut o moșie frumoasă, dar e mult de atunci, mult de tot, mi-au distrus și răpit totul.

— Și cine ți-a făcut asta? — întrebă Ovidio.

— Domnule — răspunse bătrânul, am fost jertfa vendettei.

— Vendetta? — strigară într'un glas bătrânul primar și fiul său. — Jertfa vendettei? Povestește-ne cum s'a întâmplat!

— N'am multe de povestit — spuse orbul, suspinând — e o poveste obișnuită, cel puțin la noi în Sicilia.

Aveam o soție frumoasă, și țineam în arendă o moșie, care aparținea unui nobil. Acestuia însă îi plăcea nevasta mea, și într'o noapte, pe când eram la vie, nobilul pătrunsese în casa mea și nenorocirea s'a întâmplat.

Când m'am întors a doua zi acasă, soția mea mi s'a aruncat la picioare și mi-a spus totul: mizerabilul a atacat-o într'un chip josnic.

L-am dat în judecată, am adus martori împotriva lui.

Pe biata mea soție am iertat-o, căci n'avea nicio vină, ea fusese numai victima unui criminal.

Dar cunoașteți justiția din Sicilia. In loc să mi se facă dreptate, am fost arestat pentru denunț falș și aruncat la închisoare ,procesul a fost mereu amânat și între timp, mizerabilul care a fost toată cauza nenorocirei mele, a deslănțuit toată furia vendettei.

Soția mea, martora principală a procesului, a fost omorâtă pe când se afla în pădure, casa mea a fost dată pradă flacărilor, iar pământul și toată averea mea, au fost vândute ca să pot plăti cheltuelile de judecată.

Și după doi ani am fost pus în libertate. Ce să fi făcut? M'am dus la fata mea, care s'a angajat ca servitoare într'o casă nobilă. Biata copilă — care

avea numaĭ 17 ani — împărţea cu mine puţinul pe care-l agonisea, îmi dădea toată leafa şi o duceam greu, căci nu mă mai puteam arăta în societate, fără să dau de duşmanul meu.

Dar asta încă n'a fost deajuns, nenorocirea cea mare abia mă aştepta.

Fiul duşmanului meu de moarte îmi batjocori fata, ea născu un copil, pe care mi-l lăsă mie şi apoi se aruncă în mare.

Pe copila aceasta, am crescut-o eu, e fetiţa care mă însoţeşte pe toate drumurile, pentru că sunt orb, am vărsat atâtea lacrimi până mi s'au stins luminile ochilor, mai mare, tot mai mare s'a făcut noaptea în jurul meu şi acuma — acuma am ajuns să cerşesc mila oamenilor. Dar nu întotdeauna dau peste oameni atât de buni ca dv. căci lumea e rea şi aspră.

Cu aceste cuvinte bătrânul termină povestea vieţei sale şi cum toată lumea dorea să împrăştie tristeţea care domnise tot timpul, Lydia fu rugată să cânte ceva vesel.

Ea luă mandolina şi în timp ce cânta, ţinea mereu privirile aţintite asupra lui Egizio.

Masa era terminată. Toţi voiau să se odihnească puţin, deoarece seara trebuia să aibe loc petrecerea cea mare.

Cerşetorul se ridică, nepoata se apropie de el şi-l luă de mână.

— Vă mulţumesc, oameni buni, — spuse venerabilul bătrân — vă mulţumesc pentru tot ce-aţi făcut pentru noi.

Ettore îi apucă mâna şi când bătrânul şi-o retrase, avea o pungă cu monede de aur şi argint.

— O, signor — strigă bătrânul — bunătatea dv. mă copleşeşte, nu ştiu cum să preţuiesc ceeace faceţi pentru mine, dar Cel de sus, în care credem cu toţii, vă va răsplăti.

Fetiţia sărută mâinile Letiţiei şi porni cu bunicul ei.

Dar când ajunseră lângă ușă, Lydia se opri deodată lângă dânșii.

— Cunoști drumul până la satul vecin? — întrebă ea.

— Nu, signora — răspunse străina — nu știu unde se află satul vecin. Nu vreți să ne arătați drumul?

— Cu plăcere, drăguță.

Lydia urmărea un plan fixat dinainte, ea vroia să aibe un prilej ca să se îndepărteze puțin din casa părintească. Nu mai putea suporta priveliștea fericirei tinerei perechi! Trebuia să vadă mereu cum Egizio își sărută tânăra soție, să audă cuvintele Letiției care repeta că e cea mai fericită mireasă din lume.

Fiecare cuvânt rostit de dânșii era ca o lovitură de măciucă peste capul Lydiei, o ardea ca o otravă puternică.

Acuma ea trăgea în piept cu nesaț aerul proaspăt și păși alături de cei doi oameni.

Față de furia și nerăbdarea ei, i se părea că ceilalți merg prea încet, dar bătrânul se târa cu greu, sprijinit în toiagul său.

Ajunseră la marginea satului, de unde pornea un drum, ce se pierdea printre câmpii și livezi, printre ogoare și podgorii, ce se ridicau de oparte și de alta a șoselelor.

— Aș putea să vă duc pe un drum mai scurt — zise Lydia — dar acesta e mai bun, pentru bietul bătrân; dacă ar avea picioare mai tinere, v'aș fi sfătuit să treceți peste munți spre Vignalella.

— Dacă signora crede de cuviință, — răspunse tânăra fată — am putea să trecem și prin munți, drumul cel mai scurt e cel mai bun pentru bunicul meu, care obosește repede.

— Ei bine — zise Lydia — veniți după mine, vă voiu duce prin munți până într'un loc, de unde veți găsi ușor drumul spre Vignalella.

Și porniră mai departe, urcară pe stâncile mun-

telui Fontanella, până când ajunseră pe o cărare îngustă, străjuită de bolovani mari.

Deodată, bătrânul se opri, tânăra fată îi dădu drumul de mână și în clipa următoare ea se apropiă de Lydia. Deschise niște ochi mari, plini de uimire și se uită la dânsa.

Dar ce avea, de ce o pătrundeau cu atâta putere privirile fetei? Sfinte Cristoase, aveau oare de gând s'o jefuiască ?

Dar nu, cum putea să-i bănuiască, bătrânul ăsta era doar orb, fata atât de slabă, și n'ar fi îndrăznit s'o atace.

— Lydia! — strigă deodată fetița.

— Dar de unde mă cunoști? — exclamă fiica primarului, uimită peste măsură.

— Lydia, îl iubești pe Egizio Ettore, — continuă nepoata orbului.

Lydia scoase un țipăt de spaimă.

— Îl iubești pe Egizio Ettore — repetă cerșetoarea, cu glas tare, punând mâna pe umărul Lydiei, înfigându-și degetele în carnea ei — îl iubești și de aceea o urăști pe Letiția.

— Sfântă Madonna, cine ți-a spus taina mea, — strigă Lydia cu vocea sugrumată.

— Tu singură, privirea ta, cântecul, lacrimile pe care le-ai vărsat.

— Și dacă-l iubesc — răspunse Lydia — dacă o urăsc pe Letiția? Ce-ți pasă ție? Nu cumva ești spioana Letiției?

— Nu, eu sunt dușmana Letiției, ca și tine.

— Atunci nu ești ceeace ai spus în casa tatălui meu?

— Nu, pe Sfânta Madonnă nu, eram mascată. Privește!

Basmaua căzu din cap, părul și buclele negre fură smulse, și un păr blond se resfiră în jurul unui chip atât de frumos, cum era numai al Letiției.

— Așa dar... ne-ați înșelat? Și bunicul tău nu e orb?

— Signora, el vede tot atât de bine ca și d-ta — răspunse o voce sonoră, și bătrânul care mai stătea pe marginea drumului, se apropie cu un pas vioiu de fiica primarului.

— Nu ești cerșetor? Nu vii din Sicilia? Și barba asta?...

— Totul e falș, totul e numai mască — răspunse bătrânul pe un ton batjocoritor și barba albă se desprinse, părul cărunt dispăru și Lydia zări o față palidă încadrată de o barbă neagră.

— Cine ești? — strigă fata primarului, dându-se cu un pas înapoi. — Cu ce gânduri ai venit aici și ai pătruns în casa tatălui meu?

— Cu aceleași gânduri — răspunse omul palid, cu o voce pătrunzătoare — care te chinuiesc și pe tine. Tu vrei să distrugi fericirea lui Egizio Ettore și a Letiției mai înainte ca mugurul să devină floare, mai înainte ca ei să fi gustat din plăcerile dragostei; ei bine, Lydia Salla, asta vrem și noi...

Lydia era atât de înmărmurită la auzul acestor cuvinte, încât trecură câteva minute până să se reculeagă. Se așeză sdrobită pe o piatră, și rămase nemișcată.

Acești doi oameni erau ispita ce-o îndemna mereu: Implinește-ți dorința, distruge-o pe Letiția, — Egizio Ettore va fi numai al tău.

Până în clipa de față se mai luptaseră în sufletul ei, îngerul bun cu cel rău, fără ca unul din ei să învingă, ...r acuma — acuma îngerul bun era în pericol să fie doborât de puf rea demonului. Lydia simțea că sunase ora hotărârii definitive.

— Nu căuta să afli — rosti omul palid cu barba neagră, plecându-se spre Lydia — nu cerceta de ce purtăm atâta ură Letiției. Nouă ea ne-a făcut mai mult rău decât ție.

Nici noi nu-i putem lăsa fericirea să fie nevasta lui Egizio Ettore și deaceea am hotărât să distrugem legământul lor de astăzi.

Iar tu, Lydia, vei sta oare pe gânduri să ne dai o mână de ajutor, când îți stă în putință s'o faci fără nicio primejdie pentru tine?

Dacă nu vrei să te nenorocești, dacă nu vrei să te osândești la o singurătate chinuitoare, fără un pic de dragoste și fără fericire, atunci primește mâna pe care ți-o întindem, încheie cu noi legământul teribil pe care ți-l propunem și al cărui scop este... moartea Letiției.

— Da, nu mai sta pe gânduri — îi strigă ființa blondă și frumoasă, plecându-se spre Lydia. — Prea mare e dragostea ta pentru Egizio Ettoore, ca să-l poți lăsa Letiției.

— Ce vreți — strigă Lydia, ridicând mâinile ei tremurânde — de ce mă ispitiți atâta, de ce vorbiți lucruri atât de îngrozitoare?

Da, o urăsc pe Letiția, fericirea ei mă doare, dar nu mi-a făcut niciun rău, ea mă iubește și eu... eu s'o nenorocesc?

— Şi dacă n'o faci, ea te va nenoroci — strigă bărbatul cu barbă neagră.

In timp ce Letiţia va fi în culmea fericirii, tu vei rătăci prin pădure şi prin munţii ăştia, vei îmbrăţişa stâncile reci, îţi vei sprijini capul de pietrele moarte, căutând o alinare pentru chinul tău; şi apoi, te va mângâia gândul că Letiţia e fericită...

Cuvintele străinului ţâşneau ca un venin. Un fior străbătu corpul Lydiei, ea se cutremură, dar femeia blondă izbucni fără cruţare:

— Fiecare om are un drept la fericire, îl ai şi tu, Lydia. Crezi că nu eşti tot atât de frumoasă ca Letiţia?

Iţi închipui oare că Egizio Ettore nu te va iubi, dacă Letiţia nu va mai fi pe lumea asta? Crede-mă, el va cădea la picioarele tale, toată dragostea şi mângâierile Letiţiei, îţi vor aparţine ţie. Şi când va fi al tău, o va uita pe Letiţia, chipul ei va deveni o umbră palidă în amintirea lui, căci tu vei ocupa tot sufletul lui, frumoasă Lydia.

— O Doamne! trimite-mi îngerul tău păzitor, — strigă Lydia cu glasul înecat în lacrimi, — să mă ferească de ispita ce-mi smulge inima! Il iubesc pe Egizio, dar nu vreau să-l capăt prin crimă! Vai mie, ce să fac?

— Să mori singură şi părăsită, căci nu meriţi altă soartă, — spuse apăsat străinul. — Acela care nu are puterea să-şi cucerească singur fericirea, nu are dreptul să se plângă că n'a înfăptuit nimic.

Rămâi cu bine, ai dat cu piciorul în propria ta fericire, Egizio Ettore aparţine Letiţiei or, din noaptea asta ea va fi a lui pentru vecie. Vino, tovarăşa mea.

Străinul o luă de mână pe fata cea blondă şi vru să plece. Dar în clipa aceea, Lydia se repezi la dânşii, şi apucându-i de mâini, — strigă cu voce stinsă:

— Staţi, nu plecaţi, m'am hotărât. Dumnezeu

mi-e martor că nu mai pot, aș fi înebunit în noaptea asta. O! înlăturați-o chiar astăzi, distrugeți-o, și dacă vi-e milă de mine, omorâți-mă, îngropați-mă aici printre munții singurateci și totul va trece fără să fiu nevoită să privesc cu ochii mei.

— Vei trăi și vei triumfa — răspunse omul cu barba neagră, strângându-i mâna cu putere — în curând vei lua locul Letiției și vei fi iubită de Egizio Ettore, cu aceeași patimă, dacă te unești și lucrezi cu noi.

— Ei bine, o voiu face, trebuie s'o fac, și eu vreau să trăiesc, să fiu fericită.

— Așa-mi placi, Lydia — izbucni blondina și îmbrățișă pe fiica primarului, vino, sărută-mă, suntem surori întru-răzbunare.

— Și acuma, spuneți-mi care-i planul vostru, — zise Lydia — dar mai întâi, ascultați-mă:

Niciodată nu voiu întinde mâna ca s'o ucid pe Letiția. Vreau s'o înlătur din calea mea, fără să vărs sângele ei, fără să-i fac vreun rău.

— N'are să moară — spuse omul, cu barba neagră — nici noi n'avem de gând s'o ucidem. Ascultă planul nostru:

După câte am aflat, diseară va avea loc o petrecere mare în cârciuma satului. Va urma o retragere cu torțe și apoi va începe dansul. După ce Letiția și Egizio vor executa dansul mirilor, Letiția se va retrage în odaia ei ca să-și aștepte soțul.

— In odaia ei... — murmură Lydia, cu buzele tremurătoare — ea nu va intra niciodată, nu, nu, acest lucru trebuie împiedicat.

— Dimpotrivă, o povățui ispititorul, o lăsăm să intre în odaia ei, așa cum lași o pasăre să intre în colivie. Dar tu trebuie să ai grijă ca Egizio Ettore să n'o urmeze imediat, deși dorința îl va mâna spre dânsa. Tu vei căuta să-l oprești în drum, sub un motiv oarecare, ca noi să avem tot timpul.

— Dar ce vreți să faceți?

— S'o răpim pe Letiția. In apropierea satului

ne va aştepta o trăsură şi dacă Letiţia se va afla într'însa, n'o vei mai vedea niciodată.

— Dar Egizio Ettore îşi va ieşi din minţi, când va găsi patul gol?!...

— Da, va turba de mânie, dar se va linişti repede, dacă tu îi vei oferi mângâierile tale, frumoasă Lydia.

— Şi-mi făgăduieşti că n'o vei ucide pe Letiţia?

— Iţi făgăduiesc.

— Nu-i deajuns. Trebuie să-mi juraţi!

— Ei bine, îţi jurăm pe Sfânta Madonna că o vom cruţa pe Letiţia.

— Aşa dar îl voiu ţine pe Ettore, o jumătate de ceas şi cred că e deajuns pentru săvârşirea planului vostru.

— Deajuns. Dar un singur lucru trebuie să ne promiţi, Lydia, să laşi deschisă uşa din dos a casei voastre ca să ne putem strecura şi să ai grijă ca niciun servitor să nu se afle în casă.

— Aveţi încredere în mine. Nu veţi fi turburaţi.

— Aşa dar, nu mai avem nimic de vorbit, — zise omul cu barba neagră. — Dă-mi mâna, Lydia, nu-ţi putem spune cine suntem, pentru tine n'are niciun rost să ştii unde se află Letiţia. La revedere!

Lydia nu ştia ce se întâmplase cu dânsa, totul se petrecuse atât de repede, o putere ascunsă o mânase spre această hotărâre şi acuma i se părea că visează.

Deodată, răsări iar în faţa ei cerşetorul cu barba albă, cu părul de argint ce se revărsa peste umeri, în atitudinea lui de om slab şi neputincios.

Buclele blonde ale însoţitoarei sale dispărură şi ele sub peruca neagră, frumoasa necunoscută îşi ascunse din nou faţa sub un capăt al basmalei şi căpătă iarăşi înfăţişarea umilă şi smerită de mai înainte.

— Rămâi cu bine, răsună din nou la urechea

Lydiei şi cei doi necunoscuţi dispărură după o stâncă.

CAP. 67

Lovitura de pumnal

Veselia ajunsese la culme, ospăţul pe care Fontanella îl dăduse în cinstea lui Ettore era pe sfârşite şi deodată izbucniră acordurile viorilor, trompetele răsunară, tobele uruiră şi o sută de glasuri strigară:

— Vin torţele! Torţele!

Egizio Ettore stătea în cerdac, ţinând-o de braţ pe Letiţia, alături de primar, de Ovidio şi ce cei trei francezi. De aici ei vroiau să ia parte la bucuria poporului.

In clipa când procesiunea trecea pe lângă el, Ettore se apropiă de parmaclâcul cerdacului, întinse mâna şi strigă cu voce tare:

— Staţi o clipă, prieteni, vreau să vă vorbesc.

Se făcu o tăcere mormântală şi vocea lui Ettore putea fi auzită departe, peste piaţa din faţa cârciumii.

— Prieteni — strigă Ettore — vă mulţumesc din tot sufletul pentru cinstea pe care mi-aţi făcut-o astăzi. Credeţi-mă că nu o voiu uita niciodată. Atâta timp cât va exista Fontanella şi inima mea va bate în pieptul meu, eu voiu fi prietenul acestui sat, pe care-l iau sub paza şi ocrotirea mea. Dar vă sfătuiesc să trăiţi în pace cu vecinii voştri — căci pacea adună, iar cearta risipeşte, e un proverb din bătrâni pe care trebuie să-l ţineţi minte cu toţii.

Cereţi mâine fascicola 73-a tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 5.

Dar, ați făcut pentru mine o sărbătoare măreață și nu știu cum aș putea să vă dovedesc recunoștiința mea. Din fericire, priveliștea aceasta mi-a adus un gând, torțele voastre mi l-au dat, ca să vă ofer un spectacol, cum nu s'a mai văzut la nicio nuntă.

Să nu vă speriați, iubiți prieteni, dacă vă voiu spune că spectacolul pe care vi-l prezint, va purta un nume teribil: „Judecata, sau așa se răzbună brigandul Egizio Ettore".

Tovarăși, fiți atât de buni și scoateți din șopron pe acela, pe care-l țiu ascuns acolo de eri.

Cei trei francezi se îndepărtară imediat și după câteva clipe, se întoarseră târând printre ei o umbră jalnică de om.

Era Vicenzo Rossati.

Dar acei cari îl cunoșteau dinainte, nu l-ar fi recunoscut, atât era de prăpădit, atât de mult era stăpânit de duhul morții; se citea în toate trăsăturile feței sale, care era de culoare pământie, părul îi atârna zburlit peste frunte, nasul i se subțiase, ochii erau adânciți în orbite și privirea-i era rătăcită ca la un om ieșit din minți.

— Mai aproape! — strigă Ettore — iar Neuville îl apucă pe Rossati de ceafă și-l târî până în fața brigandului.

Uitați-vă la acest om! — se adresă Ettore mulțimei. — El poartă vina că eu sunt astăzi prigonit, că am devenit brigandul Egizio Ettore.

Omul acesta are răspunderea că nu mai sunt un muncitor cinstit, că am fost gonit din rândurile oamenilor.

Conștiința lui e încărcată că m'a împins pe drumurile crimei, depunând jurământ falș, în fața juraților din Bonifacio.

Omul acesta a chinuit și călcat în picioare pe scumpa mea Letiția, pe când era copilă, a batjocorit-o la fiecare pas și în sfârșit a vrut s'o vândă contelui de Paris.

Acuma a sunat ceasul răfuielii.

Răspundeți voi, prieteni, ce pedeapsă se cuvine unui om, care a distrus, prin jurământ fals, viața altuia? Ce pedeapsă merită acela, care a vrut să vândă pentru bani o fată fără apărare? Ce pedeapsă merită acela, care jefuiește morții și pentru că nu le poate scoate inelele, le taie degetele?

Câteva minute domni o tăcere solemnă, apoi se auzi un glas din mulțime:

— Mizerabilul merită moartea!

— Moartea, moartea! — strigară oamenii din Fontanella — și în aceiași clipă începu o înghesuială și mulțimea se năpusti pe treptele terasei ca să pună mâna pe Rossati. Vroiau să-l linșeze.

Rossati scoase un urlet, glasul lui era ca răgetul unui animal înjunghiat, dar în clipa în care zeci de mâini se întinseră spre dânsul, Ettore îl împinse înapoi încât căzu în brațele lui Neuville.

— Inapoi, oameni din Fontanella! tună el în fața năvălitorilor, — înapoi, omul acesta îmi aparține mie! El trebuie judecat așa cum merită un sperjur. Dacă vreți să-mi îndepliniți dorința, oameni buni, atunci legați o frânghie de copacul acela mare din fața bisericei.

Douăzeci de flăcăi dădură fuga să îndeplinească cererea aceasta; o frânghie fu legată de o creangă puternică iar celălalt capăt fu răsucit în formă de laț.

— Inainte! Vicenzo Rossati! — strigă Egizio Ettore. — Acuma îți iei rămas bun dela viață.

— Milă! Indurare! — gemu Rossati. — Nu mă omorâți, vreau să trăiesc, vă voiu îmbogăți pe toți, dăruiți-mi viața!

La aceste cuvinte, el se aruncă la pământ, cuprinse genunchii lui Ettore, dar acesta îl izbi cu furie, trântindu-l înapoi.

— Dela mine nu e nicio nădejde! — strigă brigandul.

— Atunci, ajută-mă tu — se tângui Rossati,

târându-se în genunchi în faţa Letiţiei şi apucându-i poala rochiei. — Letiţia, e adevărat, te-am chinuit, te-am bătut, dar ai mâncat totuşi pâinea mea, ani de zile eu am ţinut locul tatălui tău.

— Un tigru ar fi fost tată mai bun! — tună Ettore. — La oparte, n'o atinge cu mâinile tale spurcate!

— Indură-te! — şopti Letiţia. — E adevărat! El e un ticălos, un mizerabil, un mişel, dar nu păta

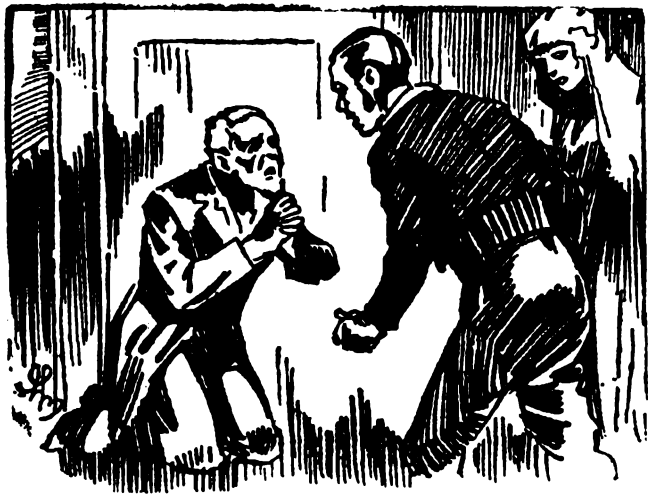

ziua nunţii noastre, te rog, fă-l nevătămător, dăruieşte-i însă viaţa.

Egizio Ettore stătea nehotărât, cu braţele încrucişate pe piept, iar privirile sale erau aţintite spre pământ.

— Egizio, e prima mea rugăminte pe care ţi-o fac în căsnicia noastră, — şopti Letiţia — şi nu pot suporta gândul că omul acesta va muri aici, în ziua nunţii noastre. Eşti mişcat, şovăi, te implor, iartă-l!

— Iertare? — tună Egizio. — Milă faţă de sperjurul din Bonifacio? Nu, am jurat că mă voiu răs-

buna, ochiu pentru ochiu, dinte pentru dinte. Pe când zăceam în celula din Casa Iadului, când razele soarelui îmi ardeau creerii de credeam că voiu înebuni, pe când muream de foame și de sete, pe când eram un biet prizonier, atunci, atunci am jurat că-l voiu pedepsi pe acest om, îl voiu chinui fără milă, îndată ce va cădea în mâinile mele.

— Egizio, eu, Letiția ta...

— Dacă mă iubești, atunci nu te mai ruga pentru el, Letițio. Norocul tău, fericirea mea e în joc. Sau Vicenzo Rossati moare, sau cerul se prăbușește pe pământ...

— Dumnezeu să se îndure de tine — rosti Letiția, — nenorocitul moare împăcat, eu nu pot face nimic pentru el.

In clipa aceea, Rossati sări în sus și ca un animal sălbatic se repezi peste balustradă, în mijlocul mulțimii, căutând să fugă.

— Oho, mai încet — îi strigă deodată un glas — ei drace, mi-a zburat țigara din gură!

Și Tric-Trac îl înșfăcă, îl împinse înapoi și peste o clipită, Ettore stătea iar lângă dânsul.

— Vicenzo Rossati, asta a fost ultima ta încercare — spuse el — căci acuma vom termina cu tine. La drum spre locul judecății. Tric-Trac, înainte, ia-l de gât și trage-l după tine!

Mai mult mort decât viu, Vicenzo Rossati se lăsă târât de către Tric-Trac prin praful străzii, până la copacul care fusese transformat în spânzurătoare. Aici, Ettore își aștepta jertfa.

Frumosul brigand nu mai era de recunoscut. De pe fața lui dispăruse orice urmă de milă și bunătate, trăsăturile îi erau încordate.

Vicenzo Rossati șovăi, deveni palid ca un cadavru, dar nu-și pierdu cunoștiința.

— Vezi lațul ăsta? — strigă Ettore. — Ți-l voiu pune în jurul gâtului și voiu face dreptate. Și dacă mai poate fi o consolare pentru tine, o vei afla în faptul că nu vei fi singurul, pe care Ettore îl va

pedepsi. Toți acei, cari au uneltit împotriva mea, umili sau trufași, bogați sau săraci, judecători sau martori, procurori sau sbiri, toți vor simți răzbunarea lui Egizio Ettore.

Dar eu nu vreau să fiu călăul tău. Cine vrea să câștige o pungă cu o sută de galbeni?

Urmă o clipă de tăcere. Apoi își făcu loc un băietan voinic, acelaș care se purtase atât de rău cu cerșetorul orb, și zise:

— Stăpâne, eu sunt un om sărac, mă prind să-l trimet pe lumea cealaltă.

Ettore duse mâna la buzunar, scoase o pungă plină cu aur și o aruncă flăcăului.

— Prinde-o! — strigă el. — Punga e a ta, apucă-te de lucru, iar voi toți dați-vă înapoi. Călăul și victima trebuie să rămâie singuri.

Egizio Ettore se apropie încet de terasă, cu capul plecat în piept și o zări pe Letiția care era gata să leșine.

— Egizio, ce-ai făcut! — spuse ea, suspinând — e îngrozitor, orbil, am văzut fața ta palidă și schimonosită, așa nu mai vreau s'o văd niciodată.

— Dacă vrei să fii soția brigandului Ettore, trebuie să te obișnuiești cu astfel de priveliști — răspunse banditul — și îi strânse cu înfrigurare mâinile.

Călăul își înșfăcă între timp victima, îl puse pe Rossati pe un bolovan, care se afla lângă copac și-i trecu lațul în jurul gâtului.

— Fă-ți ultima rugăciune — îi spuse călăul — dar repede!

— Lasă-mă, lasă-mă să vorbesc — horcăi Rossati — vreau să mai vorbesc odată cu Ettore.

— Vorbește dar nu prea mult, mi-am primit plata și trebuie să-mi îndeplinesc lucrul.

— Egizio Ettore — se auzi un glas dela locul de execuție, — trebuie să-ți mai spun două cuvinte, trebuie să-ți destăinuiesc ceva, pentru care-mi vei dărui viața.

— Călău, fă-ți datoria! — răsună glasul lui Ettore — nu mai am nimic de vorbit cu omul acesta, el nu-mi mai aparține mie, ci e al călăului!

— Așa, acuma ai auzit — spuse tânărul — ține capul puțin plecat, așa, am trecut lațul, acuma, sări de pe piatră...

— Da, voiu sări — spuse Rossati cu voce înăbușită — dă-te puțin înapoi.

Dar în clipa în care Rossati se simți liber de strânsoarea călăului, el strigă cu toată puterea:

— Ei bine, Egizio Ettore, n'ai vrut să mă asculți deaceea nu vei afla niciodată cine-i tatăl Letiției tale. Taina aceasta o iau cu mine în mormânt!

— Stai! — strigă atunci, Ettore — vreau să-l aud. Sfinte Dumnezeule, țineți-l, să nu moară! Cine, cine e tatăl Letiției mele?

Brigandul sări scările terasei, dar în clipa în care se repezi la Rossati, el văzu că osânditul își ducea mâinile la cap și sare de pe piatră.

Un trup se desprinse din copac și se legănă în jurul trunchiului.

Ettore se repezi ca un turbat la victima sa. Acuma nu mai era mânat de dorul răzbunării, acuma vroia să afle ce putea să-i spuie Vicenzo Rossati, căci simțea că omul acesta cunoaște taina care avea o valoare imensă pentru el și pentru Letiția.

Vicenzo Rossati o crescuse pe Letiția, o găsise odinioară în fața casei, pe când ea era o fetiță de 4 ani.

Egizio era sigur că Rossati știe cine sunt părinții Letiției, dar din motive josnice, el n'a rostit niciun cuvânt față de Letiția.

Și acuma în ultima clipă a vieței sale, ar fi desvăluit taina. Nădăjduia că în felul acesta își va răscumpăra viața.

Și oricât de mult îl ura Ettore pe acest om, ar fi fost înclinat să-l ierte, sub anumite condițiuni. Poate că astfel el ar fi putut îndeplini marea dorință a Letiției, să ușureze marea povară ce-i apăsa

sufletul.

Dacă Rossati ar fi spus adevărul, Letiția ar fi putut afla cine sunt părinții ei și cu prețul acesta Ettore s'ar fi mulțumit cu răzbunarea de până acuma.

Brigandul se gândea să-l libereze din lațul care-i cuprindea gâtul și amenința să-l înăbușe. Vroia să-l ducă în brațele sale până la verandă și acolo l-ar fi readus în simțiri, l-ar fi făcut să mărturisească cine sunt părinții Letiției.

Dar cât de mare îi fu groaza, când văzu că Rossati se aruncă de pe piatră, că lațul i se strânge și-l sugrumă.

Atunci el îl ridică cu putere, și cei trei francezi veniră în fuga mare, iar Lamotier scoase un cuțit și tăie frânghia.

— Trebuie să-l salvăm — strigă Ettore. — Repede, faceți loc!

— Nu mai nădăjdui, Ettore — spuse Neuville — nu vezi că ții în brațele tale un mort?

— Mort! — strigă Ettore și privi la trăsăturile schimonosite ale executatului.

Atunci el se convinse de adevăr. Da, Rossati era mort, nu mai încăpea nicio îndoială. Dar Ettore nu înțelegea cum a putut să moară în jumătatea de minut pe care a pus-o ca să ajungă până la el.

Atunci îl văzu pe Lamotier dându-se cu un pas înapoi și strigând cu glas tremurător:

— Egizio Ettore, nu tu ai fost acela care l-ai executat, nu tu l-ai omorât pe Vicenzo Rossati! Altcineva l-a ucis! Privește, a fost înjunghiat cu un pumnal pe la spate.

Un urlet de groază ieși din pieptul lui Ettore, când zări mânerul unui pumnal înfipt între coastele lui Rossati. Cu o mână tremurândă el apucă pumnalul și-l scoase încet.

Pumnalul care-l ucise, era neobișnuit de lung și ca toate pumnalele italienești, îngust și ascuțit ca un ac. Cu arma aceasta, ucigașul l-a nimerit pe

Rossati drept în inimă. Nu era deci nicio mirare că moartea i-a fost fulgerătoare.

— Mort! — strigă Ettore — şi se uită cu ochii aiuriţi spre cei din jurul său.

A murit, dar nu de mâna mea! N'a fost ucis de călul pe care l-am tocmit. N'a fost omorât de frânghia care-i strângea gâtul, ci de o lovitură de pumnal.

Cine a fost ucigaşul? Cine e interesat ca Vicenzo Rossati să nu vorbească?!

Făptuitorul trebuie să fi fost ascuns sub copacul, unde stătea nenorocitul şi în timp ce rostea ultimele cuvinte şi eu mă apropiam de el ca să-i scot laţul din jurul gâtului, mizerabilul i-a dat lovitura de graţie!

Aşa dar există la Fontanella un om, căruia Vicenzo Rossati ar fi putut să-i devină periculos. Dacă ar fi fost numai asta, s'ar fi mulţumit cu sfârşitul pe care i l-am pregătit eu.

Dar nu, criminalul a săvârșit fapta lui, tocmai atunci când eram hotărât să-l ascult, pentru că vroia să-mi facă destăinuirile care erau atât de însemnate pentru mine și pentru Letiția. Sunt în fața unei enigme, pe care n'o pot deslega!

— Și care nu va fi deslegată niciodată! — spuse primarul. — La Fontanella nu e niciun străin, nimeni nu s'a putut furișa în sat; pentru că am avut eu grija să închid cele două porți ca să nu poată intra niciun străin. Și apoi, orice om care nu e din satul nostru, ar fi fost recunoscut imediat. Nu rămâne decât o singură explicație: că cineva din mijlocul nostru l-a ucis pe Rossati și nu înțeleg, Ettore, de ce nu te-ai gândit la aceasta. Nu cumva mâna care a ucis, a fost împinsă de milă pentru cel condamnat?

— Sigur că asta trebuie să fie — spuse Ovidio — cineva a vrut să grăbească moartea lui Rossati ca să-l scape de răzbunarea ta!

— Dacă ar fi așa — murmură brigandul — aș fi mulțumit! Totuși, nu cred că acesta e adevăratul motiv și mi-e teamă că nu voiu putea găsi un altul!

CAP. 68

O descoperire lugubră

In timp ce cadavrul lui Rossati fu îndepărtat, brigandul se apropiă de Letiția.

— Iubitul meu — îi șopti ea — a fost groaznic! O, cât de frumos a început ziua nunții noastre și cât de înfiorător s'a terminat.

— Ne vom retrage, Letiția mea — spuse brigandul depunând o sărutare pe fruntea ei albă. — Vino, te voiu conduce în odaia nupțială.

— In camera nupțială! — răspunse Letiția, plecându-și privirile. — O, Egizio, strânge-mă la piep-

tul tău, căci simt că fericirea noastră dispare, că ne urmărește ceva mai îngrozitor decât tot ce am îndurat până acuma.

— N'ai teamă, copila mea — răspunse Egizio Ettore — suntem aici departe de orice pericol și putem sta câteva zile, nesupărați de nimeni.

După aceea vom pleca de aici și tu, Letiția mea, mă vei urma încotro te voiu duce. Nu e oare și dorința ta să petrecem sus pe vârful Fontanellei, timpul numit de oameni, luna de miere?

Pe când îi punea această întrebare, el porni cu dânsa spre șosea și se îndepărta din ce în ce mai mult de copacul din fața bisericei, unde Rossati își dăduse sfârșitul.

— Te întreb înc'odată, Letiția mea — spuse brigandul — ești hotărâtă să te duc pe culmile Fontanellei ca să locuim în biserică, primele săptămâni ale căsnicei noastre? Locuința pe care ți-am ales-o nu e chiar atât de bună, dar nu vom duce lipsă de hrană, pe care ne-o va trimite primarul din Fontanella, vom lua cu noi perne, ca trupul tău frumos să nu se chinuiască pe treptele altarului, iar bătrâna capelă se va transforma pentru noi în cea mai măreață cameră nupțială.

Ne vom înveli cu iederă, luna va pătrunde în liniștea odăii noastre și Sfânta Ocrotitoare a locului va sta de pază lângă noi. Letiția mea spune, vii cu mine?

— Da, vreau... vreau! — zise Letiția și se lipi de iubitul ei. — O, scumpul meu Egizio, nu mai zăbovi și du-mă pe culmile Fontanellei, pentru că numai acolo putem fi liniștiți. Ah, nu tremur pentru mine, sunt îngrijorată de tine, Egizio, să nu te răpească înc'odată, zbîrii să nu dea peste tine și să nu te fure.

Îl înlănțuî cu brațele ei albe și el simți tremurul corpului ei.

— Letiția mea, acuma nu putem părăsi satul — spuse el — căci vom da de rușine pe primar

și pe toți locuitorii de aici. Ei mi-au făcut nunta așa cum se cuvine numai unui prinț. Nu, Letiția mea, nu trebuie să părăsim Fontanella ca niște vinovați, trebuie să ne luăm rămas bun dela acești oameni în chip cinstit. Vom mai rămâne aici trei zile. Odăița din casa primarului ne așteaptă, te voiu însoți, iubito.

— Dacă vrei tu — răspunse Letiția, îndreptându-se — rămânem aici încă trei zile, dar aș fi de o mie de ori mai bucuroasă dacă aș fugi acuma în munți cu tine. Totuși, dacă nu poate fi altfel, mă voiu duce chiar acuma în casa primarului. Tu însă, mai rămâi aici, iubitul meu, pentru că... știi... aș vrea să fiu singură când îmi scot rochia de mireasă.

— Foarte bine, Letiția — spuse Ettore, — du-te — eu vin peste un sfert de oră. Peste puțin, Letiția mea, peste puțin voiu fi cu tine, lasă ușa întredeschisă.

— Dar voiu stinge lumânarea — spuse Letiția, repede — nu-i așa că vei nimeri și pe întuneric?

— Sigur, draga mea — răspunse Ettore — și-i sărută buzele fierbinți. Du-te, la revedere, va fi cea mai fericită întâlnire ce poate exista între doi oameni.

— La revedere! — strigă Letiția și se aruncă la pieptul lui. Apoi se deslipi de el și trecu șoseaua în fugă.

Ettore rămase nemișcat în mijlocul drumului și se uită după dânsa. O văzu cum se apropie de casă, cum deschide ușa și intră, apoi se întoarse și cu inima ce-i svâcnea ca o mare furtunoasă, se îndreptă spre cârciumă.

Aici începuse între timp dansul. Întâmplarea cu Rossati părea uitată cu desăvârșire pentru oamenii din Fontanella.

Când Ettore intră în sala de dans, fu întâmpinat de cele mai frumoase fete din sat și fiecare voia să fie luată la dans de brigand. Dar el le

îndepărtă pe toate cu un gest şi răspunse râzând:

— Nu, frumoasele mele, sunt gata să dansez cu voi, oricând, dar nu astăzi, acuma daţi-mi drumul, astăzi aparţin numai Letiţiei mele!

— Are dreptate, — spuse un glas de lângă Ettore — nu trebuie să danseze cu niciuna din voi, pentru că ar face geloase pe celelalte. De aceea vom încinge în jurul lui o horă corsicană. Înainte fetelor, daţi-vă mâinile, vom vedea dacă poate scăpa de noi.

Lydia rostise aceste cuvinte cu glas puternic, dar în ochii ei se aprinse o flacără ciudată, faţa ei era de o paloare cadaverică.

Ea ştia doar că în clipa asta, cei doi tovarăşi îşi executau planul lor mârşav, şi că datoria ei era să-l reţie pe Ettore în cârciumă, cel puţin o jumătate de ceas.

Până când brigandul să se reculeagă, vreo treizeci de fete îl prinseră într'un cerc, orchestra începu să cânte, săltăreţ.

Primele clipe i se părură lui Ettore foarte plăcute, dar văzând că dansul se prelungeşte prea mult, el deveni nerăbdător, căci făgăduise Letiţiei să nu întârzie.

— Lăsaţi-mă — strigă Ettore — daţi-mi drumul, voiu dansa mâine până veţi cădea de oboseală, astăzi însă...

Dar mandolinele, flautele şi viorile nu mai conteneau, fetele se învârteau mereu cu obrajii aprinşi şi Ettore rămase zăpăcit, simţea că ochii i se împăinjenesc şi nu putea face altceva decât să aştepte sfârşitul dansului.

După un sfert de oră, dansul luase sfârşit, câteva fete căzură istovite.

Ettore pândise o ruptură în lanţ şi fugi.

El vroia să părăsească sala, dar Lydia se ivi în faţa lui.

— Egizio, Egizio! — şopti ea.

— Ce vrei?

— Nu cunoşti obiceiurile din Fontanella? Nu ştii că mirele, înainte de a păşi în odaia miresei, trebuie să bată un cui în crucea de pe mormântul fecioarei?

— Nu, obiceiul ăsta nu mi-e cunoscut — răspunse Ettore.

— Totuşi, trebuie să-ţi faci datoria, căci oamenii din Fontanella se vor simţi jigniţi, dacă nu urmezi datina lor.

— Fontanella e a doua mea patrie şi mă voiu supune, răspunse frumosul brigand.

— Atunci urmează-mă — spuse Lydia — te voiu conduce la cimitir, acolo te vei apropia de mormântul unei fecioare şi vei bate un cui în cruce, apoi vei fi liber.

Lui Egizio nu-i fu tocmai plăcut ceeace-i cerea Lydia, dar îşi spunea că nu poate jigni pe oamenii din Fontanella.

— Atunci să mergem mai repede — zise el — nerăbdător.

— Indată, vreau să iau un ciocan şi un cui, cred că nu le ai cu tine.

Ea dispăru şi Ettore fu nevoit să aştepte câteva minute. In sfârşit ea se întoarse şi spuse:

— Am luat tot ce trebuie. Să mergem.

Il duse pe Ettore printr'o uşă dosnică până în grădina cârciumei, apoi pe un drum ocolit ce trecea peste un pârâu. Ajunseră la cimitir şi Lydia căută mult până să dea de mormântul fecioarei. In sfârşit, ea găsi o movilă pe care se afla o cruce şi Ettore văzu vreo cincisprezece cuie bătute într'însa.

— Cine a fost fata care se odihneşte aici? — o întrebă el.

— Fata asta a murit la 17 ani — răspunse Lydia — a fost o bună prietenă a mea. A iubit pe un bărbat, care era legat de altă femeie; ea-l iubea de o mie de ori mai mult decât cealaltă, şi dacă omul acela ar fi luat-o, el ar fi fost fericit. Dar

el era orbit de farmecele celeilalte, se însură, şi fata muri cu inima sfâşiată în ziua nunţii sale.

Ettore se uită uimit la Lydia.

Ce destin trist îi desvăluia fata primarului în noaptea asta frumoasă, sortită numai bucuriei!

— Şi el? — o întrebă Ettore cu glas schimbat — ce s'a întâmplat cu el?

— El? El a luat-o pe cealaltă, ea a risipit toata averea lui, a devenit amanta unei slugi, după ce s'a săturat de bărbatul ei. Şi atunci, el care vedea toate astea, dar nu putea face nimic, pentru că era un om slab, s'a dedat beţiei şi într'o bună zi a murit în stradă.

— Ce tragedie îngrozitoare! — strigă Egizio Ettore. — Da, voiu bate cuiul în crucea acestei fecioare, apoi voi rosti o rugăciune la mormântul ei, ca să mă rog pentru mântuirea sufletului ei.

Lovituri lugubre răsunară în noapte peste cimitirul cufundat în tăcere. Apoi îngenunchiă lângă mormânt şi o rugăciune domoală picură de pe buzele sale şi se ridică spre cer.

Şi în timp ce el stătea îngenunchiat, Lydia era înapoia lui şi se uita la el cu priviri înflăcărate, pieptul i se zbătea şi-i venea să se repeadă, să-l înlănţuie cu braţele şi să-l ducă undeva, departe, prin locuri sălbatice, unde să fie numai al ei!

Ah! dacă tovarăşii ei s'ar fi ţinut de cuvânt, soarta celeilalte ar fi acuma pecetluită.

La acest gând, Lydia fu cuprinsă de spaimă. Dar zarurile au fost aruncate, şi nu mai putea să dea înapoi.

— El va turba, va plânge, îşi va ieşi din minţi, îşi spuse Lydia, dar nu există durere omenească,

Cereţi mâine fascicola 74-a tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5.

pe care vremea să n'o aline. Pe urmă, pe urmă îi voiu șterge din inimă imaginea Letiției și voiu sădi chipul meu. Nu sunt oare frumoasă, nu sunt demnă să fiu iubită, n'am și eu dreptul la fericire?

Ettore se ridică, dădu Lydiei ciocanul și părăsiră cimitirul.

La cârciumă el se despărți de Lydia și-i strânse mâna.

— Fetițo, mâna ta e rece ca ghiața — spuse el. — Ce ai, ești bolnavă?

— Nu știu — răspunse Lydia — mi se pare că am friguri.

— Noapte bună și gândește-te la sănătatea ta. Dumnezeu să te aibă în paza lui, Lydia!

Se întoarse și plecă, ea îl urmări cu privirile, până îl văzu intrând în casă, dar apoi fu cuprinsă de o teamă grozavă. Ea nu mai putu sta locului, își iuți pasul și ajunse lângă ușa casei tătălui ei.

Și în clipa în care deschise ușa, ea auzi un urlet care-i înghețâ sângele în vine.

— A dispărut! — spuse Lydia cu glas înăbușit — iar el, el știe totul. Totul? Nu, el știe numai că Letiția a dispărut, dar nu poate bănui că mâna mea a fost amestecată în această dispariție, căci eu am fost împreună cu el.

— Ajutor! Ajutor! — răsună un glas prin casa primarului. Letiția mea a dispărut, doi morți pe pragul odăii, ajutor, o! noapte blestemată!

Lydia se cutremură, se dădu înapoi, picioarele n'o mai țineau.

Omul palid s'o fi înșelat, ființa cea blondă și frumoasă să-și fi călcat jurământul? Ei au jurat doar că nu vor ucide pe Letiția și acuma Ettore striga ajutor, vorbea de doi morți..

Ușa se deschise cu sgomot și în prag apăru Egizio Ettore.

Dar Lydia scoase un țipăt și se dădu înapoi, căci în prima clipă ea nu știa dacă omul acesta

mai era frumosul brigand sau numai umbra lui.

Părul negru îi atârna vâlvoiu pe frunte, trupul lui înalt se încovoiase, faţa îi era schimonosită, ochii lui holbaţi şi rătăciţi se uitau în bezna de afară.

— Egizio Ettore, ce s'a întâmplat? — strigă Lydia.

— Ah, tu eşti Lydia, rânji Ettore şi se târî până la dânsa ca să-şi sprijine mâinile de umerii ei. Lydia, vino, să mergem! Letiţia a dispărut, tatăl tău e mort, fratele tău, mort!. Ha, ha, ha, aşa a luat sfârşit nunta lui Ettore.

CAP 65

In noaptea nunţii

O dramă teribilă, o tragedie în adevăratul înţeles al cuvântului se petrecuse în casa primarului, Spectacolul pe care Lydia îl organizase cu atâta viclenie, luase o întorsătură neprevăzută. Dacă ar fi renunţat la toate porniriie inimei sale, ea singură l-ar fi condus pe Ettore în braţele Letiţiei, căci ea singură era acuma cea mai crunt lovită.

După ce se despărţise de Ettore, Letiţia se retrase în casa primarului şi cu inima plină de emoţie urcase scările spre odaia ei.

Când deschise uşa, ea zări că odaia fusese împodobită de o mână gingaşă şi iubitoare. Peste tot erau presărate flori, covorul de lângă pat era plin de viorele, lampa care atârna de tavan, înfăşurată cu un văl roşu, era plină de trandafiri şi în aer plutea un miros îmbălsămat.

Cei trei francezi arătară Letiţiei această atenţie, căci erau vrăjiţi de farmecul, frumuseţea şi bunătatea tinerei fete.

— Ce frumos! — zise Letiţia şi rămase o clipă în prag, aşezându-şi mâinile pe piept.

Apoi ea intră şi se aşeză pe un scaun, care se afla lângă patul ei.

— Da, sunt fericită — murmură dânsa, înălţând mâinile împreunate spre cer — o, sunt atât de fericită! Dumnezeule, te implor, lasă-mi fericirea asta, ocroteşte-l pe Egizio al meu, fă să stau mulţi ani alături de el şi dacă mi-e sortită o moarte comună, fă, Doamne, să fiu cu el numai câţiva ani în fericire.

Iţi mulţumesc ţie, Prea Sfântă Născătoare, că mi-ai hărăzit clipa asta, cea mai sfântă a vieţii mele, acuma mă împodobeşte rochia de mireasă, iar iubitul meu trebuie să vie.

Letiţia închise ochii, faţa i se împurpură, pieptul ei se zbătea în ritmul respiraţiei, şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

Ea păşi spre uşă, trase zăvorul şi abia acuma începu să-şi desprindă rochia.

Încet, încet îşi scoase coroniţa şi o privi cu melancolie. O duse cu evlavie la buze şi o sărută cu ardoare.

Apoi îşi scoase vălul şi începu să-şi desprindă rochia.

Se întinse apoi în patul nupţial şi stinse lampa. Intunericul cuprinse odaia, dar numai pentru o clipă, căci luna care aşteptase până acuma ascunsă după nouri, se ivi la fereastră şi inundă încăperea cu lumina ei argintie.

Letiţia îşi cufundă capul în perne, şi rămase aşa, înfiorată, tremurătoare... o mireasă care e în aşteptarea mirelui.

Deodată, se auziră paşi afară. O Doamne, uitase să deschidă uşa.

— Egizio... Egizio, tu eşti? — îngână ea şi se ridică în pat.

Niciun răspuns.

Letiţia păşi cu picioarele goale până la uşă şi trase zăvorul.

— Egizio, mai așteaptă o clipă — spuse ea — să mă strecor în pat. Imi făgăduești, nu-i așa?

— Da îți făgăduiesc! — se auzi un glas de afară.

— Cât de ciudat i s'a schimbat vocea, își spuse Letiția. Cuvintele acestea parcă nu sunt rostite de el. Dar cine altul poate să fie? Toată lumea știe, că aici e camera nupțială și Lydia a avut grijă ca nimeni să nu intre în casă.

Când se întinse iar în pat, ca se înveli în plapumă.

— Egizio — îngână ea cu vocea tremurătoare — o, iubitul meu, cât de lungă mi-a fost așteptarea, vino, sărută-mă! Tot ce-am visat până acuma, se împlinește, tot ce am dorit coboară acuma din ceruri, purtat pe aripi de îngeri.

Ah!... Sunt pierdută!... Contele de Paris!...

Acela care intrase, era într'adevăr Robert de Paris. Se plecă peste dânsa și-i strânse mâinile.

— Mă recunoști? — spuse el cu vocea răgușită.

— Te recunosc, ești omul cel mai ticălos de pe

pământ. Cum ai intrat în odaia asta? Să nu crezi că vei pleca nepedepsit de aici. Ettore trebuie să vie peste o clipă....

Un zâmbet ironic apăru pe buzele contelui de Paris. Abia acuma, Letiția își dădu seama că nu era singur căci lângă ușă stătea o ființă îmbrăcată în negru, cu fața ascunsă sub gluga mantilei.

— Repede... îmbracă-te... urmează-ne! — porunci Robert de Paris. Te voiu duce departe de aici.... departe de Fontanella.

— Departe de Fontanella! — strigă Letiția cu voce înecată. — Nu, asta nu. Dacă vrei să mă omori, omoară-mă chiar aici....

— Să te omor?. Nu voi face asta, căci am jurat că trebuie să fii a mea, frumoasă Madonnă din Saint Etienne, și contele de Paris știe să se ție de cuvânt!

Cu o smucitură, Letiția fu ridicată din pat.

— Indurare! — gemu ea. — Ucide-mă, conte de Paris, dar lasă-mă aici, cel puțin cadavrul meu să fie al lui Ettore, dacă nu mi-e sortit să fiu a lui, în viață. O, Doamne! în ziua nunții mele, în cea mai fericită clipă! Așa dar, asta a fost voia Cerului, să-mi arate numai fericirea, și acuma...

— Taci, n'avem timp! — o întrerupse contele. — Prietena mea, vino aici și pune-i rochia.

Robert de Paris se dădu un pas înapoi și peste o clipă se ivi lângă pat străina care intrase odată cu el, și o sili să se ridice.

In mai puțin de un minut, rochia de mireasă îi fu îmbrăcată, și în zadar încercă Letiția să se împotrivească.

— Gata? — întrebă Robert.

— Gata! — răspunse femeia în mantila neagră.

— Bine, plecăm. Tot satul e buimăcit de veselia zilei, nimeni nu ne va vedea, iar trăsura ne așteaptă în apropiere. De astă dată am învins!

Letiția se zbătu din toate puterile.

— Nu, nu mă duc! — strigă ea. — Egizio, ajutor! ajutor!

— Taci, sau te ucid, — o amenință contele.

— Mai bine să mor, înfige pumnalul în inima mea, dar nu te urmez. Nicio putere din lume nu va fi în stare să mă ducă de aici. Eu sunt soția lui Ettore, voiu muri după dorința lui, fără să tremur.

— Așa, atunci îți punem plasturele cătrănit, — strigă Robert și scoase din buzunarul hainei un obiect de culoare neagră. — In aceeași clipă, străina răsuci brațele Letiției și le ținu strânse, la spate.

Contele se aplecă peste biata față și apăsă ceva pe gura ei. Un ultim strigăt și plasturele se lipi pe gura Madonnei din Saint-Etienne.

Ah, în locul sărutărilor fierbinți ale lui Egizio, pe cari le așteptase cu atâta ardoare, buzele ei fură zăvorite cu un obiect oribil, de care se servesc numai criminalii din Londra, când se aruncă asupra victimei pe care o jefuiesc și o aruncă apoi în apele Tamisei.

Letiția era pierdută. Ea își spunea aceasta în gând, căci nu mai era în stare să strige.

Robert de Paris și femeia în negru, care nu era alta decât Gilda, o înșfăcară și deschiseră ușa. Letiția făcu înc'odată încercarea să se libereze, dar în zadar.

Deodată, însă, se auziră pași de afară. Letiția auzi cum pașii aceștia se apropie și speranțe noui îi umplură pieptul.

— Drace! — scrâșni Robert. — Vine cineva. Așa dar mizerabila n'a avut grijă să putem lucra neștirbiți. Pregătește armele, e vorba de o luptă pe viață și pe moarte.

O împinse pe Letiția cu atâta putere încât ea căzu pe dușumea. In clipa următoare văzu că cei doi erau înarmați, contele un un revolver și tovarășa lui cu un pumnal pe care-l scoase de sub mantilă.

— Ce s'a întâmplat? — se auzi un glas, în care

Letiția îl recunoscu pe Ovidio. — Letiția, ești singură? Unde-i Egizio Ettore?

— Va veni acolo, unde te voiu trimite acuma, — strigă Gilda și se năpusti asupra lui.

Pumnalul izbi cu furie și Ovidio se prăbuși. Totul se petrecuse într'o clipită.

Tânărul zăcea pe scări, un țipăt înfiorător ieși de pe buzele sale:

— Ajutor!... Ajutor!...

— Ce-i asta? — strigă bătrânul primar, care venise împreună cu fiul său. Mizerabili, mi-ați ucis nădejdea bătrâneților mele!

Dar nenorocitul abia rosti aceste cuvinte și se auzi o detunătură. Primarul se clătină, apoi se prăbuși la pământ. Glontele lui Robert de Paris îl nimerise în frunte și-l ucise pe loc.

Letiția fu cuprinsă de o spaimă nebună și văzu cum cei doi criminali o duc peste cadavrele celor doi bărbați, cari și-au dat viața pentru dânsa. Apoi fu târâtă pe scări și își pierdu cunoștința.

Robert de Paris și Gilda o transportară pe Letiția fără ca cineva din sat să-i fi văzut. Lydia le descrisese drumul, pe care nu vor întâlni pe nimeni, și într'adevăr, ei ajunseră la trăsura care-i aștepta.

Trăsura se puse în mișcare și peste puțin dispăru în pădure.

CAP. 70

Spovedania Lydiei

Cuprins de presimțiri neliniștitoare, Ettore intră în casă. Urcă scările în grabă și ajungând sus, el înaintă, pipăind, prin întuneric.

Deodată se lovi de un corp, ce zăcea pe dușumea. Se aplecă, dar abia întinse mâna și un țipăt îi scăpă de pe buze, căci simți sub mâini sânge cald.

Aprînse un alt chibrit şi la lumina lui el zări două cadavre. Il recunoscu pe primar şi pe fiul acestuia.

Gândul la Letiţia îl făcu să se cutremure, şi păşi cu băgare de seamă peste cele două cadavre.

— Letiţia, Letiţia! — strigă el.

Dar în zadar răsună strigătul lui şi abia acuma el vedea dezordinea din dormitor.

Un scaun răsturnat, patul răscolit, pe prag zăceau cei doi morţi.

— Trădare! — izbucni el, Letiţia a fost răpită, primarul a fost ucis. Criminalii nu puteau să intre pe fereastră, se vede că s'au furişat pe o uşă dosnică. Letiţia!... Letiţia!....

In nemărginita lui durere, Ettore căzu pe pat, apoi se ridică, fugi spre uşă, căutând o urmă a bandiţilor. Dar nu găsi nimic.

Ajunse lângă uşa din faţă, o deschise cu putere şi căzu în braţele Lydiei.

— Letiţia mea a dispărut, a fost răpită, Lydia, tatăl tău, fratele tău au fost omorâţi! Aşa s'a sfârşit nunta lui Egizio Ettore!

Trecură câteva minute până ce Lydia fu în stare să puie o întrebare lui Ettore, minute se scurseră până brigandul se desmetici din starea lui, ca să poată răspunde.

Palizi, nemişcaţi, se priveau unul pe altul, şi fiecare citea groaza în ochii celuilalt.

Lydia se reculese cea dintâiu.

— Tata e mort? Şi Ovidio? Nu, nu-i adevărat, nu se poate, e o minciună, Ettore!

— O, ce bine ar fi dacă ar fi o minciună! — spuse brigandul. — Dar e adevărat!

Stau întinşi sus, pe prag; primarul e împuşcat iar Ovidio înjunghiat. Şi Letiţia a dispărut, nu mai e aici, — a fost răpită, răpită!

O, Dumnezeule din ceruri, s'a făptuit o crimă

nelegiuită şi josnică împotriva mea. Letiţia nu mai e, Letiţia e dispărută.

Un sughiţ îi sugrumă glasul, încercă să respire, i se părea că se înăbuşe, tot sângele îi năvăli în obraji.

— Pentru Dumnezeu! — strigă Lydia — fii bărbat, vino-ţi în fire. Eu sunt o femeie! Eu nu tremur, nu mă vaiet, vreau să-l văd pe tata, vino, du-mă sus! E mort, spune, e mort?

Ea se opri în pragul odăii şi rămase nemişcată...

Aici zăceau două trupuri neînsufleţite, cu ochii stinşi şi holbaţi.

O pată întunecată arătă locul unde glontele lovise pe primarul din Fontanella şi Ovidio zăcea lângă dânsul cu braţele întinse şi din pieptul lui curgea încă sângele.

Lydia scoase un ţipăt fioros. Ca ieşită din minţi, ea se aruncă la pământ. Mintea ei nu putea pricepe ce se petrecuse, ochii ei zgâiţi se uitau la cele două cadavre.

— Răzbunare! — rostiră buzele ei, în prada unei agitaţii de nedescris. Cu pumnii încleştaţi, ea se lovi în piept, îşi înfipse degetele în carne, îşi smulse părul, în vreme ce urla mereu:

— Nelegiuito, răzbunare!

— Ce spui? — strigă Ettore şi-i apucă mâinile. — Lydia, o femeie i-a ucis? Şi tu o cunoşti?

— Da, cunosc pe femeia asta! — strigă Lydia, uitându-se la brigand cu ochii rătăciţi. Mă întrebi dacă o cunosc pe femeia asta? Nici nu bănuieşti cine-i nelegiuita care a vărsat sângele acesta.

— O, Lydia, simt că înebunesc! Dar nu se poate, nu se poate ca tu s'o fi văzut, erai doar cu mine când s'a făptuit crima. Am bătut doar cuiul în crucea de pe mormântul fecioarei! O, spune-mi numele ei, poate mai e încă vreme, şi-ţi jur că răzbunarea va fi îngrozitoare.

Dar la ce să ne mai văităm! Trebuie să-i urmărim pe criminali, trebuie să punem mâna pe dânșii!

Lydia, adună tot satul, repede, nu trebuie să pierdem nicio clipă.

Dar Lydia nu-l auzea. Stătea îngenunchiată lângă cadavrul tatălui ei, dar nu îndrăznea să-l acopere cu sărutări, căci se simțea vinovată.

— De ce stai? — strigă Ettore. — Mă duc eu!

— Nu, stai! O, Doamne! trebuie să-ți vorbesc.

— Lasă vorbele pentru mai târziu, acuma orice clipă e scumpă!

Egizio se îndepărtă spre scară, dar în clipa aceea Lydia se repezi la el, se acăță de haina lui și nu-l lăsă să se urnească.

— Lasă-mă, e vorba de viața Letiției.

— Letiția! Ha, ha, în zadar, n'ai s'o mai ajungi!

Ochii ei ardeau ca în friguri, mâinile-i tremurau și totuși avea o putere, pe care nici Ettore n'o putea înfrunta, căci ea îi prinse brațul și-l strângea ca într'un clește.

— Femeie, ce-i cu tine? Nu așa jelește o fiică pe tatăl ei. Nu așa plânge o soră pe fratele ei. Ce vrei să-mi spui? Haide, repede, poate mai am timp' s'o salvez pe Letiția!

— Nu mai spera, totul e în zadar, știu prea bine, caii cei mai iuți sunt înhămați la trăsura care o duce pe Letiția.

Deodată, Ettore o izbi pe Lydia și scoase un urlet înfricoșător. Dar apoi o înșfăcă și o împinse lângă perete.

Un fulger scăpără din ochii lui și strigă cu vocea asurzitoare:

— Înțeleg totul, nenorocito! Știai despre crima asta, ai dat chiar o mână de ajutor! Da, totul se lămurește, s'a rupt vălul care acoperea ochii mei. Cum ar fi putut pătrunde banditii în casa asta, dacă tu nu le arătai drumul? Tu le-ai deschis u-

şile! Mărturiseşte, sau pe Dumnezeul Răzbunării, te sugrum!

Lydia izbucni într'un râs sinistru.

— Crezi că mă vei putea sili să-ţi spun, să-ţi mărturisesc totul? Crezi că mă tem de moarte? Ha, ha, priveşte faţa mea, pentru mine nu mai există frică pe pământ! Şi dacă mă ucizi, voiu duce taina în mormânt cu mine. De aceea va trebui să mă cruţi!

Dar vreau să-ţi vorbesc şi să-ţi destăinuiesc totul, să-ţi mărturisesc ţie, cel mai frumos bărbat de pe lume!

Ea îi cuprinse mâinile şi-l trase în odaia, în care mai ardea lampa sub abajurul roşu.

— Vorbeşte, mărturiseşte! — strigă Ettore. — Femeie, dacă ai ştiut ce se va întâmpla şi n'ai împiedecat, atunci tu eşti fiinţa cea mai ticăloasă de pe pământ!

Eu, care am multe pe suflet, care am dus viaţa

posomorâtă a unui bandit, a cărui răzbunare a lovit atâţia oameni, eu stau în faţa lui Dumnezeu ca un înger nevinovat şi neprihănit faţă de tine!

— Ei bine — gâfâi Lydia — vreau să mărturisesc, vreau să-ţi spun totul. Ştiu, mă vei ucide, dar nu mai vreau să trăiesc ,vreau să mor! Ascultă-mă deci!

Aşa nu — strigă ea deodată şi-şi lovi faţa cu palmele — în genunchi vreau să-ţi vorbesc, tu, idolul meu pe pământ, să fii judecătorul şi călăul meu!

Frumoasa Lydia se aruncă la picioarele lui Egizio Ettore.

In clipa aceea se auziră la fereastră sunete duioase de flaut. Cei mai buni flautişti din sat se adunaseră ca să cânte Letiţiei o serenadă.

Ah, nenorociţii nici nu bănuiau că sunetele lor fermecate, ţin isonul unei spovedanii înfiorătoare. Ei nu ştiau că în timp ce cântau melodiile lor duioase, Egizio Ettore sfredelea cu priviri sălbatice o fiinţă plină de păcate, care-i mărturisea cum a distrus viaţa lui şi a ei.

— Ascultă-mă, Egizio Ettore şi loveşte-mă cu ura ta! — murmură Lydia. — Am ştiut totul, mai mult, gândul acesta s'a născut de mult în mintea mea. Nu astăzi. Eri, alaltăieri, cu opt zile în urmă, Letiţia era aproape de moarte. In pădure, capul ei se odihnea în poala mea, şi ca prin minune, ea a scăpat dela moarte!

Ettore credea că fata înebunise. Lydia, cea mai bună prietenă a Letiţiei, care nu avea alt nume pentru dânsa, decât „soră", Lydia, fiica bunului primar din Fontanella, îi mărturisea că sufletul ei era pătat de porniri criminale. Nu, nu, e doar un vis urât!

— Mai departe! — rosti Egizio cu glas înăbuşit. — Ai vrut s'o ucizi pe Letiţia? De ce, de ce?

— De ce? De ce e gata o femeie să ucidă pe alta?

Egizio Ettore se cutremură. O presimțire îngrozitoare îi năpădi sufletul.

— Nu știi? Totuși, ai fi putut ghici în ochii mei nu odată, ci de mii de ori! Ar fi trebuit s'o simți în fiece cuvânt rostit de mine! Ha, ha, acuma știi, bănuiești, mă înțelegi? Nu, nu se poate ca o inimă mistuită de aceeași patimă să nu înțeleagă! Dragostea simte când îi vorbește o altă dragoste!

Și oricât râvneam la tine, tu rămâneai rece, te-ai dat cu trup și suflet numai Letiției. Egizio Ettore, și eu m'am născut pe pământul fierbinte al Corsicei, și la noi când doi bărbați se urăsc, se omoară unul pe celălalt, când două femei iubesc același bărbat, una înlătură pe rivala ei.

Și tu mă întrebi de ce o uram pe Letiția ta, de ce am vrut s'o ucid?

Ei bine, află dela mine: te-am iubit, te mai iubesc și voiu muri de pe urma acestei iubiri!

— Așa dar, din dragoste pentru mine — strigă Ettore — te-ai făcut trădătoare?

— Vroiam, cu orice preț, s'o înlătur pe Letiția, eram ca nebună, tot nădăjduiam că neputând s'o iei pe Letiția de soție, eu te voiu putea ispiti! Dumnezeu mi-e martor, am luptat multă vreme cu gândurile mele diabolice, nu, nu vroiam să fac niciun rău! Dar când cerșetorul orb a venit astăzi...

— Cerșetorul orb, omul care a stat lângă mine, la ospățul de nuntă, pe care l-am hrănit, căruia i-am dus paharul la gură, și el a fost dintr'aceia cari au uneltit împotriva fericirei mele?

— Purta o mască, iar fiica lui avea o perucă. Când au pornit spre pădure, i-am însoțit o bucată de drum. Dar când am ajuns între cele două stânci, ei s'au dat în vileag. O, mie nu-mi păsa, de unde vine scăparea. Ei mi-au făgăduit c'o vor răpi pe Letiția, dacă voiu lăsa ușa deschisă și eu, eu am făcut-o.

Lydia se chirci, în așteptarea morții, nemiș-

cată, fără să tremure şi aştepta la picioarele lui. Dorea moartea din tot sufletul!

Dar Egizio nu auzise încă totul, nu era încă destul de lămurit, simţea că spovedania tinerei fete încă nu era sfârşită.

— Aşa dar ai lucrat împreună cu omul acela, care s'a dat drept cerşetor orb şi cu tovărăşa lui criminală? V'aţi unit împreună ca s'o răpiţi pe Letiţia, nu-i aşa? Şi nu ţi-au spus încotro o vor duce pe biata mea soţie?

— Nu, ţi-o jur, nu mi-au spus nimic. I-am întrebat. Ei mi-au jurat, însă, că n'o vor ucide.

— Au jurat? Ha, ha! Ce însemnează un jurământ pentru astfel de oameni! O vor ucide! N'am s'o mai văd niciodată!

Egizio se clătină. Părea că se va prăbuşi. Dar se ţinu din răsputeri.

— Barba albă pe care o purta cerşetorul nu era decât o mască. Dar cum arăta mizerabilul acesta?

— Un bărbat cu faţa palidă şi cu barbă neagră, aşa cum o poartă francezii.

— Robert de Paris! — murmurară buzele lui Ettore.

— Nu-l cunosc, nu ştiu dacă bănuiala ta e adevărată sau nu, dar se poate să fi fost Robert de Paris.

El mi-a spus numai că o urăşte pe Letiţia şi că vrea să ţi-o răpească, iar blonda lui însoţitoare părea şi ea plină de ură împotriva Letiţiei.

— Era tânără?

— Da, tânără şi frumoasă — răspunse fata primarului — poate că niciodată n'am văzut un chip mai atrăgător.

Cereţi mâine fascicola 75-a cuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 9.

Ettore nu-şi putea închipui, nu era în stare să înţeleagă ce femeie putea s'o urască pe Letiţia şi să-i fi jurat răzbunare.

— Aşa dar m'am lămurit — spuse brigandul, după o pauză chinuitoare — cum a fost răpită Letiţia, dar n'am aflat încă cum au fost ucişi tatăl şi fratele tău. Ce-ai putea să-mi spui despre asta?

— Nimic! — horcăi Lydia — Dumnezeu din cer mi-e martor, că n'am plănuit moartea tatălui şi a fratelui meu. Dar înţeleg cum s'a întâmplat. Pe când cei doi mizerabili erau ocupaţi cu răpirea

Letiţiei, se vede că Ovidio şi tata au venit acasă, poate că fratele meu fu cuprins de o bănuială, căci el ştia ce se petrece în sufletul meu, el bănuise că te iubesc şi că vreau s'o înlătur pe Letiţia.

— Sărmane Ovidio! — strigă Ettore — ai murit

atât de tânăr, să cazut răpus de o mână criminală.

Pe tine, însă, Lydia, te blestem, pentru că tu m'ai nenorocit pentru toată viața.

Lumea m'a gonit, m'a copleșit cu ura și disprețul ei, sunt un prigonit, un om fără patrie, dar Dumnezeu s'a îndurat, mi-a trimis un înger, m'a făcut să uit tot răul pricinuit de oameni! Mi-a dat o lumină, care a rupt întunericul din jurul meu, și tu, tu mi-ai stins lumina.

Fii blestemată, până vei cădea istovită pe drumuri și vei muri ca o păcătoasă. Prigonită să fii și după moarte.

Dar eu, nu, nu te voiu omorî — brațul meu a mânuit de multe ori pumnalul ca să ucidă, multe gloanțe am tras, dar oamenii pe cari i-am omorât, au fost dușmanii mei!

Dar tu nu-mi ești dușmană, nu, tu ești propria ta dușmană și te las sub chinul remușcărilor, care te vor sfâșia. Pleacă de aici, nenorocito!

O îmbrânci într'un colț al odăii, și apoi se prăbuși lângă marginea patului, în care se odihnise Letiția lui, și durerea i se revărsa în lacrimi fierbinți.

Ettore strigase atât de tare, încât fu auzit până în șoseaua satului, iar cuvintele pe cari le rostise se răspândiră în Fontanella. După puțin timp se strânseră toți locuitorii din sat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce s'a întâmplat? strigă Neuville, când ajunse împreună cu Lamotier și Lamberg în fața casei. E adevărat ce povestesc oamenii că s'a făptuit o crimă în casa asta?

— Boierule — răspunse un țăran bătrân din Fontanella, s'a întâmplat ceva înfricoșător în casa primarului! Dar nu îndrăznim să urcăm.

Neuville se adresă atunci lui Lamotier și Lamberg:

— S'a întâmplat ceva, și eu cred că trebuie să

fim lângă Egizio Ettore, ca să ne dăm seama. Haidem, sus, dar pregătiți-vă armele!

Cei trei francezi urcară scările ținând revolverele în mâini.

Dădură peste cadavrele primarului și al fiului său și se opriră îngroziți. Când pătrunseră în odaie, îl zăriră pe Egizio Ettore, întins pe jumătate în pat.

Auziră plânsul lui sfâșietor și într'un colț al odăii văzură ghemuită o făptură, pe care o recunoscură cu greu.

Neuville se apropiă de Lydia și-i zise:

— Lydia, n'ai putea să ne spui ce s'a întâmplat! Pe tatăl și pe fratele tău i-am găsit morți. Așa dar aici s'a făptuit o crimă înfiorătoare. Cine e făptuitorul?

Lydia își ridică încet capul. Se uită o clipă, țintă la Neuville, ca prostită.

— Lydia, fii tare, înțelegem desnădejdea ta, poate nu e încă târziu să prindem pe vinovat. Spune-ne, cine e criminalul?

Fiica primarului se ridică. Cu un singur gest al capului, ea își dădu părul peste ceafă, apoi începu să se învârtească, să-și legene șoldurile, și spre marea groază a celor trei francezi, ea începu să danseze într'un vârtej nebun.

— Egizio, sărută-mă — strigă ea — e noaptea nunții! Ha! ha! Stâncile Fontanellei dansează, clopotele sună, clopotul lui Ettore, noaptea nunții, noaptea miresei!

— A înebunit! — spuse Neuville. — Moartea tatălui și a fratelui a răpit mințile bietei fete!

In clipa aceea Ettore se ridică. El se uită mai întâi la cei trei francezi și apoi, când Neuville vru s'o apuce pe Lydia de mână, ca s'o liniștească, Ettore îl apucă și-l smuci cu putere.

— N'o atinge! — strigă brigandul cu glas tunător. — Neuville, mâna ta e curată, vrei s'o spurci, ca petele de rușine să nu se mai șteargă niciodată de pe degetele tale?

Uitați-vă la dânsa, Dumnezeu a pedepsit-o, a înebunit-o, pentru că au distrus-o remuşcările.

Fata aceasta cu părul negru ca pana corbului poartă vina morții tatălui şi fratelui ei. Letiția mea a dispărut, n'o mai găsiți, a dispărut pentru vecie!

— Egizio Ettore! — strigă Lamotier — nu se poate ca spusele tale să fie adevărate.

— Vai, mi-a fost răpită, şi-l cunosc pe acela care mi-a furat-o din camera nupțială, îl cunosc şi va simți răzbunarea lui Egizio Ettore. Il voiu găsi, oriunde s-ar ascunde. Voi născoci o răzbunare, cum n'a mai fost pe acest pământ, iar oamenii îşi vor şopti cu groază şi înfiorare: „Aşa se poate răzbuna numai Ettore"

Ha! ha! Veseliți-vă, haide, fiți veseli! Muzica! Muzica! Să dansăm! Incingeți lanțul florilor, voi fetelor din Fontanella! Astăzi e nunta mea cu frumosul brigand, Egizio Ettore!

— Luați-o pe nebuna asta din fața mea! Mi-e groază de dânsa! — spuse Ettore.

— Ce să facem cu ea? — întrebă Neuville. — Unde s'o ducem?

— La mine, — răspunse o voce blândă, şi pe pragul uşii, unde zăreau cei doi morți, se ivi figura părintelui Benvenuto.

— Am auzit tot ce ai spus prietenilor tăi — spuse preotul — şi lacrimi mari scăldau fața lui. Da, nunta ta a avut un sfârşit groaznic.

Se vede că nu era dat şi eu am păcătuit față de Cel de Sus că te-am cununat cu Letiția. Aceasta a fost spre pierzania ta şi a Letiției!

Ei bine, de aceea vreau să iau asupra mea o parte din pedeapsa Cerului. Am trimis o scrisoare superiorului meu, în care îi spun că am călcat ordinul lui şi te-am cununat cu Letiția. Mi-am dat demisia din slujbă. Mă voiu retrage în inima unei păduri unde se află o colibă în care a trăit pe vremuri, un pustnic. El a murit şi coliba a rămas.

Acolo voiu duce o viață retrasă, o viață de

pocăință. Pe nenorocita asta o iau cu mine. Păcatul ei e atât de mare, că nu poate fi judecat de oameni. Lăsați-l pe Dumnezeu s'o judece!

Egizio Ettore nu răspunse; își înclină capul spre aprobare.

— Rămâi sănătos — zise părintele Benvenuto, strângând mâna brigandului. — Nu am voie să te bine-cuvântez, dar îți doresc ca Dumnezeu să-ți dea putere să poți îndura lovitura soartei care a căzut asupra capului tău.

— O voiu îndura — strigă Ettore și în glasul lui răsună vechea lui îndârjire. Nu voiu cădea; răzbunarea e un elixir pe care cerul l-a dat celui prigonit. Ea va vindeca rănile mele.

— Facă-se voia Domnului! — spuse preotul.

Apoi se îndreptă spre Lydia, o cuprinse cu brațul și apropierea acestui om cucernic părea să aibe o înrâurire bine-făcătoare asupra nebunei, căci se liniști și se lăsă condusă de venerabilul bătrân.

CAP 71

Odaia fermecată

Robert de Paris gonea caii din răsputeri.

El vroia să ajungă la Saint Etienne chiar în noaptea asta, cu niciun chip nu vroia să rămâie prin acele meleaguri, căci se temea ca Egizio Ettore să nu-și aibe tovarăși pe acolo și în afară de asta, Letiția era cunoscută la Saint Etienne; așa dar trebuia să plece de aici cât mai repede.

Deaceea el avea de gând să oprească numai câteva minute la un han dela marginea satului și apoi să pornească în goană spre Bonifacio.

Deocamdată vroia s'o ducă pe Letiția la Ajaccio, de acolo să plece la Paris și s'o predea acelei mizerabile, Tereza Galdano, care ar fi văzut în Letiția o pradă bine-venită.

Dar până la Ajaccio mai era mult și caii nu vor fi în puteri să gonească mereu.

Robert se îngrijise însă, dinainte. La Bonifacio îl aștepta Leblanc cu alți cai și cu tot ce avea nevoie pentru drum; dela Bonifacio trebuia să mâie Leblanc și atunci Robert se gândea să se așeze comod în trăsură.

Deocamdată se găsea înăuntru Letiția, care căzuse în nesimțire și lângă ea ședea Gilda.

Când se uita la Letiția, trăsăturile frumoase ale Gildei căpătau o expresie triumfătoare. Stătea întinsă în colțul trăsurii, palidă și respira ușor de tot, parcă se stingea în corpul ei ultima licărire de viață.

— Acuma ești în mâna mea — șopti frumoasa uzurpătoare. — Primul pas e făcut, te-am răpit lui Egizio Ettore, și dacă rana inimei sale mai sângerează, ea se va închide curând.

El te va uita și atunci... atunci va veni rândul să-l cuceresc. Și voiu izbuti așa cum am izbutit să te smulg din inima lui.

Ha, ha, Robert de Paris, nici nu bănuiești ce mare bine mi-ai făcut, cât de mult m'ai ajutat.

Tu îți închipui că eu sunt unealta ta. dimpotrivă, tu ești arma mea și sper că te voiu putea folosi și pentru multe alte scopuri.

Egizio, tu nu mă vei disprețui, dacă voiu depune la picioarele tale bogățiile prințului de Paris, când îți voiu putea spune că tot ce neamul acesta de nobili a adunat în decursul vremurilor e al tău, ale tale sunt toate briliantele neprețuite ale familiei de Paris, moșiile și palatul cu toate comorile sale, a ta e și Gilda care e supranumită cea mai frumoasă femee din Paris, Venera orașului-lumină.

Letiția deschise ochii.

Nenorocita nu-și mai aducea aminte întâmplările din urmă și se uita la Gilda cu priviri buimăcite, apoi privi în jurul ei, simți că e în trăsură, dar părea că nu înțelege cum a ajuns aici.

Deodată scoase un țipăt pătrunzător, memoria îi revenise.

Sări dela locul ei, vru să se arunce spre ușa trăsurii, dar Gilda o apucă de mână și o sili să se așeze la loc.

— Nu te obosi degeaba — spuse frumoasa uzurpătoare — nu poți fugi din trăsura asta, căci ușa e închisă pe dinafară, ești prizonieră și atât de curând nu-ți vei recăpăta libertatea.

— Sfinte Dumnezeule, unde mă aflu? — strigă Letiția, ducându-și mâinile la față, în timp ce lacrimi mari izvorau din ochii ei. Incotro mă duceți, cum de am ajuns aici?

Letiția o fixă pe Gilda și o recunoscu.

Tremurând, ea întinse o mână, dar deodată și-o retrase, își scutură capul și murmură:

— Gilda Carazoni, prietena mea din Saint Etienne, care s'a jucat cu mine de-atâtea ori pe iarba verde, să fie chiar ea?

O, atunci nu trebuie să-mi fie frică, nicio primejdie nu mă amenință și totuși, ea mi-a spus că sunt prizonieră, că mi s'a răpit libertatea.

Gilda Carazoni, tu, tu ești în legătură cu dușmanii mei, ah, asta ar fi îngrozitor!

— De ce? — spuse Gilda batjocoritor — îți închipui că toți prietenii sunt credincioși? Da, eu sunt Gilda Carazoni și ca să știi, îți spun că sunt dușmana ta.

— Dușmana mea? Ce rău ți-am făcut? — spuse Letiția cu glasul blând și duios. — Te-am jignit eu vreodată, te-am supărat cu ceva? N'am fost noi prietene devotate, n'am hoinărit mână în mână pe când eram fetițe? Nu ne-am jucat deatâtea ori pe scările casei voastre?

Nu, nu, Gilda, sau nu ești tu, sau mă înșeli; tu nu poți fi dușmana mea.

Gilda dădu din umeri, nu răspunse nimic și se întoarse pe pernele trăsurii

Letiția tăcu și ea câteva clipe dar apoi începu cu glasul înecat în lacrimi:

— Egizio, unde e Egizio, iubitul meu, soțul meu, el, care mi-a jurat credință în fața altarului?

— Egizio, izbucni Gilda, ah, ai rostit cuvântul care lămurește totul. Tu ești soția lui Egizio Ettore, și de aceea te năpădesc atâtea nenorociri, de aceea te afli aici ca prizonieră, de aceea am devenit dușmana ta, pentru că și eu îl iubesc pe Egizio Ettore!

Letiția scoase un strigăt. Acuma ea înțelegea totul.

In trăsură se făcu iar tăcere și abia după câteva minute Letiția spuse:

— Și tovarășul tău e... Robert de Paris?

— Da, el.

— Și unde mă duceți?

— Vei vedea.

— Și nu-l voiu mai vedea niciodată pe Egizio Ettore?

— Niciodată! — strigă Gilda cu o voce care spori disperarea Letiției.

— Atunci, de ce nu mă ucideți, de ce nu-mi luați și viața, odată ce mi-ați răpit dragostea, care mi-e de o mie de ori mai scumpă decât viața?

— Poate că e o greșală din partea noastră că n'o facem. Ești în mâinile noastre și nimeni nu s'ar fi sinchisit dacă te-am fi ucis și îngropat în munți. Poate că am făcut rău că te-am lăsat în viață, mult nu-ți va folosi, căci acolo unde te ducem viața ta va fi destul de amară. Letiția, ești pierdută!

Robert de Paris nu auzise nimic din această convorbire, trebuia să fie cu ochii în patru, căci drumul pe care se afla trăsura era foarte primejdios.

Dar el trecu primejdia și Saint Etienne se ivi în zare.

Ocoli satul și porni în galop pe șoseaua ce trebuia să-l ducă la Bonifacio.

Robert de Paris se socoti salvat.

Dacă Egizio Ettore nu l-a ajuns până acuma, îi va fi greu să-l urmărească.

Așa trecură trei ceasuri, în trăsură totul se liniști. Letiția părea că doarme și Gilda făurea desigur planuri îndrăznețe, în cari se vedea unită cu Egizio Ettore.

Robert de Paris fu cuprins de oboseală, capul îi căzuse pe piept și de câteva ori el se surprinse cu ochii închiși și biciul era să-i cadă din mână, dacă nu s'ar fi trezit la timp.

Se uită la ceas, era ora două dimineața. Caii începură să încetinească pașii, puterile lor erau sleite.

— Inainte! — strigă el și plesni din biciu. La Bonifacio veți căpăta nutreț destul, dar nu mă lăsați în mijlocul drumului!

Și caii se opriră, dar Robert nu fu în stare să-și învingă oboseala, pleoapele îi deveniră grele, în zadar lupta cu somnul, care-l învinse.

Deodată simți o hurducătură puternică, se auzi

un pârâit, și capra se răsuci într'o parte și fu o adevărată minune că nu se răsturnară cu totul.

O roată din față se stricase.

— Hei, — strigă o voce — ce-i cu voi, trăzni-v'ar să vă trăznească, ați dat în carul nostru.

Robert de Paris sări din somn, holbă ochii, dar cum era întuneric el nu putu să-și dea seama ce se întâmplase.

Deodată îl izbi în ochi lumina unui felinar și observă un bărbat uriaș, care stătea lângă carul său și-i aruncă lumina în față.

Omul acesta era atât de înalt, încât contele de Paris, crezu, o clipă, că visează. Străinul părea venit chiar din împărăția Ciclopilor.

De altfel purta niște haine foarte ciudate. Trupul îi era strâns într'un surtuc roșu, picioarele lungi erau prinse în niște pantaloni de culoare verde, încheiați la genunchi cu catarame.

— Halal să-ți fie, boierule — spuse uriașul, hlizindu-și larg gura imensă și scuturând capul cu pletele sure, — ai mânat caii parc'ai fugit de lup sau de Egizio Ettore, care bântuie ținuturile astea. Ha, ha, las' să vie că eu nu mă tem de el!

— Cine ești? — strigă Robert de Paris. — Un om în carne și în oase sau un strigoiu?

— In ce privește oasele mele, boierule — răspunse uriașul — nu-ți pot spune nimic, pentru că nu le-am văzut niciodată, dar carnea, mă rog, se poate vedea, mușchi de oțel, într'o singură mână duc cincisute de kilograme și dacă vreau scot copacii cu rădăcină cu tot..

Și se vedea bine că omul nu spune gogorițe.

— Dar ce s'a întâmplat? — întrebă Robert de Paris, mi se pare că am adormit și am dat peste un bolovan?

— Te înșeli, boierule! Uite colo! și în clipa aceea el întoarse felinarul a cărui lumină căzu peste piedica de care se izbise Robert de Paris. In trăsura asta se află fețele cele mai cinstite din

lume și toțiată cei mai mari artiști. Boierule, era să se întâmple o nenorocire grozavă. Dar ne-ai spart două geamuri și ai stricat o roată, scoate punga, boierule și plătește!

— Las' că plătesc eu — spuse Robert de Paris, de asta să n'ai grijă, dar eu am pățit ceva mai rău. Calul dinainte a căzut și mi se pare că n'are să se mai scoale, iar trăsura mea...

— A rămas neatinsă — spuse uriașul — s'a rupt numai o roată de dinainte și firește că nu vei putea pleca mai departe.

— Dar am mare nevoie să plec! — strigă Robert de Paris.

— Nevoie, da boierule, nevoia-i cucoană mare. Dealtfel satul nu e departe de aici. Mai e un sfert de ceas până acolo și fierarul satului e meșter mare, îți va drege roata de minune. Mâine în zori vei putea porni mai departe.

— Mâine dimineață? Nu se poate — exclamă contele de Paris. — Cât mai este până la Bonifacio?

— Păi, or fi cinci ore de drum, dacă mergeți tot înainte.

— Și dv. încotro mergeți?

— Da, noi mergem oriunde se află oameni dornici să știe ceva, deocamdată mergem la Saint Etienne, de acolo mai departe și apoi vrem să ieșim din Corsica asta blestemată, unde e atâta sărăcie; unde locuiesc oameni bogați, acolo-i de noi.

— Dar cine ești, omule? — întrebă Robert de Paris — spune-mi numele d-tale!

— Numele meu? Eu sunt Abdullah uriașul.

— Abdallah! Sună cam ciudat și dacă m'am convins că ești un uriaș n'aș putea spune nici în ruptul capului că ești turc, cum te arată numele.

— Ce-are face! Poate să mă cheme Abdallah și cu toate acestea să fiu născut într'un sat din Corsica.

Dar iată că au coborât și ceilalți, i-ai scuturat cam rău din somn și ai să-mi dai voie, boierule,

să ţi-i prezînt. Iată-l şi pe directorul. Aicî, domnule director, ăsta-i domnul care trebuie să plătească.

Omul pé care uriaşul îl numise director se apropiă; spre marea mirare a lui Robert, el purta un halat mare tivit cu flori, pe cap avea un fes turcesc cu un canaf, iar în mână ţinea un ciubuc lung.

— Domnul acesta — zise uriaşul — e directorul Smith, cetăţean al Statelor Unite ale Americei de Nord, în afară de asta e proprietarul celei mai mari bărăci, care a umblat cândva pe patru roţi, un om mare, care se pricepe foarte bine să stârnească curiozitatea semenilor săi, pentru că prezintă lucruri bune, poftim domnilor, intrarea costă numai...

— Lasă, lasă, Abdallah — îl întrerupse directorul. Vorbesc eu mai departe cu domnul, de altfel, văd că am de afaceu cu un nobil.

— Chiar aşa e, domnule director — răspunse Robert de Paris, care se dădu jos de pe capră. Eu sunt contele Robert de Paris.

— Încântat — spuse directorul, ploconindu-se adânc, şi-mi pare foarte rău că întâmplarea ne-a pus faţă în faţă într'un mod atât de neplăcut. Veţi plăti desigur stricăciunile pe care le-aţi pricinuit, dacă doriţi însă o mică reprezentaţie, sunt gata s'o dau chiar aici. Veţi fi foarte mulţumit cu numerile noastre, am arătat monştrii mei tuturor capetelor încoronate şi sunt încredinţat că veţi fi uimit şi d-voastră.

Aceasta e regina focului, cea mai celebră din câte s'au văzut în lume, aici o vedeţi pe prinţesa Miranda, supranumită „regina piticelor" locuieşte într'o casă de păpuşi, mare cât pumnul meu, o adevărată minune a naturii, omul fără mâini, care e totuşi un pictor de mâna întâia, aceasta e Satanella, poreclită tigrul-femeie, care în luptă atletică doboară pe cel mai puternic bărbat, aici...

— Destul, dragul meu — strigă Robert de Pa-

ris — sunt pe deplin încredințat că duci în trăsura d-tale minunile naturii. Dar spune-mi, te rog, încotro ai de gând să pleci? E oare cu putință ca o întreprindere atât de importantă să-și scoată cheltuelile, desfătând pe locuitorii unui orășel ca Saint Etienne?

— Ah, domnule — exclamă directorul Smith, — afacerile merg prost de tot și mă gândesc să plec cât mai repede din Corsica.

Voiu pleca în Austria cu trupa mea, spre orașul de pe malurile Dunării albastre, acolo voiu duce minunățiile mele, acolo vor fi prețuite după merit, poate voiu face și o raită prin Germania, ca să mă apropii de Franța.

Vreau să ajung la Paris, acolo sunt prețuite astfel de colecții și aurul va curge valuri în casa mea...

In clipa aceea se înfiripă un gând în mintea lui Robert de Paris. Intâlnirea ciudată cu trupa de artiști vagabonzi era poate un semn al Destinului. Ce-ar fi dacă, sub un pretext oarecare, l-ar hotărî pe Smith s'o ia pe Letiția cu sine și astfel s'o expedieze în străinătate? Directorul ăsta nu pare să fie un om fricos și pentru bani ar fi în stare să facă orice.

Da, cu cât Robert de Paris se gândea mai mult, cu atât era mai convins că trebuie să se folosească de acest prilej favorabil.

— Ascultă, domnule director — spuse el — trăsura mea a suferit stricăciuni mari, vrând-nevrând, voiu fi nevoit să trag în satul apropiat. dar și d-ta trebuie să faci același lucru, pentru că ți s'au stricat geamurile și n'ar fi bine să-ți expui artiștii la aerul rece al nopții.

— Se înțelege — spuse directorul — întotdeauna sunt îngrijorat de sănătatea micuței Miranda, pitica asta nu poate îndura prea mult și m'a costat cinci mii de franci, când am cumpărat-o dela părinții ei.

Robert de Paris fu foarte mulțumit auzind că directorul Smith a cumpărat-o pe Miranda dela pă-

rinţii ei: Omul acesta nu va avea, desigur, nimic împotrivă să-l scape de Letiţia, mai ales că în loc să plătească pentru marfa aceasta frumoasă, dimpotrivă, va primi o sumă destul de mare.

— Domnule director, spuse Robert, aş vrea să-ţi vorbesc de o afacere foarte importantă, în care ai putea să câştigi bani mulţi. Însoţeşte-mă până în satul din apropiere, aceasta-mi va fi cu atât mai bine-venit, cu cât ai putea să-mi dai o mână de ajutor ca să-mi duc trăsura până acolo.

Nu dură mult şi porniră pe drumul ce ducea spre satul cel mai apropiat, unde ajunseră după un sfert de oră.

Trăsura lui Robert de Paris fu trasă sub un şopron. Gilda coborî, iar Letiţia, continua să doarmă în pernele moi ale trăsurii.

— Ce s'a întâmplat? — îl întrebă Gilda pe Robert de Paris. Cine sunt oamenii din jurul nostru? Unde suntem?

Contele de Paris îi lămuri totul în câteva cuvinte.

Gilda se bucură foarte mult auzind că Letiţia va fi dusă în străinătate.

— Aşa, acuma vom fi nevoiţi să rămânem aici până dimineaţă — zise Robert de Paris — ai face bine să iei o cameră şi să dormi puţin.

— Asta n'o voiu face — declară Gilda — mă întorc în trăsură s'o păzesc pe Letiţia. N'am s'o scap din ochi până când nu va fi înlăturată cu totul din calea mea.

— Cu atât mai bine — îi răspunse Robert de Paris, îndreptându-se imediat spre odaia hanului, în care-l aştepta directorul.

Cereţi mâine fascicola 76-a tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Le 2

Librăria Editoare Ro, HERTZ, Bucureşti 4, Calea Victoriei 3.

CAP. 72

Negustori de carne vie

Robert comandă vin. Directorul și Robert de Paris rămaseră singuri în odaie, căci hangiul se retrase imediat, după ce puse câteva sticle cu vin pe masă.

— Și acuma să trecem la afacerea noastră, spuse Robert de Paris, după ce umplu paharele.

Dragă domnule Smith, e o afacere mănoasă și sunt sigur că nu vei respinge propunerea mea; îți ofer prilejul să prezinți publicului d-tale o minune, care va avea, fără îndoială, un succes mare.

— Despre ce-i vorba? — întrebă Smith — scoțându-și fesul.

— E vorba de o tânără, de o fetiță, care...

— Cu două trunchiuri? — întrebă Smith — cu un cap de câine, sau posedă magnetismul secret, care e căutat peste tot?

— Nimic din toate astea — răspunse Robert de Paris, — fetița pe care vreau să ți-o cedez e o minune... de frumusețe.

— Frumusețe! — exclamă directorul — hm! face, și frumusețea își găsește admiratorii ei, dar, domnule conte, să nu mi-o luați în nume de rău, dacă fata e chiar atât de frumoasă, hm! mă mir că n'o păstrați chiar dv. Se spune doar că nobilii francezi se pricep la frumusețe.

— Dar la mijloc e o poveste nenorocită, pe care trebuie să ți-o istorisesc — spuse Robert de Paris, aprinzându-și o țigară și oferind una și directorului. — Fata asta e chiar foarte frumoasă, dar... a apucat pe o cale greșită. Face parte dintr'o familie bogată și distinsă, care se rușinează cu dânsa... într'un cuvânt, ți-oiu spune-o pe șleau: fata asta și-a băgat în cap să devie nevasta lui Egizio Ettore, a

fugit de acasă şi a cutreerat prin ţinuturile astea cu scopul să-l întâlnească pe vestitul brigand.

Au fost întrebuinţate toate mijloacele ca nenorocita să fie readusă pe calea cea bună, dar nici rugăminţile, nici ameninţările n'au adus vreun folos.

A fost închisă, dar a izbutit să fugă. Într'un cuvânt: s'a îndrăgostit de Egizio Ettore, pe care l-a văzut odată la şedinţele Curţei cu Juraţi din Bonifacio şi de atunci nu-i mai iese din minte.

Se înţelege că familia nu poate îngădui că fata să devie nevasta brigandului şi de aceea a hotărât s'o înlăture şi ar vrea s'o trimită pe nenorocita asta în străinătate, dar în aşa fel, ca să nu se mai arate niciodată.

D-ta, domnule director, ai fi omul cel mai indicat să îndeplineşti dorinţa acestei sărmane familii, atât de greu încercată, şi dacă te învoieşti, îţi plătesc pentru aceasta trei mii de franci.

Se înţelege că va trebui să te obligi s'o păzeşti bine de tot, ca să nu poată fugi; pentru nimic în lume ea nu trebuie să se întoarcă în Corsica. O

ţii în trupa d-tale, o vei prezenta publicului, căci e atât de frumoasă încât va deştepta admiraţia mulţimei.

Directorul Smith scoase o tabacheră şi luă o priză de tabac.

— Înţeleg prea bine — zise el — domnule conte. Astfel de cazuri se întâmplă foarte des, dar, nu e un lucru lipsit de pericole să ştergi, aşa cu una cu două, urmele unui om.

— Dar nimeni nu ştie că ne-am întâlnit şi nimeni nu va bănui că ţi-am predat-o pe Letiţia?

— Eu, însă, iau asupra mea un risc oarecare şi trei mii de franci e prea puţin... Dacă vă hotărâţi, hm! să-mi plătiţi şase mii de franci, o voiu duce pe Letiţia asta la Paris, fără să aibe ocazia să vorbească cu cineva din Corsica, şi în afară de aceasta mă oblig s'o ascund la Paris atât de bine, încât nu se va mai arăta niciodată.

— Ne-am înţeles — exclamă Robert de Paris, şase mii de franci, Letiţia e a d-tale!

Târgul ruşinos fu încheiat şi Robert de Paris plăti, pe loc, suma.

— Aşa dar crezi — spuse Robert, simulând indiferenţă — că la Paris vei putea scăpa cu totul de Letiţia?

— Ah, nici nu mă îndoiesc, domnul meu. Ea nu e prima, pe care o distrug pe calea aceasta.

Aţi fost sincer cu mine, de ce să nu fiu şi eu faţă de d-v.?

Până mi-am construit baraca asta cu minuni şi am pornit în lume cu monştrii mei, am făcut un comerţ înfloritor cu carne vie, am aprovizionat toată America cu tot felul de marfă.

— Şi poliţia n'a dat niciodată de urma d-tale? — întrebă Robert, neîncrezător.

— Poliţia? Dar ce importanţă are, mă rog, poliţia pentru un om care e destul de bătrân să-i joace festa.

Am avut sute şi sute de agenţi, ne-am ajutat

unul pe altul am întins o plasă uriaşă peste toată America şi Europa, totul se petrecea oarecum sub nasul poliţiei şi cu toate acestea nimeni nu putea să ne stânjenească.

— Ah, povesteşte-mi — exclamă Robert, curios.

— Ştiţi că America e o ţară care absorbea în fiecare an, ca un burete, atâtea şi atâtea mii de oameni, veniţi din toată lumea, însufleţiţi cu toţii de speranţa să găsească acolo o patrie nouă, noroc şi bogăţie.

Toate bune, America era chiar în stare să fericească această mulţime, dacă n'ar fi fost un singur lucru: lipsa de experienţă a emigranţilor, totala lor necunoaştere a situaţiei şi dorinţa multor americani să se îmbogăţească de pe urma acestor imigraţi.

De pildă, eu aveam agenţii mei în toate oraşele mari din Europa. Aceştia mergeu din sat în sat şi duceau peste tot vestea că acela care se hotărăşte să emigreze în America poate să se îmbogăţească într'un timp foarte scurt. Agenţii mei aveau ordinul să caute mai ales fete frumoase.

Aşa cum agenţii mei erau tineri frumoşi şi deştepţi, fetele erau câştigate uşor şi porneau la drum, chiar împotriva părinţilor lor.

Se înţelege că li se înmâna biletul de vapor, nu trecea mult şi soseau la New-York.

Din clipa aceea, erau pierdute.

Firesţe, că dintre fetele transportate dincolo în felul acesta, nouăzeci la sută s'au prăpădit, dar au fost unele, cari au ştiut să-şi găsească rostul şi să ajungă la mari bogăţii.

Vedeţi, domnule conte, instituţia mea era cu noroc.

— Foarte norocoasă — răspunse Robert de Paris. Şi crezi că vei continua la Paris, ceeace ai făcut în America?

— La Paris? Desigur. Parisul e doar târgul cel mare, Parisul e doar bursa, la Paris ţi se rupe

din mâini o marfă „cum-se-cade" şi poţi căpăta preţurile cele mai bune.

Aici, în buzunarul meu, am lista celor mai eminenţi şi mai bogaţi oameni din Paris, cari sunt dispuşi oricând să dea atenţie unei opere frumos executată de natură şi s'o cumpere pe un preţ bun. Există acolo: prinţi, conţi, baroni, bancheri mari şi Letiţia va trebui să găsească har în ochii unuia dintre ei.

— Cu toate acestea, afacerea e legată de oarecare pericol pentru mine, — spuse Robert de Paris. — Să presupunem că Letiţia încape pe mâna unui bancher parizian. Cine-mi garantează că nu va fugi şi nu va apare iar în Corsica? In cazul acesta ea va porni cu judecată împotriva mea şi a d-tale şi te asigur că procesul nu va fi uşor.

— Este exclus — strigă americanul cu o siguranţă ce-l ului pe conte. Vă asigur înc'odată. că Letiţia nu va izbuti să fugă din Paris — ba şi mai mult: nici nu va nutri dorinţa să părăsească Parisul.

Nu mă îndoiesc, domnule conte, că vă daţi seama cât de mult vrăjeşte oraşul acesta pe toţi acei, cari îl văd pentru prima oară.

Dacă Letiţia e chiar frumoasă — ceeace încă nu pot afirma — ea va fi înconjurată de bogăţie şi strălucire de cum va sosi la Paris şi de aceea nu va mai avea niciun motiv să se întoarcă în patria ei.

Nici dragoste nu-i va lipsi, şi astfel ea nu se va mai sinchisi de acest Egizio Ettore.

Şi chiar dacă lucrurile n'ar sta aşa, aveţi toată încrederea, domnule conte, Letiţia va fi legată de Paris cu trup şi suflet, căci după ce o voiu duce la bărbatul nimerit, o voiu pune sub supraveghiere şi nu va găsi prilejul să fugă.

In schimb, ar fi da datoria dv. domnule conte, să puneţi mâna pe scrisorile pe cari ea le ar putea scrie familiei. De altfel m'aţi asigurat, că aţi în-

cheiat târgul ăsta cu învoirea rudelor Letiţiei, aşa dar nu văd niciun motiv de teamă.

Robert de Paris îşi muşcă buzele. Prea vorbise lămurit şi-l lăsase pe american să se uite în cărţile sale.

— Ai toată dreptatea — spuse dânsul. — In fond, n'avem de ce să ne temem, Letiţia nu se va mai întoarce; chiar dacă o va face, vom găsi noi mijloace ca s'o îndepărtăm iar.

Şi acuma, vino cu mine, ţi-o voiu arăta pe Letiţia şi aş dori ca să porniţi la drum cât mai repede.

Americanul şi contele se ridicară, părăsiră odaia în care încheiaseră târgul mizerabil şi se îndreptară spre şopronul în care se afla trăsura lui Robert.

Aici dădură peste Gilda, care şedea pe un scăunel şi nu-şi lua privirile dela trăsură.

— Nu există paznic mai bun — îşi zise contele de Paris — de cât o femeie ce vrea să se răzbune.

Apoi el intră şi lămuri Gildei învoiala făcută cu americanul şi dânsa fu de acord în totul.

Uşa trăsurii se deschise încet şi la lumina unui felinar vechiu, directorul Smith examină cu o privire de cunoscător pe Letiţia care dormea.

— Domnule conte — exclamă apoi americanul, — înclinându-se tot mai mult în faţa lui Robert de Paris,nu, nu mi-aţi spus prea mult, dimpotrivă, mi-aţi vorbit prea puţin. Fetiţa asta e de o frumuseţe, cum n'am mai văzut.

Ha, ha, asta îl iubeşte pe Egizio Ettore? Asta s'ar putea îndrăgosti de un rege şi n'ar râvni la el în zadar. Da, vă prezic de pe acuma, domnule conte, nepoata dv., rudă sau ce vă este, vă va face mare cinste.

In curând veţi auzi de ea la Paris, pe onoarea mea, va suci capul la toţi bărbaţii şi va cuceri

toate inimile, nu va trece mult şi va deveni cea mai celebră frumuseţe a capitalei.

Un hohot de râs batjocoritor răspunse acestor cuvinte: Gilda izbucnise.

Şi acuma, diavolul blond se plecă peste adormită şi murmură în şoaptă:

— Ai auzit, frumoasă Letiţia, pleci la Paris, acesta e norocul care te aşteaptă.

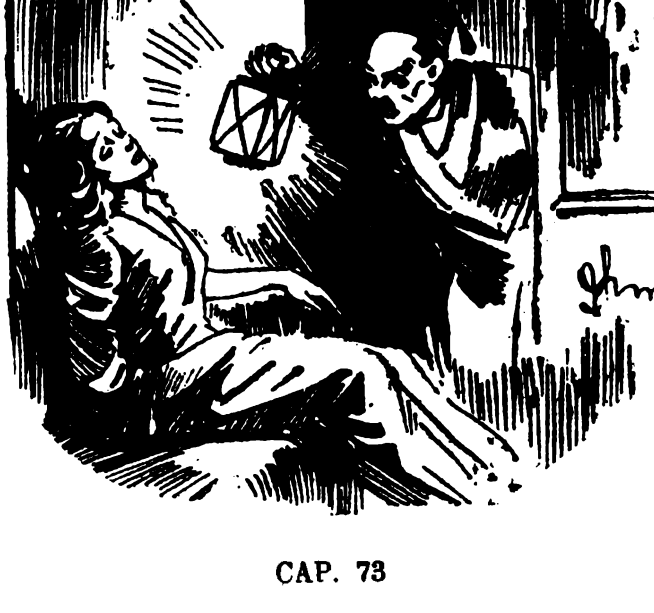

CAP. 73

Planuri criminale

Cu o oră mai târziu, Letiţia se afla într'o încăpere specială a trăsurii, în care îşi continuă călătoria compania artistică a directorului Smith, iar acesta avusese grijă să dea Letiţiei un narcotic uşor ca să nu aibă greutăţi cu ea cel puţin timp de douăsprezece ore.

Trăsura porni, iar Robert de Paris și Gilda stăteau în poarta hanului, și vedeau cum dispare.

Acuma și-au ajuns scopul lor diabolic, au smuls-o pe Letiția dela sânul lui Ettore sortind-o pierzaniei și rușinei. Robert de Paris se uita la frumoasa lui tovarășă, care stătea nemișcată ca o stană de piatră și pe fața ei palidă, trăiau numai ochii mari și negri, cari în clipa aceia erau plini de o licărire infernală.

— Ce femee! — se gândi contele de Paris. — Câtă energie și ce putere în răzbunare! Cel mai bun lucru ar fi s'o leg de mine pentru totdeauna. Ea știe prea multe despre mine. Există numai două căi: sau să moară, sau să devie nevasta mea.

Și Robert de Paris se gândi să ia chiar în noaptea aceea o hotărâre.

— Gilda — șopti el frumoasei femei.

Ea tresări, trezită parcă dintr'un vis.

— Ce vrei, conte de Paris?

— Mai întâi ți-aș propune — spuse Robert — să nu mai zăbovești afară, căci noaptea e rece și umedă iar tu ești ușor îmbrăcată.

— Cât de mult te îngrijești de mine, — exclamă blonda și frumoasă femee — pe un ton batjocoritor. Imi închipui eu cum ți-ai încheia socotelile, dacă m'aș îmbolnăvi și aș muri.

— Ah, Gilda, nu-mi pomeni de această posibilitate grozavă, la care nu m'aș putea gândi niciodată. Dă-mi brațul tău să te conduc în odaia în care am stat de vorbă cu americanul. Acolo e cald, în cămin arde focul și cred că am face bine să comandăm dejunul.

— Cât e ceasul? — întrebă Gilda.

— E ora patru, se apropie zorile.

— Iar trăsura noastră?

— Hangiul a dat ordin ca fierarul să fie trezit și după spusele lui, reparația nu va dura mai mult de două ore, așa că vom putea pleca pe la șase a lumina zilei. Precum știi, la Bonifacio ne aș-

teaptă Leblanc cu alţi cai şi de altfel nu mai avem niciun motiv să nu luăm trenul dela Bonifacio la Ajaccio, deoarece nu mai trebuie s'o păzim pe Letiţia.

— Nu trebuie s'o păzim, — murmură Gilda. — omul căruia i-ai încredinţat-o, nu-i va da drumul cel puţin atâta timp cât se află pe pământul Corsicei?

— Nu-i va da drumul niciodată, — răspunse Robert.

Atunci el îi povesti tot ce-i făgăduise americanul şi frumoasa faţă a femeiei fu luminată de conştiinţa triumfului asupra rivalei.

Gilda şi Robert ajunseră în odaia, în care se făcuse târgul ruşinos.

Robert se plimba nervos prin odaie. Deodată el se opri lângă cămin, aproape de Gilda şi aplecându-se uşor spre ea îi spuse:

— M'ai întrebat adineauri de ce sunt atât de îngrijorat de sănătatea ta? O, Gilda, nu ştii cât tremur la gândul că te-aş putea pierde! N'ai citit oare în ochii mei, că ai trezit în inima mea cu totul alt simţământ decât simpla prietenie născută din alianţa noastră?

Blonda şi frumoasa fată părea că nu e de loc mişcată de aceste cuvinte. Ea aşteptase de mult această declaraţie de dragostea din partea lui Robert de Paris, ea ghicea toate planurile sale. Tăcu şi se uită doar la el cu ochii ei mari şi minunaţi.

— Gilda — continuă Robert, cu glasul plin de patimă. — Gilda, când te-am cunoscut nu erai decât o slugă în casa mea; mi-am dat seamă de frumuseţea ta şi dacă ai fi rămas la mine, cine ştie....

— ...Dacă nu mi-ai fi dăruit dragostea ta, îl întrerupse Gilda, pe un ton batjocoritor. Firește, ai fi urmărit un scop nobil. Dar te asigur că n'aş fi rămas o oră în casa ta, dacă ai fi îndrăznit să te apropii de mine.

— O ştiu, — murmură Robert — eşti tot atât

de mândră și cinstită pe cât ești de deșteaptă. Dar astăzi, Gilda, relațiile dintre noi sunt cu totul de altă natură. Ești fiica fratelui meu, Raymond de Paris.

— Așa cel puțin se crede — îl întrerupse Gilda, — și vrei să-mi spui probabil, că voiu trece drept fiica lui, atâta timp cât vei dori.

— Gilda, n'am vrut să spun asta, dar pentru că ai adus vorba, vreau chiar să-ți vorbesc. Știi că ne leagă interese comune și în clipa în care unul îl părăsește pe celălalt, toate planurile noastre se dărâmă ca o casă șubredă. Gilda, e destul să spun un singur cuvânt și rolul tău e terminat. Dar nu voiu rosti niciodată acest cuvânt, nu, jur pe Dumnezeu din ceruri, niciodată, căci sunt încredințat că nici tu nu mă vei trăda și că tot ce-am stabilit între noi, va fi ținut cu sfințenie.

— In ceeace mă privește — spuse Gilda, pe un ton rece și nepăsător — eu mă voiu ține de cuvânt. Ai înlăturat-o pe Letiția și cu aceasta ai adus la îndeplinire condiția principală pe care ți-am pus-o. Robert de Paris, acuma depinde de tine să realizăm mai departe planul nostru și îmi poți cere să fac ceeace ai vrut de mult.... Gilda coborâ glasul și-i șopti: Să dau prințului Raymond otrava, care ne va aduce toată moștenirea lui.

— Taci, pentru Dumnezeu, taci — exclamă Robert, cu vocea tremurătoare — ne aflăm într'o casă străină și pereții pot avea urechi. Da, ai dreptate, Gilda, a sosit clipa hotărâtoare; dar am un alt gând, care ne-ar pune pe amândoi la un adăpost mai sigur.

El își apropiă un scaun și se așeză lângă dânsa.

— Vezi, draga mea — spuse el, punându-și brațul pe speteaza scaunului ei — uciderea unui om e întotdeauna legată de primejdii, și în afară de faptul că apasă asupra conștiinței, mai curând sau mai târziu poate fi descoperită și de ce să nu evităm crima dacă e cu putință! Firește că-ți pot a-

duce o otravă care nu lasă aproape nicio urmă în corp. Dar știința a ajuns astăzi atât de departe, încât e în măsură să găsească toate pricinile unei boli și cum prințul se bucură de o sănătate desăvârșită, moartea subită va deștepta bănuieli.

Și apoi, ca să capeți moștenirea — și sunt sigur că nu te-ai gândit niciodată la aceasta — va fi nevoie de unele hârtii. Ți se va cere să aduci dovezi că ești fiica prințului Raymond, chiar dacă ai avea mărturia decedatului, care te-a recunoscut față de toată lumea. In astfel de cazuri, justiția e foarte minuțioasă și ai putea să te lovești de greutăți mari.

Gilda îi făcu semn din cap că e de aceeași părere.

— Nu, Gilda, eu am un alt plan și acesta nu-mi e dictat numai de judecata rece ci și de inima mea. Gilda, te iubesc, frumusețea ta m'a fermecat, dragostea mea curată e o patimă misterioasă. Tu ești o femeie aleasă, eu sunt un bărbat distins, ei bine, să ne dăm mâna nu numai pentru alianța pe care am încheiat-o, ci pentru dragostea și credința pe toată viața. Și crede-mă, Gilda, dacă vom fi alături unul de altul, vom cuceri lumea toată.

Contele de Paris se ridicase de pe scaunul său, și acuma se aplecă și-i cuprinse mâinile. Dacă ar fi bănuit ce se petrece, atunci, în sufletul Gildei, patima lui s'ar fi răcit repede. Gilda se simțea cuprinsă de desgust la gândul că ar putea aparține contelui de Paris. Aceiași patimă ce-l mistuia pe el, ea o simțea pentru frumosul brigand, Egizio Ettore. Dacă ea ar fi ascultat de pornirea ei, l-ar fi respins pe Robert de Paris și i-ar fi spus:

— Nu, nu te iubesc, nu te voiu iubi niciodată, tu poți fi tovarășul meu numai la crimă și atât!

Gilda Carazoni era însă prea vicleană, ca să comită o astfel de greșală. Omul acesta putea s'o ruineze, el era singurul care cunoștea secretul ei,

era deajuns un singur cuvânt din partea lui ca să fie demascată.

In clipa aceasta hotărâtoare, un plan lugubru se înfiripă în mintea Gildei. Da, ea se va uni cu Robert de Paris, în aparenţă ea îi va primi propunerea, va deveni soţia lui, se va cununa în faţa altarului, dar... în noaptea nunţii va pune capăt zilelor sale cu acelaş mijloc cu care trebuia să ucidă pe fratele său.

Atunci ea va căpăta toată averea aceea imensă, va rămâne singura moştenitoare a familiei de Paris şi nu va mai avea teamă că va fi trădată de un singur cuvânt al vreunui duşman.

La gândul acesta Gilda simţi că înebuneşte de fericire. Atunci ea va împărţi toate comorile cu Egizio Ettore şi brigandul nu va fi atât de naiv să renunţe la un astfel de noroc.

— Gilda, taci? — murmură Robert de Paris. — Gilda, fetiţa mea, spune „da" şi vom fi cei mai fericiţi oameni de pe pământ.

Gilda îşi ridică încet capul. Se îndreptă şi lăsându-şi mâinile ei în ale contelui, se uită la el cu o privire, care-l cutremură.

— Robert! — exclamă deodată Gilda, liberându-şi mâinile şi făcând câţiva paşi înapoi. — Robert, te rog lasă-mă, nu, nu, nu se poate; te rog; nu-mi mai vorbi niciodată despre aceasta! Nu, eu nu pot fi niciodată soţia ta, căci între soţ şi soţie trebuie să fie numai dragoste şi credinţă, să poată privi unul în ochii celuilalt, fără să roşească. Dar noi, pe noi ne leagă o taină îngrozitoare, am încheiat o alianţă groaznică, căsnicia noastră nu va fi fericită niciodată.

— Dacă e numai asta — spuse Robert, plin de bucurie, atunci... atunci, eşti a mea, şi nu putem oare să fim oamenii cei mai fericiţi de pe pământ, deşi l-am înşelat pe prinţul Raymond? El se simte fericit de când te-a regăsit. Nu de mult, el mi-a spus că n'ar mai putea trăi fără tine!

— El, el e fericit, omul acesta înşelat, e fericit, — exclamă Gilda, — dar tu vei fi oare fericit când îţi vei spune?: Ea a fost sluga mea, e o fată din clasa de jos, tatăl ei a fost paznic la Saint Etienne. Nu, nu Robert, după ce va trece prima văpaie, după ce dragostea ta se va mai ogoi, atunci vei vedea în mine o fiinţă supusă şi aceasta, aceasta n'aş putea îngădui.

— Gilda, te opresc să vorbeşti astfel — izbucni Robert. — Eu să te dispreţuiesc, eu, care te iubesc cu patimă aprinsă? Nu, fiinţă încântătoare, noi suntem creiaţi unul pentru altul, dă-mi mâna ta, strânge-mă în braţele tale, chiar astăzi se va încheia adevăratul legământ între noi, căci de azi înainte urmărim numai interese comune.

Dar încă nu mi-ai spus, draga mea Gilda, că şi tu mă iubeşti! Spune-mi, vreau să aud din gura ta, rosteşte cuvântul, care ne va face fericiţi pe amândoi!

— Ei bine, te iubesc! — strigă Gilda şi se aruncă la pieptul lui, da, şi eu te-am iubit din clipa în care te-am văzut şi mi-am spus că niciun bărbat de pe pământ nu e mai potrivit ca tine. Dar niciodată nu mi-am legat speranţele de dragostea asta, ah, prea mult m'am temut de tine ca să te pot iubi din toată inima!

— Şi de azi înainte nu-ţi va mai fi teamă de mine?

— Nu — murmură Gilda, — de azi înainte te voiu... iubi.

Atunci, contele de Paris o strânse la pieptul său, apăsă buzele sale pe gura ei şi nu observă cum ea se cutremură la sărutarea lui.

Robert vroia să continue cu sărutările sale pătimaşe, dar ea se smulse încet din braţele lui şi-l îndepărtă.

— Lasă-mă, acuma nu, sunt ameţită de tot ce s'a întâmplat astăzi aşa că trebuie să mă reculeg puţin. Robert, făgăduieşte-mi că-mi vei da ră-

gaz să-mi pot da seama de noua mea fericire şi că nu te vei folosi de dreptul tău de soţ, până când nu vom fi cununaţi în văzul tuturor.

— Ah, te înţeleg — exclamă Robert de Paris. — Vrei să ştii când vom face nunta! Ei bine, Gilda, dorul inimei îmi porunceşte să nu rămânem logoditi prea mult timp. Chiar acuma, vom pleca acasă. Tatăl tău crede că eşti la o vânătoare, la care te-a invitat unul din prietenii mei, el mi te-a încredinţat mie, eu te voiu conduce acasă şi-i voiu cere mâna ta.

Sunt sigur că nu mă va refuza, dacă-i vei spune că mă iubeşti, căci prea e legat de tine ca să se puie în calea fericirei tale. Gilda mea, ce-ai spune dacă am încheia legătura noastră pe viaţă chiar peste patru săptămâni?

O, Gilda, sunt un om cu judecata cumpănită, dar astăzi, astăzi simt pentru întâia oară în viaţa mea că am o inimă caldă în pieptul meu. Draga mea Gilda, îţi mulţumesc că mi-ai dăruit acest sentiment, astăzi simt că aş putea regreta unele lucruri pe cari le-am făcut şi, scumpa mea fetiţă, când vom ajunge la ceeace râvnim, când vom intra în posesiunea averii familiei de Paris atunci nu vom mai face niciun păcat, nu, atunci vom trăi numai pentru dragostea noastră şi prin mila noastră faţă de săraci vom răscumpăra păcatele săvârşite în numele fericirei noastre.

— Da, aşa vom face — zise Gilda — şi nimic nu va turbura fericirea noastră.

Şi Robert o îmbrăţişă iar, dar dânsa, ştiu să se ferească de sărutările sale. Din fericire se ivi şi hangiul care aduse dejunul.

Cereţi mâine fascicola 77-a tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5.

Abia terminară mâncarea şi fierarul veni să le spuie că trăsura era gata.

Peste o jumătate de oră, echipajul se afla pe drumul ce ducea spre Bonifacio şi lui Robert îi păru rău că n'a putut să ia loc lângă Gilda, căci el singur trebui să mâie caii pe cari îi luase din sat. In trăsură, Gilda se întinse pe perne, închise

ochii şi se putea crede că doarme. Dar ea nici nu se gândea la aceasta, în sufletul ei vuia o furtună, un uragan, care spulbera toate speranţele contelui de Paris.

CAP. 74

La Giacomo roşcovanul

Egizio Ettore se afla de trei zile pe creştetul muntelui Fontanella. Luase cu sine pe cei trei francezi şi pe Tric-Trac, cari se simţeau legaţi de dânsul şi-i duse la bisericuţa Lacrimilor lui Isus.

Nu mai vroia să vadă pe nimeni în jurul său. Acolo sus, pe piscul Fontanellei, unde odinioară mărturisise Letiției dragostea lui arzătoare, unde prima sărutare a pecetluit legătura lor, acolo sus izbucni din nou marea lui durere. Ettore simțea că lovitura asta îl doborâse pentru totdeauna.

Chiar în noaptea în care Letiția fusese răpită, el o căutase, încălecase pe cel mai bun cal și luase cu sine pe cei trei francezi.

In clipele acelea de grea încercare, Lamotier se dovedi foarte destoinic. El atrăsese atenția lui Ettore asupra unei urme de trăsură. Urma aceasta ducea prin Saint Etienne și de acolo pe șoseaua spre Bonifacio. Deși Ettore știa că la fiecare pas se putea întâlni cu jandarmi, el nu șovăi o clipă să cerceteze aceste urme.

Dar atunci se întâmplă ceva ciudat. Se vedeau clar urme de potcoave, pe urmă semnele acestea se pierdură cu desăvârșire și se vedeau numai brazdele lăsate de roțile trăsurii pe pământul umezit de ploaie. Nu mai văzură nicio urmă de cal, dar printre semnele roților se putea observa întipăriturile lăsate de un picior mare de om. Ettore nu știa cum să deslege această taină și cum stătea așa cu prietenii săi, sfătuindu-se cu dânșii ce trebuie să facă, deodată se ivi o trăsură de mărime nemaivăzută, în care Ettore recunoscu imediat că aparține unui grup de artiști ambulanți. Hotărâră să-l oprească pe vizitiu și să ia informații dela el.

Nu trecu mult și din trăsură coborî un omuleț scund și chel, care se puse la dispoziția străinilor. Ettore îl întrebă, dacă n'a întâlnit o trăsură trasă de doi cai focoși și atunci directorul, care nu era altul decât americanul Smith, ghici imediat cu cine are de face.

— M'ați întrebat dacă am văzut o trăsură? — exclamă americanul. — Desigur, am întâlnit una trasă de doi cai, dintre cari unul șchiopăta foarte mult.

— Şi încotro a apucat? — întrebă Ettore foarte agitat, căci îşi dădea seama că descoperise urmele fugarilor.

— Da, trăsura asta — răspunse directorul Smith — am întâlnit-o nu departe de locul unde ne aflăm, după aceea a mai făcut o bucată de drum şi apoi a ocolit, probabil ca să nu treacă prin sat.

— Aşa dar a apucat pe şosea, — spuse Ettore — atunci n'a plecat spre Bonifacio. Bine, vă mulţumesc.

— Pentru puţin! — spuse americanul, ascunzându-şi un zâmbet batjocoritor, căci ştia că l-a pus pe Ettore pe un drum falş.

Brigandul se aruncă în şea, însoţitorii săi făcură la fel şi ca purtaţi de vânt, călăreţii porniră pe şoseaua ce ocolea spre dreapta. Ettore şi cei trei francezi călăriră două ore în galop nebun, dar nu zăriră nicio trăsură. In cele din urmă fură nevoiţi să înceteze urmărirea, căci se făcuse ziuă şi ar fi fost o nebunie să călărească mai departe.

Ettore fu nevoit să-şi dea seama că Letiţia i-a fost răpită fără s'o mai poată regăsi şi cu durerea în suflet, el se întoarse la Fontanella. Ettore nu-şi putea reveni în fire, iar cei trei francezi îl credeau ieşit din minţi.

In timpul zilei nu ieşea dintre ruini, căci nu vroia să vadă soarele, doar în timpul nopţii umbla în jurul zidurilor şi când tovarăşii săi dormeau, îl auzeau suspinând şi repetând numele Letiţiei.

— Vino-ţi în fire, — îi spuse Lamotier, într'o seară — fii bărbat, dacă ţi s'a răpit dragostea, ţi-a rămas însă răzbunarea.

Ettore holbă ochii la el, apoi murmură:

— Răzbunare! Răzbunare! Ai dreptate Lamotier, şi răzbunarea poate cuprinde o inimă, şi răzbunarea poate deveni iubire. Ei bine, voiu iubi răzbunarea şi o voiu adăposti în inima mea, da, o voi strânge la pieptul meu, o voiu săruta şi desmierda, scumpa mea răzbunare!

Şi în seara aceea el scoase puşca din perete, o aruncă pe umăr şi spuse celor trei prieteni că vrea să dea o raită prin munţi. La plecare îi rugă să nu fie îngrijoraţi chiar dacă nu se întoarce până dimineaţă.

După ce coborî de pe piscul Fontanellei, Ettore apucă pe şoseaua Saint Etienne şi se îndreptă spre Bonifacio. A doua zi, după ce făcuse un marş forţat, el izbuti să ajungă în apropiere de Bonifacio.

Se înserase şi Egizio Ettore intră într'o Osterie care se afla lângă poarta de miază-zi a oraşului, unde ştia că se adună tot felul de oameni suspecţi şi credea că va fi mai la adăpost. Stăpânul osteriei era un oarecare Giacomo, fost contrabandist. El părăsise meseria primejdioasă şi-şi deschise o cârciumă. Şi nu ducea lipsă de clienţi, căci toţi contrabandiştii şi hoţii veneau la el să petreacă iar Giacomo se pricepea cum să înşele poliţia. Se prefăcea că e în serviciul ei, de fapt el înlesnea afacerile necurate ale clienţilor săi şi tăinuia pe toţi acei cari îi plăteau.

Ettore intră în Osterie printr'o uşă dosnică şi în loc să se îndrepte spre sala în care se aflau ceilalţi clienţi, urcă într'un gang la capătul căruia se afla o uşă. Aici era o odaie rezervată pentru clienţii cari se aflau pe picior de războiu cu poliţia şi nu trebuiau să fie văzuţi de nimeni.

In clipa în care Ettore deschise uşa, sub tejghea zbârnăi o sonerie şi Giacomo înţelese că i-a sosit un client care vroia să mănânce singur.. Servi pe câţiva clienţi din Osterie, apoi se îndreptă spre odaia secretă dar abia călcă pe prag şi scoase un strigăt de uimire.

— Tu eşti, Ettore? — spuse el, apropiindu-se de masa la care luase loc brigandul. — Pe Sfânta Madonnă, văd că ai curaj! Eşti căutat peste tot, numele tău e pe buzele tuturor, toţi jandarmii cutreeră drumurile ca să te prindă, guvernul a pus un pre-

miu foarte mare pe capul tău, și când colo te plimbi nepăsător.

— Bine, bine — răspunse Ettore. — Adă-mi o sticlă cu vin, din cel mai bun, ia loc lângă mine și ajută-mă să golesc sticla.

Cârciumarul nu se urni, se tot uita la musafirul său și nu-i venea să creadă că e chiar Ettore. Se cunoșteau de multă vreme, Ettore lucrase în pădurea prin care treceau contrabandiștii și chiar dacă nu cumpăra nimic dela dânșii, el le făcea uneori servicii, arătându-le un copac găunos în care să ascundă marfa sau le aducea de băut din Saint Etienne, când cădeau istoviți în pădure.

Și când odată Giacomo fusese împușcat la picior, Ettore fu cel dintâiu care dădu peste el. Îl luase în brațele sale puternice, îl ascunse în căsuța unei bătrâne, vestită pentru leacuri băbești. Ea îl vindecă pe Giacomo și când acesta părăsi patul, îl căută pe Ettore și-i spuse:

— Nu sunt bogat, dar ceeace am, vom împărți amândoi. Dacă n'ai fi fost tu, aș fi căzut în mâinile câinilor de grăniceri și acuma eram la închisoare.

Apoi scoase punga și vru să-i numere câțiva galbeni de aur, dar tânărul îl opri, spunându-i că nu primește să fie plătit pentru ajutorul dat. Atunci, Giacomo îi spuse că poate avea încredere în el la nevoie.

— Bine, — răspunse Ettore — voiu fi și eu odată la strâmtoare și atunci ne vom achita!

Cuvintele sale fură profetice, Ettore ajunse la strâmtoare. Nu trecu mult și Giacomo se ivi cu două sticle de vin, pâine și brânză, puse totul pe masă și se așeză lângă musafir.

— Așa dar, sunt porniți rău împotriva mea? — întrebă Egizio Ettore. — Iar premiul pe capul meu a fost iar urcat? Ce-ar fi, Giacomo, dacă ai căuta să pui mâna pe averea asta?

— Eu! — strigă roșcovanul. — Ettore, vezi

mâinile astea, mai bine aș lăsa să fie tăiate decât să te trădez. Nu, să mă ferească Madonna del Pesi, ești doar oaspetele meu!

— Asta nu spune încă nimic, zilnic mă rog lui Dumnezeu să mă păzească de prieteni, că de dușmani mă feresc eu singur. Dar ascultă, Giacomo, de ce am venit, vreau să aflu ceva dela d-ta!

— Sunt gata să-ți spun tot ce vrei. Dar mai întâi gustă din vinul ăsta, să trăești Egizio și să nu cazi în mâinile jandarmilor încă o mie de ani.

Ciocniră paharele, Ettore își sorbi vinul și patronul Osteriei turnă din nou.

— Spune, Giacomo — întrebă Ettore — procurorul Amedeo Feruccio mai este pe aici?

— Așa cred — răspunse bătrânul — acuma el e președinte de tribunal, a făcut carieră de când cu procesul tău.

— Dela procesul meu! — exclamă Ettore. — Dar spune-mi, Amedeo Feruccio e însurat?

— Da, s'a însurat acum un an cu o fată bogată. Tatăl ei e un moșier putred de bogat. Firește că și Amedeo Feruccio își are banii lui, se vorbește de milioane și într'adevăr, trăiește pe un picior atât de mare încât spusele astea nu sunt prea exagerate.

— Și nevasta îl iubește?

— Se închină la el, îl adoră.

— E frumoasă?

— Ca un înger, totuși căsnicia lor pare să nu fie fericită.

— De ce? — iscodi Ettore.

— Pentru că Amedeo Feruccio e un ticălos. Umblă după alte femei și se spune că nicio fată frumoasă din Bonifacio nu poate scăpa de el. Și apoi joacă nopți întregi în tovărășia unor nobili decăzuți și se întoarce acasă în zorii zilei cu buzunarele goale și amețit. La început au fost certuri mari, dar de când cu copilul...

— Are un copil? — strigă Ettore.

— Da, un băieţaş foarte drăguţ, de două luni. Seamănă leit cu tatăl său şi preşedintele tribunalului e foarte mândru de el. Copilul acesta ţine căsnicia celor doi soţi, căci Feruccio îl iubeşte la nebunie.

— Aşa dar un copil, are un copil — murmură Ettore în sinea lui, iar privirile ochilor săi deveniră sălbatece.

— Şi unde locuieşte? — mai întrebă Ettore.

— Locuieşte în casa cea mai frumoasă din Bonifacio, la vreo zece minute de aici. De altfel orice copil din Bonifacio poate să-ţi spuie unde stă Amedeo Feruccio, căci e foarte cunoscut.

— Bine, îţi mulţumesc — spuse Ettore. — Dar staî, mai e ceva, mi-ai spus că se duce deseori, noaptea, să joace cărţi, nu ştii unde?

— In aşa numitul „Clubul Nobililor" — spuse Giacomo — găseşti uşor casa asta, care se află aproape de Curtea cu juraţi, în care s'a judecat şi procesul tău.

— Încă ceva, Giacomo, în odăiţa de sub dormitorul d-tale, mai e garderoba cu măşti, adică magazia de haine pe care le-ai adunat acolo?

— Desigur — îi răspunse cârciumarul — ştii doar că mosafirii mei au nevoie uneori de deghizare.

— Foarte bine, deocamdată îţi mulţumesc şi...

Ettore nu putu să-şi termine fraza căci uşa se deschise deodată şi un glas strigă:

— Patroane, pot să capăt o odaie pentru noaptea asta?

Ettore tresări când auzi acest glas şi îndreptându-şi privirile într'acolo, el zări în pragul uşii, un om pe care n'ar fi gândit niciodată să-l întâlnească aici, dar omul ăsta se schimbase atât de mult încât Ettore crezu că vede un strigoiu.

— Hector Gardane d-ta eşti? — strigă Ettore, uitându-se mereu la străinul din prag.

— Eu sunt — răspunse fiul marelui om de stat, apropiindu-se — da, nu mă fixa atâta Egizio Et-

tore, chiar eu sunt, în carne și oase, deși obrajii mei s'au uscat și m'am schimbat atât de mult!

Și într'adevăr, Hector Gardane, tânărul vesel și plin de viață de odinioară, era de nerecunoscut. Nu mai purta uniforma strălucitoare, ci o haină civilă care-i atârna de trup. Se vedea că făcuse un drum lung, pe jos, căci cizmele îi erau pline de praf, iar hainele-i erau rupte.

Cârciumarul, auzind numele lui Gardane, se uită cu oarecare neîncredere la el, dar Ettore zise:

— Eu răspund pentru omul acesta, am de vorbit cu el.

După ce Giacomo se retrase și închise ușa, Ettore se apropiă de Hector Gardane și-i puse mâna pe umăr:

— Omule, ce-i cu tine — zise brigandul — parcă ai dat ochii cu moartea?

— Da, Egizio Ettore, am văzut moartea cu ochii mei, dar moartea civilă și aceasta e deseori mai rea decât nimicirea trupească. Dar să ședem, am făcut un drum lung, sunt obosit și mi-e foame.

— Ţine un pahar cu vin, uite şi ceva de mâncare şi după ce te vei sătura, îmi vei povesti ce s'a întâmplat, căci bănuiesc că trebuie să fie ceva îngrozitor.

Hector sorbi paharul cu vin, mâncă brânză şi o bucată mare de pâine iar Ettore care şedea lângă el, nu putu să nu gândească că destinul are adesea capricii ciudate. El, ponegritul, brigandul, care nu are nici casă, nici masă, e pus să hrănească pe fiul acelui bărbat, în mâinile căruia se afla soarta Corsicei.

— Iţi mulţumesc — zise Hector Gardane, umplându-şi din nou paharul, — ah, asta a fost o fericire pentru mine, ştii că de trei zile n'am mâncat nimic?

— De trei zile?

— De cinci zile sunt pe drum şi încă n'aş fi ajuns aici, dacă nişte căruţaşi de treabă nu m'ar fi luat cu dânşii.

— Şi încotro vrei să mergi? — întrebă Ettore. De ce ai venit la Bonifacio?

— Pentru că Bonifacio e în drum spre ţinta mea.

— Şi care e ţinta aceasta?

— Egizio Ettore! — răspunse Gardane, cu vocea hotărâtă, uitându-se cercetător la brigand.

— Ah, veneai la mine, atunci trebuie să fie ceva important. Spune-mi totul, căci eu simt că am o răspundere faţă de d ta şi nu trebuie să te părăsesc. Aşa dar, ce vrei?

— Să mă primeşti alături de tine!

Ettore se aşează încet în scaunul care stătea în faţa lui Hector Gardane şi cu ochii mari deschişi se uita la tânărul de lângă el şi nu-i venea să-şi dea crezare urechilor.

Aşa dar Hector Gardane ajunsese acolo, încât nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să se unească cu briganzii?

— Egizio Ettore, totul s'a întâmplat aşa cum

am bănuit şi aşa cum mi-ai prezis. Când m'am întors la Bastia, mai mulţi ofiţeri au uneltit împotriva mea, m'au acuzat de neîndeplinirea datoriei, că m'am înţeles cu tine... Am căutat să dau unele motive, să explic purtarea mea dar am fost adus în faţa consiliului de război şi cu greu am scăpat de pedeapsa capitală.

Majoritatea judecătorilor au fost de părere că trebuie să fiu împuşcat dar ţinând seamă de gloria tatălui meu, m'au condamnat numai la degradare. Am fugit din cazarmă ca un câine bătut şi m'am dus la tatăl meu. Da, încotro puteam să mă duc, dacă nu acasă, acolo eram sigur că voiu fi ferit de dispreţ. Dar abia am intrat în odaia mea, uşa se deschise şi tatăl meu se ivi în prag. Ettore, am păcătuit de multe ori împotriva tatălui meu, am comis multe lucruri cari i-au pricinuit durere şi e vina mea că părul lui a albit, dar aşa cum l-am văzut pe tatăl meu în ziua aceea teribilă, el nu mai era marele Gardane, ci numai o arătare...

— M'ai dezonorat! — rosti el cu greu, apropiindu-se de mine şi ridicând bastonul de care se sprijinea — şi când eu m'am chircit, el adăugă cu glas duşmănos:

— Nu, nu te teme, nu te bat, eşti un Gardane, de aceea eşti ferit de o astfel de ocară, dar... nu mai poţi purta acest nume. Dacă mai ai o fărâmă de onoare în tine, vei şti ce trebuie să faci şi de aceea... ţi-am adus singura consolare care ţi-a mai rămas: spală cu sânge ruşinea pe care mi-ai făcut-o; acela care nu se teme de moarte, e apărat de dispreţul oamenilor, haide, moartea purifică!

La aceste cuvinte, tatăl meu scoase din buzunar un revolver şi mi-l întinse. Eu mă uitam la el cu priviri de implorare, dar mai curând aş fi putut mişca o statuie, decât inima lui. O, nu-i port nicio ură, nu-i fac nicio imputare, aceluia care a păcătuit ca mine, nu-i rămâne decât un singur lucru: să moară!

— Iți las încă cinci minute — îmi spuse tatăl meu, punând revolverul pe măsuță, — fă-ți ultima rugăciune, încredințează-ți sufletul lui Dumnezeu, imploră-l să te ierte așa cum te voiu ierta și eu când mă voiu ruga lângă sicriul tău, adu-ți aminte de imaginea scumpei tale mame și...

Nu mai fu în stare să termine, ochii lui se umeziră, glasul îi tremura atât de tare încât nu mai putu rosti niciun cuvânt. Apoi se întoarse și cu pașii grei, se târî, șovăind, spre ușă. Dar când ajunse lângă prag, se opri, întinse brațele și strigă suspinând:

— Hector, îmbrățișează-mă înc'odată.

L-am îmbrățișat, el mă sărută și mă bine-cuvântă. Dar apoi se smulse din brațele mele, mai aruncă o ultimă privire spre mine, și peste o clipă, încuiă ușa după el.

Am rămas singur... singur cu arma ucigătoare.

Ettore, nu mă disprețui, n'am avut curajul să mă despart de viață. Țineam revolverul în mână, dar n'am tras și în clipa aceea de disperare, m'am gândit la tine! Ettore, nu mi-ai spus tu că pot veni la tine, atunci când lumea mă va goni?

Ei bine, mi-am zis atunci, dacă tatăl meu mă gonește, dacă toți mă disprețuiesc, mai există însă un om, care-mi va întinde mâna. E un brigand, un bandit, un om tot atât de nenorocit ca și mine, dar nenorociții se simt uniți.

Cineva bătu în ușă. Atunci m'am repezit la fereastră, am deschis-o încet, ca geamurile să nu zângănească și așa cum mă aflam la primul etaj al casei, puteam să mă avânt. Ca să câștig din timp, am tras zăvorul dela ușă, apoi am descărcat revolverul, se auzi o detunătură și peste o clipă am sărit prin fereastră în grădină.

Am fugit cât mă țineau picioarele, ca o căprioară gonită, căci știam că tatăl meu m'ar fi ucis dacă aș fi căzut în mâinile sale. Dar am scăpat, și toată noaptea am rătăcit pe străzile orașului, ca

o umbră neînsufleţită. Când începu să se lumineze de ziuă, eram departe de oraş, cum am ieşit, nu ştiu nici acuma, dar un singur lucru simţeam că trebuie să mă îndrept spre tine.

Acuma sunt lângă tine, Egizio Ettore, şi te întreb dacă-mi vei închide ultimul drum de scăpare sau te vei ţine de cuvânt şi mă vei primi.

Ştiu tot ce mă aşteaptă, ştiu că mă vei sfătui să nu apuc pe calea crimei şi să nu devin tovarăşul tău, ştiu că nu te întovărăşeşti cu oricine, dar tu ştii cine sunt, ce nume nobil am purtat, cunoşti destinul meu şi-ţi vei aminti că tu ai o bună parte de vină pentru situaţia mea. Ei bine, Egizio Ettore, nu mă respinge, iată mâna mea, strânge-o, te voiu servi cu credinţă, voiu asculta de ordinele tale, voiu muri pentru tine, când va fi nevoie.

In timp ce Gardane rostea aceste cuvinte, Ettore îşi plecase privirile pline de compătimire: acuma el se uită la tânărul prieten, căruia îi întinse mâinile:

— Hector Gardane, rămâi la mine. Jură-mi cu vorbe simple, că nu mă vei trăda niciodată ci-mi vei fi un tovarăş credincios.

— Jur că-ţi voiu fi credincios până la ultima suflare.

— Aşa dar am pecetluit legătura noastră, — exclamă brigandul şi de azi înainte eu îţi voiu purta de grijă. Şi acuma, şezi, îţi voiu comanda un prânz cum-se-cade, apoi te vei duce la culcare. Mâine dimineaţă va fi poate de lucru pentru tine.

După ce mâncă Ettore îi spuse:

— Şi acuma vino cu mine, îţi voi da alte haine, căci în astea nu poţi cutreera munţii.

Urcară apoi o scară de lemn ce ducea în pod şi Giacomo îi urmă. Aici era o încăpere plină de tot felul de haine şi Ettore alese pentru Hector Gardane un costum de vânătoare, îi dădu o pereche de cizme, un cuţit de vânătoare şi o puscă.

— Mâine dimineaţă, când te vei scula, zise Et-

tore, îţi vei pune hainele, căci vei începe o viaţă nouă. Acuma eşti sub ocrotirea lui Egizio Ettore. In casa asta poţi dormi liniştit ca şi în patul tău de acasă. Noapte bună, Hector!

Giacomo îl luă cu sine pe noul oaspe, iar Ettore rămase în magazia cu haine. Când fu singur, îşi scoase veştmintele de pe el şi-şi puse un costum elegant. Se uită în oglindă şi văzu că are înfăţişarea unui om de lume. Giacomo se întoarse şi abia îl recunoscu pe Ettore în nouile lui haine.

— Dar asta nu-mi e deajuns — exclamă Ettorre, mai am nevoie de o perucă şi de o barbă falşă.

Giacomo descuiă un cufăr plin cu peruci, bărbi şi alte obiecte de deghizament. Ettore îşi alese din tot bagajul ăsta, o perucă blondă şi o barbă blondă.

— Pari un neamţ adevărat! — strigă Giacomo.

— Aşa e, răspunse Ettore, şi poate că voiu avea gust să-l fac pe neamţul în noaptea asta. Şi acuma Giacomo, împrumută-mi o mie de franci, şi dacă poţi, dă-mi suma asta în aur. Ştii că sunt un plătnic bun, mâine îţi voiu înapoia banii.

Giacomo ieşi şi peste câteva minute se întoarse cu o pungă plină cu aur.

— Sunt numai napoleoni, — spuse el. — O mie de franci! Dar de ce-ţi trebuie atâţia bani, la Bonifacio nu ai unde cheltui şi apoi tu nu eşti omul care să risipeşti? Se vede că ai vreun plan?

— Ai nimerit, Giacomo, dar să nu te superi dacă nu-ţi voiu destăinui despre ce e vorba. Vom vorbi mai târziu.

Ettore îşi puse pe cap un joben elegant, luă un baston cu mânerul de argint şi coborând scările, îşi trase mănuşile pe mâini.

Nimeni n'ar fi bănuit că domnul acesta distins e Egizio Ettore, brigandul Corsicei.

CAP. 75

La masa verde

Mergea agale pe străzile orașului Bonifacio. Era noapte și lămpile ardeau în mai toate casele, căci nu era prea târziu. Ettore se îndreptă spre o clădire elegantă, care se afla în vecinătatea Palatului de justiție.

Acolo intră.

Se afla acuma în clubul din Bonifacio, unde se adunau în fiecare seară cei mai bogați oameni din oraș. Sala cea mare era luminată à giorno și peste tot erau mesuțe acoperite cu stofă de Damasc, împodobite cu argint și cristal. Ettore se așeză la una din aceste mese, comandă mâncare și după ce termină, ceru o gazetă.

Dar el se prefăcea numai că citește, în realitate se uita la tot ce se petrece în sală și privirile sale erau mai ales, îndreptate spre intrare.

Deodată, ușa se deschise și își făcu apariția un bărbat svelt, cu trăsături frumoase. Era îmbrăcat cu multă eleganță și trecu grăbit, îndreptându-se spre sala de joc. Atunci Ettore se ridică și se apropie de el.

— Vă cer iertare, domnule — spuse el — înclinându-se, am onoarea să vorbesc cu d-l Amedeo Feruccio, președintele tribunalului?

— Eu sunt, domnule, dar chestiuni de serviciu...

— Nu se pot discuta aici, știu, dar nici nu m'am gândit la asta, ci vă transmit salutări dela un prieten din Bastia.

— Ah, așa-i, și cine-i acest prieten?

Cereți mâine fascicola 78-a tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I. Calea Victoriei 5.

— Contele Robert de Paris.

— Încântat! — exclamă Amedeo Feruccio. Ce mai face Robert de Paris? Dar nu mi-ați spus numele dv! Cu cine am onoarea?

— Eu sunt contele Arnoldo Poggi...

— Încântat de cunoștiință — zise Feruccio, întinzând lui Ettore mâna. — Dar nu vreți să veniți cu mine? Veți petrece bine în seara asta, cred că sunteți amator de joc?

— Firește, nici n'aș putea întrebuința mai plăcut singura seară pe care o petrec la Bonifacio.

— Cum, vreți să părăsii orașul nostru? — întrebă Feruccio.

— Da, afacerile mă reclamă în altă parte.

— Imi va părea nespus de rău, — spuse fostul procuror, — aș dori să vă invit la mine și să faceți cunoștiință cu soția mea; dar deocamdată să mergem, căci sunt așteptat.

În timpul aceste convorbiri, cei doi bărbați a-

junseră până la uşa ce ducea în sala de joc, în care intrară. Amedeo Feruccio fu salutat din toate părţile. Un domn bătrân şi distins, preşedintele clubului, se îndreptă spre el şi îi strânse mâna.

Feruccio îl prezintă pe noul său prieten. Bătrânul era ducele de Beaumont, care jucase pe vremuri un rol mare la Paris.

— Aşa dar să începem — spuse Amedeo Feruccio. — Aseară am avut ghinion şi am fost jumulit în lege, aşa că, aş vrea să-mi iau revanşa. Cine ţine banca?

Un bărbat tânăr, cu înfăţişarea istovită, se declară gata să ţie banca. Servitorii aşezară mesele şi peste puţin timp toţi luară loc. Tânărul amestecă cărţile. Contele Poggi îşi goli punga în faţa lui şi movila de napoleoni fu o recomandaţie bună, căci cine are bani e privit peste tot cu ochi buni. Amedeo Feruccio, luase loc lângă noul său prieten.

— Se vede că nu sunteţi novice — îi spuse el — jucăm baccara. Cunoaşteţi jocul?

— Fireşte — răspunse contele Poggi. Apoi începu să mizeze, pierdu câţiva napoleoni pe cari îi recâştigă. Nu trecu mult şi movilita de monede începu să crească în faţa lui.

— Pentru astăzi mi-e destul — declară tânărul — am prea mult noroc în dragoste şi nu vreau să mai risc la joc.

— Cine vrea să preia banca? — întreba Amedeo Feruccio — dar nimeni nu răspunse.

— Domnilor, dacă-mi permiteţi — spuse contele Poggi — aş prelua eu banca!

— Foarte bine — şopti ducele de Beaumont lui Amedeo Feruccio, — ai adus un mosafir foarte simpatic, un om fermecător. De unde-l cunoşti?

— Prietenul meu Robert de Paris mi-a transmis prin el complimente. Vrea să plece mâine, dar nu-l voiu lăsa.

— Da, aranjăm un complot impotriva dv. rase

ducele. Plecarea dv. se amână, va trebui să rămâneți încă vreo două zile la Bonifacio.

— Imi pare foarte rău — răspunse contele Poggi, că nu pot răspunde la invitația dv. Aș rămâne cu multă plăcere la Bonifacio, ca să mă bucur de amabilitatea unei societăți atât de alese, dar mi-e imposibil, trebuie să plec mâine dimineață.

— Vom regreta foarte mult — răspunse ducele cu politețe — să pierdem din mijlocul nostru pe un om, care a devenit atât de repede prietenul nostru.

— Incepem — exclamă atunci Amedeo Feruccio, — vom vedea dacă norocul îl favorizează pe noul nostru prieten. In orice caz, dacă pierde, va trebui să ne fixeze o zi pentru revanșă.

Monedele sunară, bancnotele fâșâiră și peste puțin, masa verde fu acoperită de mize foarte însemnate. Contele Poggi care, precum știm, nu era altul decât Egizio Ettore, aruncă o privire pe masă și se convinse că banii lui nu i-ar fi ajuns să plătească tuturor dacă va pierde. Egizio Ettore putea să aibe încredere că norocul îl va favoriza, dar trebui să se folosească de unele trucuri, pe cari le-ar fi disprețuit în alte împrejurări. Vroia să-și atingă scopul, adică să golească buzunarele lui Amedeo Feruccio.

Cunoștea toate șiretlicurile ca să poată fi sigur de câștig. Și într'adevăr cărțile începură să-i cadă bine și ar fi putut să strângă toți banii de pe masă. Dar era destul de prevăzător să nu forțeze câștigul. Numai pe Amedeo Feruccio îl lăsa să piardă fără cruțare. Ettore se pricepea atât de bine să trișeze cărțile încât niciunul din cei prezenți n'ar fi putut bănui că au de-afface cu un trișor.

Dar Amedeo Feruccio era din ce în ce mai enervat. După o jumătate de oră, el deveni palid, căci pierduse o sumă destul de mare. Cu toate acestea, portofelul lui era încă tixit și cu un gest aproape furios el puse pe o cartă un teanc de bancnote.

— Pe legea mea — exclamă președintele de tribunal — se vede că norocul m'a uitat cu desăvârșire. Conte Poggi, ești oare de neînvins la baccara? Sunt hotărât să duc lupta asta până la capăt. Ia seama, deci, să nu cazi.

— Sunt gata — răspunse contele Poggi — primesc orice mizâ pe care o credeți de cuviință. Nu doresc altceva decât să scap de tot aurul și banconotele ce s'au adunat în fața mea.

Pierderea suferită în seara asta nu era de loc plăcută lui Amedeo Feruccio și dacă cei 7ooo de franci erau pierduți, nu-i rămânea altceva de făcut decât să mărturisească soției sale că a jucat și să se umilească. De aceea, el vroia să-și recâștige banii cu orice preț. Mai avea 5ooo de franci, și atunci se adresă contelui Poggi:

— Conte, primești miza de 5ooo de franci?

— Cu plăcere — răspunse Ettore.

Un murmur de uimire trecu printre cei prezenți. Ceilalți părtași se retraseră din joc, rămaseră la locurile lor, ca să vadă lupta ce se încinse la masa verde numai între Amedeo Feruccio și noul său prieten.

— Ai pierdut, domnule președinte, — exclamă Poggi. Imi pare rău că trebuie să pun în buzunar cei 5ooo de franci.

Feruccio sări dela locul lui, parc'ar fi călcat pe o viperă.

— Pierdut? — izbucni el. Ha, ha, — așa e, am pierdut 12.ooo de franci, dar nu-i nimic, joc mai departe. Conte Poggi, cred că vei primi cuvântul meu de onoare...

— Cuvântul dv. de onoare, domnule președinte — răspunse Poggi, ațintindu-și privirea asupra lui Feruccio — e mai sigur decât bancnotele acestea; ele pot fi schimbate, dar cuvântul de onoare nu.

— Un nobil autentic — murmură ducele de Beaumont — ce caracter distins!

Apoi se adresă președintelui și-i spuse cu glas tare:

— Uiți, dragul meu Amedeo, că scumpul nostru oaspe, contele Poggi, vrea să plece mâine dimineață, așa că nu poți juca pe cuvântul de onoare, pentru că nu vei avea posibilitatea să-i plătești banii pe cari, eventual, i-ai pierde și după legile clubului nostru datoriile dela joc trebuiesc achitate până în 24 de ore.

— Indiferent — spuse Feruccio — vom continua să jucăm, și dacă voiu pierde, contele Poggi va fi atât de bun să mă însoțească până acasă. Vom goli o sticlă cu vin în biroul meu și cu prilejul acesta îmi voiu permite să-i achit datoria, căci am la mine acasă peste 40.000 de franci în bancnote.

— Ah, în cazul acesta — exclamă ducele de Beaumont — jocul poate continua!

Toată lumea râse, numai Feruccio tăcu, căci el știa că banii despre cari vorbise nu erau ai lui, ci se aflau în caseta soției sale.

— N'aveți nimic împotrivă — se adresă Feruccio bancherului, să mizez dintr'o dată cei 12.000 de franci pe cari i-am pierdut?

— De ce să nu primesc?

— Așa dar înainte, trageți o carte!

Poggi trase, se înțelege că rezultatul fu acelaș pentru Feruccio, pierduse, și acuma era dator 12.000 de franci, omului pe care el singur îl introdusese la club. Peste un sfert de oră, Feruccio pierdu întreaga sumă de 40.000 franci, despre care vorbise și când căzu ultima carte vestind și ultima pierdere, se făcu o tăcere adâncă, aproape solemnă. El căzuse în scaunul său, iar fața-i fu acoperită de o paloare cadaverică.

Contele Poggi depuse încet cărțile, se ridică și se apropie de dânsul.

— Scumpul meu președinte, spuse el, e târziu de acuma. Cred că nu v'ar fi plăcut să vă însoțesc până acasă, așa că s'ar putea să-mi achitați mica

sumă pe care mi-o datorați, cu altă ocazie, când voiu mai veni la Bonifacio.

Deși Amedeo Feruccio ar fi primit această propunere cu multă bucurie, el nu putea, totuși, să consimtă, deoarece, regulamentul clubului era foarte sever în această privință: datoriile de joc trebuiau plătite până în 24 de ore.

Atunci ducele de Beaumont luă cuvântul în locul lui.

— Domnul președinte nu poate consimți — spuse el cu hotărâre. — Chestiunea trebuie rezolvată chiar în noaptea asta. Domnul președinte are acasă această sumă, dv. îl veți însoți și afacerea se va lichida în toată liniștea.

— Firește, să mergem — zise Amedeo, ridicându-se de pe scaun.

— Să mergem — zise și contele Poggi.

CAP. 76

Judecata cea mare

Contele Poggi își luă rămas bun dela sociotatea în care petrecuse, și împreună cu Amedeo Feruccio ieși în stradă.

— Ce noapte splendidă! — exclamă Poggi, uitându-se la cerul înstelat. — E mult până la casa dv.? domnule președinte.

— Vreo zece minute de drum — răspunse Feruccio, care-l asculta foarte distrat pe însoțitorul său, căci se gândea la scena ce-i va face soția, când va cere dela ea cei 40.000 de franci.

— Ce-i clădirea asta? — întrebă deodată Poggi, oprindu-se în fața unei case impunătoare.

— Palatul de justiție din Bonifacio, în care au loc ședințele Curții cu jurați!

— Ah, Curtea cu jurați, al cărei președinte sunteți, nu-i așa? Spuneți-mi, vă rog, domnule președinte, e adevărat că v'ați făcut celebru în urma vestitului proces al brigandului Ettore?

Feruccio tresări ușor. Numele lui Egizio Ettore îl umplea de o groază ascunsă.

— Da, așa e, — spuse el, — nu eu am condus procesul acesta, căci nu eram președinte pe atunci, ci numai procuror, și e unul din cele mai mari succese ale vieței mele că am recunoscut încă atuncea toată ticăloșia lui Ettore și am obținut să fie condamnat la 21 de ani recluziune.

— Și el a izbutit să evadeze, nu-i așa? — întrebă Poggi.

— Da, a evadat și de atunci își târâie viața ticăloasă prin munții Cagna. Sper, însă, că în curând va cădea în cursă.

— Domnule președinte — spuse deodată Poggi, — mi-ați procura o plăcere mare dacă mi-ați arăta sala în care a fost condamnat Egizio Ettore. La noi se vorbește mult de acest brigand, se povestesc lu-

cruri atât de interesante despre el, încât nu poate fi ceva mai senzațional decât să pot spune cunoscuților mei: „Am stat chiar pe locul, unde a fost condamnat Egizio Ettore". Nu se poate chiar acuma, în noaptea asta? In calitatea dv. de președinte cred că aveți cheile dela toate încăperile palatului?

— Da, le am chiar la mine. De altfel, ca să vă fac plăcere, conte, să intrăm.

Feruccio îl conduse pe conte în jurul clădirii, deschise o portiță și amândoi urcară treptele de piatră. Sala juraților se afla la primul etaj, Feruccio deschise ușa și-l lăsă pe conte să intre.

Prin cele șapte ferestre boltite ale sălei pătrundea lumina argintie a lunei, inundând toată încăperea, iar contele Poggi rămase tăcut în prag.

Cari erau sentimentele și gândurile ce umpleau în clipa aceea, sufletul lui Egizio Ettore?.

Acuma... acuma stătea iar în sală asta, liber, fără cătușe în jurul mâinilor.... Și acela care pecetluise ruina lui, Amedeo Feruccio, stătea lângă el. Cu o singură mișcare ar putea să-l doboare, să-l sugrume, să-i smulgă inima din piept, așa cum îi jurase atuncea. Dar nu, clipa încă nu sosise.

— Conte Poggi, de ce stai atât de înmărmurit? — întrebă Amedeo Feruccio. — De ce ai devenit atât de palid? Ha, ha, înțeleg, văzând sala în care Ettore a fost condamnat, îți amintești de fără-de-legile făptuite de acest brigand și te-a cuprins un sentiment de frică. Dar poți fi liniștit, Ettore nu îndrăznește să vie la Bonifacio, jandarmii păzesc prea bine orașul și dacă s'ar ivi numai pe șosea, ar fi recunoscut și arestat. Dar vino mai aproape și-ți voiu explica toate amănuntele. Vezi, el a stat colo, pe banca acuzării, cu mâinile încătușate, de o parte și de alta câte un jandarm cu baioneta la armă. Acolo sus, pe estradă, ședeau judecătorii, aici, era locul meu, de unde am rostit celebra cuvântare împotriva lui Ettore.

— De aici? — spuse contele Poggi, urcând spre estradă. — Îmi dai voie să mă urc până acolo? Ha, ha, aș vrea să văd cum se simte un procuror!

— Poftim, urcă — spuse Feruccio — vei fi un procuror foarte nostim.

— Și trebuie să-mi faci plăcerea — spuse contele Poggi, — să iei loc pe banca acuzării, ca și cum ai fi Egizio Ettore. Ha, ha, scumpul meu președinte, vei fi un Ettore foarte nostim.

Feruccio era gata la orice, în taină el spera că gluma asta se va prelungi și va găsi un motiv ca să amâne plata celor patruzeci de mii de franci. De aceea, el consimți să joace această comedie, aranjată de contele Poggi. Se apropiă, deci, de banca acuzării și în clipa în care își întoarse spatele, contele Poggi răsuci cheia în ușă, o scoase și o strecură în buzunar.

— Acuma urcă spre locul procurorului — zise Feruccio — cum vezi, eu am și luat loc.

Poggi urcase cele câteva trepte ce duceau spre estradă, se opri în fața mesei plină cu hârtii, și luă loc în fotoliu.

— Și acuma, rostește-ți acuzarea! — exclamă Feruccio. — Cum crezi că se vorbește când trebuie să trimiți pe un om la închisoare?

— Voiu încerca să-ți arăt, — spuse Poggi — și nu voiu acuza pe Egizio Ettore ci pe Amedeo Feruccio.

— Pe mine, aha! vrei să mă acuzi că sunt un ghinionist, că am pierdut într'o singură seară 40.000 de franci!

— O nu, voiu aduce alte acuzări împotriva d-tale. Voiu ridica împotriva d-tale o acuzare ca să te prăbușești sub povara ei. Amedeo Feruccio, a sunat ora justiției!

— Bravo, bravo! — strigă Feruccio — începutul e bun, ți-ai greșit cariera, dragă conte, ar fi trebuit să te faci procuror!

— Orice om poate fi delicvent în ochii unui

procuror, dar vai de acela, care îndrăzneşte să acuze, cu bună ştie, pe un nevinovat!

Ultimele cuvinte treziră un ecou lugubru în sala pustie, dar contele Poggi continuă, cu glasul din ce în ce mai tare:

— Amedeo Feruccio, te acuz că din clipa în care ţi-ai pus toga, ai fost falş şi nedrept, mârşav şi corupt, că n'ai meritat înalta încredere pe care au avut-o în tine mai marii tăi, punându-te judecător peste alţii.

Feruccio şovăi o clipă, dar apoi izbucni într'un râs sălbatic.

— Da, trebuie să recunosc — strigă el — eşti prea sever cu mine, dar nu-i nimic, totul nu-i decât o comedie, o....

— E un adevăr zdrobitor! — tună Ettore. — Nenorocitule, încă nu-ţi dai seama, încă nu ştii cine stă în faţa ta, cine a devenit în noaptea asta judecătorul tău? Spui că e o comedie faptul că stăm faţă în faţă, e o comedie că tu eşti acuzatul şi eu judecătorul? Ha, ha, a fost oare comedie şi atunci când l-ai judecat pe Egizio Ettore fără să-i dai cuvântul, când ai adunat cu grijă şi fără milă, atâtea dovezi false ca să-l distrugi pe nenorocitul acela? Da, a fost o comedie infamă, mişelească, josnică, atunci când ai strigat juraţilor: Condamnaţi-l pe omul acesta, căci e vinovat, condamnaţi-l, căci oameni de onoare au depus jurământ împotriva lui! Şi tu, Amedeo Feruccio, ai ştiut doară cine sunt oamenii ăştia căci aurul unuia dintr'aceşti oameni suna în buzunarul tău, în timp ce vorbeai astfel. L-ai condamnat pe Ettore din ordinul lui Robert de Paris, dar eu am venit aici din porunca unui judecător mai mare, sunt trimisul lui Dumnezeu, din ceruri, căci trebuie să răzbun nu numai pe unul singur, ci sute de oameni cari au fost nenorociţi, pe cari i-ai condamnat în sala asta. Tuturor le-ai dat lovitura de moarte şi i-ai trimis la Capul Pertusato.

Mizerabile, ți-a sunat ceasul din urmă, în sfârșit, se revarsă asupra ta, tot răul ce ai cășunat altora!

Feruccio se agață din toate puterile de banca de acuzare, simți că-și pierde cunoștiința. La începutul cuvântării care se revărsase ca o lavă fierbinte de pe buzele contelui Poggi, el zâmbi; deodată însă, zâmbetul se stinse și cu ochii holbați, el se uită la acuzator, căci începu să bănuiască adevărul.

Când procurorul improvizat tăcu o clipă, Feruccio făcu un gest poruncitor și strigă:

— Destul, conte Poggi, destul, nu te-am adus aici ca să mă jicnești. Asta te va costa scump de tot.

Un hohot strident fu răspunsul la aceste cuvinte, cari dovediră că președintele tribunalului din Bonifacio încă nu simțise toată primejdia ce-l amenința.

— Amedeo Feruccio — luă iar cuvântul acuzatorul sinistru — procesul s'a terminat, sentința e dată. Eu, care am fost trimis de Providență ca să te împiedec să mai faci vreun rău, eu sunt acuzator, președinte, jurat și călău, căci ești osândit la moarte în unanimitate, osândit la moarte fără drept de apel, fără drept de grațiere.

Și vrei să știi poate cum îl cheamă pe acela care te-a condamnat la moarte? Ei bine, ascultă cum sună numele judecătorului tău, ascultă și înfrozește-te: El e... Egizio Ettore.

Un țipăt care nu avea nimic omenesc într'însul, străbătu sala vastă. In clipa următoare se auzi un trosnet surd, masa la care stătea Ettore fu aruncată de pe estradă, apoi o figură neagră sări peste băncile destinate juraților și în clipa în care Amedeo Feruccio, cuprins de groază, vru să fugă spre ușă, se pomeni față în față cu o făptură care părea un strigoi.

— Da, eu sunt Egizio Ettore — murmură apariția, cu vocea răgușită, în urechea președintelui

tribunalului din Bonifacio. Apoi îl apucă cu o mână de piept și-l împinse cu atâta putere spre banca acuzării, încât Feruccio nu se mai putea mișca. Eu sunt același Ettore, pe care tu l-ai nenorocit în sala asta. Unde sunt complicii tăi, cheamă-ți jandarmii, soldații și funcționarii, bate cu pumnul în banca asta, așa cum ai făcut atunci și urlă ca să se audă: „Egizio Ettore e vinovat!"

Auzi, cum trece un murmur prin publicul înmărmurit de această nouă întorsătură a procesului nostru, vezi cum toți fug îngroziți și numai pe tine te lasă aici.

Acuma ești în mâinile mele, Amedeo Feruccio, și vei vedea cum se răzbună banditul Egizio Ettore.

Feruccio vru să scoată un strigăt de ajutor, dar Egizio Ettore strânse cu pumnul lui de fier gâtul nenorocitului și strigă cu glas înfiorător:

— Un singur cuvânt și ești mort! Nu mai spera să scapi, Dumnezeu mi te-a predat, ușa sălii e încuiată și cheia e în buzunarul meu. Nu-mi poți scăpa, Amedeo Feruccio.

Îți mai amintești jurământul pe care l-am făcut în sala asta, atunci când s'a rostit sentința împotriva mea? Și iată că-mi îndeplinesc acest jurământ. Vicenzo Rossati a pierit de mâna mea și tu... tu îl urmezi acuma. După tine va veni rândul lui Robert de Paris, după el va veni creatura lui, lacheul mizerabil Leblanc, apoi toți ceilalți. O, îmi cunosc dușmanii și știu unde să-i găsesc.

Ha, ha, cum vor tremura, când voiu pune mâna pe dânșii.

Amedeo Feruccio vedea moartea cu ochii. Conștiința că se află în mâinile lui Ettore îi venise fulgerător, îl lovise ca un trăsnet și-i amorți tot trupul.

Egizio Ettore îl smuci și-l trase după sine. Unde, unde-l târăște?

Ah! Sus pe scări, pe estradă, pe care Letiția se prăbușise odinioară!

Ettore îl târa fără cruțare și când ajunseră

sus, el îl smuci cu o putere, căreia Amedeo Feruccio nu fu în stare să i se împotrivească.

In clipa următoare se auzi un sgomot surd.

Egizio Ettore îl aruncase pe masa acoperită cu negru, pe aceeași masă pe care fuseseră ingrămădite odinioară dosarele procesului său. Amedeo Feruccio, cuprins de o spaimă de moarte, rămase o clipă amorțit.

— Ettore, de ce vrei să mă ucizi? Dăruiește-mi viața, oh, lasă-mă să trăesc și te voiu îmbogăți!

— Să mă îmbogățești? N'am nevoie de bogățiile tale! Astăzi mă simt ca un Cresus, un Cresus al răzbunării!

— Indură-te! Am o soție și un copil!

— Ai soție? Ai un copil? Ha, Amedeo Feruccio, te înșeli. Trebuie să spui: Am avut soție și copil! Chiar în noaptea asta, casa ta va pieri în flacări și lumina sinistră a focului va cuprinde tot orașul, dar pe tine te vor găsi țeapăn și fără viață, moartea te va cruța și nu vei mai simți desnădăjdea asta dureroasă.

Feruccio mai încercă să se ridice de pe masă, dar Ettore îl împinse înapoi.

Intr'o clipă, brigandul scoase de sub haină câteva frânghii și-l legă zdravăn, încât nenorocitul nu mai fu în stare să facă nicio mișcare.

Dar deodată scoase un urlet, căci în mâna lui Egizio Ettore fulgeră lama unui cuțit, și aruncând o privire plină de ură spre victima sa, el îi apropiă arma de piept.

Brigandul se așeză pe masă, la picioarele lui, își ridică piciorul stâng și începu să ascută cuțitul de talpă.

O clipă el își mai sfredeli privirea sa în ochii lui Amedeo Feruccio, apoi, cu un gest hotărât, îi rupse haina dela piept și apropiă vârful pumnalului, în căutarea unui loc nimerit.

— Mor! — urlă Feruccio — Egizio Ettore, te-ai

răzbunat! Dar fie-ți milă de soția mea, de copilul meu, ei sunt nevinovați, ei nu ți-au făcut niciun rău.

— Nu mi-e milă nici de soția, nici de copilul tău, nu voiu cruța nici casa, nici averea ta, nimic din ce e al tău, voiu distruge tot ce ți-e drag, și acuma, Amedeo Feruccio... mori, fără spovedanie și fără rugăciune! Imi îndeplinesc jurământul!

Se auzi un țipăt... Ettore se răzbunase, judecata era făcută.

Brigandul șovăi o clipă, apoi căzu istovit pe treptele ce duceau spre estradă, exact pe locul unde Letiția căzuse pe vremuri. Lumina lunei se revărsa în sală prin ferestrele mari.

Egizio Ettore rămase nemișcat, un ceas întreg, iar din ochii lui izvorau șiroaie de lacrimi. Deplângea norocul pierdut și viața nenorocită, plângea după Letiția lui, care-i fusese răpită.

— Dacă mi-ar fi lăsat-o — suspină el — aș fi fost poate mai blând, mai simțitor și nu m'aș fi răzbunat cu atâta înverșunare împotriva dușmanilor mei, dar mi-au răpit tot ce mi-a mai rămas, mi-au luat îngerul meu bun.

Dar nevasta, copilul lui, să-i ucid, să dau foc casei? Nu, nu, Egizio Ettore știe să ierte!

El se ridică și se îndreptă spre ușă. O descuiă și se strecură încet prin culoar, apoi, trecu prin portiță, și ajunse afară, sub cerul liber.

Răsuflă adânc, boarea rece a nopții îi mângâiă fruntea arzătoare.

Trecuse de-acum prin câteva străzi și tocmai vroia să apuce după un colț, când deodată îi sări înainte un câine mare, negru. Egizio Ettore se speriă.

Cereți mâine fascicola 79 a tuturor abonaților și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București 1, Calea Victoriei 5.

Ca toți corsicanii, el era superstițios.

Se simți cuprins de frică. Un fior rece îi trecu prin tot trupul și era s'o ia la fugă, dar se reculese.

Izbucni într'un râs puternic, apoi scoase o foaie de hârtie din buzunar, scrise repede câteva rânduri, momi câinele spre dânsul și merse câteva minute alături de el. Apoi îl goni cu o lovitură de picior și peste puțin, ajunse la Osteria lui Giacomo.

Se crăpa de ziuă; Ettore îl trezi pe Hector Gardane, și-i porunci să se îmbrace și să-l urmeze.

Peste o jumătate de oră, brigandul și tovarășul său dispărură din Bonifacio.

A doua zi dimineață, o veste grozavă se răspândi în orașul Bonifacio. Nimeni nu voia să creadă la început, dar în curând trebuiră să recunoască adevărul.

Servitorul care intrase dimineața în sala Curții cu juri, găsi pe masă un cadavru, pe care, dintru început, nu-l recunoscu.

Chemă pe intendent și acesta constată cu groază că mortul nu este altul decât președintele tribunalului, Amedeo Feruccio.

Dar ucigașul nu rămase mult timp nerecunoscut, căci o oră mai târziu un om se prezentă la poliție. Era proprietarul unei grădini de zarzavat și spuse că, în dimineața aceea găsise un bilețel legat de zgarda câinelui său. In acest bilețel erau scrise următoare cuvinte:

„Președintele tribunalului din Bonifacio, Amedeo Feruccio, a fost ucis de mine, după ce l-am judecat chiar pe locul unde el m'a condamnat, fără nicio vină. Așa se răzbună Egizio Ettore".

CAP. 72

Logodna fatală

Prinţul Raymond de Paris şedea în biblioteca sa şi era ocupat cu cărţile sale dragi..

Bătrânul servitor intră şi aduse stăpânului său dejunul.

— Mai doarme? — întrebă Raymond pe bătrânul servitor al casei, ridicându-şi privirea de pe cartea din faţa lui.

— Da, Alteţă, prinţesa pare să mai doarmă şi până acuma n'am auzit sunetul clopoţelului din odaie, iar camerista n'a fost chemată.

— Nu e nicio mirare că frumoasa mea fiică doarme astăzi atât de târziu — spuse prinţul. — Vânătoarea a obosit-o, şi s'a întors noaptea târziu. Dar las-o să mai doarmă, tinereţea are nevoie de odihnă, se scoală ea până la masă.

Albert se înclină dar nu se urni din loc.

— Ce e, moşule? — întrebă prinţul Raymond. Ai să-mi comunici vreo veste?

— Alteţă, afară aşteaptă o fată tânără, care doreşte să vă vorbească. Fata e bine îmbrăcată şi de altfel, o cunosc. E fiica portughezului Cristofo Martinez, care are un nume rău la Bastia, unde i se spune: „cămătarul".

— Asta nu face nimic, introdu-o pe fată să aud ce doreşte.

Peste câteva clipe Albert deschise uşa bibliotecei şi făcu loc frumoasei portugheze.

Prinţul Raymond se ridică de pe scaun. După ce Albert se retrase, prinţul se adresă fetei:

— Domnişoară, ai dorit să-mi vorbeşti. Desigur că ai vreo rugăminte. Vorbeşte deschis, spune-mi păsul ce te apasă şi fii sigură că voiu face pentru d-ta, tot ce-mi va fi cu putinţă. Dar mai întâi te-aş ruga să-mi spui cum te numeşti.

— Mă numesc Manitta Martinez.

— Eşti fiica lui Cristofo Martinez? Bine! Şi acuma spune-mi ce te aduce la mine. Dar, ia loc, domnişoară.

Prinţul trase un scaun pe care-l oferi Manittei. Ea se codi puţin, apoi se aşeză.

— O, Alteţă — începu ea, şi ochii i se umeziră — am venit aici, mânată de o întâmplare foarte tristă. Nu vreau să vă cer ceva pentru mine, ci pentru altcineva.

— Pentru altcineva? — întrebă prinţul. — E vorba, desigur, de un bărbat care-ţi este drag?

— Drag? — Poate îi sunt prietenă din tot sufletul. Dar bărbatul acesta nu e nici soţul, nici iubitul meu, el aparţine unei alte femei. Imi veţi da voie să vorbesc mai deschis. Simt că sunt prea emoţionată şi cuvintele mele nu sunt prea clare. Ei bine, e vorba de pictorul nenorocit Wilhelm Müller.

— Wilhelm Müller? — exclamă prinţul, ducându-şi mâna la frunte. — Am auzit sau am citit numele acesta, chiar de curând. Stai, dă-mi o clipă de răgaz, ah da, Wilhelm Müller, nu e oare tânărul pictor care a primit premiul întâiu la expoziţie? I s'a acordat acest premiu pentru un tablou, care, după cum mi se spune, e o operă minunată. N'am putut veni la expoziţie, dar voiu căuta un prilej ca să văd tabloul.

— Alteţă — strigă Manitta, izbucnind în lacrimi, Wilhelm Müller a fost recunoscut de toată lumea ca un mare artist, dar el nu se va bucura de roadele muncii şi talentului său. N'aţi cetit în gazete despre nenorocirea care l-a lovit?

— O nenorocire? Dar ce s'a întâmplat, copila mea?

Manitta povesti printre suspine tot ce se întâmplase cu nenorocitul pictor.

— Ingrozitor, domnişoară, e ceva înspăimântător — exclamă prinţul Raymond. — Sunt adânc emoţionat.